IAMBLICHI

DE VITA PYTHAGORICA

LIBER

AD FIDEM CODICIS FLORENTINI

RECENSUIT

AUGUSTUS NAUCK

ACCEDIT EPIMETRUM

DE PYTHAGORAE AUREO CARMINE

PETROPOLI

A. MDCCCLXXXIV

VENUMDANT

PETROPOLI EGGERS & S. ET I. GLASUNOF

LIPSIAE VOSS' SORTIMENT (G. HAESSEL)

Pretium 1 R. 80 Kop. = 6 Mark.

Напечатано по распоряженію Императорской Академіи Наукъ.
С.-Петербургъ, Августъ 1884 г.

Непремѣнный Секретарь, Академикъ *К. Веселовскій.*

ТИПОГРАФІЯ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ.
(Вас. Остр., 9 лин., № 12.)

PROLEGOMENA.

De Pythagora et Pythagoreis philosophis cum multi scriptores multa tradiderint, uberrimus nunc testis extat Iamblichus eo in libro quem Florentini potissimum codicis ope locis haud paucis emendatum proponimus. Operis auctor, qui vixit initio quarti post Christum saeculi, quae ab vetustioribus scriptoribus de Pythagora relata invenisset suum in usum convertit rationem secutus eam ut plerumque ipsa verba fontium suorum repeteret. Neque compilator tantum fuit Iamblichus, quo vitio tanquam avito morbo scriptores illius aetatis plerique ac multi vetustiores laborarunt, sed idem neglegentiam ostendit vix credibilem: etenim modo easdem res eademque verba bis vel ter repetit, modo quae nondum commemoravit a se commemorata dicit, modo constipat diversis ex fontibus quae conciliari non possint. Quod si Iamblichum ipsum non possumus quin vilem iudicemus esse scriptorem et vix mediocrem, libellus tamen eius ea maxime re commendatur, quod plurima continet ex antiquioribus iisque haud spernendis scriptoribus deprompta, quae

absque eo nobis essent negata. Multa Iamblichus de Pythagora prodidit incredibilia et absurda: at servavit idem philosophorum quorundam peripateticorum et historicorum reliquias pretiosissimas, et tanto pluris liber eius faciendus est quanto magis servilis compilatoris personam servat et alienas potius quam suas opes profert.

Editores Iamblicheo huic operi ante me obtigerunt quattuor: Iohannes Arcerius Theodoretus, qui in bibliopolio Commeliniano a. 1598 librum de vita Pythagorae et Protr. orat. ad philos. addita interpretatione Latina publici iuris fecit [1]), Ludolphus Kuster, cuius editio prodiit Amstelodami a. 1707, Theophilus Kiessling (Lipsiae a. 1815 sumtibus F. C. G. Vogelii), Antonius Westermann (Parisiis editore Ambr. Firmin Didot a. 1850). Horum editorum tametsi non negarim unum quemque aliquid contulisse ad Iamblichi librum emendandum, tamen non possum quin contendam nullum praestitisse id quod praestari facile poterat. De singulis editionibus pauca addimus.

Atque in principe editione liber Iamblichi adeo corruptus omnique vitiorum genere inquinatus habetur ut Kuster dubitet num a renatis literis ullus unquam scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem exierit;

---

[1]) Ad priorem librum qui inscribitur de vita Pythagorae et secta Pythagorica spectant quae Protrepticis orationibus subiectae sunt editoris «Castigationes et notae in lib. I. Iamblichi de vita Pythagorae» (p. 4—22) et «Errata» (p. 23), item «Omissa in vitam Pythagorae» (p. 52) et «Castigationes in Iamblichi Pythagoram diversae lectiones cuiusdam ἀνωνύμου» (p. 44—46). Anonymi istius nomen cur reticuerit Arcerius, nescio: utique debentur anonymo plurimae et optimae emendationes a Kustero et Kiesslingio neglectae.

quod iudicium severum est nec tamen iniquum [2]). Codice Arcerius usus est uno, de cuius origine nihil ipse rettulit: extare istum librum in bibliotheca Franequerana eiusque lectiones parum accurate ab Arcerio esse indicatas testatur L. C. Valckenaer Epist. ad Roeverum p. LXIV sq.

Kuster de subsidiis quibus usus sit haec fere tradit. „*Operae pretium me facturum putavi, si novam Iamblichi editionem aggrederer, instructus ad id collatione MS. quam debeo singulari favori et humanitati virorum clariss. Clementii et Boivinii, qui instructissimae bibliothecae Regiae Parisiensi praesunt, mihique, cum ante annos circiter octo Parisiis versarer, aditum ad eam concesserunt. Huius codicis ope plurimas easque foedissimas maculas ex Iamblicho detersi et lacunas non paucas in eo supplevi. Praeterea ex Ezechielis Spanhemii bibliotheca, quae Berolini est, nactus sum exemplar Iamblichi, ad cuius marginem Nicol.*

---

[2]) Iniustum tamen est quod dicit Cobet Coll. crit. p. 407: «*unice verum est in tali re* ἐξητακέναι, *ut bonus Arcerius semel verum vidisse videatur*». Haud desunt aliae Arcerii emendationes eaeque partim egregiae, quae postea ab aliis factae vel codicis Florentini auctoritate confirmatae sunt, velut μαλάχης (pro μάχης) § 109 p. 80, 4. ἐναγισμοῖς § 122 p. 89, 18. ὅπερ § 126 p. 92, 10. Χαλδαίων (pro Χαλκιδέων) § 151 p. 111, 2. τελετῆς (pro τελευτῆς) § 151 p. 111, 3. προσφερομένων § 163 p. 120, 4. μανικόν (pro μαντικόν) § 207 p. 147, 12. παρρησίᾳ (pro παρουσίᾳ) § 220 p. 154, 17. γενναιότητα § 224 p. 156, 18. πόλεμον § 232 p. 161, 18. Κύλων (pro Κύκλων) § 258 p. 181, 14. Item coniecturae tres, εἰς τὰς ἀστυγείτονας πόλεις § 11 p. 11, 18. μέχρι μὲν οὖ § 255 p. 178, 13. ἐμφανίζειν § 260 p. 183, 1 tamquam novae a Cobeto Coll. crit. p. 309 sq. 404. 408 prolatae debentur bono Arcerio. Ceterum Cobet, quem scimus in conferendo codice Florentino usum esse editione Arceriana (cf. Coll. crit. p. 306), in Collectaneis criticis conscribendis videtur isto libro caruisse.

Rigaltius adscripserat varias lectiones eiusdem, de quo dixi, MSti Parisiensis et coniecturas quasdam et emendationes viri docti, Iosephi Scaligeri, ut puto, quibus me in locis nonnullis difficilioribus non parum adiutum esse profiteor. Ad haec cum de consilio meo edendi Iamblichum certior factus esset Ioannes Hudsonus, bibliothecae Bodleianae apud Oxonienses praefectus, misit ad me varias lectiones et emendationes in eundem scriptorem, quae in duorum codicum impressorum margine calamo exaratae erant. Hae autem licet serius aliquanto et editione pene iam absoluta ad manus meas pervenerint et praeterea non essent diversae cum a variis lectionibus MSti Parisiensis tum a caeteris coniecturis, quas Nic. Rigaltius, ut dixi, margini codicis Spanhemiani alleverat, ut ex uno fonte utrasque profluxisse appareret, non tamen ideo eruditissimi huius viri voluntas et bene de me merendi studium minus gratum mihi fuit. Uti vero hisce subsidiis plerorumque locorum Iamblichi emendationem debeo, sic ad caetera, ubi ea spem meam destituerent, illustranda et integritati suae restituenda qualescunque ingenii mei vires advocavi; qua quidem in re an successus voto meo responderit, penes doctiores iudicium esto. Quod si forte quaedam diligentiam meam effugerunt, neminem id miraturum puto, qui sciverit me tempore brevissimo aliisque urgentibus negotiis operis huius telam detexuisse".

Parisinum codicem dicit Kuster eum qui nunc in Bibl. nat. habetur 2093, sed usus est isto codice neglegentissime, sicut omnino Kusteri editio documentum est haud vulgaris neglegentiae cum temeritate et inscitia coniunctae. Plurimos sane typographi errores, quibus laborat

princeps editio, recte Kuster sustulit, nec tamen ea magna laus est: potius indignamur tot tantosque Arcerii errores potuisse a Kustero invito codice et invita ratione propagari[3]). Nec desunt in Kusteri editione nova monstra, velut τοῖνυν § 4. κατ' ἰτότατα § 75. ὥστ' ὑπ' § 129. τραγμάτων § 157. περιστήμης § 160. Πυγαγόρειος § 165. ἐνείνῳ § 179. ὁμοιήτης § 188. ἐπεγγέλλετο § 193. κρείπτων § 238. συνεστηκυίαν § 242 al. Etiam magis improbamus quod vitia plurima, quae codicis Parisini ope facile tolli poterant, aut intacta reliquit Kuster aut perversis coniecturis sanare temptavit. Plerumque ubi codicis sui mentionem facit, non ipsum librum videtur inspexisse, sed usus esse lectionibus a Rigaltio in Spanhemiano editionis principis exemplo prolatis, ac ne istas quidem lectiones ubique spectavit aut satis accurate reddidit[4]). Quod plurimas Arcerii, anonymi, Rittershusii, Scaligeri, Obrechti coniecturas et emendationes sibi tri-

---

[3]) Ne iniustum videatur opprobrium, pauca afferimus exempla. Retinuit Kuster vitia editionis Arcerianae ἐδήματο § 9 p. 10, 20. ἐναγεῖν § 22 p. 18, 13. κ' αὐτός § 24 p. 19, 16. Συβαρίδος § 36 p. 26, 14. στηφανιτῶν § 52 p. 36, 7. ἡττήθωσιν § 54 p. 37, 18. ἐτύχησε § 89 p. 66, 10. προπεμτικῶς § 145 p. 105, 14. ὁ παραδεδωκὸς § 146 p. 106, 16. συνήρμωσεν § 219 p. 154, 9. διηλέχθη § 219 p. 154, 12. πλεονοξίας § 225 p. 157, 4. ἀσκεῖτο § 225 p. 157, 7. πολεμίσειεν § 232 p. 161, 19. λιτανίας § 234 p. 162, 15. μηδεμίας § 238 p. 165, 13. Ἀττίδα § 241 p. 168, 6 et § 243 p. 169, 8. φερέ δή § 254 p. 177, 16.

[4]) Commemorat verbi causa Kuster μόνοις pro μόλις § 51 p. 36, 4 coniecisse D. Heraldum, quam emendationem spernit, quoniam nulla correctione hic opus sit. Si necessitatem correctionis ab Heraldo propositae agnoscere non potuit, debebat saltem scire id quod codice quem dicit Spanhemiano edoceri poterat, μόνοις legi in libro Parisino, sicut idem μόνοις legitur in optimo codice Florentino et in pessimo Cizensi.

buit, nescimus utrum nolens an sciens iniuriam aliis fecerit: utique difficillimum fuerit improbitatis suspicionem a Kustero arcere [5]). Inprimis vero vitio vertimus Kustero licentiam qua interpolavit Iamblichi verba ne commemoratis quidem codicis sui scripturis. Exemplum habeto hoc, quod ad cognoscendam hominis indolem sufficiet. In § 265 edidit Kuster: διὰ μέν τοι τὴν συμφορὰν τῆς πατρίδος ἐναδήμονα γενέσθαι τοῦτον, ὡς ὑπὸ λύπης προὔλιπε τὸν βίον, et adnotationem addidit hanc: „'Εναδήμονα] *Est vox insolens. Quare non dubitem rescribere,* ἐν ἀδημονίᾳ: *quae etiam est coniectura viri docti ad marginem codicis Spanhemiani*". Quam insolentem vocem appellat Kuster ἐναδήμονα, alii rectius corruptelam dicent sensu cassam. Quod pro ἐναδήμονα rescribi vult ἐν ἀδημονίᾳ, certe non debebat consortem culpae facere Scaligerum: absurdum istud ἐν ἀδημονίᾳ in exemplo Spanhemiano tanquam Parisini libri scriptura affertur, in quo extare ἐν ἀδημονία testatur Alfredus Iacob. At quae post πατρίδος in editione principe et codicibus quantum scio omnibus extant verba ἐκλιπεῖν τὸν βίον quod inscio lectore eiecit

[5]) En unum exemplum. In Iamblichi § 260 Kuster servavit traditam scripturam τοῖς ἀγάμοις πολεμεῖν, quibus verbis subicit adnotationem hanc: «*Scribe* τοῖς κυάμοις, *i. e.* fabis» et prolixa disputatione necessitatem emendationis demonstrat. Merito laudat palmarem emendationem Cobet Coll. crit. p. 408, at quas Kustero impertit laudes par erat ad Obrechtum transferri: is enim vertit «*cum fabis bellum gerendum esse*». Kustero unum laudi duci potest, quod fabas sciret Graece κυάμους appellari, non ἀγάμους. Nec tamen sola interpretatione Obrechti arbitror usum esse Kusterum: potius cum familiaritas quaedam inter Obrechtum et Kusterum intercesserit, apposita ad κυάμοις emendationem confirmandam scriptorum testimonia privatim ab Obrechto accepisse Kusterum probabile est.

Kuster, Scaligeri opinionem secutus est. Ista verba rectissime se habere et pro ἐναδήμονα — ὡς scribendum esse ἕνα δὴ μόνον — ὅς optime agnoverat Bentleius, cuius disputationem ipse Kuster attulit. Ergo Kuster codicis sui lectionem non curat, notis a Rigaltio margini exempli Spanhemiani adscriptis ita abutitur ut Scaligeri coniecturam et Parisini libri scripturam confundat, tria verba omnino necessaria celato lectore delet, certissimam Bentleii emendationem aut ignorat aut aspernatur. Atque interpolatio Kusteri ut a Kiesslingio et Westermanno adoptata est, ita fefellit Cobetum Coll. crit. p. 409. Similiter alibi quae peccaverat Kuster ab insecutis editoribus videmus esse propagata, ita ut plus nocuisse quam profuisse Iamblicho iste editor sit existimandus.

Qui Kusterum excepit Theophilus Kiessling haud facile de Iamblicho edendo cogitasset, nisi fortunae sive favore sive ludibrio obtigisset ei codex Cizensis, cuius ope confideret posse quaedam priorum editionum vitia emendari. Ac sane haud pauca menda sustulit, quamquam nec doctrina aut acumine excelluit neque compensare studuit istam inopiam sedulitate et diligentia. Cizensem codicem vilissimum neglegenter contulit et multis locis ubi sequendus erat sprevit, pauca vitia omnium codicum communia ipse emendavit, aliorum emendationes plurimas neglexit. Itaque munditie quadam Kiesslingii editio commendatur propter superiorum spurcitiem: laude dignam eandem iudicare non possumus.

Idem fere dicendum est de perfunctoria Antonii Westermanni opera, qui codicum ope destitutus recognovit

Iamblichi librum: quae alii recte emendarant pleraque neglexit, ipse admodum pauca extricavit.

Secundum haec quae modo diximus nemo mirabitur a Kiesslingio et Westermanno multa esse relicta futuro editori quae corrigeret. Re vera extant in novissimis editionibus errores vix credibiles, velut Πυθαγόραν τ' ὄν τίκτε § 5. προειδόμενοι § 14. 190. διέλασεν § 27. μήδ' § 48. νουθετικόν § 60. ἐμπιπρᾶναι § 112. μεσεμβληθέντος § 120. ὥστ' ὑπ' ἐκείνων § 129. ἐπέρεσθαι § 139. κυπαρισσίνην — σωρόν § 155. πράγμασι εἰπεῖν (vel εἶπε) § 177 al. Admiserunt editores § 88 p. 66, 3 coniecturam Arcerii αὐτοὺς (pro αὐτοὶ) μὲν οὖν εἶναι ἀπὸ τούτων, grammaticis legibus contrariam; editionis principis errorem Ζαμόλξις § 173 p. 126, 11 mordicitus tenent, quamvis Ζάμολξις in codice Cizensi scribi testetur Kiessling; similiter propagatur quod Kusteri typographus § 242 p. 168, 8 peccavit συνεστηκυίαν, cuius loco συνεστηκυῖαν in Cizensi extare non fugit Kiesslingium. Quis iam miretur non audiri Rittershusium, qui § 255 p. 179, 3 σιωπούμενον, cuius loco codices mihi noti σιωπόμενον praebent, in σιωπώμενον mutandum esse pronuntiavit?

Quo magis dolemus editores Iamblichei libri parum strenue munere suo functos esse, eo iustius ducimus debitam laudem tribui iis qui emendando huic libro operam impenderint. Ac multa multi iam superioribus saeculis ad emendandos codicum et editorum errores contulerunt[6]), quae privatos in usus diligenter collegi et qua-

---

[6]) Ne commemorem eos qui obiter non nullos Iamblichi locos emendarint vel temptarint, dedita opera de crisi huius libri egerunt D. Heral-

tenus probabilitate quadam commendarentur publici iuris feci: inprimis vero egregiam sagacitatem in Iamblichi de vita Pythagorica libro emendando comprobarunt C. Rittershusius et Ulricus Obrechtus, quorum merita quo iniustius per editorum neglegentiam et inscitiam adhuc obscurata sunt, eo clariore in luce collocanda arbitror.

C. Rittershusius de edendo Iamblicho se cogitare professus est in Porph. p. 266 ed. Kiessl., quod consilium dolemus caruisse eventu: at in commentario uberrimo quo Porphyrii de Pythagora libellum illustravit, plurimas et optimas Iamblichei huius libri emendationes protulit, ita ut unus cunctorum editorum conatus superasse videatur. Laudamus Kusterum et Kiesslingium, qui C. Rittershusii notas Porphyrio adiunxerunt [7]), et confidimus eos gratum fecisse etiam iis quibus Altorfianae

---

dus Adversariorum libris duobus (Paris. 1599) p. 135—183. Chr. Aug. Heumann Parerg. crit. (Ienae 1712) p. 88—93. L. Bos Animadv. ad scriptores Gr. (Franekerae 1715) p. 49—55. I. C. S(chwarz) in Actorum eruditorum suppl. tom. VIII (Lips. 1724) p. 356—361. Iacobus Loganus Epist. ad I. Alb. Fabricium in Miscell. observ. crit. nov. I (Amstelaed. 1740) p. 91—106.

[7]) Ne ista quidem in re suam naturam Kuster exuit: unius autem Kusteri rationem habemus, quoniam huius errores repetit Kiessling, qui ipsam Rittershusii editionem vidisse non videtur. Cum in Porph. p. 28 l. 23 (sive § 46) Rittershusius ex Iambl. de vita Pyth. c. 32 p. 192 (sive § 228 p. 158, 12 huius edit.) verba τὸ σκοπὸν προθέσθαι attulisset, Kuster τὸν σκοπὸν substituit. Paulo post idem haec Rittershusium facit dicentem: «*Eundem scopum Iamblichus etiam cap. 13. ex his verbis proponit*», quae detorta sunt ex Rittershusii verbis, «*Eundem scopum Iambl. etiam lib. 2. c. 13. p. 81. his verbis proponit*». Ad vitam Pythagoricam Kuster transtulit quae de Protreptico dicta erant et *ex* praepositionem addidit ab isto loco alienam. Etiam illud improbamus quod Pythagoricarum sententiarum libellum, quem Rittershusius Malcho addidit, Kuster neglexit. Pro-

editionis usus non sit negatus: typi enim istius editionis sunt parum elegantes et in commentario desiderantur paginarum numeri, quam ob rem in afferendis Rittershusii coniecturis Kiesslingianae editionis paginas secutus sum. Mirum vero est emendationes Rittershusii plurimas et optimas Kustero et Kiesslingio mansisse ignotas. Istarum emendationum eas quas librorum fide postea confirmatas vidimus, plerasque silentio praetereundas putavi, sicut nolui recoquere innumera editionis principis vitia quae dudum cessissent genuinis scripturis: at quae invitis libris primus recte novasset Rittershusius, operam dedimus ut auctori vindicarentur.

De Obrechto haec habeto. Prodiit a. 1700 huius libri interpretatio Latina hoc titulo, „Jamblichi de vita Pythagorae liber unus. CIↃDCC" sine nomine editoris, sine praefatione, adnotatione addita propemodum nulla [8]).

---

posuit illo in libello Rittershusius ταύτης emendationem § 42 p. 30, 11 postea a Kustero factam et in loco quem Kuster male mulcavit, § 183 p. 133, 2 desiderari id quod in optimo codice postea inventum est πόλιν sagacissime agnovit. Bene idem τροφῆς pro τρυφῆς § 58 p. 40, 9 scribendum coniecit et § 138 p. 101, 4 pessimam interpolationem sustulit. In Pythag. epist. 2 (p. 601 ed. Herch.), quam Pythagoricis sententiis subiunxit Rittershusius, haec extant: μέτριος ἀνὴρ καὶ λιποδεὴς Σικελικῆς τραπέζης οὐδὲν προσδεῖται· πάντ' ἔχει Πυθαγόρας ἱκανὰ τὰ καθ' ἡμέραν, οἷ ἂν ἔλθῃ. Scribendum esse ὀλιγοδεὴς pro λιποδεὴς intellexit Rittershusius (sicut recenti memoria Cobet N. L. p. 78 et Naber Mnem. nov. V p. 391), intactum reliquit ἱκανὰ adiectivum ineptum isto loco, ubi dubitari non potest quin requiratur πάντ' ἔχει Πυθαγόρας, ἔχων τὰ καθ' ἡμέραν.

[8]) Paucis locis in margine significavit editor repetitiones ab Iamblicho admissas. Sic p. 138: «*Supra cap. XIIX p. 86 et 87*» (quae spectant ad p. 100, 8 et p. 64, 8 nostrae editionis); p. 150: «*Supra cap. XXI pag. 100*» (cf. p. 109, 1 et p. 73, 12); p. 166: «*Supra cap. XXV p. 111*»

Auctorem versionis esse Ulricum Obrechtum constat ex Kusteri praefatione, atque indidem edocemur Obrechtum libri Iamblichei editionem parasse et usum esse eodem atque Kusterum codice Parisiensi. Repetiit Obrechti versionem Kuster: at quod in praefatione dicit, „*ubi interpretem a vero sensu Graecorum verborum aberrasse putavi, de eo in notis lectorem monui: ab ipsa autem versione manus abstinui, ut eam, qualis ab auctore profecta esset, non vero interpolatam lectori exhiberem*", minime verum est. Cum enim Obrechti libellum in compluribus iisque ditissimis bibliothecis et apud bibliopolas Lipsienses frustra quaesitum tandem huius anni mense Martio ex Gottingensi bibliotheca accepissem, vidi Kusterum sicut alibi ita hac in re parum religiose esse versatum. Passim enim retinet quae mutari vel poterant vel debebant (velut *apophtegmata* § 247 p. 198, 27. *demulcivit* § 60 p. 46, 21. *Carthaginenses* § 127 p. 107 extr. *Erechtei* § 243 p. 195, 29. *isthunc de Diis sermonem* § 146 p. 123, 8. *Phinthia* § 127. 234 p. 107, 19. 20. 189, 7. *Phinthiae* § 235 p. 189, 22. *Phinthias* § 235. 236 p. 189, 30. 190, 10. 23. *Phlyasii* § 251 p. 201, 25), saepe liberius ab Obrechto discedit [9]), ita ut doluerim Obrechti versionem non

(cf. p. 120, 10 et p. 80, 12); ibidem: «*Supra cap. XXV p. 112*» (cf. p. 120, 12 et p. 81, 13); et quae sunt alia generis eiusdem. Ceterum quod tradunt Fabricius (Bibl. Gr. vol. IV p. 287) et Hoffmann (*Bibliograph. Lexicon der gesammten Litteratur der Griechen* ed. alt. vol. II p. 389) Argentorati prodiisse Obrechti libellum, saltem exemplum quo ego usus sum loci notatione caret.

[9]) Plurimis locis mutavit interpunctionem Obrechti, cuius rei exempla afferre nolumus. Quod si vitia quaedam typographica cum Obrechtianae tum Kusterianae editionis omiserimus, inter utramque versionem potiores

prius mihi innotuisse. Qui tametsi neque Latinitate usus est pura et emendata neque errores vitavit gravissimos [10]),

---

hae intercedunt discrepantiae. § 10 p. 7, 8. *immutabilis* Kust.] *inimitabilis* Obr. § 11 p. 9, 5. *Thaletem*] *Thalem* § 21 p. 16, 20. *sincere*] *severa lege* § 24 p. 18, 20. 21. *discere*] *arripere* § 25 p. 20, 2. *moratus*] *moratus est* § 31 p. 24, 9. *eclipsibus*] *ecclipsibus* § 32 p. 24, 30. *defunctorum*] *defunctos* § 33 p. 25, 21. *deprehendit*, *illis*] *eum invenisse ajunt. Illis autem* § 35 p. 27, 4. *Chalcidensis*] *Chalcedonensis* § 42 p. 32, 13. *etiam*] om. § 43 p. 32, 20. *tenuerint*] *tenuerunt* § 47 p. 35, 15. *sint*] *sunt* § 64 p. 50, 24. *suborti erant; tristitiam nempe*] *suborti*, *tristitiam* § 64 p. 50, 27. *cupiditates; item iracundiam,*] *cupiditates producebant; iracundiam* § 68 p. 55, 19. *castigationes*] *instigationes* § 68 p. 56, 5. *refraenandam*] *refrenandam* § 76 p. 63, 6. 7. *consumpserimus*] *consumserimus* § 76 p. 63, 14. *inficiunt*] *sufficiunt* § 78 p. 65, 9. *barathrum*] *barathra* § 78 p. 65, 11. 12. *incestu*] *incesto* § 98 p. 83, 9—13. *Similiter et — perdendum censebant.*] om. § 114 p. 95, 16. 17. *peculiares*] *appropriatos* § 121 p. 103, 6. *octachordo*] *octochordo* § 122 p. 103, 24. *actu gesta*] *actu* § 127 p. 107, 26. *Tyrrhenis*,] *Tyrrhenis*, *et in Tyrrheniam expositum*, § 130 p. 110, 7. *extremae*] *extrema* § 132 p. 111, 9. *Theanoni*] *Theano* § 139 p. 117, 8—13. *Illum vero — Philolai.*] om. § 146 p. 122, 13. *inscripsit*] *inscripsimus* § 146 p. 122, 22. *Damoni*] *Damo* § 162 p. 137, 21. *apophthegma*] *apophtegma* § 165 p. 141, 13. *conabatur*] *conabantur* § 171 p. 145, 15. *contra*] *econtra* § 185 p. 155, 4. *pacto*] *pacta* § 205 p. 169, 25. *alimoniis*] *alimentis* § 220 p. 179, 16. *auctoritate*] *authoritate* § 221 p. 180, 4. *auctor*] *author* § 236 p. 190, 19. *Phintias*] *Phinthias* § 241 p. 194, 9. *illos*] *illum* § 248 p. 199, 11. *absente*] *absenthe* § 259 p. 208, 27. *illo*] *nullo* § 260 p. 210, 20. *prohibuissent*] *prohibuerunt* § 264 p. 212, 23. *auctores*] *authores* § 267 p. 216, 23. *Evaeus*] *Enaeus* § 267 p. 219, 3. *Tyrsenis*, *Sybaritis.*] *Tyrseines*, *Sybaritis.*

[10]) Levissimo et frequentissimo librariorum errore deceptus est Obrechtus cum § 246 extr. haec profert, *ut — tanquam mortuo*, *et in alium*, *quam prius fuerat*, *hominem commutato*, *sepulchrum construxerint.* Ita nimirum interpretari conatur deteriorum codicum et quattuor editionum ineptiam τοῦ ποτε ἑτέρου γενομένου, ubi requiri ἑταίρου vidit Wakefield et docuit codex Florentinus. Propter linguae Graecae ignorantiam

tamen et diligentia et acumine excelluit et de emendando hoc libro optime meritus est. Saepe quidem difficillimum est ex interpretatione lectionem quam interpres secutus sit certo agnoscere, quoniam qui vitiosas lectiones interpretantur, cum obliterare vitia conentur vel elevare, nolentes quodam modo et nescientes id quod rationi convenit solent substituere; unde quid emendarit in Iamblichi libro Obrechtus, quid intactum reliquerit, nemo facile coniectando ubique poterit assequi [11]): nec tamen desunt exempla locorum ab Obrechto felicissime emendatorum. Iam supra p. VIII tetigimus § 260, ubi genuinam scripturam τοῖς κυάμοις πολεμεῖν in librorum corruptela τοῖς ἀγάμοις πολεμεῖν agnovit Obrechtus. Quod § 204 deteriores libri praebent τόν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα

---

lapsus est Obrechtus cum alibi tum § 66, ubi verba πρὸς τοῦ φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου redduntur *a Daemone ipsum afflante*. Confudit interpres φύειν et φυσᾶν verba Augustinum de civitate dei XIX, 22 secutus, qui oraculi a Porphyrio traditi versum, quem hunc fuisse suspicor,

ἠέ ποτ᾽ ἐκφύσας πτερὰ κοῦφ᾽ ἀνόπαια πέτοιο,

Latine vertit sic, *aut adinflans pennas leves per aera ut avis volare*.

[11]) Exemplum petas ex § 243: Ὀρφέα πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν. Cum Obrechtus vertat *Orpheum poetarum antiquissimum*, non ausim contra dicere, siquis πρεσβύτατον emendationem ei tribui iusserit. At omnes interpretes ne Arcerio quidem excepto antiquissimum poetarum Orpheum perhiberi hoc loco intellexerunt ac nihilo minus servarunt editores omnes comparativum πρεσβύτερον, cuius loco scribendum esse πρεσβύτατον primus, quantum scimus, dixit Cobet. Accedit quod Obrechtus in comparativis et superlativis permutandis librariorum licentiam exaequat et propemodum superat, velut comparativos substituit reddens formas ἐλευθεριώτατον et εἰλικρινέστατον § 58. δυσληπτότατα § 68. ἀνοσιωτάτης et χαλεπωτάτης § 70. πρεσβύτατος § 99. θεωρητικωτάτοις § 107.

absurdum est, quoniam hominibus τὰ λοιπὰ ζῷα opponit Iamblichus. Quid requiratur, docet Obrechti interpretatio *catulum et pullum*, quam interpretationem repetunt Kuster et Kiessling; atque Kuster more suo dormitans nihil videt, Kiessling ineptum esse τὸν παῖδα intellegit, sed indiget Schaeferi admonitione qua edoceatur flagitasse Obrechtum id quod in codice optimo postea inventum est τόν τε σκύλακα καὶ τὸν πῶλον. Pessime edebatur in § 223: ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξεταζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον. Editores adoptant Obrechti interpretationem *mores incorruptos*, nec tamen intellegunt eum restituisse id quod in Florentino libro extat ἀδιάφθορον. Inprimis vero laudamus Obrechti sagacitatem in § 123 comprobatam, ubi Orcus dicitur ἀπὸ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ πένθη διακειμένων ἀεί τινα κατάγειν ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τιμῶν τῶν ἐπὶ τῆς μνήμης γινομένων. Sensu cassa sunt ἐπὶ τῆς μνήμης verba, in quibus deteriores codices cum editione principe consentiunt; ex optimo libro Florentino ἐπὶ τοῖς μνήμασι nunc revocatum est, quod ipsum continetur Obrechti interpretatione, *honoribus ad monumenta fieri solitis*. Gravem corruptelam qua haborabat § 187, sustulit non Kuster, cuius p. 135, 13 et 136, 3 mentionem fecimus, sed Obrechtus. Eundem in § 146 verba ἀδελφῇ δὲ Τηλαύγους loco suo mota ante Cobetum transposuisse in adnotatione ad p. 106, 10 diximus. Quae in fine § 98 leguntur verba, ὡσαύτως δὲ καὶ ζῷον ὃ μὴ πέφυκε βλαβερὸν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, μήτε βλάπτειν μήτε φθείρειν, in fine insequentis sectionis esse reponenda verissime agnovit Ervinus Rohde: idem iam Obrechtus viderat, cuius

interpretatio refert genuinum verborum ordinem, quem editores male obliterarunt [12]).

Recenti memoria praeter alios plurimos, qui obiter vitiis quibusdam medelam attulerunt, tres potissimum philologi de Iamblicheo libro emendando bene meriti sunt, C. G. Cobet in compluribus libris ad scriptorum Graecorum crisin spectantibus, R. B. Hirschig *Zeitschr. f. d. Alterth.-Wissensch.* 1851 p. 333—335, E. Rohde *Rhein. Mus.* XXXIV p. 260—271.

Tametsi coniunctis multorum studiis larga optimarum emendationum messis parata erat qua futurus Iamblichei libri editor uteretur, tamen deerat fundamentum satis firmum quo crisis niteretur, nec videbatur quod operae pretium esset posse effici sine codice Iamblichi Florentino eo cuius praestantiam primus agnovit et demonstravit Cobet in Oratione de arte interpretandi Lugduni Batavorum edita a. 1847. Ostendit Cobet cum alibi tum p. 73 sqq. 110 sq. Florentino libro non solum errores editionum et deteriorum codicum sanari plurimos, sed lacunas quasdam expleri supplementis quae ne sagacissimus quidem criticus reperire potuerit. Non usus est

---

[12]) Kuster ea quae attulimus verba, ὡσαύτως δὲ καὶ ζῷον κτέ., bis Latine reddidit: in § 98 extr., cum omissos aliquot versus ab Obrechto arbitraretur, suam exhibuit interpretationem, *similiter et animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse laedendum nec perdendum censebant*; postea in § 99 non dubitavit retinere Obrechti interpretationem, *similiter nullum ex animalibus quod humano generi noxium non esset*. Pleonasmum istum propagavit Kiessling; in Didotiana editione eiectis Obrechti verbis vitiosus qui in codicibus extat verborum ordo revocatus est.

aut lectionibus codicis Florentini aut supplementis a Cobeto indicatis is qui a. 1850 Iamblichi opusculum edidit A. Westermann: quod siquis miretur in viro doctissimo et diligentissimo, sicut miratus est E. Rohde in Mus. Rhen. XXVII p. 25, dubitari non potest quin aliquanto prius quam Cobeti de arte interpr. oratio prodiit, ad umbilicum adducta fuerit Westermanniama Iamblichi recognitio, sed per quinquiennium vel diutius retenta a librario prolegomena ad Laertii Diogenis editionem Cobetianam frustra expectante. Post Westermanni editionem Iamblichei libri cum multos per annos nemo extitisset qui Florentini codicis ope refingere Iamblichi vitam Pythagoricam conaretur, mihi subnatum est consilium edendi libelli, cuius exempla vitiosissima esse perspexeram eo tempore quo Porphyrianam vitam Pythagorae recensebam. Cum vero Cobet satis habuisset florilegio quodam sive emendationum sive supplementorum singularem ostendere codicis Florentini praestantiam, non integram proposuisset optimi libri collationem, ante omnia hunc librum anquirendum esse patebat. Atque a. 1875 rogatu meo Imperialis Academia scientiarum Petropolitana petiit ut codex Florentinus bibliothecae Laurentianae (plut. 86, 3) huc mitteretur. Id quidem ut impetraremus non contigit, et iam in eo eram ut consilium abicerem, praesertim cum poeseos Graecae venustate multo magis delectarer quam philosophorum Platonicorum miraculis. At meam causam strenue gerendam in se recepit R. Hercher amicus humanitate pariter ac doctrina et acumine insignis: qui comperit I. Rutgersium virum clarissimum, cui debemus egregium de

olympionicis libellum[13]), in non nullis Iamblichi libris accurate examinasse codicem Florentinum, sed abstinuisse a libro de vita Pythag., quem nosset collatum esse a Cobeto. Ipse Cobet cum de consilio meo certior factus esset, a. 1877 edidit Observationes criticas et palaeographicas ad Iamblichi vitam Pythagorae spectantes in Mnem. nov. vol. 5 p. 337—384, quam commentationem a. 1878 ut aliis disputationibus ita plena codicis Florentini collatione auctam repetiit in Coll. crit. p. 305—482. Commentatio ista eo potissimum nomine commendatur quod referta est emendationibus plurimis iisque magna ex parte Cobeto dignis. Quod interdum tanquam nova et indicta proferuntur quae Arcerius, anonymus, Rittershusius, Kiessling, al. dudum viderant, facile ignoscimus, cum neglegentiam talem in hoc commentario rarius quam alibi admiserit[14]) et insigni bonarum emendatio-

---

[13]) Sexti Iulii Africani Ὀλυμπιάδων ἀναγραφή adiectis ceteris quae ex olympionicarum fastis supersunt. Recensuit, commentario critico et indice olympionicarum instruxit I. Rutgers. Lugd. Bat. 1862. Praeclarum opus ignotum mansit Alfredo Schoene eiusque in Eusebi Chronico edendo adiutori eruditissimo Alfredo de Gutschmid, unde caput de olympionicis, quod est in vol. I p. 194—220, novis curis indiget.

[14]) Saepe exagitata est a multis incuria Cobeti ea quae alii ante ipsum scripserunt fastidiose neglegentis. At etiam eos qui dudum nossent vitium istud inveteratum, miratos esse arbitror quod a. 1883 in Mnem. nov. XI p. 421—432 «*de locis nonnullis apud Porphyrium* περὶ ἀποχῆς [τῶν] ἐμψύχων» disputare ausus est ita ut unam consuleret editionem ab Iacobo de Rhoer Traiecti ad Rhenum a. 1767 publici iuris factam, neglegeret editionem Didotianam a. 1858 et Teubnerianam a. 1860. Quoniam tetigi id quod in Cobeti libris maxime mihi displicet, pauca addam de duabus emendationibus a me factis, iteratis a Cobeto.

In V. L. ed. alt. p. 577 affert Cobet duos deinceps Aristidis locos, ubi εἰσφρέσθαι infinitivum restitui iubet: editionem qua utatur, non prodit; sed

num copia delicta ista redemerit. At de collationis Cobetianae fide mox dubitationes mihi obortae sunt cum alias propter causas tum ex iis quae de Lysidis epistola

---

priorem locum afferens indicat Iebbii paginam et versum (I p. 496, 16), altero in loco qui habetur numerus (I p. 185) est editionis Dindorfianae. Quaeritur cur subito mutarit Cobet Aristidis editiones lectore inscio: nisi probabiliorem rationem ipse attulerit, repetemus istam inconstantiam e Lex. Vind. praef. p. XXVII, ubi a. 1867 dixi in Aristidis vol. 1 p. 185 ed. Dind. εἰσφρέσθαι esse restituendum: haec legisse arbitror Cobetum et transscripsisse, postea rei immemorem tribuisse sibi emendationem meam.

Multo magis aliam rem miratus sum. Anno 1878 affirmavit Cobet Coll. crit. p. 149 verba a Suid. v. ἐντέτηκεν allata, τούτοις ἀντ' ἀληθοῦς ψευδὴς ἐντέτηκε δόξα, eodem in lexico v. συντέτηκεν recurrentia, esse Iuliani «*pag. 100. a*», ubi contendit in codice Vossiano legi ἐντέτηκε cum συντέτηκε interpretatione in margine adscripta. Quantumvis difficile videretur tali testimonio fidem denegare, tamen iterata Iuliani lectione persuasi mihi Cobetum errasse: ac dixi (*Bulletin de l'Académie Imp. des sciences de St. Pétersbourg* vol. XXVI p. 295 sq. sive *Mélanges Gréco-Rom.* IV p. 740) verba a Suida allata in nostris Iuliani editionibus frustra quaeri, sed videri olim extitisse in Iuliani Orat. VIII p. 206 C, quo loco Hertleinius haec praebet, ὅτῳ μὲν εὐμενὴς θεὸς ταχέως ἔλυσε τὰ δεσμὰ καὶ τὴν δύναμιν εἰς ἐνέργειαν ἤγαγε, τούτῳ πάρεστιν εὐθὺς ἐπιστήμη, τοῖς δεδεμένοις δὲ ἔτι, καθάπερ οἶμαι .... ἀντὶ τῆς θεοῦ λέγεται παραναπαύσασθαι, ... τέτηκε δόξα, ego vero supplendum duxi τοῖς δεδεμένοις δὲ ἔτι, καθάπερ οἶμαι (Ἰξίων) εἰδώλῳ (τινὶ) ἀντὶ τῆς θεοῦ λέγεται παραναπαύσασθαι, (τούτοις ἀντ' ἀληθοῦς ψευδὴς ἐν)τέτηκε δόξα, et addidi gratum mihi fore, si Cobet indicato loco eo quem spectasset, sententiam meam refutaret. — Nuperrime in Mnem. nov. XI (a. 1883) p. 353 Suidae glossas ἐντέτηκεν et συντέτηκεν admovit Cobet Iuliani verbis p. 130 C: ἐντέτηκέ μοι δεινὸς ἐκ παίδων τῶν αὐγῶν τοῦ θεοῦ πόθος, ubi dicit manum primam in margine codicis Vossiani annotasse συγκεκόλληται, πέπηγε. Coniecturam autem meam de Iuliani loco Orat. VIII p. 206 C ex Suid. v. ἐντέτηκεν supplendo tacite adoptat, ita ut neque erroris meminerit in Coll. crit. p. 149 admissi nec meae correctionis. Istam taciturnitatem quo pacto explicem, nescire me fateor: ignotam Cobeto mansisse disputationem meam tum demum credam, ubi ipse affirmarit.

sive Iamblichei libri § 75—78 in Epistologr. p. LXVII rettulit R. Hercher: qui disertis verbis testatur in Florentino libro legi διαγέεσθαι (non id quod ex Cobeti silentio necesse erat concludi, διαγεῖσθαι) p. 54, 11. γενησουμέναν (non γενησομέναν) p. 55, 6. σοφιστᾶν (non σοφιστῶν) p. 55, 10. τήνω (non τήνου) p. 55, 12. ἐνκίρναντι (non ἐγκίρναντι) p. 56, 1. βορβόρω (non βορβόρου) p. 56, 3. ἐπαφάνιξεν (non ἠφάνισεν) p. 56, 4. πρᾶτον (non πρῶτον) p. 57, 10. Vides haud paucas ab Herchero afferri codicis Florentini lectiones, quarum in Cobeti Collect. crit. nec vola nec vestigium extet: vere autem ea quae ex Hercheri Epistologr. modo attulimus legi in Florentino libro, ipse oculatus testis confirmo. Atqui Herchero in Pythagoreorum epistolis recensendis non id erat propositum ut omnes Iamblichi diversitates arcesseret, aut adeo discrepantias quae inter Kusteri editionem et Florentinum codicem intercederent omnes afferret: itaque nemo mirabitur spicilegio ex Epistologr. Hercheri collecto ne sextam quidem partem contineri lectionum earum quibus in Lysidis epistola discedit a Kusteriana editione codex Florentinus [15]).

---

[15]) Praeter ea quae ex Hercheri Epistol. attulimus, debebat Cobet has indicare codicis *F* lectiones ab editione Kusteriana discrepantis: φιλοσοφὲν (ubi φιλοσοφεῖν ed. Kust., quam *b* litera indicamus) p. 54, 2. τάπερ (τόπερ *b*) 54, 3. σικελικὰς (Σικελικᾶς *b*) 54, 4. γενέσθαι (γεύεσθαι *b*) 54, 5. μεταβάλλοιο (μεταβάλοιο *b*) 54, 5. 6. χαρήσσουμε (χαρήσομαι *b*) 54, 6. διαμεμνᾶσθαι γάρ φησιν (διαμεμνῶσθαι γὰρ φασὶν *b*) 54, 6. εἴη κα τῶν (εἴη κατὰ τῶν *b*) 54, 7. ποιεῖσθαι (ποιῆσθαι *b*) 54, 8. ὀρέγεντων (ὀρέγεν τοῖς *b*) 54, 9. τὲ ταῖν (τὰ ταῖν *b*) 54, 10. καὶ τισότατα (κατ' ἰτότατα *b*) 54, 11. τοιαῦτα (οἱ τοιαῦτα *b*) 55, 1. τῶς (σπίλους τῶς *b*) 55, 2. στάθεσσιν (στάθεσιν *b*) 55, 2. ἐγκεκολλασμένως (ἐγκεκολαμμένως *b*) 55, 3.

Intellexi fieri non posse ut de Iamblicheo libro recensendo cogitarem nisi nactus essem quam accuratissime factam codicis Florentini collationem: quem librum cum scirem ex Cobeti V. L. ed. alt. p. XXV scatere compendiis perplexis et intricatis et esse lectu difficillimum, conferendi laborem non aliis mandandum sed ipsi mihi subeundum putavi. Benevolentissime consilium meum adiuverunt COMES DEMETRIUS ANDREAE filius TOLSTOY, tunc temporis institutioni publicae in imperio Rossico praefectus, et CONSTANTINUS BASILII filius KEDROF, Instituti historici et philologici director: quorum virorum favore potissimum effectum est ut Florentiam adire mecum constituerem. Anteaquam iter istud ingrederer, adscribendam putavi exempli Kusteriani marginibus collationem codicis Florentini a Cobeto publici iuris factam, quam vel confirmarem vel supplerem vel corrigerem.

καθάπερ γὰρ οἱ (καθάπερ οἱ *b*) 55, 4. τῶν φιλοσοφίας (τῶν τῆς φιλοσοφίας *b*) 55, 7. 8. κἀγαθῶν (κ' ἀγαθῶν *b*) 55, 9. τοί πολλοὶ (οἱ πολλοὶ *b*) 55, 10. κράγοιον (κρήγυον *b*) 55, 11. θείων καὶ (θείων τε καὶ *b*) 55, 11. ἧς (ἦν *b*) 55, 12. προάλεις (προαλλεῖς *b*) 55, 14. ἀπεργάζοντε (ἀπεργάζονται *b*) 56, 1. οὕτω δὴ (οὕτω *b*) 56, 5. πεφύκαντι (ἐμπεφύκαντι *b*) 56, 6. προφανῶς (προφανῶς μὲν *b*) 56, 8. 9. αὐξηθῆ μὲν (αὐξηθῆμεν *b*) 56, 9. τὸ νοτιακὸν ονομαξε. μὴ (τὸ νοητικόν. ὀνομάξαιμι *b*) 56, 9. ἐπελθὸν (ἐπελθὼν *b*) 57, 1. ἀκρασίαν τὲ καὶ πλεονεξίαν (ἀκρασίην τε καὶ πλεονεξίην *b*) 57, 1. μὲν νῦν (μὲν οὖν *b*) 57, 2. ἐκβεβλαστάκοντι (ἐξεβλάστησαν *b*) 57, 2. 3. γάμοι καὶ (γάμοι ἐπιθυμίαι καὶ *b*) 57, 3. διώκουσαι (ἐκδιώκουσαι *b*) 57, 4. 5. ἐκπέφυκαν (ἐκπεφύκαντι *b*) 57, 9. ἁρπαγαὶ λαστεῖαι (ἁρπαγαί τε καὶ λῃστεῖαι *b*) 57, 9. δι' ὧν (δεῖ ὧν *b*) 57, 10. αἷς (ταῖς *b*) 57, 11. σιδήρω (σιδάρῳ *b*) 57, 11. ἐκκαθαίροντας (ἐκκαθᾴραντα *b*) 57, 12. εὑρομένων (εὑρόμενον *b*) 57, 12. τὸ τανικάδε (τοτηνικάδε *b*) 57, 13. ἐμφυτεύεν τί (ἐμφυτεύειν τι *b*) 57, 13. παραδίδομεν (παραδιδόμεν *b*) 57, 14.

Eo ipso tempore quo Petropolin eram relicturus, legi in Mus. Rhen. vol. XXXIV Iamblichei de vita Pyth. libri editionem parari ab Ervino Rohde. Dolui de hoc Rohdii consilio non prius me edoctum fuisse: iam enim eo res adducta erat ut in proposito persistendum arbitrarer. Itaque mense Iulio a. 1879 Florentiam petii et codicem, cuius copiam liberalissime nobis fecit Nicolaus Anziani bibliothecae Laurentianae praefectus, quam potui diligentissime contuli. Nec poenituit me impensae operae: inveni enim a Cobeto omissas et falso indicatas codicis lectiones locis multo pluribus quam expectaveram. Triplex autem genus est errorum in quos necesse sit induci eum qui ex Cobeti Collectaneis criticis codicis Florentini lectiones eruere voluerit.

Primum enim largissimus errorum proventus oritur inde quod contulit Cobet codicem cum Arcerii exemplo, at in Collectaneis criticis, cum careret editione principe, deceptus est Kusteri eumque secutorum editorum lectionibus. Nimirum plurimis locis Kuster vel suas vel aliorum secutus coniecturas a libris et editione principe inscio lectore discessit, unde qui Cobetianae collationi fidem habuerit, Florentini libri auctoritate niti credet innumeras scripturas nullo in codice obvias, sed per unius Kusteri libidinem Iamblicho obtrusas. Exempla qui desiderarit, comparet has Florentini codicis lectiones a Cobeto silentio praetermissas, quibus Kusterianae editionis scripturas uncis inclusas apponimus: κεφαληνία (Κεφαλληνίᾳ) p. 8, 3. 11. κεφαληνίας (Κεφαλληνίας) 8, 6. προσαγορεύουσί τε (προσαγορεῦσαί τε) 8, 11. ἀγκαῖε (Ἀγκαῖ') 8, 13. γεγενημένης (γεγεννημένης) 9, 4. περὶ τέκνου

(περὶ τοῦ τέκνου) 10, 4. ὑγείαν τὲ (ὑγίειάν τε) 14, 1. αὑτοῦ (αὐτοῦ) 14, 3. αὑτοῦ τὲ καὶ (αὐτοῦ καὶ) 15, 6. καὶ πολλοῖς (καὶ τοῖς πολλοῖς) 15, 11. οἷον (καὶ οἷον) 16, 8. γεῦσαί τε πάντως βουλόμενος (γεῦσαι μὲν πάντως ἐβούλετο) 17, 23. λογισάμενος (λογισάμενός τε) 18, 4. οἷός τέ (οἷός τ') 19, 9. αὑτοῦ (αὐτοῦ) 20, 13. αὑτῶ (αὐτῷ) 21, 17. πλέονες (πλείονες) 22, 10. ὁμοῦ παισὶ (ὁμοῦ σὺν παισὶ) 22, 12. δι' ὃν (δι' οὗ) 23, 13. τὰ φίλων (τὰ τῶν φίλων) 24, 11. ἀπογόνων δὲ (ἀπογόνων) 25, 10. συμβουλευτικοῦ (συμβουλευτικῷ) 25, 14. ἀμαθίαν (ἀμάθειαν) 26, 1. διαριθμήσαντες (διαριθμήσαντας) 27, 1. ἐναντίον γεννῆσαι (γεννῆσαι ἐναντίαν) 29, 1. τῆς ἰδίας (τῇ ἰδίᾳ) 29, 1. ἕτερα (καὶ ἕτερα) 31, 5. ἅπαντα (καὶ ἅπαντα) 32, 11. κοινῇ (κοινὴν) 32, 15. ἑκούσιον (ἑκουσίαν) 33, 15. ἀγώνων (ἀγώνων τινὰς) 36, 8. ἔχωσι τοὺς (ἔχωσιν αὐτοὺς) 37, 9. διότι (ὅτι) 38, 13. ὡς φασὶ (ὥς φασι) 42, 3. ὁρκώσας (καὶ ὁρκώσας) 42, 4. περὶ τοῦ εἰπεῖν (om.) 42, 9. συγκεκραμμένων (συγκεκραμένων) 45, 10. ταχῶν δὲ (ταχῶν τε) 46, 8. ἄξιον (καὶ ἄξιον) 47, 1. κατάληψιν (κατάλαμψιν) 47, 12. ἐν τοῖς (τοῖς) 48, 16. δόξης δὲ (δόξης τε) 49, 4. θνητοῦ τῶν (θνητοῦ καὶ τῶν) 50, 2. ἑαυτῷ (αὐτῷ) 50, 2. πυθαγόρας (Πυθαγόρας ἐγένετο) 50, 7. πρὸς θεοὺς (πρὸς τοὺς θεοὺς) 50, 7. 8. Sed plura afferri nemo requiret [16]).

---

[16]) Cobet cum Florentini codicis lectiones plurimas ignoraret, interdum acta egit, pro falsis Kusteri scripturis restituens id ipsum quod in libris Iamblichi quantum scimus omnibus habetur (velut τοῦτο μὲν § 225 p. 157, 6 recte iussit scribi Coll. crit. p. 344. 396, ubi εἰς τοῦτο μὲν lectore inscio substituerat Kuster, cuius interpolationem servarunt insecuti editores); alibi Kusteri erroribus ad falsas suspiciones delatus est: sic

Deinde haud raro accidit Cobeto ut discrepantes ab editione principe (*a*) et Kusteriana (*b*) lectiones codicis Florentini praetermitteret, velut ψευδέσι τὲ (ψεύδεσι τε *a*, ψεύδεσί τε *b*) p. 7, 10. δὲ (δ' *ab*) 8, 14. τὲ ὄν (τ' ὅν *a*, τ' ὄν *b*) 9, 8. εἰς (ἐς *ab*) 10, 2. ἐπιρωννύμενος (ἐπιρρωνύμενος *a*, ἐπιρρωννύμενος *b*) 11, 9. ἐνθυμίων (ἐνθυμιῶν *ab*) 17, 16. ταυρομένιον (Ταραμενὰς *a*, Ταυρομενὰς *b*) 25, 6. εἰς (ἐς) 26, 8. συβάριδος (Συβαρίδος) 26, 14. προτερεῖν (προτέρους) 28, 7. ἑαυτοὺς (αὑτοὺς) 28, 17. χρησμῷ δήσαντα (χρησμωδήσαντα *a*, χρησμῳδήσαντα *b*) 30, 5. 6. προσήκειν δεῖ (προσήκειν δὲ) 33, 4. τῆς δ' (τῆς δὲ) 36, 14. ἡττηθῶσιν (ἡττήθωσιν) 37, 18. γίγνεσθαι (γίνεσθαι) 38, 5. ἀμελητὶ (ἀμελετὶ *a*, ἀμελλητὶ *b*) 42, 12. 13. βόθρου τὲ (βόθρου τ') 44, 6. ἐγίγνωσκε (ἐγίνωσκε) 44, 12. ἐγίγνοντο (ἐγίνοντο) 44, 20. ἀπήλαττε (ἀπήλλαττε) 45, 11. 12. ἀπήλασσε (ἀπήλλασσε) 45, 16. οὐκέθ' (οὐκ ἔθ') 46, 1. ὁπότε (ὅππotε) 47, 19. ἐχεμύθειαν τὲ (ἐχεμυθίαν τε) 48, 16. Haec sufficere arbitror.

Denique non desunt loci ubi falsa de Florentini codicis scriptura Cobet prodat, vel vetustarum editionum erroribus ad codicem translatis vel compendiis codicis minus recte lectis vel propter alias nescio quas causas. Quosdam istius generis errores in adnotatione critica tetigimus (cf. § 32 p. 24, 16. § 46 p. 33, 4. § 137 p. 100, 16. § 216 p. 152, 13. § 254 p. 178, 3. § 267 p. 189, 8):

---

§ 74 p. 53, 11 cum νὴ pro καὶ νὴ tacite scripsisset Kuster, Cobet νὴ particulam voluit abici (Coll. crit. p. 350), ubi καὶ νὴ in κοινῇ mutandum esse viderat Hirschig, et § 249 p. 174, 3 cum nesciret γὰρ particulam a Kustero (vel ut rectius dicamus ab Obrechto) esse inculcatam, isto additamento nixus οὗτοι γὰρ δὴ νεώτατοι scribendum proposuit.

alios hoc loco enumerabimus[17]). § 1 p. 7, 4 μόνως praebet *F* (non μόνον ut ait Cobet p. 307 Kusteri interpolatione deceptus). § 48 p. 34, 2 τοῖς τε κατὰ τὴν οἰκίαν (τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν Cobet p. 477). § 50 p. 35, 6 ἀποδοθείσης (ἀποδοθ Cobet Orat. de arte interpr. p. 76. V. L. p. 168. Coll. crit. p. 329 sq.). § 68 p. 48, 10 καὶ τὰς τοῦ ἐμφύτου (καὶ τοῦ ἐμφῦ Cobet p. 347). § 86 p. 63, 11 μὲν οὖν ἐπιλέγεται (μὲν ἐπιλέγεται Cobet p. 478). § 93 p. 69, 6 διὰ τῶν θυσιῶν (διὰ τῶν θυσίμων Cobet p. 356). § 109 p. 80, 1 εἴργεσθαι πάντας (εἴργεσθαι πάντως Cobet p. 367, qui quod dicit πάντας coniecisse Scaligerum, Kiesslingii errorem propagavit). § 120 p. 88, 5 ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν (ἐκ τοῦ διετράνωσεν Cobet p. 479). § 120 p. 88, 12 καὶ τόνος. καὶ τόνος. ἄλλο (καὶ τόνος. ἄλλο Cobet p. 479). § 139 p. 102, 12 οὐκ ἔστι οὐδὲν (οὐκέτι οὐδὲν Cobet p. 479). § 141 p. 103, 10 ἧς ἄνευ (οὗ ἄνευ Cobet p. 376). § 142 p. 103, 13 ὑμῖν (ἡμῖν Cobet p. 376). § 145 p. 106, 3 παρὰ (περὶ Cobet p. 377) ὀρφεῖ. § 146 p. 107, 1 μνημάρχ (μνησάρχ Cobet p. 368). § 147 p. 107, 11 τοῦ δὲ λεγομένου (τοῦ ΔΕ ΤΟΥ λεγομένου Cobet p. 378). § 148 p. 108, 11 εὔρυτος μὲν ὁ (εὔρυτος ὁ Cobet p. 479). § 149 p. 109, 5 παρὰ (περὶ Cobet p. 378) τὸ δεῖπνον. § 150 p. 110, 3 οὔ μὰ (οὐ μὰ Cobet p. 479). § 183 p. 133, 3 ἀρχῆς τὲ καὶ (ἀρχῆς καὶ Cobet p. 385). § 190 p. 137, 18 ὑπαγορεύη (ὑπαγορεύει Cobet p. 387). § 198 p. 142, 15

---

[17]) Ubicunque in hoc qui sequitur indice Cobeti nomini apponuntur paginarum numeri, operis titulo non addito, Collectanea critica volumus intellegi.

ὧν ἴδια (ὡς ἴδια Cobet p. 480). § 200 p. 143, 8 γίνεσθαι (γίγνεσθαι Cobet p. 390). § 204 p. 145, 9 τὸν πῶλον (τὸν παῖδον Cobet V. L. p. 168. Coll. crit. p. 390). § 225 p. 157, 7 ἐπεγρίαι (ἐπαγρίαι Cobet p. 396. 480). § 229 p. 160, 6 ἐκκεκριμένων (ἐγκεκριμμένων Cobet p. 348). § 233 p. 162, 1 κατακεχωρισμένην (—μένον Cobet p. 397). § 236 p. 164, 12 ἐγγυήσεσθαί τε (ἐγγυήσασθαί τε Cobet p. 398). § 243 p. 169, 10 ὠρειθυίας (ὠρειθυίας Cobet p. 401). § 247 p. 172, 7 ἐν (καὶ ἐν Cobet p. 480) αἰνίγμασί τισι. § 255 p. 179, 3 σιωπόμενον (σιωπώμενον Cobet p. 404). § 255 p. 179, 7 ἰδιασμὸν (ἰδίασ μὲν Cobet p. 405). § 257 p. 181, 1 συμπαιδευομένους (παιδευομένους Cobet p. 405). § 265 p. 186, 13 περικεκρατηκέναι (κεκρατηκέναι Cobet p. 409. 480). § 267 p. 189, 8 εἰρίσκος (ἀρίσκος Cobet p. 481).

Afferenda haec duxi non ut vituperarem Cobetum, cuius collationem utilissimam mihi fuisse grato animo profiteor, sed ut ostenderem iterata post Cobetum codicis Florentini collatione opus fuisse, atque ut veniam impetrarem, si forte ipse in conferendo libro ad legendum haud facili lapsus essem. Quod ut raro accidisse mihi arbitrer debeo insigni humanitati duorum virorum, qui benevolentissime suam mihi operam commodarunt. Etenim ERVINUS ROHDE cum de meo consilio audisset, non solum ab edendo Iamblichi libro abstitit, sed etiam utendum aestate a. 1880 concessit mihi editionis Didotianae exemplum, in cuius marginibus et coniecturas quasdam et discrepantiam codicis Florentini a se collati adscripserat. Diligenter examinata hac Rohdii collatione inveni locos quosdam ubi aut discreparent nostrae col-

lationes aut in Kusterianae et Didotianae editionis dissidio neuter Florentini libri lectionem adnotasset. Novae dubitationes passim mihi ortae sunt cum adnotationem criticam elaborans incidi in Kusterianae editionis lectiones ab editione principe et codice Cizensi discrepantes, quas nescirem utrum confirmaret codex Florentinus necne. His in angustiis officiosissime et liberalissime mihi succurrit HIERONYMUS VITELLI professor Florentinus artis palaeographicae peritissimus, qui quotiescunque per literas eum adii, desideriis meis promptissimo animo satis fecit et plurimis de locis quae scire mea interesset humanissime mecum communicavit. Eodem viro egregio intercedente contigit nobis ut duae paginae codicis Florentini photolithographicae artis ope redderentur: quod optimi libri simulacrum omnibus quibus haec studia cordi sunt gratissimum fore confidimus.

Diximus supra (p. IX) Kiesslingium usum esse codice Cizensi. Librum mediocrem non omnino aspernandum arbitrabur cum alias propter causas tum quod § 62 p. 43, 6 praebere diceretur κηλῶν veram me iudice lectionem, ubi κυκλῶν legitur in Florentino. Neque constabat verum esse quod Cobet dixit Florentinum codicem ceterorum omnium esse archetypum. Itaque aestate anni 1880 operam dedi ut Cizensem librum nanciscerer: qua in re a cognato mihi FR. H. MUELLERO scholae Cizensis professore amicissime adiutus sum. Variis autem difficultatibus obortis res protracta est, ita ut anno demum 1882, cum primae XL paginae meae editionis typis essent descriptae, rusticanti mihi Cizensis libri copia fieret. Vidi librum esse pessimum et a Kiesslingio

parum accurate collatum: ipse integrum contuli, sed pleraque eius vitia indigna duxi quorum mentionem facerem.

Kuster in adnotatione Iamblichi verbis subiecta plus viginti locis commemorat coniecturas ab viro docto „*ad marginem codicis Spanhemiani*“ adscriptas, atque in praefationis loco eo quem supra p. V sq. attulimus, dicit ex Ezech. Spanhemii bibliotheca, quae Berolini sit, nactum se esse exemplar Iamblichi, in cuius margine extent variae lectiones codicis Parisiensis eius quo ipse usus sit, et coniecturae quaedam et emendationes viri docti, quem Iosephum Scaligerum esse putet, a Nic. Rigaltio adscriptae. Intererat mea ut scirem qualis iste esset Spanhemianus codex et adscriptae in marginibus coniecturae utrum recte an secus Scaligero tribuerentur. Sciscitatum me his de rebus lubentissime et peritissime edocuit VALENTINUS ROSE, quo auctore et adiutore petii et facile impetravi ut codex qui a Kustero appellatur Spanhemianus huc mihi mitteretur. Est autem codex iste non liber manu scriptus, sed Arcerianae editionis exemplum, quod ex Spanhemii libris in Berolinensem bibliothecam pervenit. In marginibus libri quae nitidissima manu adscripta leguntur, duplicis sunt generis, partim *MS. Regii* (hoc est codicis Parisini a Kustero usurpati) lectiones, quae plerumque sine ulla nota apponuntur, partim quae literis *Sc.* vel *Scal.* appositis distinctae sunt coniecturae Scaligeri: hunc enim significari potissimum apparet ex appendice quam Iamblichi Protreptico subiunxit Arcerius: ubi primae Theanus epistolae nihil adscriptum est, iis vero quae inde ab altera eiusdem epistola leguntur

(p. 165—175) titulus praemittitur *Scaligeri emendationes* nomine plene scripto. Has notas quotquot in Berolinensis libro marginibus extant cum diligenter descriptas in editionis Arcerianae exemplum transtulissem, intellexi Kusterum sicut alibi ita in codicis sui Spanhemiani usu nec prudenter nec religiose esse versatum [18]).

Iisdem Rigaltii notis post Kusterum atque isto diligentius usus est Kiessling: qui cum non ipsum exemplum Berolinense inspexisset, sed quae ab aliis acceperat referret, non miramur quod de Parisini codicis scripturis et Scaligeri coniecturis passim prodiderit ea quae cum Rigaltii testimoniis et cum rerum veritate dissentiant [19]).

---

[18]) Multas Scaligeri coniecturas cum neglexerit Kuster, perversissimas quasdam (velut ὅ ἐστι διὰ γραμμῶν § 22 p. 18, 15. ἀφαγιασμοὶ § 64 p. 44, 22. ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων § 152 p. 111, 7) commemoratione vel adeo approbatione dignas iudicavit: idem quaedam a Scaligero inventa sibi maluit quam auctori tribuere (velut ὡς δεῖ § 212 p. 149, 21. ἀτλήτοις § 217 p. 152, 17). Parisini libri lectiones haud raro ex Rigaltio descripsit Kuster non ratus ipsum codicem esse inspiciendum: saepius atque etiam in apertissimis vitiis (velut ὁ παραδεδωκὸς § 146 p. 106, 16) neque Parisinum librum neque Rigaltii notas curavit.

[19]) Identidem quae Scaligerum coniecisse Rigaltius tradit, tanquam Parisini codicis lectiones a Kiesslingio afferuntur, velut ἀπολελοίπει § 21 p. 18, 10. καταστρέφουσιν § 123 p. 90, 7. ὅτι § 136 p. 99, 16. λοιπὰ § 159 p. 116, 15. εἴδη § 160 p. 117, 11. ἀπερισκέπτου § 212 p. 149, 17. παραστήσειεν § 234 p. 163, 6. Non ἀνισταμένου, ut ait Kiessling, sed ἀνισταμένους § 256 p. 179, 15 scribi voluit Scaliger, et ἀπολείπειν § 21 p. 18, 10 Logani est coniectura, non Scaligeri. Quod Kiessling contendit § 74 p. 53, 11 κατ' ἐνδεὲς (pro καὶ νὴ Δί') ante Loganum coniecisse Scaligerum, nescio unde petierit. Non τοῖς μάγοις ἄσμενα sed τοῖς μάγοις ἀσμένοις ἄσμενος § 19 p. 17, 7 praebet codex Paris., sicut αἴτιοι (non αἴτιον) § 47 p. 33, 14. παρίεμεν (non παρήσομεν) § 63 p. 44, 11. Pro δόμεναι § 253 p. 177, 12 in Paris. esse διδόμενα dicit Kiessling, Rigaltius διδόμενοι annotat, διδόμεναι ibi legi docuit Alfredus Iacob. Denique

Nos adhibito Berolinensi exemplo ea quae Kuster et Kiessling eodem ex fonte hausta attulerunt, passim correximus. At ne Rigaltius quidem quae adscripsit omnia recte se habent. Leve est illud quod saepissime in Berolinensis exempli marginibus accentuum et spirituum notas vel neglectas videmus vel confusas: multo magis dolemus de Parisino libro haud raro falsa referri. Quod v. c. ad ἀκροάσει § 30 p. 22, 9 tanquam Parisini libri lectio adscribitur ἀποκρίσει, non possumus quin errori tribuamus; non διδόμενοι, ut ait Rigaltius, sed διδόμεναι § 253 p. 177, 12 in Paris. haberi iam diximus (ann. 19); commentum arbitramur omni fide destitutum quod ad verba καὶ βίος ἅπας — ἐστὶ § 137 p. 100, 9—11 in Berolinensi editionis principis exemplo adscriptum legimus, *desunt in Ms. Regio*: similiter alibi fabulosa narrat Rigaltius. Idem passim confundit Scaligeri coniecturas et codicis Parisini lectiones, plerumque ita ut male omittat Scaligeri nomen, interdum ut idem falso apponat [20]).

---

§ 267 p. 193, 12 Φίλτος affertur e Paris. codice a Kiesslingio, ubi legitur in Berolinensi exemplo Φίλτυς, quod Alfr. Iacobo teste Φίλτις esse debebat.

[20]) Ut quaedam afferamus exempla, non recte omissum est Scaligeri nomen quod apponendum erat verbis τῶν νεωτέρων § 37 p. 28, 1. ὑπάρχουσαν § 45 p. 32, 7. μέλλοντας § 46 p. 32, 17. αὐτούς § 48 p. 34, 1. ὑπακούσοντος § 51 p. 36, 3. δεῖν ὑπολαβόντας § 53 p. 36, 13. ἀετοὶ § 62 p. 43, 2. θυλημάτων § 98 p. 72, 7. παιδαρτύσεις § 101 p. 75, 4. ὁμιλίας § 137 p. 100, 9. ἑκουσίας § 183 p. 133, 4. ἀτλήτοις § 217 p. 152, 17. συγκαταθέσθαι § 236 p. 164, 20. ubi quas in adnotatione critica de Rigaltii fide movimus suspiciones postea confirmatas vidimus disertis Alfredi Iacobi testimoniis. Contrarium errorem admissum esse suspicor in § 87 p. 65, 3. ubi tradit Rigaltius id quod Kuster et Kiessling repetunt, pro ἐκείνους (quae est vitiosa in ed. Arc. et Kust. scriptura)

Inprimis vero Parisini codicis collatio quam Rigaltius sive fecit ipse sive ab alio factam edidit, eo laborat incommodo quod saepe quae recenti manu adscriptae sunt correctiones vel lectionis varietates tribuuntur codici. Hinc factum est ut in Parisini libri lectionibus afferendis errores passim admitterem, quos in additamentis huic praefationi subiectis ut corrigerem sedulo operam dedi. In adnotatione critica perscribenda duo potissimum mihi patebant fontes unde Parisini codicis lectiones cognoscerem: editio Kusteri, qui raro codicis sui mentionem facit, et adscriptae in principis editionis exemplo Berolinensi notae Rigaltii, qui et ipse innumeras quae inter codicem Parisinum et Arcerii editionem indercedunt lectionis discrepantias silentio praeteriit: insuper in c. XXV codicem Parisinum mea gratia contulerat LUD. MENDELSSOHN professor Dorpatensis mihi amicissimus, cuius simile beneficium in commentario de Pythagorae aureo carmine mihi impertitum p. 203 commemoravi: eodem teste usus dixi § 100 p. 73, 10 περὶ γονέων in Parisino codice haberi, ubi libris invitis et invita ratione ἐπὶ γονέων edidit Kuster. Quae a Rigaltio produntur codicis Parisini lectiones litera *P'* distinxi, cum eiusdem libri lectiones aliunde petitae *P* litera indicentur [21]). Absoluta demum

---

emendasse ἐκεῖνος Scaligerum, cum ἐκεῖνος legatur in cod. Parisino sicut in Flor. et Ciz. Nec dubito quin errori imputandum sit quod ad κυκλῶν p. 43, 6 in Berolinensi exemplo annotatur «κηλῶν Sc.»: etenim κηλῶν suppeditant codices Paris. et Ciz., ἀετοὶ perversa est Scaligeri coniectura, ubi libri quantum scimus omnes αὐτοὶ praebent.

[21]) Quod de § 134 p. 97, 14 adnotavi, ἁπτόμενοι *P*, ἀπτόμενοι *P'*, nititur Kusteri et Rigaltii de Parisini codicis lectione dissensu, quorum

Iamblichei libri recensione plenam et accuratam accepi Parisini codicis collationem ab ALFREDO IACOB liberalissime mecum communicatam: quo viri solertissimi et humanissimi beneficio maxime obstrictum me esse sentio.

Posteaquam exposui quibus subsidiis et adiumentis in recensendo Iamblichi libro usus sim, consentaneum videtur de tribus codicibus a me adhibitis et de ratione quam in eorum lectionibus indicandis secutus sim pauca addi.

Florentinus codex bibliothecae Laurentianae (plutei LXXXVI codex 3), quem *F* litera indicavi, chartaceus est et formam refert eandem quam tabulae photolithographicae huic libro additae. Duabus constat partibus, quarum prior una manu scripta saeculo quarto decimo foliis 162 continet quattuor qui ad nos pervenerunt Iamblichi libros, altera (fol. 163—231) diversis manibus scripta congeriem refert variis ex elementis conflatam: argumentum indicavit Bandini Catal. cod. Gr. bibl. Laur. III p. 288 sqq. In priore parte, quam solam spectamus, liber περὶ τοῦ Πυθαγορείου βίου pertinet usque ad fol. 46 v., sequuntur ὑπομνήματα περιέχοντα τοὺς προτρεπτικοὺς λόγους εἰς φιλοσοφίαν (fol. 46 v.—82 v.), περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης λόγος γ′ (fol. 83 r.—

hic ἁπτόμενοι in margine editionis Arcerianae adscripsit, ille ἁπτόμενοι *ex MS.* pro ἀποτεμόμενοι se reposuisse dicit. Nunc per Alfredum Iacobum edocti scimus in ἀποτεμόμενοι scriptura cum Flor. Ciz. ed. pr. consentire codicem Parisinum, qui ἁπτόμενοι in margine adscriptum praebeat manu recenti. Item § 148 p. 108, 10 et § 160 p. 117, 6 diversa a Kustero et Rigaltio de Parisino codice referri significavimus: utroque loco falsa prodidisse Rigaltium testatur A. Iacob.

115 v.) editus in Villoisoni Anecd. vol. 2 p. 188 sqq., denique περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς (fol. 115 v.—162 v.) liber a S. Tennulio editus a. 1668. Singularum paginarum versus constanter fere sunt viceni septeni. Tribus primis libris praemissa sunt argumenta capitum; uni cuique quattuor Iamblicheorum librorum subiectae sunt notae quibus τῶν στίχων numerus indicetur: qua de re accuratissime disputavit H. Vitelli *Spicil. Fiorentino* (*Museo italiano di antichità class.* I) p. 4 sq. In ipso principio libri index habetur librorum Iamblicheorum ad Pythagoricam philosophiam spectantium hic:

Οἱ ἐννέα λόγοι Ἰαμβλίχου περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως.

α Περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου.
β Προτρεπτικὸς ἐπὶ φιλοσοφίαν.
γ Περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης.
δ Περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς.
ε Περὶ τῆς ἐν φυσικοῖς ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης.
Ϝ Περὶ τῆς ἐν ἠθικοῖς ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης.
ζ Περὶ τῆς ἐν θεοῖς[22]) ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης.
η Περὶ γεωμετρίας τῆς παρὰ Πυθαγορείοις.
θ Περὶ μουσικῆς τῆς παρὰ Πυθαγορείοις.

---

[22]) Sic *F*: requiri videtur θεολογικοῖς, cf. Iambl. in Nicom. arithm. introd. p. 176 C. Ceterum plenum hunc indicem unus videtur *F* servasse: in *PC* postquam quarti libri περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς mentio facta est, haec fere subiciuntur, ὃς περιέχει καὶ περὶ ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης καὶ περὶ γεωμετρίας καὶ περὶ μουσικῆς τῆς παρὰ Πυθαγορείοις. Quae facile apparet ex uberiore codicis *F* indice absurde esse contracta.

Subiciuntur huic indici continua serie perscripta capitum argumenta primi libri qui est de vita Pythagorica, κεφάλαια τοῦ πρώτου λόγου περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου (p. 1—5 huius libri). In ipso Iamblichi opere repetuntur eadem argumenta ita ut suum cuique capiti argumentum in margine appositum sit[23]). Item leguntur in marginibus adnotamenta quaedam sive scholia nec manu eadem neque eodem tempore scripta, pleraque nullius pretii, quippe quae rerum ab Iamblicho narratarum argumentum significent vel singula nomina repetant vel interpretationes contineant. Haud raro ση(μείωσαι) et ὡρ(αῖον) notis indicantur res quae lectori cuidam memorabiles visae fuerint. Istas adnotationes plerasque omisimus, nec magis repetendum duximus computatum in extremo capite secundum singulas urbes Pythagoreorum

---

[23]) Discriptionem capitum servavi eam quae Florentino libro indicatur, nisi quod capitis XIII initium feci id quod Arcerius ceterique editores omnes habent, qua de re dictum p. 41, 8. Vix enim commemoratione dignum est quod in Florentino libro vitiosi sunt numeri extremorum quinque capitum initiis adscripti, cf. quae p. 150, 15 diximus. Cum Florentino codice consentit fere Parisinus, qui tamen interdum capitum notas omittit: in Cizensis libri marginibus raro capitum notae adscribuntur caeque plerumque falsae. A prioribus editionibus nostra capitum discriptio discrepat his in rebus: caput V in una Arcerii editione ab verbis εἰς Σάμον p. 17, 10 orditur; cap. VI initium faciunt Kuster Kiessling Westermann ab verbis καὶ οὗτοι p. 22, 7; vulgo incipit c. VIII ab verbis καὶ κατ' ἐκεῖνον p. 26, 13; c. IX ab verbis ταῦτα μὲν p. 31, 18; c. XX ab verbis ὀλίγα δὲ p. 69, 14; solae Arcerii et Kusteri editiones ordiuntur c. XXI ab verbis μετὰ δὲ p. 71, 11; c. XXVI editiones ante meam omnes ab verbis ἐπεὶ δὲ p. 84, 5. Paragraphos sive sectiones in Iamblichi libro distinxit Kuster, quem Kiessling et Westermann non sine levioribus quibusdam discrepantiis secuti sunt; ego quamvis probare Kusterianas sectiones non possem, tamen nolui ista in re quidquam novare.

numerum. Quae cognitu haud indigna viderentur scholia ut scriptoris verbis subiecimus ita coniuncta p. 195—198 exhibuimus.

Scripturam codicis Florentini luculentissime repraesentant additae huic libro duae tabulae photolithographicae, quibus continentur scriptoris verba quae leguntur § 202—204 p. 144, 9—145, 19 et § 236—239 p. 164, 15—166, 16. Istis tabulis, quibus rite perficiendis benevolentissime prospexit H. Vitelli, melius imago codicis proponitur quam verbis fieri potest: itaque pauca addidisse sufficiet. Singula vocabula non relictis spatiis separantur, sed ex accentu et spiritu agnoscuntur: utrum v. c. τότε an τό τε, utrum ὥς τε an ὥστε in codice habeatur, incertum est. Nunquam ῤῥ scribitur, sed ubique ρρ. Mutum quod dicimus iota modo subscribitur vocali suae modo adscribitur [24]), sed plerumque omnino omittitur: itaque in addendo isto iota receptum potius usum quam codicis fidem secuti sumus [25]), neque operae pretium duximus priorum editorum dissensum ea in re commemorare. Nulla excusatione indigere arbitror quod

[24]) Adscriptum habes iota in verbis τῆι τοιαύτ(η) τάξει § 203 p. 145, 6 (tab. photolith. I v. 17). Sic alibi ᾳ scriptum est ita ut secunda diphthongus in εἶναι § 204 p. 145, 16 (tab. phot. I v. 25).

[25]) Quod ζῷον scripsi, in codice Florentino habetur ut alibi ita § 203 p. 144, 23 (v. tab. I v. 11). Hinc ζῳοποιεῖν potius quam ζωοποιεῖν requiritur p. 149, 17. Contra διέσωσεν retineri poterat p. 93, 13. Utrum πρᾷος rectius scribatur an quod ego servavi πρᾶος, decernere non ausim, quamvis sciam ΠΡΑΙΑΙΣ in titulo quodam (Corp. Inscr. 1598) haberi. Ceterum etiam illud fit ut loco non suo addatur iota mutum, velut § 146 p. 107, 1 πυθαγόρᾳ τῶ μνημαρ́ (χ superscr.) praebet *F*, πυθαγόρᾳ τῷ μνημάρχῳ *P*, πυθαγόρα (sic) τῷ μνησάρχω *C*.

saepe ὅ (οἵ) μὲν et ὅ (οἵ) δὲ scripsi, ubi libri ὁ (οἱ) μὲν et ὁ (οἱ) δὲ praebent[26]). Sicut alibi ita in Florentino haud raro οὐχ' habetur cum apostropho. Nec rari sunt in vocabulis encliticis accentus a recepto usu discrepantes, velut ἄλλό τι, ἄλλά τε, ὅτάν τινι, εἴπέρ ἐστι, ὥσπέρ τι, τὲ interdum ὀρθοτονούμενον, similia, quae annotare singulis locis nolui excepto uno verbo φημί, quod non recte, ut opinor, encliticum vulgo habetur: istius in verbi accentu ubicunque a Florentino libro discessi indicavi.

Quae adhuc commemoravimus levia sunt prae alia re. Florentinus codex est lectu difficilis propter ambiguitates ex scriptura non satis accurata et ex compendiis frequentissimis oriundas. Spiritu leni et accentu acuto in unum iunctis efficitur ductus circumflexi accentus simillimus, unde dubitari interdum potest utrum τἄλλα an τᾶλλα codex praebeat (cf. quae diximus in § 228 p. 158, 17). Item ubi spiritus asper et acutus accentus continuo scribuntur, facile potest fieri ut videaris compendium ασ

---

[26]) Scripturas tales quales sunt in *F* οἵ δ' § 86 p. 64, 6 et ὅ δ' § 177 p. 129, 8 repetendas arbitror inde quod δέ adversativam particulam veteres quidam grammatici encliticam habuerunt (cf. Lehrs Quaest. ep. p. 101), iudicio illi quidem usi rectissimo: hinc et in codicibus nostris accentus rationi conveniens saepe est servatus (v. Thes. Gr. L. vol. 2 p. 929 D) et apud Byzantinos quosdam poetas, qui grammaticum accentum spectant, revocandus non solum in trimetris iambicis et politicis versibus, sed etiam in heroico carmine Manuelis Philae vol. 2 p. 387 ed. Mill., ubi v. 71 scribendum χλαίνῃ μὲν σχεδίῃ περιλαμπέα, παιζόμενόν δε ὄλβῳ ἐπ' ὀθνείῳ, quoniam in carmine isto singuli versus (sunt autem nonaginta) finiuntur vocabulo aut paroxytono aut properispomeno. Ceterum eodem in carmine paulo ante (v. 66) ἐπίσχεν in ἐπίαχεν erat mutandum.

syllabae agnoscere: velut pro ὅς γε § 216 p. 152, 13 ὅσας γε praebent cod. *CP* idemque legit Cobet. Nolo commemorare compendia quaedam velut ως et ους syllabarum, περὶ et παρὰ praepositionum (tab. phot. I v. 18 et II v. 16), alia esse simillima, ita ut proclivis sit error: inprimis vero mirum est illud quod sicut eiusdem vocabuli varia sunt compendia, ita compendii eiusdem non eadem ubique est potestas. Ubi scriptum est ἀπόλλ^{ω}, optio datur inter tres formas, Ἀπόλλωνα Ἀπόλλωνος Ἀπόλλωνι (cf. § 7 p. 10, 11). Similiter quam incerta sit aliorum compendiorum potestas, ex hoc indice facile poterit perspici. Scribitur in codice Florentino

δίαι^{τ} f. 23 r. (i. e. δίαιταν p. 90, 13). λέ^{γ} f. 27 v. (λέγει p. 111, 15). πα^{θ} f. 43 v. (πάθει p. 176, 7). παρακα^{λ} f. 28 r. (παρακαλεῖ p. 113, 15). πο^{λ} f. 6 v. (πόλει p. 20, 8). παραγγε^{λλ} f. 28 r. (παραγγέλλει p. 113, 8). συμβαι^{ν} f. 11 r. (συμβαίνει p. 37, 15). κοινω^{ν} f. 29 r. (κοινωνεῖ p. 117, 13). ἐπεκρα^{τ} f. 43 r. (ἐπεκράτει p. 173, 17). ἔ^{χ} f. 31 r. (ἔχει p. 127, 11). ἀλη^{θ} f. 14 r. (ἀλήθεια p. 50, 17). ἐγκρα^{τ} f. 7 v. (ἐγκράτεια p. 24, 13). εὐα′ f. 20 v. (εὐάγειαν p. 78, 17). ἀλη^{θ} f. 28 v. (ἀλήθειαν p. 114, 16). ὠφε^{λ} f. 29 r. (ὠφέλειαν p. 119, 3). ἐπιμε^{λ} f. 43 r. (ἐπιμελείας p. 174, 6). κάτω^{θ} f. 22 r. (κάτωθεν p. 85, 13). εἰσέδρα^{μ} f. 22 r. (εἰσέδραμεν p. 85, 4). φάσκο^{ντ} f. 45 r. (φάσκοντες p. 184, 18). συνη^{θ} f. 27 r. (συνήθη p. 107, 12). σελη^{ν} f. 16 r. (σελήνη p. 60, 2). τεχνι^{τ} f. 23 v. (τεχνίτῃ p. 91, 12). αὐ^{τ} f. 25 r. (αὐτῇ p. 100, 2). συμβου^{λ} f. 45 r. (συμβουλήν p. 183, 11). μ^{γλ} f. 19 v. (μεγάλης p. 75, 23). βιτα^{λ} f. 26 v. (Βιτάλης p. 106,

13). ἐπιστή f. 27 r. (ἐπιστήμης p. 108, 5). λύ f. 14 r. (λύπης p. 50, 10). ὁσιό f. 7 v. (ὁσιότης p. 24, 11). ζηλω f. 41 r. tab. phot. II 25 (ζηλωτὴς p. 166, 13). ἡδο f. 14 r. (ἡδονῆς p. 50, 10). τελευ f. 8 r. (τελευτῆς p. 27, 15). σικε f. 7 v. (Σικελίᾳ p. 25, 12). ἱμα f. 19 r. (ἱμάτια p. 74, 2). ἐναν f. 20 v. (ἐναντία p. 78, 9). καλοκαγα f. 23 r. (καλοκαγαθίαν p. 90, 13). ἰτα f. 7 v. (Ἰταλίαν p. 26, 8). συμφω f. 28 r. (συμφωνίαν p. 114, 2). φι f. 14 r. (φιλίας p. 50, 6). αἰ f. 17 r. (αἰτίας p. 65, 14). καθο f. 35 v. tab. phot. I 9. (καθόλου p. 144, 20). ζυ f. 22 r. (ζυγοῦ p. 84, 13). ἐκεί f. 6 v. (ἐκείνου p. 21, 10). τοσου f. 38 v. (τοσούτου p. 156, 1). τε f. 14 v. (τέλους p. 53, 12). προαιρ f. 23 r. (προαίρεσιν p. 89, 19).

Hunc delectum compendiorum usitatissimorum et simplicissimorum qui perlustrarit, non mirabitur interdum *F* codicis scripturam dubitationi esse obnoxiam: velut quod § 209 p. 148, 9 in *F* legitur ὀψιμα tam ὀψιμάθεια potest esse quam ὀψιμαθία, et § 51 p. 35, 16 codicis Flor. compendio fortasse indicatur non τηρῆσαι, sed quod *PCa* praebent τηρεῖν.

Parisinus codex 2093 chartaceus saeculi XV continet superstites Iamblichi libros quattuor foliis 148 scriptos, quorum librorum primus qui est de vita Pythag., pertinet usque ad fol. 47 r. Diligentissime hunc librum cum mea editione contulit Alfredus Iacob, et contulit ita ut non solum discrepantias sed etiam consensum codicis et meae editionis plurimis locis diserte testaretur. Ipsius codicis quamvis exiguum sit pretium, tamen collatio quam insigni cum humanitate mihi impertiit A. Iacob, eo no-

mine fuit utilissima quod sic demum supplere et corrigere mihi licuit quae in adnotatione critica Kustero et Rigaltio confisus rettuleram [27]). Optabile sane erat antea quam adnotationem typographo traderem accurate collato uti libro Parisino: quod quoniam mihi non contigit, saltem operam dedi ut damnum repararem. Itaque quaecunque in adnotatione critica de Parisino codice falsa rettuli, correxi in addendis et corrigendis. Inprimis autem errores inde sunt repetendi quod apud Rigaltium transferuntur saepissime ad Parisinum codicem quae in margine huius codicis adscriptae sunt manu recentissima lectionis varietates: testatur enim A. Iacob quasdam in Parisino libro correctiones factas esse ab homine ei qui codicem scripsit propemodum aequali, plerasque deberi manui admodum recenti XVI fere vel XVII saeculi. Item mentionem feci Parisini codicis ubi scriptura quae ex solis editionibus antea innotuisset hoc in codice esset inventa. Denique cum plerumque Parisinum codicem et Cizensem vidissem inter se consentire, in dissensus commemoratione plerumque acquiescendum putavi. Utriusque autem libri plurima vitia tacui.

Cizensis codex chartaceus saeculi ut opinor XVI continet quattuor Iamblichi libros, quorum primus de vita Pyth. legitur fol. 1—57. Scriptus est codex duabus manibus, quarum priori debentur prima folia triginta, reliqua alteri elegantiori. Compendia nec multa sunt

---

[27]) Lectiones codicis Parisini per Rigaltium proditas *P'* nota indicavi, *P* spectat ad eiusdem libri lectiones a Kustero aut ab A. Iacobo commemoratas: qua de re dixi supra p. XXXII. Ubi de Parisini codicis scriptura non adesset disertum A. Iacobi testimonium, [*P*] nota usus sum.

nec difficilia: accentus gravis in hoc codice sicut in Parisino eadem fere est forma atque acuti. Capitum notae in marginibus raro adscriptae sunt neque eae quae cum praemisso capitum indice aut cum ceteris libris sive manu scriptis sive editis ubique conveniant: quam rem exemplis illustrare supersedeo. Scholia partim minio partim atramento scripta nihil continent quod et proprium sit huius codicis et memoratu dignum. Interdum in margine vocabula scriptoris fortuito omissa suppleta et errores correcti sunt. Saepius Reinesius spiritus, literas, vocabula omissa supplevit et coniecturas suas partim in margine adscripsit, partim ipsis Iamblichi verbis intulit; idem editionis principis lectiones vel Heraldi coniecturas non nunquam annotavit. Primae manus scriptura sive Reinesii sive antiquiorum correctorum emendationibus haud raro obliterata est: inprimis iota subscriptum saepe ambiguum est utrum primitus scriptum fuerit an a correctore sit additum. Omnino autem codex Cizensis neglegentissime scriptus est et vitiis scatet innumeris, quorum pleraque tacenda putavi [28]), haud pauca ideo attuli ut corruptis locis non mederi codicem istum pateret. Ex silentio meo nolim quidquam de Cizensis codicis scriptura colligi: ubi affero huius libri lectiones a Kiesslingii testimoniis discrepantes, mihi fidem haberi velim,

---

[28]) Speciminis causa duabus ex paginis affero vitiosas codicis Cizensis lectiones in adnotatione critica a me non commemoratas: φαῖραν 172, 4. ἡ σύμπασαπᾶσα 172, 7. τωόντι 172, 9. δυσμήνευτα 172, 10. προσεπολέμου 172, 14. πλειόνες 173, 2. θρυβώδης (non βρυβώδης) 173, 5. σφόδρά τις 173, 11. ταύτην αἰτίαν (om. τὴν) 173, 14. οἰκία ἐκρότωνι 173, 20. Vix arbitror fore qui talium vitiorum mentionem desideret.

non Kiesslingio, cuius collatio parum sufficit [29]). In quadraginta primis editionis meae paginis codice Cizensi carui, unde factum est ut in addendis et corrigendis essent quae supplerem aut retractarem: inde a p. 41 ipsius codicis usus mihi suppetebat, quem cum Kiesslingii exemplo contuli.

Gravissima iam oritur quaestio de ratione quae inter Florentinum et ceteros qui adhuc collati sunt Iamblichei libri codices [30]) intercedat. Qua de re sententiam tulit Cobet Orat. de arte interpr. p. 109 sq. hanc: „*est in Laurentiana bibliotheca codex Iamblichi, optimae notae: reliqui omnes Iamblichi codices ex hoc uno fluxerunt, sed ita ut novi semper errores novaeque lacunae orerentur, ut quo sit recentior codex aliquis eo sit deterior.— Est autem codex Arcerii futilissimus et pessimus liber lacunis mendisque*

---

[29]) Cizensis codex praebet ὀκώνιμος (non ὀκώνυμος) § 25 p. 19, 18. διὰ τὸν (non διὰ τὸ) Ἡρακλέα § 40 p. 29, 4. παιδείαν (non παιδίαν quod § 43 p. 30, 16 habetur) § 43 p. 31, 1. εὐδιάπλιευστον (non εὐδιαπλίευστον) § 68 p. 49, 2. κράγιον (non κράγυον) § 76 p. 55, 11. τί ἐστι (non τί) σημαίνει § 82 p. 59, 19 (sed τί τοιαῦτα pro τί ἐστι τοιαῦτα p. 60, 1). εἰκότα λόγον (non εἰκαταλόγον) § 86 p. 64, 2. 3 (sed εἰκαταλογίαι pro εἰκατολογίαι p. 64, 1). ἂν non omittit § 101 p. 75, 1. Sed quid plura? — Iure suo innumeros codicis Cizensis errores silentio praeteriit Kiessling: quasdam eiusdem lectiones non debebat idem neglegere. Velut ubi § 185 p. 134, 3 πρός γε μὴν (pro μὲν) legendum conicit, scire debebat μὴν sicut aliis in libris ita in Cizensi extare, et § 160 p. 117, 14 cum Arcerii editione in ὄντος scriptura consentit Cizensis.

[30]) Nondum edocti sumus de codice Vaticano, ex quo Canter Pythagoreorum catalogum cum Arcerio communicavit, et de Memmiano, cuius lectiones editionis principis exemplo adscriptas commemorat Wyttenbach Animadv. in Plut. Op. mor. p. 295. 744 et in Plat. Phaed. p. 111. Sed certum arbitror neque hos neque alios plurimos multis in bibliothecis abditos et abdendos ad Florentini praestantiam accedere.

scatens, aliquanto melior Parisinus, quem longe superat bonitate Cizensis, qui ipse adeo multo deterior est Florentino, unde cum reliquis omnibus est propagatus" [31]).

Deteriorum librorum, sive apographa dicere mavis, pretium et mutuam rationem definiri posse putavit Cobet modo simplicissimo: cum enim nosset Iamblichi verba vitiosissima prostare in Arcerii editione, multa emendasse Kusterum, quaedam Kiesslingium, inde coniecit editores alium ex alio minus vitiosis usos esse codicibus: quam coniecturam falsam esse ipse Cobet scire debebat. Franequeranus quidem codex utrum praeferendus sit an posthabendus Parisino, etiam nunc latet, nec poterit ista quaestio dirimi nisi accuratius collato codice, quoniam Arcerio homini neglegenti eiusque editioni typographorum erroribus deformi non satis tuto confidimus. At inter eos qui huc usque innotuerunt Iamblichi codices unum esse pessimum et futilissimum Cizensem, sicut ego posteaquam non sine taedio exhausi istam ineptissimorum vitiorum officinam, oculatus testis assevero, ita vel ex Kiesslingii editione quivis dummodo velit facile poterit discere [32]).

---

[31]) Eadem fere prodocet Cobet V. L. ed. alt. p. XXV, ubi *primo* Iamblichi editori Arcerio Frisio tribuit *quartum* apographum, *secundo* editori Kustero *tertium*, *tertio* editori Kiesslingio *secundum.*

[32]) Quanto intervallo Cizensis codex non solum a Florentino, sed etiam a deterioribus libris distet, quaevis docet pagina: praeter alia quae ann. 28 et 29 commemoravimus, sufficiet attulisse § 124 p. 90, 13. ubi pro πίστιν τὸν ἐγκωμιάσαντα (sic recte *FPa*) in Cizensi πίστην τοῦ ἐγκομιάσαντα legitur, ut tot sint vitia quot vocabula. Luculentissime vero libri indoles apparebit ex omissis sive singulis vocabulis sive compluribus verbis. Deesse in Cizensi libro iam Kiessling recte docuit haec, quae extant in Parisino sicut in editione principe sive codice Franequerano: καὶ

Neque improbabile arbitror statutum a Cobeto deteriorum codicum ordinem esse invertendum, ita ut optimus iudicetur Franequeranus, secundum locum teneat Parisinus, tertium qui fortasse ex Parisino derivatus est Cizensis.

Quod contendit Cobet Florentinum codicem ceterorum esse archetypum, probabile arbitror, certum non dixerim.

παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων § 3 p. 8, 8. ἀκροάσει ὥς φασιν § 30 p. 22, 9. ὃς μόνος ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ· καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πορευόμενος § 35. 36 p. 26, 12—14. παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχεσθαι κατὰ § 44 p. 31, 7. 8. παθεῖν § 49 p. 34, 12. ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδοθείσης εὐεργεσίας § 50 p. 35, 5. 6. ἔχωσι § 54 p. 37, 9. ἐπιπλοκῆς § 69 p. 50, 1. τῶν τήνου θείων τε καὶ ἀνθρωπείων παραγγελμάτων μηδὲ κοινὰ ποιεῖσθαι τὰ § 75 p. 54, 7. 8. οἱ δὲ μαθηματικοί. τουτωνὶ δὲ οἱ μὲν μαθηματικοὶ § 81 p. 59, 8. 9. ἀγωγῆς § 94 p. 69, 15. αὐτοῖς § 94 p. 70, 5. πρὸς τοιαύτην διαγωγήν· ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγριότητα § 95 p. 70, 8. τοῦ δὲ γίνεσθαι § 101 p. 75, 1. οὕτως ἔχει ὄνπερ τρόπον ἡ παρὰ τὴν μικρὰν ἡ ὀκτὼ πρὸς μὲν τὴν τὰ ἓξ § 118 p. 86, 5. 6. ἤπου ἀλεκτρυόνα ἢ ἄρνα ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν, βοῦς δὲ μὴ θύειν § 150 p. 109, 11. 12. ἡ τοῦ § 160 p. 117, 8. διόπερ οὐ μόνα οὐδὲ μονογενῆ οὐδὲ ἁπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα § 160 p. 117, 10. 11. εἴωθεν § 171 p. 125, 6. δεῖ § 183 p. 133, 4. ἀρετὴν § 195 p. 140, 7. οὐ τῆς § 205 p. 146, 9. ἐν § 206 p. 147, 2. ῥηθέντα § 215 p. 151, 14. μεγάλην § 232 p. 161, 14. ἀποθανόντος καὶ Λιτάτους, ὅσπερ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων § 263 p. 185, 3. 4. ὕστερον § 266 p. 188, 1. Item omittit unus Cizensis, id quod non indicavit Kiessling, verba καὶ τοῦ λεγομένου ἡμιτονίου. εἶτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τουτέστι τοῦ μεσεμβοληθέντος, ἡ διὰ πέντε γίνεται, σύστημα τριῶν τόνων § 120 p. 88, 9—11. Alia quaedam verba omittit Cizensis, quae in editione principe extant, sed in Parisino aut omnino desiderantur aut recenti manu sunt suppleta, velut καὶ διαρθρωθέντι § 70 p. 50, 17. πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς § 101 p. 74, 12. 13. ἢ τοῖς πολιτικοῖς § 150 p. 109, 11. καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων § 152 p. 111, 13. μήτε ὑπὸ πόνου § 223 p. 156, 5. 6. Φίλτυς θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου § 267 p. 193, 12.

Nititur ista sententia duobus argumentis: non solum longe optimus est codex Florentinus, ita ut deteriorum codicum discrepantiae pleraeque nullius sint pretii, sed permulti errores a ceterorum scribis commissi ex literarum formis vel ex compendiis Florentini libri facile explicantur. Ac de praestantia libri Florentini verba nos facere nihil attinet: editione nostra quod novam propemodum faciem Iamblichi liber induit, huic potissimum codici debetur, quo coniecturae criticorum plurimas vidimus confirmari, novarum emendationum insignis copia prodiit, denique lacunae quaedam sunt expletae (velut § 30 p. 22, 11. 12. § 207 p. 147, 5. 6. § 225 p. 157, 7. 8. § 235 p. 163, 8. 9. § 266 p. 188, 4. 5). Scribendi autem genere Florentini codicis proprio potuisse facile gigni corruptelas eas quae in deterioribus libris habentur, duobus exemplis ostendemus. § 243 p. 170, 2 editionis principis mira est scriptura, κεχρῆσθαι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν Ὀρφέθον, et consentiunt in monstrosa forma ὀρφέθον Parisinus et Cizensis: genuinam lectionem ab Arcerio agnitam servavit Florentinus, sed scriptam ita ut librario parum attento facile ὀρφέθον legi potuerit, nimirum *F* praebet ὀρφέα. Altero loco § 204 p. 145, 9 deteriores libri haec fere habent, οὐκοῦν ἐπί γε τῶν λοιπῶν ζώων τοῦτο ὁρᾶσθαι συμβαῖνον, — ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τόν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα ταῦτα συνεθίζεσθαί τε καὶ μανθάνειν ἃ δεήσει πράττειν αὐτοὺς τελεωθέντας. Ineptum παῖδα mutandum esse in πῶλον recte perspexerunt Obrecht et Wakefield: ipsum istud πῶλον legitur in *F*, sed scriptum ita ut ῶ proxime ad αι accedat (v. tab. phot. I v. 20), unde παῖδον in codice legere sibi visus

est Cobet (cuius cf. V. L. p. 168 et Coll. crit. p. 390). Eundem errorem qui commiserat librarius pro παιλον sive παιδον suo arbitrio substituit id quod in deterioribus codicibus extat παῖδα.

Cum haec et similia admodum faveant Cobeti de Florentino codice sententiae, dubitationem afferunt loci haud pauci, ubi Florentini codicis vitia ex deterioribus libris sanantur. Sic § 9 p. 10, 19 μνήμαρχος *F*, μνήσαρχος *PC* (cf. § 25 p. 19, 21 ubi μνησάρχῷ ^{ου} *C*, § 146 p. 107, 1 ubi μνησάρχω *C*). § 42 p. 30, 5 χρησμῷ δήσαντα *F*, χρησμωδήσαντα *PC*. § 45 p. 32, 7 ὑπάρχου *FP*, ὑπάρχουσαν *C* (ut coniecerat Heraldus). § 47 p. 33, 4 δεῖ *F*, δὲ *PC*. § 47 p. 33, 9 ὡς καὶ τῶν *FP*, ὡς τῶν *C* (ut coniecerat Cobet Coll. crit. p. 327). § 54 p. 37, 17 μὴ δὲ *FP*, μηδὲν *C*. § 56 p. 38, 15 ποιήσεσθαι *F*, ποιήσασθαι *PC*. § 57 p. 39, 12 ἶσον *F*, ἴσον *PC* (ut corr. Cobet Coll. crit. p. 336). § 62 p. 42, 18 ὀλυμπιάσι *F*, ὀλυμπίασι *C*. § 62 p. 43, 6 κυκλῶν *F*, κηλῶν *PC* (*feliciter repertum* κηλῶν dicit Cobet Coll. cr. p. 340). § 63 p. 43, 16 ἐκεῖνος *F*, ἐκείνους *PC* (ut coni. Arcerius). § 75 p. 54, 5 μεταβάλλοιο *FP*, μεταβάλοιο *C*. § 79 p. 58, 1 ὡς τὸ *F*, ᾤετο (ὤετο *C*) *PC* (ut coni. Arcerius). § 80 p. 58, 12 ἀκοινῶν ἢ *F*, ἀκοινώνητον *PC*. § 80 p. 58, 14 μοίραν *F*, μοῖραν *PC*. § 83 p. 61, 6 τῷ (τῶ *F*) ἔθει *FP*, τὸ ἔθει *C* (ut coni. Wyttenbach et Kiessling). § 109 p. 80, 7 ἀπέχου *F*, ἀπέχεσθαι *PC*. § 114 p. 83, 7 διδασκάλιον *FP*, διδασκαλεῖον *C*. § 115 p. 84, 8 ἀρξώμεθα *FP*, ἀρξόμεθα *C* (ut coni. Cobet Coll. crit. p. 369). § 124 p. 91, 3 τοι *F*, τοῦ [*P*]*C*. § 126 p. 92, 12 μαρτυρουμένους *FP*, μαρτυρομένους *C* et rec. m. *P* (ut Cobet

Coll. crit. p. 371). § 151 p. 111, 4 καὶ παρὰ τοὺς *F*, καὶ περὶ τοὺς *PC*. § 160 p. 117, 8 τοιγὰρ *F*, τοὶ γὰρ *PC*. § 182 p. 132, 19 κρίναι *F*, κρῖναι *PC*. § 192 p. 138, 7 καὶ οὐ *F*, οὐ *PC* (ut coni. Cobet Coll. cr. p. 387). § 193 p. 139, 2 εἵλαντο *FP*, εἵλοντο *C*. § 256 p. 179, 15 ὁμοιοτρόπως *F*, ὁμοτρόπως *PC* (ut coni. Scaliger). Omnibus his locis spreta Florentini codicis auctoritate secuti sumus deteriores libros et fortasse idem debuit fieri § 94 p. 69, 24 et p. 70, 2 (ἢ πῶς πρὸς *F*, ἢ πρὸς *PC*), § 162 p. 119, 8 (τοῦτο μὲν *F*, τοῦτο μὲν οὖν *PC*), § 208 p. 147, 20 (πρὸς τὴν τροφὴν *F*, πρὸς τροφὴν *PC*), § 222 p. 155, 19 (τὴν τοῦ ἡρακλέος *F*, τὴν τοῦ ἡρακλέους *P*, τὴν ἡρακλέους *C*), § 252 p. 176, 5 (φερεκύδη *F*, φερεκύδην *PC*), § 258 p. 182, 4 (ἤμελλε *F*, ἔμελλε *PC*). Pleraeque sane correctiones istae deterioribus ex libris petitae vel petendae tales sunt quales etiam lectores vel scribae suopte ingenio facere potuerint, nec dissentiam si casui magis quam librariorum consilio quaedam rectius scripta impertieris [33]). Utique vero mi-

---

[33]) *Nonnumquam*, ut ait Cobet Coll. crit. p. 397, *scribae imprudentes veram lectionem exhibent.* Eo fortasse referendum quod § 58 p. 40, 10 φιλονικίαν et § 101 p. 74, 13 διαφιλονικεῖν praebet *C*, ubi in melioribus libris φιλονεικίαι et διαφιλονεικεῖν legitur, sicut § 230 p. 160, 20 διαφιλονικεῖν edidit Arcerius, cum διαφιλονεικεῖν tueantur *FPC*. Si probus scriptor esset Iamblichus, non dubitassem φιλόνικος φιλονικία φιλονικεῖν formas ei vindicare cum Cobeto Coll. crit. p. 364. Recte enim ex φίλος et νίκη formatur φιλόνικος adiectivum; νεῖκος substantivo non poterat respondere nisi φιλονεικής forma, sicut in usu fuisse scimus ἀμφινεικής et πολυνεικής adiectiva: qua de re dixerunt Cobet N. L. p. 691 sq. et M. Schanz Proleg. in Plat. vol. VI, quorum disputationes non refutantur collectaneis a Lobeckio Paral. p. 243 sqq. effusis. Novicii quidem scripto-

rum fuerit si omnes quas attulimus emendationes, partim haud plane vulgares, debeantur librariis exemplo suo tam serviliter addictis ut verbi causa § 76 p. 55, 10 in scriptura τοῖ πολλοὶ *FPC* consentiant. Ergo ex uno codice Florentino derivatos esse ceteros qui adhuc innotuerunt Iamblichi libros nondum nobis exploratum est, atque hanc ipsam propter causam nolui deteriores libros omnino aspernari, ex quibus aliquem fructum posse percipi viderem. Sed diversam in diverso librorum pretio rationem ineundam putavi: optimi libri Florentini praeter levissimas quasdam res supra p. XXXVI sq. commemoratas unam quamque discrepantiam afferendam duxi, deteriorum librorum cum Parisini tum Cizensis sordes plerasque silentio transegi, sed etiam ex his quidquid attuli operam dedi ut accurate referrem, Potissimum autem in adnotatione critica rationem habui novissimarum editionum, quae Kiesslingio debentur et Westermanno: innumera Arcerii et Kusteri vitia dudum emen-

---

res non reformidarunt formas monstrosas tales quales sunt εὔσμηνος Nonn. Dionys. 7, 332. μεγαλόσθενος Orac. Sibyll. 5, 63. 195. 14, 208. τετράσκελος Ioh. Gaz. Ecphr. 2, 333: neque negarim ἀξίφῳ δόλῳ scripsisse Lycophronem 50, quandoquidem ab Apollonio Dyscolo ἄξιφος ex hoc loco affertur. Nullo autem modo ferri potest δυήπαθον in Hymn. Merc. 486, nec magis crediderim πολυσμήνοισι μελίσσαις Choerilo recte tribui: sicut Iosephum c. Apion. 1, 22 vol. VI p. 202, 26 τοῖς ὁμοφύλοις potius quam τοῖς ὁμοέθνοις scripsisse arbitror. Cum vero pro νίκη in titulis recentioribus haud raro νείκη inveniatur, facile potuit fieri ut φιλόνεικος φιλονεικία φιλονεικεῖν formae admitterentur a scriptoribus patrii sermonis parum gnaris ideoque ad falsam etymologiam pronis. Falsis enim etymologiis haud raro corrumpitur orthographia et novae procreantur formae, velut *anormal* pro *anomal*, *Sündfluth* pro *Sintfluth*, *prestidigitateur* pro *prestigiateur*, similia.

data recoqui nihil attinebat. Sed a novissimis duobus editoribus ubi discessi, constanter fere mutationis a me factae rationem reddidi, exceptis paucis locis ubi novatas a me lectiones fide codicum niti Kiesslingii doceret editio. Maluissem quidem ipse abiecta vitiosarum lectionum farragine molestissima revocare Iamblichi orationem ad unius Florentini codicis fidem, ita ut pristinorum editorum et deteriorum codicum non facerem mentionem nisi ubi praeberent quod emendandis Florentini vitiis videretur inservire, atque in posterum istis finibus coerceri adnotationem criticam consentaneum arbitror: nunc etiam quas Florentinus codex mihi suppeditasset emendationes putavi commemorandas, ne lectores, sicubi discessisse me a pristinis editionibus vidissent, de fonte mutationis ambigui haererent. Ut exemplum afferam, § 204 p. 145, 9 futuro editori auctor sim ut πῶλον secundum *F* scribat ne commemorata quidem inepta aliorum librorum scriptura παῖδα: ego si tacuissem, metuendum erat ne iudicarer neglexisse codices, quos scilicet constaret παῖδα vel παῖδον praebere. Quamquam isto loco quid legatur in *F*, docet tabula photolith. huic editioni addita: at plerumque codicis *F* autopsia negata erit iis qui nostram recensionem consuluerint. Ipse vero si domi habuissem codicem Florentinum et cum otio iterum iterumque potuissem conferre, fortasse sicut Cantabrigiensis Photii editor iure meo postularem ut tacenti mihi maior haberetur fides quam disertis aliorum testimoniis: nunc tametsi neque imparatus ad rem accessi neque nimiam neglegentiam iure mihi crimini datum iri arbitror, tamen dubito num codicem lectu difficilem cum pulvisculo exhauserim: si

pauca relicta fuerint aliis corrigenda vel supplenda, uni potissimum gratia habenda erit H. Vitellio, cuius singulari de humanitate iam supra p. XXVIII diximus.

In plurimis Iamblichei libri corruptelis codicum auxilio omnino destituimur, ita ut coniecturis opus sit. Huic emendationis generi ut quatenus posset fieri satis facerem, ea quae alii vel superioribus saeculis vel nostra aetate ad emendandum hunc libellum protulerunt collegi. Insuper praesto mihi fuit Ervini Rohde doctrina et sagacitas, qui duplici me obstrinxit beneficio: etenim a. 1880 utendum mihi concessit exemplum editionis Didotianae, in cuius marginibus ut codicis Florentini lectiones ita coniecturas partim suas partim aliorum adscripserat, et nuperrime perlustrata mea Iamblichi editione, cuius exemplum ad eum miseram, egregias animadversiones mecum communicavit. Ipse satis multa Iamblichei libri vitia vel primus agnovisse mihi videor vel aliis quam antea factum erat medelis tollenda putavi, atque etiam postea quam mea recensio typis descripta est, dum identidem relego scriptoris verba, novarum suspicionum seges succrevit, quas addendis commisi. Quo successu usus sim in emendando libro graviter corrupto, aliorum esto iudicium: utique plus studii et diligentiae me quam priores editores omnes recensendo Iamblichi libro impendisse arbitror. Si forte id quod in superioribus editoribus saepissime deprehendi, mihi acciderit, ut aliorum emendationes aut praetermiserim aut auctori non suo tribuerim [34]), veniam

---

[34]) Quam facile emendationes in libris quos norimus abditae nos fugiant, uno ostendam exemplo, cuius iam supra p. XII mentionem feci.

me spero impetraturum esse ab aequis iudicibus, qui ingentem literarum ambitum et parum locupletes huius urbis a librorum commercio remotae bibliothecas expenderint.

Quod commentationem de Pythagorae aureo carmine a. 1873 primum editam, sed a plerisque qui hanc materiam tetigerunt neglectam Iamblichi libro subiunxi (p. 199—242), excusatione vix indigebit. Minus facile, ut opinor, ignoscetur mihi addendorum et corrigendorum ubertas duabus potissimum ex causis repetenda: Parisini enim codicis lectiones, quas primum ex Kusteri editione et Rigaltii notis desumpseram, sero accuratius cognovi per insignem Alfredi Iacobi humanitatem, atque cum assiduum et diuturnum studium Iamblichi libro impenderem, fieri non potuit quin quaedam addiscerem. Quod si vitio mihi vertitur nimia fiducia, non nunc primum nec mihi uni nocuit credulitas; sin festinatio vitu-

---

In Iambl. § 138 p. 101, 3—5 haec tradita sunt: ταῦτα δὲ (sc. οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων) οὐ ῥᾴδιον εἰδέναι, ἂν μή τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ ἢ διὰ τέχνης θείας πορίζηται. Absurde dictum est θεοῦ ἀκηκοότος, ubi utrum sermo sit de homine qui audierit deum an de deo qui nescio quid audierit, incertum est. Sed fac ambiguitate ista scriptorem usum esse: utique τῷ θεοῦ ἀκηκοότι opponendus erat non simpliciter θεός, sed θεὸς αὐτός, sicut vertit Obrechtus, *nisi quis vel eum qui deum audivit vel deum ipsum audiverit.* Hinc conieci genuinam scripturam fuisse ἂν μή τις ᾖ θεοῦ ἀκηκοὼς ἢ διὰ τέχνης θείας πορίζηται, verba autem quae sunt ἢ θεοῦ ἀκούσῃ male inculcata esse, cum ᾖ θεοῦ ἀκηκοὼς in ἢ θεοῦ ἀκηκοότος esset mutatum. Nuperrime vidi id ipsum quod ego requirebam dudum restitutum esse in Pythagoricarum sententiarum libello (plagulae ω p. 6) a C. Rittershusio, cuius emendatio lectore non monito in verbis Iamblichi facta sicut fefellit alios, ita me fefellisset, nisi mihi ipsi in mentem venisset.

peranda est, Lobeckio iudice omnes simili culpa tenentur quorum alii libri praeter postumos habentur. Utique supplere multa et retractare haud verecundatus sum, cum ὀψιμαθῆ me mallem dici quam ἀμαθῆ.

Indices ad Iamblichi opus spectantes tres huic libro addidi: brevissimum (p. 245 sq.) eum quo recensentur scriptores ab Iamblicho vel eius auctoribus usurpati, alterum amplissimum (p. 247—355) nominum et verborum, tertium potiorum rerum ab Iamblicho commemoratarum. Denique quarto indice complexus sum locos scriptorum in quibus emendare quaedam temptassem. In secundo indice componendo non tantum receptas in Iamblicheo libro lectiones spectavi, sed etiam adnotationis criticae et addendorum rationem habui. Cuius rei causam vix opus erit indicari: cum enim multis locis nesciamus quid scriptor dixerit, saepe incertum est quid debeatur indici, neque ego aut omnia quae tribui Iamblicho dixerim indubia aut quaecunque ad criticas notas ablegavi nihili facienda existimo, ac ne vitiosas quidem consultum videbatur excludi scripturas eas quae ab editoribus Thesauri Gr. L. et a Benselero in Lexico nominum propriorum essent admissae, velut μετελέγχων p. 153, 21. πρόσλοιπον p. 16, 1. Ἄδικος p. 191, 6. Ἀθοσίων p. 192, 8. Ἄρυτος p. 189, 8. Εὐμαρίδας p. 191, 5. Καροφαντίδας p. 190, 10 al. Tertii indicis fundamentum feci materiem a Kustero collectam, sed quaedam mutavi, non nulla supplevi, alia omisi: omnino autem quae hoc indice continentur secundi indicis ope facile poterunt suppleri.

Hoc loco finem imponerem prolegomenis, nisi una

restaret quaestio pariter ad Iamblichei libri indolem atque ad crisin a nobis factitatam pertinens.

Saepe in Iamblichi libro bis, interdum adeo ter eaedem res repetuntur verbis iisdem: unde concludere possumus id quod argumentis certissimis comprobatur, non tam scriptorem fuisse hunc Pythagoricae vitae enarratorem quam compilatorem, qui aliorum verba exscripserit ideoque pro diverso fontium suorum pretio modo narrarit quae probabilia sint et fide digna, modo commenta propagarit absurda. Habemus in Iamblichi libro non unius auctoris opus, cuius singulae partes concinant inter se aut certo ordini adstrictae sint, sed consutos pannos vetustiorum scriptorum aetate et auctoritate multum inter se distantium. Atque eo potissimum nomine pretiosus est Iamblichi liber, quod maxima ex parte non est auctoris eius cuius nomen prae se fert, sed vetustiorum et meliorum scriptorum continet reliquias, quarum non nullae alibi traditae sunt, quaedam uni huic libro debentur. Tali centone, praesertim ubi agitur de rebus non aliunde notis, ut recte utamur, necesse est fontes scriptoris explorari. Quaestionem istam difficillimam cum olim temptasset Chr. Meiners[35]), recenti memoria circumspecto iudicio et eximia sagacitate usus expediit E. Rohde in Mus. Rhen. vol. 26 p. 554—576 et vol. 27 p. 23—61, qui ostendit duas potissimum vitas Pythagorae praesto fuisse Iamblicho, quarum verba suum

---

[35]) *Geschichte des Ursprungs, Fortgangs und Verfalls der Wissenschaften in Griechenland und Rom* I p. 273—288. Summam istius disputationis habes in Cobeti Coll. crit. p. 418.

in usum converteret, alteram Nicomachi Geraseni, Apollonii alteram.

Ipse Iamblichus subsidiorum quibus usus sit raro mentionem facit, sed multa quae prodidit inveniuntur alibi et magna ex parte additis auctorum quibus singulae res debeantur nominibus: qua in re cavendum est ne calidius statuamus eos ipsos scriptores quibuscum consentit Iamblichus inter fontes eius esse referendos. Velut cum plurimi sint loci in quibus eadem iisdem verbis tradant Porphyrius et Iamblichus, certum tamen est Porphyriana vita Pythagorae non esse usum Iamblichum [36]): similiter ubi recurrunt in Iamblichi libro quae sciamus antiquiores ad scriptores redire, fieri potest ut Iamblichus non curans ipsos fontes fide expresserit ea quae alii ante ipsum ex antiquioribus scriptoribus arripuerant [37]), atque ita rem se habere docuit E. Rohde.

---

[36]) Qua in opinione ab Ervino Rohde Mus. Rhen. vol. 26 p. 574 sq. impugnata miror perseverare Zellerum de philos. Gr. I p. 258. 260 ed. quart. Sufficiet unum afferri exemplum quo edoceamur unde Porphyrii et Iamblichi consensus sit repetendus. Porph. § 4: Τίμαιος δ' ἱστορεῖ τὴν Πυθαγόρου θυγατέρα καὶ παρθένον οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν παρθένων ἐν Κρότωνι καὶ γυναῖκα τῶν γυναικῶν· τὴν δ' οἰκίαν Δήμητρος ἱερὸν ποιῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, τὸν δὲ στενωπὸν καλεῖν μουσεῖον. Iambl. § 170: φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν — γήμαντα τὴν γεννηθεῖσαν αὐτῷ θυγατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συνοικήσασαν, ἀγαγεῖν οὕτως ὥστε παρθένον μὲν οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναῖκα δὲ γενομένην πρώτην προσιέναι τοῖς βωμοῖς· τοὺς δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης ἔχοντας ἔτι τὸν Πυθαγόραν καὶ μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος ἱερὸν τελέσαι, τὸν δὲ στενωπὸν μουσεῖον (καλέσαι addit E. Rohde). Non pendere Iamblichum ex Porphyrio, potissimum inde apparet quod recte de Metapontinis narrat quae ad Crotoniatas falso transtulit Porphyrius.

[37]) Quae § 233 et 234 p. 162, 6—15 habet Iamblichus, omnino consentiunt cum Porph. § 59, et ab utroque idem affertur auctor Ἀριστόξενος

Non igitur quot scriptores sequitur Iamblichus tot libros ipse perscrutatus est, sed sive propter inertiam sive propter librorum penuriam perpauca opuscula excerpsit admodum inter se dissimilia.

Apollonius enim vitae Pythagoreae auctor, quem Suidas testatur fuisse notissimum illum philosophum Tyanensem, de quo Philostrati copiosum extat opus, divinam Pythagorae tribuit originem et miracula anilesque fabulas sectans non curat rerum fidem, sed suis indulget commentis. Facile patet talem scriptorem sano homini esse abominandum: at Iamblichus nihil mali suspicans nugatoris vestigia legit, quod cum alibi tum his locis fecisse videtur: § 3—25. 28, 29. 37—57. 68—73. 122—126. 177, 178. 185. 215—222. 254—267.

Contra Nicomachus Gerasenus nihil ipse finxit, sed librarii more modoque quae scripserant alii, ea ipse exscripsit atque ita ex compluribus vetustis libris novum librum confecit. Quibus fontibus usus sit, haud facile poterit explorari: at constat eum non solum res, sed ipsa verba aliorum integra reddidisse. Ubicumque Porphyrius et Iamblichus de Pythagorae rebus inter se consentiunt, usi sunt eodem auctore Nicomacho, nec potest dubitari quin eidem Nicomacho debeantur pleraque quae ex vetustioribus philosophis, Aristoxeno, Pseudo-Aristotele, aliis derivata prodidit Iamblichus.

Ea autem est Iamblichi simplicitas vel, si malis,

ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικοῦ (vel περὶ τοῦ Πυθαγορείου) βίου: at Iamblichus unum hunc testem laudat, ad Nicomachi et Aristoxeni testimonium provocat Porphyrius. Nimirum ut Porphyrius ita Iamblichus descripsit Nicomachi verba, neuter norat disputationem Aristoxeni.

perversitas, ut interdum eadem de re diversorum scriptorum testimonia apponat: velut de Abaridis cum Pythagora commercio primum Apollonii verba profert § 91—93 (p. 67, 12—69, 10), deinde § 141 subicit quae brevius tradiderat Nicomachus; de examine quod subierint ii qui Pythagoreorum societatem appeterent, Apollonium exprimit § 71—74, Nicomachum § 94 et 95.

Cum omnino ex fontibus suis pendeat Iamblichus, vix mirabimur quod propagat aliorum errores et quae inter se discrepent componit: magis mirum quod eandem propter causam interdum aut nondum dicta aut omnino indicta tanquam a se commemorata profert (cf. quae diximus de § 173 p. 126, 13. 14), vel quod ἔτι καὶ νῦν formula (p. 20, 9. 23, 7. 127, 1. 160, 12) retenta ad suam aetatem transfert quae ab antiquioribus scriptoribus relata erant. Possumus ridere inertiam istam servilem: utique vero exoptatissimum nobis est quod Iamblichus hoc in libro non tam sui ingenii fructus nobis offert quam vetustiorum scriptorum verba insigni cum fide reddit, ac vehementer optamus ut mox existat qui ex Iamblichi libro quae ad literarum Graecarum cognitionem augendam pertineant dedita opera eruat: qualis disputatio quo modo instituenda sit, ex egregia E. Rohdii de fontibus Iamblichi disputatione poterit perspici. Nobis uno exemplo rem illustrasse sufficiet.

Inter vetustissimos et optimos scriptores, quorum verba servavit Iamblichus, iure habetur Aristoxenus Tarentinus, Spinthari filius, cuius reliquias post G. L. Mahnium Carolus Mueller in Fragm. Hist. Gr. vol. II

p. 269—292 collegit et illustravit[38]). Quanto opere hic scriptor ceteris praestet, cum aliunde tum ex fr. 9 perspicitur, ubi Phintiae et Damonis res narrantur ex ipsius tyranni Dionysii ore ab Aristoxeno exceptae. Unus enim Aristoxenus memoriae prodidit insontem Phintiam insidiarum Dionysio structarum insimulatum esse ab aulicis Pythagoreorum constantiam temptaturis: ceteri iusta criminatione petitum esse Pythagoreum affirmant[39]), quod absurdum esse recte iudicavit Cobet Coll. crit. p. 433, quoniam nullo modo potuit fieri ut tyrannus eius qui ipsi necem parasset amicitiam quaereret[40]). Similiter quod

[38]) Fugit Muellerum locus Philodemi de pietate p. 85 ed. Gomp., ubi commemoratur ἐν τοῖς Μαντινέων ἔθεσιν Ἀριστόξενος. Item addi debebat Hippol. Refut. omnium haer. ed. Gott. p. 12, quamquam fides istius testimonii mihi suspecta est. Nondum potuit Mueller uti loco Grammatici Romani quem subieci Lexico Vindob. p. 273, ubi affertur Ἀριστόξενος ἐν α′ Πραξιδαμαντείων et via monstratur qua Iliadus versus (A 9) sanandus sit.

[39]) Inprimis cf. Diod. Sic. X, 4, 3—6, ubi vitia quaedam tollenda reliquit L. Dindorf, velut § 3: Φιντίας τις Πυθαγόρειος ἐπιβεβουλευκὼς τῷ τυράννῳ μέλλων δὲ (l. μέλλων τε) τῆς τιμωρίας τυγχάνειν, et § 4: προεκαλέσατό τινα τῶν γνωρίμων ὁ Φιντίας, Δάμωνα τοὔνομα, Πυθαγόρειον φιλόσοφον, ὃς οὐδὲ (l. οὐδὲν) διστάσας ἔγγυος εὐθὺς ἐγενήθη τοῦ θανάτου. Nec potest ferri quod legitur § 6: ἤδη δὲ τῆς ὥρας συγκλειούσης, ubi necessarium arbitror συντρεχούσης (cf. Aesch. fr. 352, 2. Eur. Or. 1215. Ion. 547 al.).

[40]) Vulgaris narrationis absurditatem non sensit summus poeta Fr. Schiller, qui in «Vadimonio» Hygini fab. 257 expressit: nimirum ineptiam quam nemo sanus ipse finxerit, fictam ab aliis et literis mandatam facile concoquimus, cuius rei non novimus luculentius documentum quam quod in Soph. Ant. 905 sqq. emblema sive sententiam verborum sive dicendi formam spectes absurdissimum ab Aristotele sine ulla fraudis suspicione agnoscitur. Ceterum in Schilleri carmine primitus scriptum erat:

Zu Dionys dem Tyrannen schlich
Möros den Dolch im Gewande.

plerique contendunt fabis et animalium carne abstinuisse Pythagoram, refutatur Aristoxeni testimonio [41]). Nec tamen propositum nobis est quae de Pythagorae rebus narrantur in disceptationem vocare. Aristoxeni vero reliquias multas inesse in Iamblicheo libro perspicitur vel ex editione Muelleri, qui meminit Iamblichi in Aristox. fr. 5. 9. 11. 14. 16. 17. 18. 22. Debebat eiusdem scriptoris alibi ratio haberi, velut in fr. 3 (§ 184. 252). 6 (§ 97). 8 (§ 34). 12 (§ 251). 19 (§ 175). 20 (§ 209—211). Nec dubitamus quin Aristoxeno debeantur cum alia quae tradit Iamblichus tum § 86 et 87 p. 64, 8—18 sive § 137 p. 100, 8—101, 2. § 101 et 102 p. 74, 9—75, 14 sive § 230—232 p. 160, 16—161, 14. § 200—213. § 239. Utique Aristoxeni reliquiae dignae sunt quae adhibito Iamblichi opere locupletentur.

Etiam in Timaei historici reliquiis saepius quam adhuc factum videmus, Iamblicheus liber erat consulendus: qua de re uberius dici non attinet, cum Hermannus Kothe de Timaei Tauromenitani vita et scriptis disputans (in dissert. Vratisl. a. 1874) ostenderit haud pauca in Iamblichi libro haberi isto ex fonte derivata. Admodum autem memorabilis est similitudo inter Iambl. § 71 p. 51, 2—4 et Timaei quendam locum intercedens: quam rem

---

Postea pro *Möros* nomine, quod Hyginus praeierat, *Damon* nomen substitutum est: nequaquam vero quod de Phintia perhibetur, ad Damonem debebat transferri.

[41]) Conferantur quae attulerunt Zeller de Graec. philos. I ed. quart. p. 292 et Cobet Coll. crit. p. 360 sqq. Vitiosus est locus Diodori Sic. X, 6, 1: ὁ Πυθαγόρας μετεμψύχωσιν ἐδόξαζε καὶ κρεοφαγίαν ὡς ἀποτρόπαιον ἡγεῖτο, ubi scribendum παρῃτεῖτο.

paucis perstringam ut errorem a me admissum corrigam. Iamblichi verba sunt haec: παρεσκευασμένῳ δὲ αὐτῷ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν, προσιόντων τῶν ἑταίρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν οὐκ εὐθὺς συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσηται. Non debebam παρεσκευασμένων scribere cum Hirschigio: verissimum esse παρεσκευασμένῳ dativum recte iudicavit E. Rohde. Manifesto vitiosum est ἑταίρων, quod fuerunt qui in ἑτέρων mutarent: προσιόντων τινῶν ἑτέρων proposuit Kiessling, προσιόντων τῶν ἑτέρων scripsit Westermann, προσιόντων ἑτέρων Hirschig. Unus E. Rohde rem acu tetigit in notis exemplo Didotiano adscriptis corrigens προσιόντων τῶν νεωτέρων, quam emendationem cum olim male neglexissem, nuperrime vidi confirmari Schol. Plat. p. 319 ed. Bekk. (p. 965 a 33 ed. Turic.): φησὶ γοῦν Τίμαιος ἐν τῇ θ' [42]) οὕτω· „προσιόντων δ' οὖν αὐτῷ τῶν νεωτέρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν, οὐκ εὐθὺς συνεχώρησεν, ἀλλ' ἔφη δεῖν καὶ τὰς οὐσίας κοινὰς εἶναι τῶν ἐντυγχανόντων". εἶτα μετὰ πολλὰ (expectes μετ' ὀλίγα) φησὶ καὶ δι' ἐκείνους πρῶτον ῥηθῆναι κατὰ τὴν Ἰταλίαν ὅτι κοινὰ τὰ τῶν φίλων.

Cum describeret Iamblichus aliorum verba, fieri non potuit quin librariorum erroribus passim deciperetur: qui enim scribunt facillime labuntur, corrigere vitiosas scripturas non est cuiusvis hominis. Inepte dictum est quod § 30 p. 22, 12 narrat Iamblichus, Pythagorae verbis homines plus bis mille captos esse οὕτως ὥστε μηκέτι

---

[42]) Editur ἐν τῇ ε': scripsi ἐν τῇ θ' secundum Phot. Lex. p. 174, 12 duce Hermanno Kothe p. 35.

ἀπέστησαν, ubi quominus scribamus cum Cobeto ἀπενόστησαν obstare videtur Porph. § 20: ὡς μηκέτ' οἴκαδ' ἀποστῆναι. Nullo modo possunt intellegi quae habemus § 62 p. 43, 2: ὅτι παρὰ θεῶν εἰσὶν ἀγγελίαι τινὲς καὶ αὐτοὶ τοῖς ὡς ἀληθῶς θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, ubi multa temptata sunt ad vitium quod in verbis καὶ αὐτοὶ inest sanandum; nihil salutis affert Porph. § 25, cuius scriptura αἱ αὐταὶ docemur vetustam corruptelam utrique compilatori esse concedendam. In Iamblichi verbis § 101: παρήγγελλον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς, iure Cobet malit abesse εἰ δυνατόν merum pleonasmum: cum tamen idem additamentum in § 230 recurrat, expungere non ausus sum. Recte iudicat Cobet non potuisse ineptius interponi νὴ Δία formulam quam factum videmus § 115: βοήθειαν — οἵαν ἡ μὲν ὄψις διὰ τοῦ διαβήτου καὶ διὰ τοῦ κανόνος ἢ νὴ Δία διὰ διόπτρας ἔσχεν, neque obscura est origo corruptelae: nihilo minus retinendam putavimus dittographiam e Nicomacho repetitam. Non tam παντελῆ quam πενταετῆ σιωπήν expectamus § 68 p. 48, 16 cum Heraldo: sed si vitiosa est librorum scriptura, vitium habemus Iamblicho antiquius. Similiter alibi incertissimum est utrum librariorum et interpolatorum an ipsius scriptoris errores sint castigandi. Velut § 132 p. 96, 8 quae nunc Δεινωνώ dicitur, dicenda erat Θεανώ, ut scribi iussit Arcerius: quod enim proditur apophthegma Theanonis est, quam Brontini (vel Brotini) uxorem fuisse non nulli perhibent, Δεινωνώ nusquam alibi commemoratur. Itaque confidenter Arcerii emendationem sequeremur, nisi ob-

starent verba, ὅ τινες εἰς Θεανὼ ἀναφέρουσι, quae verba utrum ipsius sint Iamblichi an adscripta a docto lectore, nescire me fateor, sicut omnino Iamblichum arbitror eum esse scriptorem in quo facilius possit dici quid debuerit scribere quam quid scripserit.

Etiam nunc superesse multas in Iamblichi libro difficultates et corruptelas, quae aliorum doctrinam et sagacitatem requirant, neque ipse nego neque aequi iudices opprobrio mihi vertent. Si tamen non perdidimus operam, si plenior et emendatior, si lectu facilior usuque habilior quam olim ferebatur Iamblichi liber exit, denique si firmum quo libri crisis nitatur iactum est fundamentum, potissimum gratiam haberi velim viris illustrissimis et humanissimis, quorum eximia benevolentia et liberalitate in suscipiendo et perficiendo opere adiutum me esse praedicavi. Quibus viris si non displicuerit haec Iamblichei libri recensio, amplissimum studii et laboris praemium contigisse mihi putabo.

Scribebam Petropoli mense Maio a. 1884.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 1—5. Summaria praemittunt Iamblichi libro sicut *c* ita *PC*.

p. 1, 1. περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου verba om. *PC*. 17. αὐτοῦ] αὐτῷ etiam *P*, in cuius margine αὐτοῦ adscriptum m. rec.

p. 2, 1. τὴν om. *P* pr. m. et *C*. 5. ἐμφερομένων] ἐκφερομένων malim cum Ervino Rohde. 18. ἐπωνόμασεν *Pc*, ἐπονόμασεν *C*. 20. διὰ λόγου *P*, διαλόγου *C*. 26. ἐπηνορθοῦτο *PCc*. 28. ἦν etiam *PC*.

p. 3, 1. τίς τελεωτέρα (om. τε ἡ) *C*. αὖ τῆς (non αὐτῆς τῆς) *P*. φιλοσοφίας *P*, ubi φιλίας in margine scr. m. rec. 7. οὕτως om. *Cac*.

p. 4, 2. παρηνόχλει *P* pr. m. et *C*. 7. τοιούτων] τούτων *PCac* fortasse recte. 23. ἅπασι *PC*. 25. εἰς τοὺς ἀνθρώπους *PC*. 28. παραγγέλματα *PC* recte.

p. 5, 4. πάντας *C*, ut coniecerat Arcerius, πάντα *P*. 9. τὰς om. *PC*. 14. τῆς πυθαγόρου *P* pr. m., τοῦ πυθαγόρου *C*. τῆς τελευτῆς αὐτοῦ *PC*. καὶ ἐπὶ τελευτῆς τῶν ἀνδρῶν coni. E. Rohde.

p. 7, 4. μόνως ἄν τις τῶν θεῶν εὐμενῶς *PC*. 5. ἐξηγουμένου (non ἐξηγουμένων) *P*. 10. ψευδεσί τε *P*, ψεύδεσι τὲ *C*. πολλοῖς om. *PC*. 15. μικρόν τὲ *P*.

p. 8, 2. τὴν σάμην τὴν *P*, τὴν σάμον τὴν *C*. 3. κεφαληνία

etiam *PC*. γεγενῆσθαι *P*. 4. τι (τί *PC*) delet E. Rohde. 11. προσαγορεῦσαι *b* duce Obrechto. 14. δ' *Ca*, δὲ *FP*.

p. 9, 1. Kuster, id quod ipse indicavit, Obrechti interpretationem secutus est. ἔνιαι vel τινὲς post συγγενειῶν excidisse conicit E. Rohde. 2. Μνήσαρχος formam tribus locis (p. 10, 19. 19, 21. 107, 1) praebet *C*, semel (p. 10, 19) *P*. 4. ἀγγαίου *PC*. τὴν om. *PC*.

p. 10, 4. περὶ τέκνου *P*. 7. γόνου] λογίου E. Rohde. 10. ἐνταῦθα om. *PC*. 11. ἀπόλλω *PC*. κύουσαν *Fd*, κυούσης *PCa*, κυούσην (sic) coni. Heraldus Animadv. p. 141 sq. 18. καὶ abesse malit N. 19. 20. μνήσαρχος *PC*. 21. πυθίου (non πυθίῳ) *P*.

p. 11, 16. ἔτι om. *PC*. 17. πολλῆ δόξη *P*, πολλῇ δόξῃ *C*.

p. 12, 5. καὶ τῇ ἀντὶ πάντων *Fb*, καὶ ἀντὶ πάντων *PCa*. 8. ποιητοῦ γενέσθαι] ποιητοῦ, οὗ δὴ δοκεῖ γενέσθαι coni. E. Rohde.

p. 13, 2. διεπόρθμευσε *b*, διεπόρθμευε *FPCa*. 5. αὐτοῦ *a*, αὖ *F*, αὐτῷ *PC*. 6. πρὸς τοὺς ἄλλους] παρὰ τοὺς ἄλλους N. 8. μεταδοὺς τὲ *P*. 10. μέμφη *P*.

p. 14, 1. ὑγείαν τὲ *PC*. 3. πεπυσμένος etiam *PC*, sed in *C* extrema litera parum perspicua est. 4. ἐνταῦθα δὲ *PC*. 5. προφήταις *PC*. 6. θείας om. *PC*. 7. ἐξαιρέτως agnoverat ante Kusterum Obrechtus. 11. φυλαττόμενα *PC*. 12. ὑπάρχει *C*.

p. 15, 1. ἀμεληττὶ *P*, ἀμελετητὶ *C*. 2. 3. φοινικὸν *P*, φονικὸν *C* pr. 8. κατὰ ἀνθρωπίνην *P*, κατ' ἀνθρωπίνην *C*. 17. 18. μετασχὼν] μετέχων N. 21. ὡς ἂν scribendum.

p. 16, 1. πρόσλοιπον *P*, πρόλοιπον *C* pr. 1. 2. εὐφημότατον *PC*. 2. ἧπερ *P*, ἧπερ *C*. 4. Cobeti coniectura ferri non potest, nisi παρ' ὅλον τὸν πλοῦν verba ante μέχρι (v. 3) collocaris. fortasse πάροδον in τὸ παράπαν vel cum Ervino Rohde in παρὰ δόξαν mutandum est. 8. ἐπινήσαντές τε agnoverat Obrechtus. 10. ὁ πλοῦς verba abesse malit N. 13. ἐπὶ πολὺ *P*. 14. διέσωσε] διήλασε coni. N. 20. ἀκούσαθαι *PC*.

p. 17, 4. ἀστρονομῶν καὶ *PC*. 5. 6. σὺμ καμβύση *P*. 10. πρὸς

διατρίψας *C.* 19. μηδὲ [*P*], μὴ δὲ *C.* 20. μηδὲ *C*, μὴ δὲ *P.*

p. 18, 3. 4. in annot. φιλογυμναστοῦντα scr.

p. 19, 3. 4. ἐπιδιδοὺς] ἀποδιδούς N. 5. καὶ ἀκολουθίας] καὶ τῆς ἀκολουθίας *PC.* 12. καὶ τῆς ἐφημέρου τροφῆς verba abesse malit N. 18. ὁμώνυμος ὢν *P*, ὁκώνιμος ὢν *C.* 21. μνημάρχου *P*, μνησάρχω (supra ω scr. ου) *C.*

p. 20, 2. αὐτὸν in αὐτοῦ mutat E. Rohde. 3. θεραπεύσαντες *PC*, θεραπεύσαντας *a.* 10. δεῖν om. *PC.* 11. ξυμφερόντων *C* pr. et *P.* 11. 12. ὃν (pro ἐν ᾧ) coni. Obrechtus. 12. 13. ἔξω τὲ *P.*

p. 21, 2. ὥστ' ἐκεῖνοι *C.* 4. 5. ταῖς ἀριθμητικαῖς [*P*], ἀριθμητικαῖς *C.* 5. διέλασεν *PC.* 10. ἐκείνου retinendum erat. 12. non tam Cobet afferri debebat quam E. Rohde in Mus. Rhen. vol. 27 p. 25. 13. πειθομένην *P*, ποιθομένην *C.* 14. μένοντος *PC.* πρότερον] πρό^{τρ} *P.* 18. παιδείας *PC.*

p. 22, 2. πλειόνων (non πλείονα) *P.* 9. ὥς φασιν *P.* 11. 12. αἱρεθέντες—ἀπέστησαν verba om. *PC.* 15. ὡσανεὶ] ὡς ἂν *C.*

p. 23, 1. παιῶνα *PC.* 8. in annot. τὸν ἐκ Σάμου κομήτην scr. 11. τὸ μέν ἐστι] τὸ μὲν ἔστι *P.* τὸ δὲ] τὸ δ' *PC.* 13. δι' ὃν *PC.*

p. 24, 5. μηδενὶ *Fb* ut coniecerant Scaliger et G. Cuper Observ. III, 3, μηδὲν *PCa.* 7. ὅσα περὶ ὀμματοποιὰ (ὀμμ. *C*) *PC.* 11. τὰ φίλων *P.* προκατοιχομένῃ *P.* 13. θειότι (non θειότητι) *C.* 14. πάντα τοῖς] πάντα τὰ τοῖς E. Rohde. 19. ἐπεδήμησε *P.* 21. αὐτῷ *P*, αὐτῶ *C.*

p. 25, 15. 16. ἀπόφθεγμα om. Obrechtus.

p. 26, 16. ἐπιστρωμένης (non ἐπιεστρωμένης) *P.* 18. πάλιν *Fb*, πᾶσι *PCa.*

p. 27, 2. ἐκ τοῦ ὕδατος *PC.* 3. ἑστῶτος γε *P*, ἐστῶτος γε *C.* 13. τῇ φύσει] ὅλῃ τῇ φύσει coni. E. Rohde. ἢ τὸ τῷ χρόνῳ] ἢ τῷ τῶ χρονω *P*, ἢ τῷ χρόνῳ *C.*

p. 28, 1. 2. τῶν νεωτέρων Scaligero debetur, revocandum

quod *FPCa* praebent τοῖς νεωτέροις. 5. τοὺς πρώτους καὶ τοὺς] τοὺς πρώτους τε καὶ coni. E. Rohde. 6. εὐεργετηκότας *PC*. 7. προτέρους *PC*. 8. πάντων κατορθούντων *PC*. 10. καὶ γὰρ τοὺς *P*. 11. μηδενὸς (non μηθενὸς) *P*. 17. ἑαυτοὺς ποιήσασθαι *PC*.

p. 29, 2. παρόντων ferri non posse recte iudicat E. Rohde, qui ἁπάντων δ' ἂν τῶν συνετῶν scribi malit. 4. τὸ (non τὸν) om. *C*. cum *F* consentit *P*. 7. τοὺς πόνους] *tot labores* Obrechtus, qui τοσούτους πόνους videtur voluisse. 10. καταστῆναι *PC*. τοῖς δ' *P*. 11. γενέσθαι malit N. 19. ἀποφαίνειν etiam *P*, ergo ἀποφαίνων Scaligero debetur.

p. 30, 1. διὰ τῆς] ἐκ τῆς malit N. 4. de confusis ἀνάπλους et ἀπόπλους nominibus cf. Hesych.: ἀ ν α γ ω γ ή· ἡ τῶν πραθέντων ἀνθρώπων ἀνάδοσις (l. ἀπόδοσις), ἐχόντων αἰτίαν τινά. ἢ ὁ ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τροίαν ἀπόπλους (l. ἀνάπλους). 5. 6. χρησμωδήσαντα *PC*. 11. ταύτην *PC*, ταύτης ante Kusterum restituit Rittershusius in Pythag. sent. lib. μηδὲ *C*, μὴ δὲ *P*. 13. καὶ ἀγαθοὶ *PC*. 18. ταῦτα om. Obrecht.

p. 31, 6. μεταλαβεῖν *PC*. 12. ἔχοντας] ἔχειν τούτους nunc praefert E. Rohde. 17. ἀντὶ τοῦ σοφοῦ] ἀν^τ^ σοφοῦ *P*.

p. 32, 5. συμφέρον *Fb*, συμφέρειν *PCa*. 7. ὑπάρχουσαν *C*, ὑπάρχου *P*. 17. μέλλουσι *P*, μελλουσι *C*.

p. 33, 1. 2. παρά τε] παρὰ *PC*. 4. προσήκειν δὲ *PC*. 8. πρός τε *P*, ergo πρὸς δὲ Scaliger. ἐξ αὐτῶν *PC*. 9. ὡς καὶ τῶν *P*. 16. νοθεύσωσι *PC*. 18. εἰληφότα item *PC*.

p. 34, 1. αὐτὴν *PC*. 2. καὶ τοῖς] καὶ τὰς *P*, καὶ τας *C*, καὶ ταῖς *a*. 3. μηδοτιοῦν *P*, μηδότι οὖν *C*, μηδ' ὅ τι οὖν scr. 7. τῇ om. *C*. 9. κράτιστον] κρατίστους *PC*. 20. ἐστιν *C*. 22. ᾠκίσθαι videtur coniecisse Obrechtus.

p. 35, 1. ἡρακλέα *P* pr., ἡρακλέους corr. 3. μετὰ ταῦτα *PC*. 4. κατοικισθήσεσθαι *P*, κατοικίσεσθαι Scaligeri est coniectura. 6. ἔφη abesse malit N. 12. ἡγήσασθαι *PC*. 13. μὴ δὲ

ἀμύνεσθαι *P*, μηδὲ ἀμύνεσθαι *C*. 16. τηρεῖν recte *P*, τηρειν *C*. ῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότα *PC*.

p. 36, 3. ὑπακούσαντος *PCb*. ὑπακούσοντος perversa est Scaligeri coniectura, quam suum in usum convertit Kuster ita ut optionem daret inter ὑπακούσοντος et ἐπακούσοντος. 6. 12. 14. ἀπόλλω *PC*. 13. ὑπολαβόντας δεῖν *PC*.

p. 37, 9. ἑτοίμως *PC*. ἔχωσι τοὺς *P*. 9. 10. ἔπειτα ἃ] ἔπειτα *PC*. 13. μὴ δ' *P*, μήδ' *C*. 17. μηδὲν *C*, μὴ δὲ *P*.

p. 38, 2. μηδὲ *PC*. 5. ἄλλῳ *PC*. γίνεσθαι *PC*. 6. μηδ' *C*, μὴ δ' *P*. 8. 9. ὡς ὁ προλαβὼν — μεταδιδούς verba abesse malit N. 9. 10. λεγόμενον delendum arbitratur N. 15. ποιήσασθαι *PC*. 16. δεδομένην] ἐκδεδομένην N.

p. 39, 6. μηδεμίαν *C*, μὴ δὲ μίαν *P*. 12. ἴσον *PC*. καταλήσωσι *P*. 14. καὶ κατὰ *P*. 17. λέγεται *Fb* ut coni. Scaliger, λέγει *PCa*. 18. οὐ κενοῦ *PC*, οὐ καινοῦ Scaligero deberi videtur.

p. 40, 5. 6. συναλιζόμενον *Fb*, συναλιζομένων *PC*, συναυλιζόμενον *a*. 8. οὕτω *PC*. 9. συναθροίζεσθαι *P*, συναθροίζε(σθαι add. m. rec.) *C*. τρυφῆς] τροφῆς coni. Rittershusius. 10. αἱρεῖ] ἄγει N. φιλονεικίαι *P*, φιλονικίαν (non φιλονικίαι) *C*.

p. 41, 2. 3. καὶ τοῦ νοητοῦ verba delenda iudicat E. Rohde. 12. εἰ δὲ καὶ] εἰ δὲ N. 13. μέχρι] καὶ μέχρι N. ἀναλυτικόν *P*, ἀναλιτικόν *C*, παιδευτικόν verissime corrigit E. Rohde coll. p. 2, 20. 14. νουθετικός formam librarii obtruserunt Vitae Aesop. ed. Eberh. p. 306, 11. 309, 12. Manuelis Philae Carm. ed. Mill. vol. 2 p. 388. cf. Lyr. Gr. ed. tert. Bergk. p. 454: Φωκυλίδου ποίημα νουθετικόν, ubi legendum ποίημα νουθετητικόν, ut iambicus efficiatur trimeter.

p. 42, 6. 14. τοπαράπαν *P*. 15. τῇ τάραντι *P*. 18. ὀλυμπιᾶσι *P*.

p. 43, 1. αὐτῷ (non αὐτοῦ) *P*. 6. κηλῶν *P*, quam lectionem num coniectura assecutus sit Scaliger, est quod dubitemus. 16. ἐκείνους *P*. 19. εὖ ἤσκηντο *P*.

p. 44, 6. τὲ (non τ') *P*. 11. 12. βουλόμενον δεικνύναι *P*.

12. ἐγίνωσκε *P*. 14. εἶχον] ἔλαχον E. Rohde, ἦγον N. 16. δι' αἰσθήσεως] διὰ μαθήσεως *P*, διαμαθήσεως *C*. 17. ἐπιμέλειαν] ἐπιμελείαν *C*, παιδείαν coni. N.

p. 45, 12. ἐνοχλημάτων pro ἐνηχημάτων scribendum esse coni. E. Rohde. 16. ἀπήλασσε *P*. 17. Kiesslingi coniectura repetita videtur ex Obrechti interpretatione, *quae vel solo lyrae pulsu vel etiam voce peragebantur.*

p. 46, 12. καὶ ὡς εἰπεῖν *F* ut docuit H. Vitelli.

p. 47, 9. διατετηκυίας *P*, ergo διὰ τετηκυίας Scaliger videtur correxisse. 12. κατάληψιν (non κατάλαμψιν) *P*. 15. ἐν οἷς φησίν om. *PC*. 19. πραπίδεσιν *P*. 20. λεύσεσκεν *P*.

p. 48, 8. παρ' αὐτῷ] παρ' αὐτοῦ N. 14. ἀκολάστων addenti Cobeto non debebam obsequi. 15. τὰς εὐαυγείας τοῦ λογισμοῦ καὶ τὰς εἰλικρινείας coni. Cobet Coll. crit. p. 344. 16. ἐχεμύθειαν τὲ *P*.

p. 49, 5. αἰδῶ] αἰδῷ *P*. 6. ὁμίληκας (non ὁμήλικας) *P*. 8. φιλίας legi in *F* docuit Vitelli. quae p. 49, 8—50, 7 sive p. 159, 13—160, 11 leguntur, ab Aristoxeno esse aliena recte iudicat E. Rohde.

p. 50, 2. ἑαυτῷ *P*. 7. διόλου] δι' ὅλου *P*. 7. 8. πρὸς θεοὺς *P*. 9. περιγίνεταί ποτε *b*, περιγίνεται ποτὲ *FPa*. 17. καὶ διαρθρωθέντι om. *PC*.

p. 51, 2. παρεσκευασμένω *P*. dativus revocandus est. 3. τῶν ἑταίρων] τῶν νεωτέρων optime correxit E. Rohde, cf. quae diximus p. LIX. 6. πάρεισιν *P*. 8. τίνες εἰσί *P*. 10. ἐπὶ τίσι] ἐπὶ τοῖσι *P*, ἐπὶ τοῖς *C*. 13. ἠθῶν delendum arbitratur N.

p. 52, 5. εἰ μὲν *P*. 15. ἀνεπλάσσαντο *P*. 19. εἴ γε (non εἴτε) *P*.

p. 53, 1. 2. καὶ τὴν μετὰ τοὺς *P*. 7. περιάλω *P*. 8. κύκλωνι *C*. 10. πλῆ[θ] *P*. 14. μεταδιδόντα *P*, sed in μεταδιδόντι mutatum fortasse pr. m.

p. 54, 4. σικελικὰς *P*. 5. ἃς] τᾶς N. 6. χαρήσσουμε (non χαρέσσουμε) *P*. spectat haec Lysidis verba Greg. Naz. Epist. 43

p. 805 B. 7. εἴη κατὰ τῶν *P*, εἴη κατὰ *C* ubi quae sequuntur verba τῶν τήνου — ποιεῖσθαι τὰ (v. 7 et 8) omissa sunt. 8. ποιεῖσθαι *P*. 9. ὀρέγεντων *P*. 10. τὲ ταῖν *P*.

p. 55, 2. στάθεσιν *P*. 4. τήνου *P*. 10. τοί πολλοὶ *FPC*. 12. τοὶ δὲ] τοί δὲ *FP*.

p. 56, 1. ἐνκίρναντι *P*. 4. ἐπαφάνιξεν item *P*. 9. αὐξηθῆ μὲν (non αὐξηθῆμεν) *P*. ὀνομάξαιμι] ὀνόμαξε. μὴ *P*.

p. 57, 2. 3. ἐκβεβλαστάκοντι (non ἐκβεβλαστάκαντι) *P*. 6. νόμως (non νόμους) in *F* legi recte agnovit Hercher. 7. τύραννοι coni. E. Rohde. 10. δι' ὢν (non δι' ὧν) *P*. 11. σιδήρῳ *P*. 13. τοτηνικάδε (non τῶ τηνικάδε) *P*.

p. 58, 1. ᾤετο δεῖν *P*. 9. ἐκάστους *P*. 16. κατὰ δὴ *P*. 19. additamento tali quale est φιλοσοφίας ἐραστάς non opus esse nunc existimat E. Rohde, qui conferri iubet Plat. de re publ. VII p. 535 C et 536 A.

p. 59, 2. ἅμα] ὁμοῦ N. 8. 9. οἵ μὲν μαθηματικοὶ *P*. ceterum quae hoc loco traduntur ut consentiant cum Iambl. § 87, necesse erit adoptari lectionem in Vill. Anecd. traditam, οἱ μὲν ἀκουσματικοὶ ὡμολογοῦντο — τοὺς δὲ μαθηματικοὺς οὗτοι οὐχ ὡμολόγουν. 12. μετὰ ποντῖνον *P*. 14. τ' ἄλλα *P*. 15. παρ' αὐτῶν *P* pr. 18. τὰ (non τοι) οὕτως ἀκούσματα *P*.

p. 60, 3. ὅπερ ἐστιν *P*. de verbis ἡ ἁρμονία ἐν ᾗ αἱ σειρῆνες potissimum conferendus est Theonis Smyrnaei locus, cuius E. Rohde me admonet, p. 147, 3 ed. Hill.: ἔνιοι δὲ σειρῆνας οὐ τοὺς ἀστέρας λέγεσθαι φασίν, ἀλλὰ κατὰ τὸ Πυθαγορικὸν τοὺς ὑπὸ τῆς τούτων φορᾶς γινομένους ἤχους καὶ φθόγγους ἡρμοσμένους καὶ συμφώνους, ἐξ ὧν μίαν ἡρμοσμένην ἀποτελεῖσθαι φωνήν. 5. πράγμασι *P*. τιθέμενος *P*. 9. τοιοίδ'] καλοὶ ὧδ' coni. E. Rohde. 10. ὧδ' ἐγένεσθε *P*.

p. 61, 2. ἔστι δ' *P*. 11. περιραντήριον etiam *P*.

p. 62, 6. μὴ δὲ *P*.

p. 63, 1. ἐπὶ κολάσεας (non ἐπὶ κολάσεως) *P*, ubi ας syllaba compendio indicata est. 8. πλεῖστον] πλεῖον coni. E. Rohde.

11. ἐπ' ἐνίων *P*. 13. δόξει *P*. 14. ἐνϊα *P*, sed ϊ in rasura est.

p. 64, 5. τὸ δὲ ἀρχαῖον *P*. 6. οἵ δ' *FPC*, οἱ δ' *v*. οἰωνῶν *P* pr. 6. 7. καταγνῦντα *P*. 11. αὑτὸς, ταῦτα *P*.

p. 65, 4. τὸ μὲν (non τὸν μὲν) *P*, ubi λόγον ex λόγων factum est. 6. τούτους] nimirum τοὺς ἀκουσματικούς, id quod apparet ex Vill. Anecd., unde recipi debebat ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγορείους (pro Πυθαγόρου). 7. καὶ ἃ λέγουσιν *P*, quod retinendum fuisse recte iudicat E. Rohde. 15. διὰ τί *P*.

p. 66, 5. πρῶτος (non πρώτως) *P*. 6. ἀπώλετο *FP*. κατὰ θάλατταν *P*.

p. 67, 4. μοίραν *P* praebet in μοῖραν mutatum fortasse pr. m. 8. ἐν τῶ τοσούτω *P*. 10. περὶ φύσεως in *F* legi confirmat Vitelli. σύγγραμμα num recte se habeat dubitat E. Rohde. 11. ἄλλο τὸ *P*. 17. μὴ δὲ *P*. 18. ἀπόλλ^{ω} *P*.

p. 68, 1. σεμνωμάτων *P*. 6. προσβαλὼν *P*. 14. μὴ δὲ *P*. 15. ἐπέδωκεν] ἔδωκεν N. 17. διεψεῦσθαι *P*.

p. 69, 3. ἡγμένοι] ἠρημένοι N. 4. βεβαίους *P*. 18. ἐσκόπει (non ἀνεσκόπει) *P*. 23. ἀκρατήσεως *P*.

p. 70, 2. ἐπιβλέποντες *P*. 3. ἐξηρτημένοι (non ἐξηρτυμένοι) *P*. 8. ἀγριότητα (non ἀγριότητι) *P*. 9. ἀργίαν pro ἀκυρίαν voluisse videtur Obrecht, qui *ignaviam* vertit. 10. potius πραότητα δὲ καὶ ἡμερότητα *P*. 19. ἔπρασσον *P*. 20. κατὰ μόνας *P*.

p. 71, 2. καὶ ἄλλη] ἢ ἄλλη scribendum cum Ervino Rohde. 4. ἁρμόδιον *P*. 6. ὑπειλήφησαν (non ὑπηλείφησαν) *P*. fortasse scribendum ὑπειλήφεσαν sicut παρειλήφεσαν habemus p. 108, 10 et εἰώθεσαν p. 16, 2. at ᾔδεισαν p. 137, 17. 8. ἐτύγχανον *P*. 12. 13. ἐλάττονες *P*. 13. ἀρτηροβο^{λ}' *P*. 15. μέλητι *P*. 18. πρόσταξιν *P*. 19. parum apte *neglegentiam* Iamblichi commemoravi in fontis oratione exprimenda conspicuam: debebam dicere *socordiam* hominis aliena verba temere transscribentis.

p. 72, 2. σύνδυο καὶ σύντρεις *FPa*. 7. σπονδάς τε καὶ] σπονδὰς

καὶ *PC*. θυημάτων *P*. λιβανωτῶν *P*. 8. πρὸ ἡλίου *P*. 10. θυσίμων *P*. 11. θαλασσίων *P*.

p. 73, 1—3. ὡσαύτως δὲ — φθείρειν] genuinam horum verborum sedem iam Obrechtus agnovit, qua de re diximus p. XVI sq. 3. ἔπειτ' *P*. 7. ἥμερον φυτὸν καὶ ἔγκαρπον *P*. 7. 8. μήτε βλάπτειν μήτε φθείρειν] ὡσαύτως δὲ καὶ ζῷον ὃ μὴ πέφυκε βλαβερὸν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει μήτε φθείρειν μήτε βλάπτειν scripserim huc revocatis cum Obrechto verbis quae supra leguntur v. 1—3. 9. εὔφημόν τε *P*. 12. eodem vitio quo Diodori locus laborare videtur Ath. IV p. 163 F: τῶν πρὸ αὐτοῦ Πυθαγορικῶν λαμπρᾷ τε ἐσθῆτι ἀμφιεννυμένων καὶ λουτροῖς καὶ ἀλείμμασι κουρᾷ τε τῇ συνήθει χρωμένων.

p. 74, 7. παραδέδοται malit N. 11. εἰ δυνατόν *P*. 13. διαφιλονεικεῖν (διφιλονικεῖν adscr. m. rec. in marg.) *P*, φιλονεικεῖν malit N.

p. 75, 1. ἐν ταῖς *P*. τοῦ δὲ γίνεσθαι *P*. 2. ἐπιστῶνται *P*, sed accentum circumflexum m. rec. addidit. 3. ἢν δήποτε *PC*. 10. διύγιᾶναι *P*. 15. οὖν habet *P*, sed ο in rasura est, ν rescriptum videtur esse m. rec. 21. παλαιότροπος] παλαιότατος voluisse videtur Obrechtus.

p. 76, 4. καὶ delendum et θεωθεῖσι in θεωθείσαις mutandum esse coni. E. Rohde.

p. 77, 2. εὐπαρακολούθητα ante Kusterum videtur coniecisse Obrechtus. 6. ἢ etiam *P*, ubi καὶ adscriptum in margine m. rec. 8. δόξειε] δόξη *P* pr., ubi η in ει mutatum m. rec., δόξα (supra α scriptum η m. rec.) *C*. 10. φανὰ item *P*, ubi φανερὰ in margine adscr. m. rec. 15. τοπαράπαν *P*.

p. 78, 2. ὡς ἐν] ὧν (ὡς adscr. in margine m. rec.) ἐν *P*, ὧν καὶ *C*. 6. σκεψώμεθα *P*. 9. ἐδοκίμαζετε *P*. ἐκέλευεν *P*. 16. ἄγνοιαν (non ἁγνείαν) *P*. 19. ταῦτα *FP*.

p. 79, 4. μηδ' ὁτιοῦν *P*, rectius μηδ' ὅ τι οὖν scribetur. 7. μὴ δὲ *P*. 7. 8. προμυθούμενος *P*. 9. διὰ κολάσεως *P*. 13. συγγενικῇ *P*. 16. ἀδελφότητα (non ἀδελφότατα) *P*.

p. 80, 3. ἀφοσιοῦτο *PC*. 6. παρήγγελλε *FP*.

p. 81, 2. cf. Dio Chrys. 32, 57 (vol. 1 p. 419, 31 ed. Dind.): διὰ τοῦτο καὶ τῶν φιλοσόφων ἔνιοι πρὸς λύραν αὐτοὺς ἡρμόσαντο ἕωθεν. 7. πεποιημένα] παιώνια erit fortasse qui malit cum Porph. de Pyth. § 33. at πεποιημένα infra § 224 p. 156, 14 recurrit. 13. χρῆσθαι δὲ *P*. 14. ἐξειλεγμένων in *P* legit Ludovicus Mendelssohn, rectius ἐξειλεγμένως Alfr. Iacob. 15. σπονδιακῶ *PC*. Ammonii locus in annot. (p. 82) indicatus legitur post Galeni qui fertur de partibus philosophiae libellum ab E. Wellmanno Berolini a. 1882 editum p. 25, 28: φέρεται δὲ καὶ ἱστορία τοιαύτη ὡς Πυθαγόρας ἑορακώς τινα νέον αὐλητρίᾳ ἔκλυτον μέλον αὐλούσῃ ἑπόμενον κελεύσαι αὐτὴν στρέψασαν τὸν αὐλὸν αὐλῆσαι, καὶ τούτου γενομένου παύσαι τοῦ νέου τὴν ἐπιθυμίαν. translatam esse ad Pythagoram rem primitus de Damone musico narratam probabiliter statuit E. Rohde Mus. Rhen. vol. 27 p. 39.

p. 82, 1. 2. παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ *P*. in ann. «sequuntur» scr. 2. ἐμπιπρᾶναι *P*. 4. ἀωρί *P*. 5. ἀμελητὶ *P*, ἀμελλητὶ Scaligero deberi videtur. 5. 6. κατὰ σταλὲν *P*. 7. μὴ δ' ἁπλῶς *P*.

p. 83, 9. περιάγον] περιάγειν malit N. 15. ὅπου τὲ *FP*.

p. 84, 1. ὡς φασὶν *P*. 2. τοῦτο εἰς μέσον *P*. 8. ἀρξώμεθα *P*. 18. συνοδίαν (non συνωδίαν) *P*.

p. 85, 4. 5. παρὰ τῶν — ὄγκων *P*. 5. ἐν τοῖς] ἐν ταῖς *PC*. 9. διὰ γωνίας *P*. 12. ἰσοπαλεῖς (non ἰσοπλαγεῖς) *P*. 13. ἐκ τοῦ] αὐτοῦ *PC*.

p. 86, 2. 3. βρύθεσι *PC*. 4. σμικροτάτης *P*. 17. ἀπόδοσιν *P*.

p. 87, 1. ποσὴν ἢ ἐπίτασιν *P*. 2. κολάβων *PC*. 14. τὸν *F*, τὴν *P*. 17. τὸν τοῦ ἐννέα *P*. 18. τὸν τοῦ δώδεκα *P*. 19. συναναπληρώσας *P*.

p. 88, 1. ἀναλόγοις *P*. 9—11. καὶ τοῦ—τριῶν τόνων habet *P*. 10. τουτέστι *P*. 10. 11. μεσομβοληθέντος (rec. m. in margine adscr. μεσεμβοληθέντος) *P*. 13. τουτέστιν ἄλλο ἢ ἐπίτριτον *P*.

p. 89, 7. μουσικὴν] ἁρμονικὴν debuisse dici recte iudicat E. Rohde. 16. κόμοις (non κομοις) *P*.

p. 90, 12. παρασχέσθαι τινὰ N. 15. κᾶτα γνῶναι *P*. 90, 16. et 91, 7. δέ τινων *P*.

p. 91, 8. σιωπομένην *PC*. 9. ἐμπεπτωκότων *P*. 12. ἀδικεῖσθαι] ἠδικῆσθαι scripserim cum Obrechto, *ille qui se iniuria putabat affectum*. 13. καθ' ὑπονοήσαντα *P*. 15. εἰπάντα (non εἴπαντα) *P*.

p. 92, 5. εἶναι γὰρ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς] omisit ista verba Obrechtus recte, ut opinor. 8. πετομένων recte Cobet: sic πέτεται et φέρεται confunduntur in Plat. Theaet. p. 173 E. 12. μαρτυρουμένους *P*, ubi μαρτυρομένους adscr. in margine m. rec. 13. in annot. διενεχθέντες τινές, scribendum.

p. 93, 2. μεσηνίου item *P*, ubi η ex α manu recentiore factum videri docet A. Iacob. 6. χαλκηδονείων *P* pr. ut videtur. 9. ποσίδην *P*. 12. προσθεὶς] προσδοὺς N. 13. διέσωσεν (sic *FPv*) potius quam διέσῳσεν scribendum. 15. τὸν καιρὸν καὶ τὸν ὄγκον N.

p. 95, 5. τὴν μὲν ἐπίτριτον *P*. 7. ἀναμέσον *P*. 8. ἄλληλα item *P*, unde patet ἀλλήλας Scaligero deberi.

p. 96, 4. σὺν τίνι *P*. 8. δεινωνῶ *P*.

p. 97, 3. τῶν] τινὸς (vel τινῶν) τῶν expectes (cf. p. 129, 6). 6. post ἀνθρώποις punctum excidit. ἀπόλλων *P*. 13. κατιδίαν *P*. 14. ἀποτεμόμενοι etiam *P*, ubi ἁπτόμενοι in margine adscr. m. rec., παρατιθέμενοι coni. N.

p. 99, 4. ἀπόλλω *P*. 5. βεβαιοῦν̄ (non βεβαιοῦντα) *P*. 9. τε χύσεως *P*. 16. ἀπόλλω *P*.

p. 100, 1. καὶ ταυρομενίῳ *P*. 9. καὶ βίος] καὶ ὁ βίος rectius legitur p. 64, 10.

p. 101, 4. ἂν μή τις ᾖ θεοῦ ἀκηκόοτος ᾖ θεοῦ ἀκούσῃ] ἂν μή τις ᾖ θεοῦ ἀκηκοὼς emendavit C. Rittershusius, cf. p. LI. 6. παρὰ delendum esse coni. E. Rohde. διανοίας etiam *P*, ubi ἑρμηνείας in margine adscr. m. rec. 7. ἀξίαν τῷ (non τῳ) *P*. 8. καὶ ἀμφότερα verba non debebam sollicitare: sententiam

loci recte agnovit Obrechtus. 9. τὰ πολλὰ ὡς (in margine m. rec. adscr. ἐκ) τελετῶν *P*.

p. 102, 1. καὶ τὸν οὐθὲν (in marg. adscr. οὐδὲν m. rec.) *P*. 9. τῶν θεῶν *P*, τῷ θεῷ praeferendum iudicat E. Rohde. 11. in annot. v. 6 «profectos» scr. 13. ῥᾳδια] ῥάδια γὰρ *PC*.

p. 103, 4. ἀφείλετο] παρείλετο malit N. 7. οὐθέν (non οὐδέν) *P*. 7. 8. in ann. Λακεδαιμονίοις scr. 8. θῦσαι *P*. 10. ἧς ἄνευ *P*, ubi οὗ in margine adscr. m. rec.

p. 104, 2. μεταταῦτα *P*. Καυλωνίᾳ] καυκωνία *P* adscriptum praebet in margine m. rec., Καυκωνίᾳ *a*, Δαυνίᾳ Kuster in Ind. rerum s. v. Ursa coll. § 60. 5. εἰς τὴν ἤπειρον] *in continentem Asiae* Obrechtus. 7. οὐδενὶ *P*. 15. δίππους *P*.

p. 105, 1. εὐλαβῶς] ἀκριβῶς *P* m. rec. in margine. διέκειτο *PC*. 8. διδασκομένῳ *P*, ergo διαδικαζομένῳ Scaligeri est coniectura. 11. ἀνδροκύδου *P*. 18. εὔγνωμον *P*.

p. 106, 3. ἔκειτο περὶ (non πως ἐν aut πῶς ἐν) ὀρφεῖ *P*. οὐκέτι *P*. 5. 6. ἐπεγράψαμεν etiam *P*, ubi ἐπέγραψεν in margine adscr. m. rec. 6. παρὰ] περὶ *P*. 10. ἀδελφῇ *P*. *filiae suae Damo* (non *Damoni*) Obrechtus. ceterum Damo filia Pythagorae in Damonem filium mutata est apud Suid. v. Πυθαγόρας vol. II, 2 p. 543, 17 ed. Bernh. sive Schol. Plat. p. 937 b 46 ed. Turic., id quod vidit E. Rohde Mus. Rhen. vol. 33 p. 205. 15. τοῦτο *P*.

p. 107, 1. πυθαγόρᾳ τῷ μνημάρχῳ *P*. 2. τελεύτα (non τέλευτα) *P*. 5. καὶ τὰς (non τᾶς) *P*. 8. παρέλασεν *P*.

p. 108, 7. μὴ δὲν (non μηδὲν) *P*. 8. καὶ τὰ θεῖα] καὶ θεῖα malim cum Ervino Rohde. 10. οὕτω (non οὕτως) γοῦν *P*. 10. 11. ἐπίστευον ἃ παρειλήφεσαν ὅτι οὐκ ἐψευδοδόξηται coni. E. Rohde. 11. εὔρυτος (non εὔρητος) *P*.

p. 109, 7. κλῄδοσιν ὅλως *P*. 8. 9. κηρία τ' ἄλλα *P*. 11. 12. ἤπου — μὴ θύειν verba non om. *P*, ubi ἤπο (pro ἤπου) legitur. 17. τοιόσδε τις] τοιόσδέ τις *FPC*.

p. 110, 3. οὔ (non οὐ) μὰ *P*. 4. ῥίζωμά τ' ἔχουσαν etiam in

Hippol. Refut. haer. p. 282 traditum invenimus. 5. δὲ φασὶ *P*. 7. αὐτοὺς abesse malit E. Rohde. 10. ἀγγέλλειν vitiosum esse recte iudicat E. Rohde, qui coll. p. 68, 6 ἐπιτελεῖν proponit. 11. ἔχοντας (non ἔχοντα) *P*. 12. δὲ φασὶ *P*.

p. 111, 4. καὶ ἀεί τι περὶ τοῖς κοινῆς *P*. τοῖς κοινοῖς] Τουσκανοῖς coni. E. Rohde coll. Plat. Leg. V p. 738 C, qui commemorat θυσίας τελεταῖς συμμίκτους Τυρρηνικάς. fortasse praestat Τυρρηνοῖς scribi. 8. τρὶς σπένδειν] περὶ σπένδειν *P*. 10. conferas cum his verbis allatum ab Ervino Rohde Anon. in vita Plat. p. 395, 15 ed. Westerm.: ὡς ἄν τοῦ Γ ἀριθμοῦ πρώτου (τελείου) ὄντος διὰ τὸ ἔχειν αὐτὸν (πρῶτον) ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτήν. ubi τελείου et πρῶτον supplevit E. Rohde. φῆναι (non φῦναι) praebet *P*. 13. καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων verba om. *PC*.

p. 112, 1. τὸν (non τὸ) πυρρόν *P*. 5. σταθμωμένῳ in loco corrupto debebat servari. 6. καταδεῖσθαι *P*. 9. φθείραν (non φθεῖραν) *P*.

p. 113, 3. κατακάειν (non κατακάειν) *P*. 6—8. τὴν ἁπλῆν — τῶν πάντων] mera aenigmata. ἀρχὴν τῶν πάντων Pythagorei, ut recte monet E. Rohde, existimarunt τὴν μονάδα, cf. Philolaus ap. Iambl. in Nicom. arithm. introd. p. 109 B. Theonis Smyrn. p. 99, 24 al. 15. παρακαλεῖ] παραγγέλλει N. διοσκόρων *P* (at postea p. 114, 1 διοσκούρους).

p. 114, 7. ἀρχὴν delendum esse coni. E. Rohde. 7. 8. θεῖον τιθέμενος] θείου idem. 10. τ' ἄλλα *P*. 14. μέγιστον ἔστι (ἔστω in margine scr. m. rec.) *P*. 18. in adnot. «ut coni. Kuster» verba delenda, quoniam προσπνέοντα in *P* extat.

p. 115, 6. μηδὲ *P*. 11. περὶ (παρὰ in margine m. rec. scr.) ἀνθρώποις *P*. 17. ἐπὶ πλεῖστον coni. E. Rohde.

p. 116, 1. διὰ τοῦ νείλου (non διὰ νήλου) *P*. 3. διὸ καὶ γεωμετρία ὠνόμασται] omisit istud additamentum iam Obrechtus. 15. μόνον (α supra scr. m. pr.) δραστικά *P*.

p. 117, 1. καὶ οὐδὲ [*P*]. in adnot. ἀντιδιαστολὴν scr. 2. 3. οἷόν

τε *P*, οἷόν τ' ἔστι videtur Scaliger voluisse. 6. καὶ τῇ (non καὶ τὴν) *P*. 8. ἡ τοῦ κατὰ μέρος *P*. 10. 11. διόπερ — ὑπάρχει τὰ ὄντα non om. *P*. 10. οὐ μόνον *P*. 14. τοῦ ὄντος γίνεσθαι (non τοῦ ὄντως γενέσθαι) *P*.

p. 118, 7. πυθοχρήστων praecepisse videtur Obrechtus, qui vertit *per oraculorum effata*. 11. ἡμιστίχῳ (non ἡμιστίχω) *P*. 18. ἠνηνιδία *P*, ἢ νὴ Δία Scaligeri est emendatio.

p. 119, 1. στωηκαιετὸν (non στωαιετὸν) *P*. 4. σεβαστὰ] σεβαστὸς E. Rohde. 5. σχήματα] σχῆμα vel σχῆμά τι coni. E. Rohde. 6. οὔ μὰ *P*. γενεῇ *P*. 7. ῥιζωματ' *P*.

p. 120, 5. in adnot. «ex § 244» verba delenda. ἐπιχειρῆσαι τὲ *P*. 13. ψυχῶν *PCa*, codicis *F* compendio ψυχῆς indicatur, quod restituendum.

p. 121, 1. διαμνημονεῦον *P*. 6. 7. τόνδε τὸν τρόπον verba hoc loco servanda arbitror, sed v. 8 et 9 scripserim ἀναμνησθείη ἀναλαμβάνων τῇ διανοίᾳ, abiectis verbis quae sunt ἐποιεῖτο δὲ τὴν ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. 16. ὥς ποτε συνέβη *P*, sed ὥσπερ in margine adscr. m. rec.

p. 122, 1. τρίτην ἡμέραν ferri posse docet E. Rohde, favet tamen coniecturae meae τρίτῃ ἡμέρᾳ Diod. Sic. X, 5, 1. 16. εἰς αὐτὴν *F* teste Vitellio. 23. εὕροιμέν τε] εὕροιμεν coni. E. Rohde.

p. 123, 1. ἴσον *P*, ubi ἶσον adscr. in margine m. rec. 2. ψυχῆς *FP*. 3. ὥσπερ δὴ καὶ *P*. 15. αὐτοὺς *P*. 16. αὐτοὺς deleri aut quod praefert in αὐτοῖς mutari vult E. Rohde. 17. μηδὲ ἀδικεῖν *P*. μηδὲν] οὐδὲν *PC*.

p. 124, 2 ἐκ δὲ] ἐκ δὴ E. Rohde. 3. παραγομένην *P*. 10. μετὰ *P*.

p. 125, 1. μετὰ ante Kusterum agnovisse videtur Obrechtus, qui interpretatur *secutis etiam temporibus*. 2. τελέσαι servandum et καλέσαι post μουσεῖον addendum recte iudicat E. Rohde. eodem ducit Obrechti interpretatio. 4. παρήγγειλε *P*, ubi παρήγγελλεν m. rec. in margine adscr. 12. πρὸς τούτοις (τοῦτο adscr. in margine m. rec.) *P*. 14. 15. τῷ ἰατρικῷ

(ἰατρῷ in margine scr. m. rec.) *P*. 15. 16. Kiesslingio οὐδὲ νοσεῖν ἐᾷ conicienti favet Philostr. V. Apoll. 1, 8: τοὺς μὲν οὐδὲ νοσεῖν ἐῶσι, τοὺς δὲ ἰῶνται.

p. 126, 10. τούτους *P*. ἐλευθέρας] ἐλευθερίας N. μετέχοντας *P*, ubi μετασχόντας adscr. in margine m. rec. 11. θρᾷξ *P*.

p. 127, 1. ἔτι καὶ νῦν] ὅθεν ἔτι καὶ νῦν E. Rohde. 2. καὶ οἱ τραλισκαὶ (οἱ τράλις καὶ adscr. m. rec. in marg.) οἱ *P*. τραλις in Τραῦσοι vel Τραυσιανοὶ mutandum esse coni. E. Rohde, de forma nominis afferens Paroemiogr. Gott. vol. 1 p. 128. 9. καὶ τὰ (m. rec. in margine κατὰ τὰ adscr.) δίκαια *P*. 10. καθ' ἕκαστον *P*. 14. ἀνταιρειν (sine accentu) *P*. τοιαύτην δ' etiam *P*.

p. 128, 4. αὐτῶν συνειδότα in αὐτῷ συνειδότα mutari vult E. Rohde. 7. παραφυλάττοντα (non παραφυλάττοντας) *P*.

p. 129, 8. ὅ δ' υἱός *P*. 9. 10. χρήσονται *FCc*, χρήσωνται *Pa*. 14. ἀποδιδόντι servandum existimat E. Rohde ita ut accipiatur de conatu homicidae facinus excusaturi. 15. ἀπόλλων *P*. 17. ἐστίν] εἶπεν malim cum Ervino Rohde.

p. 130, 1. τὸν ἕτερον *P*. 3. ἐπειδὰν εἰς *P*. 16. λεγομένην] γινομένην E. Rohde. 17. παρήγγειλλεν *P*. 20. δὲ τὴν ἐν] δὲ ἐν E. Rohde. 21. σύμμετρον τὴν δικαιοσύνην παραδεῖξαι καὶ ὅπως δεῖ αὐτὴν E. Rohde.

p. 131, 3. ἔχειν (non ἔχεν) *P*. 5. ἐν τῇ πρὸς ἑταίρους ὁμιλίᾳ χρεία ἐστὶ τῆς δικαιοσύνης malit N. 6. 7. παραδίδοσθαι etiam *P*. 8. ἀξίωμα καὶ οἰκειότητα *P*, ubi ἀξιώματι καὶ οἰκειότητι in margine scr. m. rec. 10. ὂν ὑπάρχει] ὂν τυγχάνει N. 11. νεωτέρῳ μὲν πρὸς νεώτερον] πρὸς μὲν νεώτερον N. τὸν abesse malit N. 12. εἶδος πᾶν] εἶδος πᾶν (vel εἶδος οὐδὲν) εὔκαιρον coni. E. Rohde.

p. 132, 5. ἀκαίρως *FPa*, ἀκαίρους *C*. 10. ἀπαραλόγιστον non debebat admitti, rectius ἀπαράλογον in εὐπαράδοτον mutat E. Rohde. 20. ποῖον *P*.

p. 133, 1. τὸν αὐτὸν δ' εἶναι *P*. 4. ἑκουσίως *P*. ἀμφοτέρων

δεῖ *P*. 6. εἴασαν (sine accentu) *P*. 15. ἄχρι *P*, ubi ἄχρις in margine scr. m. rec.

p. 134, 3. συνταγὰς] συνθήκας N. 7. προσμεῖναι αὐτοῦ N (cf. p. 180, 7). 11. τό τε λοιπὸν τῆς ἡμέρας N. 13. ἐπί] ἔτι E. Rohde. αὐτοῦ ἦν] αὐτοῦ προσέμενεν coni. E. Rohde, ut huc revocetur verbum quod v. 12 loco non suo legitur. αὐτοῦ προσέμεινεν malit N. 17. ταύτην δέ μοι etiam *P*, ταύτην δή μοι Scaliger. 21. ἄνομον] ἀνόσιον N. 22. οὐκέτ' ἐπολέμουν] οὐκέτ' ἂν ἐπολεμοῦμεν coni. E. Rohde. χορηγέτης nomen usurparunt Byzantini quidam scriptores velut Theodorus Prodr. Catomyom. 212 et Ephraemius Bekk. v. 884. de usu ἀρχηγός nominis quae attuli possunt augeri aliquot locis, in quibus genuina lectio scribarum erroribus et correctorum fraudibus videtur esse depravata. Eusebius Stob. Flor. 43, 142: πλοῦτος μοῦνος σπουδαζόμενος καὶ ἐνδυναστεύσας ὕβριός τε καὶ ὑπερηφανίης ὑπηρέτης καὶ πάντων κακῶν χορηγὸς (l. ἀρχηγὸς) γίνεται. Eur. Hel. 426: ἐν δ' ἄντρου μυχοῖς κρύψας γυναῖκα τὴν κακῶν πάντων (malim πολλῶν) ἐμοὶ ἄρξασαν (l. ἀρχηγὸν) ἥκω. Anaxandr. (Com. 3 p. 195) ap. Stob. Flor. 68, 1: ὅστις γαμεῖν βουλεύετ', οὐ βουλεύεται καλῶς, διότι βουλεύεται χοὔτω γαμεῖ· πολλῶν κακῶν γάρ ἐστιν ἀρχὴ τῷ βίῳ, ubi scribendum χοὔτω γαμεῖ πολλῶν κακῶν ἀρχηγὸν οὖσαν τῷ βίῳ. Orac. Sibyll. 5, 230: ὕβρι κακῶν καὶ πῆμα καὶ ἀνθρώποις μέγα τέρμα (l. ὕβρι κακῶν ἀρχηγὲ καὶ ἀνθρώποις μέγα πῆμα).

p. 135, 13. 136, 3. genuinam huius loci formam Obrechtus agnovit, non Kuster.

p. 136, 2. 3. μηδὲ μίαν *P*. 3. εἰλικρίνειαι *P*. 13. ἀνδρῶν *P*.

p. 137, 1. τύραννόν φησιν *P*. 8. φάναις item *P*, ubi φάλαις in margine adscr. m. rec. de nomine E. Rohde affert Steph. Byz. p. 657, 15: Φάναι, ἀκρωτήριον τῆς Χίου. — ἔστι καὶ Φάνα ἑνικῶς πόλις Ἰταλίας, ubi πόλις Αἰτωλίας coll. Paus. X, 18, 1 scribendum coni. Meineke. 13. που non om. *P*. 15. αὐτοὺς *P* in αὑτοὺς mutatum pr. ut videtur m.

p. 138, 12. ἐτύγχανε potius quam ἔτυχε requiri arbitror. 16. ἐνέφαινεν etiam *P*, ubi ἔφαινεν in margine adscr. m. rec. 17. συμβασιλεῦσαι *P*. 18. πάντα (non ταῦτα) *P*.

p. 139, 2. εἵλαντο *P*. 13. δυσσυγκατάθετοι praeferendum esse censet E. Rohde.

p. 140, 5. οἰστρημμένον *PC*. 9. ὡς ἂν] ὡς ἂν ἀεὶ coni. E. Rohde. 12. ἱλαροί] ἱλαροὶ ἦσαν E. Rohde. ὅτε δὲ *P*, sed ὁτὲ in margine adscr. m. rec.

p. 141, 2. ὀργὴ *P*. ἐκποδῶν *P*. 3. καταπέττειν *P*. 7. ἐποιοῦντο γὰρ] ἐποιοῦντο δὲ scribendum cum Ervino Rohde. 10. καὶ (non ἐκ) *P*, ἐκ Scaligero deberi arbitror. στρατιᾶς *P*. 11. μεσανίους (in margine m. rec. adscr. μεσηνίους) *P*.

p. 142, 4. αὐτοῖς *F* teste Vitellio. ὅτι αὐτὸς ὤργισται malit N. εἰ μὴ γὰρ unus *C*. 13. ἀπολαλεῖν etiam *FP*, ἀποκαλεῖν Scaliger coni., praeferendum quod Arcerius voluit ἀπονέμειν. 15. τινες εἰσὶν *P*.

p. 143, 3. ἀπὸ τῆς συντελείας coni. E. Rohde. 3. 4. διὰ τοῦτο *P*. 5. φασὶ *P*. 12. μὲν (adscr. μὴ m. rec. in margine) *P*. 22. καὶ ἀνδρικῆς (non κανδρικῆς) *P*.

p. 144, 9. 10. καὶ γὰρ — ἁμαρτάνειν verba abesse malit N.

p. 145, 7. ἐθῶν — λοιπῶν verba in *P* non omissa sunt, sed, ut ait A. Iacob, inter haec duo signa ⊹ ⊹ nescio qua manu scripta. 16. ἐπὶ τοπολὺ *P*. τοῦτον (τοιοῦτον adscr. m. rec. in margine) *P*. 20. ἔφασαν] ἔπεισαν *PC*, sed in *P* ἔφασαν adscr. in margine m. rec.

p. 146, 14. δὴ *P*.

p. 147, 15. παρὰ χρῆμα *P*. 16. ἱκανώτερον (in margine ἱλαρώτερον m. rec.) *P*. 19. μεγάλης δεῖσθαι σοφίας nunc praefert E. Rohde.

p. 148, 10. δεῖν *P*.

p. 149, 12. 13. ἀκαίρως (ἀκαίρου adscr. in margine m. rec.) *P*. 15. κράσεως] ἕξεως malit N. 17. ζῳοποιεῖν scr. 18. μήτε (non μήγε) μετὰ σπουδῆς πάσης *P*. 20. 21. τῆς σκυλακείας verba delenda esse vidit Obrechtus.

p. 150, 1. προσηνῆ *P*. 13. ὥσπέρ τινα *P*.

p. 151, 1. ὅσα τὲ (ὅσα in margine adscr. m. rec.) πυθαγόρας *P*. 7. κολύων *P*. 14. ἀνυποστάτου] ἀνυποστόλου N. sic ἀνυποστάτοις in Anecd. Bekk. p. 348, 7 scribitur, ubi genuinam lectionem ἀνυποστόλοις servavit Hesychius v. ἀελλῆσι θυμοῖς. ῥηθέντα habet *P*.

p. 152, 17. ἀπλήτοις *P*.

p. 153, 1. δαιμονίων *P*. 11. κάθ' οὕτω *P*. 18. καί, τὸ κάλλιστον πάντων, ἐπέδειξεν ὅτι debebat interpungi cum Ervino Rohde. recte locum interpretatur Obrechtus. 21. μετ' ἐλέγχων *P*.

p. 154, 6. τελείως] τελέως coni. N. 7. χρηστῶν] χρησίμων malit N. 13. καὶ μάλα (non καὶ μᾶλα) *P*. 15. φιλοσοφῆ *P*.

p. 155, 3. εἰληκρινῶς *P*. 17. ἐρινύας *P*. 19. τοῦ agnoscit *P*. 22. οἷς] ᾧ N.

p. 156, 1. ἄχρι τοσούτω *P*, ubi ης supra ω et in margine ἄχρις τοσούτου scr. m. rec. 5. 6. μήτε ὑπὸ πόνου om. *P*, adscr. in margine m. rec. 11. τὸ] πρὸς τὸ E. Rohde. 15. ἐπινενόητο *P*, sed ἐπενενόητο adscr. in margine m. rec. 18. γενναιότητος *P*. 22. ἐκποδῶν *P*.

p. 157, 2. ἦν δὲ γενικὸν *P*. 6. οὐδὲ μίας *P*. 10. τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν verba delenda arbitratur Cobet Coll. crit. p. 344. 14. καὶ ταῦτα — συνέτεινεν] «παρέμβλημα *fortasse ipsius Iamblichi*» Cobet Coll. crit. p. 345.

p. 158, 3. διατηροῦντες ἀγράφως *P*. ἅπερ *P*, ὥσπερ Scaliger. 13. εἱρμῶν (m. rec. scr. in margine εἱργμῶν) *P*. 17. τἆλλα *P* itemque teste Vitellio *F*.

p. 159, 13. Aristoxeni videntur esse quae inde a p. 160, 16 leguntur: cf. add. ad p. 49, 8.

p. 160, 6. ἐγκεκρυμμένων voluit iam Obrechtus. 7. ὑγείας (non ὑγιείας) *P*. 17. in annot. φιλονεικίαν] φιλονικίαν scr. 20. 21. τινὸς τοιούτου *P*, τοιούτου τινὸς in margine adscr. m. rec. 21. πάθους οὐ *P*.

p. 161, 15. πρὸς — κακούς] εἰ μὴ πρὸς τοὺς τελέως κακούς N.

p. 162, 2. γίνεσθαι (non γίγνεσθαι) *P*. 16. ὁ ἐκπεσὼν] ἐκπεσῶν *P*.

p. 163, 2. τινὰ (non τινὲς) *P*. 7. ἀντιλεγόντων δέ τινων] ἀντιλεγόντων δ' ἑτέρων (vel ἑτέρων τινῶν) coni. E. Rohde. *aliis autem contradicentibus* Obrechtus. φιλονεικίας (non φιλονεικείας) *P*. 9. ἐναντίον τέ (non δέ) τινα *P*, ἐναντίον τινῶν coni. E. Rohde. 11. ἀγανάκτησιν] ἀνάκρισιν coni. N.

p. 164, 4. ἀξιωσαί γε *P*. 8. 9. τὸν Δάμωνα verba tuetur Porphyrius de Pyth. § 60. 16. ἀντιδεδόσθαι *P*. 20. συγκαταθεῖναι *P*, quam lectionem probat E. Rohde (cf. add. ad p. 139, 13), συγκαταθέσθαι Scaliger.

p. 165, 5. μὴ δ' *P*. 5—7. scholion prima manu scriptum esse testatur Vitelli. 9. potius καὶ δι' ἄλλας παντοδαπὰς αἰτίας emendare debebam. 11. πανδοχέα (non παντοχέα) *P*. 14. γραψαί τι *P*.

p. 166, 1. ἄν τι πάθοι *P*. κριμνὰς (non ἐκκρμνὰς) *P*. 4. θάψαί τε *P*. 12. μὲν τὸν *P*. 13. πυθαγόρου λόγων (in margine m. rec. scr. πυθαγορείου λόγου) *P*. 18. εἴη ὁ Πάριος E. Rohde.

p. 167, 5. καὶ τὰ περὶ τῆς θείας ψυχῆς] καὶ τῆς θείας ψυχῆς scribendum cum Ervino Rohde, ita ut τοῦ νοῦ καὶ τῆς θείας ψυχῆς ὁμόνοια dicatur. 8. καὶ τὴν τῆς θείας ψυχῆς] τὴν delendum esse vidit E. Rohde. 10. τούτου *P*, ubi τοῦτον in margine adscr. m. rec. 13. τούτῳ abesse malit N. 14. παυόμεθα *P*, παυσόμεθα Scaliger videtur coniecisse. 23. μητροδωρός τε (non καὶ μητρόδωρός τε) *P*. 23. 168, 1. in annot. verba «sive frater Metrodori» delenda sunt. de sententia loci aliter nunc E. Rohde iudicat: existimat enim dici Metrodorum Epicharmi patris placita explicasse libro quem ad Thyrsum fratrem scripserit, nec facile arbitror fore qui ea de re dissentiat. at tradita verba manifesto vitiosa sunt. habebis quod possit intellegi, si Θύρσον in θιασώτης mutaris.

p. 168, 6. τῆς ἐπὶ χρώματος *P*. 7. διαλεκτικὸν *P*, sed διάλε-

κτον adscr. in margine m. rec. 12. δὲ τινάς φησὶ *P*. 13. αἴολον (non αἰόλον) *P*.

p. 169, 2. αἰόλον hoc loco *P*. αἷς (non οὗ) *P*. 3. ἔχειν (m. rec. ἔχει in margine) *P*. 7. ἀπὸ (non ἀπὸ τοῦ) αἰόλου *P*. λεγομένην videtur Obrechtus voluisse, qui vertit *cognominatam*. 10. ὠριθυίας *P*.

p. 170, 2. ὀρφέα praebet *F*, sed scriptum ita ut facile ὀρφέθον legi possit, cf. p. XLV. πρεσβύτατον fortasse Obrechtus correxit, cf. p. XV. 9. τὰς non om. *P*. 15. ἐπιχεωμένους *P*.

p. 171, 2. οἵ δ' *P*. 3. ὅμηρός φησὶ *P*, ubi accentus in ρός syllaba num pr. m. scriptus sit dubitat A. Iacob. 4. λέγειν] εὖ λέγειν coni. E. Rohde. 5. τοῦ μὴ μισθοῦ] μὴ delendum esse in *P* indicatur m. rec. 8. τὴν ἀρετῆς *P*. 10. δεῖ (in margine m. rec. δεῖν) *P*. 12. ἡμᾶς] μόνον nunc malim, praeter alios locos quos C. Wachsmuth in Apophth. Vindob. 134 attulit, cf. Laert. Diog. 5, 19: τῶν γονέων τοὺς παιδεύσαντας ἐντιμοτέρονς εἶναι τῶν μόνον γεννησάντων· τοὺς μὲν γὰρ τὸ ζῆν, τοὺς δὲ τὸ καλῶς ζῆν παρασχέσθαι. ubi τῶν γεννησάντων et τὸ ζῆν μόνον scribendum. 18. ἐκφάναντα *P*, sed ἐκφήναντα in margine adscr. m. rec.

p. 172, 2. ὡς om. *PCa*. 3. εἰκοσαγόνου (non εἰκοσαγώνου) *P*. 5. ἀλόγου potius quam ἀλογίας in *F* habetur. μονόβιβλον τὸ περὶ τῶν ἀλόγων πραγμάτων commemorat David in Schol. Aristot. ed. Berol. p. 27 a 30, ubi ἀναλόγων scribi volebat Bergk *Griech. Literaturgesch.* II p. 441.

p. 173, 9. ἤρατο *FC*, ἤρατο *Pb*. 10. αὐτοῦ τε τοῦ κύλωνος *P*. 11. φιλοτιμία] φιλονεικία coni. N. 15. κυλώνιοι (non κυλώνειοι) *P*. 20. μίλωνος *FC*, item *P* ubi κύλωνος in margine adscr. m. rec.

p. 174, 12. ἔπειτα εἰς *P*. 13. σπουδῆς τινος *P*.

p. 175, 2. in annot. «perspexit» scr. 5. Ἀρχύτου (ita etiam *P*, sed ἀρύτου in margine scr. m. rec.) erat servandum: quamquam probat Beckmanni correctionem G. F. Unger (*Sitzungs*-

berichte der philos.-philol. und hist. Classe der k. b. Akademie der Wissensch. zu München 1883 p. 169), qui traditum verborum ordinem defendit. 7. δὲ χαλκιδεὺς τῶν ἀπὸ *P*.

p. 176, 1. ἐκλειπούσης] ει ex ι factum in *P* pr. m. ut videtur. 6. 7. potius νοσοκομήσων τὲ αὐτὸν *P*. 8. τότε δὴ οὖν *P*. ἀπ' αὐτῶν *P*. 11. τότε δὴ οὖν *P*.

p. 177, 4. τὸ παράπαν *P*. 5. τὰ πολλὰ *P*. 9. αὐτῶν *P*. 11. ἕκαστος (non ἕκαστα) *P*. 12. διδόμεναι (non διδόμενοι) *P*. 12. 13. τὰς (non τῆς) οἰκίας *P*. 13. παμπόλου (non παμπόλλου) *P*. 15. ἔστιν ὅπου *P*. de Apollonii mendaciis uberius disseruit E. Rohde Mus. Rhen. vol. 26 p. 567 sq. 572—574. 16. περὶ τούτοις *P*, sed τούτων adscr. in margine m. rec. 17. εἰς τοὺς *P*, in margine ἐπὶ adscr. m. rec.

p. 178, 2. τῶν ἄλλων] τῶν πολλῶν N. 9. βίοις] οἴκοις *P* in margine praebet adscr. m. rec. 11. οὖσι *P*. 11. 12. τῆς (non τοῖς) — πολιτευομένης *P*. 13. οὖν τὴν *P*. χώραν *P*, ubi ὥραν scr. in margine m. rec. 15. εὕρασθαι (non εὕρισθαι) *P*, εὑρέσθαι coni. Scaliger.

p. 179, 1. δορίκτητον (non δορύκτητον) *P*. 11. εὔμαιον *P*. 14. πέρι *P*. 15. ὁμοτρόπως *P*. ἀνισταμένοις *P*.

p. 180, 8. νύκτας (non νυκτός) *P*, ergo νυκτός Scaliger agnovit.

p. 181, 7. τῶν χιλίων] traditum χρόνων in ἀρχόντων mutandum censet E. Rohde. 8. πάντας Obrechti est emendatio. 11. δημοκήδους *P* (non Scaliger). 13. συνέντων *P*. 13. 14. κατηγόρουν τῶν ἀνδρῶν coni. E. Rohde.

p. 182, 1. εὐπόρων *P*. 4. ἔμελλε *P*, sed ἤμελλε in margine m. rec.

p. 183, 1. ποιμένα λαῶν τὸν βασιλέα coni. E. Rohde. 3. κυάμοις Obrechtus emendavit, non Kuster.

p. 184, 6. δημοκήδης (in margine m. rec. δημοκλέους) *P*. 10. κρατηθέντος αὐτοῦ κατὰ τὸν κίνδυνον scripserim cum Ervino Rohde: κρατηθέντος suasit G. F. Unger (*Sitzungsberichte*

1883 p. 178), κατὰ addi iussit Kuster. 11. παρὰ (pro περὶ) anon. correxerat, τὰ παρὰ coni. N.

p. 185, 2. ἐπιγενομένων *P*. 3. 4. ἀποθανόντος — στασιασάντων non om. *P*. 4. λιτάτους *P*. 6. μεταπεμψάμενοι N. δὲ] δὴ E. Rohde. 13. 14. οὐ τάδε ἐστὶ τὰ ἐπὶ (vel τἀπὶ) Νίνωνος coni. E. Rohde coll. Ar. Eccl. 943: οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν, et Meinek. Com. vol. 2 p. 98.

p. 186, 5. ἐκείνους (non ἐκείνας) *P*. 10. δαμαφῶντος *PC*.

p. 187, 5. 6. γὰρ τύδαν (non γαρτύδαν) *P*. 8. ἐν ἀδημονία *P*.

p. 188, 1. ὕστερον habet *P*. Ἀρέσαν, ἐκ τῶν Λευκανῶν σωθέντα interpungendum censet G. F. Unger (*Sitzungsberichte* 1883 p. 182 sq.). 2. 3. de Diodori Aspendii aetate quae dixi retractanda sunt. ex Ath. IV p. 163 F constat Diodoro Aspendio commercium fuisse cum Stratonico musico, quem de arte citharam pulsandi cum Ptolemaeo rege collocutum esse tradit Ath. VIII p. 350 C. Ptolemaeum istum fuisse Lagiden plerique cum Bentleio (cuius v. Phalar. p. 143) opinati sunt: potius Aloritam Ptolemaeum intellegendum esse docuit G. F. Unger *Sitzungsberichte* 1883 p. 186 sqq., ubi ostendit Stratonicum floruisse circa initium quarti a. Chr. saeculi, medio saeculo eodem decessisse. 5. γράφει dubito num verum sit, quandoquidem scriptorem non novimus Diodorum Aspendium. 6. μεταποντίῳ *P*, ἐν Μεταπόντῳ scribi voluit Scaliger. 16. κροτωνιάται (κροτώνιαι in margine m. rec.) *P*.

p. 189, 2. βούθιος *P*. ἰταναῖος *P*, sed ἰτμαῖος in margine scr. m. rec. 3. ἀγέας *P*. 5. in annot. «παρμίσκος *FCb*» scr. 6. λαφάων (in margine m. rec. λαφείων) *P*. 8. εὔρυτος (in margine m. rec. ἄρυτος) *P*. εἰρίσκος ex εἰρήκος factum in *P*, Ἡραΐσκος coni. N. 9. λεωκύδης *P*.

p. 190, 3. εὔρυτος *P*. 4. Λύκων non om. *P*. εὐστέας (in margine m. rec. ἀστέας) *P*. 6. φιλωνίδης (in margine m. rec. φιλωνίδας) *P*. 7. πακτίων ἀκουσιλάδας *P*. ἴκκος (in margine m. rec. ἴκμος) *P*. πεισικράτης (non πασικράτης) *P*.

8. Σμιχίας] Σιμιχίδας coni. E. Rohde. ἀριστοκλείδας *P* pr. m. 9. πισίρροδος (in margine m. rec. πισύρριδος) *P*. μνημόμαχος (in margine m. rec. μιμνόμαχος) *P*. 10. Ἀχμονίδας] Ἀρμενίδας nunc malit N. 11. ἄσπασος (in margine m. rec. ἵππασος) *P*.

p. 191, 3. Καρχηδόνιοι] Χαλκηδόνιοι L. Dindorf in Thes. Gr. L. V p. 1732 B. ὀδίος λεόκριτος *P*. 5. εὐμαρίδας *P*. 6. γύττιος *P*. εὔδικος *P*. 8. κράνοος (non κράνος) *P*.

p. 192, 1. ἔκελος καὶ ὄκκιλος (non ὄκελλος καὶ ὄκιλος) *P*. 2. καλίων (in margine m. rec. μαλίων) *P*. 3. ἱππομέδων *P*. 10. συρρακούσιοι *P*.

p. 193, 3. στράτιος (in margine m. rec. σωστράτιος) *P*. 11. σιμύχα (in margine m. rec. τιμύχα) *P*. 12. Φίλτυς — Κροτωνιάτου om. *P*, sed supplevit in marg. m. rec., ubi φιλτις (non φίλτυς) legitur. ceterum Φίλτυς eadem videtur Ervino Rohde (*der Griech. Roman* p. 263) atque Φιλῶτις cuius mentionem facit Antonius Diogenes p. 234, 12 ed. Herch. 13. Ὀκέλλω] ὀκκέλω *P*.

p. 194, 7. in subscriptione πυθαγορίου praebet *P*.

p. 196, 18. τὴν περὶ Φιντίου E. Rohde. 20. 21. prima manu scripta esse verba τὸν ἐσθλὸν — κρίνω φίλον testatur Vitelli. 21. κἂν μήποτ' ὄσσοις εἰσίδω Euripideo loco aptius esse recte iudicat E. Rohde.

p. 209, 1. adde Porph. de abst. 1, 52: δι' ὧν γὰρ ὑγεία ἀνακτᾶται, διὰ τούτων καὶ διαμένει· ἀνακτᾶται δὲ διὰ τῆς λιτοτάτης καὶ ἀσάρκου διαίτης.

p. 230, 12. potius ἁμερίᾳ φύτλᾳ scribendum videtur.

Vocabulorum indici inserenda sunt haec: (p. 254) ἀνάκρισιν 163, 11 add. (p. 272) διελαύνω: διήλασε 16, 14 add. (p. 300) κοινοβίους 22, 6. (p. 333) προσπαίξαντος 42, 9. (p. 337) στηλιτευθέντες 176, 8.

Ibidem scribendum p. 249 «ἀθύτου συνουσίας» p. 264 v. βαρβάρων «30, 2. 31, 11.» p. 267 «γνησίους 58, 19. γνησίως 17, 21. 33, 9.» p. 269 v. δέω «τεσσαράκοντα 187, 1.» et

«δεήσει 145, 10.» p. 273 sq. «εἰς δύναμιν 161, 19. κατὰ δύναμιν 11, 2.» p. 276 v. εἴτε «50, 1. 165, 11.» p. 278 v. ἔκτοτε «83, 6.» p. 280 v. ἐντεῦθεν «44, 13. 63, 10.» p. 281 v. ἔξω «πόλεως 20, 12.» p. 286 «ἑρμηνεία 101, 6.» p. 287 v. ἔτος «ἐτῶν 25, 3. 51, 14.» p. 289 v. ἔχω «σχοίη 142, 12.» v. ἐῶ «90, 1. 92, 5.» p. 290 «ἦθος 161, 16. 173, 6.» p. 292 v. θεός «τῶν θεῶν — 22, 18. 28, 13.» p. 296 «Καινίας» v. καιροῦ «καιρόν — 132, 7. 9.» p. 300 v. κοινῶ «ἐκοινοῦντο 52, 3.» p. 307 «μεταρσίαις 46, 4.» p. 311 «Νίνων» et «Νίνωνος». ibid. «νουθετήσεις — 161, 3.» p. 319 «πάθη — 81, 7. 83, 9. 15.»

NOTARUM TABULA.

F = codex Florentinus (cf. p. XXXIII sqq.).
P vel *P'* = codex Parisinus (cf. p. XXXIX sq.).
C = codex Cizensis (cf. p. XL sqq.).
a = ed. Arcerii.
b = ed. Kusteri.
c = ed. Kiesslingii.
d = ed. Westermanni.
v = *abcd*.
anon. = anonymus Arcerii (cf. p. IV).
add. = addenda.
m. = adnot. crit.
N litera vel interrogandi signo editoris coniecturae indicantur.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

Κεφάλαια τοῦ πρώτου λόγου περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου.

A Προοίμιον περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας, ἐν ᾧ θεῶν παράκλησις προηγεῖται καὶ τὸ χρήσιμον καὶ δύσκολον τῆς πραγματείας συνεμφαίνεται.

B Περὶ Πυθαγόρου καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας καὶ τῶν ἀποδημιῶν καὶ τῆς εἰς οἶκον ἐπανόδου καὶ τῆς ἐντεῦθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξόδου καὶ ὅλως περὶ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὸν βίου.

Γ Τίς ὁ εἰς τὴν Φοινίκην αὐτοῦ ἔκπλους καὶ τίς ἡ ἐκεῖ διατριβή, καὶ τίς ἡ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημία καὶ πῶς γενομένη.

Δ Τίς ἡ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτοῦ διατριβή, καὶ πῶς ἐντεῦθεν ἀπεδήμησεν εἰς Βαβυλῶνα καὶ πῶς ἐκεῖ τοῖς μάγοις συνεγένετο.

E Πῶς ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς τὴν Σάμον, τίς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ἐγένετο διατριβή, καὶ πῶς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ θαυμαστῇ τέχνῃ ἐπαίδευσεν, ἀποδημίαι τε αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τρόποι ἀσκήσεως ἐν τῇ Σάμῳ.

Summaria in ***F*** primum continuo ordine praemissa sunt Iamblichi libro, deinde singula singulis capitibus in margine codicis adscripta. omiserunt ista summaria *bd*, semel ponunt *ac*, ita quidem ut *a* cuique capiti praemittat argumentum, integrum indicem in limine operis praebeat *c*.

14. ἐπανῆλθεν αὖθις ***F*** hoc loco, ἐπανῆλθε πάλιν infra fol. 5 b. τίς] τίς τε? **17.** αὐτοῦ ***P'c***, αὐτῷ ***FCa***.

F Αἰτίαι δι' ἃς ἀπεδήμησεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ περὶ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ ταύτης, καθολικός τε διορισμὸς περὶ Πυθαγόρου ὁποῖός τις ἦν, καὶ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας.

Ζ Κοινοί τινες ὡσπερεὶ τύποι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ αὐτοῦ πράξεων καὶ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐμφερομένων εἰς τὸ κοινὸν λόγων ὁποῖοί τινες ἦσαν.

Η Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμησε τίνα τε ἔπραξεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιφοιτήσει καὶ τίνας λόγους εἶπεν εἰς τοὺς νεανίσκους.

Θ Τίνας λόγους διελέχθη ἐν τοῖς χιλίοις τοῖς προεστηκόσι τῆς ὅλης πολιτείας περὶ τῶν ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

Ι Τίνα τοῖς παισὶ Κροτωνιατῶν συνεβούλευσεν ἐν τῷ Πυθαίῳ κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν.

ΙΑ Τίνα ταῖς Κροτωνιατῶν γυναιξὶν ἐν τῷ Ἡραίῳ διελέχθη κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν.

ΙΒ Τίς ἡ περὶ φιλοσοφίας αὐτοῦ διάλεξις, καὶ ὅτι πρῶτος ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐπωνόμασε καὶ διὰ τίνα αἰτίαν.

ΙΓ Ὅτι καὶ εἰς τὰ θηρία διατείνουσαν καὶ τὰ ἄλογα ζῷα τὴν διὰ λόγου παιδευτικὴν δύναμιν εἶχε Πυθαγόρας, καὶ τούτων τεκμήρια πλείονα.

ΙΔ Ὅτι ἀρχὴν ἐποιεῖτο τῆς παιδεύσεως τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων βίων, οὓς αἱ ψυχαὶ πρότερον διεβίωσαν πρὶν εἰς τὰ σώματα ἀφικέσθαι, ἐν οἷς τότε ἐνοικοῦσαι ἐτύγχανον.

ΙΕ Τίς ἡ δι' αἰσθήσεως πρώτη εἰς παιδείαν ἀγωγὴ παρ' αὐτῷ, καὶ πῶς ἐπηνωρθοῦτο τὰς ψυχὰς τῶν προσομιλούντων διὰ μουσικῆς, καὶ πῶς ταύτην αὐτὸς τὴν ἐπανόρθωσιν τελείαν εἶχε.

ΙF Τίς ἡ καθαρτικὴ παρ' αὐτῷ ἄσκησις ἦν καὶ αὐτὸς πῶς

---

1. τὴν om. *c.* **8.** εἶπε πρὸς τοὺς? **15.** διελέχθη ἐν τῷ ἡραίῳ ***F*** fol. 10 b. **18.** ἐπωνόμασεν *c.* **20.** διὰ λόγου *CP'*, διὰ λο͞ ***F*** h. l., διαλόγου fol. 11 b, διὰ λόγων *a.* **23.** οὓς Arcerius, ὡς ***Fc.*** **26.** ἐπηνωρθοῦτο ***F***, ἐπανορθοῦτο *a*, ἐπηνορθοῦτο *c.* **28.** ἦν ***F*** fol. 13 b, ἢν ***F*** h. l. *ac.* πῶς N, ὢν ***Fac.***

ἠσκεῖτο, τίς τε ἡ τελεωτέρα αὐτῷ τῆς φιλίας ἐπιτήδευσις ἦν, καὶ αὐτὴ προπαρασκευάζουσα εἰς φιλοσοφίαν ἐπιτηδείους.

Πῶς τὴν δοκιμασίαν ἐποιεῖτο τῶν πρώτως προσιόντων IZ
ἑταίρων ὁ Πυθαγόρας, καὶ τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῶν τοῦ τρόπου πρὸ τῆς εἰς φιλοσοφίαν εἰσαγωγῆς.

Εἰς πόσα γένη καὶ πῶς διεῖλε τοὺς ὁμιλητὰς ἑαυτοῦ ὁ Πυ- IH
θαγόρας, καὶ διὰ τίνας αἰτίας οὕτως αὐτοὺς διέκρινεν.

Ὅτι πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας ἀνεῦρε τῆς ὠφελίμου παιδεύ- IΘ
σεως τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ λέγεται καὶ ἡ Ἀβάριδος πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ συνουσία, πῶς τε αὐτὸν ἤγαγεν εἰς τὴν ἀκροτάτην σοφίαν καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παιδείας.

Τίνα τὰ ἴδια ἀσκήματα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας καὶ K
πῶς αὐτὰ παρεδίδου Πυθαγόρας, καὶ πῶς ἐγύμναζε τοὺς ἀεὶ μεταλαμβάνοντας τῆς φιλοσοφίας.

Περὶ ἐπιτηδευμάτων οἷα κατεστήσατο Πυθαγόρας καὶ δι' KA
ὅλης ἡμέρας παρέδωκε τοῖς ἑταίροις ἐπιμελῶς πράττειν, καὶ παραγγέλματά τινα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὁμολογούμενα.

Τίς ὁ τρόπος τῆς παιδείας ὁ διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀπο- KB
φάσεων καὶ τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις διατεινουσῶν.

Τίς ἡ διὰ συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλοσοφίαν, καὶ ἀπόρρη- KΓ
τος δογμάτων ἔμφασις καὶ ἀποκεκρυμμένη μόνοις τοῖς εἰδόσι παιδείαν παρεδόθη ὑπὸ Πυθαγόρου κατὰ τὴν Αἰγυπτίων καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἕλλησι θεολόγων συνήθειαν.

Τίνων ἀπείχετο βρωμάτων καθόλου Πυθαγόρας καὶ τίνων KΔ
τοῖς ἑταίροις ἀπέχεσθαι παρήγγελλε, καὶ πῶς ἄλλους καὶ ἄλλους νόμους ἐνομοθέτησε περὶ τούτου κατὰ τοὺς οἰκείους βίους ἑκάστοις καὶ διὰ τίνας αἰτίας.

---

1. ἡ om. *c*. αὐτῷ τῆς N, αὖ τῆς *Fa*, αὐτῆς *Cc*, αὐτῆς τῆς *P'*. φιλίας *Fa*, φιλοσοφίας *Cc*. **4.** ὁ πυθαγόρας ἑταίρων *F* fol. 14 a. **6.** ἑαυτοῦ] αὐτοῦ *F* fol. 15 b. **7.** οὕτως om. *ac*. διέκρινε *F* fol. 15 b. **8.** ὅτι om. *F* fol. 17 b. **10.** αὐτοῦ del.? **18. 19.** ἀποφάσεων] φάσεων *F* fol. 19 b. **23.** ὑπὸ πυθαγόρου *FC*, ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου *ac*. κατὰ τὴν τῶν αἰγυπτίων *F* fol. 19 b. **27.** ἐνομοθέτ^η *F* fol. 20 a.

ΚΕ Πῶς καὶ διὰ μουσικῆς καὶ μελῶν ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους κατὰ καιρούς τε ὡρισμένους καὶ ὅτε μάλιστα παρηνώχλει αὐτοῖς τὰ πάθη, τίνας τε καθάρσεις νόσων ψυχῆς τε καὶ σώματος δι' αὐτῆς ἐποιεῖτο, καὶ πῶς αὐτὰς ἐπετήδευε.

ΚϜ Πῶς τὴν εὕρεσιν ἐποιήσατο Πυθαγόρας καὶ ἀπὸ ποίας μεθόδου ἁρμονίας τε καὶ τῶν ἁρμονικῶν λόγων, καὶ πῶς παρέδωκε τοῖς ἐπηκόοις πᾶσαν τὴν περὶ τοιούτων ἐπιστήμην.

ΚΖ Ὅσα πολιτικὰ καὶ κοινωφελῆ ἀγαθὰ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων καὶ λόγων καὶ διὰ τῆς τῶν πολιτειῶν καταστάσεως καὶ τῆς τῶν νόμων θέσεως δι' ἄλλων τε πολλῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτός τε καὶ οἱ ἑταῖροι αὐτοῦ.

ΚΗ Ὅσα θεῖα καὶ θαυμαστὰ ἔργα διεπράξατο, καὶ ὅσα ἀνήκει εἰς εὐσέβειαν καὶ διὰ τῆς τῶν θεῶν εὐμενείας τὴν μεγίστην παρέχεται εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν, ἃ καὶ κατεπέμφθη εἰς τὸ θνητὸν γένος διὰ Πυθαγόρου.

ΚΘ Περὶ τῆς Πυθαγόρου σοφίας, τίς τε ἦν καὶ καθ' ὅσα γένη καὶ εἴδη διῄρητο, ὅπως τε ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων γνωριστικῶν δυνάμεων τὴν ὀρθότητα καὶ ἀκρίβειαν κατώρθωσε καὶ τοῖς ἀνθρώποις παρέδωκε.

Λ Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις εἰς αὐτὴν συνεβάλλετο Πυθαγόρας καὶ ὡς ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς γενῶν μέχρι τῶν τελευταίων εἰδῶν ἐπετήδευσεν αὐτὴν καὶ παρέδωκε τοῖς πᾶσι.

ΛΑ Περὶ σωφροσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετήδευσε Πυθαγόρας καὶ παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους διὰ λόγων τε καὶ ἔργων καὶ πάσης κτίσεως, πόσα τε αὐτῆς εἴδη καὶ τίνα κατεστήσατο ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

ΛΒ Περὶ ἀνδρείας ὅσα καὶ οἷα παραδείγματα Πυθαγόρας παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους, ἀσκήματά τε ὅσα καὶ ἔργα γενναῖα

---

2. ὅτε μάλιστα *FCP'*, ὅτι μάλιστα *ac*, μάλιστα ὅτε N. **7.** τοιούτων] τούτων *ac*. **10.** δι' ἄλλα τε πολλὰ *F* fol. 23 a. **23.** πᾶσι] ἅπασι *ac*. **24. 25.** καὶ παρέδωκεν εἰς (εἰς τοὺς *ac*) ἀνθρώπους verba abesse malim utpote ex v. 29 repetita. **26.** κτίσεως] ἀσκήσεως? **28.** λβ] λγ' *F* fol. 37 a. παραδείγματα] παραγγέλματα *ac*.

τὰ μὲν αὐτὸς διεπράξατο, τὰ δὲ καὶ τοὺς χρωμένους αὐτῷ ἐποίησε διαπράξασθαι.

Περὶ φιλίας, οἵα τε ἦν καὶ ὅση παρὰ Πυθαγόρᾳ αὐτή, καὶ ΛΓ
ὅπως εἰς πάντας αὐτὴν διέτεινε, πόσα τε αὐτῆς εἴδη κατεστήσατο καὶ τίνα ἔργα σύμφωνα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν οἱ Πυθαγόρειοι διεπράξαντο.

Σποράδην τινὲς ἀφηγήσεις περὶ ὧν εἶπε καὶ ἔπραξε Πυθα- ΛΔ
γόρας αὐτὸς ἢ οἱ διαδεξάμενοι αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν, ὅσαι οὐκ εἴρηνται εἰς τὴν τεταγμένην κατὰ τὰς ἀρετὰς περὶ αὐτοῦ διήγησιν.

Τίς ἡ ἐπανάστασις κατὰ τῶν Πυθαγορείων ἐγένετο καὶ ΛΕ
ποῦ ὄντος Πυθαγόρου, καὶ διὰ τίνας αἰτίας ἐπέθεντο αὐτοῖς οἱ τυραννικοὶ καὶ ἀλιτήριοι ἄνδρες.

Περὶ τῆς διαδοχῆς τῆς Πυθαγόρου καὶ τῆς τελευτῆς, καὶ ΛϜ
τῶν ἀνδρῶν τὰ ὀνόματα καὶ τῶν γυναικῶν τῶν παραλαβόντων παρ' αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν.

---

3. λγ] λδ′ ***F*** fol. 39 b. αὐτὴ] αὐτῷ? **4.** πάντας Arcerius, πάντα ***F*** fol. 2 b, παν̄′ fol. 39 b. **7.** λδ] λε ex λδ factum praebet ***F*** fol. 41 b. **8.** ἢ] καὶ? τὴν φιλοσοφίαν αὐτοῦ ***F*** fol. 41 b. **9.** τὰς om. *ac.* **11.** λε] λϛ′ factum ex λε ***F*** fol. 42 b. **14.** λϛ′ ***F*** fol. 2 b, λζ′ fol. 45 b. τῆς πυθαγόρου ***F*** fol. 2 b, τοῦ πυθαγόρου fol. 45 b et *ac.* τῆς τελευτῆς] τῆς τελευτῆς αὐτοῦ *ac.* **15.** παραλαβουσῶν ***F*** fol. 45 b.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΥ

ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΒΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ.

Α.

1 Ἐπὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας ὁρμῇ θεὸν δήπου παρακαλεῖν ἔθος ἅπασι τοῖς γε σώφροσιν, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ θείου Πυθαγόρου δικαίως ἐπωνύμῳ νομιζομένῃ πολὺ δήπου μᾶλλον ἁρμόττει τοῦτο ποιεῖν· ἐκ

---

3. πυθαγορείου *F* hoc loco, πυθαγορικοῦ idem in conspectu Iamblicheorum de Pythagorica secta librorum et in titulo summarii huic libro praemissi. **6.** πλατωνικῶς *F* in marg. respicitur Plat. Tim. p. 27 C: πάντες ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν ἐπὶ παντὸς ὁρμῇ καὶ σμικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θεὸν ἀεί που καλοῦσιν· ἡμεῖς δὲ κτέ. **6.** δήπου] ἀεί που secundum Platonis locum scripserim cum Cobeto Coll. crit. p. 307, quoniam δήπου v. 8 recurrit. **7. 8.** δικαίως ἐπονομαζομένῃ scribi volebat Hirschig, δικαίως ἐπωνύμῳ ὀνομαζομένῃ olim Cobetus Mnem. VIII (a. 1859) p. 290. nec tamen δικαίως eo quo nunc legitur loco ferri potest. nihil desideraretur, si δικαίως et νομιζομένῃ verba abessent: probabilius tamen arbitror scripsisse Iamblichum ἐπὶ δὲ τῇ Πυθαγόρου ἐπωνύμῳ τοῦ θείου δικαίως νομιζομένου.

θεῶν γὰρ αὐτῆς παραδοθείσης τὸ κατ' ἀρχὰς οὐκ ἔνεστιν ἄλλως ἢ διὰ τῶν θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. πρὸς δὲ τούτῳ καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ τὸ μέγεθος ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν ὥστε ἐξαίφνης αὐτὴν κατιδεῖν, ἀλλὰ μόνως ἄν τίς του τῶν θεῶν εὐμενοῦς ἐξηγουμένου κατὰ βραχὺ προσιὼν ἠρέμα ἂν αὐτῆς παρασπάσασθαί
τι δυνηθείη. διὰ πάντα δὴ οὖν ταῦτα παρακαλέσαντες τοὺς θεοὺς 2
ἡγεμόνας καὶ ἐπιτρέψαντες αὐτοῖς ἑαυτοὺς καὶ τὸν λόγον ἑπώμεθα ᾗ ἂν ἄγωσιν, οὐδὲν ὑπολογιζόμενοι τὸ πολὺν ἤδη χρόνον ἠμελῆσθαι τὴν αἵρεσιν ταύτην καὶ τὸ μαθήμασιν ἀπεξενωμένοις καί τισιν ἀπορρήτοις συμβόλοις ἐπικεκρύφθαι ψεύδεσί τε καὶ νόθοις πολλοῖς συγγράμμασιν ἐπισκιάζεσθαι ἄλλαις τε πολλαῖς τοιαύταις δυσκολίαις παρεμποδίζεσθαι. ἐξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βούλησις, μεθ' ἧς καὶ τὰ τούτων ἔτι ἀπορώτερα δυνατὸν ὑπομένειν. μετὰ δὲ θεοὺς ἡγεμόνα ἑαυτῶν προστησόμεθα τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς θείας φιλοσοφίας, μικρόν γε ἄνωθεν προλαβόντες περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος.

---

1. τὸ κατ' ἀρχὰς *Fa*, τὸ καταρχὰς *CP'*. **2.** πρὸς δὲ τούτῳ Rohde in notis manu scr., πρὸς γὰρ τούτῳ *F*, πρὸς γὰρ τοῦτο *Ca*. πρὸς τούτῳ vel πρὸς τούτοις coniecerat Kuster. **3. 4.** ὥστε ἐξαίφνης αὐτὴν μὴ κατιδεῖν coniecit Kuster, ὥστε μὴ ἐξαίφνης αὐτὴν κατιδεῖν Hirschig. siquid mutandum esset, praestabat ἢ ὥστε scribi secundum Paus. VIII, 32, 4: ὀστᾶ ὑπερήκοντα (ὑπερηρκότα recte Porson) ἢ ὡς ἀνθρώπου δοκεῖν. sed recte iudicat Cobetus Coll. crit. p. 307 sententiam esse ἀδύνατόν ἐστιν ἀνθρώπῳ ἐξαίφνης αὐτὴν κατιδεῖν, et pro ἀδύνατόν ἐστιν ἀνθρώπῳ exquisitius dixisse Iamblichum ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν. haud dissimile est quod habemus in Eur. Andr. 80: γέρων ἐκεῖνος ὥστε σ' ὠφελεῖν. Aristox. ap. Porph. de Pyth. § 9: ὁρῶντα τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα συντονωτέραν οὖσαν ὥστε ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ — μὴ ὑπομένειν (ubi μὴ delendum cum Cobeto Coll. crit. p. 442). plura attulerunt Wyttenbach in Iuliani in Const. laudem orat. p. 216 sq. ed. Lips. et Kuehner *Ausführl. Gramm. der Griech. Spr.* II p. 580 sq. et p. 1005. **4.** μόνως *FCa*, μόνον *P'b*. ἄν τίς του τῶν θεῶν Cobet Coll. crit. p. 307, ἄν τϊς τοῦ τῶν θεῶν *F*, ἂν τὶς (ἄν τις *cd*) τῶν θεῶν *v*. εὐμενοῦς *F*, εὐμενῶς *v*. **5.** ἐξηγουμένου *FCa*, ἐξηγουμένων *Pb*. **8.** ἄγωσιν Cobet Coll. crit. p. 307, ἄττωσιν *F*, τάττωσιν *v*. **9.** ἐπεξενωμένοις Kiessling. **10.** ψεύδεσι τε *a*, ψεύδεσί τε *b*, ψευδέσι τὲ *F*. πολλοῖς om. *v*, additum ex *F*. **12.** παρεμποδίζεσθαι Hemsterhusius, παραποδίζεσθαι *Fv*. **15.** μικρόν τε *C*, μικρόν τι coni. Kiessling.

B.

3 Λέγεται δὴ οὖν Ἀγκαῖον τὸν κατοικήσαντα Σάμην τὴν ἐν τῇ Κεφαληνίᾳ γεγενῆσθαι μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δι' ἀρετὴν εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου, φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ τῶν ἄλλων Κεφαλήνων διαφέρειν. τούτῳ δὲ γενέσθαι χρησμὸν παρὰ τῆς Πυθίας, συναγαγεῖν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαληνίας καὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας, καὶ προσλαβεῖν ἐποίκους παρά τε τῶν Ἀθηναίων καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων καὶ παρὰ τῶν Χαλκιδέων, καὶ τούτων ἁπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι νῆσον τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους [καὶ τῆς γῆς] Μελάμφυλλον καλουμένην, προσαγορεῦσαί τε τὴν πόλιν Σάμον ἀντὶ τῆς Σάμης τῆς ἐν Κεφαλη-
4 νίᾳ. τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἀγκαῖ', εἰναλίαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
οἰκίζειν κέλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὕτη.

τοῦ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τόπων τῶν προειρημένων συνελθεῖν σημεῖόν ἐστιν οὐ μόνον αἱ τῶν θεῶν τιμαὶ καὶ θυσίαι, διότι μετενηνεγμέναι τυγχάνουσιν ἐκ τῶν τόπων ὅθεν τὰ πλήθη τῶν ἀνδρῶν συν-

---

2. σάμην τὴν *F*, τὴν Σάμω τὴν *a*, τὴν Σάμον τὴν *P'b*. **3.** κεφαληνία *F*, Κεφαληνίᾳ *a*, Κεφαλληνίᾳ *b*. simplex labda munitur titulo Corp. Inscr. Att. II 184 p. 85. γεγενῆσθαι *FC*, γεννῆσθαι *a*, γεγεννῆσθαι *P'b*. ἀπὸ Διός] immo vero Ποσειδῶνος (Zenob. 5, 71) καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος, cf. Schol. Apoll. Rh. 1, 185. 2, 866. Paus. VII, 4, 2. Schol. Od. χ 9. qua de re admonuit V. Rose Aristot. pseud. p. 518. **3. 4.** ψυχῆς τὸ μέγεθος coni. Rittershusius in Porph. p. 138 ed. Kiessl., τύχης τι μέγεθος Wyttenb. Animadv. ad Plut. p. 230. **5.** κεφαλήνων *FC*, Κεφαλλήνων *a*. **6.** κεφαληνίας *Fa*, Κεφαλληνίας *b*. **10.** καὶ τῆς γῆς verba delet E. Rohde Mus. Rhen. vol. 34 p. 260 coll. Hesych.: ἔδαφος· γῆ. **11.** προσαγορεῦσαί τε *b*, προσαγορεύουσί τε *FCa*. ἀντὶ τῆς Σάμης] ἀντὶ Σάμης? **11. 12.** κεφαληνίᾳ *Fa*, Κεφαλληνίᾳ *b*. **13.** Ἀγκαῖ' *b*, ἀγκαῖε *FCa*. εἰναλίην Cobet Coll. cr. p. 308. **14.** Φυλλάς] Φυλλὶς malim cum Reinesio secundum Schol. Nic. Alex. 149 et Hesych. v. Φυλλίς. δ' *a*, δὲ *F*. **15.** τὰς ἀποικίας] τοὺς ἀποίκους N. **16. 17.** μετενηνεγμέναι Cobet, μετηγμέναι *Fv*.

ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγενειῶν καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνόδων, ἃς ποιούμενοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. φασὶ τοίνυν Μνήσαρχον καὶ Πυθαΐδα τοὺς Πυθαγόραν γεννήσαντας ἐκ ταύτης εἶναι τῆς οἰκίας καὶ τῆς συγγενείας τῆς ἀπ' Ἀγκαίου γεγενημένης τοῦ τὴν ἀποικίαν στείλαντος. ταύτης δὲ τῆς εὐγενείας λεγομένης παρὰ τοῖς πολίταις ποιητής τις τῶν παρὰ τοῖς Σαμίοις γεγενημένων Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναι φησὶ λέγων οὕτως·

Πυθαγόραν θ' ὃν τίκτε Διὶ φίλῳ Ἀπόλλωνι
Πυθαΐς, ἣ κάλλος πλεῖστον ἔχεν Σαμίων.

ὁπόθεν δὲ ὁ λόγος οὗτος ἐπεκράτησεν, ἄξιον διελθεῖν. Μνησάρχῳ τούτῳ τῷ Σαμίῳ κατ' ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γενομένῳ μετὰ τῆς γυναικὸς ἀδήλως ἔτι κυούσης προεῖπεν ἡ Πυθία χρωμένῳ περὶ τοῦ εἰς Συρίαν πλοῦ, τὸν μὲν θυμηρέστατον ἔσεσθαι καὶ ἐπικερδῆ, τὴν

---

1. καὶ αἱ τῶν συγγενειῶν I. C. Schwarz Act. erud. suppl. VIII sect. VIII p. 356, καὶ δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν συγγενειῶν Cobet. καὶ αἱ συγγένειαι καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων σύνοδοι Kuster, καὶ αἱ τῶν συγγενειῶν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων σύνοδοι Kiessling. **2.** Μνήσαρχον *d*, μνήμαρχον *FCa*. memorabilis est constantia qua Pythagorae pater, qui Μνήσαρχος a plurimis scriptoribus perhibetur, in Iamblichi libris Μνήμαρχος audit. fuisse qui Marmaci filium Pythagoram dicerent testatur Laertius Diog. 8, 1. Kiesslingio verum patris Pythagorae nomen fuisse videtur Μνάμαρχος, pro quo alii, qui Dorica dialecto non uterentur, aut Μνήμαρχος aut Μνήσαρχος substituerint, diversas scilicet unius nominis formas. etiam filius Pythagorae Μνήμαρχος appellatur in Iamblichi libris infra § 265. **3.** Πυθαΐδα] cf. Porph. § 2, ubi item habetur distichon ignoti Samii poetae paulo post commemoratum. **4.** τὴν ἀποικίαν *Fb*, ἀποικίαν *acd*. **5.** δὲ] δή? **7.** εἶναι φησὶ *Fa*, εἶναί φησι *c*. **8.** Πυθαγόρην Cobet. θ' ὃν Porph., τὲ ὃν *F*, τ' ὃν *v*, ὃν Cobet. τίκτε] ἔτικτε Cobet cum Porph. φίλῳ] φίλον rectius Porph. **9.** ἔχεν Porph. ut coniecerat Arcerius, ἔχε *F*. **10.** Μνησάρχῳ *d*, μνημάρχῳ *Fa*. **12.** προεῖπεν] dicendi usu magis commendari videtur ἀνεῖλεν vel ἀνεῖπεν: haud raro enim ἀνεῖπεν ὁ θεός legitur apud recentiores scriptores sive ipsorum sive librariorum arbitrio. qualis dicendi abusus non debebat Hipponacti tribui: quae enim Laertius Diog. 1, 107 affert verba, καὶ Μύσων ὃν Ὡπόλλων ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων, Callimachi esse recte iudicavit ten Brink in Philol. vol. 6 p. 223, et pro ἀνεῖπεν potius ἔν' εἶπεν scribendum.

δὲ γυναῖκα κύειν τε ἤδη καὶ τέξεσθαι παῖδα τῶν πώποτε κάλλει καὶ
σοφίᾳ διοίσοντα καὶ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος εἰς σύμ-
6 παντα τὸν βίον ἐσόμενον. ὁ δὲ Μνήσαρχος συλλογισάμενος ὅτι οὐκ
ἂν μὴ πυθομένῳ αὐτῷ ἔχρησέ τι περὶ τέκνου ὁ θεός, εἰ μὴ ἐξαίρε-
τον προτέρημα ἔμελλε περὶ αὐτὸν καὶ θεοδώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσε-
σθαι, τότε μὲν εὐθὺς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαΐδα μετω-
7 νόμασεν ἀπὸ τοῦ γόνου καὶ τῆς προφήτιδος, ἐν δὲ Σιδόνι τῆς Φοινί-
κης ἀποτεκούσης αὐτῆς τὸν γενόμενον υἱὸν Πυθαγόραν προσηγόρευ-
σεν, ὅτι ἄρα ὑπὸ τοῦ Πυθίου προηγορεύθη αὐτῷ. παραιτητέοι γὰρ
ἐνταῦθα Ἐπιμενίδης καὶ Εὔδοξος καὶ Ξενοκράτης, ὑπονοοῦντες τῇ
Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλωνα καὶ κύουσαν αὐτὴν ἐκ μὴ
οὕτως ἐχούσης καταστῆσαί τε καὶ προαγγεῖλαι διὰ τῆς προφήτιδος.
8 τοῦτο μὲν οὖν οὐδαμῶς δεῖ προσίεσθαι. τὸ μέντοι τὴν Πυθαγόρου
ψυχὴν ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὖσαν εἴτε συνοπαδὸν εἴτε
καὶ ἄλλως οἰκειότερον ἔτι πρὸς τὸν θεὸν τοῦτον συντεταγμένην κατα-
πεπέμφθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε τεκμαιρόμενος
αὐτῇ τε τῇ γενέσει ταύτῃ καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τῇ παντο-
δαπῇ. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως τοσαῦτα.

9 ἐπεὶ δὲ ἀνεκομίσθη εἰς τὴν Σάμον ἀπὸ τῆς Συρίας ὁ Μνήσαρ-
χος μετὰ παμπόλλου κέρδους καὶ βαθείας περιουσίας, ἱερὸν ἐδείματο
τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίου ἐπιγράψας, τόν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύ-
μασι καὶ ἀξιολογωτάτοις ἐνέτρεφε, νῦν μὲν Κρεοφύλῳ, νῦν δὲ
Φερεκύδῃ τῷ Συρίῳ, νῦν δὲ σχεδὸν ἅπασι τοῖς τῶν ἱερῶν προϊστα-

---

3. Μνήσαρχος *d*, μνήμαρχος ***Fa***. **4.** περὶ τέκνου ***Fa***, περὶ τέκνῳ *C*, περὶ τοῦ τέκνου *b*. **7.** γόνου **vitiosum:** ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ τῆς προφήτιδος scripserim, ita ut Pythaidis nomen repetitum dicatur ex oraculo Pythio et Pythia vate. **10.** ἐνταῦθα *v* om., additum ex ***F***. Ἐπιμενίδης καὶ Εὔδοξος καὶ Ξενοκράτης] nomina satis nota, sed qui homines hoc loco intellegendi sint, frustra quaesieris. **11.** Ἀπόλλω *v*, ἀπόλλ$^{\omega}$ ***F***, quo compendio indicari Ἀπόλλωνα formam recte iudicat Cobet Coll. crit. p. 308 sq., id quod luculentissime apparet ex § 136: τοῦ ἐν ὑπερβορέοις ἀπόλλ$^{\omega}$ (i. e. Ἀπόλλωνος), et ex § 9: ἱερὸν ἐδείματο τῷ ἀπόλλ$^{\omega}$ (i. e. τῷ Ἀπόλλωνι). semel ἀπόλλω ***F*** praebet § 177: εἰ καὶ τὸν ἀπόλλω λέγοντα. **19. 20.** Μνήσαρχος *a*, μνήμαρχος ***F***. **21.** πυθίου ***FCa***, Πυθίῳ *P'c*. **22.** κρεοφύλῳ ***FP'***, Κρεοφίλῳ *a*, Κρεωφύλῳ *d*.

μένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων, ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κατὰ
δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδαχθείη. ὃ δὲ ἀνετρέφετο εὐμορφότατός τε
τῶν πώποτε ἱστορηθέντων καὶ θεοπρεπέστατος εὐτυχηθείς, ἀποθα- 10
νόντος τε τοῦ πατρὸς σεμνότατος σωφρονέστατός τε ηὐξάνετο, κομι-
δῇ τε νέος ἔτι ὑπάρχων ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἠξιοῦτο ἤδη καὶ
ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων, ὀφθείς τε καὶ φθεγξάμενος ἐπέστρεφε πάν-
τας, καὶ ᾧτινι οὖν προσβλέψας θαυμαστὸς ἐφαίνετο, ὥστε ὑπὸ τῶν
πολλῶν εἰκότως βεβαιοῦσθαι τὸ θεοῦ παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὃ δὲ
ἐπιρρωννύμενος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους
παιδείας καὶ ὑπὸ τῆς φυσικῆς θεοειδείας, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν κατέ-
τασσεν ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ διεκόσμει
θρησκείαις τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις ἐξαιρέτοις, εὐσταθείᾳ τε
ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος, ὧν τε ἐλάλει ἢ ἔπραττεν, εὐδίᾳ
καὶ ἀκυμάντῳ τινὶ γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ ποτε μήτε γέλωτι μήτε
ζήλῳ μήτε φιλονεικίᾳ μήτε ἄλλῃ ταραχῇ ἢ προπετείᾳ ἁλισκόμενος,
ὡς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ. διόπερ ἔτι ἐφήβου 11
αὐτοῦ ὄντος πολλὴ δόξα εἴς τε Μίλητον πρὸς Θαλῆν καὶ εἰς Πριή-
νην πρὸς Βίαντα τοὺς σοφοὺς καὶ (εἰς) τὰς ἀστυγείτονας πόλεις

2. ὃ δὲ N, ὁ δὲ *F* hoc loco ut alibi, quod semel dixisse sufficiat. εὐμορφότατός τε *a*, εὐμορφώτατός τε *FC*. 3. ἱστορηθέντων] ἱστορηθεὶς N. εὐτυχηθείς delendum esse coni. N. 7. ᾧτινι οὖν *Fa*, ᾧτινιοῦν *c*. 8. τὸ θεοῦ] τοῦ θεοῦ? 9. ἐπιρρωννύμενος *b*, ἐπιρωννύμενος *F*, ἐπιρρωνύμενος *a*. 10. 11. κατέτασσεν *FCP*, καθ' ἑκάστην (quod margini codicis Franequerani adscriptum esse testatur Valck.) Arcerius, κατέστησεν Heumannus Parerg. crit. p. 89, qui ἀποφαίνων in ἃ προφαίνων mutari voluit. κατέτασσεν delendum et ἀπέφαινε scribendum coniecit Kuster. Arcerii coniecturam haud improbaus Kiesslingius ἀπέφαινε καὶ διεκόσμει cum Kustero aut ἀποφαίνων διεκόσμει requirit. 14. ἀκυμάντῳ N, ἀμιμήτῳ *Fv*. inepte ἀμίμητος dicitur γαλήνη: ἀκύμαντον ψυχῆς διάθεσιν dixit Synerius Epist. 57 p. 194 A. ἐν ἀκυμάτῳ γαλήνῃ Eust. Il. p. 1227, 17. ἐν ἀτρεμεῖ καὶ ἀκύμονι καὶ ἀπαθεῖ διαθέσει Plotinus Ennead. I, 6, 5. ἀκυμάντῳ διανοίᾳ Nicom. Enchir. harm. p. 2, similia alii. 15. ἢ προπετείᾳ] ἢι προπετεία *F*. 16. ὡς δὲ] ὡς δὴ Kiessling. δαίμων τις] δαίμων τίς *F* ut saepe. 17. πολλὴ δόξα Kiessling, πολλῇ δόξῃ *F*, πολλῇ δόξῃ *a*, πολλὴ δόξῃ anon. 18. πρὸς Βίαντα N, πρὸς βίαντα διεκομίσθη *Fv*. inepte dictum est διεκομίσθη, neque enim perferendi rumores mandantur tabellariis, et locum tenet eum qui rationi repugnet. καὶ εἰς τὰς Arcerius, καὶ τὰς *Fv*.

ἐξεφοίτησε, καὶ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἤδη [ἐν παροιμίᾳ] πολλοὶ πολλαχοῦ τὸν νεανίαν ἐπευφημοῦντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλουν. ὑποφυομένης δὲ ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος περὶ ὀκτωκαιδέκατον μάλιστα ἔτος γεγονὼς προορώμενός τε οἷ χωρήσει καὶ ὡς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτοῦ προθέσει καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σπουδαζομένῃ φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, Κρεοφυλείου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλου ἀπόγονος εἶναι, Ὁμήρου ξένου τοῦ ποιητοῦ γενέσθαι

---

1. ἐν παροιμίᾳ verba delet N. «τὸν ἐν σάμω κομήτην παροιμίαν οὗ καὶ ἡρόδοτος μέμνηται» *F* in marg., ubi quae de Herodoto perhibentur falsa sunt. proverbium τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην, cuius Iamblichus item § 30 mentionem facit, repeti solet a pugile Pythagora, quem a philosopho diversum esse alii affirmabant, negabant alii (v. quae attulit Rutgers in S. Iulii Africani Ὀλυμπ. ἀναγρ. p. 17 sq.). cohaeret ista quaestio cum definiendo tempore quo vixerit Pythagoras philosophus: qua de re cum certa testimonia non extarent, coniecturas secuti sunt chronographi et computationes instituerunt diversas. atque Eratosthenes cum relatum legisset olymp. XLVIII Pythagoram pugilem comatum et purpurea veste indutum ἐκκριθέντα ἐκ τῶν παίδων αὐτίκα προσβῆναι εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ νικῆσαι, coniecit natum esse Pythagoram philosophum anno circiter 606. contra Aristoxenus memoriae prodidit Pythagoram XL annos natum propter Polycratis tyrannidem Samum reliquisse; Polycrates autem rerum potitus perhibetur a. 532, unde alii anno 572 natum esse Pythagoram statuerunt: quam sententiam qui sequerentur plerique videntur pugilem Pythagoram a philosopho distinxisse, et fuerunt qui pugilem Κράτεω dicerent filium. cf. E. Rohde in Mus. Rhen. XXVI p. 568 sqq. **2.** διεθρύλουν N, διεθρύλλουν *F*. **3. 4.** περὶ ὀκτωκαιδέκατον μάλιστα ἔτος] numerum istum Apollonius, quem Iamblichus compilat, debet Eratostheni: temere admiscuit quae de patria propter Polycratis imperium a Pythagora relicta alibi legerat. si vera sunt quae § 19 narrantur, natus est Pythagoras a. 569 (cf. Cobeti Coll. crit. p. 443 sq.), at a. 551 nemo poterat Polycratis tyrannidem metuere. **5.** αὑτοῦ *FCa*, αὐτοῦ *b*. **7.** Κρεοφυλείου N, κρεοφύλου *Fa*, Κρεωφύλου *d*. Creophyleum dicit Hermodamantem Porphyrius § 1. 15. cf. Laert. Diog. 8, 2. discrepat Apuleius Flor. II, 15: *Leodamantem Creophyli discipulum, qui Creophylus memoratur poetae Homeri hospes et aemulator canendi fuisse.* **7. 8.** ὃς ἐλέγετο κρεοφύλου ἀπόγονος εἶναι ὁμήρου ξένου τοῦ ποιητοῦ *Fa*, διὰ τὸ Κρεωφίλου (Κρεωφύλου *d*) ἀπόγονον εἶναι, Ὁμήρου ξένου, ὃς ἐλέγετο τοῦ ποιητοῦ coni. Kiessling. post τοῦ ποιητοῦ verba quaedam (velut καὶ δοκεῖ τότε τῷ Πυθαγόρᾳ) excidisse arbitratur Cobet Coll. crit. p. 309.

φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν ἁπάντων, μετὰ τούτου πρὸς τὸν Φερεκύδην διεπόρθμευσε καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυσικὸν καὶ πρὸς
Θαλῆν εἰς Μίλητον, καὶ παραγενόμενος πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ 12
μέρος οὕτως ὡμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν καὶ ποιεῖσθαι τῶν λόγων κοινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς ἄσμενος αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν πρὸς τοὺς ἄλλους νέους παραλλαγήν, ὅτι μείζων τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν προφοιτήσασαν ἤδη δόξαν, μεταδούς τε ὅσων ἠδύνατο μαθημάτων, τὸ γῆράς τε τὸ ἑαυτοῦ αἰτιασάμενος καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, προετρέψατο εἰς Αἴγυπτον διαπλεῦσαι καὶ τοῖς ἐν Μέμφει καὶ Διὸς (πόλει) μάλιστα συμβαλεῖν ἱερεῦσι. παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν ἐφωδιάσθαι ταῦτα, δι' ἃ σοφὸς παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται· οὐ μὴν τοσούτων γε προτερημάτων οὔτε φυσικῶς οὔτε ὑπ' ἀσκήσεως ἐπιτετευχέναι ἑαυτὸν ἔλεγεν ὅσων τὸν Πυθαγόραν καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔσεσθαι ἀνθρώπους.

Γ.

Ὠφεληθεὶς οὖν παρὰ Θάλεω τά τε ἄλλα καὶ χρόνου μάλιστα 13
φείδεσθαι, καὶ χάριν τούτου οἰνοποσίᾳ τε καὶ κρεωφαγίᾳ καὶ ἔτι πρότερον πολυφαγίᾳ ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν λεπτῶν καὶ εὐαναδότων ἐδωδῇ συμμετρηθείς, κἀκ τούτου ὀλιγοϋπνίαν καὶ εὐαύγειαν

6. 7. πρὸς τοὺς ἄλλους νέους *F*, πρὸς ἄλλους νέους *Ca*, πρὸς ἄλλους τοὺς νέους *b*. **8.** μεταδούς τε *C*, μεταδοὺς τὲ *F*, μεταδοὺς *ab*. ὅσων *b*, ὅσον *FCa*. **10.** μέμφει *Fa*, μέμφιδι *Cc*. **10. 11.** Διὸς πόλει Kiessling, διὸς *Fa*, Διοσπόλει vel Διοσπολίταις Rittersh. in Porph. p. 142. **11.** ἑαυτὸν] ἑαυτὸν ἔφη? **13.** φυσικῶς] φύσει N. **13. 14.** ἐπιτετευχέναι *FC*, ἐπιτετυχηκέναι *v*. **14.** ὅσων Arcerius, ὅσον *FCa*. καθορᾶν del. Heumann Parerg. cr. p. 90.

20. λεπτῶν] λιτῶν N. **21.** εὐαύγειαν Cobet, ἐπαγρίαν *Fa*, ἐπαγρυπνίαν *C*, ἀγρυπνίαν Arcerius. de εὐαύγεια nomine mirum in modum a librariis fortasse iam ante Iamblichi aetatem corrupto optime disputavit Cobet Coll. crit. p. 345 sq. 396. exempla nominis in hoc libro quae habentur apponimus. § 68: ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων καὶ ἔτι βρωμάτων τινῶν ταῖς ἐπεγρίαις τοῦ λογισμοῦ καὶ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων. 74: δι' οὓς

καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγείαν τε ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος, ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα, φύσει τε αὑτοῦ πατρίδα πεπυσμένος εἶναι καὶ καλῶς οἰόμενος ἐκεῖθεν αὑτῷ
14 ῥᾴονα τὴν εἰς Αἴγυπτον ἔσεσθαι διάβασιν. ἐνταῦθα δὴ συμβαλὼν τοῖς τε Μώχου τοῦ φυσιολόγου προφήτου ἀπογόνοις καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πάσας τελεσθεὶς θείας τελετὰς ἔν τε Βύβλῳ καὶ Τύρῳ καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρίας μέρη ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας, καὶ οὐχὶ δεισιδαιμονίας ἕνεκα τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας, ὡς ἄν τις ἁπλῶς ὑπολάβοι, πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιομαθήτων διαλαθεῖν ἐν θεῶν ἀπορρήτοις ἢ τελεταῖς φυλαττόμενον, προμαθὼν τε ὅτι ἄποικα τρόπον τινὰ καὶ ἀπόγονα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν τὰ αὐτόθι ὑπάρχει, ἐκ τούτου τε ἐλπίσας καλλιόνων καὶ θειοτέρων καὶ ἀκραιφνῶν μεθέξειν μαθημάτων ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ἀναχθεὶς κατὰ τὰς Θάλεω τοῦ διδα-

---

ἀγχίνοιαί τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο. 106: ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ ἁγνείαν. 107: καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν (εὐα' *F*, εὐαύγειαν G. H. Schaefer restituit) δὲ ἐναντίως ἔχοντα. 187: καὶ αἱ ἐπήρειαι δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰλικρίνειαι τῶν ἐμποδιζόντων. 225: τοῦτο δὲ ἐπεγρίαι τοῦ λογισμοῦ καὶ εἰλικρίνειαι τῶν ἐμποδιζόντων ἐπετηδεύοντο. adde Iambl. Protr. p. 360: ἀφ' ὧν λαμπροτάτη τις εὐαυγία καὶ ἀδιάπταιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα συνίσταται.

1. ὑγείαν τὲ *F*, ὑγίειάν τε *b*. post τὲ in *F* pr. m. καὶ scriptum est, deletum ut videtur alia manu. **3.** αὑτοῦ *b*, αὐτοῦ *FCa*. πεπυσμένος *F*, πεπεισμένος *v*. καλῶς] ἄλλως Cobet Coll. cr. p. 310. αὑτῷ N, αὐτῷ *Fv*. **4.** ἐνταῦθα δὴ *F*, ἐνταῦθα δὲ *v*. **5.** προφή^τ *F*, προφήταις *v*. προφήτου scribendum esse intellexit Cobet Orat. de arte interpr. p. 110 et docet scholion in *F* codicis margine adscriptum, μῶχος ὁ φυσιολόγος προφήτης. **6.** Φοινικικοῖς Kuster, φοινικοῖς *FCa*. θείας *v* om., additum ex *F*. quamquam vide an θείας praegresso τελεσθεὶς debeatur: θεῶν τελεταί solent dici, haud facile θεῖαι τελεταί. τελετὰς] τελετὰς τὰς *d*. **7.** ἐξαιρέτως *F* ut coniecerat Kuster in praef., ἐξ αἱρέσεως *Ca*. **7. 8.** ἱερουργουμένας Kuster, ἱερουργούμενα *FCa*. **10.** διαλαθεῖν Hirschig *Zeitschr. f. d. Alterth.-Wiss.* 1851 p. 333, διαλάθη *Fa*. **11.** φυλαττόμενον *F*, φυλαττόμενα *v*, φυλαττομένων Kuster. **12.** ὑπάρχει *Pb*, ὑπαρ^χ' *F*, ὑπάρχοντα *a*. **14.** μαθημάτων N, μνημάτων *Fa*, μυημάτων anon. invita loci sententia: etenim quae ἀξιομάθητα essent anquisivisse dicitur

σκάλου ὑποθήκας διεπορθμεύθη ἀμελλητὶ ὑπό τινων Αἰγυπτίων πορθμέων καιριώτατα προσορμισάντων τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον τὸ Φοινικικὸν ὄρος αἰγιαλοῖς, ἔνθα ἐμόναζε τὰ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ ἱερόν, οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν, τήν τε ὥραν αὐτοῦ κερδῆσαι, καὶ εἰ ἀποδοῖντο, τὴν πολυτιμίαν προελόμενοι. ἔπειτα μέντοι κατὰ 15 τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ τε καὶ σεμνῶς ἀκολούθως τε τῇ συντρόφῳ ἐπιτηδεύσει διάγοντος ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες καὶ μεῖζόν τι ἢ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐνιδόντες τῇ τοῦ παιδὸς εὐκοσμίᾳ, ἀναμνησθέντες τε ὡς προσορμίσασιν εὐθὺς αὐτοῖς ὤφθη κατιὼν ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου, ἱερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὀρῶν ἠπίσταντο αὐτὸ καὶ (τοῖς) πολλοῖς ἄβατον, σχολαίως τε καὶ ἀνεπιστρεπτὶ βαίνων, οὔτε κρημνώδους τινὸς οὔτε δυσβάτου πέτρας ἐνισταμένης, καὶ ἐπιστὰς τῷ σκάφει, μόνον τε ἐπιφθεγξάμενος «εἰς Αἴγυπτον ὁ ἀπόπλους;» κατανευσάντων αὐτῶν ἐνέβη καὶ σιωπῇ ἐκάθισεν ἔνθα μάλιστα οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος ἔσεσθαι ναυτιλλομένοις, (καὶ) παρ' ὅλον τὸν πλοῦν ἐφ' ἑνός τε καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος 16 διέμεινε δύο νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας μήτε τροφῆς μήτε ποτοῦ μετασχὼν μήτε ὕπνου, ὅτι εἰ μὴ λαθὼν ἅπαντας ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἑδραίᾳ καὶ ἀσαλεύτῳ ἐπιμονῇ κατέδαρθε βραχύ, καὶ ταῦτα διηνεκοῦς καὶ σεσυρμένου παρὰ προσδοκίαν εὐθυτενοῦς τε συμβάντος αὐτοῖς τοῦ πλοῦ ὡσάν τινος παρουσίᾳ θεοῦ· πάντα συντιθέντες τὰ τοιάδε καὶ ἐπισυλλογιζόμενοι δαίμονα θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπείσθησαν σὺν αὐτοῖς

Pythagoras. ἀκραιφνῆ μαθήματα dici potuerunt sicut δόγματα ἀκραιφνῆ dixit Themistius. ἀναχθεὶς Scal. et Kiessling, ἀγασθεὶς *FP*, ἀγαθεὶς *Ca*.
1. ἀμελλητὶ *b*, ἀμελητὶ *Fa*. **2. 3.** φοινικικὸν *F* ut coniecerat Kuster, Φοινικὸν *a*. **5.** ἀπόδοιντο Cobet Coll. cr. p. 310. προελόμενοι Cobet, προειδόμενοι *Fv*. ἔπειτα Cobet, ἐπεὶ *Fv*. **6.** αὐτοῦ τε *Ca*, αὐτοῦ τὲ *F*, αὐτοῦ *b*, τε αὐτοῦ malim. **7.** διάγοντος Kuster, διατάττοντος *Fa*. περὶ αὐτοῦ] πρὸς αὐτὸν Hirschig, περὶ αὐτὸν Cobet. **8.** κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην *F*, κατὰ ἀνθρωπίνην *a*, κατ' ἀνθρωπίνην *c*. **9.** ἀναμνησθέντες τὲ ὡς *FP'*, ἀναμνησθέντες ὡς *a*. **11.** καὶ τοῖς πολλοῖς anon., καὶ πολλοῖς *FCa*. **13. 14.** εἰ εἰς Αἴγυπτον Scaliger et Cuper Observ. III, 3. **16.** καὶ addidit Cobet Coll. cr. p. 311. παρ' ὅλον τε τὸν πλοῦν malebat E. Rohde. **18.** μήτε ὕπνου ὅ τι οὖν, εἰ μή? ὡς εἶχεν] ὡς δ' εἶχεν *d*. **20.** εὐθυτενοῦς τε] κατὰ νοῦν δὲ Heraldus Advers. p. 144. **21.** ὡσάν τινος *b*, ὡς ἂν τινὸς *F*. **22.** θεῖον] καὶ θεῖον Scal. σὺν αὐτοῖς?

ἀπὸ Συρίας εἰς Αἴγυπτον μετιέναι, καὶ τόν τε περίλοιπον εὐφημότατα πλοῦν διεξήνυσαν, καὶ σεμνοτέροις ἤπερ εἰώθεσαν ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρός τε ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτὸν μέχρι τῆς εὐτυχεστάτης συμβάσης αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου παρ' ὅλον (τὸν
17 πλοῦν) εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἠόνα τοῦ σκάφους προσοχῆς. ἔνθα δὴ ἐκβαίνοντα ὑπερείσαντες σεβαστικῶς ἅπαντες καὶ διαδεξάμενοι ἐκάθισαν ἐπὶ καθαρωτάτης ἄμμου, καὶ αὐτοσχέδιόν τινα βωμὸν πρὸ αὐτοῦ πλάσαντες ἐπινήσαντές τε ὅσων εἶχον ἀκροδρύων οἷον ἀπαρχάς τινας [κατατιθέμενοι τοῦ φόρτου] μεθώρμισαν τὸ σκάφος, ὅποιπερ καὶ προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλοῦς. ὃ δὲ διὰ τὴν τοσήνδε ἀσιτίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν καὶ χειραγωγίαν ἠναντιώθη τότε, οὔτε ἀπαλλαγέντων ἀπέσχετο ἐπὶ πολὺ τῶν παρακειμένων ἀκροδρύων, ἀλλὰ ἐφαψάμενος χρησίμως αὐτῶν καὶ ὑποθρέψας τὴν δύναμιν εἰς τὰς ἐγγὺς διέσωσε συνοικίας, τὸ αὐτὸ ἦθος ἐν παντὶ ἀτάραχον καὶ ἐπιεικὲς διαφυλάττων.

Δ.

18 Ἐκεῖθέν τε εἰς πάντα ἐφοίτησεν ἱερὰ μετὰ πλείστης σπουδῆς καὶ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, θαυμαζόμενός τε καὶ στεργόμενος ὑπὸ τῶν συγγινομένων ἱερέων καὶ προφητῶν καὶ ἐκδιδασκόμενος ἐπιμελέστατα περὶ ἑκάστου, οὐ παραλείπων οὔτε ἄκουσμα τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐπαινουμένων οὔτε ἄνδρα τῶν ἐπὶ συνέσει γνωριζομένων, οὔτε τελετὴν τῶν ὅπου δή ποτε τιμωμένων, οὔτε τόπον ἀθεώρητον, εἰς ὃν ἀφικό-

---

1. περίλοιπον N, πρόσλοιπον *Fv*. **1. 2.** εὐφημότατα *F*, εὐφημότατον *v*. πλοῦν εὐφημότατον Hirschig. **2.** ἤπερ *F* ut coniecerat I. C. Schwarz p. 359, εἴπερ *a*, ἤπερι *C*. **4.** ἀκυμάντου παρ' ὅλον τὸν πλοῦν Cobet, ἀκυμάντου πάροδον *FC*, ἀκυμάντου παρόδου *a*, ἀκυμάντου *d* auctore Kiesslingio. **8.** ἐπινήσαντές τε *F* ut coniecerat Kuster, ἐπικινήσαντές τε *Ca*. ὅσων *Fa*, ὅσον *b* cum Scaligero. οἷον *FCa*, καὶ οἷον *b*. **9.** κατατιθέμενοι τοῦ φόρτου verba del.? ὅποιπερ Hirschig, ὅπουπερ *Fv*. **10.** τὴν additum ex *F*. **13.** ἐπὶ πολὺ *a*, ἐπιπολὺ *F*. **14.** διέσωσε *Fa*, διεσώθη Kuster satis probabiliter, quamquam dubitat Cobet Coll. cr. p. 311.

17. ἐκεῖθεν τὲ *F*, ἐκεῖθέν τε *a*, ἐκεῖθεν δὲ *C*. **19.** συγγινομένων *FC*, συγγενομένων *a*. **20.** ἄκουσμα *F*, ἀκούσασθαι *v*. **22.** ὅπου δή ποτε *FCP'*, ὅπως δήποτε *a*.

μενος ᾠήθη τι περιττότερον εὑρήσειν. ὅθεν πρὸς ἅπαντας τοὺς
ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὠφελούμενος παρ' ἑκάστῳ, ὅσα ἦν σοφὸς ἕκα-
στος. δύο δὴ καὶ εἴκοσιν ἔτη κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς ἀδύτοις 19
διετέλεσεν ἀστρονομῶν τε καὶ γεωμετρῶν καὶ μυούμενος, οὐκ ἐξ ἐπι-
δρομῆς οὐδ' ὡς ἔτυχε, πάσας θεῶν τελετάς, ἕως ὑπὸ τῶν σὺν
Καμβύσῃ αἰχμαλωτισθεὶς εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, κἀκεῖ τοῖς μάγοις
ἀσμένοις ἄσμενος συνδιατρίψας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ παρ' αὐτοῖς
σεμνὰ καὶ θεῶν θρησκείαν ἐντελέστατα ἐκμαθών, ἀριθμῶν τε καὶ
μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς,
ἄλλα τε δώδεκα προσδιατρίψας ἔτη εἰς Σάμον ὑπέστρεψε περὶ ἕκτον
που καὶ πεντηκοστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

E.

Ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπό τινων πρεσβυτέρων καὶ οὐκ ἔλαττον ἢ 20
πρόσθεν θαυμασθείς, καλλίων τε γὰρ καὶ σοφώτερος καὶ θεοπρεπέ-
στερος αὐτοῖς ἐφάνη, παρακαλούσης αὐτὸν δημοσίᾳ τῆς πατρίδος
ὠφελεῖν ἅπαντας καὶ μεταδιδόναι τῶν ἐνθυμίων, οὐκ ἀντιτείνων τὸν
τῆς διδασκαλίας τρόπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐπεχείρει καὶ πάντῃ ὅμοιον
τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ διδάγμασι, καθ' ἃ ἐπαιδεύθη, εἰ καὶ μὴ σφόδρα
προσίεντο τὸν τοιοῦτον τρόπον οἱ Σάμιοι μηδὲ ἁρμονίως καὶ ὡς
ἐχρῆν προσεφύησαν αὐτῷ. μηδενὸς οὖν αὐτῷ προσέχοντος μηδὲ 21
γνησίως ὀρεγομένου τῶν μαθημάτων· ἃ τοῖς Ἕλλησιν ἐνοικίζειν
παντὶ τρόπῳ ἐπειρᾶτο, μὴ περιφρονῶν μηδὲ ὀλιγωρῶν τῆς Σάμου
διὰ τὸ πατρίδα εἶναι, γεῦσαί τε πάντως βουλόμενος τῆς τῶν μαθη-

---

1. τι] τί *F.* **2.** παρ' ἑκάστου? **4.** ἀστρονομῶν τὲ καὶ *F*, ἀστρονομῶν καὶ *v.* **5. 6.** σὺν καμβύσῃ *FCP'*, τοῦ Καμβύσου *v.* **8.** ἐντελέστατα Cobet V. L. p. 270, ἐντελεστάτην *Fv.* **10.** προσδιατρίψας *FC*, συνδιατρίψας *v.*

15. αὐτοῖς om. *C.* **16.** ἐνθυμίων *FC*, ἐνθυμιῶν *v.* **18.** καθ' ἃ Scaliger, καθὰ *FCP'.* **19.** μηδὲ *c*, μὴ δὲ *F.* ἁρμονίως] ἁρμοδίως malim, cf. L. Dindorf. in Thes. Gr. L. I, 2 p. 2007. **20.** προσέχοντος Heraldus Advers. p. 145 sq., προστρέχοντος *F*, προτρέχοντος *Ca.* μηδὲ *c*, μὴ δὲ *F.* **22.** μηδὲ *b*, μὴ δὲ *F.*

μάτων καλλονῆς τοὺς πατριώτας, εἰ καὶ μὴ ἑκόντας, ἀλλ' οὖν ἐπινοίᾳ καὶ μεθόδῳ, παρατηρήσας εὐφυῶς τινα καὶ εὐκινήτως ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν φιλογυμναστούντων μὲν καὶ σωμασκούντων, πενήτων δ' ἄλλως καὶ ἀπορωτέρων, λογισάμενος ὅτι εὐπειθῆ ἕξει, εἰ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεά τις αὐτῷ ἀμεριμνοῦντι παρέχοι, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ λουτρὸν τὸν νεανίαν ἐπηγγείλατο αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκίας ὑποτροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν διηνεκῶς παρέξειν, εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ κατὰ βραχύ τε καὶ ἀπόνως ἐνδελεχῶς τε, ὥστε μὴ ἀθρόως φορτισθῆναι, μαθήματά τινα, ἃ παρὰ βαρβάρων μὲν ἐξέμαθεν αὐτὸς νέος ὤν, ἀπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα
22 ἤδη διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν τούτου ἀμνημοσύνην. ὑποσχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομείναντος, τὴν δι' ἀριθμῶν [μάθησιν] καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο, ἐπ' ἄβακος τὰς ἑκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ [διδάσκων] παντὸς σχήματος [ὅ ἐστι διαγράμματος] μισθὸν καὶ ἀντίπονον παρεῖχε τῷ νεα-

---

1. εἰ μὴ ἑκόντας? **1. 2.** ἐπινοίᾳ γε καὶ Cobet Coll. crit. p. 313. **3. 4.** τῶν σωμασκούντων καὶ φιλονυμναστοῦντα μέν N. **4.** πένητα δ' ἄλλως καὶ ἀπορώτερον Cobet recte, ut opinor. λογισάμενος *FCa*, λογισάμενός τε *b*. **5.** ἔκπλεα αὐτῷ Cobet. **7.** ἐπιμέλειαν καὶ ὑποτροφὴν N. **8.** διαδέξοιτο Hirschig. αὐτοῦ Kiessling, αὐτὸν *FCa*, αὐτοῦ Kuster. κατὰ βραχύ *F*, καταβραχύ *v*. ἀπόνως] incertum utrum hoc an εὐπόνως *F* praebeat. **10.** μὲν del.? ἀπολείπειν δ' αὐτὸν Loganus in Misc. observ. crit. nov. I p. 93, ἀπολείπειν γὰρ αὐτὸν malit N. **12.** καὶ τῇ — ὑπομείναντος verba abesse malit N. **12. 13.** εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίαν εἰσάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο temptabat Kuster. probabilius arbitror quod Cobet Coll. cr. p. 313 coniecit, μάθησιν esse abiciendum et ἐνάγειν in ἄγειν mutandum. **14.** διδάσκων delevit E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 260. **14. 15.** σχήματος] aptius μαθήματος dici poterat, sed recurrit σχῆμα p. 19, 3 et 16. traditam lectionem sequitur Eust. Il. p. 951, 53. qui postquam σχῆμα καὶ τριώβολον proverbium commemoravit haec subicit: οἴδαμεν δὲ ἐκ τῶν Ἰαμβλίχου καὶ ὅτι ἀπὸ Πυθαγόρου εἴληπται αὐτη (ἡ παροιμία), ὃς μαθητῇ δεξιῷ μὲν ὀκνηρῷ δὲ εἰς μάθησιν καθ' ἕκαστον μαθηματικὸν σχῆμα τριώβολον ἐδίδου, ἐξωνούμενος οὕτω τὴν τοῦ παιδευομένου μάθησιν. mercedem non poterat accipere adolescentulus ille quem Pythagoras docebat, nisi ubi quid novi didicerat. **15.** ὅ ἐστι διαγράμματος verba proscripsit Kiessling. ἀντίπονον] ἀντίποινον Scaliger.

νίᾳ τριώβολον. καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ χρόνου διετέλεσε ποιῶν,
φιλοτιμότατα μὲν καὶ σπουδαίως, τάξει τε βελτίστῃ ἐμβιβάζων εἰς
τὴν θεωρίαν, καθ' ἑκάστου δὲ σχήματος παράληψιν τριώβολον ἐπι-
διδούς. ἐπεὶ δὲ ὁ νεανίας ὁδῷ τινι ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας 23
ἤδη ἀντελαμβάνετο καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ ἀκολουθίας τῆς ἐν τοῖς μαθή-
μασι, συνιδὼν [τὸ γινόμενον] ὁ σοφὸς [καὶ] ὅτι οὐκ ἂν ἑκὼν ἔτι ἀπο-
σταίη [οὐδὲ ἀπόσχοιτο] τῆς μαθήσεως, οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πενίαν
ὑπετιμήσατο καὶ ἀπορίαν τῶν τριωβόλων. ἐκείνου δὲ εἰπόντος 24
«ἀλλὰ καὶ χωρὶς τούτων οἷός τέ εἰμι μανθάνειν καὶ διαδέχεσθαί σου
τὰ μαθήματα», ἐπήνεγκεν «ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς τὰ πρὸς τροφὴν ἐπιτή-
δεια ἔχω ἔτι οὐδ' εἰς ἐμαυτόν· δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν
καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχει
ἄβακι καὶ ἀνονήτοις ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερισπᾶν.» ὥστε
τὸν νεανίαν δυσαποσπάστως τοῦ συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα «καὶ
ταῦτ'» εἰπεῖν «ἐγώ σοι λοιπὸνποριῶ καὶ ἀντιπελαργήσω τρόπον τινά·
κατὰ γὰρ ἕκαστον σχῆμα τριώβολον αὐτός σοι ἀντιπαρέξω.» καὶ τὸ 25
ἀπὸ τοῦδε οὕτως ἑάλω ὑπὸ τῶν μαθημάτων, ὥστε μόνος Σαμίων
συναπῆρε Πυθαγόρᾳ, ὁμώνυμος μὲν ὢν αὐτῷ, Ἐρατοκλέους δὲ υἱός.
τούτου δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικὰ συγγράμματα φέρεται καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχά-
δων τοῖς τότε ἀθληταῖς κρεώδους τροφῆς διάταξις, οὐ καλῶς εἰς
Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου τούτων ἀναφερομένων.

---

3. δὲ] δή *a*. **5. 6.** καὶ ἀκολου^θ τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι *F*, καὶ τῆς ἀκολουθίας τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι *v*, expectes τῆς ἀκολουθούσης τοῖς μαθήμασι. **6.** τὸ γινόμενον (sic *FCP'*, τὸ γενόμενον *v*) et καὶ verba del. N. **7.** οὐδὲ ἀπόσχοιτο del. N. **9.** οἷός τέ εἰμι *F*, οἷός τ' εἰμὶ *b*, οἷός εἰμι Cobet Coll. crit. p. 314, ἕτοιμός εἰμι malit N. μανθάνειν καὶ verba del.? **12.** ἔχει anon., ἔχειν *Fv*. **15.** λοιπὸν] τὸ λοιπὸν? **16.** αὐτός Cobet, καὐτός *Fc*, κ' αὐτός *a*. **17.** ὑπὸ malim abesse. **18.** συναπῆρε *b* ex Dodwelli coniectura, συναπῆρε *F*, συνεπῆρε *a*. ὁμώνυμος μὲν ὢν *F* ut coniecerat Kiessling, ὁμώνυμος· ὢν *v*. **20. 21.** οὐ καλῶς — ἀναφερομένων] cf. Porph. de abst. 1, 26 (quem locum ex Heraclide Pontico derivatum esse arbitratur Bernays in Theophr. de piet. p. 142). Porph. de Pythag. § 15. Laert. Diog. 8, 12. 13. quod philosophus Pythagoras ferebatur praecepisse ut carnibus vescerentur athletae, poterat absonum videri, nec miramur fuisse qui ab exercitatore quodam Pythagora,

λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον, προσελθόντα αὐτὸν πρὸς τὸν ἀναίμακτον λεγόμενον [καὶ] τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος βωμὸν καὶ τοῦτον θεραπεύσαντα. ὅθεν εἰς ἅπαντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶν νόμων ἕνεκα διέτριψε.

καὶ τούτων ἁπάντων ἀκροατής τε καὶ μαθητὴς γενόμενος, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν ὥρμησεν ἐπὶ τὴν τῶν παραλελειμμένων ζήτησιν.
26 καὶ πρῶτον μὲν διατριβὴν ἐν τῇ πόλει κατεσκεύασε τὸ Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τῶν κοινῶν βουλεύονται, νομίζοντες δεῖν περὶ τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, ἐν
27 ᾧ κατεσκεύασεν ὁ πάντων τούτων ποιησάμενος τὴν ἐπιμέλειαν. ἔξω τε τῆς πόλεως οἰκεῖον τῆς αὑτοῦ φιλοσοφίας ἄντρον ποιησάμενος, ἐν τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας διέτριβε, καὶ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο τῶν ἐν τοῖς μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν τρόπον

---

quem Eratoclis filium facit Iamblichus, praeceptum istud repeterent; sicut fuerunt qui Pythagoram Samium pugilem comatum et purpuratum, quem olymp. XLVIII vicisse accepissent, propter temporum rationes a philosopho diversum existimarent. **21.** μνησάρχου *Cc*, μνημάρχου *Fa*.

2. προσελθόντα αὐτὸν πρὸς] προσελθόντα πρὸς coni. Kiessling, προσελθόντα μόνον πρὸς V. Rose in Aristot. pseud. p. 465, προσελθόντα πρὸς μόνον malit N coll. § 35. Laert. Diog. 8, 13. Clem. Alex. Strom. VII p. 848. λεγόμενον καὶ τοῦ] λεγόμενον καὶ τὸν τοῦ Menagius in Laert. Diog. 8, 13, λεγόμενον τὸν τοῦ Hirschig, λεγόμενον δὲ τοῦ V. Rose, λεγόμενον τοῦ Cobet Coll. cr. p. 314. **3.** τοῦτον μόνον θεραπεύσαντα Cobet. **7.** τῶν περιλελειμμένων N. **8.** κατεσκεύασε τὸ E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 260, κατεσκευάσατο *Fv*. **8—10.** τὸ Πυθαγόρου — βουλεύονται] eadem Porph. § 9. **9.** ἔτι καὶ νῦν] rectius Aristoxeni quam Iamblichi aetatem intellegendam esse arbitratur Cobet Coll. cr. p. 318. ἐν ᾧ Σάμιοι Porph., ἐν ᾧ οἱ Σάμιοι Rittersh. in Porph. p. 143 K. **10.** δεῖν *v* om. addidi ex *F*. recte igitur iudicarat Kiesslingius, qui post τόπῳ (v. 11) istud δεῖν excidisse suspicabatur. **11. 12.** ἐν ᾧ κατεσκεύασεν] ὃν κατεσκεύασεν coni. Kuster, ἐν ᾧ κατεσκήνωσεν Rittersh., ἐν ᾧ κατεσκεύασε διατριβὴν vel διδασκαλεῖον E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 260. **12—14.** ἔξω — διέτριβε] cf. Porph. § 9. **12. 13.** ἔξω τε *F*, ἔξω *C*, ἔξω δὲ Porph. **13.** αὑτοῦ *b*, αὐτοῦ *FCa*, ἑαυτοῦ Porph. **14.** τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας] τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς rectius Porph.

Μίνῳ τῷ τοῦ Διὸς υἱῷ διανοηθείς. καὶ τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ὕστερον τοῖς ἐκείνου μαθήμασι χρησαμένων, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ σμικροῖς θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν, Πυθαγόρας δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις ταῖς ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλαβεν.

οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντων ἔτι 28
μᾶλλον αὐτὸν θαυμαστέον. ἤδη γὰρ μεγάλην ἐπίδοσιν τῆς φιλοσοφίας ἐχούσης καὶ τῆς Ἑλλάδος ἁπάσης θαυμάζειν αὐτὸν προαιρουμένης καὶ τῶν ἀρίστων καὶ τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὴν Σάμον δι' ἐκεῖνον παραγεγονότων καὶ βουλομένων κοινωνεῖν τῆς παρ' ἐκείνῳ παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πολιτῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἑλκόμενος καὶ μετέχειν ἀναγκαζόμενος τῶν αὐτῶν λειτουργιῶν, καὶ συνιδὼν ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος νόμοις πειθόμενον χαλεπὸν αὐτοῦ μένοντα φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον φιλοσοφήσαντες ἐπὶ ξένης τὸν βίον διετέλεσαν,

F.

ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ διανοηθεὶς καὶ φεύγων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἔνιοι λέγουσι, τὴν περὶ παιδείαν ὀλιγωρίαν τῶν τότε

---

1. 2. διήνεγκε τῶν ὕστερον Cobet Coll. cr. p. 315, διήνεγκεν ὕστερον τῶν *Fv*. **2.** τοῖς ἐκείνου μαθήμασι] τοῖς ἐκείνου εὑρήμασι Cobet, ἐκείνου τοῖς μαθήμασι E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 261. **4.** καὶ ἀποδείξεσιν malit N. αὐτῆς ὅλαις] αὐτὴν ὅλην probabiliter coni. Kuster. ὅλαις om. *C*. **4. 5.** ταῖς ἀριθμητικαῖς *Fa*, ἀριθμητικαῖς *c*. **5.** διέλαβεν in *F* codicis compendio recte agnovit Cobet Orat. de arte interpr. p. 75. Coll. cr. p. 315, διέλασεν *v*. **6.** καὶ διὰ τῶν ὕστερον] καὶ ὕστερον *a*, καὶ τῶν ὕστερον coni. Scaliger. διὰ delendum aut διὰ τὰ ὕστερον — πραχθέντα scribendum coni. Kuster. **8.** καὶ τῆς Ἑλλάδος] καὶ Ἑλλάδος *c*. **10.** ἐκείνῳ Cobet Coll. crit. p. 315, ἐκείνου *Fv*. **11.** ὑπὸ τῶν] ὑπό τε τῶν E. Rohde. αὑτοῦ Heraldus p. 147, αὐτοῦ *Fv*. τὰς del. N. **12.** τῶν αὐτῶν] τῶν ἄλλων? ceterum quae proferuntur hoc loco de Pythagora publica munera detrectante cum rerum fide pugnant: neque enim libera re publica Samii tunc usi sunt, et Pythagoras ut patriam relinqueret tyrannidis odio adductus esse dicitur, cf. Cobet Coll. crit. p. 451. **13.** πειθόμενον *F* ut coniecerat anon., πειθομένην *a*. **14.** μένοντα *F* ut coniecerat Heraldus p. 147, μένοντος *a*. πρότεροι *C*.

17. αὑτῷ Heraldus p. 147, αὐτῶ *F*, αὐτῷ *a*. **18.** παιδείαν *F*, παιδείας *v*.

τὴν Σάμον οἰκούντων παραιτούμενος, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, πατρίδα ἡγησάμενος τὴν πλειόνων εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰ-
29 στικῶς ἔχουσαν χώραν. καὶ ἐν πρώτῃ Κρότωνι ἐπισημοτάτῃ πόλει προτρεψάμενος πολλοὺς ἔσχε ζηλωτάς, [ὥστε ἱστορεῖται ἑξακοσίους αὐτὸν ἀνθρώπους ἐσχηκέναι,] οὐ μόνον ὑπ' αὐτοῦ κεκινημένους εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἧς μετεδίδου, ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον κοινοβίους,
30 καθὼς προσέταξε, γενομένους. καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, οὓς ἀκουσματικοὺς καλοῦσιν. *** ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὥς φασίν, ἣν πρωτίστην καὶ πάνδημον μόνον ἐπιβὰς τῆς Ἰταλίας ὁ ἄνθρωπος ἐποιήσατο, πλέονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ἐνεσχέθησαν αἱρεθέντες αὐτοὶ κατὰ κράτος οὕτως ὥστε οὐκέτι οἴκαδε ἀπέστησαν, ἀλλὰ ὁμοῦ παισὶ καὶ γυναιξὶν ὁμακοεῖόν τι παμμέγεθες ἱδρυσάμενοι καὶ πολίσαντες αὐτοῖς τὴν πρὸς πάντων ἐπικληθεῖσαν μεγάλην Ἑλλάδα, νόμους τε παρ' αὐτοῦ δεξάμενοι καὶ προστάγματα ὡσανεὶ θείας ὑποθήκας, ὧν ἐκτὸς οὐδὲν ἔπραττον, παρέμειναν ὁμονοοῦντες ὅλῳ τῷ τῶν ὁμιλητῶν ἀθροίσματι, εὐφημούμενοι καὶ παρὰ τῶν πέριξ μακαριζόμενοι, τάς τε οὐσίας κοινὰς ἔθεντο, ὡς προελέχθη, καὶ μετὰ τῶν θεῶν τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατηρίθμουν ὡς ἀγαθόν τινα δαίμονα καὶ φιλανθρωπότατον. οἳ μὲν τὸν

---

2. πλειόνων *FCa*, πλείονα *P'*, πλείονας *b*. εὖ ἐχόντων] ἐνεχόντων *a*, τῶν ἐνοικούντων coni. Kuster. **2. 3.** οἰστικῶς] οἰκείως I. C. Schwarz, οἰκείους *d*. οἰστικὴν οὖσαν χώραν malit N: adverbium enim οἰστικῶς non videtur alibi extare, et ἔχουσαν post praegressa verba εὖ ἐχόντων molestum est. **4. 5.** ὥστε ἱστορεῖται — ἐσχηκέναι verba ut suspecta notavi: saltem pro ἑξακοσίους expectes quod Cobet Coll. crit. p. 316 sq. requirebat τριακοσίους secundum Iambl. § 260. Laert. Diog. 8, 3. Lucian. Vit. auct. 6 vol. 1 p. 546. Athenag. Suppl. pro Christ. c. 31; pro ὥστε ἱστορεῖται aptius ἱστορεῖται γὰρ dici poterat; denique ferri non potest ἀνθρώπους. **8.** ἀκουσματικοὺς] ἀκουστικοί iidem dicuntur in Gellii N. A. I, 9 fortasse librariorum errore. **8—19.** ἐν μιᾷ μόνον — κατηρίθμουν] eadem fere ex Nicomacho affert Porphyrius de Pythag. § 20. **8.** ante ἐν μιᾷ verba quaedam excidisse vidit Kiessling, ὧν addit *d*, rectius οὕτω δὲ πάντας εἰς ἑαυτὸν ἐπέστρεψεν ὥστε ex Porphyrio supplet Cobet Coll. crit. p. 317. ἐν μιᾷ] μιᾷ Porph. **9.** ὡς φασίν] ὥς φασιν *Fv*. μόνον, quod praegresso πάνδημον deberi videtur, abesse malit N. **10.** ὁ ἄνθρωπος ἐποιήσατο] πεποίηται Porph. πλέονες *Fa*, πλείονες *b*, πλέον Porph.

Πύθιον, οἳ δὲ τὸν ἐξ Ὑπερβορέων Ἀπόλλωνα, οἳ δὲ τὸν Παιᾶνα, οἳ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούντων δαιμόνων ἕνα, ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμιζον, εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυσμα χαρίσηται τῇ θνητῇ φύσει, οὗ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτε ἦλθεν οὔτε ἥξει ποτὲ δωρηθὲν ἐκ θεῶν [διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου]. διόπερ ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία τὸν ἐκ Σάμου κομήτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει.
ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσο- 31
φίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀπορρήτοις διαφυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζῴου τὸ μέν ἐστι θεός, τὸ δὲ ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. καὶ πάνυ εὐλόγως τοιοῦτον αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' ὃν περὶ θεῶν μὲν καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων καὶ

---

11. 12. αἱρεθέντες — ἀπέστησαν verba om. *v*, addita ex *F*. **11.** κατὰ κράτος Cobet Orat. de arte interpr. p. 74, κατακράτος *F*. **12.** ἀπενόστησαν Cobet V. L. p. 168 recte, ut opinor: quamquam ὡς μηκέτι οἴκαδ' ἀποστῆναι habet Porph. § 20, ubi item ἀπονοστῆσαι coni. Rittershusius. ὁμοῦ παισὶ *FCa*, ὁμοῦ σὺν παισὶ cum Porphyrio Rittershusius. ὁμακοεῖόν τι Cobet Coll. cr. p. 318, ὁμακόειόν τι *FCc*, ὁμακόειον *a*. **13.** αὐτοῖς *Fa*, αὐτοὶ coni. Kiessling, αὐτοῦ malim cum Hirschigio. **17. 18.** τάς τε οὐσίας κοινὰς ἔθεντο, ὡς προελέχθη] communionem bonorum fuisse Pythagoreis infra identidem dicit Iamblichus (cf. § 72. 81. 168. 257): in iis quae adhuc narravit, istius rei memoriam frustra quaesiveris. **19.** οἳ μὲν] ὃν οἳ μὲν coni. N. sed fortasse praestat ἐφήμιζον (p. 23, 3) deleri.

1. παιᾶνα *F*, Παιῶνα *v*. **3.** ἐφήμιζον] ἐπεφήμιζον coni. N. **4.** βίου] γένους? **5.** εὐδαιμονίας τε (τὲ *F*) καὶ φιλοσοφίας] φιλοσοφίας τε καὶ εὐδαιμονίας malit N. **6. 7.** cf. Plat. Tim. p. 47 B, quem locum attulit Cobet: οὗ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν οὔθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. **7.** διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου] verba hoc saltem loco intolerabilia expunxit Cobet Coll. cr. p. 318. fortasse ad διόπερ olim interpretatio (διὰ τοῦτον τὸν Πυθαγόραν vel ἀπὸ τούτου τοῦ Πυθαγόρου) adscripta erat. **8.** τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην] cf. § 11. ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ] ἐπὶ τῶν σεμνοτάτων requirit Cobet Coll. cr. p. 318, neque ego dissentiam: quamquam exempla quibus dativus defendatur haud desunt (cf. Lehrs. in Herodiani scr. tr. p. 452 sq.). omnino autem, cum διακηρύττει subiciatur, non τάττεται aut similis notionis verbum, additamento isto facile carebimus. **9.** Ἀριστοτέλης] cf. V. Rose Aristot. pseudepigr. p. 198. **11.** τὸ δὲ] τὸ δ' *c*. **13.** δι' ὃν *Fa*, δι' ὧν *P'*, δι' οὗ *b*. δαιμόνων καὶ

κόσμου, σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσθήσεών τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν, ἐκκεντροτήτων τε καὶ ἐπικύκλων, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων, οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν μεταξὺ φύσεων ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων, ὀρθή τις καὶ ἐοικυῖα τοῖς οὖσι παρεισῆλθεν ἔννοια, μηδενὶ τῶν φαινομένων ἢ δι' ἐπινοίας λαμβανομένων μηδαμῶς ἀντιπαίουσα, μαθήματα δὲ καὶ θεωρία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ πάντα, ὅσα περ ὀμματοποιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς καὶ καθαρτικὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τοῦ νοῦ τυφλώσεως, πρὸς τὸ κατιδεῖν δυνηθῆναι τὰς ὄντως τῶν ὅλων ἀρχὰς καὶ αἰτίας ἐνῳκί-
32 σθη τοῖς Ἕλλησιν. πολιτεία δὲ ἡ βελτίστη καὶ ὁμοδημία καὶ κοινὰ τὰ φίλων καὶ θρησκεία θεῶν καὶ ὁσιότης πρὸς κατοιχομένους, νομοθεσία τε καὶ παιδεία καὶ ἐχεμυθία καὶ φειδὼ τῶν ἄλλων ζῴων καὶ ἐγκράτεια καὶ σωφροσύνη καὶ ἀγχίνοια καὶ θειότης καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθά, ὡς ἑνὶ ὀνόματι περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθοῦσιν ἀξιέραστα καὶ περισπούδαστα δι' αὐτὸν ἐφάνη. εἰκότως δὴ οὖν διὰ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ νῦν ἔλεγον, οὕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν Πυθαγόραν.

Ζ.

33 Δεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτο εἰπεῖν ποῖ ἐπεδήμησε καὶ τίσι πρώτοις, τίνας τε λόγους ἐποιήσατο καὶ περὶ τίνων καὶ πρὸς τίνας· οὕτω γὰρ ἂν γένοιτο εὔληπτα ἡμῖν τὰ τῆς διατριβῆς αὐτοῦ τίνα ἦν καὶ ὁποῖα

ἡρώων Cobet Coll. crit. p. 318, ἡρώων καὶ δαιμόνων *Fv*. cf. Iambl. § 37. Athenag. Suppl. pro Christ. c. 23: πρῶτος Θαλῆς διαιρεῖ — εἰς θεόν, εἰς δαίμονας, εἰς ἥρωας.

6. μαθήματα δὲ καὶ *F*, μαθήματα καὶ *Ca*, μαθήματά τε καὶ *b*. **7.** ὅσαπερ ὀμματοποιὰ Reinesius, ὅσα περὶ ὀμματοποιὰ *F*, ὅσα περιομματοποιὰ *Ca*. **11.** τὰ φίλων *Fa*, τὰ φύλων *C*, τὰ τῶν φίλων *P'b*. πρὸς κατοιχομένους *F*, προ κατηχομένη *C*, προσκατοιχομένη *a*, πρὸς τοὺς κατοιχομένους Kuster. **13.** θειότης Arcerius, θειό^τ *F*, θειότητι *CP'*. **15.** περισπούδαστα Cobet Coll. cr. p. 319, φιλοσπούδαστα *Fv*, σπουδαστὰ G. Dindorfius in Thes. VIII p. 886. **16.** ὃ] ἃ *d*. δὴ νῦν] νῦν δὴ Hirschig admodum probabiliter (cf. Iambl. § 93), νυνδὴ Cobet Coll. cr. p. 319, qui quod dicit ὃ νῦν δὴ in *F* legi fallitur.

19. ποῖ N, πῶς *Fv*. ἐπεδήμησε] ἀπεδήμησε *C*. **21.** αὐτοῦ *F* ut coni. Hemsterhusius, αὐτῷ *v*.

ἐν τῷ τότε βίῳ. λέγεται τοίνυν ὡς ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, ἃς κατέλαβε πόλεις δεδουλωμένας ὑπ' ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλῶν ἐτῶν, τὰς δὲ νεωστί, ταύτας φρονήματος ἐλευθερίου ὑποπλήσας διὰ τῶν ἐφ' ἑκάστης ἀκουστῶν αὐτοῦ ἀνερρύσατο καὶ ἐλευθέρας ἐποίησε, Κρότωνα καὶ Σύβαριν καὶ Κατάνην καὶ Ῥήγιον καὶ Ἱμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ Ταυρομένιον καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ Χαρώνδα τε τοῦ Καταναίου καὶ Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, δι' ὧν εὐνομώταται καὶ ἀξιοζήλωτοι ταῖς περιοίκοις μέχρι πολλοῦ διετέλεσαν. ἀνεῖλε δὲ ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ ἁπλῶς ἑτεροφροσύνην οὐ 34
μόνον ἀπὸ τῶν γνωρίμων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν μέχρι πολλῶν, ὡς ἱστορεῖται, γενεῶν καὶ καθόλου ἀπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ πόλεων πασῶν κατά τε ἑαυτὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας. πυκνὸν γὰρ ἦν αὐτῷ πρὸς ἅπαντας πανταχῇ πολλοὺς καὶ ὀλίγους ἀπόφθεγμα, χρησμῷ θεοῦ συμβουλευτικῷ ὅμοιον, ἐπιτομή τις ὡσπερεὶ καὶ ἀνακεφαλαίωσίς τις τῶν αὐτῷ δοκούντων, τὸ τοιοῦτον [ἀπόφθεγμα]· «φυγαδευτέον πάσῃ μηχανῇ καὶ περικοπτέον πυρὶ καὶ σιδήρῳ καὶ μηχαναῖς παντοίαις ἀπὸ μὲν σώματος νόσον, ἀπὸ δὲ

1—8. λέγεται — διετέλεσαν] eadem fere habet Porph. de Pyth. § 21. **2.** ὑπ' ἀλλήλων] ὑπ' ἄλλων Cobet Coll. cr. p. 319. consentit cum librorum scriptura Porphyrius, nec magis videtur improbandum esse ἀλλήλων quam quod Moschio fr. 7, 14 dixit, βοραὶ δὲ σαρκοβρῶτες ἀλληλοκτόνους παρεῖχον αὐτοῖς δαῖτας. **2. 3.** πολλῶν ἐτῶν cum Iamblicho Porphyrius, ἐκ πολλῶν ἐτῶν Cobet Coll. cr. p. 319 parum recte. **6.** ταυρομένιον *F* ut coniecerat Rittershusius in Porph. p. 166 ed. K., ταυρομενὰς *P'b*, Ταραμενὰς *a*. ceterum Tauromenium oppidum post Pythagorae aetatem est conditum, cf. quae disputavit Bentleius de Phalar. epist. p. 220 sqq. ed. Ribb. **7.** χαρώνδα τὲ τοῦ *FC*, Χαρώνδα τοῦ *v* ex Arcerii coniectura. de Charonda et Zaleuco quae perhibentur fide esse destituta docuit Bentleius de Phalar. epist. p. 354 sqq. **9 — p. 26, 2.** ἀνεῖλε — ἀμετρίαν] eadem affert Porphyrius de Pyth. § 22 ex Aristoxeno (fr. 8 in Muelleri Hist. Gr. II p. 273, ubi Iamblichi locus non debebat neglegi). **10. 11.** γνωρίμων ἀλλὰ καὶ — γενεῶν καὶ καθόλου scripsi ex Porphyrio, γνωρίμων καὶ — γενεῶν ἀλλὰ καὶ καθόλου *Fv*. **10.** ἀπογόνων αὐτῶν cum Porphyrio *b*, ἀπογόνων δὲ αὐτῶν *FCa*. **11.** ὡς *b*, ὥς *a*, οὓς *FCP'*. **12.** κατά τε] πρός τε Porph. **14.** συμβουλευτικῷ Rittersh. in Porph. p. 170, συμβουλευτικοῦ *FCa*. **15.** ἀνακεφαλαίωσίς τις] ἀνακεφαλαίωσις Cobet Coll. cr. p. 320. **15. 16.** ἀπόφθεγμα deleri iussit Kiessling.

ψυχῆς ἀμαθίαν, κοιλίας δὲ πολυτέλειαν, πόλεως δὲ στάσιν, οἴκου δὲ διχοφροσύνην, ὁμοῦ δὲ πάντων ἀμετρίαν», δι' ὧν φιλοστοργότατα
35 ἀνεμίμνησκεν ἕκαστον τῶν ἀρίστων δογμάτων. ὁ μὲν οὖν κοινὸς τύπος αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἔν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι τοιοῦτος ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ.

H.

Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον ἀπομνημονεῦσαι ὧν ἔπραξε καὶ εἶπε, ῥητέον ὡς παρεγένετο μὲν εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὴν ὀλυμπιάδα τὴν δευτέραν ἐπὶ ταῖς ἑξήκοντα, καθ' ἣν Ἐρυξίας ὁ Χαλκιδεὺς στάδιον ἐνίκησεν, εὐθὺς δὲ περίβλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, καθάπερ καὶ πρότερον ὅτε εἰς Δῆλον κατέπλευσεν. ἐκεῖ τε γὰρ πρὸς μόνον τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος προσευξάμενος, ὃς μόνος
36 ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ· καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν πορευόμενος ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα παρὰ τὸν αἰγιαλὸν δικτυουλκοῖς ἐπέστη, ἔτι τῆς σαγήνης κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ἐπισυρομένης, ὅσον τε πλῆθος ἐπισπῶνται εἶπεν ἰχθύων ὁρίσας ἀριθμόν. καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπομεινάντων ὅ τι ἂν κελεύσῃ πράξειν, εἰ τοῦθ' οὕτως ἀποβαίη, ζῶντας ἀφεῖναι πάλιν ἐκέλευσε τοὺς ἰχθῦς,

---

p. 25, 16 — p. 26, 2. φυγαδευτέον — ἀμετρίαν] cf. Hieronymi Apol. adv. Rufinum III (vol. 2 p. 166 ed. Francof. et Lips.), quem locum attulit Mullachius in Fragm. philos. Gr. I p. 501 (26). **1.** ἀμαθίαν *FCa*, ἀμάθειαν *b*.

8. 9. κατὰ τὴν ὀλυμπιάδα τὴν δευτέραν ἐπὶ ταῖς ἑξήκοντα] cf. Clintonis Fast. Hell. ed. Krueg. p. 13 et Cobeti Coll. crit. p. 320. 443. **9.** Ἐρυξίας Cobet Coll. cr. p. 320 (cf. Iul. Afr. Ὀλυμπ. ἀναγρ. p. 23 sive Euseb. Chron. ed. Schoen. vol. I p. 202), ἐρυξίδας *Fv*. **12.** τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος] cf. Iambl. § 25. **15 — p. 27, 3.** δικτυουλκοῖς — αὐτοῦ] concinit fere Porph. de Pyth. § 25. **16.** ἐπισυρομένης (vel ἐπισυρομένοις) Rittersh. in Porph. p. 175, ἐπιστρωμένης *F*, ἐπιστρομένης *C*, ἐπιεστρωμένης *P'*, ἐστρωμένης *a*. εἶπεν] προεῖπεν coni. Rittershusius secundum Porph. ἰχθύων] τῶν ἰχθύων Kuster cum Porph. **16. 17.** ἀριθμόν Rittersh., ἀριθμῷ *Fa*, τὸν ἀριθμόν Kuster cum Porph. **18.** ἀφεῖναι] ἀφιέναι non recte requirebat Rittershusius. potius in Plut. Mor. p. 91 C scribendum καὶ βόλους ὠνούμενος ἰχθύων ἐκέλευεν ἀφεῖναι (pro ἀφιέναι), cf. p. 729 E. ἐκέλευσε Hirschig, κελεῦσαι *Fv*.

πρότερόν γε ἀκριβῶς διαριθμήσαντας. καὶ τὸ θαυμασιώτερον, οὐδεὶς ἐν τοσούτῳ τῆς ἀριθμήσεως τῷ χρόνῳ τῶν ἰχθύων ἐκτὸς ὕδατος μεινάντων ἀπέπνευσεν, ἐφεστῶτός γε αὐτοῦ. δοὺς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχθύων τιμὴν τοῖς ἁλιεῦσιν ἀπῄει εἰς Κρότωνα. οἳ δὲ τὸ πεπραγμένον διήγγειλαν καὶ τοὔνομα μαθόντες παρὰ τῶν παίδων εἰς ἅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐπεθύμουν ἰδεῖν τὸν ξένον, ὅπερ ἐν ἑτοίμῳ κατέστη. τήν τε γὰρ ὄψιν ἦν οἷον ἐξεπλάγη τις ἂν ἰδὼν καὶ καθυπενόει εἶναι τοιοῦτον οἷος ὡς ἀληθῶς ἦν.

καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. περιχυθέν- 37
των δὲ τῶν νεανίσκων παραδέδοται λόγους τινὰς διαλεχθῆναι πρὸς αὐτούς, ἐξ ὧν εἰς τὴν σπουδὴν παρεκάλει τὴν περὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ἀποφαίνων ἔν τε τῷ κόσμῳ καὶ τῷ βίῳ καὶ ταῖς πόλεσι καὶ τῇ φύσει μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγούμενον ἢ τὸ τῷ χρόνῳ ἑπόμενον, οἷον τὴν ἀνατολὴν τῆς δύσεως, τὴν ἕω τῆς ἑσπέρας, τὴν ἀρχὴν τῆς τελευτῆς, τὴν γένεσιν τῆς φθορᾶς, παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς αὐτόχθονας τῶν ἐπηλύδων, ὁμοίως δὲ αὖ τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς οἰκιστὰς τῶν πόλεων, καὶ καθόλου τοὺς μὲν θεοὺς τῶν δαιμόνων, ἐκείνους δὲ τῶν ἡμιθέων, τοὺς ἥρωας

---

1. διαριθμήσαντας Rittersh., διαριθμήσαντες *FCa*. **2.** τῷ χρόνῳ Rittersh., τοῦ χρόνου *Fv*, χρόνῳ cum Porphyrio Cobet Coll. cr. p. 321. ἐκτὸς ὕδατος *F*, ἐκ τοῦ ὕδατος *v*. **3.** ἐφεστῶτός γε *Fd*, ἑστῶτός γε *a*, ἐφεστῶτος Porph. **7.** ἦν *FPb*, νῦν *a*, om. *c*. τις] τίς *F*. **8.** καθυπενόει *FC*, καθ' ὑπονόει *a*, ὑπενόει *b*. **11—15.** cf. Laert. Diog. 8, 22: (Πυθαγόρας λέγεται παρεγγυᾶν) τοὺς πρεσβυτέρους τιμᾶν, τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ τιμιώτερον ἡγουμένους, ὡς ἐν κόσμῳ μὲν ἀνατολὴν δύσεως, ἐν βίῳ δ' ἀρχὴν τελευτῆς, ἐν ζωῇ δὲ γένεσιν φθορᾶς. quae ex Timaeo repetita esse probabiliter coniecerunt E. Rohde in Mus. Rhen. vol. 27 p. 28 et Cobet Coll. crit. p. 321. **13.** ἢ τὸ τῷ χρόνῳ] ἢ τῷ χρόνῳ *c*, ἢ τὸ χρόνῳ *d*. ceterum τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ ἢ τὸ ἑπόμενον malim scribi cum Kiesslingio. **16.** αὖ τῶν Cobet Coll. crit. p. 325, αὐτῶν τῶν *FPb*, αὐτῶν τοῖς *a*, αὐτοῖς Scaliger. **18 — p. 28, 2.** cf. Laert. Diog. 8, 23: καὶ θεοὺς μὲν δαιμόνων προτιμᾶν, (adde cum Cobeto δαίμονας δὲ ἡρώων,) ἥρωας δ' ἀνθρώπων, ἀνθρώπων δὲ μάλιστα τοὺς γονέας. Zaleucus q. d. in Stob. Flor. 44, 21: ὡς μετὰ θεοὺς καὶ δαίμονας καὶ ἥρωας γονεῖς τε καὶ νόμοι καὶ ἄρχοντες σύνεγγύς εἰσι ταῖς τιμαῖς παρ' ἀνθρώποις (adde τοῖς) νοῦν ἔχουσι.

δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τούτων δὲ τοὺς αἰτίους τῆς γενέσεως τῶν
38 νεωτέρων. ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸ περὶ πλείονος
ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς ἑαυτῶν, οἷς ἔφη τηλικαύτην ὀφείλειν αὐτοὺς
χάριν ἡλίκην ἂν ὁ τετελευτηκὼς ἀποδοίη τῷ δυνηθέντι πάλιν αὐτὸν
εἰς τὸ φῶς ἀγαγεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν εἶναι τοὺς πρώτους καὶ τοὺς
τὰ μέγιστα εὐηργετηκότας ὑπὲρ ἅπαντας ἀγαπᾶν καὶ μηδέποτε λυπεῖν· μόνους δὲ τοὺς γονεῖς προτερεῖν τῆς γενέσεως ταῖς εὐεργεσίαις,
καὶ πάντων τῶν κατορθωθέντων ὑπὸ τῶν ἐγγόνων αἰτίους εἶναι
τοὺς προγόνους, ἐν οἷς οὐδενὸς ἔλαττον ἑαυτοὺς εὐεργετεῖν ἀποδεικνύντες εἰς οὓς οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἐξαμαρτάνειν. καὶ γὰρ τοὺς θεοὺς
εἰκός ἐστι συγγνώμην ἂν ἔχειν τοῖς μηδενὸς ἧττον τιμῶσι τοὺς πα-
39 τέρας· καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ' αὐτῶν μεμαθήκαμεν τιμᾶν. ὅθεν καὶ
τὸν Ὅμηρον τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ τὸν βασιλέα τῶν θεῶν αὔξειν, ὀνομάζοντα πατέρα τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων μυθοποιῶν παραδεδωκέναι τοὺς βασιλεύοντας τῶν θεῶν τὴν μεριζομένην φιλοστοργίαν παρὰ τῶν τέκνων πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν συζυγίαν τῶν γονέων καθ' αὐτοὺς περιποιήσασθαι πεφιλοτετιμημένους, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἅμα τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λαβόντας τὸν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὸν Ἥφαιστον

---

1. 2. τῶν νεωτέρων cum *P'* (an Scaligero?) Kiessling, τοῖς νεωτέροις *Fa*. **4.** ἀποδοίη abesse malit N. **5.** ἀγαγεῖν] ἀνάγειν Cobet Coll. cr. p. 322, ἀναγαγεῖν malit N. **6.** εὐηργετηκότας *F*, εὐεργετηκότας *v*. **7.** προτερεῖν *F* ut coniecit Hirschig, προτέρους *v*. **8.** πάντων τῶν *F* ut coni. Kuster, πάντων *a*. κατορθωθέντων Kiessling, κατορθούντων *Fa*, κατορθουμένων Kuster. **9. 10.** ἐν οἷς — ἐξαμαρτάνειν] locum graviter corruptum, quem lacunosum esse dicit Cobet Coll. cr. p. 322, non expedio: sed probabile arbitror ἀποδεικνύντας cum Kiesslingio et θεοὺς pro οὓς cum Schaefero esse scribendum. **10.** καὶ γὰρ τοὺς *Fa*, καὶ γὰρ καὶ τοὺς *Cc*. **11.** ἂν del.? μηδενὸς *Fa*, μηθενὸς *P'*, μηδὲν N. **14.** πατέρα τῶν θεῶν καὶ τῶν θνητῶν] πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Il. Δ 68 et alibi. **17.** αὐτοὺς περιποιήσασθαι *F*, ἑαυτοὺς ποιήσασθαι *v*. πεφιλοτετιμημένους *Fc*, πεφιλοτιμένους *a*, πεφιλοτιμημένους *b* fortasse recte. formam quam barbaram dicit Cobetus Coll. crit. p. 322 retinui, quoniam haud desunt similis licentiae exempla, velut ὠνοματοπεποίηται, μεμελοπεποιημένος, κεκαινοπεποιημένοι. cf. Pors. in Toupii Emend. IV p. 455. **19.** ὑπόθεσιν] ὑπόστασιν coni. Kiessling.

γεννῆσαι ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας τῆς ἰδίας, ἕνεκα τοῦ καὶ τῆς πλεῖον ἀφεστώσης φιλίας μετασχεῖν. ἀπάντων δὲ τῶν παρόντων τὴν τῶν 40 ἀθανάτων κρίσιν ἰσχυροτάτην εἶναι συγχωρησάντων, ἀπέδειξε τοῖς Κροτωνιάταις, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατῳκισμένοις οἰκεῖον ὑπάρχειν, διότι δεῖ τὸ προστα̣ττόμενον ἑκουσίως τοῖς γονεῦσιν ὑπακούειν, παρειληφότας αὐτὸν τὸν θεὸν ἑτέρῳ πρεσβυτέρῳ πειθόμενον διαθλῆσαι τοὺς πόνους καὶ τῷ πατρὶ θεῖναι τῶν κατειργασμένων ἐπινίκιον τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνετο δὲ καὶ ταῖς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους ἐπιτυγχάνειν, ὡς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ μεταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς ὡς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι, καὶ μελετᾶν ἐν μὲν τῇ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους εὐκοσμίᾳ τὴν πρὸς τοὺς πατέρας εὔνοιαν, ἐν δὲ τῇ πρὸς ἀλλήλους φιλανθρωπίᾳ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς κοινωνίαν. ἐφεξῆς δὲ ἔλεγε 41 περὶ σωφροσύνης, φάσκων τὴν τῶν νεανίσκων ἡλικίαν πεῖραν τῆς φύσεως λαμβάνειν, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμαζούσας ἔχουσι τὰς ἐπιθυμίας. εἶτα προετρέπετο θεωρεῖν ὅτι μόνης τῶν ἀρετῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντιποιεῖσθαι προσήκει, καὶ μάλιστα τοῖς νεωτέροις. ἔτι δὲ μόνην αὐτὴν ἀπέφαινε περιειληφέναι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ καὶ τὰ τῆς ψυχῆς, διατηροῦσαν τὴν ὑγείαν καὶ τὴν τῶν βελτίστων ἐπιτηδευμάτων

---

1. γεννῆσαι ἐναντίαν *b*, ἐναντίον γεννῆσαι *FCa*. τῆς ἰδίας *FCa*, τῇ ἰδίᾳ *b*. **2.** παρόντων Arcerius, ὄντων *Fa*. **3.** ἀπέδειξεν Scaliger, ἀποδείξειν *Fa*, ἀποδεῖξαι I. C. Schwarz p. 361. **4.** τὸν om. *C*. **5.** διότι] ὅτι coni. Arcerius. δεῖ] δεῖν I. C. Schwarz. **9—11.** ὡς μέλλουσι — γίνεσθαι] cf. Laert. Diog. 8, 23: ἀλλήλοις θ' ὁμιλεῖν ὡς τοὺς μὲν φίλους ἐχθροὺς μὴ ποιῆσαι, τοὺς δ' ἐχθροὺς φίλους ἐργάσασθαι. Diod. Sic. 12, 20: (Ζάλευκος) προστάττων μηδένα τῶν πολιτῶν ἐχθρὸν ἀκατάλλακτον ἔχειν. ἀλλ' οὕτω τὴν ἔχθραν ἀναλαμβάνειν ὡς ἥξοντα πάλιν εἰς σύλλυσιν καὶ φιλίαν. **9.** ὡς μέλλουσι] ὡς εἰ μέλλουσι? **10.** μεταστῆναι *F*, καταστῆναι *v*. **12.** ἀλλήλους Cobet Coll. cr. p. 323, ἄλλους *Fv*. **16.** θεωρεῖν Kuster, θεωρεῖν ἄξιον *Fv*, θεωρεῖν ἀξιῶν Toup Emend. II p. 437 et Koen in Greg. Cor. p. 157. probavit Kusteri emendationem et exemplis confirmavit Cobet Misc. crit. p. 163. **18.** τοῖς νεωτέροις Arcerius, τοὺς νεωτέρους *Fa*. αὐτὴν] ταύτην E. Rohde. **19.** ἀπέφαινε Kiessling, ἀποφαίνειν *FCa*, ἀποφαίνων *P'b*, ἀπεφαίνετο malit N. περιειληφέναι] περιειληφυῖαν Cobet Coll. crit. p. 323.

42 ἐπιθυμίαν. φανερὸν δὲ εἶναι καὶ διὰ τῆς ἀντικειμένης διαθέσεως· τῶν γὰρ βαρβάρων καὶ τῶν Ἑλλήνων περὶ τὴν Τροίαν ἀντιταξαμένων ἑκατέρους δι' ἑνὸς ἀκρασίαν ταῖς δεινοτάταις περιπεσεῖν συμφοραῖς, τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, τοὺς δὲ κατὰ τὸν ἀπόπλουν, καὶ μόνης τῆς ἀδικίας τὸν θεὸν δεκετῆ καὶ χιλιετῆ τάξαι τὴν τιμωρίαν, χρησμῳδήσαντα τήν τε τῆς Τροίας ἅλωσιν καὶ τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν παρὰ τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ἱερόν. παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ πρὸς τὴν παιδείαν, ἐνθυμεῖσθαι κελεύων ὡς ἄτοπον [ἂν] εἴη πάντων μὲν σπουδαιότατον κρίνειν τὴν διάνοιαν καὶ ταύτῃ βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἄλλων, εἰς δὲ τὴν ἄσκησιν τὴν ταύτης μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι, καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας τοῖς φαύλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης καὶ ταχέως ἀπολειπούσης, τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν
43 τελευτὴν ἀθάνατον δόξαν περιποιούσης. καὶ τοιαῦθ' ἕτερα τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογμάτων κατεσκεύασε, τὴν παιδείαν ἐπιδεικνύων κοινὴν οὖσαν εὐφυΐαν τῶν ἐν ἑκάστῳ τῷ γένει πεπρωτευκότων· τὰ γὰρ ἐκείνων εὑρήματα ταῦτα τοῖς ἄλλοις γεγονέναι

---

1. ἐπιθυμίαν] ἐπιθυμίαν ἐμποιοῦσαν coni. E. Rohde. διαθέσεως Cobet Coll. cr. p. 323, ἀντιθέσεως *Fv.* **4.** ἀπόπλουν Cobet Coll. cr. p. 324, ἀνάπλουν *Fv.* **4. 5.** μόνης τῆς ἑκατέρου ἀδικίας E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 261. μόνης in μιᾶς mutarim: post τῆς videntur Paridis et Aiacis Oilidae nomina excidisse. **5.** χιλιετῆ τάξαι τὴν τιμωρίαν] huc spectant quae paulo supra ad p. 29, 18 in margine adscripta praebet *F*: Λυκόφρων· τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον πάλου βραβείαις γηροβοσκοῦσθαι κόρας. Lycophronis sunt v. 1153 sq., unde γηροβοσκοῦσαι corrigendum. **5. 6.** χρησμωδήσαντα *a*, χρησμῳδήσαντα *b*, χρησμῷ δήσαντα *F*. **6. 7.** τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν — ἱερόν] ad expiandum scelus in Troiae excidio ab Aiace Oilei filio commissum Locri binas quotannis virgines Minervae Iliensi consecrare oraculo iussi sunt: cf. Plut. de sera numinis vindicta c. 12 p. 557 D. Aelian. fr. 47. Schol. A Il. N 66. Tzetz. in Lycophr. 1141 al. **9.** ἂν particulam expunxit Cobet Coll. cr. p. 324. **11.** ταύτης Kuster, ταῦ *F*, ταύτην *a*. μηδὲ *a*, μὴ δὲ *F*. post ἀνηλωκέναι videtur non nihil excidisse. **12.** ἐπιμελείας vitiosum, aptissimum quod Cobet Coll. crit. p. 324 requirit εὐεξίας. **13.** κἀγαθοὶ *F*, καὶ ἀγαθοὶ *v*.

παιδείαν. οὕτω δ' εἶναι τῇ φύσει σπουδαῖον τοῦτο, ὥστε τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινουμένων τὰ μὲν οὐχ οἷόν τε εἶναι παρ' ἑτέρου μεταλαβεῖν, οἷον τὴν ῥώμην, τὸ κάλλος, τὴν ὑγείαν, τὴν ἀνδρείαν· τὰ δὲ τὸν προέμενον οὐκ ἔχειν αὐτόν, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς ἀρχάς, ἕτερα πολλὰ τῶν παρεπομένων, τὴν δὲ δυνατὸν εἶναι καὶ παρ' ἑτέρου μεταλαβεῖν καὶ τὸν δόντα μηδὲν ἧττον αὐτὸν ἔχειν. παραπλησίως 44
δὲ τὰ μὲν οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι κτήσασθαι, παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχεσθαι κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν, εἶθ' οὕτως προσιόντα φανῆναι πρὸς τὰς τῆς πατρίδος πράξεις, οὐκ ἐξ ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας. σχεδὸν γὰρ ταῖς ἀγωγαῖς διαφέρειν τοὺς μὲν ἀνθρώπους τῶν θηρίων, τοὺς δὲ Ἕλληνας τῶν βαρβάρων, τοὺς δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τοὺς δὲ φιλοσόφους τῶν τυχόντων, ὅλως δὲ τηλικαύτην ἔχοντας ὑπεροχήν, ὥστε τοὺς μὲν θᾶττον τρέχοντας τῶν ἄλλων ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς ἐκείνων ἑπτὰ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν εὑρεθῆναι, τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης ἑπτὰ συναριθμηθῆναι. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν αὐτός, ἕνα φιλοσοφίᾳ προέχειν τῶν πάντων· καὶ γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀντὶ τοῦ σοφοῦ ἑαυτὸν ἐπωνόμασε. ταῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς νέοις διελέχθη. 45

---

1. παιδείαν] παιδεύματα malit N. εἶναι Hirschig, ἐστὶ *Fv*. **2. 3.** μεταλαβεῖν] παραλαβεῖν coni. Hirschig. **4.** οὐκ ἔχειν αὐτόν] οὐκ ἔχειν ἔτι coni. Hirschig, οὐκέτι ἔχειν αὐτόν malit N. **5.** ἕτερα *FCa*, καὶ ἕτερα *b*. παρεπομένων N, παραλειπομένων *Fv*. pro παρεπομένων cum scriptum esset παραιπομένων, inde factum est proclivi errore παραλιπομένων. similiter in Soph. Oed. R. 1360 ἄθεος (ἄθαιος) et ἄθλιος confunduntur; in Orphico quodam versu quem Iohannes Mal. p. 75, 8 et Georgius Cedr. vol. 1 p. 103, 10 servarunt, ἀετώσια (ἀαιτώσια) mutatum in ἀλιτώσια; in Orph. Lith. 340 pro δειδίμεν (δειαίμεν) libri praebent δειέμεν, unde editores effinxerunt δειδέμεν formam inauditam. **6.** μεταλαβεῖν *F*, παραλαβεῖν *v*. **12.** φιλοσόφους] σοφοὺς Cobet Coll. cr. p. 325 sq. ὅλως suspectum. ἔχοντας] ἔχειν τοὺς σοφοὺς coni. E. Rohde in notis manu scr. **14.** κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν] κατὰ μίαν (vel κατὰ τὴν αὐτὴν) ὀλυμπιάδα N secundum Strabonis locum ab Heraldo allatum VI p. 262: ἐν μιᾷ γοῦν ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων προτερήσαντες τῷ σταδίῳ ἑπτὰ ἄνδρες ἅπαντες ὑπῆρξαν Κροτωνιᾶται. indicantur a Strabone et Iamblicho Crotoniatae non qui Olympiae victores renuntiati sint, quorum nomina post Reinesium attulit Cobet Coll. crit. p. 326, sed homines pedum velocitate insignes. **14.** τῇ del.? **17.** τοῦ om. *C*.

Θ.

Ἀπαγγελθέντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς τοὺς πατέρας τῶν εἰρημένων ἐκάλεσαν οἱ χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ προεπαινέσαντες ἐπὶ τοῖς πρὸς τοὺς υἱοὺς ῥηθεῖσιν ἐκέλευσαν, εἴ τι συμφέρον ἔχει λέγειν τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφήνασθαι τοῦτο πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας προκαθημένους. ὃ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνεβούλευεν ἱδρύσασθαι μουσῶν ἱερόν, ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπάρχουσαν ὁμόνοιαν· ταύτας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἁπάσας ἔχειν καὶ μετ' ἀλλήλων παραδεδόσθαι καὶ ταῖς κοιναῖς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ σύνολον ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀεὶ χορὸν εἶναι τῶν μουσῶν, ἔτι δὲ συμφωνίαν, ἁρμονίαν, ῥυθμόν, ἅπαντα περιειληφέναι τὰ παρασκευάζοντα τὴν ὁμόνοιαν. ἐπεδείκνυε δὲ αὐτῶν τὴν δύναμιν οὐ περὶ τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνήκειν,
46 ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν συμφωνίαν καὶ ἁρμονίαν τῶν ὄντων. ἔπειτα ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ἔφη δεῖν κοινῇ παρακαταθήκην ἔχειν τὴν πατρίδα παρὰ τοῦ πλήθους τῶν πολιτῶν. δεῖν οὖν ταύτην διοικεῖν οὕτως ὡς μέλλοντας τὴν πίστιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσεσθαι δὲ τοῦτο βεβαίως, ἐὰν ἅπασιν ἴσοι τοῖς πολίταις ὦσι καὶ μηδενὶ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ προσέχωσι. τοὺς γὰρ ἀνθρώπους εἰδότας ὅτι τόπος

---

3. οἱ χίλιοι] dicuntur optimates Crotoniatarum rem publicam administrantes, cf. § 257. **7.** ὑπάρχουσαν *b* cum *P'* (an Scaligero?) et Heraldo p. 153, ὑπάρ^{8}χ *F*, ὑπάρχου *a*. **8.** «*pro* ὁμόνοιαν *al.* εὔνοιαν» Reinesius, ut ait Kiessling. **9.** ante παραδεδόσθαι excidisse διαγούσας vel σχολαζούσας vel simile verbum coniecit E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 261. **11.** ἅπαντα *FCa*, καὶ ἅπαντα *b*. **12.** ἐπεδείκνυε *F*, ἐπεδείκνυσαν *CP'*, ἐπιδείκνυσαν *a*, ἐπιδείκνυσι *b*. **13.** περὶ] πρὸς coni. Kiessling. quae si vera est coniectura, item πρὸς τὴν συμφωνίαν v. 14 scribendum erit: sed ἀνήκειν dubito num ferri possit. **15.** κοινῇ *FCa*, κοινὴν *b*. **16.** παρὰ] περὶ *Ca*. οὕτως *c*, οὕτω *Fa*. **17.** μέλλοντας Scaliger, cuius nomen in editionis principis exemplo Berolinensi casu omissum est, μέλλ^{ου} *F*, μέλλουσι *v*, μέλλουσαν Cobet Orat. de arte interpr. p. 76 et Coll. crit. p. 327 vix recte: neque enim παραδόσιμον ποιεῖν idem est atque παραδιδόναι. αὐτῶν N, αὐτῶν *Fv*. **18.** ἴσοι Heraldus p. 154, ἶσοι *Fv*. **19.** προσέχωσι *d* et Cobet Coll. crit. p. 327, προέχωσι *Fa*.

ἅπας προσδεῖται δικαιοσύνης, μυθοποιεῖν τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχειν παρά τε τῷ Διὶ τὴν Θέμιν καὶ παρὰ τῷ Πλούτωνι τὴν Δίκην καὶ κατὰ τὰς πόλεις τὸν νόμον, ἵν' ὁ μὴ δικαίως ἐφ' ἃ τέτακται ποιῶν ἅμα φαίνηται πάντα τὸν κόσμον συναδικῶν. προσήκειν δὲ τοῖς συνέδροις **47** μηδενὶ καταχρήσασθαι τῶν θεῶν εἰς ὅρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζεσθαι λόγους οἵους καὶ χωρὶς ὅρκων εἶναι πιστούς, καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν οὕτως οἰκονομεῖν ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τῆς προαιρέσεως εἰς ἐκείνην ἀνενεγκεῖν. πρός τε τοὺς ἐξ αὑτῶν γενομένους διακεῖσθαι γνησίως, ὡς τῶν ἄλλων ζῴων μόνους ταύτης τῆς ἐννοίας αἴσθησιν εἰληφότας, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν τοῦ βίου μετέχουσαν ὁμιλοῦντας ὡς τῶν μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους συνθηκῶν τιθεμένων ἐν γραμματιδίοις καὶ στήλαις, τῶν δὲ πρὸς τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς τέκνοις. καὶ πειρᾶσθαι παρὰ τοῖς ἐξ αὑτῶν ἀγαπᾶσθαι μὴ διὰ τὴν φύσιν, ἧς οὐκ αἴτιοι γεγόνασιν, ἀλλὰ διὰ τὴν προαίρεσιν· ταύτης γὰρ εἶναι τὴν εὐεργεσίαν ἑκούσιον. σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο, ὅπως αὐτοί **48** τε μόνας ἐκείνας εἰδήσουσιν, αἵ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσουσι τὸ γένος ὀλιγωρίᾳ καὶ κακίᾳ τῶν συνοικούντων· ἔτι δὲ τὴν γυναῖκα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἑστίας εἰληφότα μετὰ σπονδῶν καθάπερ ἱκέτιν ἐναντίον τῶν

---

1. 2. *παρά τε F*, *παρὰ v.* **3.** ἵν'] ἵνα *c.* **4.** συναδικῶν *FCa*, ἀδικῶν *b* (non *F*, ut ait Cobet Coll. crit. p. 327). προσήκειν δὲ *a*, προσήκειν δεῖ *F.* συνέδροις Cobet Coll. crit. p. 327, συνεδρίοις *Fv.* **6.** οἵους E. Rohde in notis manu scr., ὥστε *Fv.* ceterum cf. Laert. Diog. 8, 22: μηδ' ὀμνύναι θεούς· ἀσκεῖν γὰρ αὑτὸν δεῖν ἀξιόπιστον παρέχειν. **7.** ὥστε τὴν] ὥστε τινὶ τὴν Wakefield Silv. crit. IV p. 186. **8.** εἰς ἐκείνην] εἰς τὸ κοινὸν Wakefield. πρός τε] πρὸς δὲ *P'.* αὑτῶν *F* sed ita scriptum ut dubitari possit an lenis sit spiritus, αὐτῶν *v.* **9.** ὡς τῶν *C* et Cobet Coll. crit. p. 327, ὡς καὶ τῶν *Fv.* μόνους] μόνους ἀνθρώπους parum probabiliter coni. Wakefield. ἐννοίας] εὐνοίας coni. Kiessling. **10.** μετέχουσαν] μέτοχον οὖσαν malit N coll. Diod. Com. 3 p. 546: γυναῖκα τὴν ἐσομένην — μέτοχον τοῦ βίου. post μετέχουσαν quaedam excidisse arbitratur Cobet Coll. cr. p. 327 sq. **11.** ὁμιλοῦντας] οὕτως ὁμιλεῖν scribi voluit Kuster, ὁμιλεῖν οὕτως Wakefield Silv. crit. IV p. 186. **13.** αὑτῶν N, αὐτῶν *Fv.* **14.** ταύτης E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 261, ταύτην *Fv.* **15.** ἑκούσιον *FCa*, ἑκουσίαν *b.* **16.** εἰδήσουσιν Cobet Coll. crit. p. 328, εἰδήσωσιν *Fv.* νοθεύσουσι Cobet, νοθεύωσι *F*, νοθεύσωσι *v.* **18.** ἀπὸ τῆς ἑστίας — καθάπερ ἱκέτιν] cf. § 84. εἰληφότα *F*, εἰληφότας *v.*

θεῶν εἰσῆχθαι πρὸς αὐτόν. καὶ τῇ τάξει καὶ τῇ σωφροσύνῃ παράδειγμα γενέσθαι τοῖς τε κατὰ τὴν οἰκίαν ἣν οἰκεῖ, καὶ τοῖς κατὰ τὴν πόλιν, καὶ προνοεῖν τοῦ (εἰς) μηδένα μηδ' ὁτιοῦν ἐξαμαρτάνειν, ὅπως μή, φοβούμενοι τὴν ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λανθάνωσιν, ἀλλ' αἰσχυνόμενοι τὴν τοῦ τρόπου καλοκαγαθίαν εἰς τὴν
49 δικαιοσύνην ὁρμῶσι. διεκελεύετο δὲ κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν τὴν ἀργίαν· εἶναι γὰρ οὐχ ἕτερόν τι ἀγαθὸν ἢ τὸν ἐν ἑκάστῃ τῇ πράξει καιρόν. ὡρίζετο δὲ μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων παῖδας καὶ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν. ἐνόμιζε δὲ κράτιστον μὲν εἶναι τὸν καθ' αὑτὸν δυνάμενον προϊδεῖν τὸ συμφέρον, δεύτερον δὲ τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκότων κατανοοῦντα τὸ λυσιτελοῦν, χείριστον δὲ τὸν ἀναμένοντα διὰ τοῦ κακῶς παθεῖν αἰσθέσθαι τὸ βέλτιον. ἔφη δὲ καὶ τοὺς φιλοτιμεῖσθαι βουλομένους οὐκ ἂν διαμαρτάνειν μιμουμένους τοὺς ἐν τοῖς δρόμοις στεφανουμένους. καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ τοὺς ἀνταγωνιστὰς κακῶς ποιεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς τῆς νίκης ἐπιθυμεῖν τυχεῖν· καὶ τοῖς πολιτευομένοις ἁρμόττειν οὐ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρεστεῖν, ἀλλὰ τοὺς ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλει δὲ τῆς ἀληθινῆς ἀντεχόμενον εὐδοξίας ἕκαστον εἶναι τοιοῦτον οἷος ἂν βούλοιτο φαίνεσθαι τοῖς ἄλλοις· οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλὴν ἱερὸν ὡς τὸν ἔπαινον, ἐπειδὴ τῆς μὲν ἡ χρεία πρὸς μόνους ἐστὶ τοὺς ἀν-
50 θρώπους, τοῦ δὲ πολὺ μᾶλλον πρὸς τοὺς θεούς. εἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσιν εἶπεν ὅτι τὴν πόλιν αὐτῶν ᾠκίσθαι συμβέβηκεν, ὡς λέγουσιν,

---

1. αὐτόν Iacobs et Cobet Coll. crit. p. 328, αὑτόν *F*, αὐτὴν *a*, αὐτοὺς Scaliger (cuius nomen in exemplo Berol. om.), αὑτούς *d*. **3.** εἰς addidit E. Rohde coll. § 38, om. *Fv*. μηδ'] μὴ δ' *F*, μήδ' *v*. suspicor post ἐξαμαρτάνειν quaedam excidisse, nisi malis τοῦ — ἐξαμαρτάνειν in τῷ — ἐξαμαρτάνειν mutari, ita ut ex προνοεῖν verbo pendeat ὅπως. **4.** ἀδικοῦντες] οὐκ ἀδικοῦντες perperam Wakefield Silv. crit. II p. 140. **7.** ἀγαθὸν] μεῖζον ἀγαθὸν Cobet Coll. crit. p. 328. τῇ om. *c*. **9.** ἐνόμιζε δὲ Hirschig, νομίζειν δὲ *Fv*. **9—12.** κράτιστον μὲν — τὸ βέλτιον] spectatur Hesiodea sententia Op. 293—297, cf. Soph. Ant. 720—723. **12.** βέλτιον *FC*, βέλτιστον *v*. **19.** τὴν συμβουλὴν ἱερὸν] proverbium notissimum, de quo dixerunt Schneidewinus in Zenob. 4, 40 et Leutschius in Diogenian. Vind. 2, 92. **20.** ἐστὶ] ἐστὶν *c*. **22.** ᾠκίσθαι Kuster, οἰκεῖσθαι *FCa*, οἰκίσαι *vel potius* οἰκίζεσθαι Reinesius, οἰκίζεσθαι *d*.

Ἡρακλέους, ὅτε τὰς βοῦς διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ Λακινίου μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν ὡς ὄντα τῶν πολεμίων διαφθείραντος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπαγγειλαμένου περὶ τὸ μνῆμα συνώνυμον ἐκείνῳ κατοικισθήσεσθαι πόλιν, ἄν περ αὐτὸς μετάσχῃ τῆς ἀθανασίας, ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδοθείσης εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοὺς ἔφη δικαίως οἰκονομεῖν. οἳ δὲ ἀκούσαντες τό τε Μουσεῖον ἱδρύσαντο καὶ τὰς παλλακίδας, ἃς ἔχειν ἐπιχώριον ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν, καὶ διαλεχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθίῳ πρὸς τοὺς παῖδας, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ πρὸς τὰς γυναῖκας ἠξίωσαν.

I.

Τὸν δὲ πεισθέντα λέγουσιν εἰσηγήσασθαι τοῖς παισὶ τοιάδε, ὥστε 51
μήτε ἄρχειν λοιδορίας μήτε ἀμύνεσθαι τοὺς λοιδορουμένους, καὶ περὶ τὴν παιδείαν τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων ἡλικίας κελεῦσαι σπουδάζειν. ἔτι δὲ ὑποθέσθαι τῷ μὲν ἐπιεικεῖ παιδὶ ῥᾴδιον πεφυκέναι πάντα τὸν βίον τηρῆσαι τὴν καλοκαγαθίαν, τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότι κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι, μᾶλλον δὲ ἀδύνατον ἐκ φαύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ τέλος εὖ δραμεῖν. πρὸς δὲ τούτοις θεο-

---

1. ἡρακλέους *F*, ἡρακλέα *Ca*, ὑφ' Ἡρακλέους *d* ex Reinesii coniectura, ὑπὸ Ἡρακλέους Kuster. λακινίου *Fa*, Λακίνου *d* cum Holstenio in Steph. Byz. v. Λακίνιον. **3.** ὡς ὄντα] ὡς ἕνα Cobet Coll. crit. p. 329, ὡς ἕνα ὄντα E. Rohde. μετὰ ταῦτα *a*, μεταταῦτα *F*. **4.** κατοικισθήσεσθαι *F* ut coni. Kiessling, κατοικισθήσεται *C*, κατοικίσεσθαι *P'b*, κατοικήσεσθαι *a*. **5. 6.** ὥστε — εὐεργεσίας om. *C*. **6.** ἀποδοθείσης *F* praebet perspicue scriptum sine compendio, ἀποδόσεως *v*. **9.** Πυθίῳ *d*, πυθαίω *F*.

12. εἰσηγήσασθαι *F*, ἡγήσασθαι *v*. ante ὥστε excidisse quaedam coni. Cobet Coll. crit. p. 330, qui proponit πρῶτον μὲν διὰ παντὸς εὐφημεῖν coll. § 55, ubi Crotoniatarum matronis dicitur Pythagoras παραγγεῖλαι κατὰ πάντα τὸν βίον εὐφημεῖν. **13.** λοιδορίας *b*, λοιδορίαν *FCa*. μήτε ἀμύνεσθαι *d*, μὴ δὲ ἀμύνεσθαι *F*, μηδὲ ἀμύνεσθαι *a*. τοὺς del. N. **16.** τηρῆσαι Cobet Orat. de arte interpr. p. 110, τηρ̄ *F*, τηρεῖν *v*. τῷ δὲ *b*, τῶ δὲ *F*, τῶδε *P'*, ὧδε *Ca*. εὖ πεφυκότι *Fb*, εὐπεφυκότα *Ca*, εὖ πεφυκότα *P'*.

φιλεστάτους αὐτοὺς ὄντας ἀποφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο φῆσαι κατὰ τοὺς
αὐχμοὺς ὑπὸ τῶν πόλεων ἀποστέλλεσθαι παρὰ τῶν θεῶν ὕδωρ αἰ-
τησομένους, ὡς μάλιστ' ἂν ἐκείνοις ὑπακούσαντος τοῦ δαιμονίου καὶ
μόνοις διὰ τέλους ἁγνεύουσιν ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν τοῖς ἱεροῖς δια-
52 τρίβειν. διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φιλανθρωποτάτους τῶν
θεῶν, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἔρωτα, πάντας ζωγραφεῖν καὶ ποιεῖν
τὴν τῶν παίδων ἔχοντας ἡλικίαν. συγκεχωρῆσθαι δὲ καὶ τῶν στεφα-
νιτῶν ἀγώνων τεθῆναι [διὰ παῖδας] τὸν μὲν Πυθικὸν κρατηθέντος τοῦ
Πύθωνος ὑπὸ παιδός, ἐπὶ παιδὶ δὲ τὸν ἐν Νεμέᾳ καὶ τὸν ἐν Ἰσθμῷ,
τελευτήσαντος Ἀρχεμόρου καὶ Μελικέρτου. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων
ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν ἐπαγγείλασθαι
τὸν Ἀπόλλωνα τῷ ἡγεμόνι τοῦ οἰκισμοῦ δώσειν γενεάν, ἐὰν ἀγάγῃ
53 τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν. ἐξ ὧν δεῖν, ὑπολαβόντας τῆς μὲν γενέσεως
αὐτῶν πρόνοιαν πεποιῆσθαι τὸν Ἀπόλλωνα, τῆς δ' ἡλικίας ἅπαντας
τοὺς θεούς, ἀξίους εἶναι τῆς ἐκείνων φιλίας, καὶ μελετᾶν ἀκούειν,
ἵνα δύνωνται λέγειν, ἔτι δὲ ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βαδίζειν,
ταύτην εὐθὺς ἐξορμῶντας τοῖς προεληλυθόσιν ἐπακολουθεῖν καὶ τοῖς
πρεσβυτέροις μηδὲν ἀντιλέγειν· οὕτω γὰρ εἰκότως ὕστερον ἀξιώσειν

---

1. διὰ τοῦτο *P'b*, διατοῦτο *F*. **1—3.** κατὰ τοὺς αὐχμοὺς — ὕδωρ αἰτησομένους] Marc. Anton. V, 7 locum attulit Cobet Coll. crit. p. 330. **3.** μάλιστ' ἂν Cobet, μάλιστα *Fv*. μάλιστα ἂν etiam Kiessling voluit, sed ita ut μάλιστα ἂν ἐκείνοις ὑπακούσοντος proponeret non sine duplici vitio. ὑπακούσαντος *Fa*, ὑπακούσοντος *P'* (an Scal.?) et *b*. **6.** Ἀπόλλωνα Cobet Orat. de arte int. p. 77 sq. V. L. p. 263, ἀπόλλω *F*, Ἀπόλλω *v*. cf. quae supra diximus in § 7. **7.** τὴν παίδων malit N. **8.** ἀγώνων τεθῆναι *FCa*, ἀγώνων τινὰς τεθῆναι *b*. διὰ παῖδας verba ut suspecta expunxit N. διὰ παῖδα μὲν τὸν Πύθιον coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 261. **12.** ἀπόλλω *F*, Ἀπόλλω *v*. τῷ ἡγεμόνι τοῦ οἰκισμοῦ] Myscello. δώσειν γενεάν] spectantur, id quod Cobet Coll. crit. p. 331 vidit, verba oraculi proditi a Diod. Sic. VIII, 17: Μύσκελλε καλὰν ὥς τε (Μύσκελλε βραχύνωτε scripsit L. Dindorfius, Μύσκελλ' ἀγκυλόνωτε Lobeck Pathol. prol. p. 136), φιλεῖ σ' ἑκάεργος Ἀπόλλων καὶ γενεὰν δώσει. **13.** δεῖν ὑπολαβόντας *c* cum Scaligero (huius enim coniecturae deberi arbitror quod in exemplo Berolinensi annotatur, quamvis nomen Scaligeri non sit additum), ὑπολαβόντας δεῖν *Fab*. **14.** ἀπόλλω *F*, Ἀπόλλωνα *v*. τῆς δ' *F*, τῆς δὲ *v*. **17.** προεληλυθόσιν Cobet Coll. cr. p. 332 (*qui praecesserunt* recte iam Obrechtus), ἐληλυθόσιν *Fv*.

μηδὲ αὐτοῖς τοὺς νεωτέρους ἀντιδικεῖν. διὰ δὲ τὰς παραινέσεις ὁμολογεῖται παρασκευάσαι μηδένα τὴν ἐκείνου προσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

ΙΑ.

Ταῖς δὲ γυναιξὶν ὑπὲρ μὲν τῶν θυσιῶν ἀποφήνασθαι λέγεται, 54
πρῶτον μέν, καθάπερ ἑτέρου μέλλοντος ὑπὲρ αὐτῶν ποιεῖσθαι τὰς
εὐχὰς βούλοιντ' ἂν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν κἀγαθόν, ὡς τῶν θεῶν τού-
τοις προσεχόντων, οὕτως αὐτὰς περὶ πλείστου ποιεῖσθαι τὴν ἐπιεί-
κειαν, ἵν' ἑτοίμους ἔχωσι τοὺς ταῖς εὐχαῖς ὑπακουσομένους, ἔπειτα
ἃ τοῖς θεοῖς προσφέρειν μέλλουσι, ταῖς χερσὶν αὐτὰς ποιεῖν καὶ χωρὶς
οἰκετῶν πρὸς τοὺς βωμοὺς προσενεγκεῖν, οἷον πόπανα καὶ ψαιστὰ
καὶ κηρία καὶ λιβανωτόν, φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ τὸ δαιμόνιον μὴ τι-
μᾶν, μηδ' ὡς οὐδέποτε πάλιν προσιούσας ἐνὶ καιρῷ πολλὰ δαπανᾶν.
περὶ δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ὁμιλίας κελεῦσαι κατανοεῖν ὅτι συμ-
βαίνει καὶ τοὺς πατέρας ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως παρακεχωρηκέναι
μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τοὺς γεγαμηκότας [ἢ τοὺς τεκνώσαντας αὐτούς].
διὸ καλῶς ἔχειν ἢ μηδὲν ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἢ τότε
νομίζειν νικᾶν ὅταν ἐκείνων ἡττηθῶσιν. ἔτι δὲ τὸ περιβόητον γενό- 55
μενον ἀποφθέγξασθαι κατὰ τὴν σύνοδον, ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοικοῦν-
τος ἀνδρὸς ὅσιόν ἐστιν αὐθημερὸν προσιέναι τοῖς ἱεροῖς, ἀπὸ δὲ τοῦ
μὴ προσήκοντος οὐδέποτε. παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν βίον

---

1. μηδὲ *b*, μὴ δὲ *F*. αὐτοῖς τοὺς νεωτέρους Hirschig, αὐτοῖς τοὺς νεωτέρους Cobet Coll. crit. p. 332, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις *FCa*, αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους Scaliger et Kuster. ἀντιδικεῖν *FC*, ἀδικεῖν *ab*, ἀνταδικεῖν male Kiessling.

9. ἑτοίμους *F*, ἑτοίμως *v*. ἔχωσι τοὺς *Fa*, τοὺς *C*, ἔχωσιν αὐτοὺς *b*. **9. 10.** ἔπειτα ἃ] ἐπειθ' ἃ Cobet Coll. crit. p. 332 sq., ἔπειτα *Fv*. **10.** μέλλουσι Cobet, ἃ μέλλουσι *Fv*. αὐτὰς *b*, αὗται *FC*, αὐταὶ *a*. **13.** μηδ' *a*, μὴ δ' *F*. **15.** ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως] ἐπὶ τῶν θυγατέρων verba adscripta leguntur in *FC* codicum margine: quae interpretatio in *F* recentiore manu scripta est. ὑπὸ τῆς θηλείας φύσεως malit N. **16.** ἢ τοὺς τεκνώσαντας αὐτούς verba delenda arbitratur N. **17.** μηδὲν *c*, μὴ δὲ *F*, μηδὲ *b*. **19.** κατὰ ταύτην τὴν σύνοδον coni. E. Rohde. **19—21.** ἀπὸ μὲν — οὐδέποτε] cf. Iambl. § 132.

αὐτάς τε εὐφημεῖν καὶ τοὺς ἄλλους δρᾶν ὁπόσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσιν, ἵνα τὴν δόξαν τὴν διαδεδομένην μὴ καταλύσωσι μηδὲ τοὺς μυθογράφους ἐξελέγξωσιν, οἳ θεωροῦντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην ἐκ τοῦ προΐεσθαι μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἱματισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινὶ ἄλλῃ δέῃ χρῆσαι, μὴ γίγνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δίκας μηδ' ἀντιλογίας, ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναῖκας ἑνὶ κοινῷ πάσαις ὀφθαλμῷ χρωμένας διὰ τὴν εὐχερῆ κοινωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας μετατεθέν, ὡς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν εὐκόλως καὶ ἑτοίμως τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδούς, οὐδένα ἂν προσδέξασθαι λεγό-
56 μενον, ὡς μὴ οἰκεῖον (ὂν) αὐτῶν τῇ φύσει. ἔτι δὲ τὸν σοφώτατον τῶν ἁπάντων λεγόμενον καὶ συντάξαντα τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σύνολον εὑρετὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεὸν εἴτε δαίμονα εἴτε θεῖόν τινα ἄνθρωπον, συνιδόντα διότι τῆς εὐσεβείας οἰκειότατόν ἐστι τὸ γένος τῶν γυναικῶν, ἑκάστην τὴν ἡλικίαν αὐτῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῷ, καὶ καλέσαι τὴν μὲν ἄγαμον κόρην, τὴν δὲ πρὸς ἄνδρα δεδομένην νύμφην, τὴν δὲ τέκνα γεννησαμένην

---

1. δρᾶν Kuster et Iacobs in Philostr. Imag. p. 667, ὁρᾶν *Fa*. ὁπόσα] ὅπως ἂν Hemsterhusius et Iacobs, ὅπως αὖ Kiessling. ὑπὲρ αὐτῶν] ὑπὲρ αὑτῶν coni. Kuster, περὶ αὐτῶν Kiessling. **1. 2.** εὐφημήσουσιν ἵνα Cobet Coll. cr. p. 333, εὐφημήσουσι καὶ *Fv*, εὐφημήσωσι καὶ Iacobs. **2.** μηδὲ *b*, μὴ δὲ *F*. **4.** προΐεσθαι Kuster, προσίεσθαι *Fa*. ἀμάρτυρον] ἀμαρτύρως coni. Kuster. apte Cobetus attulit Ar. Eccl. 446—449: συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη ἱμάτια χρυσί' ἀργύριον ἐκπώματα μόνας μόναις, οὐ μαρτύρων ἐναντίον, καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κοὐκ ἀποστερεῖν. **5.** ὅταν τινὶ *b*, ὅτάν τινι *F*. ἄλλῃ Kiessling, ἄλλω *F*, ἄλλῳ *v*. γίγνεσθαι *F*, γίνεσθαι *v*. **6.** μηδ' *d*, μὴ δ' *F*. τρεῖς γυναῖκας] Phorcides. **7.** πάσαις N, πάσας *Fv*. **9.** τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδούς] τῷ τῶν ἑαυτοῦ μεταδόντι Hirschig, qua coniectura difficultas loci non tollitur. fortasse ante οὐδένα ἂν verba quaedam exciderunt. προσδέξασθαι] προδέξασθαι *C*, ἀποδέξασθαι N. λεγόμενον] τὸ λεγόμενον coni. Kuster. **10.** οἰκεῖον ὂν αὐτῶν Cobet Coll. crit. p. 333, οἰκεῖον αὐτὸν *FPb*, οἰκεῖον αὐτῶν *a*. **11.** λεγόμενον] γενόμενον malim cum Cobeto Coll. crit. p. 334. καὶ συντάξαντα] τὸν καὶ συντάξαντα coni. E. Rohde, τὸν συντάξαντα malit N. **13.** διότι *FCa*, ὅτι *b*. **15.** ποιήσασθαι *b*, ποιήσεσθαι *Fa*. **15—p. 39, 1.** καλέσαι—μητέρα] cf. Laert. Diog. 8, 11: Τίμαιός τε φησὶν ἐν δεκάτῃ ἱστοριῶν λέγειν αὐτὸν τὰς συνοικούσας ἀνδράσι θεῶν ἔχειν ὀνόματα, κόρας, νύμφας, εἶτα μητέρας καλουμένας.

μητέρα, τὴν δὲ παῖδας ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον μαῖαν· ᾧ σύμφωνον εἶναι τὸ καὶ τοὺς χρησμοὺς ἐν Δωδώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦσθαι διὰ γυναικός. διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐπαίνων πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κατὰ τὸν ἱματισμὸν τηλικαύτην παραδέδοται κατασκευάσαι τὴν μεταβολήν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν ἱματίων μηδεμίαν ἐνδύεσθαι τολμᾶν, ἀλλ' ἀναθεῖναι πάσας εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πολλὰς μυριάδας ἱματίων. λέγεται δὲ καὶ τοιοῦτόν 57 τι διελθεῖν, ὅτι περὶ τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς μὲν ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα διαβεβόηται, Ὀδυσσέως οὐ δεξαμένου παρὰ τῆς Καλυψοῦς ἀθανασίαν ἐπὶ τῷ τὴν Πηνελόπην καταλιπεῖν, ὑπολείποιτο δὲ ταῖς γυναιξὶν εἰς τοὺς ἄνδρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγαθίαν, ὅπως εἰς ἴσον καταστήσωσι τὴν εὐλογίαν. ἁπλῶς δὲ μνημονεύεται διὰ τὰς εἰρημένας ἐντεύξεις περὶ Πυθαγόραν οὐ μετρίαν τιμὴν καὶ σπουδὴν καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γενέσθαι καὶ διὰ τὴν πόλιν περὶ τὴν Ἰταλίαν.

ΙΒ.

Λέγεται δὲ Πυθαγόρας πρῶτος φιλόσοφον ἑαυτὸν προσαγορεῦ- 58 σαι, οὐ καινοῦ μόνον ὀνόματος ὑπάρξας, ἀλλὰ καὶ πρᾶγμα οἰκεῖον προσεκδιδάσκων χρησίμως. ἐοικέναι γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸν βίον τῶν

---

1. παῖδας Cobet Coll. crit. p. 334, παῖδα *Fv.* **4.** πρὸς τὴν εὐτέλειαν] πρὸς δὲ καὶ εἰς τὴν εὐτέλειαν E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 261 sq. **6.** μηδεμίαν *a*, μὴ δὲ μίαν *F.* ἀλλ' ἀναθεῖναι Cobet Coll. crit. p. 334, ἀλλὰ θεῖναι *Fv.* **11.** τὴν ἴσην καλοκαγαθίαν Cobet Coll. crit. p. 336. **12.** ἴσον Cobet, ἶσον *Fv.* καταστήσωσι *Fa*, καταλύσωσι *C*, καταστήσουσι Cobet Coll. crit. p. 336. **14.** καὶ κατὰ] κατὰ *C.*

17. 18. λέγεται — προσαγορεῦσαι] cf. Iambl. § 44. **18.** οὐ καινοῦ *b*, οὐ κενοῦ *F*, οὐκ ἑνοῦ *a*, οὐ κ^{αι}ενοῦ *P.* **19.** προσεκδιδάσκων Cobet Coll. cr. p. 338, προεκδιδάσκων *Fv.* attulit Cobetus Cic. Tusc. V, 4, 10: *nec vero Pythagoras nominis solum* (philosophi) *inventor*, *sed rerum etiam ipsarum amplificator fuit.* χρησίμως abesse malit N. ἐοικέναι γὰρ] quae sequuntur usque ad p. 41, 9 ex Heraclide Pontico derivata esse agnovit Kuster. cf. Cic. Tusc. V, 3, 8. 9: *quem* (Pythagoram), *ut scribit auditor Platonis Ponticus Heraclides*, *vir doctus in primis*, *Phliuntem ferunt venisse eumque cum Leonte principe Phliasiorum docte et copiose dis-*

ἀνθρώπων πάροδον τῷ ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι ὁμίλῳ. ὡς γὰρ ἐκεῖσε παντοδαποὶ φοιτῶντες ἄνθρωποι ἄλλος κατ' ἄλλου χρείαν ἀφικνεῖται, ὃ μὲν χρηματισμοῦ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολῆσαι τὸν φόρτον ἐπειγόμενος, ὃ δὲ δόξης ἕνεκα ἐπιδειξόμενος τὴν ῥώμην τοῦ σώματος· ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος τό γε ἐλευθεριώτατον συναλιζόμενον τόπων θέας ἕνεκα καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργων καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰώθασιν ἐν ταῖς πανηγύρεσι γίνεσθαι· οὕτως δὴ κἀν τῷ βίῳ παντοδαποὺς ἀνθρώπους ταῖς σπουδαῖς εἰς ταὐτὸ ἀθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων καὶ τρυφῆς αἱρεῖ πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἵμερος φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς κατέχουσιν· εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον ἀνθρώπου τρόπον, τὸν ἀποδεξάμενον τὴν τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὃν καὶ
59 προσονομάζειν φιλόσοφον. καλὴν μὲν οὖν εἶναι (καὶ) τὴν τοῦ σύμπαν-

---

seruisse quaedam. cuius ingenium et eloquentiam cum admiratus esset Leon, quaesivisse ex eo qua maxime arte confideret: at illum artem quidem se scire nullam, sed esse philosophum. admiratum Leontem novitatem nominis quaesivisse, quinam essent philosophi — Pythagoram autem respondisse similem sibi videri vitam hominum et mercatum eum qui haberetur maximo ludorum apparatu totius Graeciae celebritate et cet. Laert. Diog. prooem. § 12: φιλοσοφίαν δὲ πρῶτος ὠνόμασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐν Σικυῶνι διαλεγόμενος Λέοντι τῷ Σικυωνίων τυράννῳ ἢ Φλιασίων, καθά φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῇ περὶ τῆς ἄπνου. 8, 8: Σωσικράτης δ' ἐν Διαδοχαῖς φησὶν αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Φλιασίων τυράννου τίς εἴη, «φιλόσοφος» εἰπεῖν. καὶ τὸν βίον ἐοικέναι πανηγύρει· ὡς οὖν εἰς ταύτην οἳ μὲν ἀγιωνούμενοι, οἳ δὲ κατ' ἐμπορίαν, οἱ δέ γε βέλτιστοι ἔρχονται θεαταί, οὕτως ἐν τῷ βίῳ οἱ μὲν ἀνδραποδώδεις, ἔφη, φύονται δόξης καὶ πλεονεξίας θηραταί, οἱ δὲ φιλόσοφοι τῆς ἀληθείας. vitam πανήγυριν haud raro appellarunt veteres, cf. quae diximus in Lex. Vindob. append. p. 205.

3. ἀφικνεῖται] ἀφικνοῦνται Cobet Coll. cr. p. 338. singularem numerum non improbarim, cf. Kuehner *Ausführl. Gramm. der Griech. Spr.* II p. 246. **4.** ἐπιδειξόμενος Cobet, ἐπιδειξόμενος ἥκει *Fv*. **5.** εἶδος τό γε N, εἶδος καὶ τό γε *Fv*. **7.** εἰώθασιν N, εἰώθεσαν *Fv*. **8.** οὕτως *F*, οὕτω *v*. δὴ Arcerius, δεῖ *Fa*. **8. 9.** παντοδαποὺς ἀνθρώπους οὐ ταῖς αὐταῖς σπουδαῖς coni. E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 262, ἀνθρώπους παντοδαποὺς ταῖς σπουδαῖς malit N. **9.** ἀθροίζεσθαι *F*, συναθροίζεσθαι *v*. **10.** φιλονεικίαι *Fv*, φιλονικίαι *C*. **13.** εἶναι καὶ τὴν Cobet Coll. crit. p. 339, εἶναι τὴν *Fv*.

τος οὐρανοῦ θέαν καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φορουμένων ἀστέρων εἴ τις καθορῴη τὴν τάξιν, κατὰ μετουσίαν μέντοι τοῦ πρώτου καὶ τοῦ νοητοῦ εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον ἦν ἐκεῖνο ἡ τῶν ἀριθμῶν τε καὶ λόγων φύσις διὰ πάντων διαθέουσα, καθ᾽ οὓς τὰ πάντα ταῦτα συντέτακταί τε ἐμμελῶς καὶ κεκόσμηται πρεπόντως, καὶ σοφία μὲν ἡ τῷ ὄντι ἐπιστήμη [τις] ἡ περὶ τὰ καλὰ τὰ πρῶτα καὶ θεῖα καὶ ἀγήρατα καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα ἀσχολουμένη, ὧν μετοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλά· φιλοσοφία δὲ ἡ ζήλωσις τῆς τοιαύτης θεωρίας. καλὴ μὲν οὖν καὶ αὕτη παιδείας ἦν ἐπιμέλεια ἡ συντείνουσα αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

IΓ.

Εἰ δὲ καὶ πιστευτέον τοσούτοις ἱστορήσασι περὶ αὐτοῦ παλαιοῖς 60
τε ἅμα οὖσι καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶν ἀλόγων ζῴων ἀναλυτικόν τι καὶ νουθετητικὸν ἐκέκτητο Πυθαγόρας ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τούτου συμβιβάζων ὡς διδασκαλίᾳ πάντα περιγίνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου (γε)

3. ἐκεῖνο] ἐκείνῳ Kiessling. 4. διὰ πάντων *FCP'*, δι' ἁπάντων *v*. 6. ἐπιστήμη τις ἡ *a*, ἐπιστήμη τίς ἡ *FC*, ἐπιστήμη ἡ malim cum Cobeto Coll. cr. p. 339. τὰ πρῶτα *FC*, πρῶτα *v*. 7. ἀγήρατα N, ἀκήρατα *FCv*. 8. inde ab verbis φιλοσοφία δὲ in *F* incipit c. XIII, atque per errorem numeri nota ιδ' praemittitur, recte in margine inferiore ιγ' scriptum legitur. novi capitis initium ab verbis εἰ δὲ καὶ πιστευτέον fecimus cum *a*.

12. quae § 60—62 usque ad p. 43, 4 subiciuntur consentiunt fere cum Porph. de Pythag. § 23—25 et deprompta videntur ex Nicomacho: cf. E. Rohde Mus. Rh. 27 p. 29 sq. 13. ἀναλυτικόν *Fa*, παρακλητικόν coni. Rittershusius in Porph. p. 174, ἀνακλητικόν Kiessling, κηλητικόν N. traditam scripturam explicare studet E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 262, qui collata disputatione Lobeckii quae est in Aglaoph. p. 644 tribui vult Pythagorae vim fascinationis solvendae. quam interpretationem sequeremur, si ageretur de brutis animalibus olim aliam in naturam conversis, postea ad pristinam formam a Pythagora revocatis. 14. νουθετητικὸν *F*, νουθετικὸν *Cv*. νουθετικός forma vitiosa, cui frustra patrocinabatur Lobeck in Phryn. p. 520, librorum iussu sublata est in Plat. Leg. V p. 740 E et Sophist. p. 230 A, alibi velut in Xen. Memor. 1, 2, 21. Demetr. de eloc. § 298. Polluc. 3, 100. 4, 39 etiam nunc toleratur. 15. περιγίνεται] περιγίγνεται *Cc*, παραγίγνεται Hirschig. ὅπου γε Kuster, ὅπου *FCv*.

καὶ τοῖς ἀνημέροις τε καὶ ἀμοιρεῖν λόγου νομιζομένοις. τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλεπώτατα λυμαινομένην τοὺς ἐνοίκους, κατασχών, ὥς φασί, καὶ ἐπαφησάμενος χρόνον συχνόν, ψωμίσας τε μάζῃ καὶ ἀκροδρύοις, ὁρκώσας μηκέτι ἐμψύχου ἐφάπτεσθαι, ἀπέλυσεν· ἣ δὲ εὐθὺς εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς δρυμοὺς ἀπαλλαγεῖσα οὐκέτ'
61 ἔκτοτε ὤφθη τὸ παράπαν ἐπιοῦσα οὐδὲ ἀλόγῳ ζῴῳ. βοῦν δὲ ἐν Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγεῖ νομῇ κυάμων χλωρῶν ἐφαπτόμενον, τῷ βουκόλῳ παραστὰς συνεβούλευσεν εἰπεῖν τῷ βοῒ τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι. προσπαίξαντος δὲ αὐτῷ τοῦ βουκόλου [περὶ τοῦ εἰπεῖν] καὶ οὐ φήσαντος εἰδέναι βοϊστὶ εἰπεῖν, εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσῶς καὶ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῒ παραινεῖν, προσελθὼν αὐτὸς καὶ εἰς τὸ οὖς πολλὴν ὥραν προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ, οὐ μόνον τότε αὐτὸν ἀμελλητὶ ἑκόντα ἀπέστησε τοῦ κυαμῶνος, ἀλλὰ καὶ εἰσαῦθις λέγουσι μηκέτι γεγεῦσθαι κυάμων τὸ παράπαν τὸν βοῦν ἐκεῖνον, μακροχρονιώτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κατὰ τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν γηρῶντα διαμεμενηκέναι τὸν ἱερὸν ἀνακαλούμενον Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ πάντων, ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτούμενον, ἃς οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ
62 προσώρεγον. ἀετόν τε ὑπεριπτάμενον Ὀλυμπίασι προσομιλοῦντος

---

3. ὡς φασὶ *FCa*, ὥς φασι *b*. **4.** ὁρκώσας *FCa*, καὶ ὁρκώσας *b*, ὁρκώσας τε Porph. § 23. ἐφάπτεσθαι Porph., καθάπτεσθαι *FCv*, ἐφάψεσθαι malit N. **6.** ἔκτοτε] ἐκ τούτου Arcerius, om. Porph. τὸ παράπαν *Ca*, τοπαράπαν *Fb*. **7.** κυάμων Porph. § 24, καὶ κυάμων *FCv*. ἐφαπτόμενον Porph., παραπτόμενον *Fa*, παραπτόμην *C*, παραπτομένην *c*. **8. 9.** ἀπέχεσθαι] ἀποσχέσθαι rectius Porph. **9.** περὶ τοῦ εἰπεῖν *FCa*, om. *b* cum Porph. **10.** εἰπεῖν] λαλεῖν Porph., quod praeferendum putavit Kuster, negavit Cobet Coll. crit. p. 358. **10. 11.** περισσῶς καὶ συμβουλεύειν] περισσὸν τὸ ἄλλῳ συμβουλεύειν coni. Kuster, περισσῶς οἱ συμβουλεύειν E. Rohde. **11.** δέον αὐτὸν τῷ βοῒ Kuster. **12.** πολλὴν ὥραν verba, quae Porph. om., quid sibi velint non assequor; fortasse πολλὰ ὡραῖα legendum, i. e. πολλὰ καίρια. **12. 13.** ἀμελλητὶ *b*, ἀμελητὶ *FC*, ἀμελετὶ *a*. **14.** τὸ παράπαν *Ca*, τοπαράπαν *F*. **15.** τῇ τάραντι *F*, τῇ ταράντι *C*, Τάραντι Porph. **16.** ἀνακαλούμενον] καλούμενον Porph. **17.** ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτιζόμενον Cobet Coll. crit. p. 340, ἀνθρωπίνας τροφὰς σιτούμενον Scaliger, καὶ ἀνθρωπίνας τροφὰς σιτούμενον Kiessling, τροφὰς σιτούμενον Porph. **17. 18.** αὐτῷ προσώρεγον] ὤρεγον Porph. **18—p. 43, 4.** cf. Iambl. § 142. **18.** ἀετόν τε] αἰετὸν δ' Porph. Ὀλυμπίασι *Cd*, ὀλυμπιάσι *Fa*.

αὐτοῦ τοῖς γνωρίμοις ἀπὸ τύχης περί τε οἰωνῶν καὶ συμβόλων καὶ διοσημιῶν, ὅτι παρὰ θεῶν εἰσὶν ἀγγελίαι τινὲς καὶ αὐτοὶ τοῖς ὡς ἀληθῶς θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, καταγαγεῖν λέγεται καὶ καταψήσαντα πάλιν ἀφεῖναι.

διὰ τούτων δὴ καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις δέδεικται τὴν Ὀρφέως ἔχων ἐν τοῖς θηρίοις ἡγεμονίαν καὶ κηλῶν αὐτὰ [καὶ κατέχων] τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος [τῆς φωνῆς] προϊούσῃ δυνάμει.

ΙΔ.

Ἀλλὰ μὴν τῆς γε τῶν ἀνθρώπων ἐπιμελείας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν 63
ἀρίστην, ἥνπερ ἔδει προειληφέναι τοὺς μέλλοντας καὶ περὶ τῶν ἄλλων τὰ ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέστατα γὰρ καὶ σαφῶς ἀνεμίμνησκε τῶν ἐντυγχανόντων πολλοὺς τοῦ προτέρου βίου, ὃν αὐτῶν ἡ ψυχὴ πρὸ τοῦ τῷδε τῷ σώματι ἐνδεθῆναι πάλαι ποτὲ ἐβίωσε, καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαινεν Εὔφορβον γεγονέναι Πάνθου υἱόν, τὸν Πατρόκλου καταγωνιστήν, καὶ τῶν Ὁμηρικῶν στίχων μάλιστα ἐκείνους ἐξύμνει καὶ μετὰ λύρας ἐμμελέστατα ἀνέμελπε καὶ πυκνῶς ἀνεφώνει τοὺς ἐπιταφίους ἑαυτοῦ,

αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηντο.

---

1. αὐτοῦ *FP'*, αὐτῷ *Ca.* ἀπὸ τύχης περί τε] ἀπὸ τύχς τε περὶ Porphyrii cod. Oxon. **2.** διοσημιῶν *d* post G. Dindorfium in Thes. Gr. L., διοσημείων *FP'*, διασημείων *C*, διὰ σημείων *a.* καὶ αὐτοὶ *FCa*, αἱ αὐταὶ Porphyrii codex Oxon., καὶ αὐταὶ Porphyrii cod. Mon., ut coni. Rittershusius in Porph. p. 174 post anonymum, cui καὶ αὐτὰ in *a* tribuitur, καὶ ἀετοὶ Scaliger (cuius nomen in exemplo Berol. om.), καὶ ταῦτα Kiessling, καὶ λόγοι *d*, τοιαῦται N. **3. 4.** καταψήσαντα] καταψήσας N. **6.** κηλῶν *C* ut coni. Scaliger, κυκλῶν *Fa*, quam lectionem frustra defendit Toup Opusc. 2 p. 440. **6. 7.** καὶ κατέχων et τῆς φωνῆς verba delenda esse vidit Cobet Coll. crit. p. 340.

9. τῆς γε Kiessling, τῆς τε *FCa.* **11—p. 44, 11.** ἀνεμίμνησκε — δημώδη] eadem fere habet Porph. de Pythag. § 26. 27. **14.** ἀπέφαινεν] ἀπέφηνεν Porph. § 26. γεγονέναι om. Porph. **16.** ἐκείνους *C* et Porph. ut coniecerat Arcerius, ἐκεῖνος *FP'*. **18—p. 44, 8.** αἵματί οἱ — ἐσύλα] Il. P 51—60. **19.** πλοχμοί θ' *a*, πλοχμοί τε *FCP'*. εὖ ἤσκηντο *F*, ἐσφήκωντο *v* cum Iliadis libris, quibus favet Porphyrius.

οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
καλὸν τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ,
ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃς·
τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐυμελίην Εὔφορβον
Ἀτρείδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

τὰ γὰρ ἱστορούμενα περὶ τῆς ἐν Μυκήναις (ἀνακειμένης) σὺν Τρωϊκοῖς λαφύροις τῇ Ἀργείᾳ Ἥρᾳ Εὐφόρβου τοῦ Φρυγὸς τούτου ἀσπίδος παρίεμεν ὡς πάνυ δημώδη. πλὴν ὅ γε διὰ πάντων τούτων βουλόμεθα δεικνύναι ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι αὐτός τε ἐγίγνωσκε τοὺς προτέρους ἑαυτοῦ βίους καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐπιμελείας ἐντεῦθεν ἤρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐτοὺς ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

ΙΕ.

64 Ἡγούμενος δὲ πρώτην εἶναι τοῖς ἀνθρώποις τὴν δι' αἰσθήσεως προσφερομένην ἐπιμέλειαν, εἴ τις καλὰ μὲν ὁρῴη καὶ σχήματα καὶ εἴδη, καλῶν δὲ ἀκούοι ῥυθμῶν καὶ μελῶν, τὴν διὰ μουσικῆς παίδευσιν πρώτην κατεστήσατο διά τε μελῶν τινῶν καὶ ῥυθμῶν, ἀφ' ὧν τρόπων τε καὶ παθῶν ἀνθρωπίνων ἰάσεις ἐγίγνοντο ἁρμονίαι τε τῶν τῆς ψυχῆς δυνάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, συνήγοντο, σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων καταστολαὶ καὶ ἀφυγιασμοὶ ὑπ'

---

3. τὸ δέ *Ca*, τόδε *F*. **6.** τ' *P'a*, τὲ *FC*. γαίης *FCP'*, γαίῃ *v*. **7.** ἐυμελίην] εὐμελίην *FC*, ἐυμμελίην *v*. **9.** ἀνακειμένης om. *FCa*, ex Porph. § 27 addidit Rittershusius p. 177. de re quam significat Iamblichus cf. Diod. Sic. X, 6, 2. 3 et Schol. V Il. P 28. **11. 12.** βουλόμεθα δεικνύναι *F*, βουλομένων δεικνῦναι *C*, βουλόμενον δεικνύναι *a*, ἐβουλόμην δεικνύναι cum Scaligero *c*. **12.** ἐγίγνωσκε *F*, ἐγίνωσκεν *C*, ἐγίνωσκε *v*. **13.** ἤρχετο *FC* ut coniecerat Rittershusius in Porph. p. 178, ἐνήρχετο *v*.

17. προσφερομένην *F* ut coni. Kuster, προφερομένην *Ca*. **20.** ἐγίγνοντο *FC*, ἐγίνοντο *v*.

αὐτοῦ ἐπενοοῦντο. καὶ νὴ Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λόγου ἄξιον,
ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγομένας ἐξαρτύσεις τε (καὶ συναρμογὰς)
καὶ ἐπαφὰς συνέτατττε καὶ συνηρμόζετο, δαιμονίως μηχανώμενος
κεράσματά τινων μελῶν διατονικῶν τε καὶ χρωματικῶν καὶ ἐναρμο-
νίων, δι' ὧν ῥᾳδίως εἰς τὰ ἐναντία περιέτρεπον καὶ περιῆγον τὰ τῆς
ψυχῆς πάθη νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συνιστάμενα καὶ ὑποφυόμενα,
λύπας καὶ ὀργὰς καὶ ἐλέους καὶ ζήλους ἀτόπους καὶ φόβους, ἐπιθυ-
μίας τε παντοίας καὶ θυμοὺς καὶ ὀρέξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ὑπτιότη-
τας καὶ σφοδρότητας, ἐπανορθούμενος πρὸς ἀρετὴν τούτων ἕκαστον
διὰ τῶν προσηκόντων μελῶν ὡς διά τινων σωτηρίων συγκεκραμένων
φαρμάκων. ἐπί τε ὕπνον ἑσπέρας τρεπομένων τῶν ὁμιλητῶν ἀπήλ- 65
λαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ περιηχημάτων, διεκά-
θαιρέ τε συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσύχους τε καὶ εὐονείρους,
ἔτι δὲ μαντικοὺς τοὺς ὕπνους αὐτοῖς ἀπειργάζετο· ἀπό τε τῆς εὐνῆς
πάλιν ἀνισταμένων τοῦ νυκτερινοῦ κάρου καὶ τῆς ἐκλύσεως καὶ τῆς
νωχελίας αὐτοὺς ἀπήλλασσε διά τινων ἰδιοτρόπων ᾀσμάτων καὶ
μελισμάτων ψιλῇ τῇ κράσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων.

---

2. cum iis quae hinc usque ad v. 17 traduntur cf. § 114. καὶ συναρμογὰς verba om. *FCv*, addidit Cobet Coll. cr. p. 341 ex § 114. de coniunctis nominibus quae sunt ἐξάρτυσις συναρμογά ἐπαφά in Thes. III p. 1262 afferuntur Euryphami Hippodami Callicratidae Pythagoreorum fragmenta quae extant in Stob. Flor. ed. Meinek. vol. II p. 100, 4. vol. III p. 140, 30. vol. IV p. 11, 17. **4.** κεράσματά τινων] κεράσματα τι νῶν *FCcd*. **4. 5.** ἐναρμονίων] ἐναρμονιῶν *Ca*. **5.** περιέτρεπε καὶ περι ῆγε coni. Kuster vel potius Scaliger, cuius nomen in exemplo Berol. om. **10.** συγκεκραμένων *b*, συγκεκραμμένων *FCa*. **11. 12.** ἀπήλλαττε *a*, ἀπήλαττε *FC*. **12.** περιηχημάτων ex Iambl. § 114 reponi iusserunt Cuper Observ. III, 3 et Cobet Coll. cr. p. 342, ἐνηχημάτων *FCv*. **14.** ἀπό τε *FC*, ἀπὸ δὲ *v*. **16.** νωχελίας] νωχελείας malit N, quamquam νωχελίας § 114 recurrit. de nominibus inter εια et ία terminationes fluctuantibus dixi in *Eurip. Stud.* II p. 137. ἀπήλλασσε *a*, ἀπήλασσε *F*, ἀπή λασσεν *C*, ἀπήλλαττε *d*. διά τινων *FCd*, διὰ τινῶν *a*. **17.** ψιλῇ τῇ κράσει διὰ λύρας *FC*, ψιλῇ τῇ κράσει διὰ λύρας *v*. κράσει in κρούσει mutari voluit Kuster. Kiessling temptavit ἤτοι ψιλῇ κρούσει λύρας ἢ καὶ διὰ φωνῆς συντελουμένων. Lobeck in Soph. Ai. ed. sec. p. 251 proposuit ψιλῇ κιθαρίσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων. denique ψιλῇ τῇ φράσει

ἑαυτῷ δὲ οὐκέθ' ὁμοίως δι' ὀργάνων ἢ καὶ ἀρτηρίας τὸ τοιοῦτον ὁ ἀνὴρ συνέταττε καὶ ἐπόριζεν, ἀλλὰ ἀρρήτῳ τινὶ καὶ δυσεπινοήτῳ θειότητι χρώμενος ἐνητένιζε τὰς ἀκοὰς καὶ τὸν νοῦν ἐνήρειδε ταῖς μεταρσίαις τοῦ κόσμου συμφωνίαις, ἐπακούων, ὡς ἐνέφαινε, μόνος αὐτὸς καὶ συνιεὶς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτὰς κινουμένων ἀστέρων ἁρμονίας τε καὶ συνῳδίας, πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν καὶ κατακορέστερον μέλος φθεγγομένης διὰ τὴν ἐξ ἀνομοίων μὲν καὶ ποικίλως διαφερόντων ῥοιζημάτων, ταχῶν δὲ καὶ μεγεθῶν καὶ ἐποχήσεων ἐν λόγῳ δή τινι πρὸς ἄλληλα μουσικωτάτῳ διατεταγμένων, κίνησιν καὶ περιπόλησιν εὐμελεστάτην ἅμα καὶ ποικίλως
66 περικαλλεστάτην ἀποτελουμένην. ἀφ' ἧς ἀρδόμενος ὥσπερ καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος καὶ ὡς εἰπεῖν σωμασκούμενος εἰκόνας τινὰς τούτων ἐπενόει παρέχειν τοῖς ὁμιληταῖς ὡς δυνατὸν μάλιστα διά τε ὀργάνων καὶ διὰ ψιλῆς τῆς ἀρτηρίας ἐκμιμούμενος. ἑαυτῷ μὲν γὰρ μόνῳ τῶν ἐπὶ γῆς ἁπάντων συνετὰ καὶ ἐπήκοα τὰ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζε καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς φυσικῆς πηγῆς τε καὶ ῥίζης

---

requirit Cobet Coll. cr. p. 343 secundum § 227, quam coniecturam eodem loco nixus fecerat Lobeck, sed ipse spreverat, quod φράσει nomen ab hoc loco esset alienum. nisi fallor recipienda est Lobecki coniectura ita ut ἢ particula traiciatur, ψιλῇ κιθαρίσει ἢ διὰ λύρας καὶ φωνῆς. videtur dicere scriptor ὅτι συνετελεῖτο μελίσματα ἤτοι ψιλῇ κιθαρίσει (nimirum ἄνευ λέξεως, ut est in § 114) ἢ διὰ λύρας καὶ φωνῆς (ita ut fidibus sociata carmina cantarentur).

1. οὐκέθ' *F*, οὐκ ἔθ' *Cv.* **4.** μεταρσίαις] μεταρσίοις? ἐπακούων Cobet Coll. crit. p. 343, ἐνακούων *FCv.* attulit Cobet Iamblichi § 66: ἑαυτῷ — ἐπήκοα τὰ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζε, Kuster in praef. Nicom. Enchir. harm. p. 7: δι' ἃς αἰτίας ταύτης ἡμεῖς οὐκ ἐπακούομεν τῆς κοσμικῆς συμφωνίας κατακορές τι καὶ παναρμόνιον φθεγγομένης. **5. 6.** συνιεὶς — ἁρμονίας] eadem habet Porph. § 30. **5.** συνιεὶς] συνεὶς Porph. **7.** μέλος abesse malit N. **8.** ταχῶν δὲ *FCa*, ταχῶν τε *b*. **9.** ἐποχήσεων] ἐπο χῶν coni. Kuster. δή τινι N, δέ τινι *FCv.* **10.** εὐμελεστάτην E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 262, εὐμενεστάτην *FCv*, an ἐμμελεστάτην legendum? ποικίλως abesse malit N. **11.** περικαλλεστάτην *a*, περικαλεστάτην *FC.* ὥσπερ aut delendum aut ante ἀρδόμενος collocandum esse coni. N. **12.** εὐτακτούμενος suspectum. καὶ ὡς εἰπεῖν *b*, ὡς εἰπεῖν *Ca.* de *F* nihil annotavi. **15.** μὲν γὰρ *F*, γὰρ *Cv.* **16.** ἐνόμιζε καὶ ἀπ' αὐτῆς *F* pr., ubi καὶ erasum, ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτῆς *Cv.*

ἄξιον ἑαυτὸν ἡγεῖτο διδάσκεσθαί τι καὶ ἐκμανθάνειν καὶ ἐξομοιοῦσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ ἀπομίμησιν τοῖς οὐρανίοις, ὡς ἂν οὕτως ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦ φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου μόνον διωργανωμένον· ἀγαπητὸν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ χαριστήρια δι' εἰκόνων τε καὶ ὑποδειγμάτων ὠφελεῖσθαι καὶ διορθοῦσθαι, μὴ δυναμένοις τῶν πρώτων καὶ εἰλικρινῶν ἀρχετύπων ὡς ἀληθῶς ἀντιλαμβάνεσθαι· καθάπερ ἀμέλει καὶ τοῖς 67 οὐχ οἵοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν ἐν βαθείᾳ συστάσει ὕδατος ἢ καὶ διὰ τετηκυίας πίσσης ἢ κατόπτρου τινὸς μελαναυγοῦς δεικνύειν ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν καὶ ἀντίρροπόν τινα κατάληψιν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον ἀγαπῶσιν, εἰ καὶ ἀνειμενωτέραν μηχανώμενοι. τοῦτο φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ αἰνίττεσθαι καὶ τῆς ἐξαιρέτου καὶ θεοδωρήτου περὶ αὐτὸν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως, ἐν οἷς φησίν·

ἦν δέ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περιώσια εἰδώς,
ὃς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον,
παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων·
ὁππότε γὰρ πάσῃσιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσι,
ῥεῖά γε τῶν ὄντων πάντων λεύσσεσκεν ἕκαστα,
καί τε δέκ' ἀνθρώπων καί τ' εἴκοσιν αἰώνεσσι.

---

1. ἄξιον *FCa*, καὶ ἄξιον *b* ex Scaligeri coniectura. **3.** μόνον om. *a*. **5.** χαριστήρια] χρηστήρια malit N. **9.** διὰ τετηκυίας *Pb*, διατετηκυίας *FC* ut coni. Hirschig. **10.** κατόπτρου τινὸς μελαναυγοῦς] ἐν κατόπτρῳ τινὶ μελαναυγεῖ Hirschig. ἐκλείψεις] ἐλλείψεις *P'*. **11.** αὐτῶν del.? **12.** κατάληψιν *Fa*, κατάληψις *C*, κατάλαμψιν *Pb*. αὐτοῖς] τοῖς malit N. ἀνειμενωτέραν] ἀμυδροτέραν N. **14.** περὶ αὐτὸν om. *Cv*, addit *F*. **16—21.** ἦν — αἰώνεσσι] Emped. v. 415—420 Stein., v. 427—432 Mull. eosdem versus prodidit Porph. § 30, sicut initium (v. 1 et 2) Laert. Diog. 8, 54, quo loco edocemur de Pythagora interpretatum esse Empedoclea verba Timaeum (fr. 81 Muell.), alios eadem de Parmenide voluisse accipi. **17. 18.** versuum istorum ordinem invertendum esse coni. Stein. **19.** ὁππότε *c*, ὅπποτε *ab*, ὁπότε *FC*. πάσῃσιν *FCP'*, πάσαισιν Scaliger. πραπίδεσι *FC*, πραπίδεσσιν *a*. **20.** ῥεῖά γε *b*, ῥεῖα γε *FCa*, ῥεῖ' ὅ γε Cobet Coll. crit. p. 343. λεύσεσκεν *Fv*. ἕκαστα *F*, ἕκαστον *Cv*.

τὸ γὰρ περιώσια καὶ τῶν ὄντων πάντων λεύσσεσκεν ἕκαστα καὶ πραπίδων πλοῦτον καὶ τὰ ἐοικότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστέρας παρὰ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως [ἦν] ἔν τε τῷ ὁρᾶν καὶ τῷ ἀκούειν καὶ τῷ νοεῖν.

IF.

68 Αὕτη μὲν οὖν διὰ μουσικῆς ἐπετηδεύετο αὐτῷ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν· ἄλλη δὲ κάθαρσις τῆς διανοίας ἅμα καὶ τῆς ὅλης ψυχῆς διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως ἠσκεῖτο παρ' αὐτῷ. τὸ γεννικὸν τῶν περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα πόνων ᾤετο δεῖν ὑπάρχειν καὶ τὰς τῆς ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βασάνους [τε] ποικιλωτάτας τε κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ κατ' αὐτὴν συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι τοῖς χρωμένοις, ἃς οὔτε καρτερεῖν οὔτε ὑπομένειν δύναταί τις κακὸς ὤν. πρὸς δὲ τούτοις ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων καὶ ἔτι βρωμάτων τινῶν (ἀκολάστων) ταῖς εὐαυγείαις τοῦ λογισμοῦ καὶ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων κατέδειξεν τοῖς ἑταίροις, ἐχεμυθίαν τε καὶ παντελῆ σιωπὴν πρὸς τὸ

1—4. eadem Porph. § 31. **1.** λεύσεσκεν *FCv.* ἕκαστα *F*, ἕκαστον *Cv.* **3.** ἦν om. Porph.

6. οὖν ἤδη μουσικῆς *FCa*, οὖν ἡ διὰ μουσικῆς anon., οὖν ἤδη διὰ μουσικῆς *b*, οὖν διὰ μουσικῆς N. **8. 9.** γεννικὸν Cobet Coll. cr. p. 347, γενικὸν *FCv.* quae hinc sequuntur usque ad p. 49, 5 infra recurrunt § 225 et 226. **10.** τῆς *b* ex Scaligeri coniectura, quae inferiore loco (§ 225) comprobatur, τοῦ *FCa.* **11.** βασάνους τὲ ποικιλωτάτας τὲ κολάσεις *F*, βασάνους τὲ ποικιλωτάτας τὲ καὶ κολάσεις *C*, βασάνους τε ποικιλωτάτας καὶ κολάσεις *v*, βασάνους ποικιλωτάτας τε κολάσεις Cobet Coll. crit. p. 347 ex § 225. **11. 12.** πυρὶ καὶ σιδήρῳ] cf. Iambl. § 187. **12.** κατ' αὐτὴν om. *ab*, habent *FCP'*, παραυτὰ coni. Kiessling, κατ' αὐτῆς (nisi praestet ista verba abici) Roeper in Diario antiq. stud. 1852 p. 146, ἀπαραιτήτως Hirschig et Cobet ex § 225. **14—p. 49, 8.** ἐμψύχων ἀποχὴν — φθόνου χωρίς] eadem fere habentur § 187. 188. **14.** ἀκολάστων om. *FCv*, ex § 187 addidit Cobet Coll. crit. p. 344. **15.** ἐπεγρίαις *FCP*, ἐπειρίαις *a*, ἐπηρείαις vel ἐμπειρίαις coni. Arcerius, εὐαγείαις Kiessling, εὐαυγείαις Cobet: cf. quae supra diximus p. 13 sq. **15. 16.** κατέδειξεν τοῖς *b*, κατέδειξεν ἐν τοῖς *FCa.* **16.** ἐχεμυθίαν τε *a*, ἐχεμύθειαν τὲ *F*, ἐχεμυθειάν τε *C.*

γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσαν ἐπὶ ἔτη πολλά, σύντονόν τε καὶ ἀδιάπνευστον περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασίν τε καὶ ἀνάληψιν· διὰ ταῦτά δὲ καὶ ἀνοινίαν καὶ ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγο- 69
υπνίαν, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτον (περι-)φρόνησίν τε καὶ κατεξανάστασιν, καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς τοὺς προήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ὁμήλικας ἄπλαστον ὁμοιότητα καὶ φιλοφροσύνην, συνεπίστασίν τε καὶ παρόρμησιν πρὸς τοὺς νεωτέρους φθόνου χωρίς, φιλίαν δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας, εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς θεραπείας, εἴτε δογμάτων πρὸς ἄλληλα καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογικοῦ τε πρὸς τὰ τοῦ ἀλόγου (εἴδη) διὰ φιλοσοφίας καὶ τῆς κατὰ ταύτην θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὑγιοῦς, ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὀρθῆς, ἀνδρὸς δὲ πρὸς γυναῖκα (ἢ τέκνα) ἢ ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρόφου, εἴτε συλλήβδην πάντων πρὸς ἅπαντας καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζῴων

---

p. 48, 16 — p. 49, 1. παντελῆ σιωπὴν — συνασκοῦσαν ἐπὶ ἔτη πολλά] poterat dici πενταετῆ σιωπὴν — συνασκοῦσαν (omissis ἐπὶ ἔτη πολλά verbis), ac fortasse auctor Iamblichi ita scripsit: at recurrit παντελὴς σιωπή § 188, in primis vero librorum scripturam esse servandam ostendit § 225. **3.** διὰ ταὺτά N, διὰ ταῦτα *FCv*, διὰ τὰ αὐτὰ § 188. ἀνοινίαν *FCP'*, ἀοινίαν fortasse recte Arcerius. **4.** δόξης τε Arcerius (cf. § 188. 226), δόξης δὲ *FCa*. **4. 5.** περιφρόνησίν τε Cobet Coll. cr. p. 396 (cf. Iambl. § 226), φρόνησίν τε *FCa*, καταφρόνησίν τε *b*. simpliciter ἀνεπιτήδευτος κατεξανάστασις dicitur § 188. **5.** αἰδῶ *Cv*, αἰδὼ *F*. **6.** προήκοντας Wakefield Silv. cr. III p. 123 sq., προσήκοντας *FCv*. ὁμήλικας *P*, ὁμήλικας vel ὁμιλητὰς coni. Arcerius, ὁμίληκας *FC*, ὁμιληκὰς *a*. ὁμοιότητα suspectum, quamquam ἄπλαστος ὁμοιότης recurrit § 188. **7.** συνεπίστασίν τε anon. (cf. § 188), συνεπίτασίν τε *FCv*, συνεπίστασιν δὲ malit N. **8.** quae sequuntur usque ad p. 50, 7 (φιλίαν δὲ — ὁμολογουμένως Πυθαγόρας) infra redeunt § 229 et 230. verba videntur esse Aristoxeni ab Iamblicho ex Nicomacho descripta: cf. Cobet Coll. cr. p. 429. φιλίαν *b* cum anon., φιλίας *Ca*. de *F* nihil annotavi. **9.** θεραπείας Hirschig et Cobet Coll. cr. p. 348 ex § 229, θεωρίας *FCv*. **10.** λογικοῦ] λογιστικοῦ Cobet ex § 229. **10. 11.** πρὸς τὰ τοῦ *FCa*, πρὸς τοῦ *d*. **11.** εἴδη om. *FCv*, addiderunt Hirschig et Cobet ex § 229. κατὰ ταύτην] κατ' αὐτὴν § 229 rectius. **14.** ἢ τέκνα om. *FCv*, addiderunt ex § 229 Hirschig et Cobet.

τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος, εἴτε καὶ σώματος καθ' ἑαυτὸ θνητοῦ τῶν ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσιν καὶ συμβιβασμὸν δι' ὑγείας καὶ τῆς εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφροσύνης κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις
70 εὐετηρίας. πάντων τούτων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν καὶ συγκεφαλαίωσιν ὀνόματος τοῦ τῆς φιλίας εὑρετὴς καὶ νομοθέτης ὁμολογουμένως Πυθαγόρας, καὶ διόλου τῆς ἐπιτηδειοτάτης πρὸς θεοὺς ὁμιλίας ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους αἰτιώτατος τοῖς περὶ αὐτόν, ὅπερ οὔτε ὑπὸ ὀργῆς τεθολωμένη περιγίνεταί ποτε ψυχῆ, οὔτε ὑπὸ λύπης οὔτε ὑπὸ ἡδονῆς οὔτε τινὸς ἄλλης αἰσχρᾶς ἐπιθυμίας παρηλλαγμένη, μὰ Δία, οὐδὲ τῆς τούτων ἁπασῶν ἀνοσιωτάτης τε καὶ χαλεπωτάτης ἀμαθίας. ἀπὸ δὴ τούτων ἁπάντων δαιμονίως ἰᾶτο καὶ ἀπεκάθαιρε τὴν ψυχὴν καὶ ἀνεζωπύρει τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ καὶ ἀπέσωζε καὶ περιῆγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον ὄμμα, κρεῖττον ὂν σωθῆναι κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὀμμάτων. μόνῳ γὰρ αὐτῷ διαβλέψαντι καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι ἡ περὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀλήθεια διορᾶται. πρὸς δὴ τοῦτο ἀναφέρων ἐποιεῖτο τὴν τῆς διανοίας κάθαρσιν, καὶ ἦν αὐτῷ τῆς παιδεύσεως ὁ τύπος τοιοῦτος καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

---

2. θνητοῦ τῶν *FCa*, θνητοῦ καὶ τῶν *b*. at etiam § 229 καὶ a *FCa* abest. ἐγκεκρυμμένων *a*, ἐγκεκριμμένων *FC*, ἐγκεκριμένων Cobet Coll. cr. p. 348. αὐτῷ *b* cum § 229, ἑαυτῷ *Fa*, ἑαυτὸν *C*, ἐν αὐτῷ malit N. **3.** καὶ τῆς εἰς *FC*, καὶ εἰς *v*. **5.** πάντων τούτων] ἐν πᾶσι δὴ τούτοις Kiessling ex § 230. ἑνὸς Kuster ex § 230, ἓν ἑνὸς *FCa*. **7.** πυθαγόρας *FCa*, Πυθαγόρας ἐγένετο *b* ex § 230. **7. 8.** πρὸς θεοὺς *Fa*, πρὸς τοὺς θεοὺς *Cb*. **9.** περιγίνεται ποτὲ *F*, παραγίγνεταί ποτε Hirschig, cf. § 60. **10. 11.** ἐπιθυμίας anon. et Heraldus Adv. p. 166, ἐπιδημίας *FCa*. **11.** μὰ Δία οὐδὲ] οὐδὲ μὰ Δία Kiessling. **13.** ἀνεζωπύρει *b*, ἀνεζωο πύρει *FCa*. **15.** κατὰ τὸν Πλάτωνα] cf. Plat. de re publ. VII p. 527 D. E: ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστου οἷον ὀργάνοις τὸ ψυχῆς ἐκκαθαίρεταί τε καὶ ἀναζωπυρεῖται ὄμμα ἀποσβεννύμενον καὶ τυφλούμενον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, κρεῖττον ὂν σωθῆναι μυρίων ὀμμάτων. ita fere Theonis Smyrnaei ope emendanda esse Platonis verba docuit Cobet Coll. cr. p. 348 sq. **16.** προσῆκε] προσήκει N.

IZ.

Παρεσκευασμένων δὲ αὐτῷ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλη- 71
τῶν, προσιόντων τῶν ἑταίρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν οὐκ εὐθὺς συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσηται, πρῶτον μὲν πυνθανόμενος πῶς τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς εἰσὶν ὡμιληκότες, ἔπειτα θεωρῶν αὐτῶν τούς τε γέλωτας τοὺς ἀκαίρους καὶ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν λαλιὰν παρὰ τὸ δέον, ἔτι δὲ τὰς ἐπιθυμίας τίνες εἰσί, καὶ τοὺς γνωρίμους οἷς ἐχρῶντο, καὶ τὴν πρὸς τούτους ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τίνι μάλιστα τὴν ἡμέραν σχολάζουσι, καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην ἐπὶ τίσι τυγχάνουσι ποιούμενοι. προσεθεώρει δὲ καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν πορείαν καὶ τὴν ἄλλην τοῦ σώματος κίνησιν, τοῖς τε τῆς φύσεως γνωρίσμασι φυσιογνωμονῶν αὐτοὺς σημεῖα τὰ φανερὰ ἐποιεῖτο τῶν ἀφανῶν ἠθῶν ἐν τῇ ψυχῇ. καὶ ὅντινα δοκιμάσειεν οὕτως, ἐφίει τριῶν ἐτῶν ὑπερο- 72
ρᾶσθαι, δοκιμάζων πῶς ἔχει βεβαιότητος καὶ ἀληθινῆς φιλομαθείας, καὶ εἰ πρὸς δόξαν ἱκανῶς παρεσκεύασται ὥστε καταφρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιοῦσι προσέταττε σιωπὴν πενταετῆ, ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατείας ἔχουσιν, ὡς χαλεπώτερον ⟨ὂν⟩ τῶν ἄλ-

---

2. παρεσκευασμένων Hirschig, παρεσκευασμένῳ *Fb*, παρεσκευασμένον *C*. 3. προσιόντων τῶν ἑταίρων] προσιόντων τινῶν ἑτέρων Kiessling, προσιόντων ἑτέρων Hirschig recte ut opinor. 4. μέχρις] μέχρι N. 5. ποιήσηται] ποιήσαιτο Hirschig, quod ut ferri possit necesse erit praegressam ἂν particulam deleri. 6. εἰσὶν *b*, πάρεισιν *Fa*, πάρησιν *C*, εἶεν Cobet Coll. crit. p. 349. 7. τὴν λαλιὰν τὴν παρὰ N. 8. τίνες εἰσί] τίνες εἰσίν *Cc*. 8. 9. οἷς ἐχρῶντο] οἷς χρῶνται malit N. 9. πρὸς τίνι] πρὸς τίνα coni. E. Rohde fortasse recte, quamquam σχολάζειν πρός τινι non inaudita est structura, cf. Thes. VII p. 1686 D. 12. τὴν ἄλλην N, τὴν ὅλην *FCv*. *totius corporis motus* Obrechtus. 15. φιλομαθείας Cobet Orat. de arte interpr. p. 110, φιλομαθίας *Cv*, φιλομα cum compendio quo ας indicatur *F*. 16. πρὸς δόξαν verba abesse malit N. 18. ἐγκρατείας Cobet Orat. de arte interpr. p. 75. Coll. crit. p. 349, ἐγκρα *F*, ἐγκρατῶς *Cv*. χαλεπώτερον ὂν Cobet Coll. crit. p. 349, χαλεπώτερον *FCv*.

λων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ γλώσσης κρατεῖν, καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθετησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. ἐν δὴ τῷ χρόνῳ τούτῳ τὰ μὲν ἑκάστῳ ὑπάρχοντα [τουτέστιν αἱ οὐσίαι] ἐκοινοῦντο, διδόμενα τοῖς ἀποδεδειγμένοις εἰς τοῦτο γνωρίμοις, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί, οἰκονομικοί τινες καὶ νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ εἰ μὲν ἄξιοι ἐφαίνοντο τοῦ μετασχεῖν δογμάτων ἔκ τε βίου καὶ τῆς ἄλλης ἐπιεικείας κριθέντες, μετὰ τὴν πενταετῆ σιωπὴν ἐσωτερικοὶ λοιπὸν ἐγίνοντο καὶ ἐντὸς σινδόνος ἐπήκουον τοῦ Πυθαγόρου μετὰ τοῦ καὶ βλέπειν αὐτόν· πρὸ τούτου δὲ ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μηδέποτε αὐτῷ ἐνορῶντες μετεῖχον τῶν λόγων διὰ ψιλῆς ἀκοῆς ἐν πολλῷ χρόνῳ δι-
73 δόντες βάσανον τῶν οἰκείων ἠθῶν· εἰ δ' ἀποδοκιμασθείησαν, τὴν μὲν οὐσίαν ἀπελάμβανον διπλῆν, μνῆμα δὲ αὐτοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώννυτο ὑπὸ τῶν ὁμακόων· οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα· συντυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς οὕτως ἐνετύγχανον ὡς ἄλλοις τισίν, ἐκείνους δὲ ἔφασαν τεθνάναι, οὓς αὐτοὶ ἀνεπλάσσοντο καλοὺς κἀγαθοὺς [προσδοκῶντες ἔσεσθαι] ἐκ τῶν μαθημάτων· ἀδιοργανώτους δὲ καὶ ὡς εἰπεῖν ἀτελεῖς τε καὶ στειρώδεις ᾤοντο τοὺς δυσμαθεστέρους.

74 εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ βαδίσματος καὶ τῆς ἄλλης κινήσεώς τε καὶ καταστάσεως ὑπ' αὐτῶν φυσιογνωμονηθῆναι καὶ ἐλπίδα

---

3. ἑκάστῳ Cobet Orat. de arte interpr. p. 75, ἑκάστου *Fv*, ἕκαστα *CP'*. τουτέστιν αἱ οὐσίαι verba expungi iussit Cobet Orat. de arte int. p. 75 sq. ἐκοινοῦντο] ἀνεκοινοῦτο Cobet Coll. cr. p. 349 sq. **5.** οἰκονομικοί Cobet Coll. crit. p. 349 sq., καὶ οἰκονομικοί *FCv*. εἰ μὲν *F* ut coni. Kiessling, οἱ μὲν *Ca*, οἳ μὲν *b*. **6.** μετασχεῖν *FCP'*, μετέχειν *v* ex Arcerii coniectura. ἔκ τε βίου] ἔκ τε τοῦ βίου Cobet Coll. crit. p. 350. **12.** ἀπελάμβανον N, ἐλάμβανον *Fv*, ἀνελάμβανον Cobet Coll. cr. p. 350. διπλῆν suspectum, cf. § 168. **14.** οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. ἐνετύγχανον Cobet Coll. cr. p. 350, συνετύγχανον *FCv*. **15.** ἀνεπλάσσοντο *F* ut coni. Hirschig, ἀνεπλάσαντο *Cb*, ἀνεπλάσσαντο *a*. **16.** προσδοκῶντες ἔσεσθαι verba abesse malit N. Pythagorei quos reiecerant et defunctos vita esse dicebant, eos fingebant non futuros esse bonos post mortem, sed quamdiu vixissent bonos fuisse. **17.** δὲ N, τὲ *FC*, τε *v*. **19.** εἰ δὲ *b*, εἴ γε *FCa*, εἴτε *P'*. **20.** ὑπ' αὐτῶν *FCa*, ὑπ' αὐτοῦ *b* speciosius quam verius: Iamblichus enim prout diversis usus est fontibus modo de Pythagora verba facit modo de Pythagoreis.

ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, μετὰ τὴν πενταετῆ σιωπὴν καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμοὺς καὶ μυήσεις ψυχῆς τε ἀπορρύψεις καὶ καθαρμοὺς τοσούτους τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὕτως θεωρημάτων προοδεύσαντας, δι' οὓς ἀγχίνοιαί τε καὶ ψυχῆς εὐαύγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπαρακολούθητος ηὑρίσκετο, στήλην δή τινα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημεῖον ἐν τῇ διατριβῇ χώσαντες [καθὰ καὶ Περιάλῳ τῷ Θουρίῳ λέγουσι καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπογνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν] ἐξήλαυνον ἂν τοῦ ὁμακοείου, φορτίσαντες χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πλήθει· κοινὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέκειτο ὑπό τινων εἰς τοῦτο ἐπιτηδείων κοινῇ διοικούμενα, οὓς προσηγόρευον οἰκονομικοὺς ἀπὸ τοῦ τέλους· καὶ εἴ ποτε συντύχοιεν ἄλλως αὐτῷ, πάντα ὄντιν' οὖν μᾶλλον ἢ ἐκεῖνον ἡγοῦντο εἶναι, τὸν κατ' αὐτοὺς τεθνηκότα.

διόπερ καὶ Λῦσις Ἱππάρχῳ τινὶ ἐπιπλήττων, μεταδιδόντι τῶν 75

---

1. περὶ αὐτῶν *b*, περὶ αὐτοῦ *FCa*, περὶ αὐτῶν *d*. μετὰ τὴν πενταετῆ *F*, μετὰ πενταετῆ *Cv*. **1. 2.** καὶ μετὰ τοὺς *b*, καὶ τὴν μετὰ τοὺς *Fa*, καίτοι μετὰ τοὺς *C*. **2.** ἐκ τῶν τοσῶνδε] ἐκ τοσῶνδε Scaliger. **3. 4.** καὶ ἐκ — προοδεύσαντας verba delenda esse coni. E. Rohde. **4.** οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. προοδεύσαντας Kiessling, προοδεύσαντες *FC*, προσοδεύσαντες *a*, προσοδεύσαντας *d*. δι' οὓς] δι' ὧν Kuster. ἀγχίνοιαί τε *FCP'*, ἀγχίνοιά τε *v*. **5.** εὐαύγειαι Cobet, εὐάγειαι *FCv*, cf. § 13. **6.** ηὑρίσκετο *F*, εὑρίσκετο *v*. **7.** περιάλῳ *F*, περι ἄλλῳ *C*, Περιλάῳ *d* auctore C. Keilio, cuius haec sunt verba (Anal. epigr. et onom. p. 231): *licet in promtu sit refingere* Περιλάῳ, *tamen, nisi tenes* Περίαλος *coll.* Ἀγχίαλος, Ἀμφίαλος, *videndum arbitror num fuerit* Περιάλλῳ. **7. 8.** λέγουσι *F*, λέγεται *Cv*. **8.** ὑπ' αὐτῶν] ὑπ' αὐτῶν συμβῆναι, οὓς coni. Scaliger. mihi probabilius videtur καθὰ καὶ — ὑπ' αὐτῶν verba esse expungenda, quippe quae dicendi genus referant parum aptum et res prodant vel testimoniis destitutas vel manifesto falsas. **9.** ἂν *FCa*, ἐκ *b* ex Scaligeri coniectura. ὁμακοείου] ὁμακοΐου *FCv*. **10.** πλήθει *C*, πλη^θ^ *F*, πλῆθος *v*, πλήθεσι E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 262. **11.** κοινῇ διοικομούμενα Hirschig, καὶ νὴ δί' οἰκονομούμενα *FCa*, νὴ Δί' οἰκονομούμενα *b*, δὴ διοικονομούμενα Kiessling, διοικονομούμενα *d*. pro διοικονομούμενα scripsi διοικούμενα cum Cobeto Coll. crit. p. 350. **12.** τέλους *Ca*, τε^λ^ *F*. ὄντιν' οὖν *a*, ὀντινοῦν *FCb*. **14.** Λῦσις] Λύσις *FCv*. Ἱππάρχῳ τινὶ] Hipparchum non diversum esse ab Archippo Tarentino conicit E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 262. μεταδιδόντι] μεταδιδόντα *CP'*, μεταδόντι malit N.

λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ ἄνευ μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιφυομένοις, φησί· «φαντὶ δέ τυ καὶ δαμοσίᾳ φιλοσοφὲν τοῖς ἐντυγχά«νουσι, τόπερ ἀπαξίωσε Πυθαγόρας, ὡς ἔμαθες μέν, Ἵππαρχε, «μετὰ σπωδᾶς, οὐκ ἐφύλαξας δὲ γευσάμενος, ὦ γενναῖε, Σικελικᾶς «πολυτελείας, ἅς οὐκ ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον. εἰ μὲν ὦν μεταβά«λοιο, χαρησοῦμαι, εἰ δὲ μή γε, τέθνακας. διαμεμνᾶσθαι γὰρ [φησὶν] «ὅσιον εἴη κα τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων παραγγελμάτων, «μηδὲ κοινὰ ποιέεσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς οὐδ' ὄναρ τὰν ψυχὰν «κεκαθαρμένοις. οὐ γὰρ θέμις ὀρέγεν τοῖς ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσού«των ἀγώνων [σπουδᾷ] ποριχθέντα, οὐδὲ μὰν βεβάλοις τὰ ταῖν Ἐλευ«σινίαιν θεαῖν μυστήρια διαγέεσθαι. κατ' ἰσότατα δὲ ἄδικοι καὶ ἀσε-

---

p. 53, 14 — p. 54, 1. τῶν λόγων *F* ut coni. Kuster, τὸν λόγον *Ca.* **2.** Lysidis epistola, cuius pars haud exigua hinc usque ad § 78 subicitur, legitur in Epistologr. Herch. p. 601—603. eiusdem epistolae verba quaedam Laert. Diog. 8, 42 affert, alia in communem dialectum translata praebet Clemens Alex. Strom. V p. 680. δέ τυ N ex Laert. Diog., δέ σε *FCb*, δέ γε *a*. **3.** τόπερ *b*, τάπερ *FCa*. **4.** σπωδᾶς N, σπουδᾶς *Fv*. Σικελικᾶς *C* ut Kuster, σικελικὰς *Fa*. **5.** τυ *c* cum Toupio in Theocr. ed. Berol. vol. 2 p. 399, τοι *FCa*. **5. 6.** μεταβάλοιο *Cb*, μεταβάλλοιο *FP'*, μετα βάλλοι *a*. **6.** χαρησσοῦμαι Hemsterhusius, χαρησοῦμαι Kiessling (qui simul χαρεσσοῦμαι proposuit) et L. Dindorf. in Thes. VIII p. 1226 C, χαρήσσουμε *FC*, χαρέσσουμε *P'*, χάρησσον μὲν *a*. διαμεμνᾶσθαι *FC*, διαμεμνῶσθαι *v*. γάρ φησιν *FCa*, γὰρ φασὶν *b*, γὰρ E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 262. **7.** εἴη κα τῶν *F* pr., ubi κα particulae literas τὰ superscripsit manus recentior, εἴη κατὰ τῶν *v*. τήνω Kiessling, τήνου *FP'*. ἀνθρωπείων vitiosum arbitror, nec tamen cum E. Rohdio Mus. Rhen. 34 p. 263 ἁγίων aut ἁγιοπρεπέων scripserim: σεπτῶν legitur in Epistol. Herch. p. 602, 2. **8.** μηδὲ *a*, μὴ δὲ *F*. ποιέεσθαι N, ποιεῖσθαι *F*, ποιῆσθαι *v*. οὐδ' ὄναρ] μηδ' ὄναρ Epistologr. p. 602, 3 et Clem. Alex. Strom. V p. 680. **9.** ὀρέγεν τοῖς ἀπαντῶσι *b* cum Scaligero et Epistologr. p. 602, 5, ὀρέγειν τοῖς ἀπαντῶσι Clemens Alex. Strom. V p. 680, ὀρέγεν των (ὀρεγέντων *a*) ἀπαντῶσι *Fa*, ὀρέγεν τῶν ἀπαντῶσι *C*. **10.** σπουδᾷ *b*, σπουδᾶ *FCP'*, σπονδὰ *a*, σπουδᾶς Hirschig. utique σπωδᾶς erit praeferendum, sed malim cum Kiesslingio deleri istud σπουδᾷ, quod om. Epistologr. p. 602, 5 et Clem. Alex. Strom. V p. 680. τὰ ταῖν Epistologr. p. 602, 6 et *b*, τὲ ταῖν *F*, τε ταῖν *Ca*. **11.** διαγέεσθαι *F* ut coni. Koen in Greg. Cor. p. 431, διαγεύεσθαι *Ca*, διαγεῖσθαι Kuster. κατ' ἰσότατα Kuster (cf. Epistologr. p. 602, 7), καὶ τισότατα *FC*, καὶ τὶ σὸ τατα *a*.

«βέες τοὶ ταῦτα πράξαντες. διαλογίζεσθαι δὲ καλόν, ὅσον χρόνω μᾶκος 76 «ἐκμεμετρήκαμες ἀπορρυπτόμενοι (σπίλως) τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν «ἁμῶν ἐγκεκολαμμένως, ἕως ποκὰ διελθόντων (πέντε) ἐτέων ἐγενό«μεθα δεκτικοὶ τῶν τήνω λόγων. καθάπερ γὰρ τοὶ βαφεῖς προεκκα«θάραντες ἔστυψαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως ἀνέκπλυτον τὰν «βαφὰν ἀναπίωντι καὶ μηδέποκα γενησουμέναν ἐξίταλον, τὸν αὐτὸν «τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρεσκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν φιλο«σοφίας ἐρασθέντων, ὅπως μὴ διαψευσθῇ περί τινα τῶν ἐλπισθέν«των ἐσεῖσθαι καλῶν τε κἀγαθῶν. οὐ γὰρ κιβδήλως ἐνεπορεύετο λό«γως, οὐδὲ πάγας ταῖς τοὶ πολλοὶ τῶν σοφιστᾶν τὼς νέως ἐμπλέ«κοντι ποτ' οὐδὲν κράγυον σχολάζοντες, ἀλλὰ θείων καὶ ἀνθρωπίνων «πραγμάτων ἦς ἐπιστάμων. τοὶ δὲ πρόσχημα ποιησάμενοι τὰν τήνω «διδασκαλίαν πολλὰ καὶ δεινὰ δρῶντι, σαγηνεύοντες οὐ κατὰ κόσ«μον οὐδ' ὡς ἔτυχε τὼς νέως. τοιγὰρ οὖν χαλεπώς τε καὶ προαλεῖς 77

1. τοὶ ταῦτα Koen, τοιαῦτα *FCa*, οἱ τοιαῦτα *b*, τοὶ τοιαῦτα Schaefer in Greg. Cor. p. 239, ἑκάτεροι οἱ ταῦτα Epistologr. p. 602, 8. πράξαντες] πράττοντες Epistologr., quamquam libri illic fluctuant. διαλογίζεσθαι δὲ καλὸν] δὲ om. *Ca*, καλὸν δὲ ἀναλογίζεσθαι Epistologr. p. 602, 8. χρόνω Hercher, χρόνου *FCv*. 2. ἐκμεμετρήκαμες Hirschig, ἐκμεμετρήκαμεν *FCP'*, διαγάγομες ἐκμετρήσαντες Epistologr. p. 602, 9. σπίλως om. *FCa*, addidit σπίλους ex Epistologr. Kuster, σπίλως emendavit Kiessling. στάθεσιν *a*, στάθεσσιν *F*, στάθευσιν *C*. 3. ἐγκεκολαμμένως *b*, ἐγκεκολαμμένους Epistol. p. 602, 11, ἐγκεκολλασμένως *F*, ἐγκεκολασμένως *Ca*. ποκὰ Epistologr. p. 602, 11 cod. Paris. 3035 (ubi ποτὲ al., πέντε ed. Ald.), πόκα *FCa*. πέντε om. *FCv*, addidit Cobet disputans de Lysidis Epist. 3 in Mnem. nov. X p. 58. ex ε̄ ἐτέων factum est ἐτέων in Iamblicho sicut in Epistol. 4. τήνω *c*, τήνου *Fa*, τὴν τοῦ *C*. καθάπερ γὰρ *FC* ut Epistol., καθάπερ *v*. τοὶ N, οἱ *FCv* ut Epistol. 6. ἀναπίωντι *F*, ἀπίωντι *Ca*. μηδέποκα Epist., μηδέποτε *FCv*. γενησουμέναν *FC*, γενησομέναν *v*. 7. 8. τῶν φιλοσοφίας *FCa*, τῶν τῆς φιλοσοφίας *b*, τῶν τᾶς φιλοσοφίας Kiessling. item ante φιλοσοφίας articulum om. Epistol. p. 602, 16. 8. 9. ἐλπισθέντων] ἐλπιζομένων Epistologr. p. 602, 17. 9. κἀγαθῶν *FCc*, κ' ἀγαθῶν *a*. κιβδήλως] κιβδάλως Hercher. 10. τοὶ πολλοὶ *F*, τοί πολλοὶ *C*, οἱ πολλοὶ *v*, πολλοὶ Epistologr. p. 602, 19. 11. κράγυον *c*, κράγοιον *FP'*, κράγιον *C*, κρήγυον *a*. θείων καὶ *FCa*, θείων τε καὶ *b* cum Epistol. p. 602, 21. 13. σαγηνεύοντες] σαγανεύοντες Hercher. 14. οὐδ' ὡς ἔτυχε] ἀλλ' ὡς ἔτυχε (sic *d*) vel οὐδ' ὡς ἔοικε coni. Kiessling, delenda ista verba iudicavit Hercher in Epistologr.

«ἀπεργάζονται τὼς ἀκουστάς· ἐγκίρναντι γὰρ ἤθεσι τεταραγμένοις «τε καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λόγως θείως, καθάπερ εἴ τις εἰς «φρέαρ βαθὺ βορβόρω πλῆρες ἐγχέοι καθαρὸν καὶ διειδὲς ὕδωρ· τόν «τε γὰρ βόρβορον ἀνετάραξε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαφάνιξεν. ὁ αὐτὸς δὴ «τρόπος τῶν οὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. πυκιναὶ γὰρ «καὶ λάσιαι λόχμαι περὶ τὰς φρένας καὶ τὰν καρδίαν πεφύκαντι τῶν «μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ ἅμερον καὶ «πρᾶον καὶ λογιστικὸν τᾶς ψυχᾶς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προ-«φανῶς αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. ὀνομάξαιμι δέ κα

p. 602, 24. τοιγὰρ οὖν *a*, τοιγαροῦν *FCb* ut Epist., τοιγὰρ ὦν malit N. προαλεῖς *d* cum Epist., προάλεις *FC*, προαλλεῖς *a*.

1. ἀπεργάζονται *a* ut Epist., ἀπεργάζοντε *F*, ἀπεργάζοντες *C*. ἐγκίρναντι *a*, ἐνκίρναντι *F*, ἐνκίραντι *C*. **2.** θείως] ἐλευθέρους Epistologr. p. 602, 27. καθάπερ] καθάπερ γὰρ Kiessling ex Epist. ed. Ald., ubi libri fluctuant. **3.** βορβόρω *FP′* ut coni. Hirschig, βορβόρως ut opinor *C*, βορβόρου *v*. ἐγχέοι] ἐγχέαι Kiessling ex Epist., ubi Hercher p. 602, 28 ἐγχέας edidit, libri ἐγχέοι scripturae favent. **3. 4.** τόν τε γὰρ βόρβορον *FCa*, τόν τε βόρβορον Kiessling ex Epistol., ubi libri alii γὰρ omittunt, alii addunt. **4.** ἐπαφάνιξεν *FC*, ἐπαφανήξεν *P′*, ἠφάνισεν *a* ut Epist., ἀφάνιξεν ed. Hercher. **5.** οὕτω διδασκόντων *a* cum Epistol., οὕτω δὴ διδασκόντων *FC*. **5—9.** respicit hunc locum Eust. Il. p. 360, 44: ὁ μὲν ποιητὴς ἐπὶ ἐπαίνου ψυχικοῦ τὸ λάσιον εἴληφεν — ὁ δὲ παρὰ Ἰαμβλίχῳ Πυθαγορικὸς Λύσις ἐκστρέψας εἰς ψόγον ὡς ἀπὸ γῆς ὀρεινῆς παρείλκυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσσῃ Δωρικῇ νοῦν τοιοῦτον, ὅτι πυκιναὶ καὶ λάσιαι λόχμαι περὶ τὰς φρένας καὶ τὰς καρδίας πεφύκασι τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέντων πᾶν τὸ ἥμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῶς αὐξηθῆναι καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. **6.** λάσιαι] δασεῖαι Epistol. p. 602, 31. τὰν καρδίαν] τὰς καρδίας Eust. **7.** τοῖς μαθήμασιν om. Epistol. **8. 9.** προφανῶς *FC*, προφανῶς μὲν *a*, προφανῶς μὴ *d*, προφανῆμεν Epistol. **9.** αὐξηθῆμεν *CPb*, αὐξηθῇ μὲν *F*, αὐξηθέν *a* et Epistol. αὐξηθῆμεν καὶ προκόψαι vel αὐγασθῆμεν καὶ προκύψαι coni. Wakefield Silv. crit. IV p. 44. probabilius arbitror quaedam excidisse. saltem in Epistol. p. 602, 35 post προφανῆμεν αὐξηθέν habentur haec verba: ἐγκαταδεδύκαντι δὲ τῷ δάσει τούτῳ παντοῖαι κακότατες ἐκβοσκόμεναι καὶ κωλύουσαι καὶ μηδαμῶς ἐῶσαι προκύψαι τὸν λόγον. τὸ νοητικόν Kuster ex Eust., τὸ νοτιακὸν *FP′*, τὸν νοτιακὸν *C*, τὸν αἰτιακὸν *a*. ὀνομάξαιμι *b* cum Epistol. p. 602, 37, ονομαξε. μὴ *F*, ὀνομαξε. μὴ *C*, ὀνυμάξαιμι Porson Adv. p. 303. δέ κα Porson, δὲ καὶ *FCb*, δ' ἂν (vel δὲ) Epistol. p. 602, 37.

«πρᾶτον ἐπελθὸν αὐτῶν τὰς ματέρας, ἀκρασίαν τε καὶ πλεονεξίαν· «ἄμφω δὲ πολύγονοι πεφύκαντι. τᾶς μέν νυν ἀκρασίας ἐκβεβλαστά- 78
«καντι ἄθεσμοι γάμοι καὶ φθοραὶ καὶ μέθαι καὶ (αἱ) παρὰ φύσιν ἁδοναὶ «καὶ σφοδραί τινες ἐπιθυμίαι μέχρι βαράθρων καὶ κρημνῶν διώκου- «σαι. ἤδη γάρ τινας ἀνάγκαξαν ἐπιθυμίαι μήτε ματέρων μήτε θυγα- «τέρων ἀποσχέσθαι, καὶ δὴ παρωσάμεναι πόλιν καὶ νόμως, καθάπερ «τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον ἐπὶ «τὸν ἔσχατον ὄλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέστασαν. τᾶς δὲ πλεονε- «ξίας ἐκπεφύκαντι ἁρπαγαί, λαστεῖαι, πατροκτονίαι, ἱεροσυλίαι, «φαρμακεῖαι, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά. δεῖ ὦν πρᾶτον μὲν τὰς ὕλας, «ταῖς ἐνδιαιτῆται ταῦτα τὰ πάθη, πυρὶ καὶ σιδάρῳ καὶ πάσαις «[μαθημάτων] μαχαναῖς ἐκκαθάραντας καὶ ῥυσαμένως τὸν λογισμὸν «ἐλεύθερον τῶν τοσούτων κακῶν, τὸ τανικάδε ἐμφυτεύεν τι χρήσι- «μον αὐτῷ καὶ παραδιδόμεν.»

---

1. πρᾶτον Kiessling, πρῶτον *FCa*. ἐπελθὸν *FCP'*, ἐπελθὼν *v* cum Epistol. p. 602, 38. **2.** τᾶς μέν νυν N, τᾶς (τὰς *C*) μὲν νῦν *FCP'*, τὰς μὲν οὖν *a*, τᾶς μὲν ὦν Kiessling cum Epistol. p. 602, 39. **2. 3.** ἐκβεβλαστάκαντι *c* cum *P'*, ἐκβεβλαστάκοντι *FC*, ἐξεβλάστησαν *a* ex Epistol. p. 602, 39. ἐκβεβλαστάκοντι formam defendit Valckenarius Epist. ad Roev. p. LXIV, cf. Koen in Greg. Cor. p. 190. **3.** καὶ αἱ παρὰ Porson in Aristoph. Thesm. 96, καὶ παρὰ *FCv*. **4. 5.** διώκουσαι *FCc*, ἐκδιώκουσαι *a* cum Epistol. p. 602, 42. **6.** παρωσάμεναι *d*, παρεωσάμεναι *FCa* sicut Epistol. p. 602, 44. de quo vitiorum genere disputarunt Buttmann *Ausführl. Griech. Sprachl.* II p. 97 et Κόντος Λογ. Ἑρμ. I p. 95 sq. νόμως *b*, νόμους *Ca* itemque ut opinor *F*, ubi νόμως legisse sibi visus est Hercher. **6. 7.** καθάπερ τύραννος] καὶ τύραννον Epistol. p. 602, 44. ubi κατὰ τύραννον scripsit Hercher. **7.** ἐκπεριαγαγοῦσαι] περιαγαγῶσαι Hercher. αἰχμάλωτον] αἰχμαλώτους Epistol. p. 602, 45, αἰχμαλώτως Hercher. **9.** ἐκπεφύκαντι *a* ex Epistol. p. 602, 47, ἐκπέφυκαν *FC* fortasse recte, cf. G. Meyer *Griech. Gramm.* p. 359. **10.** δεῖ ὦν *a*, δι' ὧν *FC*, δι' ὧν *P'*. **11.** ταῖς *b* cum Epistol. p. 602, 49, αἷς *FCa*. σιδάρῳ *a* cum Epistol. p. 602, 50, σιδήρῳ *FC*. **12.** μαθημάτων, quod ab Epistol. abest, ut suspectum notavi. μαχαναῖς Epistol. cod. Paris. 3035, μηχαναῖς *FCv*. ἐκκαθάραντας *a*, ἐκκαθαίροντας *FCP'*, ἐκκαθάραντα *b* cum Epistol. p. 602, 51. ῥυσαμένως Koen in Greg. Cor. p. 319, ῥυσάμενον Kuster cum Epistol., εὑρομένων *FC*, εὑρομένων *P'*, εὑρομένον *a*. **13.** τὸ τανικάδε *F*, τῷ τηνικάδε *P'*, τὸ τηνικάδε *a*, τοτηνικάδε *Cb*. τι] τί *FC*. **14.** παραδιδόμεν *b* cum Epist. p. 602, 53, παραδίδομεν *FCa*.

79 τοσαύτην ἐπιμέλειαν καὶ οὕτως ἀναγκαιοτάτην ᾤετο δεῖν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας ποιεῖσθαι Πυθαγόρας, τιμήν τε ἐξαίρετον ἐτίθετο καὶ ἐξέτασιν ἀκριβεστάτην περὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ μετάδοσιν τῶν αὐτῷ δεδογμένων, βασανίζων τε καὶ διακρίνων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων ἐννοίας διδάγμασί τε ποικίλοις καὶ θεωρίας ἐπιστημονικῆς μυρίοις εἴδεσι.

IH.

80 Μετὰ δὴ τοῦτο λέγωμεν ὅπως τοὺς ἐγκριθέντας ὑφ' ἑαυτοῦ διήρηκε χωρὶς κατὰ τὴν ἀξίαν ἑκάστους. οὔτε γὰρ τῶν αὐτῶν μετέχειν ἐπ' ἴσης πάντας ἦν ἄξιον, μὴ τῆς ὁμοίας ὄντας φύσεως, οὔτε [ἄξιον ἦν] τοὺς μὲν πάντων τῶν τιμιωτάτων ἀκροαμάτων μετέχειν, τοὺς δὲ μηδενὸς μηδ' ὅλως μετέχειν· καὶ γὰρ τοῦτο ἦν ἀκοινώνητον καὶ ἄνισον. τῷ μέντοι μεταδοῦναι τῶν ἐπιβαλλόντων λόγων ἑκάστοις τὴν προσήκουσαν μοῖραν τήν τε ὠφέλειαν ἀπένεμεν ἅπασι κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι μάλιστα τὴν ἀξίαν ἑκάστοις ἀποδιδοὺς ἀκρόασιν. κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγοριστάς, [ὥσπερ Ἀττικούς τινας ὀνομάζομεν, ἑτέρους δὲ Ἀττικιστάς,] διελὼν οὕτως πρεπόντως τὰ ὀνόματα τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτὰς

---

1. ὤετο δεῖν *C*, ᾤετο δεῖν coniecerat Arcerius, ὡς τὸ δεῖν *F*, ὥς τὸ δεῖν *a*.

9. ἑκάστους *Fv*, ἑκάστου *C*. **10.** ἐπ' ἴσης] ἐπίσης *FCv*. **10. 11.** ἄξιον ἦν verba del. N. **12.** μηδενὸς μηδ' ὅλως N, μηδενὸς ἢ μηδόλως *FC*, μηδένος ἢ μήδ' ὅλως *a*, μηδενὸς ἢ μηδ' ὅλων Kiessling, μηδενὸς ἢ μὴ ὅλων *d*. **12. 13.** καὶ γὰρ τοῦτο — ἄνισον verba abesse malit N. **12.** ἀκοινώνητον καὶ *Ca*, ἀκοινῶν ἢ καὶ *F*. **13.** τῷ μέντοι Kiessling, τὸ μέντοι *FC*, τὸ μὲν τοι *a*. **14.** μοῖραν *Ca*, μοίραν *F*. item μοίραν infra § 90 praebent *FCa*, et scimus novicios quosdam poetas μοίρη forma usos esse, cf. Epigr. Kaib. 513. 720. Leonid. Anth. Pal. VII, 472, 3. **16.** κατὰ δὴ *Fa*, καταδὴ *C*, καὶ κατὰ δὴ *b*. **17. 18.** ὥσπερ — Ἀττικιστάς verba delenda suspicor: utique mira est comparatio et absurda. quamquam vix aptius quod Pythagoreos et Pythagoristas distinxisse dicitur ipse Pythagoras, quam perversitatem notavit Cobet Coll. crit. p. 350. **18.** διελὼν] διελών τε E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 260. οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. **19.** γνησίους εἶναι] γνησίους φιλοσοφίας ἐραστὰς εἶναι coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 263.

τούτων δηλοῦσθαι ἐνομοθέτησε. τῶν μὲν οὖν Πυθαγορείων κοινὴν 81
εἶναι τὴν οὐσίαν διέταξε καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα διὰ παντὸς τοῦ
χρόνου διατελεῖν, τοὺς δὲ ἑτέρους ἰδίας μὲν κτήσεις ἔχειν [ἐκέλευσε],
συνιόντας δὲ εἰς ταὐτὸ συσχολάζειν ἀλλήλοις.

καὶ οὕτω τὴν διαδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου κατ' ἀμφοτέρους
τοὺς τρόπους συστῆναι. κατ' ἄλλον δὲ αὖ τρόπον δύο ἦν εἴδη τῆς
φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γένη καὶ τῶν μεταχειριζομένων αὐτήν, οἳ
μὲν ἀκουσματικοί, οἳ δὲ μαθηματικοί. τουτωνὶ δὲ οἱ μὲν μαθηματικοὶ
ὡμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι ὑπὸ τῶν ἑτέρων, τοὺς δὲ ἀκουσματικοὺς
οὗτοι οὐχ ὡμολόγουν, οὐδὲ τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι
Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἱππάσου· τὸν δὲ Ἵππασον οἳ μὲν Κροτωνιάτην
φασίν, οἳ δὲ Μεταποντῖνον. ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν ἀκουσματικῶν φιλο- 82
σοφία ἀκούσματα ἀναπόδεικτα καὶ ἄνευ λόγου, ὅτι οὕτως πρακτέον,
καὶ τἄλλα ὅσα παρ' ἐκείνου ἐρρέθη, ταῦτα πειρῶνται διαφυλάττειν
ὡς θεῖα δόγματα, αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγειν προσποιοῦνται,
οὔτε λεκτέον εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι τούτους ἔχειν
βέλτιστα πρὸς φρόνησιν, οἵτινες πλεῖστα ἀκούσματα ἔσχον. πάντα
δὲ τὰ οὕτως ἀκούσματα διῄρηται εἰς τρία εἴδη· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν
τί ἐστι σημαίνει, τὰ δὲ τί μάλιστα, τὰ δὲ τί δεῖ πράττειν ἢ μὴ

---

3. ἐκέλευσε malit abesse N. **4.** ταὐτὸ *d*, ταυτὸ *FCa*. **6.** κατ' ἄλλον δὲ αὖ τρόπον verba parum apta, de quibus dixit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 32. quae sequuntur, δύο ἦν εἴδη — Μεταποντῖνον (v. 6—12), recurrunt in Iamblichi libro περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, cf. Villoisoni Anecd. II p. 216. **8.** τουτωνὶ] τούτων Vill. Anecd. **8. 9.** οἱ μὲν μαθηματικοὶ *a*, οἱ μὲν μαθητικοὶ *F*, οἱ μὲν ἀκουσματικοὶ Vill Anecd. verba οἱ δὲ μαθηματικοί· τουτωνὶ δὲ οἱ μὲν μαθηματικοὶ om. *C*. **9. 10.** ἀκουσματικοὺς] μαθηματικοὺς Vill. Anecd. **10.** οὐδὲ N, οὔτε *FCv* ut Vill. Anecd. **12.** μεταποντινον *C*, Μεταποντῖνον *a*, μετὰ ποντῖνον *F*. Sybaritam facit Hippasum Iamblichus § 267. **13.** λόγου *F* (cf. Cobet Orat. de arte interpr. p. 110 sq. Coll. crit. p. 351), λόγων *Cv*. οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. **14.** τἄλλα *Fc*, τὰ ἄλλα *C*, τ' ἄλλα *a*, τἆλλα *d*. ἐρρέθη] ἐρρήθη malit N. **15.** παρ' αὐτῶν *F* ut coni. Kiessling, παρ' αὑτῶν *CPb*, περὶ αὐτῶν Kuster. **16.** καὶ αὐτῶν *d*, καὶ αὑτῶν *FP'b*, καὶ αὐτὸν *C* pr. m. **18.** τὰ οὕτως ἀκούσματα *FC*, τοι οὕτως ἀκούσματα *P'*, τοιαῦτα ἀκούσματα Arcerius parum probabiliter, τὰ οὕτω καλούμενα ἀκούσματα coni. N.

πράττειν. τὰ μὲν οὖν τί ἐστι τοιαῦτα, οἷον τί ἐστιν αἱ μακάρων νῆσοι; ἥλιος καὶ σελήνη. τί ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον; τετρακτύς· ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἐν ᾗ αἱ σειρῆνες. τὰ δὲ τί μάλιστα, οἷον τί τὸ δικαιότατον; θύειν. τί τὸ σοφώτατον; ἀριθμός. δεύτερον δὲ ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. τί σοφώτατον τῶν παρ' ἡμῖν; ἰατρική. τί κάλλιστον; ἁρμονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί ἄριστον; εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέστατον λέγεται; ὅτι πονηροὶ οἱ ἄνθρωποι. διὸ καὶ ποιητὴν Ἱπποδάμαντα φασὶν ἐπαινέσαι αὐτὸν τὸν Σαλαμίνιον, ὃς ἐποίησεν·

ὦ θεοί, πόθεν ἐστέ, πόθεν τοιοίδ' ἐγένεσθε;
ἄνθρωποι, πόθεν ἐστέ, πόθεν κακοὶ ὧδ' ἐγένεσθε;

---

1. τί ἐστι τοιαῦτα] τί τοιαῦτα *C*. **2.** ἥλιος καὶ σελήνη *F*, ἥλιος σελήνη *Cv*. **3.** ὅπερ ἐστὶν *C*, ὅπέρ ἐστιν *F*, ἥπερ ἐστὶν scribi voluit Loganus p. 95, τί ἐστιν Kuster, qui ἐν ᾗ (ἐν ἧ *F*) verba in ᾗ ᾖδον mutanda esse ipse dubitans coniecit. Sirenas Loganus intellegendas putavit deas orbium caelestium modulatrices, provocans ad Plat. de re publ. X p. 617 et Macrob. Comm. in somn. Scip. II, 3, 1. **4.** τί τὸ σοφώτατον] τίς ὁ σοφώτατος Cobet Coll. crit. p. 351. cum Iamblichi libris faciunt Aelianus V. H. 4, 17 et Proclus in Plat. Cratyl. p. 6. **4. 5.** δεύτερον δὲ τὸ τοῖς πράγμασι (πράγμασιν *C*) τὰ ὀνόματα τιθέμενον *FCv*, δεύτερος δὲ ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος Cobet Coll. crit. p. 351 ex Aelian. V. H. 4, 17: ἔλεγε δὲ (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατον ὁ ἀριθμός, δεύτερος δὲ ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. cf. Procl. in Tim. p. 84 E: κατὰ τὸν τῶν Πυθαγορείων λόγον, ὅς φησὶ σοφώτατον μὲν εἶναι τὸν ἀριθμόν, δευτέρως (l. δεύτερον) δὲ τὸν τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασι θέμενον. in Plat. Crat. p. 6: ἐρωτηθεὶς γοῦν Πυθαγόρας, τί σοφώτατον τῶν ὄντων; ἀριθμός, ἔφη· τί δὲ δεύτερον εἰς σοφίαν; ὁ τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασι θέμενος. hinc ὁ — θέμενος (pro τὸ — τιθέμενον) duce Cobeto scripsi, δεύτερον δὲ librorum scripturam servavi. mirum est quod tribuitur Proclo in Plat. Alcib. p. 259 ed. Creuz.: δεύτερον δὲ εἰς σοφίαν τὸ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέναι τὰ προσήκοντα. **8.** ἱπποδάμαντα φασὶν *FCa*, Ἱπποδάμαντά φασιν *c*. ceterum sententiam verborum recte agnovit Obrechtus, laudatum esse a Pythagora Hippodamantem poetam Salaminium, qui cecinisset ea quae afferuntur. «διὸ καὶ φασὶν ἱπποδάμαντα τὸν σαλαμίνιον ποιητὴν ἐπαινέσαι αὐτόν· τουτέστι τὸν πυθαγόραν» *F* in marg. Σαλαμίνιον] an Σάμιον? **9.** ὦ θεοὶ *FC*, ὦ θειοὶ *a*, ὦ θειοὶ *b*, ὦ θεῖοι *c*. sententiae magis conveniet ἀθάνατοι: videtur enim Hippodamas deorum praestantiae opposuisse hominum pravitatem. **10.** ὧδ' ἐγένεσθε *F*, ὧδ' ἐγένεσθαι *C*, ὧδε γενέσθε *a*, ὧδε γένεσθε *b*.

ταῦτα καὶ τοιαῦτά ἐστι τὰ τούτου τοῦ γένους ἀκούσματα· ἕκαστον 83
γὰρ τῶν τοιούτων μάλιστα τί ἐστιν. ἔστι δ' αὕτη ἡ αὐτὴ τῇ τῶν ἑπτὰ σοφιστῶν λεγομένῃ σοφίᾳ. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐζήτουν, οὐ τί ἐστι τἀγαθόν, ἀλλὰ τί μάλιστα· οὐδὲ τί τὸ χαλεπόν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον· ὅτι τὸ αὑτὸν γνῶναί ἐστιν· οὐδὲ τί τὸ ῥᾴδιον, ἀλλὰ τί τὸ ῥᾷστον· ὅτι τὸ ἔθει χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφίᾳ μετηκολουθηκέναι ἔοικε τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα· πρότεροι γὰρ οὗτοι Πυθαγόρου ἐγένοντο. τὰ δὲ τί πρακτέον ἢ οὐ πρακτέον τῶν ἀκουσμάτων τοιαῦτά ἐστιν, οἷον ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι· δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπεύσοντας τὸν θεόν· ἢ ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον, ἢ ὅτι οὐ δεῖ τὰς λεωφόρους βαδίζειν ὁδοὺς οὐδὲ εἰς περιρραντήριον ἐμβάπτειν οὐδὲ ἐν βαλανείῳ λούεσθαι· ἄδηλον γὰρ ἐν πᾶσι τούτοις εἰ καθαρεύουσιν οἱ κοινωνοῦντες. καὶ ἄλλα τάδε· φορτίον μὴ συγ- 84
καθαιρεῖν, οὐ γὰρ δεῖ αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ πονεῖν, συνανατιθέναι

---

1. τοιαῦτά ἐστι *F*, τοιαῦτα ἐστὶ *Cb*, τοιαῦτα ἔστι *c*. **2.** τοιοῦτον *F* pr., sed τοιούτων eadem m. corr. μάλιστα τί ἐστιν] σημαίνει τί μάλιστά ἐστιν coni. Wyttenb. Animadv. in Plut. p. 911, δηλοῖ μάλιστα τί ἐστιν Kiessling. ἔστι δ' *F*, ἔστι δὲ *Cc*, ἐστὶ δὲ *a*. **3.** λεγομένῃ *FC*, an λεγομένων? **5.** γνῶναί ἐστιν] γνῶναι malim cum Kiesslingio. **6.** τὸ ἔθει *C* ut coniecerant Wyttenbach Anim. in Plut. p. 911 et Kiessling, τῷ (τῶ *F*) ἔθει *FP'b*. **7.** πρότεροι *FCP'*, πρότερον *v*. **10.** θεραπεύσοντας Cobet Coll. cr. p. 351 (quam lectionem ex codice Franequerano annotasse Valckenarium testatur Hirschig), θεραπεύοντας *FCv*. ceterum videtur respici locus Plat. Leg. VI p. 773 E, quem Kuster attulit: χρὴ τῆς ἀειγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι τῷ παῖδας παίδων καταλείποντα ἀεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀνθ' αὑτοῦ παραδιδόναι. repetit hanc sententiam Iamblichus § 86. πρότερον] πρὸ τοῦ ἀριστεροῦ malit N. quamquam quid velit sibi istud praeceptum, de quo disputavit Goettling *Ges. Abhandl.* I p. 291, nescimus. **11.** ὁδοὺς potuisse omitti docent qui idem ἄκουσμα perhibent Aelian. V. H. 4, 17. Porph. de vita Pyth. § 42. Laert. Diog. 8, 17. Olympiod. in Plat. Phaed. p. 25, 25: delere cum Cobeto Coll. crit. p. 351 non ausim. cf. Ath. X p. 452 E: λεωφόρους ὁδοὺς μὴ στείχειν. Iambl. de vita Pyth. § 105 et Protr. p. 328: τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ἐκκλίνων. Phil. Iud. vol. 2 p. 444: ταῖς λεωφόροις μὴ βαδίζειν ὁδοῖς, ubi accusativos requiri patet. περιρραντήριον *P'b*, περιραντήριον *FC*, περιρραντηρίου *a*. **12. 13.** cf. Aelian. V. H. 4, 17: μὴ χρῆσθαι βαλανείῳ — ἄδηλον γὰρ εἰ καθαρεύουσι καὶ (κατ' V. Rose Aristot. pseud. p. 199) αὐτὰ ἐκεῖνα. **12.** λούεσθαι] λοῦσθαι scribi vult Cobet Coll. crit. p. 351.

δέ· χρυσὸν ἐχούσῃ μὴ πλησιάζειν ἐπὶ τεκνοποιίᾳ· μὴ λέγειν ἄνευ φωτός· σπένδειν τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὖς τῆς κύλικος οἰωνοῦ ἕνεκεν καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πίνηται· ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν σημεῖον θεοῦ εἰκόνα, ὅπως μὴ μιαίνηται· ἄγαλμα γάρ, ὅπερ δεῖ φυτεῦσαι ἐν τῷ οἴκῳ. γυναῖκα οὐ δεῖ ἀδικεῖν τὴν αὐτοῦ, ἱκέτις γάρ· διὸ καὶ ἀφ' ἑστίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ λῆψις διὰ δεξιᾶς. μηδὲ ἀλεκτρυόνα λευκὸν (θύειν)· ἱκέτης γὰρ ἱερὸς τοῦ Μηνός, διὸ καὶ σημαίνουσιν ὥραν.
85 καὶ συμβουλεύειν μηδὲν παρὰ τὸ βέλτιστον τῷ συμβουλευομένῳ· ἱερὸν γὰρ συμβουλή. ἀγαθὸν οἱ πόνοι, αἱ δὲ ἡδοναὶ ἐκ παντὸς τρό-

---

p. 61, 13 — p. 62, 1. φορτίον — συνανατιθέναι δέ] praeferendum φορτίον συνανατιθέναι μέν, συγκαθαιρεῖν δὲ μή, οὐ γὰρ δεῖ αἴτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ πονεῖν. cf. Porph. § 42 et Iambl. Protr. p. 336. **1. 2.** μὴ λέγειν ἄνευ φωτός] περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ λάλει infra Iambl. § 105 sicut in Protr. p. 338. **2.** τῆς κύλικος] τῶν ἐκπωμάτων Porph. § 42. ἕνεκεν *F*, ἕνεκα *Cv*. **3.** μὴ φέρειν] μὴ περιφέρειν Laert. Diog. 8, 17, μὴ φορεῖν rectius scribitur infra § 256 sicut in Porph. § 42 et Clem. Alex. Strom. V p. 662. **3. 4.** σημεῖον θεοῦ εἰκόνα] σημεῖον θεοῦ scribendum coniecit E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 263 coll. Iambl. § 256. fortasse praestat θεοῦ εἰκόνα secundum Porph. § 42. Laert. Diog. 8, 17. Clem. Alex. Strom. V p. 662. θεοῦ τύπον μὴ ἐπίγλυφε δακτυλίῳ Iambl. Protr. p. 358. **4.** ὅπως μὴ μιαίνηται *F* ut coniecerat Rittershusius in Porph. p. 232, ὅπως μιαίνηται *Ca*. **4. 5.** ἄγαλμα — οἴκῳ] corruptum locum dixit Rittershusius. fortasse φυτεῦσαι in φυλάξαι mutandum. **5. 6.** γυναῖκα — δεξιᾶς] cf. Iambl. § 48 atque Aristot. Oecon. 1, 4 p. 1344 a 8: πρῶτον μὲν οὖν νόμοι πρὸς γυναῖκα, καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν· οὕτω γὰρ ἂν οὐδ' αὐτὸς ἀδικοῖτο. τοῦθ' ὑφηγεῖται δὲ καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην, ὡς ἥκιστα δεῖν [δοκεῖν] ἀδικεῖν· ἀδικία δὲ ἀνδρὸς αἱ θύραζε συνουσίαι. **5.** ἀδικεῖν ex Aristotele E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 263, διώκειν *FCv*. quod vitium recurrit in Iustini Mart. Epist. ad Zenam et Serenum c. 8: γυναιξὶν ὁμιλητέον ἐπιστρεφέστερον — μήτε οὖν αὐτὰς διώκωμεν μήτε θωπεύωμεν. τὴν αὑτοῦ *b*, τὴν αὐτοῦ *FCa*. **6.** μηδὲ *Ca*, μὴ δὲ *F*. **7.** θύειν om. *FCa*, addidit Scaligero duce Kuster ex Iambl. Protr. p. 346: ἀλεκτρυόνα τρέφε μέν, μὴ θῦε δέ· μήνῃ γὰρ καὶ ἡλίῳ καθιέρωται. ἱερός] καὶ ἱερὸς malim cum Salmasio, cf. Laert. Diog. 8, 34. τοῦ Μηνός] τῆς μήνης Cuper Observ. III, 3. cui favet Iambl. Protr. p. 346, refragatur Laert. Diog. 8, 34. σημαίνουσιν] σημαίνει vel σημαίνειν E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 263, ac σημαίνει praebet Laert. Diog. 8, 34 et σημαίνει τὴν ὥραν legendum coniecit Menagius. **9.** ἱερὸν γὰρ συμβουλή] cf. § 49 p. 34, 19.

που κακόν· ἐπὶ κολάσει γὰρ ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. θύειν χρὴ ἀνυπόδητον καὶ πρὸς τὰ ἱερὰ προσιέναι. εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ πάρεργον δεῖ ποιεῖσθαι τὸν θεόν. ὑπομένοντα καὶ ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἔμπροσθεν τελευτῆσαι ἀγαθόν, ἐναντίως δὲ ἐναντίον. εἰς μόνα τῶν ζῴων οὐκ εἰσέρχεται ἀνθρώπου ψυχή, οἷς θέμις ἐστὶ τυθῆναι· διὰ τοῦτο τῶν θυσίμων χρὴ ἐσθίειν μόνον, οἷς ἂν τὸ ἐσθίειν καθήκῃ, ἄλλου δὲ μηδενὸς ζῴου. τὰ μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν ἀκουσμάτων ἐστί, τὰ δὲ πλεῖστον ἔχοντα μῆκος περί τε θυσίας καθ' ἑκάστους τοὺς καιροὺς πῶς χρὴ ποιεῖσθαι, τάς τε ἄλλας, καὶ περὶ μετοικήσεως τῆς ἐντεῦθεν καὶ περὶ τὰς ταφάς, πῶς δεῖ καταθάπτεσθαι.

86 ἐπὶ ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται τί δεῖ, οἷον ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι ἕνεκα τοῦ καταλιπεῖν ἕτερον ἀνθ' ἑαυτοῦ θεῶν θεραπευτήν· τοῖς δὲ οὐδεὶς λόγος πρόσεστι. καὶ ἔνια μὲν τῶν ἐπιλεγομένων δόξει προσπεφυκέναι ἅπερ ἂν ᾖ, ἔνια δὲ πόρρω· οἷον περὶ τοῦ τὸν ἄρτον μὴ καταγνύναι, ὅτι πρὸς τὴν ἐν ᾅδου κρίσιν οὐ συμφέρει. αἱ δὲ

---

1. ἐπὶ κολάσει *F* ut Kiessling coll. Iambl. Protr. p. 136 coniecerat, ἐπὶ κολάσεως *CP'b*, ἐπικολάσεως *a*. γὰρ ἐλθόντας] γὰρ ἡμᾶς ἐλθόντας Kiessling. **2.** ἀνυπόδητον *FCP'*, ἀνυπόδετον *v*. cf. § 105 sive Protr. p. 322: ἀνυπόδητος θῦε καὶ προσκύνει. **2. 3.** εἰς ἱερὸν — τὸν θεόν] cf. § 105 sive Protr. p. 320: ὁδοῦ πάρεργον οὔτε εἰσιτέον εἰς ἱερὸν οὔτε προσκυνητέον τὸ παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριὼν γένοιο. similiter Porph. § 38. Plut. Num. c. 14. **3.** τὸν θεόν *FCa*, τὸ θεῖον Arcerius vix recte. **5.** μόνα *F* ut coniecerat Scaliger, μόνον *Ca*. οἷς θέμις *FCa*, ἃ θέμις *b*. **6.** διὰ τοῦτο *Ca*, διατοῦτο *F*. μόνον] μόνων N. **6. 7.** οἷς ἂν τὸ ἐσθίειν καθήκῃ] intellegendos esse τοὺς ἀκουσματικούς ex § 150 concludit Goettling *Gesamm. Abhandl.* 1 p. 293. Cobeto (Coll. crit. p. 363) videtur Iamblichus, ne sibi ipsi obloqueretur, de suo ista verba interposuisse, quoniam non semel Pythagoram prorsus ab animalium esu abstinuisse diserte scripsisset. utique non τὸ ἐσθίειν dicendum erat, sed τὸ ἔμψυχα ἐσθίειν. **8—10.** τὰ δὲ πλεῖστον — καταθάπτεσθαι] videntur quaedam excidisse: saltem τάς τε ἄλλας verba quid sibi velint, non assequor. **10.** μετοικήσεως] μετοικίσεως potius dicendum fuisse recte iudicat Cobet Coll. cr. p. 352. **11.** ἐπὶ ἐνίων] ἐπενίων *C*, ἐπ' ἐνίων Kiessling. ἐπιλέγεται διὰ τί δεῖ Kiessling, an ἐπιλέγεταί τι (deleto δεῖ verbo) scribendum? **11. 12.** δεῖ τεκνοποιεῖσθαι — θεραπευτήν] cf. § 83. **13. 14.** δόξει — πόρρω] verba vitiosa. δόξῃ pro δόξει et ἔννοια pro ἔνια praebet *C*. **14. 15.** τὸν ἄρτον μὴ καταγνύναι] cf. Laert. Diog. 8, 35.

προστιθέμεναι εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσὶ Πυθαγορικαί, ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφιζομένων [καὶ πειρωμένων] προσάπτειν εἰκότα λόγον, οἷον καὶ περὶ τοῦ νῦν λεχθέντος, διὰ τί οὐ δεῖ καταγνύναι τὸν ἄρτον. οἳ μὲν γὰρ φασὶν ὅτι οὐ δεῖ τὸν συνάγοντα διαλύειν· τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἕνα ἄρτον συνῄεσαν οἱ φίλοι· οἳ δ' ὅτι οὐ δεῖ οἰωνὸν ποιεῖσθαι τοιοῦτον ἀρχόμενον καταγνύντα καὶ συντρίβοντα.

ἅπαντα μέντοι ὅσα περὶ τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν
ἐστόχασται (τῆς) πρὸς τὸ θεῖον (ὁμολογίας), καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστί,
καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λό-
87 γος οὗτος ταύτης ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας. γελοῖον γὰρ ποιοῦσιν ἄνθρω-
ποι ἄλλοθέν ποθεν ζητοῦντες τὸ εὖ ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον
ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευομένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν τινὰ ὕπαρχον
θεραπεύοι, ἀμελήσας αὐτοῦ τοῦ πάντων ἄρχοντος· τοιοῦτον γὰρ οἴ-
ονται ποιεῖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἔστι τε θεὸς καὶ οὗτος
πάντων κύριος, δεῖν ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν·
πάντες γὰρ οὓς μὲν ἂν φιλῶσι καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τούτοις διδόασι
τἀγαθά, πρὸς οὓς δὲ ἐναντίως ἔχουσι, τὰ ἐναντία.

---

2. καὶ πειρωμένων verba ut suspecta notavit N. **3.** διὰ τί *a*, διατί *FC*. **4.** γὰρ φασὶν *FCa*, γάρ φασιν *c*. **5.** τὸ γὰρ ἀρχαῖον *b*, τὸ δὲ ἀρχαῖον *Fa*, τὸ δὲ ἀρχέον *C*. ἐπὶ ἕνα ἄρτον] ἄρτον om. Laert. Diog. 8, 35. συνῄεσαν V. Rose Aristot. pseudepigr. p. 204, συνίεσαν *FCv*. **6.** οἰωνὸν] οἰῶν *C*. **6. 7.** καταγνύντα] καταγνῦναι *C*. **8.** quae hinc sequuntur usque ad v. 18, ἅπαντα — τὰ ἐναντία, infra recurrunt § 137. μέντοι om. § 137. **9.** τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμολογίας § 137, πρὸς τὸ θεῖον h. l. *FCa*, τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμιλίας *c* duce Scaligero. **11.** οὗτος ταύτης Reinesius in marg. codicis *C* et Heumannus p. 91 sq. cum § 137, αὐτός· ταῦ *F*, αὐτός· ταῦτα *C*, αὐτός· ταῦτ' *a*. ἐστὶ om. *d*. **12.** καὶ ὅμοιον verba melius aberunt, sed recurrunt infra § 137. **13.** ὕπαρχον] ὑπάρχον *Ca*. **14. 15.** τοιοῦτον — ἀνθρώπους] additamentum inutile ac molestum ut hoc loco ita inferiore loco habetur. **15.** ἔστι τε *c*, ἐστί τε *FCa*. **16.** δεῖν ὁμολογεῖται] δεῖν δὲ ὡμολόγηται rectius infra § 137, quem locum conferas. ipse Iamblichus videtur scriptoris quo utebatur verba perperam hoc loco contraxisse. αἰτεῖν agnoscunt *Ca*, in *F* pr. omissum supplevit manus recentior. **17.** πάντες γὰρ] πάντες τε rectius § 37. τούτοις *F*, τοιούτοις *Cv*, quod vitium ex § 137 corrigi poterat et debebat.

τούτων μὲν αὕτη καὶ τοιαύτη σοφία. ἦν δέ τις Ἱππομέδων ἄγριος αἰνεὺς Πυθαγόρειος τῶν ἀκουσματικῶν, ὃς ἔλεγεν ὅτι πάντων τούτων ἐκεῖνος λόγους καὶ ἀποδείξεις εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ παραδεδόσθαι διὰ πολλῶν καὶ ἀεὶ ἀργοτέρων τὸν μὲν λόγον περιῃρῆσθαι, λελεῖφθαι δὲ αὐτὰ τὰ προβλήματα. οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων τούτους τε ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγόρου, καὶ αὐτοί φασιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἃ λέγουσιν αὐτοὶ ἀληθῆ εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος τοιαύτην γενέσθαι φασίν. ἀφικέσθαι τὸν Πυθαγόραν ἐξ Ἰωνίας καὶ 88
Σάμου κατὰ τὴν Πολυκράτους τυραννίδα, ἀκμαζούσης Ἰταλίας, καὶ γενέσθαι συνήθεις αὐτῷ τοὺς πρώτους ἐν ταῖς πόλεσι. τούτων δὲ τοῖς μὲν πρεσβυτέροις καὶ ἀσχόλοις διὰ τὸ ἐν πολιτικοῖς πράγμασι κατέχεσθαι, ὡς χαλεπὸν ὂν διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν, ψιλῶς διαλεχθῆναι, ἡγούμενον οὐδὲν (ἂν) ἧττον ὠφελεῖσθαι, καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, εἰδότας τί δεῖ πράττειν, ὥσπερ καὶ οἱ ἰατρευόμενοι, οὐ προσακούοντες διὰ τί αὐτοῖς ἕκαστα πρακτέον,

---

1. 2. ἄγριος αἰνεὺς *FCa*, ἄγριος Αἰνειεὺς scribi voluit Arcerius, Ἀγριανεὺς Scaliger, Αἰγεῖος ex § 267 Kuster, Αἰγιεὺς vel Αἰγεὺς vel Αἰγεῖος Reinesius V. L. p. 344, Αἰγαιεὺς *d.* traditas litteras si spectes, Ἀργεῖος ἢ Ἀσινεὺς possis conicere. **3.** παραδεδόσθαι *FCP'd*, παραδίδοσθαι *b.* **4.** ἀεὶ ἀργοτέρων] ἐναργοτέρων inepte coni. Arcerius, ἀγοραιοτέρων malit N. τὸν μὲν λόγον *FP*, τὸ μὲν λόγων *Ca*, τοὺς μὲν λόγους N. **5.** quae hinc habentur usque ad p. 66, 9, οἱ δὲ περὶ—ὀνόματι, recurrunt in Iamblichi περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης libro, v. Villoisoni Anecd. II p. 216. **6.** πυθαγόρου *Ca*, πυθαγό' *F*, πυθαγόρα *P'* et cod. Franeq., Πυθαγορείους Vill. Anecd. αὐτοὶ φασὶν *FCa*, αὐτοί φασιν *c.* **7.** ἢ ἃ λέγουσιν Cobet Coll. crit. p. 354, καὶ ἃ λέγουσιν *Fv* ut ed. Vill., καὶ ἀλλέγουσιν *C.* **9.** κατὰ τὴν Πολυκράτους τυραννίδα] cf. Aristox. ap. Porph. de Pyth. § 9. 16. Strab. XIV p. 638. Cobet Coll. crit. p. 442 sq. ἀκμαζούσης τῆς Ἰταλίας *b*, articulum om. *FCa*, καὶ ἀκμαζούσης Ἰταλίας Vill. Anecd. **11. 12.** πράγμασι κατέχεσθαι verba om. Vill. Anecd. **12.** ὡς χαλεπὸν ὂν *FCv* ut Vill. Anecd., ὥστε χαλεπὸν εἶναι coni. Kuster, χαλεπὸν ὂν Cobet Coll. crit. p. 354. **12. 13.** ἐντυγχάνειν] αὐτοῖς ἐντυγχάνειν Kuster. **13.** ἂν, quod om. *FCv*, hoc loco malui addere cum Cobeto quam post ὠφελεῖσθαι cum Vill. Anecd. **15.** προακούοντες Cobet Coll. crit. p. 354. at istius verbi tempus requirebatur aliud. διὰ τί *a*, διατί *FC.* ἕκαστα *FC* ut Vill. Anecd., ἕκα cod. Franeq., ἕκαστον *v* ex Arcerii coniectura.

οὐδὲν ἧττον τυγχάνουσι τῆς ὑγείας· ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐνετύγχανε καὶ δυναμένοις πονεῖν καὶ μανθάνειν, τοῖς τοιούτοις δι' ἀποδείξεως καὶ τῶν μαθημάτων ἐνετύγχανεν. αὐτοὶ μὲν οὖν εἶναι ἀπὸ τούτων, ἐκείνους δὲ ἀπὸ τῶν ἑτέρων. περὶ δ' Ἱππάσου μάλιστα, ὡς ἦν μὲν τῶν Πυθαγορείων, διὰ δὲ τὸ ἐξενεγκεῖν καὶ γράψασθαι πρῶτος σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων ἀπώλετο κατὰ θάλατταν ὡς ἀσεβήσας, δόξαν δὲ λάβοι ὡς εὑρών, εἶναι δὲ πάντα ἐκείνου τοῦ ἀνδρός· προσαγορεύουσι γὰρ οὕτω τὸν Πυθαγόραν καὶ οὐ καλοῦσιν
89 ὀνόματι. λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγόρειοι ἐξενηνέχθαι γεωμετρίαν οὕτως. ἀποβαλεῖν τινα τὴν οὐσίαν τῶν Πυθαγορείων, ὡς δὲ τοῦτο ἠτύχησε, δοθῆναι αὐτῷ χρηματίσασθαι ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γεωμετρία πρὸς Πυθαγόρου ἱστορία.

περὶ μὲν οὖν τῆς διαφορᾶς ἑκατέρας τῆς πραγματείας καὶ ἑκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκροωμένων Πυθαγόρου ταῦτα παρειλήφαμεν· τοὺς γὰρ εἴσω σινδόνος καὶ ἔξω ἀκροωμένους τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοὺς μετὰ τοῦ ὁρᾶν ἀκούοντας ἢ ἄνευ τοῦ ὁρᾶν καὶ τοὺς εἴσω καὶ ἔξω διωρισμένους οὐκ ἄλλους ἢ τοὺς εἰρημένους ὑπολαμβάνειν προσήκει, καὶ τοὺς πολιτικοὺς δὲ καὶ οἰκονομικοὺς καὶ νομοθετικοὺς ἐν τοῖς αὐτοῖς ὑποτίθεσθαι χρή.

1—3. ἐνετύγχανε—τῶν μαθημάτων verba om. Vill. Anecd. **2.** πονεῖν Rittershusius in Porph. p. 210, ποιεῖν *FCa*. **3.** καὶ τῶν μαθημάτων *FCa*, καὶ μαθημάτων *c*. αὐτοὶ *FCP'* ut Vill. Anecd., αὐτοὺς *v* ex Arcerii coniectura perversa. **4.** μάλιστα] λέγουσιν Vill. Anecd. **5.** τῶν Πυθαγορείων] Πυθαγορείων *c*. γράψασθαι] γράψαι malim. ceterum Hippasum opus ullum reliquisse negat Demetrius ap. Laert. Diog. 8, 84. πρῶτος Vill. Anecd. ut coniecit Cobet Coll. crit. p. 355, πρώτως *FP'*, πρῶτον *Cv*. **6.** πενταγώνων] ἑξαγώνων Vill. Anecd. ἀπώλετο] ἀπόλετο *C*, ἀπόλοιτο Vill. Anecd. κατὰ θάλατταν *a*, καταθάλατταν *FC*. **7.** λάβοι *FCa* ut Vill. Anecd., ἔλαβεν *b*. **7. 8.** ἐκείνου τοῦ ἀνδρός *FCP'a* ut Vill. Anecd., ἐκείνου coniecit Scaliger, quem redarguit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 57 coll. Iambl. § 255. **9.** quae sequuntur usque ad v. 13, λέγουσι δὲ—πραγματείας, item extant in tertio Iamblichi libro qui est περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, v. Vill. Anecd. II p. 216. **10.** τοῦτο] τοῦτ' Vill. Anecd., οὕτως male coni. Kuster. **11.** αὐτῷ *FP'*, αὐτῶ *C*, ἀνθρώπῳ *v*. **16.** μετὰ τοῦ ὁρᾶν Arcerius, μετὰ τὸ ὁρᾶν *FCa*. ἢ ἄνευ τοῦ ὁρᾶν] καὶ ἄνευ τοῦ ὁρᾶν malit N. **18. 19.** ἐν τοῖς αὐτοῖς *F*, ὄντας αὐτοῖς *Cv*. **19.** ὑποτίθεσθαι] τίθεσθαι vel που τίθεσθαι malit N.

ΙΘ.

Καθόλου δὲ εἰδέναι ἄξιον ὡς πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας παιδείας 90 ἀνεῦρε καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν φύσιν ἑκάστου καὶ δύναμιν ἀπεδίδου τῆς σοφίας τὴν ἐπιβάλλουσαν μοῖραν. τεκμήριον δὲ μέγιστον· ὅτε γὰρ Ἄβαρις ὁ Σκύθης ἐξ Ὑπερβορέων ἄπειρος τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ὢν καὶ ἀμύητος καὶ τῇ ἡλικίᾳ προβεβηκὼς ἦλθε, τότε οὐ διὰ ποικίλων αὐτὸν εἰσήγαγε θεωρημάτων, ἀλλ' ἀντὶ τῆς πενταετοῦς σιωπῆς καὶ τῆς ἐν τῷ τοσούτῳ χρόνῳ ἀκροάσεως καὶ τῶν ἄλλων βασάνων ἀθρόως αὐτὸν ἐπιτήδειον ἀπειργάσατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῷ δογματιζομένων, καὶ τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα καὶ ἄλλο τὸ περὶ θεῶν ὡς ἐν βραχυτάτοις αὐτὸν ἀνεδίδαξεν.

ἦλθε μὲν γὰρ Ἄβαρις ἀπὸ Ὑπερβορέων, ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλω- 91 νος, πρεσβύτης καθήκων καὶ τὰ ἱερατικὰ σοφώτατος, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ὑποστρέφων εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγερθέντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποθῆται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορέοις ἱερόν. γενόμενος δὲ ἐν παρόδῳ κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὸν Πυθαγόραν ἰδὼν καὶ μάλιστα εἰκάσας τῷ θεῷ οὗπερ ἦν ἱερεύς, καὶ πιστεύσας μὴ ἄλλον εἶναι μηδὲ ἄνθρωπον ὅμοιον ἐκείνῳ, ἀλλ' αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλωνα, ἔκ τε ὧν ἑώρα

---

3. ἀπεδίδου N, παρεδίδου *FCv*. **4.** μοῖραν *b*, μοίραν *FCa*: cf. quae supra diximus in § 80. **7. 8.** τῆς πενταετοῦς σιωπῆς *F*, τῆς σιωπῆς *Cv*. **8.** ἐν τῶ τοσούτω *F*, ἐν τῷ σούτῳ *C*, ἐν τοσούτῳ *v*. **10.** καὶ τὸ] καὶ κατὰ τὸ coni. Kiessling. περὶ φύσεως *F* nisi fallor, ut coniecit Arcerius, παραφύσεως *C*, παρὰ φύσεως *a*. **11.** ἄλλο τὸ] ἄλλῳ̊ τὸ *C*, ἄλλο τι coni. Kiessling. **13.** πρεσβύτης καθήκων Arcerius, πρεσβυ^τ καθήκων *F*, πρεσβύτου καθήκων *Ca*, πρεσβύτης ἀφήκων G. Cuper Observ. III, 4, πρεσβύτης ἤδη ὢν Kuster, πρεσβύτου καθ' ἡλικίαν Lobeck in Soph. Ai. ed. alt. p. 252, πρεσβύτης καθ' ἡλικίαν Cobet Coll. crit. p. 356, denique πρεσβευτὴς ἐκεῖθεν ἥκων E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 264 coll. Harpocr. p. 1, 5 ed. Bekk.: πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτοὺς καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. σοφώτατος Scaliger, quod ipsum in *F* codicis compendio inest, σοφώτατα *Ca*. **14.** ὑποστρέφων *FCc*, ἀποστρέφων *a*, ἀποστρέψων coni. Arcerius. **17.** μὴ ἄλλον εἶναι *FCa*, μὴ ἄλλον *c* mero ut opinor errore. μηδὲ *Ca*, μὴ δὲ *F*. **18.** Ἀπόλλωνα Cobet, ἀπόλλ^ω *F*, Ἀπόλλω *Cv*. cf. quae diximus in § 7.

περὶ αὐτὸν σεμνωμάτων καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν ὁ ἱερεὺς γνωρισμάτων, Πυθαγόρᾳ ἀπέδωκεν οἰστὸν ὃν ἔχων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐξῆλθε, χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπίπτοντα δυσμήχανα κατὰ τὴν τοσαύτην ἄλην. ἐποχούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν, οἷον ποταμοὺς καὶ λίμνας καὶ τέλματα καὶ ὄρη καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ περιπολῶν, ὡς λόγος, καθαρμούς τε ἐπετέλει καὶ λοιμοὺς ἀπεδίωκε καὶ ἀνέμους ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο ἀξιουσῶν πόλεων βοηθὸν αὐτὸν γενέ-
92 σθαι. Λακεδαίμονα γοῦν παρειλήφαμεν μετὰ τὸν ὑπ' ἐκείνου γενόμενον αὐτῇ καθαρμὸν μηκέτι λοιμῶξαι, πολλάκις πρότερον τούτῳ τῷ παθήματι περιπεσοῦσαν διὰ τὴν δυστραπελίαν τοῦ τόπου καθ' ὃν ᾤκισται, τῶν Ταϋγέτων ὀρῶν πνῖγος ἀξιόλογον αὐτῇ παρεχόντων διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, καὶ Κρήτης Κνωσσόν. καὶ ἄλλα τοιαῦτα τεκμήρια ἱστορεῖται τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. δεξάμενος δὲ Πυθαγόρας τὸν οἰστὸν καὶ μὴ ξενισθεὶς πρὸς τοῦτο, μηδὲ τὴν αἰτίαν ἐπερωτήσας δι' ἣν ἐπέδωκεν, ἀλλ' ὡς ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὤν, ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀποσπάσας τὸν Ἄβαριν τόν τε μηρὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρύσεον, γνώρισμα παρέχων τοῦ μὴ διεψεῦσθαι, καὶ τὰ καθ' ἕκαστα τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησάμενος αὐτῷ καὶ πίστιν ἱκανὴν παρασχὼν ὡς οὐκ εἴη κακῶς εἰκάσας, προσθείς τε ὅτι ἐπὶ θεραπείᾳ καὶ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἥκοι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος, ἵνα μὴ ξενιζόμενοι πρὸς τὸ ὑπερέχον ταράσσωνται καὶ τὴν παρ' αὐτῷ

---

1. σεμνωμάτων *F*, σεμνοτάτων *Cv*. ὁ ἱερεὺς] ἀθ' ἱερεὺς E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 264. **2.** ἀπέδωκεν οἰστὸν] ἀπέδωκε τὸν οἰστὸν Cobet Coll. cr. p. 356. **4.** αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα (vel αὐτῷ τὰ ἄβατα) Kuster, αὐτῷ (αὐτῶ *C*) κατὰ ἄβατα *FC*, αὐτῷ κατὰ τὰ ἄβατα *a*. cf. Iambl. § 136 sive Porph. de Pyth. § 29. **6.** περιπολῶν N, προσλαλῶν *F*, πρὸς βαλῶν *C*, προσβαλὼν *v*. ἐπετέλει] ἐτέλει *C*. **8. 9.** Λακεδαίμονα — λοιμῶξαι] cf. Iambl. § 141. **8.** ὑπ' ἐκείνου *a*, ὑπεκείνου *FC*. **9.** αὐτῇ *Fa*, αὐτῇ *C*, ἐν αὐτῇ *b*. **10.** δυστραπελίαν *a*, δυστραπελείαν *FC*. **12.** καὶ Κρήτης] ὡς καὶ ἐν Κρήτῃ Kuster. **12. 13.** τεκμήρια Reinesius, ἴχνη vel τεκμήρια Loganus p. 96, τέχνη *FCa*, τεχνήματα coni. Arcerius. ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ ἱστορεῖται περὶ τῆς Kuster duce Hemsterhusio. **14.** μηδὲ *Cb*, μὴ δὲ *F*. **16. 17.** τόν τε μηρὸν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρύσεον] cf. § 135. 140. **17.** διεψεῦσθαι *C* ubi tamen recentioris manus videtur esse accentus nota, διεψεύσθαι *F*. καθ' ἕκαστα] καθέκαστα *F*, καθ' ἕκαστον *Cv*. **20.** διὰ τοῦτο *Ca*, διατοῦτο *F*. **21.** αὐτῷ (αὐτῶ *C*) *FCa*, αὐτοῦ *b*.

μάθησιν ἀποφεύγωσιν, ἐκέλευσέ τε μένειν αὐτοῦ καὶ συνδιορθοῦν
τοὺς ἐντυγχάνοντας, τὸν δὲ χρυσὸν ὃν συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς
ἐπιτηδείοις, ὅσοιπερ ἐτύγχανον οὕτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγμένοι ὥστε
βεβαιοῦν τὸ δόγμα τὸ λέγον «κοινὰ τὰ φίλων» δι' ἔργου. οὕτω δὴ 93
καταμείναντι αὐτῷ, ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, φυσιολογίαν τε καὶ θεο-
λογίαν ἐπιτετμημένην παρέδωκε, καὶ ἀντὶ τῆς διὰ τῶν θυσιῶν ἱερο-
σκοπίας τὴν διὰ τῶν ἀριθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡγούμενος
ταύτην καθαρωτέραν εἶναι καὶ θειοτέραν καὶ τοῖς οὐρανίοις τῶν θεῶν
ἀριθμοῖς οἰκειοτέραν, ἄλλα τε τὰ ἁρμόζοντα τῷ Ἀβάριδι παρέδωκεν
ἐπιτηδεύματα. ἀλλ' οὗ δὴ ἕνεκα ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκεῖνο πάλιν
ἐπανέλθωμεν, ὡς ἄρα ἄλλους ἄλλως, ὡς ἔχοι ἕκαστος φύσεως καὶ
δυνάμεως, ἐπανορθοῦν ἐπειρᾶτο. πάντα μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα οὔτε
παρεδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ μνημονευόμενα ῥᾴδιον διελ-
θεῖν· ὀλίγα δὲ καὶ τὰ γνωριμώτατα διέλθωμεν δείγματα τῆς Πυθα- 94
γορικῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνδράσιν
ἐκείνοις ἐπιτηδευμάτων.

Κ.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ἐσκόπει εἰ δύ-
νανται ἐχεμυθεῖν· τούτῳ γὰρ δὴ καὶ ἐχρῆτο τῷ ὀνόματι· καὶ καθ-
εώρα εἰ μανθάνοντες ὅσα ἂν ἀκούσωσιν οἷοί τέ εἰσι σιωπᾶν καὶ δια-
φυλάττειν· ἔπειτα εἰ εἰσὶν αἰδήμονες, ἐποιεῖτό τε πλείονα σπουδὴν
τοῦ σιωπᾶν ἤπερ τοῦ λαλεῖν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ
ἄρα πρὸς πάθος ἢ ἐπιθυμίαν ἀκρατήτως ἐπτόηνται, οὐ παρέργως τὰ
τοιαῦτα ἀεὶ ἐπιβλέπων, οἷον πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν ἢ πῶς πρὸς

---

4. βεβαιοῦν *F* ut coni. anon., βεβαίως *C*, βεβαίους *a*, βεβαιῶσαι Arcerius. **6.** διὰ τῶν θυσιῶν *FC*, διὰ θυσιῶν *v*. **11.** ἔχοι Cobet Coll. cr. p. 356, ἔχει *FCv*.

18. ἐσκόπει] ἀνεσκόπει *P'*. **20.** σιωπᾶν καὶ] σιωπῇ N. **21.** εἰ εἰσὶν *FCa*, εἴ εἰσιν *c*. **22.** λαλεῖν] auctorem Iamblichi scripsisse λέγειν arbitratur Cobet Coll. crit. p. 358. **23.** πρὸς πάθος *FCa*, περὶ πάθος *b* fortasse recte. ἀκρατήτως *F* ut coni. Kiessling, ἀκρατήσεως *a*, κρατήσεως *C*. **24.** ἀεὶ abesse malit N. ἢ πῶς πρὸς *F*, ἢ πρὸς rectius ut opinor *Cv*.

ἐπιθυμίαν, ἢ εἰ φιλόνεικοί εἰσιν ἢ φιλότιμοι, ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν ἢ πῶς πρὸς φιλίαν. εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῷ ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἤθεσι, τότε περὶ εὐμαθείας καὶ μνήμης ἐσκόπει· πρῶτον μὲν εἰ δύνανται ταχέως καὶ σαφῶς παρακολουθεῖν τοῖς λεγομένοις· ἔπειτα εἰ παρέπεταί τις αὐτοῖς ἀγάπησις
95 καὶ σωφροσύνη πρὸς τὰ διδασκόμενα. ἐπεσκόπει γὰρ πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν, ἐκάλει δὲ τοῦτο κατάρτυσιν. πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριότητα πρὸς τοιαύτην διαγωγήν· ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγριότητι ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολασίαν, ἀκαιρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν καὶ τὰ ἀκόλουθα· πραότητι δὲ καὶ ἡμερότητι τὰ ἐναντία. ἐν μὲν οὖν τῇ διαπείρᾳ τοιαῦτα ἐπεσκόπει καὶ πρὸς ταῦτα ἤσκει τοὺς μανθάνοντας, τούς τε ἁρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς παρ' ἑαυτῷ σοφίας ἐνέκρινε καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάγειν ἐπειρᾶτο· εἰ δὲ ἀνάρμοστον κατίδοι τινά, ὥσπερ ἀλλόφυλόν τινα καὶ ὀθνεῖον ἀπήλαυνε.

ΚΑ.

Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἃ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας τοῖς ἑταίροις, μετὰ τοῦτο φράσω. κατὰ γὰρ τὴν ὑφήγησιν αὐτοῦ ὧδε
96 ἔπρασσον οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὁδηγούμενοι. τοὺς μὲν ἑωθινοὺς περιπάτους ἐποιοῦντο οἱ ἄνδρες οὗτοι κατὰ μόνας τε καὶ εἰς τοιούτους τόπους

---

1. φιλόνεικοί εἰσιν] φιλόνικοί εἰσι Cobet Coll. cr. p. 359. **1. 2.** ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν ἢ πῶς πρὸς φιλίαν] ἢ πῶς πρὸς φιλίαν ἔχουσιν coni. Cobet Coll. crit. p. 359. **2.** ἢ πῶς πρὸς *F*, ἢ πρὸς *Cv*. ἐπιβλέποντι *F* ut coni. anon., cui ἐμβλέποντι in ed. pr. tribuitur, et Kuster, ἐπιβλέποντος *C*, ἐπιβλέποντες *a*. **3.** ἐξηρτυμένοι *FP'*, ἐξηρτημενοι *C*, ἐξηρτημένοι *a*. τοῖς ἀγαθοῖς] ἀγαθοῖς N. εὐμαθείας N, εὐμαθίας *Cv*. in *F* compendium est quod eodem iure εὐμαθείας atque εὐμαθίας legi possit. **6.** σωφροσύνη] συμφροσύνη coni. E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 264, ὁμοφροσύνη malit N. **8.** πρὸς — ἀγριότητι verba om. *C*. ἀγριότητι *FP'*, ἀγριότητα *a*. **9.** ἀκαιρίαν Wyttenbach Anim. in Plut. Mor. p. 321 et Kiessling, ἀκυρίαν *FCa*, ἀκράτειαν Kuster. **10.** πραότητι δὲ καὶ ἡμερότητι *FP'*, πραότητα δὲ καὶ ἡμερότητα *Ca*. **11.** ἐπεσκόπει Arcerius, ἐπεσκόπουν *FCP'*. **14.** ἀλλόφυλόν τινα] ἀλλόφυλον malim cum Cobeto Coll. crit. p. 359.

19. ἔπρασσον *Fv*, ἔπραττον *C*. **20.** κατὰ μόνας *F*, καταμόνας *Cv*.

ἐν οἷς συνέβαινεν ἠρεμίαν τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι σύμμετρον, ὅπου τε ἱερὰ καὶ ἄλση καὶ ἄλλη τις θυμηδία. ᾤοντο γὰρ δεῖν μὴ πρότερόν τινι ἐντυγχάνειν πρὶν ἢ τὴν ἰδίαν ψυχὴν καταστήσουσι καὶ συναρμόσονται τὴν διάνοιαν· ἁρμόδιον δὲ εἶναι τῇ καταστάσει τῆς διανοίας τὴν τοιαύτην ἡσυχίαν. τὸ γὰρ εὐθὺς ἀναστάντας εἰς τοὺς ὄχλους ὠθεῖσθαι θορυβῶδες ὑπειλήφεισαν. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς ἱεροπρεπεστάτους τόπους ἀεὶ ἐξελέγοντο. μετὰ δὲ τὸν ἑωθινὸν περίπατον τότε πρὸς ἀλλήλους ἐνετύγχανον, μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μή γε, ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ πρός τε διδασκαλίας καὶ μαθήσεις καὶ πρὸς τὴν τῶν ἠθῶν ἐπανόρθωσιν. μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην διατριβὴν ἐπὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐτρέποντο 97 θεραπείαν. ἐχρῶντο δὲ ἀλείμμασί τε καὶ δρόμοις οἱ πλεῖστοι, ἐλάττονες καὶ πάλαις ἔν τε κήποις καὶ ἐν ἄλσεσιν, οἳ δὲ καὶ ἁλτηροβολίᾳ ἢ χειρονομίᾳ, πρὸς τὰς τῶν σωμάτων ἰσχῦς τὰ εὔθετα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια. ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρτῳ καὶ μέλιτι ἢ κηρίῳ, οἴνου δὲ μεθ' ἡμέραν οὐ μετεῖχον. τὸν δὲ μετὰ τὸ ἄριστον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περί τε τὰς ἐξωτικὰς καὶ τὰς ξενικάς, διὰ τὴν τῶν νόμων πρόσταξιν· πάντα γὰρ ἐν ταῖς μετ' ἄριστον ὥραις ἐβούλοντο διοικεῖν. δείλης δὲ γενομένης εἰς

---

3. ἐντυγχάνειν Cobet Coll. cr. p. 359, συντυγχάνειν *FCv*. πρὶν ἢ *b*, πρινὴ *FCa*. ceterum πρὶν ἂν τὴν ἰδίαν ψυχὴν καταστήσωσι καὶ συναρμόσωνται τὴν διάνοιαν malit N, et coniunctivos καταστήσωσι καὶ συναρμόσωνται requiri vidit Scaliger. **4.** ἁρμόδιον] ἁρμόνιον *C*. **6.** ὑπειλήφεισαν *b*, ὑπειλήφησαν *FCa*, ὑπηλείφησαν *P'*. **8.** ἐνετύγχανον *F*, τετύγχανον *C*, ἐτύγχανον *v*. **12.** ἀλείμμασί *FP'b*, ἀλείμασί *Ca*. **12. 13.** ἐλάττονες *Fv*, ἐλάττοντες *C*, οἳ δέ τινες N. **13.** ἄλσεσιν *F*, ἄλσεσι *v*. ἁλτηροβολίᾳ ex Arcerii coniectura *d*, ἀρτηροβολία *Fa*, αρτηροβόλοι *C*. **14.** χειρονομία *Ca*, χειρονό^μ^ *F*. **15. 16.** ἀρίστῳ — μετεῖχον] Laertius Diog. 8, 19: αὐτὸν δ' ἀρκεῖσθαι μέλιτι μόνῳ φασί τινες ἢ κηρίῳ ἢ ἄρτῳ, οἴνου δὲ μεθ' ἡμέραν μὴ γεύεσθαι. Ath. II p. 46 F: καὶ τῶν Πυθαγορικῶν δὲ τροφὴ ἦν ἄρτος μετὰ μέλιτος, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος. cf. Porph. de Pyth. § 34. **15.** μέλιτι *C*, μέλητι *F* pr. m. ubi supra η adscriptum est ι m. sec. **18.** πρόσταξιν *a*, πρόστ^α^ς *F*, πρὸς ταξιν ut videtur *C*, ubi ξ ex ς factum est et α parum perspicuum, ita quidem ut ad υ litterae formam proxime accedat. πάντα γὰρ] ταῦτα γὰρ aut πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα coni. Cobet Coll. crit. p. 360. **19.** γενομένης *b*, γινο-

τοὺς περιπάτους πάλιν ὁρμᾶν, οὐχ ὁμοίως κατ' ἰδίαν, ὥσπερ ἐν τῷ ἑωθινῷ περιπάτῳ, ἀλλὰ σύνδυο καὶ σύντρεις ποιεῖσθαι τὸν περίπατον, ἀναμιμνησκομένους τὰ μαθήματα καὶ ἐγγυμναζομένους τοῖς
98 καλοῖς ἐπιτηδεύμασι. μετὰ δὲ τὸν περίπατον λουτρῷ χρῆσθαι, λουσαμένους τε ἐπὶ τὰ συσσίτια ἀπαντᾶν· ταῦτα δ' εἶναι μὴ πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχεῖσθαι. ἀθροισθέντων δὲ τῶν συσσιτούντων γίνεσθαι σπονδάς τε καὶ θυσίας θυλημάτων τε καὶ λιβανωτοῦ. ἔπειτα ἐπὶ τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὡς πρὸ ἡλίου δύσεως ἀποδεδειπνηκέναι. χρῆσθαι δὲ καὶ οἴνῳ καὶ μάζῃ καὶ ἄρτῳ καὶ ὄψῳ καὶ λαχάνοις ἑφθοῖς τε καὶ ὠμοῖς. παρατίθεσθαι δὲ κρέα ζῴων θυσίμων [ἱερείων], τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως χρῆσθαι· εἶναι γάρ τινα αὐτῶν δι'

μένης *FCa.* quod accusativi et infinitivi structuram quae sequuntur verba referunt, repetendum videtur ex neglegentia qua fontis sui orationem Iamblichus expresserit, cf. E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 35.

1. κατ' ἰδίαν *a*, κατιδίαν *FC.* **2.** σύνδυο καὶ σύντρεις] συνδύο καὶ συντρεῖς *C.* **5. 6.** «ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν ἀχαιοί» *F* in marg. scr. manu rec., quae Homerica sunt verba ex Il. B 126 repetita, unde pro διακοσμηθῆμεν legendum διακοσμηθεῖμεν. respicit Iamblichi locum Eust. Il. p. 190, 27: ἱστορεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος τὰ Πυθαγορικὰ συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχουμένους. quo duce Kuster scribendum coniecit ταῦτα δὲ ἔχειν μὴ πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευωχουμένους. lacunam subesse suspicatur Cobet Coll. crit. p. 360: ταῦτα δὲ εἶναι μὴ πλεῖον ἢ δέκα (ἀνθρώπων· ἀπεδοκίμαζε γὰρ τὸ πλείους) ἀνθρώπους συνευωχεῖσθαι. fortasse sufficit εἶναι mutari in ἐξεῖναι cum Kiesslingio. ceterum ταῦτα δ' *FC*, ταῦτα δὲ *v.* **7.** θυσίας] θυσίας διὰ coni. Kuster. θυλημάτων Scaliger, cuius nomen in exemplo Berol. om., et Cobet Coll. crit. p. 360, θυημάτων *Fv*, θνημάτων *C.* λιβανωτοῦ *b* cum Scaligero atque *F*, ubi terminatio compendio indicatur eo quod Bast Comm. palaeogr. p. 767 commemoravit, λιβανοτῶν *C*, λιβανωτῶν *a.* **8.** πρὸ ἡλίου *a*, προηλίου *FC.* **10.** παρατίθεσθαι δὲ] παρατίθεσθαι δὲ καὶ Cobet Coll. crit. p. 360. κρέα ζῴων (sic *FCv*) θυσίμων (θυσίων *C*) ἱερείων] ζῴων deleri aut κρέας ζῴων θυσίμων ἢ ἱερείων scribi voluit Kuster, κρέα θυσίμων ἱερείων coni. Koen in Greg. Cor. p. 266, atque κρέας ἱερείων θυσίμων praebet Porph. de Pyth. § 34. ἱερείων expungendum censet Cobet Coll. crit. p. 360. **11.** τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως *F*, τῶν δὲ θαλάσσων ὄψων σπανίως *C*, τοῖς δὲ θαλασσίοις ὄψοις σπανίως Kuster, τῶν δὲ θαλασσίων ζῴων ὄψῳ σπανίως Koen in Greg. Cor. p. 266, τῷ δὲ θαλασσίῳ ὄψῳ σπανίως Kiessling, τῶν δὲ θαλασσίων

αἰτίας τινὰς οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ ζῷον ὃ
μὴ πέφυκε βλαβερὸν τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, μήτε βλάπτειν μήτε
φθείρειν. μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐγίνοντο σπονδαί, ἔπειτα ἀνάγνωσις 99
ἐγίνετο. ἔθος δ' ἦν τὸν μὲν νεώτατον ἀναγινώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον ἐπιστατεῖν ὃ δεῖ ἀναγινώσκειν καὶ ὡς δεῖ. ἐπεὶ δὲ μέλλοιεν ἀπιέναι, σπονδὴν αὐτοῖς ἐνέχει ὁ οἰνοχόος, σπεισάντων δὲ ὁ πρεσβύτατος παρήγγελλε τάδε· ἥμερον φυτὸν καὶ ἔγκαρπον μήτε βλάπτειν
μήτε φθείρειν· ἔτι πρὸς τούτοις περί τε τοῦ θείου καὶ περὶ τοῦ δαιμο- 100
νίου καὶ περὶ τοῦ ἡρωικοῦ γένους εὔφημόν τε (εἶναι) καὶ ἀγαθὴν ἔχειν διάνοιαν, ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ γονέων τε καὶ εὐεργετῶν διανοεῖσθαι, νόμῳ τε βοηθεῖν καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν. τούτων δὲ ῥηθέντων ἀπιέναι ἕκαστον εἰς οἶκον. ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ καὶ καθαρᾷ,

---

ὄψων σπανίοις E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 264. Laertius Diog. haec habet VIII, 19: αὐτὸν δ' ἀρκεῖσθαι μέλιτι μόνῳ φασί τινες (Aristoxenus teste Ath. II p. 46 F) ἢ κηρίῳ ἢ ἄρτῳ, οἴνου δὲ μεθ' ἡμέραν μὴ γεύεσθαι· ὄψῳ τε τὰ πολλὰ λαχάνοις ἑφθοῖς τε καὶ ὠμοῖς, τοῖς δὲ θαλαττίοις σπανίως.

1. πρὸς τὸ χρῆσθαι] πρὸς τὸ εὐωχεῖσθαι E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 264. **1—3.** ὡσαύτως δὲ — φθείρειν] verba ista loco suo mota in fine § 99 post μήτε φθείρειν collocanda esse vidit E. Rohde Mus. Rh. 27 p. 36. cf. Porph. de Pyth. § 39: φυτὸν ἥμερον καὶ ἔγκαρπον, ἀλλὰ μηδὲ ζῷον ὃ μὴ βλαβερὸν εἶναι πέφυκε τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει, μήτε φθείρειν μήτε βλάπτειν. Laert. Diog. 8, 23: φυτὸν ἥμερον μήτε φθίνειν μήτε σίνεσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ζῷον ὃ μὴ βλάπτει ἀνθρώπους. **2. 3.** μήτε βλάπτειν μήτε φθείρειν] μήτε φθείρειν μήτε βλάπτειν rectius Porph. **3.** μετὰ δὲ τὸ Cobet Coll. crit. p. 363 sq., μετὰ δὲ τόδε τὸ *FCv*. ἔπειτα *Fc*, ἔπειτ *C*, ἔπειτ' *a*. ἀνάγνωσις *FP'*, ανάγνωσις *C*, ἀναγνώσεις *v*. **4.** ἐγίνετο om. *Cv*, accessit ex *F*. ἔθος δ' ἦν *FC*, ἔθος δὲ ἦν *v*. **5.** ὡς δεῖ *FCa*, πῶς δεῖ *b*. **5. 6.** μέλλοιεν ἀπιέναι *b*, μέλλοι ἀπεῖναι *Fa*, μέλλει ἀπεῖναι *C*. **7.** παρήγγελλε] παρήγγειλε *C*. ἥμερον φυτὸν καὶ ἔγκαρπον *Fa*, ἥμερον καρπὸν *C*, ubi φυτὸν in margine suppletum est pr. m., φυτὸν ἥμερον καὶ ἄκαρπον (vel εὔκαρπον) Porphyrii libri. **8—11.** περί τε τοῦ θείου — διανοεῖσθαι] cf. Porph. de Pyth. § 38. **9.** περὶ τοῦ ἡρωικοῦ *FCa*, περὶ ἡρωικοῦ *c*. εὔφημόν τε εἶναι N, εὔφημόν τε *Fv*, ἔφημόν τε *C*, εὔφημον εἶναι cum Porphyrio Rittershusius p. 212, εὐφημεῖν τε Cobet Coll. crit. p. 364. **10.** περὶ γονέων *FCPa*, ἐπὶ γονέων *b*. **11.** νόμῳ τε βοηθεῖν καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν] cf. Iambl. § 171. 223. Laert. Diog. 8, 23. **12.** ἀπιέναι *b*, ἀπεῖναι *FCa*. **12—p. 74, 2.** ἐσθῆτι — οὐ χρῆσθαι] eadem fere in § 149 recurrunt. cf. Diod. Sic. 10, 9, 6: Πυθαγόρας παρήγγελλε πρὸς τοὺς θεοὺς

ὡσαύτως δὲ καὶ στρώμασι λευκοῖς τε καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ τὰ στρώματα ἱμάτια λινᾶ· κῳδίοις γὰρ οὐ χρῆσθαι. περὶ δὲ θήραν οὐ δοκιμάζειν καταγίνεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι τοιούτῳ γυμνασίῳ. τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέρᾳ ἑκάστῃ τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἴς τε τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου διαγωγὴν τοιαῦτα ἦν.

ΚΒ.

101 Παραδίδοται δὲ καὶ ἄλλος τρόπος παιδεύσεως (ὁ) διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις διατεινουσῶν, ἀφ' ὧν ὀλίγας ἐκ πολλῶν παραθήσομαι. παρήγγελλον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐμπεσούσης ὀργῆς ἢ ἄλλου τινὸς τοιούτου πάθους οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. ἔφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς

προσιέναι τοὺς θύοντας μὴ πολυτελεῖς, ἀλλὰ λαμπρὰς (l. λευκὰς) κα καθαρὰς ἔχοντας ἐσθῆτας.

1. 2. τὰ στρώματα ἱμάτια λινᾶ] ἱμάτια expungi vult Cobet Coll. cr. p. 364, τὰ τοιαῦτα λινᾶ scribi malit N ex § 149. **2.** λινᾶ *b*, λινά *FCa* **5.** διαγωγὴν Cobet Coll. crit. p. 364, ἀναγωγὴν *FCv*.

7. ὁ addidit N. **7. 8.** διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων] respici Aristoxeni Πυθαγορικὰς ἀποφάσεις, quarum reliquias collegit C. Mueller in Fragm. Hist. II p. 277—280, recte agnovit Mahne Diatr. de Aristoxeno p. 96, cf. quae dixit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 37. **8.** τῶν εἰς *c* cum correctore *C* codicis recentissimo, καὶ τῶν εἰς *FCa*. **9.** ὀλίγας *FCP'*, ὀλίγα *a*. quae sequuntur usque ad p. 75, 14 Aristoxeni verba, παρήγγελλον — ἀνεπανόρθωτον, recurrunt infra § 230—232. **9. 10.** παρήγγελλον γὰρ] παρεκελεύοντο οὖν οἱ ἄνδρες οὗτοι § 230. **10.** ἐξαιρεῖν *Fc*, ἐξαίρειν *Ca*. φιλονεικίαν] φιλονικίαν Cobet Coll. crit. p. 364. **11.** εἰ δυνατόν verba, in quibus εἰ om. *C*, delenda iudicat Cobet Coll. crit. p. 364 sq., cui omnino assentior in Demosth. 57, 1 idem additamentum expungenti (v. quae dixit in Hyperidis Orat. fun. p. 66): hoc loco emblema molestum, quod § 230 confirmatur, nescio an Iamblicho potius sit imputandum quam librariis. **13.** διαφιλονεικεῖν *Fv*, διαφιλονικεῖν *C*, ubi διαφιλονικῶν primum scriptum fuisse videtur, et Cobet Coll. crit. p. 364.

τε καὶ ἑλκώσεις ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι· τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν ἐπιστῶνται εἴκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφότεροι μέν, μᾶλλον μέντοι ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδήποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ πεδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ᾤοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον· οὕτω γὰρ εὐσχήμονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτησιν. ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαι- **102**
ρεῖν πίστιν μήτε παίζοντας μήτε σπουδάζοντας· οὐ γὰρ ἔτι ῥᾴδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, ὅταν ἅπαξ παρεμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ τῶν φασκόντων φίλων εἶναι ἤθη. φιλίαν μὴ ἀπογινώσκειν ἀτυχίας ἕνεκα ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπιπτουσῶν, ἀλλὰ μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε καὶ φιλίας τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην τε καὶ ἀνεπανόρθωτον.

τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ τύπος ἦν τῆς διὰ τῶν ἀποφάσεων παρ' αὐτοῖς γινομένης ἐπανορθώσεως εἴς τε πάσας τὰς ἀρετὰς καὶ ὅλον τὸν βίον διατείνων.

ΚΓ.

Ἀναγκαιότατος δὲ παρ' αὐτῷ τρόπος διδασκαλίας ὑπῆρχε καὶ ὁ **103**
διὰ τῶν συμβόλων. ὁ γὰρ χαρακτὴρ οὗτος καὶ παρ' Ἕλλησι μὲν σχεδὸν ἅπασιν ἅτε παλαιότροπος ὢν ἐσπουδάζετο, ἐξαιρέτως δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ποικιλώτατα ἐπρεσβεύετο, κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ παρὰ Πυθαγόρᾳ μεγάλης σπουδῆς ἐτύγχανεν, εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐννοίας,

---

1. ἐν ταῖς] ταῖς *C*. τοῦτο δὲ γίνεσθαι anon., τοῦ δὲ γίνεσθαι *Fa*, om. tria ista verba *C*. **2.** ἐπιστῶνται *Fa*, ἐπίστωνται *Cc*. μᾶλλον μέντοι ex § 231 Cobet Coll. crit. p. 365, μᾶλλον μὲν *FP'* cod. Franeq., μᾶλλον δὲ *Cv* ut coniecit Arcerius. **4.** τε] τὲ *FC*, δὲ malit N. πεδαρτάσεις ex § 231 revocari iussit Cobet Orat. de arte interpr. p. 60 duce Schaefero, παιδαρτάσεις *FCv*, παιδαρτύσεις Scaliger, cuius nomen in exemplo Berolinensi om., et Loganus p. 96. cf. quae dicentur in § 197. **10.** διυγιᾶναι *Cv*, διυγιάναι *F*. **11.** ἤθη abesse malit N. **14.** ἀνεπανόρθωτον *F* ut coniecerat anon., ἐπανόρθωτον *Ca*. **15.** οὖν om. *C*.
19. ὑπῆρχε καὶ ὁ] ὑπῆρχεν ὁ malit N.

ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχουσιν ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους ἐλευθερωθεῖσαι τύπου, προσοικειωθεῖσαι δὲ κατὰ ἁπλῆν καὶ ἀποίκιλον παράδοσιν ταῖς τῶν φιλοσόφων τούτων μεγαλο-
104 φυΐαις καὶ ὑπὲρ ἀνθρωπίνην ἐπίνοιαν θεωθεῖσαι. καὶ γὰρ οἱ ἐκ τοῦ διδασκαλείου τούτου, μάλιστα δὲ οἱ παλαιότατοι καὶ αὐτῷ συγχρονίσαντες καὶ μαθητεύσαντες τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτῃ νέοι, Φιλόλαός τε καὶ Εὔρυτος καὶ Χαρώνδας καὶ Ζάλευκος καὶ Βρύσων, Ἀρχύτας τε ὁ πρεσβύτερος καὶ Ἀρισταῖος καὶ Λῦσις καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ Ζάμολξις καὶ Ἐπιμενίδης καὶ Μίλων, Λεύκιππός τε καὶ Ἀλκμαίων καὶ Ἵππασος καὶ Θυμαρίδας καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς ἅπαντες, πλῆθος ἐλλογίμων καὶ ὑπερφυῶν ἀνδρῶν, τάς τε διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας καὶ τοὺς ὑπομνηματισμούς τε καὶ ὑποσημειώσεις καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα καὶ ἐκδόσεις πάσας, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων χρόνων διασῴζεται, οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημώ-

---

2. κατὰ *FCa*, καθ' *b*. **4.** θεωθεῖσαι cum Scaligero *b*, θεωθεῖσι *FCa*. videtur gravior esse loci corruptela. **4—6.** καὶ γὰρ οἱ — τῷ Πυθαγόρᾳ] οἱ γὰρ παλαιότατοι καὶ αὐτῷ συγχρονίσαντες καὶ μαθητεύσαντες τῷ Πυθαγόρᾳ Iambl. Protr. c. 21 p. 308, ubi omissis verbis proximis (v. 6—14, πρεσβύτῃ — διασῴζεται) statim subiciuntur quae hoc loco habemus v. 14 — p. 77, 9, οὐ τῇ κοινῇ — ἀδολεσχίας. **6. 7.** Φιλόλαός τε καὶ Εὔρυτος] Philolaum fuisse iuniorem quam qui posset Pythagorae auditor esse aut iunior aequalis, ut aliunde satis constat ita ipse Iamblichus § 199 significat, cf. Bentleius de Phalaridis epist. p. 144 ed. Ribb. et Wyttenbach in Plat. Phaed. p. 130. atque Eurytum fuisse Philolai discipulum tradit Iamblichus § 139 et 148. **7.** Χαρώνδας καὶ Ζάλευκος] cf. Iambl. § 33. 130. 172. βρύσων *F*, βρύσσων *Cv*. cf. Mullach Fragm. philos. vol. 2 p. XLVIII sq. **7. 8.** Ἀρχύτας τε ὁ πρεσβύτερος] unum novimus Pythagoreum Archytam Tarentinum ab Iamblicho identidem commemoratum, aequalem non Pythagorae sed Platonis. **8.** ἀρισταῖος *F*, ἀρίσταιος *Cv*. Aristaeum fuisse Pythagorae successorem perhibet Iamblichus § 265. Λῦσις] Λύσις *FCv*. **9.** Ἐπιμενίδης] Epimenidem non multum post olymp. 46 diem obiisse ait Laertius Diog. 1, 111. cf. Bentleius de Phalar. p. 120. Λεύκιππος] quem Leucippum dicat Iamblichus nescimus. Ἀλκμαίων] *vera nominis forma*, ut ait Cobet Coll. cr. p. 365, *est* Ἀλκμάων, *apud Dorienses et Spartanos* Ἀλκμάν, *apud Athenienses* Ἀλκμέων. philosophus Crotoniates plerisque audit Ἀλκμαίων, sed Ἀλκμὰν ὁ Πειρίθου Κροτωνιάτης dicitur in Theodoreti Gr. affect. cur. p. 19 Gaisf.

δει καὶ [δὴ καὶ] τοῖς ἄλλοις ἅπασιν εἰωθυίᾳ λέξει συνετὰ ἐποιοῦντο ἐξ ἐπιδρομῆς τοῖς ἀκούουσι, πειρώμενοι εὐπαρακολούθητα τὰ φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν τίθεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν νενομοθετημένην αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου ἐχεμυθίαν θείων μυστηρίων καὶ πρὸς τοὺς ἀτελέστους ἀπορρήτων τρόπων ἥπτοντο καὶ διὰ συμβόλων ἐπέσκεπον τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις ἢ συγγραφάς. καὶ εἰ μή τις αὐτὰ [τὰ 105 σύμβολα] ἐκλέξας διαπτύξειε καὶ ἀμώκῳ ἐξηγήσει (περιλάβοι), γελοῖα ἂν καὶ γραώδη δόξειε τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ λεγόμενα λήρου μεστὰ καὶ ἀδολεσχίας. ἐπειδὰν μέντοι κατὰ τὸν τῶν συμβόλων τούτων τρόπον διαπτυχθῇ καὶ φανὰ καὶ εὐαυγῆ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γένηται, θεοπροπίοις καὶ χρησμοῖς τισι τοῦ Πυθίου ἀναλογεῖ καὶ θαυμαστὴν ἐκφαίνει διάνοιαν, δαιμονίαν τε ἐπίπνοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νενοηκόσι τῶν φιλολόγων. οὐ χεῖρον δὲ ὀλίγων μνημονεῦσαι ἕνεκα τοῦ σαφέστερον γενέσθαι τὸν τύπον τῆς διδασκαλίας. «ὁδοῦ πάρεργον οὔτε εἰσιτέον εἰς ἱερὸν οὔτε προσκυνητέον τὸ παράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριὼν γένοιο· ἀνυπόδητος θῦε καὶ

1. καὶ δὴ καὶ] καὶ recte Iambl. Protr. c. 21. **1. 2.** ἐξ ἐπιδρομῆς τοῖς ἀκούουσι *FCP'*, ἐξ ἐπιδρομῆς ἀκούουσι *a*, τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς ἀκούουσι *b*, τοῖς ἁπλῶς ἀκούουσιν ἐξ ἐπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν Protr. p. 310. 312. **2.** εὐπαρακολούθητα *F* ut coni. Kuster, ἀπαρακολούθητα *Ca*. **2. 3.** πειρώμενοι εὐπαρακολούθητα — τίθεσθαι] εὐπαρακολούθητα πειρώμενοι τίθεσθαι τὰ φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν Protr. **5.** ἐπέσκεπον Kiessl. cum Iambl. Protr., ἐπεσκόπουν *FCa*, ἐπεσκότουν Rittershusius in Porph. p. 158. **6.** ἢ συγγραφάς *FC* ut Protr., ἢ καὶ συγγραφάς *v*. **6. 7.** τὰ σύμβολα del. N. **7.** ἀμώκω *FC*, ἀμώκῳ *Pa*, ἀμώμῳ Arcerius, traditam scripturam tuetur Cobet Coll. cr. p. 365 sq. περιλάβοι om. *FCa*, ex Protr. addidit Rittershusius. **8—13.** eadem sententia in § 227 recurrit. **8. 9.** λήρου μεστὰ *FCa* ut Protr., λήρου τε μεστὰ *b*. **10.** φανὰ *FCa*, φανερὰ *P* ut coni. Rittershusius in Porph. p. 224. εὐαυγῆ Schaefer in Kiessl. edit. et L. Dindorf in Thes. vol. 3 p. 2177 C, cf. Cobet Coll. cr. p. 345 sq. et quae diximus p. 13 sq., εὐαγῆ *FCv*, ἐναργῆ coni. Rittershusius, ἐναυγῆ Scaliger. **11.** θεοπροπίοις *F*, θεοπρεπείαν *C*, θεοπροπίαν *P'* cod. Franeq., θεοπροπίᾳ *v* ex Arcerii coniectura. ἀναλογεῖ *d* ex Scaligeri emend., ἀναλύει *FCa*. **14.** τὸν τύπον] τὸν τρόπον N. **14—16.** ὁδοῦ πάρεργον — παριὼν γένοιο] cf. § 85 p. 63, 2. 3. **15.** εἰσιτέον] εἰσιτητέον Iambl. Protr. p. 320. τὸ παράπαν *Ca*, τοπαράπαν *F*. **16. p. 78, 1.** ἀνυπόδητος — προσκύνει] cf. § 85 p. 63, 1. 2. **16.** θῦε *b*, θύε *FCa*.

προσκύνει· τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ἐκκλίνων διὰ τῶν ἀτραπῶν βάδιζε· περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ λάλει.» τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν, ὁ τρόπος ἦν αὐτοῦ τῆς διὰ συμβόλων διδασκαλίας.

ΚΔ.

106 Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τροφὴ μεγάλα συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς καὶ τεταγμένως γίγνηται, σκεψώμεθα τίνα καὶ περὶ ταύτην ἐνομοθέτησε. τῶν δὴ βρωμάτων καθόλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἴτια, τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καθίστησί τε καὶ συστέλλει. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι καὶ τὴν κέγχρον ἐπιτηδείαν εἰς τροφήν. καθόλου δὲ ἀπεδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια ὡς ἀπάγοντα ἡμᾶς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσεως. κατ' ἄλλον δὲ αὖ τρόπον καὶ τῶν νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφόδρα ἀπέχεσθαι παρήγγελλεν ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀνθρωπίνης χρήσεως, καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ εὐαύγειαν ἢ πρὸς σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς
107 ἕξιν, παρῄνει φυλάττεσθαι. καὶ τὰ πρὸς εὐαύγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τάς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα, παρῃτεῖτο. κοινῶς μὲν οὖν ταῦτα ἐνομοθέτησε περὶ τροφῆς· ἰδίᾳ δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις τῶν φιλο-

---

1. ὁδοὺς deleri vult Cobet Coll. crit. p. 366, vide tamen quae diximus in § 83 p. 61, 11. **2.** περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ λάλει] consentit cum his verbis Protr. p. 338. antiquiorem praecepti eiusdem formam habemus supra § 84: μὴ λέγειν ἄνευ φωτός, ubi recte λέγειν dicitur, non λαλεῖν (cf. Cobet Coll. crit. p. 366), et absunt περὶ Πυθαγορείων verba parum apta.

5. ἐπεὶ δὲ] ἐπειδὴ δὲ *C.* **6.** γίγνηται *F*, γίνηται *Cv.* σκεψώμεθα] σκεψόμεθα *C.* **7.** περὶ ταύτην] περὶ ταύτης N. τῶν δὴ *F*, τῶν μὲν *Cv.* **9.** ἐδοκίμαζέ τε] ἐδοκίμαζε *C.* ἐκέλευεν] ἐκέλευσε *C.* **11.** ἐπιτηδείαν *F*, ἐπιτήδειον *Cv.* καθόλου *FC*, καθ' ὅλου *v.* τοῖς θεοῖς] τῶν θυσιῶν coni. N. **14.** παρήγγελλεν] παρήγγειλεν *C.* **16.** εὐαύγειαν Cobet Coll. cr. p. 345, ἁγνείαν *FP'b* ut coniecerat Arcerius, ἄγνοιαν *C*, ἀγνοίαν *a.* καὶ ἀρετῆς *FCP'*, ἡ ἀρετῆς *v.* **17.** εὐαύγειαν Schaefer in Kiessl. ed., εὐα' *F*, εὐάγειαν *Cv.* **18.** καθαρότητας vix sanum. **19.** ταῦτα] ταύτην *C.*

σόφων καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις καθάπαξ περιῄρει τὰ περιττὰ καὶ ἄδικα τῶν ἐδεσμάτων, μήτε ἔμψυχον μηδὲν μηδέποτε ἐσθίειν εἰσηγούμενος μήτε οἶνον ὅλως πίνειν μήτε θύειν ζῷα θεοῖς μήτε καταβλάπτειν μηδ' ὁτιοῦν αὐτά, διασῴζειν δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμελέστατα. καὶ αὐτὸς οὕτως ἔζησεν, ἀπεχόμενος τῆς ἀπὸ 108
τῶν ζῴων τροφῆς καὶ τοὺς ἀναιμάκτους βωμοὺς προσκυνῶν, καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναιρήσουσι τὰ ὁμοφυῆ πρὸς ἡμᾶς ζῷα προθυμούμενος, τά τε ἄγρια ζῷα σωφρονίζων μᾶλλον καὶ παιδεύων διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἀλλ' οὐχὶ διὰ κολάσεως καταβλάπτων. ἤδη δὲ καὶ τῶν πολιτικῶν τοῖς νομοθέταις προσέταξεν ἀπέχεσθαι τῶν ἐμψύχων· ἅτε γὰρ βουλομένους ἄκρως δικαιοπραγεῖν ἔδει δήπου μηδὲν ἀδικεῖν τῶν συγγενῶν ζῴων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔπεισαν δίκαια πράττειν τοὺς ἄλλους αὐτοὶ ἁλισκόμενοι ἐν πλεονεξίᾳ συγγενικῇ τῇ τῶν ζῴων μετοχῇ, ἅπερ διὰ τὴν τῆς ζωῆς καὶ τῶν στοιχείων τῶν αὐτῶν κοινωνίαν καὶ τῆς ἀπὸ τούτων συνισταμένης συγκράσεως ὡσανεὶ ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς συνέζευκται; τοῖς μέντοι ἄλλοις ἐπέτρεπέ 109
τινων ζῴων ἅπτεσθαι, ὅσοις ὁ βίος μὴ πάνυ ἦν ἐκκεκαθαρμένος καὶ ἱερὸς καὶ φιλόσοφος· καὶ τούτοις (δὲ) χρόνον τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς ὡρισμένον. ἐνομοθέτησε δὲ τοῖς αὐτοῖς καρδίαν μὴ τρώγειν, ἐγκέ-

---

1. ἀκροτάτοις parum aptum videtur. **4.** μηδ' *Cd*, μὴ δ' *F*, μήδ' *a*. ὁτιοῦν *Fb*, ὅτι οὖν *Ca*. αὐτά] αὐτῶν Kuster. **6.** τοὺς ἀναιμάκτους βωμοὺς προσκυνῶν] cf. § 25. 35. **7.** μηδὲ *Cb*, μὴ δὲ *F*. ἀναιρήσουσι Cobet Coll. crit. p. 328, ἀναιρήσωσι *FCv*. **7. 8.** προθυμούμενος] προμυθούμενος *F*, προθμυθούμενος *C*, προμηθούμενος *v*. utrumque verbum ferri potest, ita ut difficilis sit optio. **9.** διὰ κολάσεως *a*, διακολάσεως *FC*. abesse ista verba malit N. **10.** τῶν πολιτικῶν] τῶν πολιτειῶν coni. Rittershusius in Porph. p. 205. **11.** δήπου Heraldus p. 174 et Kuster, δὴ τοῦ *FCa*. **13. 14.** ἐν πλεονεξίᾳ συγγενικῇ (συγγενῆ *C*) τῇ τῶν ζῴων μετοχῇ] perversum dicendi genus utrum scriptori debeatur an librariis, nescio. **16.** ἀδελφότητι *a*, ἀδελφότητα *C*, ἀδελφότατα *P'*. quod in *F* habetur scribendi compendium simillimum compendiis quibus νεότητα et ἐνδοξότατε in Bastii Comm. palaeogr. tab. V 15 et 16 indicantur, incertum est utrum ἀδελφότατα an ἀδελφότητα an ἀδελφότητι interpretandum sit. **18.** δὲ addidit Cobet Coll. crit. p. 366. **19.** ὡρισμένον] τεταγμένον requirere videtur Cobet. καρδίαν μὴ τρώγειν] cf. Aristot. pseudepigr. p. 199. Iambl. Protr. p. 368.

φαλον μὴ ἐσθίειν, καὶ τούτων εἴργεσθαι πάντας τοὺς Πυθαγορικούς· ἡγεμονίαι γάρ εἰσι καὶ ὡσανεὶ ἐπιβάθραι καὶ ἕδραι τινὲς τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ ζῆν. ἀφωσιοῦτο δὲ αὐτὰ διὰ τὴν τοῦ θείου λόγου φύσιν. οὕτως καὶ μαλάχης εἴργεσθαι ἐκέλευεν, ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάντρια συμπαθείας οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια. καὶ μελανούρου δὲ ἀπέχεσθαι παρήγγελλε· χθονίων γάρ ἐστι θεῶν· καὶ ἐρυθρῖνον μὴ προσλαμβάνειν δι' ἕτερα τοιαῦτα αἴτια, καὶ κυάμων ἀπέχεσθαι διὰ πολλὰς ἱεράς τε καὶ φυσικὰς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκούσας αἰτίας. καὶ ἄλλα τοιαῦτα διεθεσμοθέτησε τούτοις ὅμοια, καὶ διὰ τῆς τροφῆς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

ΚΕ.

110 Ὑπελάμβανε δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγείαν, ἄν τις αὐτῇ χρῆται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. εἰώθει γὰρ οὐ παρέργως τῇ τοιαύτῃ χρῆσθαι καθάρσει· τοῦτο γὰρ δὴ καὶ

---

p. 79, 19. p. 80, 1. ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν] cf. Iambl. Protr. p. 368. **1.** πάντας *FCP'*, πάντως *v*. **3.** αὐτὰ] καὶ ἄλλα voluisse videtur Obrechtus. **4.** οὕτως Arcerius, οὗτος *FC*. μαλάχης εἴργεσθαι ἐκέλευεν] cf. Iambl. Protr. p. 376. Aelian. V. H. 4, 17. Damasc. in Phot. Bibl. p. 344 a 36. ceterum μαλάχης *F* ut coni. Arcerius, μάχης *Ca*. **5.** συμπαθείας *FC*, συμπαθείων *a*, συμπαθειῶν *b*. **5. 6.** μελανούρου — θεῶν] eadem fere in Iambl. Protr. p. 330 leguntur. contra μὴ γεύεσθαι μελανούρων habet Plut. de pueris educ. c. 17 p. 12 D, μελανούρων μὴ γεύσεσθαι male tribuitur anonymo in Rhet. vol. VIII p. 718, 3 (sive edit. Speng. vol. 3 p. 209, 17). **6.** παρήγγελλε] παρήγγειλε *C*. **6. 7.** ἐρυθρῖνον μὴ προσλαμβάνειν] cf. Iambl. Protr. p. 372. ἐρυθῖνον dicit Laertius Diog. 8, 19 cum aliis fortasse rectius. **7.** τοιαῦτα αἴτια] τοιαῦτ' ἄττα malit N. ἀπέχεσθαι *Cb*, ἀπέχου *Fa*. ceterum fabarum esu abstinuisse Pythagoram multi tradiderunt, negavit teste Gellio Aristoxenus fr. 7, cf. Cobet Coll. cr. p. 361. **7. 8.** διὰ πολλὰς — αἰτίας] rationes quasdam permiras profert Porphyrius de Pyth. § 44. **9.** καὶ διὰ τῆς *FCa*, διὰ τῆς *b*. **10.** ὁδηγεῖν] ὡδήγει Rittershusius in Porph. p. 234.

12. 13. ὑπελάμβανε — τρόπους] eadem verba infra habentur § 164, sed pro ὑπελάμβανε rectius legitur ὑπελάμβανον, sicut mox p. 81, 5. 6 plurali numero utitur Iamblichus: hoc loco ad Pythagoram ipsum translata sunt quae de Pythagoreis narraverat Aristoxenus. cf. E. Rohde Mus. Rh. vol. 27 p. 38. **14.** καθάρσει] cf. Anecd. Paris. vol. 1 p. 172, 3: οἱ Πυ-

προσηγόρευε τὴν διὰ τῆς μουσικῆς ἰατρείαν. ἥπτετο δὲ περὶ τὴν ἐαρινὴν ὥραν τῆς τοιαύτης μελῳδίας. ἐκάθιζε γὰρ ἐν μέσῳ τινὰ λύρας ἐφαπτόμενον, καὶ κύκλῳ ἐκαθέζοντο οἱ μελῳδεῖν δυνατοί, καὶ οὕτως ἐκείνου κρούοντος συνῇδον παιῶνάς τινας, δι' ὧν εὐφραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς καὶ ἔνρυθμοι γίνεσθαι ἐδόκουν. χρῆσθαι δ' αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ μουσικῇ ἐν ἰατρείας τάξει, καὶ 111
εἶναί τινα μέλη πρὸς τὰ ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρός τε ἀθυμίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτατα ἐπινενόητο, καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρός τε τὰς ὀργὰς καὶ πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ πρὸς πᾶσαν παραλλαγὴν τῆς τοιαύτης ψυχῆς, εἶναι δὲ καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἄλλο γένος μελοποιίας ἐξευρημένον· χρῆσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσιν. ὀργάνῳ δὲ χρῆσθαι λύρᾳ· τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑπελάμβανεν ὑβριστικόν τε καὶ πανηγυρικὸν καὶ οὐδαμῶς ἐλευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν. χρῆσθαι δὲ καὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξειλεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων Πυθαγόρας μὲν σπονδειακῷ 112
ποτὲ μέλει διὰ τοῦ αὐλητοῦ κατασβέσαι τοῦ Ταυρομενίτου μειρακίου

θαγορικοί, ὡς ἔφη Ἀριστόξενος (fr. 24), καθάρσει ἐχρῶντο τοῦ μὲν σώματος διὰ τῆς ἰατρικῆς, τῆς δὲ ψυχῆς διὰ τῆς μουσικῆς.

2. ἐαρινὴν] ἑωθινὴν coni. Kiessling, recte ut opinor (cf. Porph. de Pyth. § 32), quamvis librorum scripturae faveat Schol. V Il. X 391: (ἡ πάλαι μουσικὴ) καὶ μέχρι τῶν Πυθαγορείων ἐθαυμάζετο, καλουμένη κάθαρσις. περὶ δὲ τὴν ἐαρινὴν εἰς ταὐτὸν συνιόντες ἤκουον ἑνός, ὃς μέσος καθήμενος ᾖδε λύριον ἔχων ταῖς ἠρεμαίοις ἁρμονίαις. **3.** ἐκαθέζοντο *FCP'*, ἐκαθίζοντο *v*. **4.** παιῶνάς τινας *b*, παίωνας τινάς *FCPa*, παιᾶνάς τινας malit N. **5.** ἔνρυθμοι *FP*, εὔρυθμοι *Cv*. **6—8.** καὶ εἶναί τινα — ἐπινενόητο] eadem fere recurrunt § 224. **6. 7.** καὶ εἶναί τινα μέλη] ἦν δέ τινα μέλη παρ' αὐτοῖς § 224. **7.** πρὸς τὰ ψυχῆς *FCPa*, πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς *b*. πάθη πεποιημένα N ex § 224, πεποιημένα (πεποημένα *a*) πάθη *FCP'v*. **8.** ἐπινενόητο *FCPa*, ἐπενενόητο *b*. **10.** τῆς τοιαύτης ψυχῆς *F*, τοιαύτης ψυχῆς *CPa*, τῆς ψυχῆς *b*, τοιαύτην ψυχῆς Rittershusius in Porph. p. 198, recte nisi quod τοιαύτην τῆς ψυχῆς praeferendum. **10. 11.** γένος] μέλος *CP*. **13—15.** χρῆσθαι — ψυχῆς] eadem fere habentur § 164. **13.** χρῆσθαι δὲ] χρῆσθαι ἔχει δὲ *C*. **14.** ἐξειλεγμέναις Rittershusius in Porph. p. 198, ἐξειλεγμένως *FCa*, ἐξειλεγμένων *P*, διειλεγμέναις traditum est in § 164. **15 — p. 82, 9.** spectat hunc locum Maximus Planudes in Rhet. vol. 5 p. 458, 12: καὶ Πυθαγόρας δέ, ὡς Ἰάμβλιχος φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἱρέσεως, μέσων νυκτῶν

μεθύοντος τὴν λύσσαν, νύκτωρ ἐπικωμάζοντος ἐρωμένῃ παρὰ ἀντεραστοῦ πυλῶνι ἐμπιπράναι μέλλοντος. ἐξῆπτο γὰρ καὶ ἀνεζωπύρητο ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλήματος. ὃ δὴ κατέπαυσε τάχιστα ὁ Πυθαγόρας, ἐτύγχανε δὲ αὐτὸς ἀστρονομούμενος ἀωρί, καὶ τὴν εἰς τὸ σπονδειακὸν μεταβολὴν ὑπέθετο τῷ αὐλητῇ, δι' ἧς ἀμελλητὶ κατασταλὲν κοσμίως οἴκαδε ἀπηλλάγη τὸ μειράκιον, πρὸ βραχέος μηδ' ἐφ' ὅσον οὖν ἀνασχόμενον μηδ' ἁπλῶς ὑπομεῖναν νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτοῦ, πρὸς δὲ καὶ ἐμπλήκτως ἀποσκορακίσαν τὴν τοῦ
113 Πυθαγόρου συντυχίαν. Ἐμπεδοκλῆς δὲ σπασαμένου τὸ ξίφος ἤδη νεανίου τινὸς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ξενοδόκον Ἄγχιτον, ἐπεὶ δικάσας δημοσίᾳ τὸν τοῦ νεανίου πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ ἀίξαντος, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ θυμοῦ, ξιφήρους παῖσαι τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστήν, ὡσανεὶ φονέα, Ἄγχιτον, μεθαρμοσάμενος ὡς εἶχε τὴν λύραν καὶ

ἀστρονομούμενος νεανίαν τινὰ σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος τόν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι σπεύδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας παρακελευσάμενος τῷ αὐλητῇ μεταβαλέσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπί τι καταστηματικώτερον μέλος τὸ καλούμενον σπονδεῖον (σπονδειακόν recte Kuster). eandem rem tangunt Quintil. I, 10, 32. Iamblichus § 195. Ammonius in loco quem attulit Rittersh. in Porph. p. 190 sq. de Damone musico similia narrant Galenus vol. 5 p. 473 et Marcianus Cap. p. 347, 22 Eyssenh.

1. ἐρωμένη (vel ἐρωμένῃ) *FCPa*, τῇ ἐρωμένῃ *b*. **1. 2.** παρὰ ἀντεραστοῦ *F*, παρὰ τοῦ ἀντεράστου *C*, παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ *v* et fortasse *P*. neque haec neque quae statim requuntur verba ut emendarem mihi contigit. **2.** πυλῶνι *FCPa*, καὶ τὸν πυλῶνα *b*, quod non sufficit. ἐμπιπράναι *F*, ἐπιπρᾶναι *C*, ἐμπιπρᾶναι *v*, καὶ τὸν οἶκον ἐμπιμπράναι E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 265. ἐξῆπτο γὰρ καὶ ἀνεζωπύρητο Cobet Mnem. nov. X p. 190, ἐξήπτετο γὰρ καὶ ἀνεζωπυρεῖτο (ἀνεζωπύρειτο *C*) *FCPv*. **4.** ἀωρί] ἀωρία *C*. **4. 5.** τὸ σπονδειακὸν *b*, τὸν σπονδειακὸν *Fa*, τὸν σποδιακὸν *C*, τὸν σπονδιακὸν *P*. **5.** ἀμελλητὶ *P'b*, ἀμελητὶ *FCa*. **5. 6.** κατασταλὲν] καταστειλὰς *C*. **6.** πρὸ βραχέος *F*, προβραχέως *CP*, πρὸ βραχέως *v*. μηδ' *b*, μὴ δ' *F*, μὴ *CP*. **7.** ἐφ' ὅσον οὖν *a*, ἐφόσον οὖν *F*, ἐφοσονοῦν *CP*. μηδ' ἁπλῶς *Cb*, μὴ δ' ἁπλῶς *Fa*. **9—p. 83, 5.** quae de Empedocle referuntur suum in usum convertit Maximus Plan. in Rhet. vol. 5 p. 459, 1. **10.** αὑτοῦ *FPb*, αὐτοῦ *Ca*. ξενοδόκον Cobet Coll. cr. p. 367, ξενοδόχον *FCv*. **13.** Ἄγχιτον abesse malit N. **13—p. 83, 1.** ὡς εἶχε τὴν — μεταχειρισάμενος verba om. *v*, addita sunt ex *FC*. eadem in *P* extant sed expuncta manu sec.

πεπαντικόν τι μέλος καὶ κατασταλτικὸν μεταχειρισάμενος εὐθὺς ἀνεκρούσατο τὸ

νηπενθὲς ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων,

κατὰ τὸν ποιητήν, καὶ τόν τε ἑαυτοῦ ξενοδόκον Ἄγχιτον θανάτου ἐρρύσατο καὶ τὸν νεανίαν ἀνδροφονίας. ἱστορεῖται δ' οὗτος τῶν Ἐμ- 114
πεδοκλέους γνωρίμων ὁ δοκιμώτατος ἔκτοτε γενέσθαι.

ἔτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσί τισιν ἐπιτηδείοις εἰς τὰ ἐναντία πάθη περιάγον χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ἐπί τε γὰρ εὐνὰς τρεπόμενοι τῶν μεθ' ἡμέραν ταραχῶν καὶ περιηχημάτων ἐξεκάθαιρον τὰς διανοίας ᾠδαῖς τισι καὶ μελῶν ἰδιώμασι καὶ ἡσύχους παρεσκεύαζον ἑαυτοῖς ἐκ τούτου καὶ ὀλιγονείρους τε καὶ εὐονείρους τοὺς ὕπνους, ἐξανιστάμενοί τε ἐκ τῆς κοίτης νωχελίας πάλιν καὶ κάρους δι' ἰδιοτρόπων ἀπήλλασσον ᾀσμάτων. ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματά

---

1. πεπαντικόν Cobet Orat. de arte interpr. p. 76, ἐπαντικόν (ε supra) *F*, περὶ παντικόν *C*, περιπαντικόν *P*. **3.** νηπενθὲς — ἁπάντων] Od. 4, 221. νηπενθὲς *FCP*, νηπενθές τ' *v* cum Odysseae libris. ἐπίληθες *C*, ἐπὶ λήθης *P*, ἐπίλη (θ' supra) *F*, ἐπίληθον *v*. in Odyssea inter ἐπίληθον vel ἐπιλῆθον et ἐπίληθες veteres fluctuant (cf. quae attuli in praef. I p. VII), poetae deberi arbitror κακῶν ἐπίλησιν ἁπάντων. **4.** ξενοδόκον Cobet Coll. crit. p. 367, ξενοδόχον *FCv*. Ἄγχιτον delendum esse coni. N. **7.** διδασκαλεῖον *Ca*, διδασκάλιον *FP*. **8.** ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἐπαφὰν] cf. § 64 p. 45, 2. **11.** περιηχημάτων] ἐνηχημάτων in libris est § 65 p. 45, 12. ἐξεκάθαιρον *b*, ἐξεκάθηρον *FCP*, ἐξεκάθηρον *a*. **13. 14.** ἐκ τῆς κοίτης νωχελίας *FP*, τῆς κοίτης νωχελίας *C*, ἐκ τῆς κοινωφελείας *a*, τὰς ἐκ κοίτης νωχελείας Cobet Coll. crit. p. 368. de νωχελία forma diximus in § 65 p. 45, 16. **14.** κάρους *FCa*, κάρου *b*. ἰδιοτρόπων ex § 65 p. 45, 16 N, ἀλλοτρόπων *FCv*. ἀπήλλασσον *Fa*, ἀπήλασσων *C*, ἀπήλασσον *P*, ἀπηλλάσσοντο *b*. **15.** ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη] ἄνευ λέξεως διὰ μελῶν τινῶν καὶ ῥυθμῶν τρόπους τε καὶ πάθη coll. § 64 p. 44, 19. 20 scribi vult Cobet Coll. crit. p. 368. ἄνευ μελισμάτων ψιλῇ λέξει vel διὰ ψιλῆς λέξεως proposuit Kiessling tacens de verbis ὅπου τε (τὲ *Fa*), quorum loco πόνους τε requirebat Koen in Greg. Cor. p. 255, ἐπῳδῇ Lobeck in Phryn. p. 243 et in Soph. Ai. ed. alt. p. 251. locus videtur esse mutilatus.

τινα ἀφυγίαζον, ὡς φασίν, ἐπᾴδοντες ὡς ἀληθῶς, καὶ εἰκὸς ἐντεῦθέν ποθεν τοὔνομα τοῦτο εἰς μέσον παρεληλυθέναι τὸ τῆς ἐπῳδῆς. οὕτω μὲν οὖν πολυωφελεστάτην κατεστήσατο Πυθαγόρας τὴν διὰ τῆς μουσικῆς τῶν ἀνθρωπίνων ἠθῶν τε καὶ βίων ἐπανόρθωσιν.

115 ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα γεγόναμεν ἀφηγούμενοι τὴν Πυθαγόρου παιδευτικὴν σοφίαν, οὐ χεῖρον καὶ τὸ τούτῳ παρακείμενον ἐφεξῆς εἰπεῖν, ὅπως ἐξεῦρε τὴν ἁρμονικὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς ἁρμονικοὺς λόγους. ἀρξόμεθα δὲ μικρὸν ἄνωθεν.

ΚΓ.

Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συντεταμένῳ ὑπάρχων, εἰ ἄρα δύναιτο τῇ ἀκοῇ βοήθειάν τινα ὀργανικὴν ἐπινοῆσαι παγίαν καὶ ἀπαραλόγιστον, οἵαν ἡ μὲν ὄψις διὰ τοῦ διαβήτου καὶ διὰ τοῦ κανόνος ἢ νὴ Δία διὰ διόπτρας ἔσχεν, ἡ δ' ἁφὴ διὰ τοῦ ζυγοῦ ἢ διὰ τῆς τῶν μέτρων ἐπινοίας, παρά τι χαλκοτυπεῖον περιπατῶν ἔκ τινος δαιμονίου συντυχίας ἐπήκουσε ῥαιστήρων σίδηρον ἐπ' ἄκμονι ῥαιόντων καὶ τοὺς ἤχους παραμὶξ πρὸς ἀλλήλους (συμφωνοτάτους) ἀποδιδόντων, πλὴν μιᾶς συζυγίας. ἐπεγίνωσκε δ' ἐν αὐτοῖς τήν τε διὰ πασῶν τήν τε διὰ πέντε καὶ τὴν διὰ τεσσάρων συνῳδίαν, τὴν δὲ

---

1. ὡς φασὶν *Fa*, ὡς φασιν *C*, ὥς φασιν *c*. **1. 2.** ἐντεῦθέν ποθεν *c*, ἐντεῦθεν πόθεν *FCa*. **2.** τοῦτο εἰς μέσον] τοῦ εἰς τὸ μέσον *C*. **6.** τούτῳ Cobet Coll. crit. p. 368 sq., τούτων *FC*, τούτου *v*. **8.** ἀρξόμεθα *C* ut coni. Cobet Coll. crit. p. 369, ἀρξώμεθα *Fv*.

10. quae capite XXVI continentur repetita sunt ex Nicom. Geras. Enchir. harm. p. 10—14 Meib., cf. Gaudentii Introd. harm. p. 13 sqq. **11.** ὀργανικὴν om. Nicom. **13.** ἢ νὴ Δία διὰ διόπτρας] ἢ διὰ διόπτρας Cobet Coll. crit. p. 369 optime: at tuetur librorum scripturam Nicomachus, neque improbabile arbitror Iamblichum exempli sui vitio esse deceptum. ἔσχεν *F*, ἔχειν *CP'* cod. Franeq., ἔχει Nicom. ut coni. Arcerius. διὰ τοῦ ζυγοῦ] διὰ ζυγοῦ Nicom. **14.** χαλκοτύπειον *a*, χαλκοτυπεῖον *b*, χαλκοτύπιον *FC* ut Nicom. **15.** σίδηρον *F* ut coni. Arcerius, σιδήρων *CP'*, σίδηρον vel σιδηρῶν Nicomachi libri. **15. 16.** ῥαιόντων] παιόντων coni. Arcerius. **16.** συμφωνοτάτους ex Nicomacho addi iussit E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 265. **18.** τήν τε διὰ πέντε] καὶ τὴν διὰ πέντε Nicom. συνῳδίαν *b* cum anon., συνωδίαν *P'* itemque *F* ex corr., συνοδίαν *F* pr. sicut *Ca*.

μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύμφωνον μὲν
ἑώρα αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς ἐν αὐτοῖς
μειζονότητος. ἄσμενος δὴ ὡς κατὰ θεὸν ἀνυομένης αὐτῷ τῆς προ- **116**
θέσεως, εἰσέδραμεν εἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ ποικίλαις πείραις παρὰ τῶν
ἐν τοῖς ῥαιστῆρσιν ὄγκων εὑρὼν τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου, ἀλλ' οὐ
παρὰ τὴν τῶν ῥαιόντων βίαν οὐδὲ παρὰ τὰ σχήματα τῶν σφυρῶν
οὐδὲ παρὰ τὴν τοῦ ἐλαυνομένου σιδήρου μετάθεσιν, σηκώματα ἀκρι-
βῶς ἐκλαβὼν καὶ ῥοπὰς ἰσαιτάτας τῶν ῥαιστήρων πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλ-
λάγη, καὶ ἀπό τινος ἑνὸς πασσάλου διαγωνίου ἐμπεπηγότος τοῖς
τοίχοις, ἵνα μὴ κἀκ τούτου διαφορά τις ὑποφαίνηται ἢ ὅλως ὑπονοῆ-
ται πασσάλων ἰδιαζόντων παραλλαγή, ἀπαρτήσας τέσσαρας χορδὰς
ὁμούλους καὶ ἰσοκώλους, ἰσοπαχεῖς τε καὶ ἰσοστρόφους, ἑκάστην ἀφ'
ἑκάστης ἐξήρτησεν, ὁλκὴν προσδήσας ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους, τὰ
δὲ μήκη τῶν χορδῶν μηχανησάμενος ἐκ παντὸς ἰσαίτατα. εἶτα **117**
κρούων ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ἐπαλλὰξ συμφωνίας εὕρισκε τὰς προλεχ-
θείσας, ἄλλην ἐν ἄλλῃ συζυγίᾳ. τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐξ-
αρτήματος τεινομένην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ μικροτάτου διὰ πασῶν
φθεγγομένην κατελάμβανεν· ἦν δὲ ἢ μὲν δώδεκα τινῶν ὁλκῶν, ἢ δὲ
ἕξ. ἐν διπλασίῳ δὴ λόγῳ ἀπέφαινε τὴν διὰ πασῶν, ὅπερ καὶ αὐτὰ
τὰ βάρη ὑπέφαινε· τὴν δ' αὖ μεγίστην πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικροτά-
την, οὖσαν ὀκτὼ ὁλκῶν, διὰ πέντε συμφωνοῦσαν, ἔνθεν ταύτην ἀπέ-
φαινεν ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧπερ καὶ αἱ ὁλκαὶ ὑπῆρχον πρὸς ἀλλή-

---

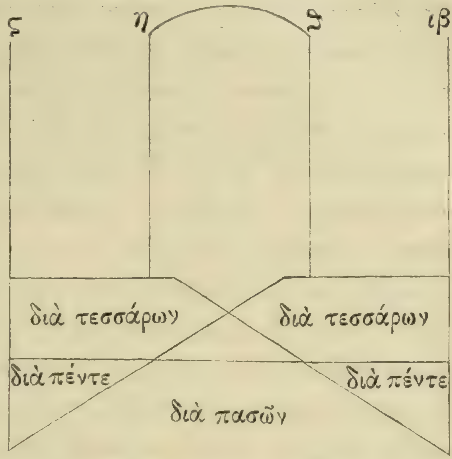
3. μειζονότητος] μείζονος Nicom. **4.** εἰσέδραμεν om. Nicom. **4. 5.** παρὰ τῶν — ὄγκων *Fa* ut Nicom., παρὰ τῶν — ὄγκον *C*, παρὰ τοὺς — ὄγκους Meibom, παρὰ τὸν — ὄγκον Kiessling. **6.** ῥαιόντων] παιόντων coni. Arcerius. οὐδὲ Nicom., οὔτε *FCv*. **8.** ἰσαιτάτας *FCa*, ἰσοτάτας *b*, ἰσοτάτους Nicom. **9.** διαγωνίου *b* cum Nicom. ut coni. anon., διὰ γωνίας *F*, διαγωνίας *Ca*. **11.** παραλλαγή *b* cum Nicom., παραλλαγῇ *FC*, παραλ λαγῇ *a*. ἀπαρτήσας *b* cum Nicomacho, ἀπαρτίσας *FCP'*, ἀπαρτὶ *a*. **12.** ἰσοπαχεῖς Scaliger, ἰσοπαλεῖς *FCa*, ἰσοπλαγεῖς *P*, ἰσοπαγεῖς Nicom. **12. 13.** ἀφ' ἑκάστης *FCa* ut Nicom., ἐφ' ἑκάστης *b*. **15.** ἐπαλλὰξ *FP'*, ἐπάλλάξ *C*, ἐναλλὰξ Nicom. ut coni. Arcerius. **19.** δὴ *FCP'* ut Nicom., δὲ *b*, particulam om. *a*. **19. 20.** αὐτὰ τὰ βάρη] αὐτὰ (vel ἂν τὰ) βάρη Nicom. **20.** πρὸς τὴν *b* cum Nicom., πρὸς τὰ *FCa*. **20. 21.** παρὰ τὴν μικροτάτην] παραμικροτάτην Nicom. **21.** ἔνθεν *Fb* ut Nicom., ἔνθα *Ca*.

λας· πρὸς δὲ τὴν μετ' αὐτὴν μὲν τῷ βάρει, τῶν δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐννέα σταθμῶν ὑπάρχουσαν, τὴν διὰ τεσσάρων, ἀναλόγως τοῖς βρίθεσι, καὶ ταύτην δὴ ἐπίτριτον ἄντικρυς κατελαμβάνετο, ἡμιολίαν
118 τὴν αὐτὴν φύσει ὑπάρχουσαν τῆς σμικροτάτης. τὰ γὰρ ἐννέα πρὸς τὰ ἓξ οὕτως ἔχει ὅνπερ τρόπον ἡ παρὰ τὴν μικρὰν ἡ ὀκτὼ πρὸς μὲν τὴν τὰ ἓξ ἔχουσαν ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἦν, πρὸς δὲ τὴν τὰ δώδεκα ἐν ἡμιολίῳ. τὸ ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ πέντε καὶ τῆς διὰ τεσσάρων, ᾧ ὑπερέχει ἡ διὰ πέντε τῆς διὰ τεσσάρων, ἐβεβαιοῦτο ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧπερ τὰ ἐννέα πρὸς τὰ ὀκτώ, ἑκατέρως τε ἡ διὰ πασῶν σύστημα ἠλέγχετο, ἤτοι ἡ διὰ πέντε καὶ διὰ τεσσάρων ἐν συναφῇ, ὡς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίου τε καὶ ἐπιτρίτου, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἕξ, ἢ ἀναστρόφως τῆς διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε, ὡς τὸ διπλάσιον ἐπιτρίτου τε καὶ ἡμιολίου, οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἕξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ διὰ πασῶν. τυλώσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀκοὴν πρὸς τὰ ἐξαρτήματα καὶ βεβαιώσας πρὸς αὐτὰ τὸν τῶν σχέσεων λόγον, μετέθηκεν εὐμηχάνως τὴν μὲν τῶν χορδῶν κοινὴν ἀπόδοσιν, τὴν τοῦ διαγωνίου πασσάλου, εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου βα-

---

1. μετ' αὐτὴν *b* cum Scaligero et Meibomio, μεθ' ἑαυτὴν *FCa*. **2. 3.** βρίθεσι] βάρεσι Meibom, cf. Iambl. p. 87, 2. **4.** σμικροτάτης *Fa*, μικροτάτης *Cb* ut Nicom. **5. 6.** οὕτως ἔχει — τὴν τὰ ἓξ om. *C*. **5.** ὅνπερ τρόπον] καθ' ὃν τρόπον coni. Kuster. **5. 6.** ἡ παρὰ τὴν μικρὰν ἡ ὀκτὼ πρὸς μὲν τὴν (τὴν in *F* supra lineam add. m. pr.) τὰ ἓξ ἔχουσαν *Fa*. consentit Nicomachus nisi quod πρὸς μὲν τὴν ἓξ ἔχουσαν praebet, omisso τὰ articulo. ἡ μεγίστη, ἡ δώδεκα, ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικράν, ἡ ὀκτώ· ἡ δὲ ὀκτὼ πρὸς τὴν τὰ ἓξ ἔχουσαν coni. Loganus p. 98, quem sequitur Kiessling ita ut τὰ δὲ ὀκτὼ (non ἡ δὲ ὀκτὼ) scribendum ducat. ἡ μεγίστη πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικράν, τὰ δὲ ὀκτὼ πρὸς μὲν τὴν τὰ ἓξ ἔχουσαν *d*. **6.** prius ἐν om. Nicom. **7. 8.** ᾧ ὑπερέχει *b*, οὗ ὑπερέχει *FCa*, τουτέστι ᾧ ὑπερέχει Nicom. **9.** ἑκατέρως] ἑκατέρων Nicom. **10.** ἤτοι ἡ διὰ πέντε καὶ διὰ τεσσάρων E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 265, ἤτοι ἡ διὰ τεσσάρων καὶ (καὶ ἡ *Cc*) διὰ πέντε *FCa*, ἤτοι τῆς διὰ πέντε καὶ διὰ τεσσάρων Nicom. **12.** καὶ τῆς διὰ πέντε] καὶ διὰ πέντε Nicom. **14.** διὰ πασῶν om. Nicom., διατάσσων coni. Scaliger, τῆς διὰ πασῶν Loganus p. 99. τυλώσας δὲ] τυλώσας Nicom. **16.** μετέθηκεν *b* cum Nicom., προσέθηκεν *FCa*. **17.** ἀπόδοσιν *Fa* ut Nicom., ἀπόδωσιν *C* pr., ἀπόδεσιν recte *c* cum Arcerio. τὴν τοῦ] τὴν ἐκ τοῦ recte *c* cum Nicom.

τῆρα, ὃν χορδότονον ὠνόμαζε, τὴν δὲ ποσὴν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσιν εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἄνωθεν σύμμετρον περιστροφήν.
119 ἐπιβάθρᾳ τε ταύτῃ χρώμενος καὶ οἷον ἀνεξαπατήτῳ γνώμονι εἰς ποικίλα ὄργανα τὴν πεῖραν λοιπὸν ἐξέτεινε, λεκίδων τε κροῦσιν καὶ αὐλοὺς καὶ σύριγγας καὶ μονόχορδα καὶ τρίγωνα καὶ τὰ παραπλήσια, καὶ σύμφωνον εὕρισκεν ἐν ἅπασι καὶ ἀπαράλλακτον τὴν δι' ἀριθμοῦ κατάληψιν. ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν τοῦ ἓξ ἀριθμοῦ κοινωνοῦντα φθόγγον, μέσην δὲ τὸν τοῦ ὀκτώ, ἐπίτριτον αὐτοῦ τυγχάνοντα, παραμέσην δὲ τὸν τοῦ ἐννέα, τόνῳ τοῦ μέσου ὀξύτερον καὶ δὴ καὶ ἐπόγδοον, νήτην δὲ τὸν τοῦ δώδεκα, καὶ τὰς μεταξύτητας κατὰ τὸ διατονικὸν γένος συναναπληρώσας φθόγγοις

---

1. ποσὴν ἐπίτασιν *F*, πόσην ἢ ἐπίτασιν *C*, ποσὴν ἢ ἐπίτασιν *a*, ποσὴν ἀνάτασιν vel ποσὴν ἐπίτασιν Nicom. **3—16.** repetivimus hoc loco lineas et literas in *F* codicis folio 22 verso, quod incipit ab verbis ἐν ᾧπερ (p. 86, 9 nostrae edit.), Iamblichi verbis appictas ita ut spatium aequent versuum novem (inde ab v. 5 usque ad v. 13), quibus verba τυλώσας — γνώμονι εἰς (p. 86, 14 — p. 87, 5) scripta sunt. eadem effigies in *C* codicis folio 29 verso explet spatium decem versuum, quibus scriptoris verba τάξει — πασσάλου (p. 86, 14 — 17) continentur. inter editiones una est quae codicum imaginem expresserit *a*, in cuius exemplo Berolinensi supra numeros ς η ϑ ιβ a Scaligero adscripta perhibentur chordarum nomina, *ὑπάτη μέση παραμέση νήτη.* **6.** τὴν πεῖραν λοιπὸν] λοιπὸν τὴν πεῖραν Nicom. **7.** λεκίδων] πηκτίδων coni. Loganus p. 100, consentit cum librorum scriptura Nicomachus. **10.** σύμφωνον *b* cum Nicom., σύμφωνα *FCa*. **11. 12.** ἀπαράλλακτον] ἀπαράληπτον vitiose Nicom. **14.** μὲν om. Nicom. τὸν *a* et nisi fallor *F*, τὴν *C*. **16.** τὸν τοῦ ὀκτώ] τὴν τοῦ ὀκτώ *Ca*. **17.** τὸν τοῦ ἐννέα] τὴν τοῦ ἐννέα *Ca*. **18.** τὸν τοῦ δώδεκα] τῶν του δώδεκα *C*. **19.** συναναπληρώσας] συναπληρώσας *C* ut Nicom. ed. Meib.

ἀναλόγοις, οὕτως τὴν ὀκτάχορδον ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπέταξε, δι-
120 πλασίῳ, ἡμιολίῳ, ἐπιτρίτῳ, καὶ τῇ τούτων διαφορᾷ, ἐπογδόῳ. τὴν δὲ πρόβασιν ἀνάγκῃ τινὶ φυσικῇ ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου ἐπὶ τὸ ὀξύτατον κατὰ τοῦτο τὸ διατονικὸν γένος οὕτως εὕρισκε. τὸ γὰρ χρωματικὸν καὶ ἐναρμόνιον γένος αὖθίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν, ὡς ἐνέσται ποτὲ δεῖξαι, ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν. ἀλλά τό γε διατονικὸν γένος τοῦτο τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς προόδους τοιαύτας τινὰς φυσικὰς ἔχειν φαίνεται, ἡμιτόνιον, εἶτα τόνος, (εἶτα τόνος,) καὶ τοῦτ' ἔστι διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων καὶ τοῦ λεγομένου ἡμιτονίου. εἶτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τοῦτ' ἔστι τοῦ μεσεμβοληθέντος, ἡ διὰ πέντε γίνεται, σύστημα τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχουσα. εἶθ' ἑξῆς τούτῳ ἡμιτόνιον καὶ τόνος καὶ τόνος, ἄλλο διὰ τεσσάρων, τοῦτ' ἔστιν ἄλλο ἐπίτριτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἑπταχόρδῳ πάντας ἐκ τοῦ βαρυτάτου τοὺς ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους τὴν διὰ τεσσάρων ἀλλήλοις δι' ὅλου συμφωνεῖν, τοῦ ἡμιτονίου κατὰ μετάβασιν τήν τε πρώτην καὶ τὴν μέσην καὶ τὴν τρί-
121 την χώραν μεταλαμβάνοντος κατὰ τὸ τετράχορδον· ἐν δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχόρδῳ, ἤτοι κατὰ συναφὴν συστήματι ὑπαρχούσῃ

---

1. ἀναλόγοις] ἀναλόγως· *C*. **5.** ἐναρμόνιον *F* ut Nicom., ἐναρμονικὸν *Ca*. ἐκ τοῦ αὐτοῦ *CP'b*, ἐκ τούτου αὐτοῦ *F*, ἐκ τοῦ *a*, ἐκ τούτου Nicom. **6.** ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν verba om. Nicom. ceterum non ad Iamblichi μουσικὴν εἰσαγωγήν ista verba referenda sunt cum Kustero, qui conferri iussit Iambl. Introd. arithm. p. 171 B et p. 172 C, sed Nicomachi videntur: qua de re dixit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 39 sq. **7.** γένος τοῦτο] τοῦτο γένος Nicom. **8.** φυσικὰς] φυσικῶς Nicom. εἶτα τόνος, εἶτα τόνος Nicom., εἶτα τόνος *FC*, εἶτα τόνον *a*, εἶτα τόνον, εἶτα τόνον *d* cum Kustero. **9—11.** καὶ τοῦ — τριῶν τόνων verba om. *C*. **10.** τοῦτ' ἔστι] τουτέστι *Fv*. **10. 11.** μεσεμβοληθέντος *Fa*, μεσεμβληθέντος *b* cum Nicomachi ed. Meib. **11.** ἡ διὰ πέντε γίνεται σύστημα] τὸ ἡ διὰ πέντε γίνεται σύστημα Nicom., τὸ σύστημα ἡ διὰ πέντε γίνεται coni. Meibom. **12.** καὶ τόνος καὶ τόνος *FCd* ut Nicom., καὶ τόνος *a*. **13.** τοῦτ' ἔστιν ἄλλο ἐπίτριτον] τουτέστιν ἄλλο ἐπίτριτον *F* ut Nicomachi cod. Bar., τουτέστι ἄλλο ἡ (istud ἡ correcturae debetur, quid primitus fuerit non liquet) ἐπίτριτον *C*, τουτέστιν ἐπίτριτον *d* cum Nicom. ed. Meib. **14.** τοὺς om. Nicom. **18.** συστήματι] συστήματα Nicom., ubi σύστημά τι scripsit Meibom.

τετραχόρδου τε καὶ πενταχόρδου, ἢ κατὰ διάζευξιν δυεῖν τετραχόρδων τῶν χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων, ἀπὸ τῆς βαρυτάτης ἡ προχώρησις ὑπάρξει, ὥστε τοὺς ἀπ' ἀλλήλων πέμπτους πάντας φθόγγους τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλλήλοις, τοῦ ἡμιτονίου προβάδην εἰς τέσσαρας χώρας μεταβαίνοντος, πρώτην, δευτέραν, τρίτην, τετάρτην.

οὕτω μὲν οὖν τὴν μουσικὴν εὑρεῖν λέγεται, καὶ συστησάμενος αὐτὴν παρέδωκε τοῖς ὑπηκόοις ἐπὶ πάντα τὰ κάλλιστα.

ΚΖ.

Ἐπαινεῖται δὲ πολλὰ καὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας πραχθέντων **122**
ὑπὸ τῶν ἐκείνῳ πλησιασάντων. φασὶ γάρ, ἐμπεσούσης μέν ποτε
τοῖς Κροτωνιάταις ὁρμῆς πολυτελεῖς ποιεῖσθαι τὰς ἐκφορὰς καὶ
ταφάς, εἰπεῖν τινα πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐτῶν, ὅτι Πυθαγόρου διεξιόντος ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θεῶν, ὡς οἱ μὲν Ὀλύμπιοι ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν, οὐ τῷ τῶν θυομένων πλήθει προσέχουσιν, οἱ δὲ χθόνιοι τοὐναντίον ὡς ἂν ἐλαττόνων κληρονομοῦντες τοῖς κομμοῖς καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσι χοαῖς καὶ τοῖς ἐπιφορήμασι καὶ
τοῖς μετὰ μεγάλης δαπάνης ἐναγισμοῖς χαίρουσιν. ὅθεν διὰ τὴν **123**
προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς Πλούτωνα καλεῖσθαι τὸν Ἅιδην, καὶ τοὺς

---

1. τετραχόρδου τε καὶ] τετραχόρδου καὶ Nicom. δυεῖν *F*, δυοῖν *Cv* ut Nicom. **2.** τῶν] τόνῳ Nicom. **5.** εἰς τέσσαρας] εἰς τὰς τέσσαρας Nicom. **8.** ὑπηκόοις] ἐπηκόοις aut ὁμακόοις (cf. Iambl. § 162) malit N. ante ἐπὶ πάντα τὸ κάλλιστα videtur non nihil excidisse.

12. τοῖς Cobet Coll. crit. p. 369, παρὰ τοῖς *FCP'b*, περὶ τοῖς *a*. **14.** τῶν θεῶν Cobet Coll. crit. p. 369, τῶν θείων *FCv*. contrarium errorem librarii admiserunt in Eur. Herc. 62: ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θεῶν σαφές. ubi Kirchhoffii emendationem τῶν θείων confirmat Iustinus Martyr Expos. rectae fidei c. 8: οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις τῶν θείων σαφές, ὡς Ἑλλήνων σοφός τις ἐφθέγξατο. **14. 15.** ταῖς τῶν θυόντων διαθέσεσιν] τῷ τῶν θυόντων ἤθει malit N secundum Porph. de abst. 2, 15: μᾶλλον τὸ δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θυόντων ἦθος ἢ πρὸς τὸ τῶν θυομένων πλῆθος βλέπει. **16.** κομμοῖς Wyttenbach Anim. in Plut. Mor. p. 743 sq., κόμοις *F*, κομοις *CP'*, κώμοις *v*. **18.** ἐναγισμοῖς *FC* ut coni. Arcerius, ἐναγιασμοῖς *a*.

μὲν ἀφελῶς αὐτὸν τιμῶντας ἐὰν κατὰ τὸν ἄνω κόσμον χρόνιον· ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ πένθη διακειμένων ἀεί τινα κατάγειν ἕνεκα τοῦ τυγχάνειν τῶν τιμῶν τῶν ἐπὶ τοῖς μνήμασι γινομένων. ἐκ δὲ τῆς συμβουλίας ταύτης ὑπόληψιν ἐμποιῆσαι τοῖς ἀκούουσιν ὅτι μετριάζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὴν ἰδίαν σωτηρίαν διατηροῦσιν, ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀναλώμασιν ἅπαντες πρὸ μοίρας
124 καταστρέψουσιν. ἕτερον δὲ διαιτητὴν γενόμενόν τινος ἀμαρτύρου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου τῶν ἀντιδίκων ὁδῷ προσάγοντα κατὰ μνῆμά τι ἐπιστάντα φῆσαι τὸν ἐν τούτῳ κείμενον ἐπιεικῆ καθ' ὑπερβολὴν γενέσθαι. τῶν δὲ ἀντιδίκων τοῦ μὲν πολλὰ κἀγαθὰ κατευξαμένου τῷ τετελευτηκότι, τοῦ δὲ εἰπόντος «μή τι οὖν αὐτῷ πλεῖόν ἐστι;» καταδοξάσαι, καὶ παρεσχῆσθαί τινα ῥοπὴν εἰς τὴν πίστιν τὸν ἐγκωμιάσαντα τὴν καλοκαγαθίαν. ἄλλον δὲ δίαιταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα τῶν ἐπιτρεψάντων, τὸν μὲν ἀποτῖσαι τέσσαρα τάλαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, κᾆτα γνῶναι τρία, καὶ δόξαι δεδωκέναι τάλαντον ἑκατέρῳ. θεμένων δέ τινων ἐπὶ κακουργίᾳ

---

1. χρόνιον] χρονίους Wyttenbach Anim. in Plut. p. 744 et Kiessling, χρονίζειν malit N. **3.** τῶν τιμῶν *F*, τιμῶν *Cv*. τοῖς μνήμασι *F*, τῆς μνήμης *Cv*. **5. 6.** διατηροῦσιν] διατηρήσουσιν N. **7.** καταστρέψουσιν] καταστρέφουσιν Scaliger parum apte. τινος ex Scaligeri emendatione *b*, τινα *FCa*. **8.** ὁδῷ προσάγοντα *FCa*, ὁδῷ προάγοντα Kuster, quem secuti sunt recentiores editores. rectius scribemus ὁδοιποροῦντα vel ὁδοιπορήσαντα et post istud vocabulum excidisse quaedam suspicabimur. **9.** κατὰ μνῆμά τι στάντα Kuster post Reinesium, κατὰ μνῆμά τι ἐπιστάντα E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 265, καταμνηματίσαντα *F*, ubi inter ί et σ est rasura, et *a*, κατὰ μνηματίσαντα *C*. **12.** καταδοξάσαι *P'b* ut coni. Arcerius, κᾆτα δοξάσαι *F*, καταδέξασαι *C*, καταδοξάσει *a*, καταδικάσαι Cobet Coll. crit. p. 370. fortasse ante hoc verbum quaedam exciderunt. **14.** πείσαντα] πεῖσαι coni. N. ἐπιτρεψάντων *FCP'b* ut coni. anon., ἐπιστρεψάντων *a*. **14. 15.** ἀποτῖσαι *d*, ἀποτίσαι *FCa*. **15.** κᾆτα γνῶναι Cobet Coll. crit. p. 370, κᾶτα γνῶναι *F*, καταγνῶναι *Cv*. κατ' ἐκείνου (vel κατὰ τοῦ ἑτέρου) καταγνῶναι scribendum arbitratur E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 265. **16 — p. 91, 7.** quae traduntur hoc loco ex orientis gentium fabulis derivata esse docuit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 41. 61. cf. Fab. Romanenses ex rec. A. Eberhard, I p. 94—99, ubi quinque annorum puerulo tribuitur id quod de Pythagoreo quodam praedicat Iamblichus. **16.** δέ τινων *F*, δὲ τινῶν *Cb*, δὲ τινων *a*.

πρὸς γύναιον τῶν ἀγοραίων ἱμάτιον καὶ διειπομένων μὴ διδόναι θατέρῳ μέχρις ἂν ἀμφότεροι παρῶσι, μετὰ δὲ ταῦτα παραλογισαμένων καὶ σύνεγγυς τοῦ κοινῇ θεμένου λαβόντος θατέρου καὶ φήσαντος συγκεχωρηκέναι τὸν ἕτερον, εἶτα συκοφαντοῦντος [ἑτέρου] τοῦ μὴ προσελθόντος καὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὁμολογίαν τοῖς ἄρχουσιν ἐμφανίζοντος, ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ φῆσαι τὰ συγκείμενα τὴν ἄνθρωπον ποιήσειν, ἂν ἀμφότεροι παρῶσιν. ἄλλων δέ τινων ἐν 125 ἰσχυρᾷ μὲν φιλίᾳ πρὸς ἀλλήλους εἶναι δοκούντων, εἰς σιωπωμένην δὲ ὑποψίαν διά τινα τῶν κολακευόντων τὸν ἕτερον ἐμπεπτωκότων [ὃς εἴρηκε πρὸς αὐτὸν] ὡς τῆς γυναικὸς ὑπὸ θατέρου διεφθαρμένης, ἀπὸ τύχης εἰσελθόντα τὸν Πυθαγόρειον εἰς χαλκεῖον, ἐπεὶ δείξας ἠκονημένην μάχαιραν ὁ νομίζων ἀδικεῖσθαι τῷ τεχνίτῃ προσέκοπτεν ὡς οὐχ ἱκανῶς ἠκονηκότι, καθυπονοήσαντα ποιεῖσθαι τὴν παρασκευὴν αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβεβλημένον, «αὕτη σοι» φῆσαι «τῶν ἄλλων ἐστὶν ἁπάντων ὀξυτέρα, πλὴν διαβολῆς». καὶ τοῦτ' εἴπαντα ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν καὶ μὴ προπετῶς εἰς τὸν φίλον,

---

2. μέχρις] μέχρι malit N. παραλογισαμένων *FC*, παραλογισαμένου Cobet Coll. crit. p. 370. **3.** σύνεγγυς τοῦ κοινῇ θεμένου λαβόντος Cobet Coll. crit. p. 370 et E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 266, σύνεγγυς τοῦ (τοι *F*) κοινοῦ θεμένου λαβόντος *FC*, σύνεγγυς τοῦ κοινοῦ λαβόντος *a*, σύνεγγυς τὸ κοινὸν λαβόντος ex Scaligeri coniectura *b*, σὺν ἐγγύῃ τὸ κοινὸν λαβόντος Kiesslingio duce *d*. post σύνεγγυς excidisse ἀποκεκρυμμένου vel similis potestatis formam coniecit E. Rohde; ego σύνεγγυς in συνειδότος mutandum suspicabar. θατέρου deleri iussit Cobet. **4.** τὸν ἕτερον] τὸν ἑταῖρον N. ἑτέρου ut suspectum notavit N, τοῦ ἑτέρου requirebat E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 266. **7.** δέ τινων *Fd*, δὲ τινῶν *Cb*, δὲ τινων *a*. **8.** ἰσχυρᾷ μὲν φιλίᾳ] ἰσχυρὰν φιλίαν dixit Plato Phaedr. p. 233 C. **9.** τὸν ἕτερον ἐμπεπτωκότων (ἐμπεπτοκότων *C*) *FCv*, θατέρου ἐμπεπτωκότος Cobet Coll. crit. p. 371 recte ut opinor. **10.** ὃς εἴρηκε πρὸς αὐτὸν verba delenda esse vidit Cobet Coll. crit. p. 370. **11.** τὸν Πυθαγόρειον] τινὰ τῶν Πυθαγορείων dici debuisse recte iudicat E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 266. ἐπεὶ δείξας Heraldus p. 175 et *b*, ἐπιδείξας *FCa*. **13.** καθυπονοήσαντα *FC* ut cod. Franeq., καθ' ὑπονοήσαντα Arcerius, κα̑θ' ὑπονοήσαντα *b*. neque εἶτα aptum videtur neque καὶ ferri potest, nisi excidisse quaedam post ἠκονηκότι statueris. ποιεῖσθαι τὴν] ποιεῖσθαί τινα malit N. **14.** φῆσαι N, ἔφη *FCv*, φῆναι Kuster. **15.** εἴπαντα *FP'*, εἰπαντα *C*, εἰ πάντα cod. Franeq., εἴποντα Arcerius, εἰπόντα *b*.

126 ὅς ἔνδον ἦν προκεκλημένος, ἐξαμαρτεῖν. ἕτερον δὲ ξένου τινὸς ἐκβεβληκότος ἐν Ἀσκληπιείῳ ζώνην χρυσίον ἔχουσαν, καὶ τῶν μὲν νόμων τὸ πεσὸν ἐπὶ τὴν γῆν κωλυόντων ἀναιρεῖσθαι, τοῦ δὲ ξένου σχετλιάζοντος, κελεῦσαι τὸ μὲν χρυσίον ἐξελεῖν, ὃ μὴ πέπτωκεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὴν δὲ ζώνην ἐᾶν· εἶναι γὰρ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀγνοούντων εἰς τόπους ἑτέρους ἐν Κρότωνι γενέσθαι λέγουσιν, ὅτι θέας οὔσης καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερομένων, εἰπόντος τινὸς τῶν καταπεπλευκότων πρὸς τὸν πλησίον καθήμενον, «ὁρᾷς τοὺς μάρτυρας;» ἐπακούσας τις τῶν Πυθαγορείων ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολαβών, ὅπερ ἐλέγχοντες τοὺς παῖδας ἐξεῦρον, καταπεποντικέναι τινὰς τὰς ὑπὲρ τῆς νεὼς πετομένας γεράνους μαρτυρομένους. καὶ πρὸς ἀλλήλους δέ τινες, ὡς ἔοικε, διενεχθέντες, νεωστὶ πρὸς Πυθαγόραν παραβαλόντες, ὡς ὁ νεώτερος προσελθὼν διελύετο, φάσκων οὐ δεῖν ἐφ᾽ ἕτερον ποιεῖσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀλλ᾽ ἐν αὐτοῖς ἐπιλαθέσθαι τῆς ὀργῆς, τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ φῆσαι τὸν ἀκούοντα διαφερόντως ἀρέσκειν, αἰσχύνεσθαι δὲ ἐπὶ τῷ πρεσβύτερος ὢν μὴ πρότερος αὐτὸς προσελθεῖν.

127 *** καὶ ταῦτα πρὸς ἐκεῖνον εἰπεῖν καὶ τὰ περὶ Φιντίαν καὶ Δά-

---

5. 6. καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ] καὶ τοῦτο τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ coni. Kuster parum probabiliter. multa excidisse ante haec verba statuit Scaliger. **7—12.** θέας οὔσης — μαρτυρομένους] similem de Ibyco fabulam ab aliis narrari non fugit Kusterum, qui attulit Zenob. 1, 37. uberius ea de re disputavit Schneidewin Ibyci Rhegini reliq. p. 22—29. **7.** ὑπὲρ anon., ὑπὸ *FCa*. **8.** φερομένων] πετομένων Cobet Coll. crit. p. 371, φαινομένων malit N. **9.** ἐπακούσας τις] ἐπακούσας τίς *FC*. **10.** ὅπερ Arcerius, ὥπερ *FCa*, ᾧπερ *b*. **11.** τοὺς παῖδας ἐξεῦρον, καταπεποντικέναι] αὐτοὺς ἐξεῦρον, παῖδας καταπεποντικέναι Heumannus p. 93 praepostere. **12.** μαρτυρομένους *CP'* ut coni. Cobet Coll. crit. p. 371, μαρτυρουμένους *Fv*. ceterum praetulerim καταπεποντικέναι τινὰ τὰς — γεράνους μαρτυρόμενον: cf. S. D. Valvis in Ἀθηναίου vol. VI p. 262. **13.** ὡς ἔοικε verba locum non suum tenent: expectes καὶ πρὸς ἀλλήλους δὲ διενεχθέντες, νεωστί, ὡς ἔοικε, πρὸς Πυθαγόραν κτέ. παραβαλόντες Cobet Coll. crit. p. 371, παραβάλλοντες *FCv*. **14.** προσελθὼν διελύετο] προσελθὼν τῷ πρεσβυτέρῳ διελύετο N. **15.** ἐν αὑτοῖς N, ἐν αὐτοῖς *FCv*. **16.** αὐτῷ *b*, αὑτῷ N, αὐτοῖς *FC*, αὐτῶν *a*. **17.** πρότερος αὐτὸς *b*, πρότερος ὢν αὐτὸς *FCa*. **18.** multa desiderari hoc loco annotavit Scaliger. qua de re sermo sit docet Cobet Coll. crit. p. 371. 435. nimirum

μωνα, περί τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου, καὶ τὰ περὶ Κλεινίαν καὶ Πρῶρον. χωρὶς τοίνυν τούτων Εὐβούλου τοῦ Μεσσηνίου πλέοντος εἰς οἶκον καὶ ληφθέντος ὑπὸ Τυρρηνῶν καὶ καταχθέντος εἰς Τυρρηνίαν, Ναυσίθοος ὁ Τυρρηνός, Πυθαγόρειος ὤν, ἐπιγνοὺς αὐτὸν ὅτι τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστιν, ἀφελόμενος τοὺς λῃστὰς μετ' ἀσφαλείας πολλῆς εἰς τὴν Μεσσήνην αὐτὸν κατέστησε. Καρχηδονίων τε 128 πλείους ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, τοὺς παρ' αὐτοῖς στρατευομένους, εἰς νῆσον ἔρημον ἀποστέλλειν μελλόντων, ἰδὼν ἐν τούτοις Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνιος Ποσιδῆν Ἀργεῖον, (ἐτύγχανον δὲ) ἀμφότεροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, προσελθὼν αὐτῷ τὴν μὲν πρᾶξιν τὴν ἐσομένην οὐκ ἐδήλωσεν, ἠξίου δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποτρέχειν τὴν ταχίστην, καὶ παραπλεούσης νεὼς συνέστησεν αὐτὸν ἐφόδιον προσθεὶς καὶ τὸν ἄνδρα διέσωσεν ἐκ τῶν κινδύνων. ὅλως δὲ πάσας εἴ τις λέγοι τὰς γεγενημένας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸν ὄγκον καὶ τὸν καιρὸν τοῦ συγγράμματος.

μέτειμι οὖν μᾶλλον ἐπ' ἐκεῖνα, ὡς ἦσαν ἔνιοι τῶν Πυθαγορείων 129 πολιτικοὶ καὶ ἀρχικοί. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον καὶ πόλεις Ἰταλικὰς διῴκησάν τινες, ἀποφαινόμενοι μὲν καὶ συμβουλεύοντες τὰ ἄριστα

ὁ εἰπών est Dionysius minor Siciliae tyrannus imperio exutus et Corinthi vitam degens, ἐκεῖνος dicitur Aristoxenus, cui cum Dionysio exule frequens fuit commercium, cf. Iambl. § 233. 237. Porph. de Pyth. § 59. Plut. Timol. c. 15.

p. 92, 18. p. 93, 1. τὰ περὶ Φιντίαν καὶ Δάμωνα] v. quae infra narrantur § 234—236. **1.** περί τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου] nolim scribi cum Kiesslingio περί τε Πλάτωνα καὶ Ἀρχύταν, quamquam in *F* ἀρχύτου ex ἀρχύταν prima manu correctum videri testatur H. Vitelli. **1. 2.** τὰ περὶ Κλεινίαν καὶ Πρῶρον] cf. Iambl. § 239 et Diod. Sic. X, 4, 1. ceterum rectius fortasse Πρῷρον scribetur. **2.** Μεσσηνίου *b*, μεσηνίου *FCa*. **4.** ναυσίθοος *FCP'*, Ναυσίθους *v*. **6.** Μεσσήνην *b*, μεσήνην *FCa*. Καρχηδονίων *a*, χαρκηδονίων *F*, χαλκιδωνείων *C*. **7.** πεντάκις χιλίους *a*, πεντακισχιλίους *FCP'*. **8.** εἰς νῆσον ἔρημον] insulam intellegendam esse Ὀστεώδη, de qua Diod. Sic. 5, 11 rettulit, recte agnovit Cobet Coll. crit. p. 372. **9.** Καρχηδόνιος *a*, χαρκηδόνιος *FC*. Ποσιδῆν Ahrens Philol. 23 p. 199, ποσσίδην *FCv*. ἀργεῖον *FCP'*, Αἰγεῖον *a*. ἐτύγχανον δὲ verba addidit Cobet Coll. crit. p. 372. **13.** διέσωσεν] ἔσωσεν *C*. **16.** ἐκεῖνα] ἐκεῖνο E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 40. **18.** διῴκησαν τινὲς *b*, διῴκησάν τινες *c*, διώκισάν τινες *F*, διῴκισάν τινες *C*, διῴκισαν τινες *a*.

ἰῶν ὑπελάμβανον, ἀπεχόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ
γιγνομένων κατ' αὐτῶν διαβολῶν ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν
Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστε
ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι τὰ περὶ τὰς πολιτείας. ἐν τούτῳ
δὲ τῷ χρόνῳ δοκοῦσιν αἱ κάλλισται τῶν πολιτειῶν ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι
130 καὶ ἐν Σικελίᾳ. Χαρώνδας τε γὰρ ὁ Καταναῖος, εἷς εἶναι δοκῶν τῶν
ἀρίστων νομοθετῶν, [Πυθαγόρειος ἦν,] Ζάλευκός τε καὶ Τιμάρης οἱ
Λοκροί, (οἱ) ὀνομαστοὶ γεγενημένοι ἐπὶ νομοθεσίᾳ, Πυθαγόρειοι ἦσαν,
οἵ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας συστήσαντες, τήν τε γυμνασιαρχικὴν
κληθεῖσαν καὶ τὴν ἐπὶ Θεοκλέους ὀνομαζομένην, Πυθαγόρειοι λέγον-
ται εἶναι. Φύτιός τε καὶ Θεοκλῆς καὶ Ἑλικάων καὶ Ἀριστοκράτης
διήνεγκαν ἐπιτηδεύμασί τε καὶ ἔθεσιν, οἷς καὶ αἱ ἐν ἐκείνοις τοῖς
τόποις πόλεις κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο.

ὅλως δὲ εὑρετὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς ὅλης παιδείας, εἰπόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν καὶ γῆν πυρὸς καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων καὶ ταῦτα πνεύματος, ἔτι καλὸν αἰσχροῦ καὶ δίκαιον ἀδίκου καὶ τἆλλα

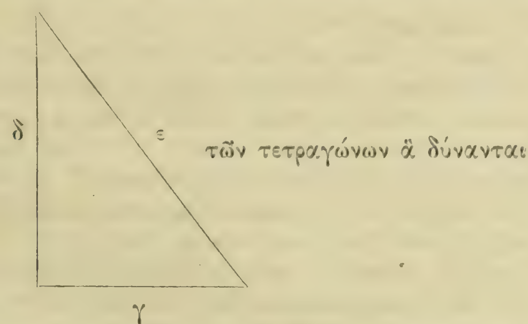
---

1. προσόδων parum aptum videtur. **2.** γιγνομένων *FCa*, γινομένων *d*. **2—4.** ὅμως ἐπεκράτει — πολιτείας] eadem verba recurrunt infra § 249. derivata esse ex Aristoxeno probabiliter coniecit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 42. **3. 4.** ὥστε ὑπ' ἐκείνων § 249, ὥστε ἐπ' ἐκείνων h. l. *F*, ὥστ' ἐπ' ἐκείνων *Ca*, ὥστ' ὑπ' ἐκείνων *b* duce Arcerio. **4.** περὶ τὰς πολιτείας Cobet Coll. crit. p. 401 ex § 249, περὶ τῆς πολιτείας h. l. *FCv*. **5.** δὲ] δὴ malit N. **7.** Πυθαγόρειος ἦν verba ut suspecta notavit N. Τιμάρης] eadem forma extat § 267, Τιμάρατος dicitur § 172. **8.** οἱ addidit N. **9.** Ῥηγινικὰς] Ῥηγίνας malit N. **10.** ἐπὶ θεοκλέους *F* ut coni. Scaliger, ἐπὶ θοκλέους *Ca*, *ab Euthycle* Obrechtus, ἀπὸ Θεοκλέους coni. Kuster. **11.** Φύτιός τε καὶ Θεοκλῆς καὶ Ἑλικάων καὶ Ἀριστοκράτης] Θεαίτητος καὶ Ἑλικάων καὶ Ἀριστοκράτης καὶ Φύτιος infra commemorantur § 172, Ἀριστοκράτης Φύτιος Ἑλικάων — Εὐθυκλῆς § 267. **12.** ἔθεσιν] ἤθεσιν N. αἱ om. *C*. **14.** ὅλης suspectum. **15.** πραγμάτων abesse malit N. **16. 17.** καὶ πνευμάτων verba delenda iudicavit Loganus p. 100. Kusteri de loco corrupto haec est sententia: «Obrechtus locum hunc plenius sic legit, καὶ γῆν πυρὸς καὶ πῦρ ἀέρος καὶ ἀέρα ὕδατος καὶ ὕδωρ πνευμάτων. deinde ea quae sequuntur, καὶ ταῦτα πνεύματός ἐστι, ut supervacanea prorsus et inutilia delenda sunt: eorum vero loco scribendum ὡσαύτως δὲ vel simile quid». καὶ γῆν πυρὸς καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων· καὶ κατὰ

κατὰ λόγον τούτοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν λόγον τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ὁρμήν. δύο δὲ εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικήν. πολιτειῶν δὲ γραμμάς τινας· τοιάσδε τρεῖς συστησάμενον τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψαυούσας, μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας, τὴν μὲν ἐπίτριτον φύσιν ἔχουσαν, τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα δυναμένην, τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνὰ μέσον. λογιζομένων δ' ἡμῶν τάς τε τῶν γραμμῶν πρὸς 131
ἀλλήλας συμπτώσεις καὶ τὰς τῶν χωρίων τῶν ἀπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα. σφετερίσασθαι δὲ τὴν δόξαν

ταὐτὰ μέτοχόν ἐστι καλὸν αἰσχροῦ coni. Kiessling, καὶ γῆν πυρὸς καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνεῦμα τούτων καὶ ταῦτα πνεύματος, ἔτι καλὸν αἰσχροῦ E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 43. **p. 94, 17.** πνεύματος ἔστι καλὸν *F*, πνεύματός ἐστι καλὸν *Ca*, πνεύματος ἔτι τε καλὸν Loganus p. 100, πνεύματος ἔτι καλὸν E. Rohde.

1. κατὰ λόγον] ἀνὰ λόγον malit N. **2.** δύο δὲ εἶναι] δύο γὰρ εἶναι N. **3.** πολιτειῶν] ἐπὶ πολιτειῶν coni. Loganus p. 100, quod non sufficit. **4—7.** γραμμάς τινας — ἀνὰ μέσον] indicantur tres lineae, inter quarum longitudinem intercedat ratio eadem quae inter numeros 3, 4, 5. id quod in *F* illustratur figura hac, quae in superiore margine fol. 24 v. appicta est:

quae autem nunc perhibentur Iamblichi verba obscuritate laborant. ceterum triangulum cuius latera eam quam diximus rationem referant, fieri non potest quin sit rectangulum: itaque μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας verba malim abesse. **5.** μίαν *FCa*, καὶ μίαν *b*. μὲν om. *C*. ἐπίτριτον *FCa*, ἐπιτρίτου *b*. **7.** ἀνὰ μέσον *FC*, ἀνάμεσον *v*. post haec vocabula addendum esse τέτταρα coni. E. Rohde in notis manu scr. **8.** ἀλλήλας *Pb*, ἄλληλα *FCa*. ἀπὸ τούτων *FCa*, ὑπὸ τούτων *b*. **8. 9.** βελτίστην] βελτίστης N. **9.** πολιτείας εἰκόνα] πολιτείαν ἔοικε coni. Loganus p. 102 praeter rem.

Πλάτωνα, λέγοντα φανερῶς ἐν τῇ Πολιτείᾳ τὸν ἐπίτριτον ἐκεῖνον πυθμένα τὸν τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον καὶ τὰς δύο παρεχόμενον ἁρμονίας. ἀσκῆσαι δὲ φασὶν αὐτὸν καὶ τὰς μετριοπαθείας καὶ τὰς μεσότητας καὶ τὸ σύν τινι προηγουμένῳ τῶν ἀγαθῶν ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον, καὶ συλλήβδην προσευρεῖν τὴν αἵρεσιν τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν καὶ προσηκόντων ἔργων.

132 ἀπαλλάξαι δὲ λέγεται τοὺς Κροτωνιάτας καὶ τῶν παλλακίδων καὶ καθόλου τῆς πρὸς τὰς ἀνεγγύους γυναῖκας ὁμιλίας. πρὸς Δεινωνὼ γὰρ τὴν Βροντίνου γυναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἑνός, οὖσαν σοφήν τε καὶ περιττὴν τὴν ψυχήν, ἧς ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περιβόητον ῥῆμα, τὸ τὴν γυναῖκα δεῖν θύειν αὐθημερὸν ἀνισταμένην ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός, ὅ τινες εἰς Θεανὼ ἀναφέρουσι, πρὸς δὴ ταύτην παρελθούσας τὰς τῶν Κροτωνιατῶν γυναῖκας παρακαλέσαι περὶ τοῦ συμπεῖσαι τὸν Πυθαγόραν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς σωφροσύνης τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν. ὃ δὴ καὶ συμβῆναι, καὶ τῆς γυναικὸς ἐπαγγειλαμένης καὶ τοῦ Πυθαγόρου διαλεχθέντος καὶ τῶν Κροτωνιατῶν πεισθέντων ἀναιρεθῆναι παντάπασι τὴν τότε ἐπιπολάζουσαν ἀκολα-

---

1. Πλάτωνα—ἐν τῇ Πολιτείᾳ] VIII p. 546 C. **3.** δὲ φασιν *a*, δὲ φασὶν *b*, δέ φασὶν *FC*. **4.** σύν τινι *c*, σὺν τίνι *Fa*, συντίνι *C*. **7. 8.** ἀπαλλάξαι—ὁμιλίας] eandem sententiam aliis verbis expressam habemus in § 195. **8.** δεινωνὼ *FC*, Δεινωνῶ *v*, Θεανὼ bene coni. Arcerius. etenim Δεινωνώ nomen hoc uno loco nititur, et apophthegma quod hic significatur Θεανοῦς esse tradunt Theo in Rhet. vol. 1 p. 204. Clemens Alex. Strom. IV p. 619. Laert. Diog. 8, 43. Stob. Flor. 74, 53 al. accedit quod Theano a quibusdam perhibetur Brontini (vel Brotini) fuisse uxor (cf. Iambl. § 267. Laert. Diog. 8, 42. Suid. v. Θεανώ), cum plerique Pythagorae uxorem appellent Theanonem, quam Pythonactis filiam fuisse perhibet Porphyrius de Pythag. § 4, Brontini Laertius Diogenes 8, 42. obstant tamen Arcerii coniecturae quae paulo post habentur verba, ὅ τινες εἰς Θεανὼ ἀναφέρουσι, quae verba nescimus utrum ipsius sint Iamblichi an erudito debeantur lectori. utique parum probabile videtur quod Arcerius coniecit scripsisse Iamblichum ὅ τινες εἰς Θεανὼ τὴν τοῦ Πυθαγόρου ἀναφέρουσι. **9.** Βροντίνου] rectius Βροτίνου scripseris, quam formam in Iambl. § 267 servavit *F*: cf. quae dixit Usener Syriani comm. in Aristot. Metaphys. p. 926 a 2. **10.** περιβόητον Cobet Coll. crit. p. 372 cum Iambl. § 55, περίβλεπτον *FCv*. **11.** δεῖν] ὅσιον εἶναι Cobet ex § 55. at Apophth. Vind. ed. Wachsm. 176: ποσταία γυνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς καθαρεύει καὶ εἰς ἱερὸν ἰέναι δεῖ αὐτήν.

σίαν. ἔτι φασὶ Πυθαγόραν, ἀφικομένων εἰς τὴν πόλιν τῶν Κροτωνια- 133
τῶν ἐκ τῆς Συβάριδος πρεσβευτῶν ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων,
θεασάμενόν τινα τῶν πρέσβεων αὐτόχειρα γεγενημένον τῶν αὐτοῦ
φίλων, μηδὲν ἀποκρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου καὶ
βουλομένου τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ μετέχειν, εἰπεῖν ὡς οὐ θεμιστεύοι τοῖς
ἀνθρώποις· ὅθεν δὴ καὶ παρά τισιν Ἀπόλλωνα ὀνομασθῆναι αὐτόν.

ταῦτα δὴ πάντα καὶ ὅσα μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν τυράννων καταλύσεως καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐλευθερώσεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ καὶ ἄλλων πλειόνων, δείγματα ποιησώμεθα τῆς εἰς τὰ πολιτικὰ ἀγαθὰ ὠφελείας αὐτοῦ, ἣν συνεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις.

ΚΗ.

Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο μηκέθ' οὑτωσὶ κοινῶς, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν 134
ἀποτεμόμενοι τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὥσπερ καὶ νομίζεται, τήν τε ὁσιότητα αὐτοῦ πειραθῶμεν ἐπιδεῖξαι καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς θαυμαστὰ ἔργα ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἓν μὲν οὖν δεῖγμα

---

2. ἐκ τῆς Συβάριδος] τῶν ἐκ τῆς Συβάριδος Cobet Coll. crit. p. 372 sq. fortasse praestat Κροτωνιατῶν expungi. de re Kuster attulit Iambl. § 177 et Diod. Sic. 12, 9. ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν] eadem verba § 177 recurrunt, ἐπὶ τῇ ἐξαιτήσει coni. Kuster. **3. 4.** τῶν αὐτοῦ φίλων] τῶν αὑτοῦ φίλων malit N. **5.** ὡς οὐ θεμιστεύοι] cf. § 177 et 214. **5. 6.** τοῖς ἀνθρώποις] τοῖς ἀνθρωποκτόνοις cum Scaligero vel τοῖς ἀνδροκτόνοις coni. Kuster, τοῖς ἀνοσίοις Cobet Coll. crit. p. 373, τοῖς ἀπανθρώποις E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 266 sq. alii fortasse τοῖς ἀνάγνοις vel τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις praeferent: mihi τοῖς ἀνδροφόνοις aptissimum videtur. cf. Hermog. in Rhet. vol. 3 p. 16, 15 (sive p. 18, 19): χρωμένῳ ἀνεῖλεν ὁ θεός· ἀνδροφόνοις οὐ χρῶ. **6.** Ἀπόλλωνα *b*, Ἀπόλλων *a*, ἀπόλλω *F*, ὑπόλλωνα *C*. ὀνομασθῆναι Cobet Coll. crit. p. 373, νομισθῆναι *FCv*. **7.** μικρὸν ἔμπροσθεν] nimirum § 33. **10.** ἀγαθὰ addidi ex *FC*, om. *v*. vide an πράγματα scribendum sit.

13. ἀλλὰ καὶ *FC*, ἀλλὰ *a* recte ut opinor. κατ' ἰδίαν *a*, κατιδίαν *F*, κατ' ἰδίως *C*. **14.** ἀποτεμόμενοι *FCa*, ἀπτόμενοι *Pb*, ἀπτόμενοι *P'*, neutrum sufficit. **15.** ὥσπερ καὶ νομίζεται *FCc*, ὥσπερ νομίζεται *a*. **17.** ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν] verba hoc loco molesta, quae abesse malim.

αὐτῆς ἐκεῖνο ἔστω, οὗ καὶ πρότερον ἐμνημονεύσαμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, τίς ἦν καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσεληλύθει, τούς τε προτέρους αὐτῆς βίους, καὶ τούτων πρόδηλα τεκμήρια παρεῖχε. μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐκεῖνο. Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἑταίρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ, καὶ ὁ ποταμὸς γεγωνόν τι καὶ τρανὸν ἀπεφθέγξατο πάντων ἀκουόντων, «χαῖρε, Πυθαγόρα». ἔτι μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔν τε Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Ταυρομενίῳ τῆς Σικελίας συγγεγονέναι καὶ διειλέχθαι κοινῇ τοῖς ἑκατέρωθι ἑταίροις αὐτὸν διαβεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες, στα-

---

1. πρότερον] § 63. **4—7.** Νέσσον — Πυθαγόρα] eadem fere habet Porphyrius de Pyth. § 27. **4.** Νέσσον] huc spectat quod in *F* codicis margine adscriptum m. rec. legitur, νέσσος ποταμὸς μακεδονίας. neque novimus istud flumen neque Macedoniae regio convenit rebus de Pythagora proditis. consentit tamen cum Iamblicho Laertius Diog. 8, 11. contra Καύκασον τὸν ποταμόν habet Porph. § 27. compellatum esse Pythagoram ὑπὸ τοῦ Κόσα (τοῦ) ποταμοῦ ait Aelianus V. H. 2, 26 et 4, 17. quam ad normam emendarunt Apollon. Hist. mir. c. 6, ubi ὑπὸ τοῦ κατὰ σάμον ποταμοῦ praebet codex Palatinus. Iamblicho Νέαιθον reddi voluit Arcerius (Omiss. in vitam Pyth. p. 52), admonens simul a Plinio (N. H. 3, 97) commemorati Casuenti, quod flumen hoc loco intellegendum putabat Bournot in Philol. vol. 4 p. 294. **4. 5.** σὺν πολλοῖς] σὺν τοῖς πολλοῖς *C*. **5. 6.** γεγωνόν τι] γεγωνός τι Porph. de Pyth. § 27, γεγωνός τε Hercher in Herm. vol. 11 p. 362. atqui γεγωνός non potest esse nisi masculini generis forma, qua de re diximus *Mélanges Gréco-Rom.* IV p. 45 sq. neque improbandum esse τι in Philol. vol. 10 p. 299 ab Herchero damnatum, docent Babrius fab. 94, 6: κάρχαρόν τι μειδήσας, Lucianus de sacrif. c. 12 vol. 1 p. 536: γοερόν τι μυκώμενον, Cassius Dio 47, 40, 8: δεινόν τέ τι καὶ φρικῶδες κλάζοντές τε καὶ τρίζοντες. **6.** ἀπεφθέγξατο] ἀνεφθέγξατο Cyrillus c. Iul. III p. 87 B ex Porphyrio, cuius libri cum Iamblicho videntur consentire, ἀντεφθέγξατο rectius Hercher in Herm. vol. 11 p. 362. **7 — p. 99, 6.** ἔτι μιᾷ — τεθρύληται] eadem fere habet Porph. de Pyth. § 27. 28. **7.** ἔτι μιᾷ] μιᾷ δὲ Porph. § 27. **7. 8.** ἔν τε Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Ταυρομενίῳ τῆς Σικελίας] consentit Porph. § 27, at Tauromenium urbem ineunte quarto demum a. Chr. saeculo conditam esse prodit Diod. Sic. 14, 59, cuius loci admonuit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 45. ἐν Μεταποντίῳ καὶ ἐν Κρότωνι Aelianus V. H. 2, 26. 4, 17. cf. Apollon. Hist. mir. c. 6 et Aristot. pseudepigr. p. 196. **9.** ἑκατέρωθι *F* ut Porph. § 27, ἑκατέρωθεν *Cv*. αὐτὸν N, αὐτῶν *FCa*, αὐτῷ Porph. § 27, αὐτοῦ Kiessling.

δίων ἐν μεσαιχμίῳ παμπόλλων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν
ὑπαρχόντων, οὐδ' ἡμέραις ἀνυσίμων πάνυ πολλαῖς. τὸ μὲν γὰρ ὅτι 135
τὸν μηρὸν χρύσεον ἐπέδειξεν Ἀβάριδι τῷ Ὑπερβορέῳ, εἰκάσαντι αὐ-
τὸν Ἀπόλλωνα εἶναι τὸν (ἐν) Ὑπερβορέοις, οὗπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἄβαρις,
βεβαιοῦντα ὡς τοῦτο ἀληθὲς ὑπολαμβάνοι καὶ οὐ διαψεύδοιτο, καὶ
πάνυ τεθρύληται. καὶ μυρία ἕτερα τούτων θειότερα καὶ θαυμαστό-
τερα περὶ τἀνδρὸς ὁμαλῶς καὶ συμφώνως ἱστορεῖται, προρρήσεις τε
σεισμῶν ἀπαράβατοι καὶ λοιμῶν ἀποτροπαὶ σὺν τάχει καὶ ἀνέμων
βιαίων χαλαζῶν τ' ἐκχύσεως παραυτίκα κατευνήσεις καὶ κυμάτων
ποταμίων τε καὶ θαλασσίων ἀπευδιασμοὶ πρὸς εὐμαρῆ τῶν ἑταίρων
διάβασιν. ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλέα τε τὸν Ἀκραγαντῖνον καὶ
Ἐπιμενίδην τὸν Κρῆτα καὶ Ἄβαριν τὸν Ὑπερβόρειον πολλαχῇ καὶ
αὐτοὺς τοιαῦτά τινα ἐπιτετελεκέναι. δῆλα δ' αὐτῶν τὰ ποιήματα 136
ὑπάρχει, ἄλλως τε καὶ ἀλεξανέμας μὲν ὂν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδο-
κλέους, καθαρτὴς δὲ τὸ Ἐπιμενίδου, αἰθροβάτης δὲ τὸ Ἀβάριδος,
ὅτι ἄρα οἰστῷ τοῦ ἐν Ὑπερβορέοις Ἀπόλλωνος δωρηθέντι αὐτῷ ἐπο-
χούμενος ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν, ἀεροβα-
τῶν τρόπον τινά, ὅπερ ὑπενόησαν καὶ Πυθαγόραν τινὲς πεπονθέναι

---

1. μεσαιχμίῳ *FCa*, μεταιχμίῳ *b*. **4.** ἀπόλλ$^{\omega}$ *FC*, Ἀπόλλω *v*, Ἀπόλλωνα Cobet Coll. crit. p. 308. ἐν om. *FCa*, addidit *b* duce Scaligero ex Porph. § 28. **5.** βεβαιοῦντα *FCP'* ut Porph. § 28, βεβαιοῦν *a*, βεβαιῶν αὐτὸν coni. Kiessling. **5. 6.** καὶ πάνυ *FCa*, πάνυ *b*. **6.** τεθρύληται Porph. § 28, τεθρύλληται *FCv*. **6—p. 100, 2.** καὶ μυρία—τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ] non discrepat nisi levissimis in rebus Porph. de Pyth. § 28. 29. **9.** τ' ἐκχύσεως cum Porph. § 29 Rittershusius p. 183, τε χύσεως *Fv*, τὲ καὶ χύσεως *C*. κατευνήσεις *a*, κατεύνησις *FCP'*, καταστολαὶ Porph. § 29. **10.** ἑταίρων *FP'b* ut coni. Arcerius, ἑτέρων *Ca*. **12.** ὑπερβόρειον *FCa*, Ὑπερβόρεον *c*. **14.** ὑπάρχει] ὑπάρχειν Porphyrii ed. pr. ἄλλως τε καὶ *b* cum Porph., ἄλλως δὲ καὶ *FCa*. ἀλεξανέμας *FCP'* itemque cod. Franeq. teste Valckenario in Eur. Phoen. 120, ἀλεξανέμος *a*, ἀλεξάνεμος *b* ut Porph. ceterum expectes κωλυσανέμας secundum Laert. Diog. 8, 60. Clem. Alex. Strom. VI p. 754. Hesych. v. κωλυσανέμας. Suid. v. ἀμύκλαι, ἄπνους, Ἐμπεδοκλῆς. Tzetz. Chil. 4, 526. Max. Plan. in Rhet. vol. 5 p. 459, 2. **15.** καθαρτὴς cum Porph. § 29 Rittershusius p. 187, καθαρίης *FCa*. **16.** ὅτι *b* cum Scaligero et Rittershusio p. 185 ex Porphyrio, ὅτε *FCa*. Ἀπόλλωνος *b*, ἀπόλλ$^{\omega}$ *FC*, Ἀπόλλω *a*.

τότε ἡνίκα καὶ ἐν Μεταποντίῳ καὶ ἐν Ταυρομενίῳ τοῖς ἑκατέρωθι ἑταίροις ὡμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ.

λέγεται δ' ὅτι καὶ σεισμὸν ἐσόμενον ἀπὸ φρέατος, οὗ ἐγεύσατο, προηγόρευσε, καὶ περὶ νεὼς οὐριοδρομούσης, ὅτι καταποντισθήσεται. 137 καὶ ταῦτα μὲν ἔστω τεκμήρια τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ. βούλομαι δὲ ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς ὑποδεῖξαι τῆς τῶν θεῶν θρησκείας, ἃς προεστήσατο Πυθαγόρας τε καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες.

ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν, ἐστόχασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμολογίας, καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ βίος ἅπας συντέτακται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος οὗτος ταύτης ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας, ὅτι γελοῖον ποιοῦσιν ἄνθρωποι ἄλλοθέν ποθεν ζητοῦντες τὸ εὖ ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευομένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν τινὰ ὕπαρχον θεραπεύσῃ, ἀμελήσας αὐτοῦ τοῦ πάντων ἄρχοντος [καὶ βασιλεύοντος]· τοιοῦτον γὰρ οἴονται ποιεῖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἔστι τε θεὸς καὶ οὗτος πάντων κύριος, δεῖν δὲ ὡμολόγηται παρὰ τοῦ κυρίου τἀγαθὸν

---

1. ἡνίκα καὶ ἐν] scribendum ἡνίκα ἐν cum Porph. § 29. καὶ ἐν ταυρομενίω *F*, καὶ ταυρομένῳ *C*, καὶ Ταυρομενίῳ *v*, καὶ ἐν Ταυρομενείῳ Porph. ἑκατέρωθι *F* ut Porph., ἑκατέρωθεν *Cv*. **3.** ἀπὸ φρέατος Wakefield Silv. crit. III p. 2, ἐπὶ φρέατος *FCv*. ceterum terrae motum ex putei aqua coniectasse plerique tradunt non Pythagoram, sed Pherecydem: cf. praeter alios Laert. Diog. 1, 116. Apollon. Hist. mir. c. 5. ac dicitur Theopompus quae de Pythagora tradita invenisset ad Pherecydem transtulisse, cf. Porphyr. ap. Euseb. PE. X p. 464 D. **4.** περὶ νεὼς — καταποντισθήσεται] praeter Laert. Diog. 1, 116 et Euseb. PE. X p. 465 A cf. Apollon. Hist. mir. c. 5, ubi scribendum arbitror καταρραγῆναι γνόφον καὶ τελέως (pro τέλος) ἀφανισθῆναι τὴν ναῦν. **8 — p. 101, 2.** eadem fere supra leguntur § 86 et 87 p. 64, 8—18. derivata esse ex Aristoxeno recte coniecit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 45 sq. **8.** περὶ τοῦ *b* ex § 86, περὶ τὸ *FCa*. **8. 9.** ἐστόχασται *b* ex § 86, ἐστόχασθαι *FCa*. **9.** ὁμολογίας *FCa*, ὁμιλίας *c* cum Scaligero cuius nomen in exemplo Berol. om. **11.** ὅτι γελοῖον ποιοῦσιν] γελοῖον γὰρ ποιοῦσιν § 87. ἄνθρωποι *F*, οἱ ἄνθρωποι *Cv*. **12.** καὶ ὅμοιον verba molesta habentur ut hoc loco ita § 87. **13.** θεραπεύσῃ] θεραπεύοι recte § 87. **14.** ἄρχοντος καὶ βασιλεύοντος *F*, ἄρχοντος rectius *Cv*. **14. 15.** τοιοῦτον — ἀνθρώπους] verba inutilia in suspicionem vocavimus in p. 64, 14. 15. **15.** καὶ τοὺς ἀνθρώπους *F* ut supra § 87, τοὺς ἀνθρώπους *Cv*. **16.** ὡμολόγηται *F* (non ὁμολογιῶν ut ait Cobet Coll. crit. p. 353. 374), ὁμολογεῖν *Ca*.

αἰτεῖν, πάντες τε, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τούτοις
διδόασι τἀγαθά, πρὸς δὲ οὓς ἐναντίως ἔχουσι, τἀναντία, δῆλον ὅτι
ταῦτα πρακτέον οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς χαίρων. ταῦτα δὲ οὐ ῥᾴδιον 138
εἰδέναι, ἂν μή τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ ἢ διὰ τέχνης
θείας πορίζηται. διὸ καὶ περὶ τὴν μαντικὴν σπουδάζουσι· μόνη γὰρ
αὕτη ἑρμηνεία τῆς παρὰ τῶν θεῶν διανοίας ἐστί. καὶ ὅμως δὲ τὴν
αὐτῶν πραγματείαν ἀξίαν τῳ δόξειεν εἶναι τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι,
τοῖς δ' εὐήθειαν θάτερον τούτων καὶ ἀμφότερα. ἔστι δὲ καὶ τῶν ἀπο-
ταγμάτων τὰ πολλὰ ἐκ τελετῶν εἰσενηνεγμένα, διὰ τὸ οἴεσθαί τι
εἶναι αὐτοὺς τὰ τοιαῦτα καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν, ἀλλ' ἀπό τινος
θεοῦ ἔχειν τὴν ἀρχήν. καὶ τοῦτό γε πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὅμως
ἔχουσι πιστευτικῶς, οἷον περὶ Ἀριστέου τοῦ Προκοννησίου καὶ Ἀβά-
ριδος τοῦ Ὑπερβορέου τὰ μυθολογούμενα καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέ-
γεται. πᾶσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς τοιούτοις, πολλὰ δὲ καὶ αὐτοὶ πει-
ρῶνται, τῶν τοιούτων δὲ τῶν δοκούντων μυθικῶν ἀπομνημονεύουσιν
ὡς οὐδὲν ἀπιστοῦντες ὅ τι ἂν εἰς τὸ θεῖον ἀνάγηται. ἔφη γοῦν Εὔρυ- 139
τόν τις λέγειν ὅτι φαίη ποιμὴν ἀκοῦσαί τινος ᾄδοντος, νέμων ἐπὶ τῷ

1. αἰτεῖν ex § 87 *b* cum anon., ἐστι *FC*, ἐστί *a*. 2. ἔχουσι *Fa* sicut § 87, ἔχωσι *Cc*. 4. ἂν μή τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ] ἂν μή τις ᾖ θεοῦ ἀκηκοὼς malit N. nimirum cum θεοῦ ἀκηκοὼς in θεοῦ ἀκηκόοτος esset mutatum, ἢ θεοῦ ἀκούσῃ verba a correctore videntur addita. 4. 5. διὰ τέχνης θείας] mirum dicendi genus, ubi vaticinandi ars intellegitur. 6. παρὰ τῶν θεῶν *F* ut coni. anon., περὶ τῶν θεῶν *Cv*. διανοίας *FC*, ἑρμηνείας *a*, unde εὐμενείας coni. Arcerius. καὶ ὅμως δὲ] καὶ ὅλως δὲ coni. Kuster, καὶ ὁμοίως δὲ Kiessling, καὶ εἰκὸς δὴ temptabat N. 6. 7. τὴν αὐτῶν πραγματείαν] αὐτὴ ἡ πραγματεία parum probabiliter coni. Kuster. 7. ἀξίαν τῳ *b*, ἀξίάν τῳ *F*, ἀξίαν τῷ *C*, ἀξίαν τω *P'*, ἀξίαντος *a*, ἀξίαν Scaliger, ἀξίαν του Kiessling, θείαν τῷ ὄντι malit N. δόξειεν εἶναι] δόξειν ἂν εἶναι coni. Kiessling, δόξειν vel δόξειν εἶναι malit N. 8. καὶ ἀμφότερα] ἢ ἀμφότερα N. 8. 9. ἀποταγμάτων] ἀποφθεγμάτων coni. Arcerius, ἀκουσμάτων N. 9. τὰ πολλὰ ἐκ τελετῶν] πολλὰ ὡς τελετῶν *C*. 10. τὰ τοιαῦτα *F*, ταῦτα *Cv*. 11. ὅμως *FCa*, ὁμῶς *b*, ὁμοίως N. 12. Ἀριστέου *d* duce Kiesslingio, ἀρισταίου *FCa*. Προκοννησίου Arcerius, προκονησίου *FCv*. 14. 15. πειρῶνται] τερατεύονται coni. N. 16. quae de Euryto et Pythagora usque ad p. 102, 10 perhibentur, recurrunt § 148 non sine discrepantiis quibusdam, sed ita relata ut communem fontem facile agnoscamus.

τάφῳ τοῦ Φιλολάου, καὶ τὸν οὐθὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι τίνα ἁρμονίαν. ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφότεροι Πυθαγόρειοι, καὶ μαθητὴς Εὔρυτος Φιλολάου. φασὶ δὲ καὶ τῷ Πυθαγόρᾳ τινά ποτε λέγειν ὅτι δοκοίη ποτὲ ἐν τῷ ὕπνῳ τῷ πατρὶ διαλέγεσθαι τεθνεῶτι καὶ ἐπερέσθαι «τίνος τοῦτο σημεῖον;» τὸν δ' οὐθενὸς φάναι, ἀλλ' ὡς διελέγετο αὐτῷ ἀληθῶς· «ὥσπερ οὖν οὐδὲ τὸ ἐμοὶ νῦν σε διαλέγεσθαι σημαίνει οὐθέν, οὕτως οὐδὲ (τὸ) ἐκείνῳ». ὥστε πρὸς πάντα τὰ τοιαῦτα οὐχὶ αὐτοὺς εὐήθεις νομίζουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀπιστοῦντας· οὐ γὰρ εἶναι τὰ μὲν δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ ἀδύνατα, ὥσπερ οἴεσθαι τοὺς σοφιζομένους, ἀλλὰ πάντα δυνατά. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτή ἐστι τῶν ἐπῶν, ἃ [ἐκεῖνοι] φασὶ μὲν εἶναι Λίνου, ἔστι μέντοι ἴσως ἐκείνων·

ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον·
ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

140 τὴν δὲ πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπολήψεων ἡγοῦνται εἶναι ταύτην, ὅτι ἦν ὁ πρῶτος εἰπὼν αὐτός, οὐχ ὁ τυχών, ἀλλὰ θεός. καὶ ἐν

1—3. καὶ τὸν — Φιλολάου om. *a*, supplevit ex codice *P* Kuster. **1.** καὶ τὸν οὐθὲν *FC*, καὶ τὸν οὐδὲν *P'*, καὶ αὐτὸν οὐδὲν *b*. ἐρέσθαι *b*, ἔρεσθαι *FC*. **3.** φασὶ δὲ καὶ *FCP'*, φασὶ δὲ *a*. de re quae hoc loco narratur cf. Porph. ap. Stob. Ecl. phys. p. 330, 11 ed. Mein. **4.** δοκοίη ποτὲ] δοκοίη N. **4. 5.** ἐπερέσθαι Cobet Coll. crit. p. 375, ἐπέρεσθαι *FCv*. **5.** τοῦτο σημεῖον Cobet Coll. crit. p. 375, τοῦτο τὸ σημεῖον *FCv*. οὐθενὸς *FCP'*, οὐδενὸς *v*. **6.** ὥσπερ οὖν] ὥσπερ Cobet Coll. crit. p. 375 utrum casu an consulto, nescio. σε *FCa*, σὲ *c*. **7.** οὐθέν] οὐδέν *d*. οὐδὲ τὸ ἐκείνῳ Cobet Coll. cr. p. 375, οὐδὲ ἐκεῖνο *FCv*. **8.** αὐτοὺς *Fd*, αὐτοὺς *Ca*. **9.** τοῖς θεοῖς *b*, τῶν θεῶν *Fa*, τῷ θεῷ *C*. **10.** καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτή ἐστι] καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ N. **11.** ἃ ἐκεῖνοι φασὶ *FCa*, ἃ ἐκεῖνοί φασι *c*, ἃ φασὶ N. Pythagoreos Lino carmina quaedam supposuisse temere conclusit ex hoc loco Valckenaer Diatr. Eur. p. 281, quicum consentire videtur Lobeck Aglaoph. p. 358. potius Iamblichus vel Iamblichi auctor quosdam Lini versus cum Pythagoreorum sententia de divini numinis potestate concinentes a Pythagoreis profecta esse coniecit. itaque ἐκεῖνοι pronomen incommodo loco inculcatum abiciendum arbitror. **12. 13.** ἔλπεσθαι — οὐδέν] iidem versus cum lemmate Λίνου ποιητοῦ extant in Stob. Flor. 110, 1. **12.** πάντ'] παν̃τ *C*, πάντα *a*. οὐκ ἐστ' *a*, οὐκ ἔστ' *b*, οὐκ ἔστι *F*, οὐκ ἔστιν *CP'*. **15.** αὐτός V. Rose Aristot. pseudepigr. p. 197, αὐτὸ *FCv*, αὐτὰ coni. Kiessling. ἀλλὰ θεός V. Rose, ἀλλ' ὁ θεός *FCv*.

τοῦτο τῶν ἀκουσμάτων ἐστί, «τίς ἢ Πυθαγόρας;» φασὶ γὰρ εἶναι Ἀπόλλωνα Ὑπερβόρεον, τούτου δὲ τεκμήρια ἔχεσθαι ὅτι ἐν τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος τὸν μηρὸν παρέφηνε χρυσοῦν καὶ ὅτι Ἄβαριν τὸν Ὑπερβόρεον εἱστία καὶ τὸν οἰστὸν αὐτοῦ ἀφείλετο, ᾧ ἐκυβερνᾶτο.

λέγεται δὲ ὁ Ἄβαρις ἐλθεῖν ἐξ Ὑπερβορέων, ἀγείρων χρυσὸν εἰς 141
τὸν νεὼν καὶ προλέγων λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ οὔτε πίνων οὔτε ἐσθίων ὤφθη ποτὲ οὐθέν. λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα ποτὲ ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμὸν γενέσθαι. τοῦτον οὖν τὸν Ἄβαριν παρελόμενος ὃν εἶχεν οἰστὸν χρυσοῦν, οὗ ἄνευ οὐχ οἷός τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν,
ὁμολογοῦντα ἐποίησε. καὶ ἐν Μεταποντίῳ, εὐξαμένων τινῶν γενέ- 142
σθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ, «νεκρὸς τοίνυν ἂν (εἴη) ὑμῖν» ἔφη, καὶ ἐφάνη νεκρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει τὸν ὄφιν τὸν ἀποκτείναντα τὸν δασὺν ἔλαβε καὶ ἀπεπέμψατο, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Τυρρηνίᾳ τὸν μικρὸν ὄφιν αὐτὸς ἀπέκτεινε δάκνων. ἐν Κρότωνι δὲ τὸν ἀετὸν τὸν λευκὸν κατέψησεν ὑπομείναντα, ὥς φασί.

---

1. τίς ἢ *FC*, τίς ᾗ *a*, τίς ἢ ὁ Scaliger, τίς ὁ *b*, τίς ἦν coni. N. **2.** Ἀπόλλωνα Cobet Coll. crit. p. 308, ἀπόλλω̅ *F*, ἀπόλλω *Cv*. ἀγῶνι Rittershusius in Porph. p. 181, αἰῶνι *FCa*. cf. Aelian. V. H. 2, 26. 4, 17. Plut. Num. c. 8. eandem rem supra commemoravit Iamblichus § 92. 135. **4.** εἱστία Scaliger, εἱστία *b*, ἑστιᾶ *FC*, ἑστιᾶ *a*. τὸν οἰστὸν — ᾧ *a*, τὴν οἰστὸν — ἣ (ᾗ *C*) *FC*. **7.** οὐθέν *FCa*, οὐδέν *P'd*. **7. 8.** ἐν Λακεδαιμονίοις] Λεκεδαιμονίοις malim cum Cobeto Coll. crit. p. 376. ceterum cf. Apollon. Hist. mir. c. 4 et Iambl. § 92. **8.** θῦσαι *b*, θύσαι *FCa*. οὐδένα ποτὲ N, οὐδὲ πώποτε *F*, οὐ δέον πώποτε *CP'*, οὐδένα πώποτε *a*, οὐδέ ποτε Cobet Coll. crit. p. 376. **9. 10.** ὃν εἶχεν οἰστὸν χρυσοῦν *F*, ὃν εἶχε χρυσοῦν οἰστὸν *Cv*. **10.** οὗ ἄνευ *P'* (an Scaliger?) et *b*, ἧς ἄνευ *FCa*. **11.** ὁμολογοῦντα ἐποίησε verba obscura: fortasse non nulla exciderunt. **12. 13.** ἂν εἴη ὑμῖν Cobet Coll. crit. p. 376, ἂν ὑμῖν *Fd*, ἂν ἡμῖν *Ca*, ἂν ὑμῖν γένοιτο E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 267. ceterum cf. Porph. § 28. Apollon. Hist. mir. c. 6. **13. 14.** τὸν ὄφιν] ὄφιν coni. N. **14.** ἀποκτείναντα] ἀποκτείνοντα V. Rose Aristot. pseudepigr. p. 197. τὸν δασὺν ἔλαβε] τὸν παῖδα συνέλαβε Lobeck in Phryn. p. 383, ubi συνέλαβε verum arbitror, τὸν παῖδα ferri non potest nisi statuerimus ante παῖδα genitivum excidisse. **15.** τὸν μικρὸν ὄφιν] δάκνοντα θανάσιμον ὄφιν expectes secundum Apollon. Hist. mir. c. 6. αὐτὸς V. Rose Aristot. pseudepigr. p. 197 ex Apollon. Hist. mir. c. 6, ὃς *FCv*. **16.** eandem rem produnt Plut.

βουλομένου δέ τινος ἀκούειν, οὐκ ἔφη πω λέξειν πρὶν ἢ σημεῖόν τι φανῇ, καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν Καυλωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον προεῖπεν
143 αὐτός. καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτωνιάτην ἀνέμνησεν ὅτι ἦν Μίδας ὁ Γορδίου, καὶ ᾤχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἤπειρον, ποιήσων ὅσα ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐκέλευσε. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ὁ πριάμενος καὶ ἀνορύξας, ἃ μὲν εἶδεν οὐδενὶ ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἀντὶ δὲ τῆς ἁμαρτίας ταύτης ἐν Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη καὶ ἀπέθανε· τὸ γὰρ γένειον ἀποπεσὸν τοῦ ἀγάλματος τὸ χρυσοῦν ἐφωράθη λαβών. ταῦτά τε οὖν λέγουσι πρὸς πίστιν καὶ ἄλλα τοιαῦτα· ὡς δὲ τούτων τε ὁμολογουμένων καὶ ἀδυνάτου ὄντος περὶ ἄνθρωπον ἕνα ταῦτα συμβῆναι, ἤδη οἴονται σαφὲς εἶναι ὅτι ὡς παρὰ κρείττονος ἀποδέχεσθαι χρὴ τὰ παρ' ἐκείνου λεχθέντα καὶ οὐχὶ ἀνθρώπου. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπορούμενον τοῦτο
144 σημαίνειν· ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον ὅτι

ἄνθρωπος δίπος ἐστὶ καὶ ὄρνις καὶ τρίτον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστί. τοιοῦτος μὲν οὖν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἦν καὶ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐνομίζετο εἶναι.

Num. c. 8 et Iamblichus § 62. cum hoc loco consentit Aelianus V. H. 4, 17: καὶ τὸν ἀετὸν δὲ τὸν λευκὸν κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτόν. cf. Aristot. pseud. p. 196. 197. ὥς φασί *FCa*, ὥς φασι *c*.

1. πρὶν ἢ *b*, πρινὴ *FCa*, πρὶν ἂν malit N. **2.** μετὰ ταῦτα *Ca*, μεταταῦτα *F*. ἐν Καυλωνίᾳ] cf. Apollon. Hist. mir. c. 6, quem locum lacunosum esse vidit post Westermannum V. Rose Aristot. pseudepigr. p. 195. **3.** αὐτῷ cum Scaligero *b*, αὐτοῦ *FCa*. τὸν τοῦ υἱοῦ Cobet Coll. crit. p. 376 sq., τὸν τούτου *FCv*, τὸν κούρου Scaliger. **4. 5.** cf. Aelian. V. H. 4, 17: καὶ Μυλλίαν δὲ τὸν Κροτωνιάτην ὑπέμνησεν ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου ἐστὶν ὁ Φρύξ. **5.** τὴν ἤπειρον Asiam dici recte iudicat Cobet Coll. cr. p. 376. **5. 6.** ποιήσων ἐπὶ τῷ τάφῳ ὅσα ἐκέλευσε N. **6.** λέγουσι *F*, λέγεται *Cv*. **7.** οὐδενὶ] οὐδὲν *C*. **10.** τούτων τὲ *F*, τούτων *Cv*. **11.** ἄνθρωπον ἕνα] ἄνθρωπόν τινα Cobet Coll. crit. p. 377, ἄνθρωπον ὄντα E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 267. **12.** παρὰ κρείττονος *F*, περὶ κρείττονος *Cv*. **12. 13.** παρ' ἐκείνου *FCa*, περὶ ἐκείνου cum Scaligero *b*. **13.** τοῦτο] ταὐτὰ tacite scripsit V. Rose Aristot. pseud. p. 198. **15.** δίπος cum Scaligero *b*, δίπους *Fa*, δίπουν *C*.

περὶ δὲ τοὺς ὅρκους εὐλαβῶς οὕτως διέκειντο πάντες οἱ Πυθαγόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθήκης τῆς

ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
τίμα καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,

ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὀμόσαι, καίτοι εὐορκεῖν μέλλων, ὅμως ὑπὲρ τοῦ διαφυλάξαι τὸ δόγμα ὑπέμεινεν ἀντὶ τοῦ ὀμόσαι τρία μᾶλλον τάλαντα καταθέσθαι, ὅσουπερ τετίμητο τὸ τοιοῦτον τῷ δικασαμένῳ.

ὅτι δ' οὐδὲν ᾤοντο ἐκ ταὐτομάτου συμβαίνειν καὶ ἀπὸ τύχης, 145
ἀλλὰ κατὰ θείαν πρόνοιαν, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐσεβέσι τῶν ἀνθρώπων, βεβαιοῖ τὰ ὑπὸ Ἀνδροκύδου ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἱστορούμενα περὶ Θυμαρίδου τοῦ Ταραντίνου, Πυθαγορικοῦ. ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χωριζομένῳ διά τινα περίστασιν, παρέστησαν οἱ ἑταῖροι ἀσπαζόμενοί τε καὶ προπεμπτικῶς ἀποτασσόμενοι. καί τις ἤδη ἐπιβάντι τοῦ πλοίου εἶπεν· «ὅσα βούλει, παρὰ τῶν θεῶν (γένοιτό σοι), ὦ Θυμαρίδα.» καὶ ὃς «εὐφήμει» ἔφη «ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον, ὅσ' ἂν μοι παρὰ τῶν θεῶν γένηται». ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὔγνωμον, τὸ μὴ ἀντιτείνειν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ.

---

1. οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. **3. 4.** ἀθανάτους — ἀγαυούς] Pythag. Aur. carm. 1 sq. **3.** πρῶτα] πρῶτον *C*. διάκειντσι *FCP*, διάκειται *v*. **5.** τις *a*, τίς *FC*. nomen hominis habes infra § 150. **6.** διαφυλάξαι *F*, διαφυλάξασθαι *Cv*. **7.** τετίμητο *FC*, ἐτετίμητο *v*. **8.** δικασαμένῳ *F*, διδασκομένῳ *Ca*, δικαζομένῳ Kuster, διαδικαζομένω *P'*. **9.** ταὐτομάτου N, ταυτομάτου *FCv*. **11.** Ἀνδροκύδου] ἀνδοκίδου male *C*. **12.** Θυμαρίδου τοῦ Ταραντίνου] Θυμαρίδα τοῦ Παρίου N. **14.** παρέστησαν *b* duce Rittershusio (Pythagoricarum sententiarum lib. Altorfii a. 1610), περιέστησαν *FCa*. **15.** παρὰ *F* ut coni. anon. et Casaubonus Animadv. in Athen. I c. 7, περὶ *Ca*. **16.** γένοιτό σοι ὦ Θυμαρίδα *b* duce Casaubono Animadv. in Athen. I c. 7, ὦ θυμαρίδα *FCa*. εὐφήμει Casaubonus et *d*, εὐφημεῖν *FCa*. **17.** ὅσ' ἂν μοι Cobet Coll. crit. p. 377, ὅσα μοι *FCv*. παρὰ *F* ut coni. Casaubonus, περὶ *Ca*. Iamblichi locum spectasse videtur Procopius Epist. 47: (Πυθαγόρας) πρὸς τὸν ἐν εὐχῆς εἰπόντα μέρει «δοίη σοι ὁ θεὸς ἅπερ ἂν τύχης βουλόμενος» «εὐφήμει» φησίν, «ἀλλὰ βουλοίμην ἅ γε καὶ δίδωσι». **18.** εὔγνωμον] εὔγνωστον *C*.

πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέλαβον οὗτοι οἱ ἄνδρες, εἴ τις βούλοιτο μαθεῖν, ῥητέον ὡς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀριθμὸν
146 θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ἔκειτο παρὰ Ὀρφεῖ. οὐκέτι δὴ οὖν ἀμφίβολον γέγονε τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόντα Πυθαγόραν συντάξαι τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ ἱερὸν διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ἀπηνθισμένον παρὰ Ὀρφεῖ τόπου, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρός, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε Τηλαύγους, ὡς ἔνιοι τοῦ διδασκαλείου ἐλλόγιμοι καὶ ἀξιόπιστοι διαβεβαιοῦνται ἐκ τῶν ὑπομνημάτων τῶν Δαμοῖ τῇ θυγατρί, ἀδελφῇ δὲ Τηλαύγους, ἀπολειφθέντων ὑπ' αὐτοῦ Πυθαγόρου, ἅπερ μετὰ θάνατον ἱστοροῦσι δοθῆναι Βιτάλῃ τε τῇ Δαμοῦς θυγατρὶ καὶ Τηλαύγει (ἐν) ἡλικίᾳ γενομένῳ, υἱῷ μὲν Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δὲ τῆς Βιτάλης· κομιδῇ γὰρ νέος ὑπὸ τὸν Πυθαγόρου θάνατον ἀπολελειμμένος ἦν παρὰ Θεανοῖ τῇ μητρί. δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ ἱεροῦ λόγου τούτου [ἢ περὶ θεῶν λόγου, ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερον,] καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρᾳ τὸν περὶ θεῶν λόγον. λέγει γάρ·

---

3. ἔκειτο παρὰ ὀρφεῖ *F* ut coni. Casaubonus Animadv. in Athen. I c. 7, ἔκειτο (ἔκειντο pr.) περὶ (supra scr. pr. m. α et ἀ) ὀρφεῖ *C*, ἔκειτο περὶ Ὀρφεῖ *a*, ἔκειτό πως (ἔκειτο πῶς *P'*) ἐν ὀρφεῖ *Pb*. οὐκέτι *F*, οὐκ ἔτι *Cv*. **5.** διὰ τοῦτο *Ca*, διατοῦτο *F*. **5. 6.** ἐπέγραψεν *Pb*, ἐπεγράψαμεν *FCa*. **6.** ἀπηνθισμένον *FCb*, ἀπευθισμένον *a*. παρὰ *FCb* ut coni. Casaubonus Animadv. in Athen. I c. 7, περὶ *a*. **10.** ἀδελφῇ δὲ Τηλαύγους verba, quae in *FCv* verbis ὑπ' αὐτοῦ Πυθαγόρου subiecta leguntur, huc revocavit Cobet Coll. crit. p. 378. similiter Obrechtus, cuius haec est interpretatio: *ex commentariis*, *qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni*, *Telaugis sorori*, *relicti fuerant*. Telauges filius Pythagorae a multis commemoratur testibus, Damonem Pythagorae filiam habemus in Pythagoreorum Epist. 3, 7 p. 603, 3 ed. Herch. ceterum ἀδελφῇ *F*, ἀδελφὴ *Cv*. αὐτοῦ πυθαγόρου *FCa*, αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου *b*. **11.** μετὰ θάνατον] *post mortem eius*, ut interpretatur Obrechtus: proinde μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς expectes. Βιτάλῃ] Βιστάλα Damonis filia dicitur in Epistologr. Herch. p. 603, 9. τε praebent *FCa*, om. *b*. **12.** ἐν om. *FCa*, addidit Menagius in Laert. Diog. VIII, 42. **15.** τούτου N, τοῦτο *Fa*, om. *C*. unde δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ ἱεροῦ ἢ περὶ θεῶν λόγου scribendum coniecit Kiessling. ἢ περὶ θεῶν λόγου, ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερον verba ut suspecta notavit N. ἀμφότερον *F*, ἀμφότερα *Cv*.

«(λόγος) ὅδε περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῶ Μνησάρχω, τὸν ἐξέμαθον, ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρᾳκίοις, Ἀγλαοφάμω τελεστᾶ μεταδόντος, ὡς ἄρα Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος ὑπὸ τᾶς ματρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὰν ἀριθμῷ οὐσίαν αἴδιον ἔμμεν ἀρχὰν προμαθεστάταν τῶ παντὸς ὠρανῶ καὶ γᾶς καὶ τᾶς μεταξὺ φύσιος, ἔτι δὲ καὶ θείων καὶ θεῶν καὶ δαιμόνων διαμονᾶς ῥίζαν.»

ἐκ δὴ τούτων φανερὸν γέγονεν ὅτι τὴν ἀριθμῷ ὡρισμένην οὐσίαν 147
τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν παρέλαβεν. ἐποιεῖτο δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμῶν καὶ θαυμαστὴν πρόγνωσιν καὶ θεραπείαν τῶν θεῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ὅτι μάλιστα συγγενεστάτην. γνοίη δ' ἄν τις τοῦτο ἐντεῦθεν· δεῖ γὰρ καὶ ἔργον τι παρασχέσθαι εἰς πίστιν τοῦ λεγομένου. ἐπειδὴ Ἄβαρις περὶ τὰ συνήθη ἑαυτῷ ἱερουργήματα διετέλει ὢν καὶ τὴν σπουδαζομένην παντὶ βαρβάρων γένει πρόγνωσιν διὰ θυμάτων ἐπορίζετο, μάλιστα τῶν ὀρνιθείων· τὰ γὰρ τῶν τοιούτων σπλάγχνα

---

1. λόγος add. Lobeck Aglaoph. p. 722. ὅδε *c* cum Valckenario Diatr. de Aristob. p. 78, ὁ δὲ *FPb*, ὅ δὲ *a*, οἱ δὲ *C*. λέγει γὰρ ὧδε (p. 106, 16. 107, 1) scribi voluit Arcerius. πυθαγόρα *CPb*, πυθαγόρᾳ *Fa*. τῶ *FPb*, τῷ *Ca*. μνησάρχω *Cd*, Μνησάρχῳ *a*, μνημαρ' *F*, μνημάρχω *P'b*, Μνασάρχω Valckenarius. **1—4.** τὸν ἐξέμαθον — πινυσθεὶς ἔφα] spectat hunc locum Proclus in Tim. V p. 291 A: ἃ γὰρ Ὀρφεὺς δι' ἀπορρήτων λόγων μυστικῶν παραδέδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λεβήθροις τοῖς Θρᾳκίοις Ἀγλαοφάμῳ τελέστα μεταδόντος ἣν περὶ θεῶν Ὀρφεὺς σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη. ταῦτα γὰρ φησὶν ὁ Πυθαγόρας ἐν τῷ ἱερῷ λόγῳ. **2.** Λειβήθροις Valckenarius de Aristob. p. 78, λιβήθροις *FCv*, Λεβήθροις Procl. τελεστᾶ C. E. Chr. Schneider in Procl. comm. Tim. p. 705, τελέστα Procl., τελεύτα *FC*, τέλευτα *P*, τελεύτατα *a*, τελετὰς G. Cuper. **2. 3.** μεταδόντος] μεταδιδόντος G. Cuper Observ. III, 5 et Lobeck Aglaoph. p. 723 cum Procli codice B. **4.** οὐσίαν] ὠσίαν Valck. de Aristob. p. 78, ἐσίαν Lobeck Aglaoph. p. 723. αἴδιον] ἀιδίαν Lobeck. ἔμμεν Valck., εἶναι μὲν *FCv*. **5.** καὶ τᾶς *CP'b*, καὶ τὰς *F*, καὶ τῆς *a*. **6.** καὶ θείων] καὶ θείαν E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 267 admodum probabiliter, sed fortasse praestat ista verba expungi. **7.** τὴν ἀριθμῷ *F*, τῷ ἀριθμῷ *CPb*, τῶν ἀριθμῶν *a*. **8.** παρὰ *F* ut coni. Scaliger, περὶ *CPa*. **9. 10.** κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς verba abesse malit N. **10.** συγγενεστάτην] εὐσεβεστάτην temptabat N. **11.** τοῦ λεγομένου Cobet Coll. crit. p. 378, τοῦ δὲ λεγομένου *FC*, τοῦδε λεγομένου *a*, τοῦδε τοῦ λεγομένου *b*. **14.** ὀρνιθείων *a*, ὀρνιθίων *FC*.

ἀκριβῆ πρὸς διάσκεψιν ἡγοῦνται· βουλόμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαιρεῖν μὲν αὐτοῦ τὴν εἰς τἀληθὲς σπουδήν, παρασχεῖν δὲ διά τινος ἀσφαλεστέρου καὶ χωρὶς αἵματος καὶ σφαγῆς, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν ἡγεῖτο εἶναι τὸν ἀλεκτρυόνα ἡλίῳ, τὸ λεγόμενον παναληθὲς ἀπετέλεσεν αὐτῷ δι' ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης συντεταγμένον.

148 ὑπῆρχε δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ θεῶν πίστις· παρήγγελλε γὰρ ἀεὶ περὶ θεῶν μηδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν μηδὲ περὶ θείων δογμάτων, ὡς πάντα τῶν θεῶν δυναμένων. καὶ τὰ θεῖα δὲ δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πιστεύειν, ἃ Πυθαγόρας παρέδωκεν. οὕτως γοῦν ἐπίστευον καὶ παρειλήφεσαν, περὶ ὧν δογματίζουσιν, ὅτι οὐκ ἐψευδοδόξηται, ὥστε Εὔρυτος μὲν ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής, ποιμένος τινὸς ἀπαγγείλαντος αὐτῷ ὅτι μεσημβρίας ἀκούσειε Φιλολάου φωνῆς ἐκ τοῦ τάφου, καὶ ταῦτα πρὸ πολλῶν ἐτῶν τεθνηκότος, ὡσανεὶ ᾄδοντος, «καὶ τίνα, πρὸς θεῶν,» εἶπεν «ἁρμονίαν;» Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν (τὸν) ἑαυτοῦ πατέρα (τὸν) πάλαι τεθνηκότα καθ' ὕπνους αὐτῷ προσδιαλεγόμενον, «οὐδέν,» ἔφη· «οὐδὲ γὰρ ὅτι μοι ἄρτι λαλεῖς σημαίνει τι.»

---

4. ἱερὸν — ἡλίῳ] cf. quae attulimus in § 84 p. 62, 7. παναληθὲς Cobet Coll. crit. p. 378, πᾶν ἀληθὲς *FCv*, sed in *F* ἀληθὲς pr. om. addidit supra lineam manus fortasse prima atramento pallidiore. **5.** συντεταγμένον Arcerius, συντεταγμένω *F*, συντεταγμένῳ *Ca*, συντεταμένως male coni. Kiessling. **6.** δὲ αὐτῷ] δ' αὐτῷ *C*. περὶ θεῶν *F*, περὶ τῶν θεῶν *Cv*. **7. 8.** περὶ θεῶν — δογμάτων] cf. Iambl. Protr. p. 328. 360. **7.** μηδὲ *a* cum Iambl. Protr., μὴ δὲ *C*, μὴ δὲν *F*, μηδὲν *P'*. **9.** οἷς χρὴ πιστεύειν verba abesse malit N. ἃ Πυθαγόρας] ὁ Πυθαγόρας *d*. **10.** οὕτως γοῦν *FP'*, οὕτω γοῦν *CPb*, οὕτως οὖν *a*. **11—18.** Εὔρυτος — σημαίνει τι] cf. Iambl. § 139. **11.** εὔρυτος μὲν *FC* ut coni. Arcerius, εὔρητος μὲν *P*, Ἔκρητος μὲν *a*. ὁ Κροτωνιάτης] Crotoniates Eurytus nobis ignotus est: Metapontinum Eurytum commemorat Iamblichus § 266 et 267, Tarentinum Iamblichus § 267 sicut Laertius Diog. 8, 46. **14.** καὶ τίνα] καὶ τινὰ *C*, κατὰ τίνα coni. Scaliger, τίνα N. εἶπεν Scaliger, εἰπεῖν *FCv*. **16.** τὸν ἑαυτοῦ Cobet Coll. crit. p. 375, ἑαυτοῦ *FCv*. τὸν πάλαι N, πάλαι *FCv*. **17.** ὅτι μοι] ὅτι ἐμοὶ N. ἄρτι λαλεῖς *FCP*, ἀντιλαλεῖς *a*, διαλέγει Cobet Coll. crit. p. 375. **17. 18.** σημαίνει τι *a*, σημαίνει τί *FC*.

ἐσθῆτι δὲ ἐχρῆτο λευκῇ καὶ καθαρᾷ, ὡσαύτως δὲ καὶ στρώμασι 149
λευκοῖς καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ τὰ τοιαῦτα λινᾶ· κῳδίοις γὰρ οὐκ ἐχρῆτο. καὶ τοῖς ἀκροαταῖς δὲ τοῦτο τὸ ἔθος παρέδωκεν. ἐχρῆτο δὲ καὶ εὐφημίᾳ πρὸς τοὺς κρείττονας καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποιεῖτο καὶ τιμὴν τῶν θεῶν, ὥστε καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς καὶ παρήγγελλεν ἐφ' ἡμέρᾳ ἑκάστῃ ὑμνεῖν τοὺς κρείττονας. προσεῖχε δὲ καὶ φήμαις καὶ μαντείαις καὶ κληδόσιν ὅλως πᾶσι τοῖς αὐτομάτοις. ἐπέθυε δὲ θεοῖς λίβανον, κέγχρους, πόπανα, κηρία, 150
σμύρναν, τὰ ἄλλα θυμιάματα, ζῷα δὲ αὐτὸς οὐκ ἔθυεν οὐδὲ τῶν θεωρητικῶν φιλοσόφων οὐδείς, τοῖς δὲ ἄλλοις τοῖς ἀκουσματικοῖς ἢ τοῖς πολιτικοῖς προστέτακτο σπανίως ἔμψυχα θύειν, ἤπου ἀλεκτρυόνα ἢ ἄρνα ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν, βοῦς δὲ μὴ θύειν. κἀκεῖνο δὲ τῆς εἰς θεοὺς τιμῆς αὐτοῦ τεκμήριον, τὸ παρηγγέλθαι μηδέποτε ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διόπερ καὶ Σύλλος, εἷς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγορείων, ὑπὲρ τοῦ μὴ ὀμόσαι χρήματα ἀπέτισε, καίτοι εὐορκήσειν μέλλων. ἀναφέρεταί γε μὴν εἰς τοὺς Πυθαγορικοὺς καὶ τοιόσδε τις ὅρκος, αἰδῶ μὲν ποιουμένων ὀνομάζειν Πυθαγόραν,

---

1—3. ἐσθῆτι — οὐκ ἐχρῆτο] eadem fere leguntur § 100. cf. Laert. Diog. 8, 19: στολὴ δ' αὐτῷ λευκὴ καθαρά (λευκὴ καὶ καθαρὰ rectius Suid. v. Πυθαγόρας vol. II, 2 p. 549, 16) καὶ στρώματα λευκὰ ἐξ ἐρίων· τὰ γὰρ λινᾶ οὔπω εἰς ἐκείνους ἀφῖκτο τοὺς τόπους, quo de loco dixit Cobet Coll. crit. p. 364. **2.** δὲ τὰ τοιαῦτα *FC*, δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα *v*. λινᾶ *b*, λινά *FCP'*, κοινά *a*. **5.** τιμὴν τῶν θεῶν] τιμὴν τῶν τιμῶν *c* mero errore. παρὰ τὸ δεῖπνον *F* ut coni. Cobet Coll. crit. p. 378, περὶ τὸ δεῖπνον *Cv*. **7.** κληδόσιν ὅλως *F*, κλήδοσιν ὅλως *Ca*, κλήδοσιν καὶ ὅλως *b*, κληδόσιν καὶ ὅλως *c*, κληδόσιν ὅλως τε vel κληδόσιν ὡς N. **8. 9.** κηρία σμύρναν τὰ ἄλλα *F*, κηρία τἄλλα *C*, κηρία τ' ἄλλα *a*, κηρία καὶ τ' ἄλλα *b*, κηρία καὶ τἄλλα *c*. **11.** ἢ τοῖς πολιτικοῖς verba om. *C*, in suspicionem vocavit Kiessling. προστέτακτο *F*, προστέτακται *Cv*, προσετέτακτο Cobet Coll. crit. p. 378. **11. 12.** ἤπου — μὴ θύειν verba om. *C*. **11.** ἤπου *F*, ἢ *v*, ἤτοι malit N. **14—16.** διόπερ — μέλλων] eandem rem spectat Iamblichus § 144. **14.** Σύλλος idem videtur esse qui infra § 267 Σίλιος appellatur. **15.** ἀπέτισε *FC*, ἀπέτισεν *v*. **16.** εὐορκήσειν *F*, εὐορκήσας *CP'* et cod. Franeq., εὐορκῆσαι Arcerius. **17.** αἰδῶ *FCb*, αἰδῷ *a*, αἰδὼ *c*.

ὥσπερ καὶ θεῶν ὀνόμασι χρῆσθαι πολλὴν φειδὼ ἐποιοῦντο, διὰ δὲ τῆς εὑρέσεως τῆς τετρακτύος δηλούντων τὸν ἄνδρα·

οὔ, μὰ τὸν ἁμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

151 ὅλως δὲ φασὶ Πυθαγόραν ζηλωτὴν γενέσθαι τῆς Ὀρφέως ἑρμηνείας τε καὶ διαθέσεως, καὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς Ὀρφεῖ παραπλησίως, ἱσταμένους αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ τῷ χαλκῷ, οὐ ταῖς ἡμετέραις συνεζευγμένους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἱδρύμασι τοῖς θείοις, πάντα περιέχοντας καὶ πάντων προνοοῦντας καὶ τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐτῶν τοὺς καθαρμοὺς καὶ τὰς λεγομένας τελετάς, τὴν ἀκριβεστάτην εἴδησιν αὐτῶν ἔχοντα. ἔτι δὲ φασὶ καὶ σύνθετον αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θείαν φιλοσοφίαν καὶ

---

1. καὶ θεῶν *FCa*, καὶ τοῦ θεῶν *b*. **3. 4.** οὔ — ἔχουσαν] duos istos versus afferunt sicut Iamblichus infra (§ 162) et Porphyrius de Pyth. § 20 ita alii scriptores haud pauci: eosdem, omissis extremis verbis ῥιζώματ' ἔχουσαν, suum in usum convertit is qui Pythagorae χρυσᾶ ἔπη supposuit, cuius carminis cf. v. 47 et 48. **3.** οὔ μὰ *FC*, οὐ μὰ *P'* et cod. Franeq., ναὶ μὰ *v*, quam scripturam ex aureis Pythagorae carminibus arripuit Arcerius. ἁμετέρας σοφίας hoc uno loco habetur, plerique testes praebent ἁμετέρᾳ ψυχᾷ, alii ἁμετέρᾳ γενεᾷ (cf. Iambl. § 162) vel ἁμετέρᾳ κεφαλᾷ, denique ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς Iulianus Orat. VI p. 196 C. εὑρόντα] παραδόντα cum ceteris testibus ipse Iamblichus § 162. **4.** ἀενάου *d*, ἀεννάου *FCa*. ῥιζώματ' ἔχουσαν *FCa*, ῥίζωμά τ' ἔχουσαν cum Arcerio (Errat. p. 23) *b* recte ut opinor. nihilo minus retinui traditam scripturam, in qua plurimorum scriptorum libri consentiunt, ita quidem ut ῥίζωμά τ' ἔχουσαν non videatur perhiberi nisi in Theonis Smyrn. Expos. rerum math. p. 94, 7 ed. Hill. **5.** δὲ φασὶ *Fa*, δέ φασι *Cc*. ceterum quae hoc loco produntur nullo modo cohaerent cum verbis modo praegressis: continuari potius hoc loco ea quae § 146 continentur recte agnovit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 46. **5. 6.** ἑρμηνείας τὲ (sic *FC*) καὶ διαθέσεως] neutrum nomen aptum. **7.** ἱσταμένους] ἱστάμενον coni. Scaliger, quam coniecturam sibi tribuit Kuster. **8.** θείοις Arcerius, θεοῖς *FCa*. locum difficillimum non expedio, nec sufficere arbitror quod Kiessling proposuit, τιμᾶν τοὺς θεοὺς Ὀρφεῖ παραπλησίως, οὐχ ἱσταμένους αὐτοὺς — καὶ τῷ χαλκῷ, ταῖς ἡμετέραις συνεζευγμένους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀριθμοῖς τοῖς θείοις. **11.** ἔχοντα *FCP'b*, ἔχοντας *a*. **12.** δὲ φασὶ *Fa*, δὲ φασι *C*, δέ φασι *c*.

θεραπείαν, ἃ μὲν μαθόντα παρὰ τῶν Ὀρφικῶν, ἃ δὲ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ παρὰ Χαλδαίων καὶ μάγων, ἃ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς τῆς ἐν Ἐλευσῖνι γινομένης, ἐν Ἴμβρῳ τε καὶ Σαμοθρᾴκῃ καὶ Δήλῳ, καὶ εἴ τι παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ περὶ τοὺς Κελτοὺς δὲ καὶ τὴν Ἰβηρίαν. ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀναγινώσκεσθαι τοῦ Πυθαγόρου 152
τὸν ἱερὸν λόγον, οὐκ εἰς πάντας οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μετεχόντων ἑτοίμως πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν διδασκαλίαν καὶ μηδὲν αἰσχρὸν ἐπιτηδευόντων. λέγειν δὲ αὐτὸν τρὶς σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους καὶ μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλλωνα ἐκ τρίποδος διὰ τὸ κατὰ τὴν τριάδα πρῶτον φῆναι τὸν ἀριθμόν· Ἀφροδίτῃ δέ τι θυσιάζειν ἕκτῃ διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον τὸν ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμοῦ φύσεως κοινωνῆσαι, κατὰ πάντα δὲ τρόπον μεριζόμενον ὅμοιον λαμβάνειν τήν τε τῶν ἀφαιρουμένων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν· Ἡρακλεῖ δὲ δεῖν θυσιάζειν ὀγδόῃ τοῦ μηνὸς ἱσταμένου σκοποῦντας τὴν ἑπτάμηνον αὐτοῦ γένεσιν. λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰσιέναι δεῖν (λευκὸν 153
καὶ) καθαρὸν ἱμάτιον ἔχοντα καὶ ἐν ᾧ μὴ ἐγκεκοίμηταί τις, τὸν μὲν

---

2. παρὰ χαλδαίων *F* ut coni. Scaliger (Χαλδαίων iam Arcerius), περὶ χαλκιδέων *Ca.* **2. 3.** παρὰ τῆς τελετῆς *Fb* ut coni. Casaubonus Animadv. in Athen. I c. 7 et Scaliger, περὶ τῆς τελευτῆς *Ca.* τελετῆς requiri iam Arcerius agnoverat. **4.** καὶ εἴ τι Scaliger et Kuster, καὶ ἀεί τι *FCa.* παρὰ τοῖς *Fb* ut coni. Scaliger, περὶ τῆς *C*, περὶ τοῖς *a.* κοινοῖς *Fa.* κοινῆς (factum ex κοινοῖς pr. m.) *C*, λοιποῖς coni. Kuster, Θούσκοις Loganus p. 103, περιοίκοις temptabat N. περὶ τοὺς *Ca*, παρὰ τοὺς *F*. **7.** μετεχόντων *FCa*, μὲν ἐχόντων *b* ex Scaligeri coniectura manifesto falsa, μετελθόντων coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 267. ἀλλ' ὑπὸ μόνων τῶν εὖ ἐχόντων πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν διδασκαλίαν temptabat N. **8.** τρὶς σπένδειν Scaliger, περισπένδειν *FCa.* **9.** ἀπόλλωνα *Ca*, ἀπόλλω *F*. ἐκ τρίποδος *F*, ἐκ τοῦ τρίποδος *Cv.* τὸ κατὰ τὴν *FCa*, τὸ καὶ τὴν cum Scaligero *b*, τὸ τὴν Cobet Coll. crit. p. 379. **10.** πρῶτον φῆναι (φῆναι *a*) τὸν ἀριθμόν *FCa*, πρῶτον φῦναι τὸν ἀριθμόν *Pb*, πρῶτον φῦναι τῶν ἀριθμῶν Cobet Coll. crit. p. 379. διὰ τὸ καὶ τὴν τριάδα πρῶτον φῦναι τέλειον ἀριθμόν coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 267 sq., ubi τέλειον verum arbitror, minus placet φῦναι, cuius loco potius εἶναι vel φανῆναι dici par erat. δέ τι θυσιάζειν *FCa*, δέ τινας θυσιάζειν Scaliger, δὲ θυσιάζειν *b*, δὲ δεῖ θυσιάζειν Arcerius, δὲ δεῖν θυσιάζειν N. **15. 16.** λευκὸν καὶ καθαρὸν ἱμάτιον Wakefield Silv. crit. III p. 124, καθαρὸν ἱμάτιον *FCv.*

ὕπνον τῆς ἀργίας, καὶ τὸ μέλαν καὶ τὸ ῥυπαρόν, τὴν δὲ καθαρειότητα τῆς περὶ τοὺς λογισμοὺς ὁσιότητος καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν ἀποδιδούς. παραγγέλλει δέ, ἐν ἱερῷ ἄν τι ἀκούσιον αἷμα γένηται, ἢ χρυσῷ ἢ θαλάττῃ περιρραίνεσθαι, τῷ πρώτῳ γενομένῳ καὶ καλλίστῳ τῶν ὄντων σταθμώμενος τὴν τιμὴν τῶν ἁπάντων. λέγει δὲ καὶ μὴ τίκτειν ἐν ἱερῷ· οὐ γὰρ εἶναι ὅσιον ἐν ἱερῷ καταδεῖσθαι τὸ θεῖον
154 τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. παραγγέλλει δὲ ἐν ἑορτῇ μήτε κείρεσθαι μήτε ὀνυχίζεσθαι, τὴν ἡμετέραν αὔξησιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγούμενος δεῖν τὴν τῶν θεῶν ἀπολείπειν ἀρχήν. λέγει δὲ καὶ φθεῖρα ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν, οὐδενὸς τῶν περιττῶν καὶ φθαρτικῶν νομίζων δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κέδρῳ δὲ λέγει καὶ δάφνῃ καὶ κυπαρίττῳ καὶ δρυὶ καὶ μυρρίνῃ τοὺς θεοὺς τιμᾶν, καὶ μηδὲν τούτοις ἀποκαθαίρεσθαι τοῦ σώματος μηδὲ σχίζειν τοὺς ὀδόντας. ταύτην

---

1. τὸ ῥυπαρόν Wakefield, τὸ πυρρόν *FP'b*, τὸν πυρρόν *Ca*. post haec vocabula videtur τῆς ἀσεβείας vel similis notio deesse. ceterum cf. Laert. Diog. 8, 35. **1. 2.** καθαρειότητα N, καθαρότητα *Cv*, καθαριότητα *F*. rectas scripturas καθάρειος et καθαρειότης primus agnovit Cobet V. L. p. 81 sq. N. L. p. 77 sq. 691. **2.** ὁσιότητος E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 268, ἰσότητος *FCv*. **4.** χρυσῷ] κρουνῷ coni. Scaliger, ῥύσει Loganus p. 103. ὕδατι κρουνῶν (pro ἢ χρυσῷ) ἢ θαλάττης malit N. **5.** σταθμώμενος cum Scaligero *b*, σταθμωμένω *FC*, σταθμωμένῳ *a*. post τῶν ἁπάντων verba secundum Obrechti interpretationem *d* inserit quae postea (p. 112, 13—113, 2) habentur, ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως καὶ τροφὴν τῆς πρώτης καὶ κοινοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων. coniectura ista quamvis speciosa non sufficit persanando loco graviter corrupto. **6.** καταδεῖσθαι] ad δεῖ literas in margine exempli Berolinensis δυ apponitur tanquam codicis Parisini scriptura: fortasse καταδύεσθαι scribi voluit Scaliger. **7. 8.** ἐν ἑορτῇ μήτε κείρεσθαι μήτε ὀνυχίζεσθαι] cf. Iambl. Protr. p. 364: παρὰ θυσίαν μὴ ὀνυχίζου. adde Hesiod. Op. 742 sq. **8.** τὴν ἡμετέραν] διὰ τὴν ἡμετέρων Obrechtus. **9.** ἀρχήν] εὐχήν coni. N. φθεῖρα *a*, φθεῖραν *FP'*, φθείραν *C*. **10.** νομίζων *b*, νομίζειν *FCa*. **12.** μυρρίνῃ] μυρίνη *FC*, μυρίνῃ *v*. **13.** μηδὲ *b*, μὴ δὲ *FC*. σχίζειν] σχινίζειν anon., σμήχειν Kuster in praef., σκνίζειν vel κνίζειν Toup Opusc. IV p. 198, στίζειν Kiessling. **13—p. 113, 2.** ταύτην — ὑπολαμβάνων] verba ab hoc loco aliena videri diximus supra v. 5. ante ταύτην πρώτην verba Reinesius in codicis *C* margine coniecit μολόχην δὲ μὴ ἐσθίειν praeceptum Pythagoreum (de quo cf. Iambl. § 109) desiderari.

πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς φύσεως καὶ τροφὴν τῆς πρώτης καὶ κοινοτέρας ὕλης ὑπολαμβάνων. ἑφθὸν δὲ παραγγέλλει μὴ ὀπτᾶν, τὴν πραότητα λέγων μὴ προσδεῖσθαι τῆς ὀργῆς. κατακάειν δὲ οὐκ εἴα τὰ σώματα τῶν τελευτησάντων, μάγοις ἀκολούθως, μηδενὸς τῶν θείων τὸ θνητὸν μεταλαμβάνειν ἐθελήσας. τοὺς δὲ τελευτήσαντας 155 ἐν λευκαῖς ἐσθῆσι προπέμπειν ὅσιον ἐνόμιζε, τὴν ἁπλῆν καὶ τὴν πρώτην αἰνιττόμενος φύσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν πάντων. εὐορκεῖν δὲ πάντων μάλιστα παραγγέλλει, ἐπεὶ μακρὸν τοὐπίσω, θεοῖς δ' οὐδὲν μακρὸν εἶναι. πολλῷ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ὅσιον εἶναι λέγει ἢ κτείνειν ἄνθρωπον· ἐν ᾅδου γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν· ἐκλογιζόμενον τὰς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσεις. κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σορὸν ἀπαγορεύει διὰ τὸ κυπαρίσσινον γεγονέναι τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἤ δι' ἄλλον τινὰ μυστικὸν λόγον. σπένδειν δὲ πρὸ τραπέζης παρακαλεῖ Διὸς σωτῆρος καὶ Ἡρακλέους καὶ Διοσκόρων, τῆς τροφῆς ὑμνοῦντας τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία, καὶ

---

1. 2. καὶ κοινοτέρας] καὶ νοτερᾶς coni. E. Rohde Mus. Rh. 34 p. 268. **3.** κατακάειν *FCP'* ut cod. Franeq., κατακαίειν *v.* **8.** ἐπεὶ μακρὸν Kuster, ἐπὶ μακρὸν *FCa.* **9—12.** πολλῷ δὲ — τῶν ὄντων φύσεις] eadem fere infra leguntur § 179. **10.** ὅσιον εἶναι λέγει] δεῖν παρήγγελλεν § 179. **11.** ἐκλογιζόμενον *FCa*, ἐκλογιζόμενος *d* ex Kiesslingi coniectura secundum § 179, ἐκλογιζομένους malit N. sic paulo post ὑμνοῦντας habetur (v. 16) et μνημονεύοντας (p. 114, 4). **11. 12.** τὰς περὶ τὴν ψυχὴν — τῶν ὄντων φύσεις] contortum dicendi genus vel potius absurdum: rectius est quod § 179 habetur, τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς καὶ τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. **12.** φύσεις] φύσις *C.* **12—14.** cf. Laert. Diog. 8, 10: ἀπείχοντο δὲ καὶ σοροῦ κυπαρισσίνης διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἐντεῦθεν πεποιῆσθαι, ὥς φησὶν Ἕρμιππος ἐν δευτέρῳ περὶ Πυθαγόρου. **13.** σορὸν Łozynski in Hermippi fragm. p. 101 et fortasse ante eum alii, σωρὸν *FCP'bcd.* in *a* verba κυπαρισσίνην — διὰ τὸ (v. 12. 13) omnino desiderantur. ἀπαγορεύει Boissonade in Philostr. Epist. p. 201, ὑπαγορεύει *FCP'b.* **14. 15.** σπένδειν — Διὸς σωτῆρος] nimirum σπονδήν: usus genitivi, de quo dixit R. Kuehner *Ausführl. Gramm.* II p. 332, revocandus est ad ellipsin Graecis familiarem quam multis exemplis illustravit et pluribus confirmare poterat Haupt Opusc. vol. 2 p. 301. **15.** διοσκόρων *F*, διοσκούρων *Cv.* **16.** τὸν ἀρχηγὸν] τὸν χορηγὸν N. eodem vitio laborare videtur Ath. XV p. 675 C: τῷ δὲ μετὰ δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ

τὸν Ἡρακλέα τὴν δύναμιν τῆς φύσεως, καὶ τοὺς Διοσκόρους τὴν
156 συμφωνίαν τῶν ἁπάντων. σπονδὴν δὲ μὴ καταμύοντα προσφέρεσθαι δεῖν φησίν· οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν ἄξιον αἰσχύνης καὶ αἰδοῦς διελάμβανεν. ὅταν δὲ βροντήσῃ, τῆς γῆς ἅψασθαι παρήγγελλε, μνημονεύοντας τῆς γενέσεως τῶν ὄντων. εἰσιέναι δὲ εἰς τὰ ἱερὰ κατὰ τοὺς δεξιοὺς τόπους παραγγέλλει, ἐξιέναι κατὰ τοὺς ἀριστερούς, τὸ μὲν δεξιὸν ἀρχὴν τοῦ περιττοῦ λεγομένου τῶν ἀριθμῶν καὶ θεῖον τιθέμενος, τὸ δὲ ἀριστερὸν τοῦ ἀρτίου καὶ διαλυομένου σύμβολον τιθέμενος. τοιοῦτός τις ὁ τρόπος λέγεται αὐτοῦ γεγονέναι τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ἐπιτηδεύσεως, καὶ τἄλλα δὲ ὅσα παραλείπομεν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τῶν εἰρημένων ἔνεστι τεκμαίρεσθαι, ὥστε περὶ μὲν τούτου παύομαι λέγων.

ΚΘ.

157 Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον ἔστω τεκμήριον τὰ γραφέντα ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα περὶ πάντων ἔχοντα τὴν ἀλήθειαν, καὶ στρογγύλα μὲν παρὰ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ παλαιοῦ πίνου διαφερόντως ὥσπερ τινὸς ἀχειραπτήτου χνοῦ προσπνέοντα, μετ' ἐπιστήμης δὲ δαιμονίας ἄκρως

προσδιδομένῳ Δία σωτῆρα ἐπιλέγουσι, τῆς ἐκ τοῦ μίγματος ἀλύπου κράσεως τὸν καὶ τῶν ὄμβρων ἀρχηγὸν αἴτιον ὑπολαβόντες, ubi item τῶν ὄμβρων χορηγὸν scripserim.

1. τὴν δύναμιν *b*, καὶ τὴν δύναμιν *FCa*. διοσκόρους *F*, διοσκούρους *Cv*. **3.** φησί(ν) vel φησι(ν) *F* (accentus enim in compendio non magis apparet quam ν mobile), φησὶν *CP'*, ἔφη *v*. **3. 4.** διελάμβανεν] ὑπελάμβανεν olim suasit E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 268, qui postea defendit traditam scripturam coll. Laert. Diog. 10, 123. 133. **6.** ἐξιέναι κατὰ] ἐξιέναι δὲ κατὰ N. **8. 9.** σύμβολον τιθέμενος] σύμβολον *d*, σύμβολον ποιούμενος Cobet Coll. crit. p. 379. **10.** τἄλλα *Fc*, τᾶλλα *Cd*, τ' ἄλλα *a*. **12.** παύομαι *F*, πέπαυμαι *Cv*.

14. μέγιστον ἔστω *Fa*, μέγιστόν ἐστι *Cc*. **16.** ἔχοντα τὴν ἀλη^θ^ (i. e. τὴν ἀλήθειαν) *F*, ἔχοντα τῆς ἀληθείας *Ca*, ἐχόμενα τῆς ἀληθείας ex Scaligeri coniectura *d*, μετέχοντα τῆς ἀληθείας coni. Bast in Aristaeneti Epist. ed. Boiss. p. 601. παρὰ τὰ ἄλλα *F* ut coni. Kuster, περὶ τὰ ἄλλα *Cv*. **17.** διαφερόντως] διαφερόντως μεστὰ coni. Kuster. ὥσπερ τινὸς *b*, ὥσπέρ τινος *FC*, ὥσπερ τινος *a*. **18.** ἀχειραπτήτου] ἀχειράπτου

συλλελογισμένα, ταῖς δὲ ἐννοίαις πλήρη τε καὶ πυκνότατα, ποικίλα τε ἄλλως καὶ πολύτροπα τοῖς εἴδεσι καὶ ταῖς ὕλαις, ἀπέρισσα δὲ ἐξαιρέτως ἅμα καὶ ἀνελλιπῆ τῇ φράσει καὶ πραγμάτων ἐναργῶν καὶ ἀναμφιλέκτων ὡς ὅτι μάλιστα μεστὰ μετὰ ἀποδείξεως ἐπιστημονικῆς καὶ πλήρους, τὸ λεγόμενον, συλλογισμοῦ, εἴ τις αἷς προσῆκεν ὁδοῖς κεχρημένος ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως μηδὲ παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. ταῦτα τοίνυν ἄνωθεν τὴν περὶ τῶν νοητῶν καὶ τὴν περὶ θεῶν ἐπιστήμην παραδίδωσιν. ἔπειτα τὰ φυσικὰ πάντα ἀναδιδάσκει, 158
τήν τε ἠθικὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν λογικὴν ἐτελειώσατο, μαθήματά τε παντοῖα παραδίδωσι καὶ ἐπιστήμας τὰς ἀρίστας, ὅλως τε οὐδὲν ἔστιν εἰς γνῶσιν ἐληλυθὸς περὶ ὅτου οὖν παρὰ ἀνθρώποις, ὃ μὴ ἐν τοῖς συγγράμμασι τούτοις διηκρίβωται. εἰ τοίνυν ὁμολογεῖται τὰ μὲν Πυθαγόρου εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ φερομένων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτοῦ συγγεγράφθαι, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἑαυτῶν ἐπεφήμιζον αὐτά, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέφερον αὐτὰ ὡς ἐκείνου ὄντα, φανερὸν ἐκ πάντων τούτων ὅτι Πυθαγόρας πάσης σοφίας ἔμπειρος ἦν ἀποχρώντως. λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμεληθῆναι· παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας

---

perperam coni. Kuster, traditam lectionem tuetur Lobeck in Phryn. p. 609. χνοῦ optime Kuster, νοῦ *FCv*. προσπνέοντα *FC* ut coni. Kuster, προσπνέοντος *a*. μετ' ἐπιστήμης δὲ *F*, μετ' ἐπιστήμης *Cv*, καὶ μετ' ἐπιστήμης minus recte *d* ex Kusteri coniectura. ἄκρως] ἀκριβῶς malit N.

2. ἀπέρισσα Cobet Coll. cr. p. 379, περισσὰ *FCv*. **5.** προσῆκεν *FCa*, προσήκει *b*. **6.** μηδὲ *a*, μὴ δὲ *FC*. **7.** ταῦτα *FCP'*, ταύτην Arcerius, πρώτην coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 268. **9.** ἐτελειώσατο *F*, ἐτελεώσατο *Cv*. fortasse verbum istud delendum. **10.** ὅλως τε *b*, ὅλως τὲ *Fa*, ὅλως δὲ *C*. **10. 11.** οὐδὲν ἔστιν N, οὐδέν ἐστιν *FCv*. **11.** ὅτου οὖν] ὁτουοῦν *Fb*, ὁτοοῦν *Ca*. παρὰ ἀνθρώποις *FP'b*, περὶ ἀνθρώποις *Ca*. **14.** διὰ τοῦτο *Ca*, διατοῦτο *F*. **15.** ἐπεφήμιζον αὐτά *Cv*. in *F* αὐτοὶ potius quam αὐτὰ videtur esse scriptum. **16.** Πυθαγόρας *v* om., addidi ex *FCP'*. **17.** ἐπὶ πλεῖον] ἐπ' Αἰγύπτου coni. Reinesius parum recte. **17. 18.** ἐπιμεληθῆναι· παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ] ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιμεληθῆναι· παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ vel ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίοις· παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ coni. Kuster. potius abicienda erunt verba parum commoda γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστί: quo additamento remoto ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίοις verba iungenda esse patet.

ἐστίν, ἐπείπερ ἐκ παλαιῶν ἔτι καὶ ἀπὸ θεῶν διὰ τὰς τοῦ Νείλου προσθέσεις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκην ἔχουσι πᾶσαν ἐπιμετρεῖν ἣν ἐνέμοντο γῆν Αἰγυπτίων οἱ λόγιοι [διὸ καὶ γεωμετρία ὠνόμασται]. ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν οὐρανίων θεωρία παρέργως αὐτοῖς κατεζήτηται, ἧς καὶ αὐτῆς ἐμπείρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε. πάντα δὴ τὰ περὶ τὰς γραμμὰς θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηρτῆσθαι δοκεῖ· τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὑρεθῆναι. τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα κατὰ κοινόν τινες Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις ἀνα-
159 φέρουσι. ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προαγαγεῖν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ ἐμμελῶς τοῖς αὑτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι.

φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπεν εἶναι καὶ οἱονεὶ φιλίαν σοφίας, σοφίαν δὲ ἐπιστήμην τῆς ἐν τοῖς οὖσιν ἀληθείας. ὄντα δὲ ᾔδει καὶ ἔλεγε τὰ ἄυλα καὶ ἀίδια καὶ μόνα δραστικά, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἀσώματα, ὁμωνύμως δὲ λοιπὸν ὄντα κατὰ μετοχὴν αὐτῶν οὕτως καλούμενα σωματικὰ εἴδη καὶ ὑλικά, γεννητά τε καὶ φθαρτὰ καὶ ὄντως οὐδέποτε ὄντα. τὴν δὲ σοφίαν ἐπιστήμην εἶναι τῶν κυρίως ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ὁμωνύμως, ἐπειδήπερ οὐδὲ ἐπιστητὰ ὑπάρχει τὰ σωματικὰ οὐδὲ ἐπιδέχεται γνῶσιν βεβαίαν, ἄπειρά τε ὄντα καὶ ἐπιστήμῃ ἀπερίληπτα καὶ οἱονεὶ μὴ

---

1. ἔτι] ἤδη Kuster. καὶ ἀπὸ θεῶν] καὶ ἄποθεν Scaliger, καὶ ἄνωθεν coni. Kuster. sententiae conveniet ἐκ παλαιοῦ δήπουθεν: ipsa verba scriptoris non praestiterim. διὰ τὰς τοῦ νείλου *F*, διὰ τοῦ νείλου *C* ut coni. anon., διὰ νήλου *P'*, διὰ τοῦ Νείνου *a*, διὰ τὰς Νείλου cum Scaligero *b*. **3.** διὸ — ὠνόμασται verba ut suspecta notavit N. **5.** πάντα δὴ *FCa*, πάντα δὲ *b*. **7.** τὰ γὰρ] τὰ δὲ N. **8.** Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις] εἰς Αἰγυπτίους καὶ Χαλδαίους N. **10.** προαγαγεῖν N, προσάγειν *FCa*, προάγειν Kiessling. **12 — p. 117, 14.** eadem fere repetit Iamblichus in Nicomachi Geraseni Arithm. introd. ed. Tennul. p. 5 sq. **15.** μόνα δραστικά *FC* ut Iambl. in Nicom., μόνον δραστικά *P'*, μονοδραστικὰ *a*, μόνον νόῳ ὁρατικὰ (sic!) coni. Scaliger. ὅπερ ἐστὶ *b* ut Iambl. in Nicom., ὅπέρ ἐστι *FC*, ἅπερ ἐστὶ coni. Kiessling. **16.** κατὰ μετοχὴν *FCa* ut Iambl. in Nicom., καὶ κατὰ μετοχὴν *b*, τὰ κατὰ μετοχὴν malit N. αὐτῶν om. Iambl. in Nicom. οὕτως *F*, οὕτω *Cv* ut Iambl. in Nicom. σωματικὰ] τὰ σωματικὰ coni. Kiessling. εἴδη Scaliger et Kuster cum Iambl. in Nicom., ἤδη *FCa*, ᾔδει coni. Kiessling.

ὄντα κατὰ διαστολὴν τῶν καθόλου καὶ οὐδὲ ὅρῳ ὑποπεσεῖν εὐπεριγράφως δυνάμενα. τῶν δὲ φύσει μὴ ἐπιστητῶν οὐδὲ ἐπιστήμην οἷόν 160
τε ἐπινοῆσαι· οὐκ ἄρα ὄρεξιν τῆς μὴ ὑφεστώσης ἐπιστήμης εἰκὸς εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κυρίως ὄντα καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως διαμένοντα καὶ τῇ ὄντα προσηγορίᾳ ἀεὶ συνυπάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τούτων καταλήψει συμβέβηκε καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων παρομαρτεῖν, οὐδὲ ἐπιτηδευθεῖσάν ποτε, οἵα δὴ τῇ (τοῦ) καθόλου ἐπιστήμῃ ἡ τοῦ κατὰ μέρος. «τοὶ γὰρ περὶ τῶν καθόλω» φησὶν Ἀρχύτας «καλῶς διαγνόντες ἔμελλον καὶ περὶ τῶν κατὰ μέρος, οἷα ἐντί, καλῶς ὀψεῖσθαι». διόπερ οὐ μόνα οὐδὲ μονογενῆ οὐδὲ ἁπλᾶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποικίλα δὲ ἤδη καὶ πολυειδῆ θεωρεῖται, τά τε νοητὰ καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἡ κλῆσις, καὶ τὰ σωματικὰ καὶ ὑπ' αἴσθησιν πεπτωκότα, ἃ δὴ κατὰ μετοχὴν κοινωνεῖ τοῦ ὄντα λέγεσθαι.

---

1. κατὰ διαστολὴν] κατὰ ἀνδιαστολὴν rectius Iambl. in Nicom. et *P'* (an Scaliger?). καὶ οὐδὲ] οὐδὲ *C*. **1. 2.** εὐπεριγράφως] εὐπεριγράφῳ Cobet Coll. cr. p. 380, ἀπεριγράφως vitiose Iambl. in Nic. **2. 3.** οἷόν τε] οἴοντες *a*, οἷον τ' ἔστι *P'* (an Scaliger?), εἶναι Iambl. in Nic. **5.** διαμένοντα] ἔχοντα Iambl. in Nic. ὄντα *FCP'*, ὄντως Arcerius, deleri iussit Kiessling cum Iambl. in Nic. **6.** καὶ γὰρ] καὶ γὰρ δὴ Iambl. in Nic. καὶ τὴν *FP'* ut Iambl. in Nic., καὶ τῇ *CPa*. ὁμωνύμως *FCP* ut Iambl. in Nic., ὁμωνύμων *a*. **7.** οὐδὲ] οὐδ' Iambl. in Nic. **7. 8.** τῇ τοῦ καθόλου Kiessling, τῇ καθόλου *FCP'a* ut Iambl. in Nic. **8.** ἡ τοῦ κατὰ μέρος *Fv*, κατὰ μέρος *C*, τοῦ κατὰ μέρος Iambl. in Nic. **8—10.** de Archytae quae perhibentur verbis cf. Mullach Fragm. philos. Gr. I p. 564. **8.** τοὶ γὰρ *Cad* cum Iambl. in Nic., τοιγὰρ *Fb*. τῶν καθόλω Cobet Coll. crit. p. 380, τῶν καθόλου *FCv* ut Iambl. in Nic., τᾶς τῶν ὅλων φύσιος Nicom. Geras. Introd. arithm. 1, 3, 4 p. 6, 20 ed. Hoch. et Porphyr. Comm. in Ptolem. Harm. p. 236. **10.** οἷα ἐντὶ *FCa*, οἷά ἐντι *c*. **10. 11.** διόπερ—ὑπάρχει τὰ ὄντα om. *C*. **10.** οὐ μόνα *b*, οὐ μόνον *Fa*, om. ista verba Iambl. in Nicom. **11. 12.** ποικίλα δὲ—ἡ κλῆσις] τά τε νοητὰ καὶ ἀσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἡ κλῆσις· ποικίλα δὲ ἔτι καὶ πολυειδῆ θεωρεῖται coni. Kiessling, qui vel sic orationem esse hiulcam ipse fatetur. **11.** ἤδη] εἴδη Scaliger. καὶ πολυειδῆ *b* cum Iambl. in Nic., καὶ τὰ πολυειδῆ *FCP'*, κατὰ πολυειδῆ *a*. **12.** καὶ ἀσώματα] καὶ τὰ ἀσώματα Iambl. in Nic. ὧν τὰ om. Iambl. in Nic. **13.** πεπτωκότα] επ literas in rasura habet *F* alia manu scriptas. **14.** τοῦ ὄντα λέγεσθαι E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 268 sq., τοῦ ὄντος γίνεσθαι *FCa*, τοῦ ὄντως γενέσθαι *P'b* ut Iambl. in Nicom.

161 περὶ δὴ τούτων ἁπάντων ἐπιστήμας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας καὶ οὐδὲν παρέλιπεν ἀδιερεύνητον. καὶ τὰς κοινὰς δὲ ἐπιστήμας, ὥσπερ τὴν ἀποδεικτικὴν καὶ τὴν ὁριστικὴν καὶ τὴν διαιρετικήν, παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ὑπομνημάτων εἰδέναι. εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῇ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῆ ἔμφασιν συμβολικῷ τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβάζειν, ὥσπερ διὰ πυθοχρήστων τινῶν λογίων ἢ μικρῶν τοῖς ὄγκοις σπερμάτων ὁ Πύθιός τε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθη ἀνήνυτα καὶ δυσεπι-
162 νόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ὑποφαίνουσι. τοιοῦτον δή ἐστι τὸ

ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός,

ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. οὐ μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμιστιχίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παραπλησίοις ὁ θειότατος Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζώπυρα τοῖς δυναμένοις ἐναύσασθαι, βραχυλογίᾳ τινὶ ἐναποθησαυρίζων ἀπερίβλεπτον καὶ παμπληθῆ θεωρίας ἔκτασιν, οἷόνπερ καὶ ἐν τῷ

ἀριθμῷ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν,

ὃ δὴ πυκνότατα πρὸς ἅπαντας ἀπεφθέγγετο, ἢ πάλιν ἐν τῷ [φιλότης] «ἰσότης φιλότης», ἢ ἐν τῷ «κόσμος» ὀνόματι, ἢ νὴ Δία ἐν τῷ

---

2. δὲ *FCa*, δὴ *b*. **7.** πυθοχρήστων Kuster, χειροχρήστων *FCv*. Kusteri emendationem probavit Wyttenbach Animadv. in Plut. Mor. p. 772, praeierat Reinesius, cuius manu in *C* codicis margine πυθοχρήστων adscriptum, ipsis Iamblichi verbis βιοχρήστων interpositum legitur. ἱεροχρήστων scribendum coni. Toup Opusc. II p. 442. λογίων Kuster, λόγων *FCv*. **10.** ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός] proverbium a multis usurpatum, cuius antiquissimi testes nunc sunt Plato Leg. VI p. 753 E et Aristoteles Eth. Nicom. 1, 7 p. 1098 b 7. Polit. 5, 4 p. 1303 b 29. **11.** Πυθαγόρου abesse malit N. ἡμιστιχίῳ Arcerius, ἡμιστίχῳ *F*, ἡμιστίχω *CP′*. **14.** ἀπερίβλεπτον] ἀπερίληπτον Obrechtus. **16.** ἀριθμῷ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν] cf. praeter alios Plut. de animae procreat. c. 33 p. 1029 F. haud dissimile est quod legimus in Iliade X 71: νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν. **17.** ἀπεφθέγγετο Schaefer, ἐπεφθέγγετο *FCv*. **17. 18.** ἢ πάλιν ἐν τῷ [φιλότης] «ἰσότης φιλότης»] ἢ πάλιν ἐπιφιλότης (ἐπὶ φιλότης *P′*) ἰσότης φιλότης *FCP′*, ἐπιφυλότις ἰσότης φιλότης *a*. ἐπὶ φιλότητος (pro ἐπιφυλότις) scribendum coni. anon., ἐπὶ φιλίας aut ἐπὶ φιλότητος Loganus p. 103. ἢ πάλιν «φιλό-

«φιλοσοφία», ἢ καὶ ἐν τῷ ἐστὼ καὶ ἀειεστώ ἢ τὸ διαβοώμενον ἐν τῷ «τετρακτύς». ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπενοεῖτο, καὶ οὕτως σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξεθειάζετο ὑπὸ τῶν συνόντων, ὥστε εἰς ὅρκου σχήματα περιίστατο τοῖς ὁμακόοις·

οὔ, μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν.

τοῦτο μὲν οὕτω θαυμαστὸν ἦν τὸ εἶδος αὐτοῦ τῆς σοφίας.

τῶν δ' ἐπιστημῶν οὐχ ἥκιστα φασὶ τοὺς Πυθαγορείους τιμᾶν 163 μουσικήν τε καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικήν. σιωπηλοὺς δὲ εἶναι καὶ ἀκουστικοὺς καὶ ἐπαινεῖσθαι παρ' αὐτοῖς τὸν δυνάμενον ἀκοῦσαι. τῆς δὲ

της ἰσότης, ἰσότης φιλότης» voluisse videtur Obrechtus. ἢ πάλιν ἐν τῷ «ἡ φιλότης ἰσότης» (deleto altero φιλότης) Kuster in praef., ἢ πάλιν ἐν τῷ «φιλότης ἰσότης, ἰσότης φιλότης» Kiessling. mihi admodum probabile videtur quod Kuster pro ἐπὶ reposuit ἐν τῷ: prius φιλότης tanquam suspectum notavi, quamquam de certa loci medela despero. de re, ne Plat. Leg. VI p. 757 A et Aristot. Eth. Nicom. 8, 7. 9, 8. Eth. Eud. 7, 6. 9 (p. 1157 b 36. 1168 b 8. 1240 b 2. 1241 b 13 ed. Berol.) afferamus, cf. Laert. Diog. 8, 10: εἶπέ τε πρῶτος (ὁ Πυθαγόρας), ὥς φησι Τίμαιος, κοινὰ τὰ φίλων εἶναι καὶ φιλίαν ἰσότητα. Doricas formas praebet Olympiod. in Plat. Alcib. p. 31 ed. Creuz.: κατὰ τοὺς Πυθαγορείους «φιλότας ἰσότας». **p. 118, 18.** κόσμος Scaliger, κόσμω *F*, κόσμῳ *Ca*. ἢ νὴ Δία *Pb*, ηνηνιδία *F*, ἡνινιδία *C*, ἡνηνιδία *a*.

1. ἐν τῷ εὐεστὼ καὶ ἀειεστὼ Obrechtus, ἐν τῷ ἐστὼ καὶ ἀειεστὼ Cobet Coll. crit. p. 380, ἐν τῶ εστωηκαιετον *F*, ἐν τῷ στωηκαιετὸν *C*, ἐν τῷ στωαιετὸν *P'*, ἐν τῷ στώη καίετων *v*, ἐν τῷ ἐστὼ ἢ καὶ ἐν τῷ ** E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 269 fortasse rectius. **2.** ταῦτα γὰρ πάντα malit N. **4.** οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. **5.** συνόντων Rittershusius in Porph. p. 166, συνιέντων *FCv*. **6.** οὔ μὰ *F*, οὔ μα *C*, οὐ μὰ *v*. ἁμετέρᾳ γενεᾷ Cobet Coll. crit. p. 381 cum Porph. de Pyth. § 20 et Theolog. arithm. ed. Ast. p. 18, ἁμετέρη γενεῇ (γενεῆ *C*) *FC*, ἁμετέρῃ γενεῇ *v*. **7.** ἀενάου] ἀεννάου *FCv*. ῥιζώματ' ἔχουσαν *FCa*, ῥίζωμά τ' ἔχουσαν *b*. cf. quae supra diximus in § 150 p. 110, 4. **8.** τοῦτο μὲν *Fa*, τοῦτο μὲν οὖν *CP'b* fortasse rectius. **9.** οὐχήκιστα φασὶ *F*, οὐχ ἥκιστα φασὶν *Ca*, οὐχ ἥκιστά φασιν *c*. τοὺς πυθαγορείους *F*, αὐτοὺς τοὺς πυθαγορείους *Cv*. **11 — p. 120, 10.** τῆς δὲ ἰατρικῆς — τῶν ἀρρωστημάτων] eadem infra recurrunt § 244.

ἰατρικῆς μάλιστα μὲν ἀποδέχεσθαι τὸ διαιτητικὸν εἶδος καὶ εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ πειρᾶσθαι πρῶτον μὲν καταμανθάνειν σημεῖα συμμετρίας ποτῶν τε καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύσεως, ἔπειτα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν προσφερομένων σχεδὸν πρώτους ἐπιχειρῆσαί τι πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. ἅψασθαι δὲ [χρὴ] καὶ καταπλασμάτων ἐπὶ πλείω τοὺς Πυθαγορείους τῶν ἔμπροσθεν, τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἧττον δοκιμάζειν, αὐτῶν δὲ τούτων τοῖς πρὸς τὰς ἑλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι, (τὰ δὲ) περὶ τὰς τομάς τε καὶ
164 καύσεις ἥκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς ἐπῳδαῖς πρὸς ἔνια τῶν ἀρρωστημάτων. ὑπελάμβανον δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλα συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγείαν, ἄν τις αὐτῇ χρῆται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξειλεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν.

ᾤοντο δὲ δεῖν κατέχειν καὶ διασῴζειν ἐν τῇ μνήμῃ πάντα τὰ διδασκόμενά τε καὶ φραζόμενα, καὶ μέχρι τούτου συσκευάζεσθαι τάς τε μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις μέχρι ὅτου δύναται παραδέχεσθαι

3. συμμετρίας *FCv* hoc loco sicut infra § 244, ἀσυμμετρίας malim cum Cobeto Coll. crit. p. 381, qui comparat Laert. Diog. 8, 9: πλησμονὴν πᾶσαν ἀποδοκιμάζει (Πυθαγόρας) λέγων μὴ παραβαίνειν μήτε τῶν ποτῶν (τῶν πόνων plerique libri) μήτε τῶν σιτίων (μήτε τῶν ὕπνων libri quidam dicuntur addere) μηδένα τὴν συμμετρίαν. ποτῶν N ex Iambl. § 244, πόνων hoc loco *FCv*, πότων coni. Arcerius. σιτίων *b*, σιτῶν *FCa* hoc loco et § 244. **4.** περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς etiam infra habetur, περὶ τῆς κατασκευῆς malit N. προσφερομένων *F* ut coni. Arcerius, προφερομένων *Ca*. **5.** ἐπιχειρῆσαί τι πραγματεύεσθαι ex § 244 Cobet Coll. cr. p. 381, ἐπιχειρῆσαί τε (ἐπιχειρῆσαι τὲ *F*, ἐπιχειρῆσαι τε *a*) πραγματεύεσθαι *FCa*, ἐπιχειρῆσαί τε καὶ πραγματεύεσθαι *b*. χρὴ om. § 244, deleri iusserunt Rittershusius in Porph. p. 202 et Cobet Coll. crit. p. 382, χριστῶν scribendum coni. Scaliger, χρισμάτων vel χρίσεων Loganus p. 105. **6.** ἐπὶ πλείω *Fa*, ἐπιπλείω *C*, ἐπὶ πλεῖον duce Scaligero *b* ex § 244. **7. 8.** αὐτοῖς δὲ τούτοις πρὸς τὰς ἑλκώσεις coni. Kiessling, αὐτῶν δὲ τούτων πρὸς τὰς ἑλκώσεις traditum in § 244. **8.** τὰ δὲ *b* cum § 244, τάδε *a*, om. *FCP'*. **10—12.** ὑπελάμβανον — τρόπους] eadem fere supra habentur § 110 p. 80, 12. 13. **10.** ὑπελάμβανον] ὑπελάμβανε *a*. **12. 13.** ἐχρῶντο — ψυχῶν] cf. § 111 p. 81, 13—15. λέξεσιν ἐξειλεγμέναις Kuster et Cobet Coll. crit. p. 382, λέξεσι διειλεγμέναις *FCP'c*, λέξεσι διελεγμέναις *ab*. **13.** ψυχῶν] ψυχῆς § 111. **16.** μέχρι ὅτου *F*, μέχρις ὅτου *Cv*.

τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεύειν, ὅτι ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γιγνώσκειν καὶ ἐν τῇ μνήμῃ φυλάσσειν.

ἐτίμων γοῦν σφόδρα τὴν μνήμην καὶ πολλὴν αὐτῆς ἐποιοῦντο
γυμνασίαν τε καὶ ἐπιμέλειαν, ἔν τε τῷ μανθάνειν οὐ πρότερον ἀφιέν-
τες τὸ διδασκόμενον, ἕως περιλάβοιεν βεβαίως τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης
μαθήσεως, καὶ (τῶν) καθ' ἡμέραν λεγομένων ἀνάμνησιν [τόνδε τὸν
τρόπον]. Πυθαγόρειος ἀνὴρ οὐ πρότερον ἐκ τῆς κοίτης ἀνίστατο ἢ τὰ **165**
χθὲς γενόμενα [πρότερον] ἀναμνησθείη. ἐποιεῖτο δὲ τὴν ἀνάμνησιν
τόνδε τὸν τρόπον. ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ τί πρῶτον εἶπεν
ἢ ἤκουσεν ἢ προσέταξε τοῖς ἔνδον ἀναστὰς καὶ τί δεύτερον καὶ τί
τρίτον· καὶ περὶ τῶν ἐσομένων ὁ αὐτὸς λόγος· καὶ πάλιν αὖ ἐξιὼν
τίνι πρώτῳ ἐνέτυχε καὶ τίνι δευτέρῳ, καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν
πρῶτοι καὶ δεύτεροι καὶ τρίτοι, καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ αὐτὸς
λόγος. πάντα γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ τὰ συμβάντα
ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτω τῇ τάξει προθυμούμενος ἀναμιμνήσκεσθαι
ὥς ποτε συνέβη γενέσθαι ἕκαστον αὐτῶν. εἰ δὲ πλείω σχολὴν

---

1. τὸ μανθάνον i. e. οἱ μανθάνοντες, ut recte interpretatur Cobet Coll. crit. p. 382. διαμνημονεύειν N, διαμνημονεύον *a*, διὰ μνημονεῦον *C*, διαμνημονεῦον *Fb*, quod vitium a Cobeto, qui sententiam loci primus perspexit, miror esse propagatum. γιγνώσκειν *F*, γινώσκειν *Cv*. **2.** ἐν τῇ μνήμῃ Cobet Coll. crit. p. 382, ἐν τῷ (τῶ *F*) γνώμην *FCa*. erravit Kuster, qui cum Obrechto, ut ait, scribendum coniecit ὅτι ἐκεῖνο ἐστὶν ᾧ δεῖ γινώσκειν, τοῦτο δὲ ᾧ τὴν γνώμην φυλάσσειν. a qua coniectura discessit Kiessling ita ut γινώσκειν καὶ ἐν ᾧ γνώμην φυλάσσειν praeferret, id quod adoptavit *d*. **4.** ἔν τε] ἔν γε Kiessling vix recte. **4. 5.** ἀφιέντες Rittershusius in Porph. p. 218 et *b*, ἐφιέντες *FC*, ἐφίεντες *a*. **6.** τῶν om. *FCa*, addidit *b*. λεγομένων] γενομένων malit N. ἀνάμνησιν] ἀνάμνησιν ποιούμενοι admodum probabiliter coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 269. **6. 7.** τόνδε τὸν τρόπον verba abesse malit N. ceterum post haec verba in *F*, cum librarius ad v. 9 aberrasset, primum scripta erant haec, ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ διανοία τί πρῶτον εἶπεν ἢ ἤκουσεν ἢ προσέταξε, quae verba deleta sunt m. pr. **8.** πρότερον delendum coni. N. **10. 11.** καὶ τί δεύτερον καὶ τί τρίτον Cobet Coll. crit. p. 382, ἢ τί δεύτερον ἢ τί τρίτον *FCv*. **12.** ἐνέτυχε καὶ voluisse videtur Cobet, ἐνέτυχεν ἢ *FCv*. **13.** καὶ δεύτεροι καὶ τρίτοι Cobet, ἢ δεύτεροι ἢ τρίτοι *FCv*. **16.** ὥς ποτε συνέβη *FC*, ὥστε συνέβη *a*, ὡς συνέβη vel ὡς καὶ συνέβη coni. Rittershusius in Porph. p. 218, rectius ὥσπερ συνέβη *P'b*.

ἄγοι ἐν τῷ διεγείρεσθαι, καὶ τὰ τρίτην ἡμέραν συμβάντα τὸν αὐτὸν
166 τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν καὶ ἐπὶ πλέον [ἐπειρῶντο] τὴν μνήμην γυμνάζειν· οὐδὲν γὰρ μεῖζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπειρίαν καὶ φρόνησιν τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.

ἀπὸ δὴ τούτων τῶν ἐπιτηδευμάτων συνέβη τὴν Ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσόφων ἀνδρῶν ἐμπλησθῆναι, καὶ πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὕστερον διὰ Πυθαγόραν μεγάλην Ἑλλάδα κληθῆναι, καὶ πλείστους παρ' αὐτοῖς ἄνδρας φιλοσόφους καὶ ποιητὰς καὶ νομοθέτας γενέσθαι. τάς τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικὰς καὶ τοὺς λόγους τοὺς ἐπιδεικτικοὺς καὶ τοὺς νόμους τοὺς γεγραμμένους παρ' ἐκείνων εἰς τὴν Ἑλλάδα συνέβη κομισθῆναι, καὶ περὶ τῶν φυσικῶν ὅσοι τινὰ μνείαν πεποίηνται, πρῶτον Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην τὸν Ἐλεάτην προφερόμενοι τυγχάνουσιν, οἵ τε γνωμολογῆσαί τι τῶν κατὰ τὸν βίον βουλόμενοι τὰς Ἐπιχάρμου διανοίας προφέρονται, καὶ σχεδὸν πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσι. περὶ μὲν οὖν τῆς σοφίας αὐτοῦ καὶ πῶς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐπὶ πλεῖστον εἰς αὐτὴν προεβίβασεν, ἐφ' ὅσον ἕκαστος οἷός τε ἦν μετέχειν αὐτῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτὴν τελέως, διὰ τούτων ἡμῖν εἰρήσθω.

Λ.

167 Περὶ δὲ δικαιοσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετήδευσε καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄριστα ἂν καταμάθοιμεν, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς κατανοήσαιμεν αὐτὴν καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰτίων φύεται, τήν τε τῆς ἀδικίας πρώτην αἰτίαν κατίδοιμεν· καὶ μετὰ τοῦτο ἂν εὕροιμέν τε ὡς τὴν μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δ' ὅπως καλῶς ἐγγένηται παρεσκεύασεν.

---

1. ἄγοι ἐν N, ἄγοιεν ἐν *FCv*. καὶ τὰ τρίτην *FC*, κατὰ τρίτην *a*, τὰ κατὰ τρίτην *b*, καὶ τὰ κατὰ τὴν τρίτην malit N, nisi praestat τρίτην ἡμέραν in τρίτῃ ἡμέρᾳ mutari. **2.** ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν] ἐπειρῶντο ἀναλαμβάνειν coni. Arcerius. ἐπειρῶντο ut suspectum notavit N, in ἐπειρᾶτο mutari iussit Rittershusius in Porph. p. 218. **2. 3.** τὴν μνήμην *Fb* ut coni. Rittershusius, τῇ μνήμῃ *C*, τῇ μνήμῃ *a*. **3.** μεῖζον] μεῖζον εἶναι ἐνόμιζον coni. N. **16.** εἰς αὐτὴν *F* nisi fallor et *b*, εἰς ἑαυτὴν *Ca*. **17.** οἷός τε ἦν *F*, οἷός τε *Cv*.

23. ἂν εὕροιμέν τε] verba vitiosa quo modo emendem non habeo. **24.** τὴν δ' ὅπως *C*, τήν δ' ὅπως *F*, τὴν δὲ ὅπως *v*.

ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ τὸ ἐγγυ-
τάτω ἑνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας καὶ ἐπὶ τὸ
αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον, ὥσπερ δὴ καὶ Πλάτων
μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων συμμαρτυρεῖ. τοῦτο τοίνυν ἄριστα 168
ἀνδρῶν κατεσκεύασεν, ἐν τοῖς ἤθεσι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξορίσας, τὸ δὲ
κοινὸν αὐξήσας μέχρι τῶν ἐσχάτων κτημάτων καὶ στάσεως αἰτίων
ὄντων καὶ ταραχῆς· κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταὐτὰ ἦν, ἴδιον δὲ
οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτητο. καὶ εἰ μὲν ἠρέσκετό (τις) τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρῆτο
τοῖς κοινοῖς κατὰ τὸ δικαιότατον, εἰ δὲ μή, ἀπολαβὼν ἂν τὴν ἑαυ-
τοῦ οὐσίαν καὶ πλείονα ἧς εἰσενηνόχει εἰς τὸ κοινόν, ἀπηλλάττετο.
οὕτως ἐξ ἀρχῆς τῆς πρώτης τὴν δικαιοσύνην ἄριστα κατεστήσατο.
μετὰ ταῦτα τοίνυν ἡ μὲν οἰκείωσις ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰσάγει
δικαιοσύνην, ἡ δὲ ἀλλοτρίωσις καὶ καταφρόνησις τοῦ κοινοῦ γένους
ἀδικίαν ἐμποιεῖ. ταύτην τοίνυν πόρρωθεν τὴν οἰκείωσιν ἐνθεῖναι
βουλόμενος τοῖς ἀνθρώποις καὶ πρὸς τὰ ὁμογενῆ ζῷα αὐτοὺς συνέ-
στησε, παραγγέλλων οἰκεῖα νομίζειν αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλα, ὡς
μήτε ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν μήτε φονεύειν μήτε ἐσθίειν. ὁ τοίνυν καὶ 169
τοῖς ζῴοις, διότι ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἡμῖν ὑφέστηκε καὶ τῆς
κοινοτέρας ζωῆς ἡμῖν συμμετέχει, οἰκειώσας τοὺς ἀνθρώπους πόσῳ

---

1. μὲν] ἡμῖν coni. Wyttenbach Animadv. in Plut. Mor. p. 885. ἴσον tacite Wyttenbach, ἶσον *FCv*. **2.** ψυχῆς] ψυχᾶς *C*. **2. 3.** ἐπὶ τὸ αὐτὸ *Cv*, ἐπιτοαυτὸ *F*, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ coni. Kuster, ἐπὶ τῷ αὐτῷ Wyttenbach. **3.** δὴ om. *C*. Πλάτων] de re publ. V p. 462 C: ἐν ᾗτινι δὴ πόλει πλεῖστοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ ταὐτὰ τοῦτο λέγουσι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν — καὶ ἥτις δὴ ἐγγύτατα (malim cum Iamblicho ἐγγυτάτω) ἑνὸς ἀνθρώπου ἔχει. **4. 5.** ἄριστα ἀνδρῶν] ἄριστ' ἀνθρώπων requirere videtur Cobet Coll. crit. p. 382 sq., quoniam cum ἀνδρῶν genitivo componantur adiectiva, adverbia cum ἀνθρώπων. **5.** ἤθεσι] συνήθεσι coni. N. **6.** κτημάτων καὶ] κτημάτων τῶν καὶ malit N. **7.** ταὐτὰ] ταυτὰ *F*, ταῦτα *Cv*. **8.** ἠρέσκετό τις Cobet Coll. crit. p. 383, ἠρέσκετο *FCv*. **9.** ἀπολαβὼν ἂν] ἀπολαβὼν αὖ coni. Kiessling. **14.** τὴν οἰκείωσιν verba delenda esse coni. Cobet Coll. crit. p. 383. **15.** αὐτοὺς] αὐτοῦ *C*, αὐτὴν coni. N. **17.** μήτε ἀδικεῖν N, μὴ δὲ ἀδικεῖν *FC*, μήδε ἀδικεῖν *a*, μηδὲ ἀδικεῖν *b*. sed fortasse praestat ista verba abici. **18. 19.** τῆς κοινοτέρας ζωῆς verba graviter corrupta: τοῦ κοινοῦ ἀέρος temptabat N. *communis vitae aura* Obrechtus.

μᾶλλον τοῖς τῆς ὁμοειδοῦς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι [καὶ] τῆς λογικῆς τὴν οἰκείωσιν ἐνεστήσατο. ἐκ δὲ ταύτης δῆλον ὅτι καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ᾽ ἀρχῆς τῆς κυριωτάτης παραγομένην. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς ἐνίοτε καὶ σπάνις χρημάτων συναναγκάζει παρὰ τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τούτου καλῶς προενόησε, διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλευθέρια δαπανήματα κατὰ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἑαυτῷ παρασκευάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχή ἐστιν ἡ περὶ τὸν οἶκον δικαία διάθεσις τῆς ὅλης ἐν ταῖς πόλεσιν εὐταξίας· ἀπὸ γὰρ τῶν οἴκων αἱ πόλεις συνίστανται.

170 φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου βίον, τοῦ μετὰ τὴν εἰς Λακεδαίμονα πρεσβείαν τὸν βίον καταλύσαντος, οὐδὲν ἧττον θαυμασθῆναι κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν φιλοσοφίαν, γήμαντα δὲ τὴν γεννηθεῖσαν αὐτῷ θυγατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ Μένωνι τῷ Κροτωνιάτῃ συνοικήσασαν, ἀγαγεῖν οὕτως ὥστε παρθένον μὲν οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναῖκα δὲ γενομένην πρώτην προσιέναι τοῖς βωμοῖς· τοὺς δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης ἔχοντας

---

1. καὶ ut suspectum notavit N. **2.** ἐκ δὲ ταύτης δῆλον] ἐκ δὲ τούτων δῆλον N. **3.** παραγομένην] παραγενομένης *C*. **4.** παρὰ *Fb* ut coni. Arcerius, περὶ *Ca*. **6.** κατὰ τὰ δίκαια Kiessling, καὶ τὰ δίκαια *FCa*. **7.** ἄλλως] ὅλως coni. Arcerius. ὅλης abesse malit N. **9.** αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν] consentaneum erat αὐτὸν dici aut τὸν Πυθαγόραν, unde τὸν Πυθαγόραν verba malim abesse. **10.** μετὰ] κατὰ *C* recte ut opinor. **13.** Μένωνι] Μίλωνι coni. Menagius Hist. mulierum philos. p. 86 nixus Iamblichi § 267, ubi Μυῖα γυνὴ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου commemoratur: Μυῖαν autem Pythagorae et Theanonis filiam perhibent Porph. de Pyth. § 4. Clemens Alex. Strom. IV p. 619. Schol. Plat. p. 937 b 47. Suid. v. Πυθαγόρας, item Pythagorae filiam dicit matris nomine non addito scriptor in Phot. Bibl. p. 438 b 31. ceterum Crotoniatas Milonem et Menonem habemus in Iambl. § 267. **13 — p. 125, 2.** παρθένον μὲν — μουσεῖον] cf. Porph. de Pythag. § 4: Τίμαιος δ᾽ ἱστορεῖ τὴν Πυθαγόρου θυγατέρα καὶ παρθένον οὖσαν ἡγεῖσθαι τῶν παρθένων ἐν Κρότωνι καὶ γυναῖκα τῶν γυναικῶν· τὴν δ᾽ οἰκίαν Δήμητρος ἱερὸν ποιῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, τὸν δὲ στενωπὸν καλεῖν μουσεῖον. ad Crotoniatas transfert Porphyrius quae de Metapontinis tradit Iamblichus. plus hac in re Iamblicho esse tribuendum recte iudicat E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 28, qui attulit Laert. Diog. 8, 15: Μεταποντῖνοί γε μὴν τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος ἱερὸν ἐκάλουν, τὸν στενωπὸν δὲ μουσεῖον, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπαῖς ἱστορίαις, Iustin. 20, 4: *Pythagoras cum annos viginti Crotonae egisset,*

ἔτι τὸν Πυθαγόραν καὶ μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος ἱερὸν τελέσαι, τὸν δὲ στενωπὸν μουσεῖον.

ἐπεὶ δὲ καὶ ὕβρις καὶ τρυφὴ πολλάκις καὶ νόμων ὑπεροψία ἐπαί- 171 ρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ ταῦτα ὁσημέραι παρήγγελλε νόμῳ βοηθεῖν καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὴν τοιαύτην διαίρεσιν ἐποιεῖτο, ὅτι πρῶτον τῶν κακῶν παραρρεῖν εἴωθεν εἴς τε τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις ἡ καλουμένη τρυφή, δεύτερον ὕβρις, τρίτον ὄλεθρος· ὅθεν ἐκ παντὸς εἴργειν τε καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφὴν καὶ συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σώφρονί τε καὶ ἀνδρικῷ βίῳ, δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γελωτοποιοῦ.

πρὸς τούτοις ἄλλο εἶδος δικαιοσύνης κάλλιστον κατεστήσατο, 172 τὸ νομοθετικόν, ὃ προστάττει μὲν ἃ δεῖ ποιεῖν, ἀπαγορεύει δὲ ἃ μὴ χρὴ πράττειν, κρεῖττον δέ ἐστι καὶ τοῦ δικαστικοῦ· τὸ μὲν γὰρ τῇ ἰατρικῇ προσέοικε καὶ νοσήσαντας θεραπεύει, τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐᾷ νοσεῖν, ἀλλὰ πόρρωθεν ἐπιμελεῖται τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ὑγείας. τού-

---

Metapontum emigravit ibique decessit: cuius tanta admiratio fuit ut ex domo eius templum facerent, denique Cic. de fin. V, 2, 4: *scis enim me quodam tempore Metapontum venisse tecum neque ad hospitem ante devertisse quam Pythagorae ipsum illum locum ubi vitam ediderat, sedemque viderim.*

1. καὶ habent *FCa*, om. *bcd*. μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους Kuster, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους *FCa*. κατὰ in *F* scriptum est ita ut ad μετὰ proxime accedat. **2.** τελέσαι] ποιῆσαι Porph., καλέσαι bene coni. Kuster. **4.** διὰ ταῦτα *Ca*, διαταῦτα *F*. παρήγγελλε *b*, παρήγγελλεν *P′*, παρήγγελε *Fa*, παρήγγειλε *C*. **4. 5.** νόμῳ βοηθεῖν καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν] cf. quae attulimus in § 100 p. 73, 11. **5.** διὰ ταῦτα *Ca*, διαταῦτα *F*. **6.** πρῶτον Cobet Coll. crit. p. 383, τὸ πρῶτον *FCv*. παραρρεῖν] παρέρρειν coni. Wakefield Silv. crit. II p. 104, παρεισρεῖν Cobet Coll. crit. p. 383. **7.** ἡ καλουμένη τρυφή, δεύτερον ὕβρις, τρίτον ὄλεθρος] cf. Stob. Flor. 43, 79: Πυθαγόρας εἶπεν εἰσιέναι εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφήν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον. haud dissimile est quod κόρον vel patrem vel filium ὕβριος perhibent poetae quidam, quorum testimonia attulit F. Leo de Senecae trag. observ. crit. p. 174. ὅθεν] ὅθεν δεῖν coni. N. **8. 9.** εἴργειν — βίῳ] eadem verba repetit Iambl. § 223. **9.** ἀνδρικῷ] ἐνδίκῳ male coni. Arcerius. **12.** πρὸς τούτοις] πρὸς τοῦτο *P′*. **14. 15.** τῇ ἰατρικῇ *a*, τῷ ἰατρικῷ *F*, τῷ ἰατρικῷ *C*, τῷ ἰατρῷ *P′*. **15. 16.** οὐδ' ἐᾷ

του δὲ οὕτως ἔχοντος νομοθέται πάντων ἄριστοι γεγόνασιν οἱ Πυθαγόρᾳ προσελθόντες, πρῶτον μὲν Χαρώνδας ὁ Καταναῖος, ἔπειτα Ζάλευκος καὶ Τιμάρατος οἱ Λοκροῖς γράψαντες τοὺς νόμους, πρὸς δὲ τούτοις Θεαίτητος καὶ Ἑλικάων καὶ Ἀριστοκράτης καὶ Φύτιος οἱ Ῥηγίνων γενόμενοι νομοθέται. καὶ πάντες οὗτοι παρὰ τοῖς αὑτῶν πολίταις ἰσοθέων τιμῶν ἔτυχον.

173 οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γράψειν Ἐφεσίοις ἔφη τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. καὶ τί δεῖ τούτους θαυμάζειν τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρας μετασχόντας; Ζάμολξις γὰρ Θρᾷξ ὢν καὶ Πυθαγόρου δοῦλος γενόμενος καὶ τῶν λόγων τῶν Πυθαγόρου διακούσας, ἀφεθεὶς ἐλεύθερος καὶ παραγενόμενος πρὸς τοὺς Γέτας, τούς τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχῇ δεδηλώκαμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τοὺς πολίτας παρε-

---

νοσεῖν N, οὐδὲ νοσεῖν *FCPb*, οὐδὲ νοεῖν *a*, οὐδὲ νοσεῖν ἐᾷ coni. Kiessling. sententiam loci iam Obrechtus agnoverat, *illa vero ne initio quidem aegrotare sinit.*

p. 125, 16. p. 126, 1. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος] verba parum apta notavit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 49. ceterum legislatorum quae subiciuntur nomina iam supra commemorata sunt § 130. **3.** Τιμάρατος] Τιμάρης scribi malim secundum § 130. 267. **3. 4.** πρὸς δὲ τούτοις *F*, πρὸς τούτοις *Cv.* **4.** Θεαίτητος idem videtur esse qui Θεοκλῆς audit § 130 p. 94, 11 et qui in Pythagoreorum catalogo § 267 inter Rheginos commemoratur Εὐθυκλῆς. **5.** αὑτῶν N, αὐτῶν *FCv.* **7. 8.** οὐ γάρ — κελεύσας] γράφειν et τοὺς νόμους verba deleri voluit Menagius in Laert. Diog. 9, 2. neque hoc admodum placet neque quae temptavit Kuster, οὐ γὰρ καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφέσιος ἔγραψαν τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσαντες, vel οὐ γὰρ ἔγραψαν τοὺς νόμους καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφέσιος ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας. de Heracliti verbis cf. Bywater Heracliti Ephes. reliq. fr. CXIV p. 44. **8. 9.** εὐνοίας Rittershusius in Porph. p. 168, ἐννοίας *FCa.* **9.** ἐπεχείρησαν Rittershusius, ἐπεχείρησε *FCa.* καὶ τί δεῖ] καίτοι τί δεῖ admodum probabiliter coni. Cobet Coll. crit. p. 384. **10.** τούτους] τούτου *C.* μετασχόντας *FP'*, μετέχοντας *v* cum *C*, ubi γρ. μετασχόντας in margine pr. m. adscriptum est. **11.** ζάμολξις *FC*, Ζαμόλξις *v.* Θρᾷξ *a*, Θρᾷξ *b*, θράξ *FC.* **12.** τῶν πυθαγόρου *F*, τοῦ πυθαγόρου *Cv.* **13. 14.** καθάπερ καὶ ἐν ἀρχῇ δεδηλώκαμεν] Zamolxidis mentio facta est § 104 p. 76, 9: at quae hoc loco significantur neque illic neque alibi

κάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀθάνατον εἶναι πείσας. ἔτι καὶ νῦν οἱ Γαλάται πάντες καὶ οἱ Τριβαλλοὶ καὶ οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων τοὺς αὐτῶν υἱοὺς πείθουσιν ὡς οὐκ ἔστι φθαρῆναι τὴν ψυχὴν [ἀλλὰ διαμένειν] τῶν ἀποθανόντων, καὶ ὅτι τὸν θάνατον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κινδύνους εὐρώστως ἑκτέον. καὶ ταῦτα παιδεύσας τοὺς Γέτας καὶ γράψας αὐτοῖς τοὺς νόμους μέγιστος τῶν θεῶν ἐστι παρ' αὐτοῖς.

ἔτι τοίνυν ἀνυσιμώτατον πρὸς τὴν τῆς δικαιοσύνης κατάστασιν 174
ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τῶν θεῶν ἀρχήν, ἄνωθέν τε ἀπ' ἐκείνης πολιτείαν καὶ νόμους, δικαιοσύνην τε καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον ὅπως διώρισε προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι περὶ τοῦ θείου, ὡς ἔστι τε καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος οὕτως ἔχει ὡς ἐπιβλέπειν καὶ μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτοῦ, χρήσιμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ Πυθαγόρειοι παρ' ἐκείνου μαθόντες. δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης ᾗ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσομεν, τοιαύτην δ' εἶναι τὴν ὑπὸ τοῦ θείου γινομένην, εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον τοιοῦτον (οἷον) ἄξιον εἶναι τῆς τοῦ σύμπαντος ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ δὴ φύσει τὸ ζῷον

---

narravit Iamblichus, quem recte statuit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 49 temere descripsisse quae in fonte suo invenisset. similem neglegentiam habes in § 30 p. 22, 18. **14.** πρὸς ἀνδρείαν malit N.

1. ἔτι καὶ νῦν] ἔτι δὲ καὶ νῦν Rittershusius in Porph. p. 149, καὶ ἔτι καὶ νῦν Schaefer in Kiesslingii edit. οἱ Γαλάται] «quid sit Gallis (Γαλάταις) cum Pythagora aut Zamolxide negotii difficile dictu est. reponerem Γέταις, nisi scriptoris errorem magis quam librarii mendum esse suspicarer». Cobet Coll. crit. p. 384. idem affert Caes. de bello Gall. 6, 14, 5: *in primis hoc volunt persuadere, non interire animas, sed ab aliis transire post mortem ad alios*, et Diod. Sic. 5, 28, 6: ἐνισχύει γὰρ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Γαλάταις) ὁ Πυθαγόρου λόγος ὅτι τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἀθανάτους εἶναι συμβέβηκε καὶ δι' ἐτῶν ὡρισμένων πάλιν βιοῦν, εἰς ἕτερον σῶμα τῆς ψυχῆς εἰσδυομένης. **2.** Τριβαλοὶ Rittershusius in Porph. p. 149, Τριβαλλοὶ ex Reinesii coniectura *d*, τραλις *FC*, τράλις *P'*, Τράλλιοι vel Τράλλες Arcerius, Τράλλεις Scaliger. τραλισκαλοὶ (pro τραλις καὶ οἱ) praebet *a*. de populi nomine ambigo: οἱ πολλοὶ in ἄλλοι πολλοὶ mutarim cum Arcerio. αὐτῶν Rittershusius, αὐτῶν *FCv*. **3.** ἀλλὰ διαμένειν verba ut suspecta notavit N. ἀλλὰ διαμένει coni. Rittershusius. **4.** τῶν ἀποθανόντων] ἀποθανόντων coni. Cobet Coll. crit. p. 384, τῶν σωμάτων ἀποθανόντων E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 269. **9.** καὶ τὰ δίκαια *FCc*, κατὰ τὰ δίκαια *a*. **10.** καθ' ἕκαστον *a*, καθέκαστον *FC*. **14.** ἀνταίρειν] ἀνταιρεῖν *C*. τοιαύτην δ' *FC*, τοιαύτην *P'*, τοιαύτην δὲ *v*. **15.** εἴπερ

ἔφασαν εἶναι, ὀρθῶς λέγοντες, καὶ ποικίλον κατά τε τὰς ὁρμὰς καὶ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν· δεῖσθαι οὖν τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ἐπανατάσεως, ἀφ' ἧς ἔσται σωφρονισμός τις
175 καὶ τάξις. ᾤοντο δὴ δεῖν ἕκαστον αὐτῶν συνιδόντα τὴν τῆς φύσεως ποικιλίαν μηδέποτε λήθην ἔχειν τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁσιότητός τε καὶ θεραπείας, ἀλλ' ἀεὶ τίθεσθαι πρὸ τῆς διανοίας ὡς ἐπιβλέποντός τε καὶ παραφυλάττοντος τὴν ἀνθρωπίνην ἀγωγήν. μετὰ δὲ τὸ θεῖόν τε καὶ τὸ δαιμόνιον πλεῖστον ποιεῖσθαι λόγον γονέων τε καὶ νόμων, καὶ τούτων ὑπήκοον αὑτὸν κατασκευάζειν, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως. καθόλου δὲ ᾤοντο δεῖν ὑπολαμβάνειν μηδὲν εἶναι μεῖζον κακὸν ἀναρχίας· οὐ γὰρ πεφυκέναι τὸν ἄνθρωπον διασῴζεσθαι μηδε-
176 νὸς ἐπιστατοῦντος. τὸ μένειν ἐν τοῖς πατρίοις ἔθεσί τε καὶ νομίμοις ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, κἂν ᾖ μικρῷ χείρω ἑτέρων· τὸ γὰρ ῥᾳδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων καὶ οἰκείους εἶναι καινοτομίας οὐδαμῶς εἶναι σύμφορον οὐδὲ σωτήριον.

ἐστὶ *b*, εἴπέρ ἐστι *FC*, εἴπερ ἐστι *a*, εἰ γάρ ἔστι coni. Kuster, εἴπερ γάρ ἐστι Kiessling, εἰ γάρ ἐστι *d*. οἷον om. *FCv*, addidit N.

1. ὀρθῶς λέγοντες verba propter locum quem tenent suspecta habet N. **1. 2.** καὶ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας *F*, καὶ τὰς ἐπιθυμίας *Cv*. **3.** ἔσται N, ἐστι *FCa*, ἐστὶ *c*. **4.** συνιδόντα N, συνειδότα *FCv*. **6.** ἐπιβλέποντός τε *F*, sed τός fortasse ex τας factum esse testatur H. Vitelli, ἐπιβλέποντάς τε *Ca*, ἐπιβλέπον τε *d*. **7.** παραφυλάττοντος *F*, παραφυλάττοντα *C*, παμφυλάττοντας *a*, παραφυλάττοντας *Pb*, παραφυλάττον *d*. **7—10.** μετὰ δὲ — πεπεισμένως] eadem non sine discrepantiis quibusdam ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων afferuntur in Stob. Flor. 79, 45. ubi statim subiciuntur quae in Iamblichi § 176 legimus, τὸ μένειν — χείρω ἑτέρων (v. 12. 13). **8.** νόμων Stob., νόμου *FCv*. **9. 10.** πεπεισμένως] πεπιστευμένως vitiose Stob. **10—12.** καθόλου δὲ — ἐπιστατοῦντος] eadem plane habemus in Stob. Flor. 43, 49. qui locus et ipse ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων repetitus est (cf. Aristox. fr. 18 ed. Muell.). docemur autem Stobaei testimonio cohaerere cum hoc loco ea quae § 203 Iamblichus commemorat. **10. 11.** μηδὲν εἶναι μεῖζον κακὸν ἀναρχίας] mirum in modum haec concinunt cum Soph. Ant. 672: ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν. non Pythagoreum placitum prodidit Sophocles, sed poetae verba suum in usum convertit Aristoxenus. **12.** τὸ μένειν ἐν τοῖς] τὸ μένειν τοῖς Stob. Flor. 79, 45, τὸ ἐμμένειν τοῖς malit N. **14.** οἰκείους] ᾠκείας parum probabiliter Rittershusius in Porph. p. 213. **15.** οὐδὲ σωτήριον *F*, καὶ σωτήριον *Cv*.

πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα τῆς πρὸς θεοὺς ὁσίας ἐχόμενα ἔργα διεπράξατο, σύμφωνον ἑαυτοῦ τὸν βίον τοῖς λόγοις ἐπιδεικνύων· οὐ χεῖρον δ' ἑνὸς μνημονεῦσαι, δυναμένου καὶ τὰ ἄλλα σαφῶς ἐμφαίνειν. ἐρῶ δὲ τὰ πρὸς τὴν πρεσβείαν τὴν ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότωνα παρα- 177
γενομένην ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων ὑπὸ Πυθαγόρου ῥηθέντα καὶ πραχθέντα. ἐκεῖνος γάρ, ἀνῃρημένων τινῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιατριψάντων ὑπὸ τῶν ἡκόντων πρεσβευτῶν, ὧν ὃ μὲν τῶν αὐτοχείρων, ὃ δ' υἱὸς τετελευτηκότος ὑπ' ἀρρωστίας τῶν τῆς στάσεως μετεσχηκότων, ἔτι μὲν τῶν ἐν τῇ πόλει διαπορούντων ὅπως χρήσονται τοῖς πράγμασιν, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἑταίρους ὡς οὐκ ἂν βούλοιτο μεγάλα πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, καὶ δοκιμάζοντος αὐτοῦ μηδ' ἱερεῖα τοῖς βωμοῖς προσάγειν, ἐκείνους καὶ τοὺς ἱκέτας ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀποσπᾶν. προσελθόντων δ' αὐτῷ τῶν Συβαριτῶν καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐτόχειρι λόγον ἀπαιτοῦντι τῶν ἐπιτιμωμένων οὐ θεμιστεύειν ἔφησεν· ὅθεν ᾐτιῶντο αὐτὸν Ἀπόλλωνα φάσκειν εἶναι, παρὰ τὸ καὶ πρότερον ἐπί τινος ζητήσεως ἐρωτηθέντα «διὰ τί ταῦτ' ἐστίν;» ἀντερωτῆσαι τὸν πυνθανόμενον εἰ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα λέγοντα τοὺς χρησμοὺς ἀξιώσειεν ἂν τὴν αἰτίαν ἀπο-

---

1. πρὸς θεοὺς *FCa*, πρὸς τοὺς θεοὺς *b*. **3.** δ' ἑνὸς *F*, δὲ ἑνὸς *Cv*. **4.** ἐρῶ] λέγω malit N. legationis de qua hoc loco agitur iam supra § 133 mentio facta est. **5.** ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων] cf. quae diximus in § 133 p. 97, 2. **6.** ἐκεῖνος] ἐκεῖνον coni. Arcerius, quoniam sequitur εἰπεῖν infinitivus. incertum est utro loco vitium habeatur. **7—9.** ὧν ὃ μὲν — μετεσχηκότων] mera aenigmata. **8.** ὅ δ' υἱὸς *F*, ὁ δ' υἱὸς *C*, ὁ δὲ υἱὸς *v*. ὑπ' ἀρρωστίας τῶν] τινὸς ὑπ' ἀρρωστίας τῶν Kiessling, ὑπ' ἀρρωστίας τινὸς τῶν *d*. **9.** μὲν vitiosum videtur. **10.** πράγμασιν *FC*, πράγμασι *v*. εἰπεῖν] εἶπε *d*. **11.** post μεγάλα videntur quaedam excidisse. πρὸς αὐτὸν] πρὸς αὐτοὺς *d* ex Kiesslingii coniectura manifesto falsa. καὶ δοκιμάζοντος] καίτοι δοκιμάζοντος coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 270, qui verborum quae sequuntur sententiam recte agnovit: dissentiebat Pythagoras a Crotoniatis, quippe qui, cum ipse ne victimas quidem admoveri aris vellet, inde abstracturi essent supplices. **12.** μηδ' *a*, μὴ δ' *FC*. ἱκέτας *FC* ut coni. anon., οἰκέτας *a*. **14.** ἀπαιτοῦντι anon., ἀποδιδόντι *FCb*, ἀποδίδοντι *a*. **15.** οὐ θεμιστεύειν] cf. Iambl. § 133. 214. ἀπόλλω *F*, ἀπόλλω *Cc*, Ἀπόλλωνα *a*. **17.** διὰ τί *b*, διατί *F*, διατὶ *C*. ταῦτ' ἐστίν *F*, ταῦτα ἐστίν *Cb*, ταῦτά ἐστιν *c*. **18.** Ἀπόλλωνα] ἀπόλλω *FCv*. cf. quae supra diximus in § 7 p. 10, 11.

178 δοῦναι· πρὸς δὲ τὸν ἕτερον, ὡς ᾤετο, καταγελῶντα τῶν διατριβῶν, ἐν αἷς ἀπεφαίνετο Πυθαγόρας ἐπάνοδον εἶναι ταῖς ψυχαῖς, καὶ φάσκοντα πρὸς τὸν πατέρα δώσειν ἐπιστολήν, ἐπειδὰν εἰς ᾅδου μέλλῃ καταβαίνειν, καὶ κελεύοντα λαβεῖν ἑτέραν, ὅταν ἐπανίῃ παρὰ τοῦ πατρός, οὐκ ἔφη μέλλειν εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν τόπον παραβάλλειν, ὅπου σαφῶς οἶδε τοὺς σφαγεῖς κολαζομένους. λοιδορηθέντων δ' αὐτῷ τῶν πρεσβευτῶν, κἀκείνου προάγοντος ἐπὶ τὴν θάλατταν καὶ περιρραναμένου πολλῶν ἀκολουθούντων, εἶπέ τις τῶν συμβουλευόντων τοῖς Κροτωνιάταις, ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἡκόντων κατέδραμεν, ὅτι καὶ Πυθαγόρᾳ προσκόπτειν ἀπενοήθησαν, περὶ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ οἱ μῦθοι παραδεδώκασιν, ἁπάντων (τῶν) ἐμψύχων τὴν αὐτὴν φωνὴν τοῖς ἀνθρώποις ἀφέντων, μηδὲ τῶν ἀλόγων ζῴων μηδὲν ἂν τολμῆσαι βλασφημεῖν.

179 καὶ ἄλλην δὲ μέθοδον ἀνεῦρε τοῦ ἀναστέλλειν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, διὰ τῆς κρίσεως τῶν ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀληθῶς ταύτην λεγομένην, εἰδὼς δὲ καὶ χρησίμην οὖσαν εἰς τὸν φόβον τῆς ἀδικίας. πολλῷ δὴ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι δεῖν παρήγγελλεν ἢ κτείνειν ἄνθρωπον· ἐν ᾅδου γὰρ κεῖσθαι τὴν κρίσιν· ἐκλογιζόμενος τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς καὶ τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. βουλόμενος δὲ τὴν ἐν τοῖς ἀνίσοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπείροις πεπερασμένην καὶ ἴσην καὶ σύμμετρον δικαιοσύνην [παραδεῖξαι] ὅπως δεῖ [αὐτὴν]

---

1. τὸν ἕτερον] τὸ ἕτερον *C*. **3.** ἐπειδὰν εἰς *F*, ἐπειδὰν καὶ εἰς *Cv*. **7.** προάγοντος *FC*, προσάγοντος *v*, προαγαγόντος malit N. **7. 8.** περιρραναμένου *b*, περιραναμένου *FCa*, περιρραινομένου coni. Arcerius. **10.** ἀπενοήθησαν *FC*, ἐπενοήθησαν *v*. περὶ οὗ Kuster, ὑπὲρ οὗ *FCv*, ὅνπερ ἂν coni. Kiessling. πάλιν] πάλιν εἶπεν *P'*. **11.** τῶν om. *FCv*, addidit Cobet Coll. crit. p. 385. τὴν αὐτὴν *F*, τὴν μὲν αὐτὴν *Cv*. **12.** ἀφέντων *FCa*, ἀφιέντων *b* fortasse recte. μηδὲ *b*, μὴ δὲ *FC*. τῶν ἀλόγων Wakefield Silv. crit. IV p. 245, τῶν ἄλλων *FCv*. **13.** τολμῆσαι *FCa*, τολμήσειε *b*. **16.** χρησίμην *F*, χρήσιμον *Cv*. **17—19.** πολλῷ — φύσιν] eadem fere legimus supra § 155. **17.** δὴ *FCa*, δὲ *b* ex § 155. δεῖν] ὅσιον εἶναι § 155 p. 113, 10. παρήγγελλεν] παρήγγειλεν *C*. **18.** ἐκλογιζόμενος] ἐκλογιζομένην perperam Kuster. **19.** βουλόμενος *b*, βουλόμενοι *FCa*. **21.** παραδεῖξαι ὅπως δεῖ *FCa*, παραδεῖξαι καὶ ὅπως δεῖ *b*, παραδεῖξαι et αὐτὴν verba expungi malit N.

ἀσκεῖν ὑφηγήσασθαι, τὴν δικαιοσύνην ἔφη προσεοικέναι τῷ σχήματι ἐκείνῳ, ὅπερ μόνον τῶν ἐν γεωμετρίᾳ διαγραμμάτων ἀπείρους μὲν ἔχει τὰς τῶν σχημάτων συστάσεις, ἀνομοίως δὲ ἀλλήλοις διακειμένων, ἴσας ἔχει τὰς τῆς δυνάμεως ἀποδείξεις.

ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς ἕτερον χρείᾳ ἔστι τις δικαιοσύνη, καὶ 180 ταύτης τοιοῦτόν τινα τρόπον λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων παραδίδοσθαι. εἶναι γὰρ κατὰ τὰς ὁμιλίας τὸν μὲν εὔκαιρον, τὸν δὲ ἄκαιρον, διαιρεῖσθαι δὲ ἡλικίας τε διαφορᾷ καὶ ἀξιώματος καὶ οἰκειότητος τῆς συγγενικῆς καὶ εὐεργεσίας καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους διαφοραῖς ὂν ὑπάρχει. ἔστι γάρ τι ὁμιλίας εἶδος ὃ φαίνεται νεωτέρῳ μὲν πρὸς νεώτερον οὐκ ἄκαιρον εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρεσβύτερον ἄκαιρον· οὔτε γὰρ ὀργῆς οὔτε ἀπειλῆς εἶδος πᾶν οὔτε θρασύτητος, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τοιαύτην ἀκαιρίαν εὐλαβητέον εἶναι τῷ νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. παραπλήσιον δέ τινα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λόγον· πρὸς γὰρ ἄνδρα ἐπὶ καλοκαγαθίας ἥκοντα 181 ἀληθινὸν ἀξίωμα οὔτ' εὔσχημον οὔτ' εὔκαιρον εἶναι προσφέρειν οὔτε

1—4. τῷ σχήματι — ἀποδείξεις] huc spectare videtur scholion quod in *F* fol. 32 r. margine inferiore apponitur scriptum, ut ait E. Rohde, manu secunda: τὰ τρίγωνα καὶ τὰ παραλληλόγραμμα τὰ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὕψος ὄντα πρὸς ἄλληλά ἐστιν ὡς αἱ βάσεις. οἱ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὕψος ὄντες κῶνοι καὶ κύλινδροι πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν ὡς αἱ βάσεις. αἱ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὕψος οὖσαι πυραμίδες πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν ὡς αἱ βάσεις. ταῦτα κατ' εἰκόνα τῆς δικαιοσύνης ἀπειραχῶς πίπτοντα καὶ ἀνομοίως τὴν τῆς ἰσότητος καὶ ἀναλογίας ἀποσώζει ταυτότητα. neque ista ferri possunt nec placet Kiesslingii sententia, qui locum vult intellegi de triangulo et theoremate Pythagorico. **3.** ἔ$^{\chi}$ *F*, quo compendio ἔχει forma etiam alibi indicatur, ἔχειν *C* et cod. Franeq., ἔχεν *P'*, ἔχον coni. Arcerius. **4.** ἴσας ἔχει *b*, ἴσας ἔ$^{\chi}$ *F*, ἴσας ἔχειν *Ca*. **5.** ἔστι τις] ἐστὶ τίς *F*, ἔστι τίς *C*, ἐστι τὶς *a*, ἐστί τις *b*. **6. 7.** παραδίδοσθαι] παραδόσθαι (non παραδιδόσθαι) *P'*, παραδεδόσθαι coni. Kiessling. **7.** τὸν μὲν — τὸν δὲ] τὸ μὲν — τὸ δὲ N. **8.** ἀξιώματος καὶ οἰκειότητος N secundum *F*, ubi ματος et τητος terminationes compendiis scriptae sunt, ἀξίωμα καὶ οἰκειο$^{\tau\tau'}$ *C*, ἀξιώματι καὶ οἰκειότητι *v*. recte iam Obrechtus, *diversitate aetatis, dignitatis, necessitudinis meritorumque*. **9.** τῆς συγγενικῆς] τῆς συγγενείας *d* ex Reinesii coniectura perversa. **10.** διαφοραῖς nomen vix sanum. ἔστι] εἶναι N. γάρ τι ὁμιλίας *F*, γὰρ ὁμιλίας *Cv*. **12. 13.** οὔτε γὰρ — θρασύτητος] locus mutilus.

παρρησίαν πολλὴν οὔτε τὰ λοιπὰ τῶν ἀρτίως εἰρημένων. παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμιλίας ἐλέγετο, ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. εἶναι δὲ ποικίλην τινὰ καὶ πολυειδῆ τὴν τοῦ καιροῦ χρείαν· καὶ γὰρ τῶν ὀργιζομένων τε καὶ θυμουμένων τοὺς μὲν εὐκαίρως τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαίρως, καὶ πάλιν αὖ τῶν ὀρεγομένων τε καὶ ἐπιθυμούντων καὶ ὁρμώντων ἐφ' ὅ τι δή ποτε τοῖς μὲν ἀκολουθεῖν καιρόν, τοῖς δ' ἀκαιρίαν. τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων παθῶν τε καὶ πράξεων καὶ δια-
182 θέσεων καὶ ὁμιλιῶν καὶ ἐντεύξεων. εἶναι δὲ τὸν καιρὸν μέχρι μέν τινος διδακτόν τε καὶ ἀπαραλόγιστον καὶ τεχνολογίαν ἐπιδεχόμενον, καθόλου δὲ καὶ ἁπλῶς οὐδὲν αὐτῷ τούτων ὑπάρχειν. ἀκόλουθα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν τοιαῦτα οἷα συμπαρέπεσθαι τῇ τοῦ καιροῦ φύσει τήν τε ὀνομαζομένην ὥραν καὶ τὸ πρέπον καὶ τὸ ἁρμόττον καὶ εἴ τι ἄλλο τυγχάνει τούτοις ὁμοιογενὲς ὄν. ἀρχὴν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἕν τι τῶν τιμιωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμῃ τε καὶ ἐμπειρίᾳ καὶ ἐν γενέσει, καὶ πάλιν αὖ ἐν οἰκίᾳ τε καὶ πόλει καὶ στρατοπέδῳ καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι, δυσθεώρητον δ' εἶναι καὶ δυσσύνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύσιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. ἐν γὰρ ταῖς ἐπιστήμαις οὐ τῆς τυχούσης εἶναι διανοίας τὸ καταμαθεῖν τε καὶ κρῖναι καλῶς βλέψαντας εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τούτων ἀρχή.
183 μεγάλην δ' εἶναι διαφορὰν καὶ σχεδὸν περὶ ὅλου τε καὶ παντὸς τὸν κίνδυνον γίνεσθαι μὴ ληφθείσης ὀρθῶς τῆς ἀρχῆς· οὐδὲν γάρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ἔτι τῶν μετὰ ταῦτα ὑγιὲς γίνεσθαι ἀγνοηθείσης τῆς

---

1. παρρησίαν πολλὴν Cobet Coll. crit. p. 426, παρρησίαν πάλιν *FCv*. **2.** ἐλέγετο *FCP'*, διελέγετο *bcd*. in *a* verba γονεῖς — πρὸς τοὺς (v. 2. 3) desiderantur. **5.** ἀκαίρως] ἀκαίρους *C*. **6.** πάλιν αὖ τῶν *d*, πάλιν αὐτῶν *FCa*, πάλιν τῶν *b*. **7.** ὅτι δήποτε *Ca*, ὁτιδήποτε *F*. τοῖς δ' *FC*, τοῖς δὲ *v*. **10.** διδακτόν τε *FC*, διδακτὸν *v*. ἀπαραλόγιστον Cobet Coll. crit. p. 385, ἀπαράλογον *FCv*. **14.** ὁμοιογενὲς *F*, ὁμογενὲς *Cv*. **16.** πάλιν αὖ *d*, πάλιν δύο *FCa*. **17.** δυσσύνοπτον anon., δυσύνοπτον *FP'*, δύσκοπτον *C*, δυσίνοπτον *a*, δυσνόητον vel δυσσύνετον Heraldus Animadv. p. 182. **18.** ἐν γὰρ *a*, ἕν τε γὰρ *FC*. **19.** κρῖναι *Ca*, κρίναι *F*. **20.** ποῖον] ποῖα *P'*, dum modo fides habenda sit exemplo Berol., fortasse enim ποία Scaligeri est coniectura. **23.** μετὰ ταῦτα *Ca*, μεταταῦτα *F*.

ἀληθινῆς ἀρχῆς. τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῆς ἑτέρας ἀρχῆς·
οὔτε γὰρ οἰκίαν οὔτε πόλιν εὖ ποτε ἂν οἰκηθῆναι μὴ ὑπάρξαντος
ἀληθινοῦ ἄρχοντος καὶ κυριεύοντος τῆς ἀρχῆς τε καὶ ἐπιστασίας
ἑκουσίως. ἀμφοτέρων γὰρ δεῖ βουλομένων τὴν ἐπιστατείαν γίνεσθαι,
ὁμοίως τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τῶν ἀρχομένων, ὥσπερ καὶ τὰς μαθή-
σεις τὰς ὀρθῶς γινομένας ἑκουσίως δεῖν ἔφασαν γίνεσθαι, ἀμφοτέρων
βουλομένων, τοῦ τε διδάσκοντος καὶ τοῦ μανθάνοντος· ἀντιτείνοντος
γὰρ ὁποτέρου δή ποτε τῶν εἰρημένων οὐκ ἂν ἐπιτελεσθῆναι κατὰ
τρόπον τὸ προκείμενον ἔργον.

οὕτω μὲν οὖν τὸ πείθεσθαι τοῖς ἄρχουσι καλὸν εἶναι ἐδοκίμαζε
καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν. τεκμήριον δὲ δι' ἔργων μέγιστον
παρείχετο τοιοῦτον. πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ 184
γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας εἰς Δῆλον ἐκομίσθη, νοσοκομήσων τε
αὐτὸν περιπετῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει
καὶ κηδεύσων [αὐτόν], παρέμεινέ τε ἄχρι τῆς τελευτῆς αὐτῷ καὶ τὴν

---

1. τὸν αὐτὸν δ' εἶναι] τὸν δ' αὐτὸν εἶναι *C*. **2. 3.** οὔτε γὰρ — τῆς ἀρχῆς τὲ verba in *F* cum fortuito omissa essent, suppleta sunt praefixo κείμενον vocabulo in margine inferiore. **2.** οἰκίαν οὔτε πόλιν εὖ ποτε *Fd*, οἰκίαν οὔτε εὖ ποτε *Ca*, οἰκίαν εὖ ποτε *b*. οἰκηθῆναι *FC*, οἰκισθῆναι *v*. **3.** ἄρχοντος καὶ κυριεύοντος *FC*, ἄρχοντος *v*. τῆς ἀρχῆς τὲ καὶ ἐπιστασίας *F*, τῆς ἀρχῆς τε (τὲ *C*) *Cv*. **4.** ἑκουσίως] ἑκουσίας *P'* (an Scaliger?) ut coni. Arcerius, ἑκουσίων Kiessling. δεῖ om. *C*, δεῖν malit N. **5—9.** καὶ τὰς μαθήσεις — τὸ προκείμενον ἔργον] simillima sunt quae leguntur in Flor. Laur. II, 13, 119 (Stob. Flor. ed. Meinek. vol. 4 p. 206, 12): ἔφασκον δὲ καὶ τὰς μαθήσεις πάσας τῶν τε ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν τὰς μὲν ἑκουσίους ὀρθάς τε εἶναι καὶ εἰς τέλος ἀφικνεῖσθαι, τὰς δὲ ἀκουσίους φαύλους τε καὶ ἀτελεῖς γίνεσθαι. cui loco cum ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων lemma adscriptum sit, probabile est quae tradit Iamblichus § 180—183 ad Aristoxenum esse revocanda. **6.** ἔφασαν *Fd* ut coni. Wyttenbach, εἴασαν *Ca*. **12.** παρείχετο τοιοῦτον] παρεῖχε τὸ τοιοῦτον coni. Arcerius, παρείχετο τὸ τοιοῦτον Kiessling. **12—15.** πρὸς Φερεκύδην — καὶ κηδεύσων] eadem fere habentur in Iambl. § 252 et Porph. de Pyth. § 55. cf. praeter alios Aristox. ap. Laert. Diog. 1, 118. Aelian. V. H. 4, 28. Diod. Sic. 10, 3, 4. **15.** κηδεύσων *Fd*, κηδεύων *Ca*. αὐτόν, quod om. Iambl. § 252 et Porph. § 55, delendum esse recte iudicat Cobet Coll. crit. p. 386. ἄχρι *FCa*, ἄχρις *P'bcd*.

ὁσίαν ἀπεπλήρωσε περὶ τὸν αὐτοῦ καθηγεμόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τὴν περὶ τὸν διδάσκαλον ἐποιεῖτο σπουδήν.

185 πρός γε μὴν συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥστε φασί ποτε Λῦσιν προσκυνήσαντα ἐν Ἥρας ἱερῷ καὶ ἐξιόντα συντυχεῖν Εὐρυφάμῳ Συρακουσίῳ τῶν ἑταίρων τινὶ περὶ τὰ προπύλαια τῆς θεοῦ εἰσιόντι. προστάξαντος δὲ τοῦ Εὐρυφάμου προσμεῖναι αὐτόν, μέχρις ἂν καὶ αὐτὸς προσκυνήσας ἐξέλθῃ, ἑδρασθῆναι ἐπί τινι λιθίνῳ θάκῳ ἱδρυμένῳ αὐτόθι. ὡς δὲ προσκυνήσας ὁ Εὐρύφαμος καὶ ἔν τινι διανοήματι καὶ βαθυτέρᾳ καθ' ἑαυτὸν συννοίᾳ γενόμενος δι' ἑτέρου πυλῶνος ἐκλαθόμενος ἀπηλλάγη, τό τε τῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα καὶ τὸ πλέον μέρος ἔτι τῆς ἄλλης ἡμέρας εἶχεν ἀτρέμας [προσέμενεν] ὁ Λῦσις. καὶ τάχα ἂν ἐπὶ πλείονα χρόνον αὐτοῦ ἦν, εἰ μή περ ἐν τῷ ὁμακοείῳ τῆς ἑξῆς ἡμέρας γενόμενος ὁ Εὐρύφαμος καὶ ἀκούσας ἐπιζητουμένου πρὸς τῶν ἑταίρων τοῦ Λύσιδος ἀνεμνήσθη. καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἔτι προσμένοντα κατὰ τὴν συνθήκην ἀπήγαγε, τὴν αἰτίαν εἰπὼν τῆς λήθης καὶ προσεπιθεὶς ὅτι «ταύτην δή μοι θεῶν τις ἐνῆκε, δοκίμιον ἐσομένην τῆς σῆς περὶ συνθήκας εὐσταθείας».

186 καὶ τὸ ἐμψύχων δὲ ἀπέχεσθαι ἐνομοθέτησε διά τε ἄλλα πολλὰ καὶ ὡς εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτήδευμα. ἐθιζόμενοι γὰρ μυσάττεσθαι φόνον ζῴων ὡς ἄνομον καὶ παρὰ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώτερον τὸ ἄνθρωπον ἡγούμενοι κτείνειν οὐκέτ' ἐπολέμουν. φόνων δὲ χορηγέτης

---

1. αὐτοῦ *b*, αὑτοῦ *FCa*. **3.** πρός γε μὴν *FCP'd*, πρός γε μὲν *a*. συνταγὰς *FCa*, τὰς συνταγὰς *b*. **4.** Λῦσιν] Λύσιν *FCv*. **5.** Συρακουσίῳ *a*, συρρακουσίῳ *FC*. **7.** μέχρις] μέχρι N. **8.** θάκῳ Cobet Coll. crit. p. 386, θώκω *F*, θώκῳ *Cv*. **10.** συννοίᾳ N, ἐννοία *FC*, ἐννοίᾳ *v*. **12.** ἔτι ex Scaligeri emendatione *b*, ἐπὶ *FCa*. προσέμενεν delendum esse vidit Cobet Coll. crit. p. 386, in προσμένων mutarat Kustero auctore *c*. Λῦσις] Λύσις *FCv*. **13.** ὁμακοείῳ] ὁμακοΐω *F*, ὁμακοΐῳ *Cv*, cf. Cobet Coll. crit. p. 318. **17.** δή μοι *P'* ut coni. Kiessling, δέ μοι *FCa*. **20.** εἰρηνοποιόν] εἰρηνοποιὸν ὂν N. **21. 22.** τὸ ἄνθρωπον Cobet Coll. crit. p. 386, τὸν ἄνθρωπον *FCv*. **22.** οὐκέτ' *F*, οὐκ ἔτ' *Cv*. χορηγέτης nomen aliunde non notum. εὑρετὴς καὶ νομοθέτης nomina iunguntur in Iambl. § 70 sive 230: hoc tamen loco ἀρχηγέτης vel potius ἀρχηγὸς scribendum suspicor. πημάτων ἀρχηγέτις est in Lycophr. 1350. contra τὴν

καὶ νομοθέτης ὁ πόλεμος· τούτοις γὰρ καὶ σωματοποιεῖται. καὶ τὸ ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν δικαιοσύνης ἐστὶ παρακέλευσμα, πάντα τὰ δίκαια παραγγέλλον ἀσκεῖν, ὡς ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα διὰ πάντων τούτων μεγάλην σπουδὴν περὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης ἄσκησιν καὶ παράδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεποιημένος Πυθαγόρας ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΑ.

Ἕπεται δὲ τῷ περὶ τούτων λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὥς τε αὐ- 187
τὴν ἐπετήδευσε καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. εἴρηται μὲν οὖν ἤδη τὰ κοινὰ παραγγέλματα περὶ αὐτῆς, ἐν οἷς πυρὶ καὶ σιδήρῳ τὰ ἀσύμμετρα πάντα ἀποκόπτειν διώρισται. τοῦ δὲ αὐτοῦ εἴδους ἐστὶν ἀποχὴ ἐμψύχων ἁπάντων καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων (ταῖς εὐαυγείαις τοῦ λογισμοῦ καὶ ταῖς εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων), καὶ τὸ παρατίθεσθαι μὲν ἐν ταῖς ἑστιάσεσι τὰ ἡδέα καὶ πολυτελῆ

νύκτα τὴν πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν dixit Menander Com. 4 p. 189. χρυσὲ κακῶν ἀρχηγέ Orac. Sibyll. 2, 115. πόνων ἀρχηγός 5, 179. κακῶν ἀρχηγὲ μεγίστων 5, 241. τόλμα νεῶν (l. κακῶν) ἀρχηγέ Antiphilus Anthol. Palat. 9, 29, 1. τὸν Δαίδαλον ἀρχηγὸν τούτων τῶν κακῶν γενόμενον Zenob. 4, 6. ἀνοσίων ἔργων ἀρχηγοὺς γενέσθαι Suid. v. ἐπάρας.

3. ἐν τοῖς περὶ συμβόλων] spectari Iambl. Protr. p. 340 intellexit Kuster. **6.** ὡς ἐν τοῖς ἔργοις] ἔν τε τοῖς ἔργοις malit N.

9. εἴρηται μὲν οὖν ἤδη] § 34. **11.** ἀποκόπτειν] ἐκκόπτειν malit N. quamquam simillimum habemus ἀποκόπτειν verbi usum in Orac. Sibyll. 1, 154: τὰς κακίας ἀποκόψατε, at ibidem 1, 338: ἀπορῖψαι ἐκ κραδίης κακίας. **13.** ταῖς εὐαυγείαις — ἐμποδιζόντων verba om. *FCa*, ubi post τὰς ἑταίρας (p. 136, 3) habentur haec, καὶ αἱ ἐπήρειαι δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰλικρίνειαι (εἰλικρίνειαι *C*) τῶν ἐμποδιζόντων τοῦ αὐτοῦ εἰσὶν εἴδους. quae verba et vitiosa et loco suo mota esse intellexit Kuster, qui coll. § 68 proposuit id quod *d* praebet, βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, ταῖς ἀγρυπνίαις καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων. nos εὐαγείαις potius cum Cobeto quam ἀγρυπνίαις scribendum duximus (cf. quae dicta sunt p. 13 sq.). ante εἰλικρινείαις fortasse omittendus est ταῖς articulus coll. p. 48, 15. **14—p. 136, 2.** τὸ παρατίθεσθαι — παρατιθέμενα] cf. Diod. Sic. 10, 5, 2. quem locum ex Timaei historiis repetitum arbitratur Cobet Coll. crit. p. 386.

ἐδέσματα, ἀποπέμπεσθαι δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις ἕνεκα τοῦ κολάσαι μόνον τὰς ἐπιθυμίας παρατιθέμενα, καὶ τὸ χρυσὸν ἐλευθέραν μηδεμίαν φορεῖν, μόνας δὲ τὰς ἑταίρας.
188 ἔτι δὲ ἐχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσα, ἥ τε σύντονος καὶ ἀδιάπνευστος περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἀνάληψίς τε καὶ ἐξέτασις, διὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ἀνοινία καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοϋπνία, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος κατεξανάστασις, καὶ αἰδὼς μὲν ἀνυπόκριτος πρὸς τοὺς προήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ὁμήλικας ἄπλαστος ὁμοιότης καὶ φιλοφροσύνη, συνεπίστασις δὲ καὶ παρόρμησις πρὸς τοὺς νεωτέρους φθόνου χωρίς, καὶ πάντα ὅσα τοιαῦτα, εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ταχθήσεται.

189 καὶ ἐξ ὧν δ' Ἱππόβοτος καὶ Νεάνθης περὶ Μυλλίου καὶ Τιμύχας τῶν Πυθαγορείων ἱστοροῦσι, μαθεῖν ἔνεστι τὴν ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν σωφροσύνην καὶ ὅπως αὐτὴν Πυθαγόρας παρέδωκε. τὸν γὰρ Διονύ-

---

2. 3. χρυσὸν — ἑταίρας] Zaleucum Pythagorae discipulum istam legem Locrensibus dedisse tradit Diod. Sic. 12, 21, 1. μηδεμίαν *Ca*, μηδὲ μίαν *F*. **3.** μόνας *FCP'*, μόνον *v*. τὰς ἑταίρας verbis subiciunt *FCa* haec, καὶ αἱ ἐπήρειαι δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰλικρίνειαι (εἰλικρίνειαι *C*) τῶν ἐμποδιζόντων τοῦ αὐτοῦ εἰσὶν εἴδους: quae verba cum Kustero mutavimus et transposuimus, cf. p. 135, 13. **3—10.** ἔτι δὲ ἐχεμυθία τε — φθόνου χωρίς] eadem fere leguntur § 68 et 69 p. 48, 16 — 49, 8. cum prioribus verbis (ἐχεμυθία τε — ἀνεπιτήδευτος κατεξανάστασις v. 3 — 8) compares § 225 et 226. **3.** παντελὴς] πενταετὴς coni. Heraldus p. 182. at recurrit παντελὴς σιωπή § 68 et 225. **6.** ἀνοινία *FCP'*, ἀοινία *v*. **7. 8.** ἀνεπιτήδευτος κατεξανάστασις] vide quae diximus in § 69 p. 49, 4. 5. **8.** προήκοντας Kiessling (vel potius Obrechtus, qui '*seniorum sinceram et infucatam reverentiam*' dici intellexit), προσήκοντας *FCa*. idem vitium in § 69 p. 49, 6 sustulit Wakefield. **9.** ἄπλαστος ὁμοιότης] cf. § 69 p. 49, 6. **12. 13.** καὶ ἐξ ὧν — ἱστοροῦσι] cf. Porph. de Pyth. § 61: Ἱππόβοτος δὲ καὶ Νεάνθης περὶ Μυλλίου καὶ Τιμύχας ἱστοροῦσι..., ubi quae subiecerat scriptor nunc desiderantur. **12.** Τιμύχας] hoc nomen reddas Proclo in Plat. Polit. p. 420 ed. Basil.: εἰδότι τοὺς βίους τῶν Πυθαγορείων γυναικῶν, τῆς Θεανοῦς, τῆς τε μύχας, τῆς Διοτίμας αὐτῆς. **13.** ἀνδρῶν] ἀδελφῶν *C*. **14.** τὸν γὰρ] his verbis *F* apponit λβ' litteras minio scriptas, atque ibidem in margine inferiore (fol. 33 v.) leguntur haec, λβ' περὶ διονυσίου τοῦ τυράννου καὶ τῆς ἐκ τῶν πυθαγορείων ἐπιβουλῆς καὶ τοῦ κατὰ μυλλίαν τὲ καὶ τιμύχαν διηγήματος.

σιον τὸν τύραννον φασίν, ὡς πάντα ποιῶν οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιισταμένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παράνομον, λόχον τινὰ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἡγουμένου Εὐρυμένους Συρακουσίου, Δίωνος ἀδελφοῦ, ἐπιπέμψαι τοῖς ἀνδράσι, λοχήσοντα τὴν μετάβασιν αὐτῶν τὴν ἀπὸ Τάραντος εἰς Μεταπόντιον εἰωθυῖαν κατὰ καιρὸν γίνεσθαι· ἡρμόζοντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολὰς καὶ τόπους εἰς τὰ τοιάδε ἐπελέγοντο ἐπιτηδείους. ἐν δὴ **190** Φάναις, χωρίῳ τῆς Τάραντος φαραγγώδει, καθ' ὃ συνέβαινεν αὐτοῖς ἀναγκαίως τὴν ὁδοιπορίαν γενέσθαι, ἐλόχα κατακρύψας τὸ πλῆθος ὁ Εὐρυμένης. ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν προϊδόμενοι ἀφίκοντο οἱ ἄνδρες περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρατιῶται· οἱ δὲ ἐκταραχθέντες μετ' εὐλαβείας ἅμα τε τὸ αἰφνίδιον καὶ αὐτὸ τὸ πλῆθος, ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμπαντες δέκα που τὸν ἀριθμόν, καὶ ὅτι ἄνοπλοι πρὸς ποικίλως ὡπλισμένους διαγωνισάμενοι ἔμελλον ἁλίσκεσθαι, δρόμῳ καὶ φυγῇ διασῴζειν αὐτοὺς διέγνωσαν, οὐδὲ τοῦτο ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμενοι· τὴν γὰρ ἀνδρείαν ᾔδεισαν φευκτέων τε καὶ ὑπομενετέων ἐπιστήμην, ὡς ἂν ὁ ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ λόγος. καὶ ἐπετύγχανον δὲ ἤδη τούτου· βαρούμενοι γὰρ **191** τοῖς ὅπλοις ἀπελείποντο οἱ σὺν Εὐρυμένει τοῦ διωγμοῦ· εἰ μή περ φεύγοντες ἐνέτυχον πεδίῳ τινὶ κυάμοις ἐσπαρμένῳ καὶ τεθηλότι ἱκανῶς, καὶ μὴ βουλόμενοι δόγμα παραβαίνειν τὸ κελεῦον κυάμων μὴ

---

1. τύραννον φασὶν Arcerius, τύραννόν φησιν *FC*, τύραννον φησὶν *P'*, τύραννόν φασιν *c*. **3.** λόχον *Fb* ut coni. Arcerius, λόχην *Ca*. **4.** Συρακουσίου *a*, συρρακουσίου *FCP'*. **8.** φάναις *FC*, φάνες *a*, φάλαις *Pb*, *Phalas i. e. cacumina* Obrechtus. nomen alibi vix obvium. καθ' ὃ *Cb*, καθὸ *Fa*. **9.** γενέσθαι Cobet Coll. crit. p. 387, γενήσεσθαι *FCP'c*, γενήσασθαι *a*, γίνεσθαι *b*. **10.** προϊδόμενοι Cobet Coll. crit. p. 387, προειδόμενοι *FCv*. **12.** μετ' εὐλαβείας verba hoc loco incommoda. **12. 13.** τὸ αἰφνίδιον *FCa*, διὰ τὸ αἰφνίδιον *b*. **13.** που om. *C*. **14. 15.** διαγωνισάμενοι *FCa*, διαγωνισόμενοι *b*, διαγωνιζόμενοι Cobet Coll. cr. p. 387. **15.** αὑτοὺς *Fa*, αὐτοὺς *C*. **17.** ᾔδεισαν] ᾔδεσαν Mueller Fragm. Hist. Gr. III p. 7 et Cobet Coll. crit. p. 387. **18.** ὑπαγορεύῃ *FCa*, ὑπαγορεύῃ *c*, ὑπαγορεύοι *b*. βαρούμενοι *FCP'b*, βαρόμενοι *a*, βαρυνόμενοι coni. Arcerius, βεβαρημένοι Kiessling. **19.** τοῖς om. *F* pr., addidit scriptum atramento pallidiore. **19. 20.** εἰ μή περ φεύγοντες *FCP'*, εἰ μὴ περιφεύγοντες *a*.

θιγγάνειν, ἔστησαν καὶ ὑπ' ἀνάγκης λίθοις καὶ ξύλοις καὶ τοῖς προσ-
τυχοῦσιν ἑκάστῳ μέχρι τοσούτου ἠμύνοντο τοὺς διώκοντας, μέχρι
τινὰς μὲν αὐτῶν ἀνῃρηκέναι, πολλοὺς δὲ τετραυματικέναι. πάντας
μὴν ὑπὸ τῶν δορυφόρων ἀναιρεθῆναι καὶ μηδένα τὸ παράπαν ζωγρη-
θῆναι, ἀλλὰ πρὸ τούτων θάνατον ἀσμενίσαι κατὰ τὰς τῆς αἱρέσεως
192 ἐντολάς. ἐν συγχύσει δὴ [πολλῇ] τόν τε Εὐρυμένην καὶ τοὺς σὺν
αὐτῷ [καὶ] οὐ τῇ τυχούσῃ γενέσθαι, εἰ μηδὲ ἕνα ζῶντα ἀγάγοιεν
τῷ πέμψαντι Διονυσίῳ, εἰς αὐτὸ μόνον τοῦτο προτρεψαμένῳ αὐτούς.
γῆν οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεσοῦσι καὶ ἡρῷον πολυάνδριον ἐπιχώ-
σαντες αὐτόθι ὑπέστρεφον. εἶτα αὐτοῖς ἀπήντησε Μυλλίας Κροτω-
νιάτης καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία, γυνὴ αὐτοῦ, ἀπολελειμμένοι τοῦ
πλήθους, ὅτι ἔγκυος οὖσα ἡ Τιμύχα τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε καὶ
σχολαίως διὰ τοῦτο ἐβάδιζε. τούτους δὴ ζωγρήσαντες ἄσμενοι πρὸς
τὸν τύραννον ἤγαγον, μετὰ πάσης κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας διασώ-
193 σαντες. ὁ δὲ περὶ τῶν γεγονότων διαπυθόμενος καὶ σφόδρα ἀθυμή-
σας ἐνέφαινεν. «ἀλλ' ὑμεῖς γε» εἶπεν «ὑπὲρ πάντων τῆς ἀξίας τεύ-
ξεσθε παρ' ἐμοῦ τιμῆς, εἴ μοι συμβασιλεῦσαι θελήσετε». τοῦ δὲ
Μυλλίου καὶ τῆς Τιμύχας πρὸς πάντα ἃ ἐπηγγέλλετο ἀνανευόντων,
«ἀλλὰ ἕν γέ με» ἔφη «διδάξαντες μετὰ τῆς ἐπιβαλλούσης προπομ-
πῆς διασῴζεσθε». πυθομένου δὲ τοῦ Μυλλίου τί καί ποτ' ἐστὶν ὃ

---

1. 2. καὶ τοῖς προστυχοῦσιν] καὶ προστυχοῦσιν *c* operarum errore. **2.** ἑκάστῳ N, ἕκαστος *FCv.* cf. Plat. de re publ. V p. 474 A: λαβόντας ὅ τι ἑκάστῳ παρέτυχεν ὅπλον. **3.** τινὰς μὲν αὐτῶν *F*, τινὰς αὐτῶν μὲν *Cv.* **4.** μὴν *F*, μὲν *Cv.* τὸ παράπαν *a*, τοπαράπχν *FCb.* **5.** πρὸ τούτων θάνατον] πρὸ τούτου τὸν θάνατον malit N. **6.** δὴ *Fa*, δὲ *Cb.* πολλῇ delendum esse vidit Cobet Coll. crit. p. 387. **7.** καὶ om. *C*, habet *F*, deleri iussit Cobet Coll. crit. p. 387. μηδὲ ἕνα *a*, μὴ δὲ ἕνα *FC.* **9.** γῆν *F* ut coni. Reinesius, γῆς *Cv.* ἡρῷον (sic *b*, ἡρῶον *FCa*) abesse malit N. **11.** γυνὴ] ἡ γυνὴ N. **12.** εἶχε] ἔτυχε E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 270 vix recte. **13.** διὰ τοῦτο *Ca*, διατοῦτο *F.* τούτους δὴ *F*, τούτους δὲ *Cv.* **16.** ἐνέφαινεν *FCa*, ἔφαινεν *P'b*, ὡς ἐφαίνετο coni. Kuster, ὡς ἐνέφαινεν Kiessling, ἔφασκεν Cobet Coll. crit. p. 387, ἔφαινεν tanquam glossema uncis inclusum est in *d.* **17.** συμβασιλεῦσαι] συμβουλεῦσαι *C*, quod praeferendum existimarunt Kiessling et Mueller Fragm. Hist. Gr. III p. 7. **18.** πάντα] ταῦτα *P'.* **20.** τί καί ποτ' ἐστὶν N, καὶ τί ποτ' ἐστὶν *FCv.*

μαθεῖν προθυμεῖται, «ἐκεῖνο,» εἶπεν ὁ Διονύσιος, «τίς ἡ αἰτία δι' ἣν
οἱ ἑταῖροί σου ἀποθανεῖν μᾶλλον εἵλοντο ἢ κυάμους πατῆσαι;» καὶ
ὁ Μυλλίας εὐθὺς «ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν» εἶπεν «ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυά-
μους πατήσωσιν, ἀποθανεῖν, ἐγὼ δὲ αἱροῦμαι, ἵνα τούτου σοι τὴν
αἰτίαν μὴ ἐξείπω, κυάμους μᾶλλον πατῆσαι». καταπλαγέντος δὲ 194
τοῦ Διονυσίου καὶ μεταστῆσαι κελεύσαντος αὐτὸν σὺν βίᾳ, βασάνους
δὲ ἐπιφέρειν τῇ Τιμύχᾳ προστάττοντος· ἐνόμιζε γὰρ ἅτε γυναῖκά τε
οὖσαν καὶ ἔπογκον ἐρήμην τε τοῦ ἀνδρός, ῥᾳδίως τοῦτο ἐκλαλήσειν
φόβῳ τῶν βασάνων· ἡ γενναία συμβρύξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς
ὀδόντας καὶ ἀποκόψασα αὐτὴν προσέπτυσε τῷ τυράννῳ, ἐμφαίνουσα
ὅτι, εἰ καὶ ὑπὸ τῶν βασάνων τὸ θῆλυ αὐτῆς νικηθὲν συναναγκα-
σθείη τῶν ἐχεμυθουμένων τι ἀνακαλύψαι, τὸ μὴν ὑπηρετῆσον ἐκ-
ποδὼν ὑπ' αὐτῆς περικέκοπται. οὕτως δυσσυγκάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτε-
ρικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ τυγχάνοιεν.

παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ τῆς σιωπῆς ἦν παραγγέλ- 195

---

2. εἵλοντο *CP'b*, εἵλαντο *F*, εἷλαντο *a*. **5.** κυάμους *a*, κύαμον *FCP'*, κυαμῶνα coni. N. **7.** προστάττοντος abesse malit N. **8.** καὶ ἔπογκον *Fa*, καὶ ἐπ' ὄγκον *C*, καὶ ἔγκυον vel καὶ ἔτι ἔγκυον coni. Arcerius. τε] τὲ *F*, δὲ *Cv*. ἐκλαλήσειν pr. om. *F*, ubi in margine suppletum est atramento pallidiore. **9.** ἡ γενναία *F*, ἡ γενναῖα *Ca*, ἡ γενναία δὲ *b*. **9. 10.** συμβρύξουσα — τυράννῳ] fortasse hunc locum spectavit allatus a Menagio Hist. philos. mul. p. 95 Ambrosius de virginibus I c. 4: *Pythagorea quaedam una ex virginibus celebratur fabula cum a tyranno cogeretur secretum prodere, nequid in se ad extorquendam confessionem vel tormentis liceret, morsu linguam abscidisse atque in tyranni faciem despuisse.* sicut Ambrosius ex Mylliae uxore fecit virginem libidinibus victam, ita quae de Timycha narrat Iamblichus, ad Theanonem transtulit David in Schol. Aristot. ed. Berol. p. 14 a 31: Πυθαγορεία τις γυνὴ ἡ Θεανὼ λεγομένη, κρατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Σικελίᾳ τυράννου καὶ ἐρωτωμένη διὰ τί οὐ τρώγουσιν οἱ Πυθαγόρειοι κυάμους, ἔλεγε «φάγοιμι ἂν ἢ εἴποιμι»· καὶ πάλιν ἐκείνου λέγοντος «οὐκοῦν φάγε», ἔλεγεν «εἴποιμι ἂν ἢ φάγοιμι», καὶ οὕτω καταδάκνουσα (l. καταδακοῦσα) τὴν γλῶσσαν ἐτελεύτησε. unde corrigas quae Olympiodori Scholiis in Plat. Phaed. p. 6, 3. 4 tribuit Finckh, φάγοιμι ἂν εἰ εἴποιμι ἂν et εἴποιμι ἂν εἰ φάγοιμι ἄν. **12.** τι *a*, τί *FC*. **12. 13.** ἐκποδὼν Kiessling, ἐκποδῶν *FCa*. **13.** δυσσυγκάθετοι Cobet Orat. de arte interpr. p. 111 et Coll. crit. p. 388, δυσυγκατάθετοι *F*, δυσκατάθετοι *Cv*, δυσκάθεκτοι perperam coni. Arcerius.

ματα, φέροντα εἰς σωφροσύνης ἄσκησιν· πάντων γὰρ χαλεπώτατόν ἐστιν ἐγκρατευμάτων τὸ γλώσσης κρατεῖν. τῆς αὐτῆς δὲ ἀρετῆς ἐστι καὶ τὸ πεῖσαι Κροτωνιάτας ἀπέχεσθαι τῆς ἀθύτου καὶ νόθης πρὸς τὰς παλλακίδας συνουσίας, καὶ ἔτι ἡ διὰ τῆς μουσικῆς ἐπανόρθωσις, δι' ἧς καὶ τὸ οἰστρημένον μειράκιον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς σωφροσύνην μετέστησε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως δὲ ἀπάγουσα παραίνεσις εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ἀνήκει.

196 καὶ ταῦτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὧν αἴτιος αὐτὸς ἦν. προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακέηται, καὶ μὴ ᾖ ὁτὲ μὲν ῥικνά, ὁτὲ δὲ πολύσαρκα· ἀνωμάλου γὰρ βίου (τοῦτο) ᾤοντο εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν οὐχ ὁτὲ μὲν ἱλαροί, ὁτὲ δὲ κατηφεῖς, ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλοῦ πράως χαίροντες. διεκρούοντο δὲ ὀργάς, ἀθυμίας, ταραχάς, καὶ ἦν αὐτοῖς παράγγελμα ὡς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀπροσδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν

---

1. 2. πάντων — κρατεῖν] eadem fere supra leguntur § 72. **2.** γλώσσης *F*, γλώττης *Cv*. **3. 4.** τὸ πεῖσαι — συνουσίας] cf. Iambl. § 132 p. 96, 7. 8. **3.** τῆς ἀθύτου καὶ νόθης] usus est Iamblichus loco Platonis Leg. VIII p. 841 D: ἄθυτα δὲ παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν. de ἄθυτος adiectivo *F* haec apponit, ταῖς γὰρ μνήσταις (l. μνησταῖς cum *a*) συνοικεῖν μέλλοντες ἔθυον, τὰς δὲ παλλακίδας ἀθύτους εἶχον. idem scholion est in *C*, ita tamen ut extremorum verborum loco habeantur haec, τὰς παλλακίδας δὲ οὐδαμῶς. nec dubito quin cum *C* consentiat cod. Franeq., unde ταῖς παλλακίδαις δὲ οὐδαμῶς affert Arcerius. pro vitiosa scriptura παλλακίδαις Kuster παλλακίσι substituit, atque etiam in *C* τὰς παλλακίδας in ταῖς παλλακίσι mutatum est manu recentissima. **5.** τὸ οἰστρημένον μειράκιον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος] cf. Iambl. § 112. **6.** καὶ ἡ τῆς ὕβρεως δὲ ἀπάγουσα παραίνεσις] cf. Iambl. § 171 p. 125, 7. **7.** ἀρετὴν om. *C*. **8.** καὶ ταῦτα δὲ] καὶ τάδε E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 50. **9.** οὗτοι τὰ σώματα ὡς ἂν] οὕτως τοῖς σώμασι, ὡς ἂν coni. Kuster, οὗτοι ὡς ἂν τὰ σώματα Cobet Coll. crit. p. 388. ἂν (ἂν̃ *F*) in ἀεὶ mutari voluit Kiessling. **10.** μὴ ᾖ ὁτὲ μὲν N, μὴ ποτὲ μὲν *FCP'b*. ὁτὲ δὲ *FC*, ὅτε δὲ *a*, ποτὲ δὲ *b*. **11.** τοῦτο ᾤοντο *b*, ᾤοντο *FCa*, ᾤοντο τοῦτο malit N. **12.** οὐχ (οὐχ' *F*) ὁτὲ μὲν *Fa*, οὐχ ὅτι μὲν *C*. ὁτὲ δὲ *Fa*, ὅτε δὲ *C*. **14 — p. 141, 4.** ὡς οὐδὲν δεῖ — τὸ πάθος] eadem omnia recurrunt § 224. 225. **14. 15.** οὐδὲν δεῖ — ἔχουσιν] respici Pythagoream istam sententiam ab Euripide fr. 392 arbitratur Cobet Coll. crit. p. 421 sq.

ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δέ ποτε αὐτοῖς συμβαίη ἢ ὀργὴ ἢ λύπη ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδὼν ἀπηλλάττοντο καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενόμενος ἐπειρᾶτο καταπέττειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πάθος. λέγεται δὲ καὶ τάδε περὶ τῶν Πυθαγορείων, ὡς οὔτε οἰκέτην **197** ἐκόλασεν οὐθεὶς αὐτῶν ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος οὔτε τῶν ἐλευθέρων ἐνουθέτησέ τινα, ἀλλὰ ἀνέμενεν ἕκαστος τὴν τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν πεδαρτᾶν· ἐποιοῦντο γὰρ τὴν ἀναβολὴν σιωπῇ χρώμενοι καὶ ἡσυχίᾳ. Σπίνθαρος γοῦν διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτου (τοῦ) Ταραντίνου ὅτι διὰ χρόνου τινὸς εἰς ἀγρὸν ἀφικόμενος, ἐκ στρατείας νεωστὶ παραγεγονώς, ἣν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς Μεσσαπίους, ὡς εἶδε τόν τε ἐπίτροπον καὶ τοὺς ἄλλους

---

1. εἰ δέ ποτε αὐτοῖς *b*, εἰ δὲ ποτὲ αὐτῷ *FCa*. **2.** ὀργὴ] ὀργὰ *C*. τοιοῦτον] τῶν τοιούτων § 225. ἐκποδὼν *Cc*, ἐκποδῶν *Fa*. **3.** καταπέττειν *F*, καταπέπτειν *Cv*. **4—7.** οὔτε οἰκέτην — πεδαρτᾶν] consentiunt cum his verbis ita ut communem agnoscamus originem quae tradit Laert. Diog. 8, 20: ὀργιζόμενός τ' οὔτε οἰκέτην ἐκόλαζεν (ὁ Πυθαγόρας) οὔτ' ἐλεύθερον οὐδένα· ἐκάλει δὲ τὸ νουθετεῖν πεδαρτᾶν. ubi οὔτ' ἐλεύθερον ἐνουθέτει scribendum cum Cobeto Coll. crit. p. 388 sq., quoniam sic demum apta sunt quae de νουθετεῖν verbo dicuntur. **5.** οὐθεὶς *FC*, οὐδεὶς *b*. **6.** ἀλλὰ *FCa*, ἀλλ' *b*. **7.** πεδαρτᾶν Hemsterhusius (cf. Cobet Orat. de arte interpr. p. 60), παιδαρτᾶν (παιδαρτᾶν *bc*) *FCv*. in Iamblichi § 231 πεδαρτάσεις formam unus servavit *F*, qui § 101 in vitiosa scriptura παιδαρτάσεις cum deterioribus libris consentit. πελαργᾶν pro πεδαρτᾶν praebent Laertii Diogenis libri 8, 20. quod vitium invenit et propogavit Suidas v. πελαργᾶν et v. Πυθαγόρας ed. Bernh. vol. II, 2 p. 550, 2. ceterum recte iudicat Schaefer in Iambl. de vita Pythag. ed. Kiessl. p. 219 πεδαρτᾶν esse i. q. μεθαρμόζειν: cf. Cobet Coll. crit. p. 358. 365. **7. 8.** ἀναβολὴν Cobet Coll. crit. p. 389, ἀναμονὴν *FCv*. **8.** Σπίνθαρος γοῦν διηγεῖτο] quae sequuntur esse Aristoxeni referentis ea quae patrem Spintharum narrantem audierat, recte agnovit Wyttenbach. cf. Mahne Diatr. de Aristoxeno p. 60. fidem facit Porphyrius ap. Cyrill. c. Iul. VI p. 185 C: λέγει δὲ ὁ Ἀριστόξενος ἀφηγούμενος τὸν βίον τοῦ Σωκράτους, ἀκηκοέναι Σπινθάρου τὰ περὶ αὐτοῦ, ὃς ἦν εἷς τῶν τούτῳ ἐντυχόντων. **9.** τοῦ om. *FCv*, addidit Cobet Coll. crit. p. 389. διὰ χρόνου τινὸς] διὰ χρόνου dixisse Aristoxenum statuit Cobet. **10.** ἐκ *P*, καὶ *FCa*. στρατείας Mahne Diatr. de Aristox. p. 60, στρατιᾶς *FCa*. **11.** Μεσσαπίους Cobet V. L. p. XXVI et Coll. cr. p. 389, μεσανίους *F*, μεσηνίους *Ca*, Μεσσηνίους ex Arcerii coniectura *b*.

οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν γεωργίαν ἐπιμέλειαν πεποιημένους,
ἀλλὰ μεγάλῃ τινὶ κεχρημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ, ὀργισθείς τε
καὶ ἀγανακτήσας οὕτως ὡς ἂν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς
οἰκέτας ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι αὐτοῖς ὤργισται· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμ-
βεβηκὸς ἦν, οὐκ ἄν ποτε αὐτοὺς ἀθῴους γενέσθαι τηλικαῦτα ἡμαρ-
198 τηκότας. ἔφη δὲ λέγεσθαι καὶ περὶ Κλεινίου τοιαῦτά τινα· καὶ γὰρ
ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι πάσας νουθετήσεις τε καὶ κολάσεις εἰς τὴν
τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. οἴκτων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων
τῶν τοιούτων εἴργεσθαι τοὺς ἄνδρας, οὔτε δὲ κέρδος οὔτε ἐπιθυμίαν
οὔτε ὀργὴν οὔτε φιλοτιμίαν οὔτε ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων αἴτιον
γίνεσθαι διαφορᾶς, ἀλλὰ πάντας τοὺς Πυθαγορείους οὕτως ἔχειν
πρὸς ἀλλήλους ὡς ἂν πατὴρ σπουδαῖος πρὸς τέκνα σχοίη.

καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα Πυθαγόρᾳ ἀνατιθέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν,
καὶ μηδεμίαν περιποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ τῶν εὑρισκομένων, εἰ
μή πού τι σπάνιον· πάνυ γὰρ δή τινες εἰσὶν ὀλίγοι ὧν ἴδια γνωρίζε-
199 ται ὑπομνήματα. θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς φυλακῆς ἀκρίβεια· ἐν γὰρ
τοσαύταις γενεαῖς ἐτῶν οὐθεὶς οὐδενὶ φαίνεται τῶν Πυθαγορείων
ὑπομνημάτων περιτετευχὼς πρὸ τῆς Φιλολάου ἡλικίας, ἀλλ' οὗτος
πρῶτος ἐξήνεγκε τὰ θρυλούμενα ταῦτα τρία βιβλία, ἃ λέγεται Δίων

---

1. ἐπιμέλειαν Wakefield Silv. crit. IV p. 33, ἐπιμελείας *FCv*. **3.** ὡς ἔοικε verba molesta, quibus «*ut aiunt*, *ut perhibent* aut simile quid» indicari vult Cobet Coll. crit. p. 389. **4.** εὐτυχοῦσιν ὅτι αὐτοῖς ὤργισται] cf. praeter alios Diod. Sic. 10, 7, 4 et Procli op. ed. Cousin. (Paris. 1820) I p. 161. αὐτοῖς Arcerius et nisi fallor *F*, αὐτοὺς *CP'* ut cod. Franeq. **4. 5.** εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἄν ποτε] οὐ γὰρ ἄν ποτε coni. N. quod nunc legitur interpolatori imputandum arbitror, qui εἰ γὰρ ἄν ποτε corruptelam expedire nescierit. ceterum εἰ μὴ γὰρ (pro εἰ γὰρ μὴ) praebet *C*. **6—8.** similia de Clinia tradit Chamaeleon ap. Ath. XIV p. 623 F. **8. 9.** οἴκτων — τοὺς ἄνδρας] Aristoxeni (cuius cf. fr. 9 Muell.) ista esse verba docet Porphyrius de Pyth. § 59 sive Iambl. § 234. eadem repetuntur § 226. **9.** οὔτε δὲ] δὲ pr. om. *F*. **12.** σχοίη (sic *FCP*, ἐχοίη *a*) abesse malit N. **13.** ἀποκαλεῖν *P'b* et nisi fallor *F*, ἀπολαλεῖν *Ca*, ἀπονέμειν coni. Arcerius. **14.** μηδεμίαν *Ca*, μηδὲ μίαν *F*. **15.** τινες εἰσὶν *Fa*, τινές εἰσιν *Cc*. **17.** οὐθεὶς *FCa*, οὐδεὶς *b*. **18 — p. 143, 1.** cum iis quae de Philolao produntur cf. Laert. Diog. 3, 9. 8, 15. **19.** θρυλούμενα *d*, θρυλλούμενα *FCa*.

ὁ Συρακούσιος ἑκατὸν μνῶν πρίασθαι Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πενίαν τινὰ μεγάλην τε καὶ ἰσχυρὰν ἀφικομένου τοῦ Φιλολάου, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἦν ἀπὸ τῆς συγγενείας τῶν Πυθαγορείων καὶ διὰ τοῦτο μετέλαβε τῶν βιβλίων.

περὶ δὲ δόξης τάδε φασὶ λέγειν αὐτούς. ἀνόητον μὲν εἶναι τὸ 200
πάσῃ καὶ παντὸς δόξῃ προσέχειν, καὶ μάλιστα τὸ τῇ παρὰ τῶν πολλῶν γινομένῃ· τὸ γὰρ καλῶς ὑπολαμβάνειν τε καὶ δοξάζειν ὀλίγοις ὑπάρχειν. δῆλον γὰρ ὅτι περὶ τοὺς εἰδότας τοῦτο γίνεσθαι· οὗτοι δέ εἰσιν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον ὅτι οὐκ ἂν διατείνοι εἰς τοὺς πολλοὺς ἡ τοιαύτη δύναμις. ἀνόητον δ' εἶναι καὶ πάσης ὑπολήψεώς τε καὶ δόξης καταφρονεῖν· συμβήσεται γὰρ ἀμαθῆ τε καὶ ἀνεπανόρθωτον εἶναι τὸν οὕτω διακείμενον. ἀναγκαῖον δ' εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιστήμονι μανθάνειν ἃ τυγχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ἐπιστάμενος, τῷ δὲ μανθάνοντι προσέχειν τῇ τοῦ ἐπισταμένου τε καὶ διδάξαι δυναμένου ὑπολήψει τε καὶ δόξῃ, καθόλου δ' εἰπεῖν, ἀναγκαῖον εἶναι τοὺς 201
σωθησομένους τῶν νέων προσέχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψεσί τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναί τινας ἡλικίας ἐνδεδασμένας, οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτοὺς φασίν, ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι· ἐκκρούεσθαι γὰρ αὐτὰς ὑπ' ἀλλήλων, ἐάν τις μὴ καλῶς τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ τὸν ἄνθρωπον ἐκ γενετῆς. δεῖν οὖν τῆς τοῦ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος γινομένης καὶ ἀνδρικῆς πολὺ εἶναι

---

1. Συρακούσιος *a*, συρρακούσιος *FC*. **1. 2.** εἰς πενίαν τινὰ] εἰς σπάνιν coni. N. **2.** ἀφικομένου *FC* ut coni. Rittershusius in Porph. p. 264, ἀφικουμένου *a*, ἀφικνουμένου *b*. **3.** ἀπὸ τῆς συγγενείας *FC*, ἀπὸ συγγενείας *v*. **3. 4.** διὰ τοῦτο *a*; διατοῦτο *FC*. **5.** φασὶ] φησὶ *C*. εἶναι τὸ Cobet Coll. crit. p. 390, εἶναι καὶ τὸ *FCb*, εἶναι καὶ τῷ *a*. **8.** γίνεσθαι *FCP'*, γίνεται *v*. de infinitivo cum δῆλον ὅτι iuncto cf. § 213. **12.** δ' εἶναι *FC*, δὲ εἶναι *v*. μὲν] μὴ *P'*. **15.** δ' εἰπεῖν *F*, δὲ εἰπεῖν *Cv*. **18.** ἡλικίας ἐνδεδασμένας] cum his verbis Cobet Coll. crit. p. 423 comparat Laert. Diog. 8, 10. adde Diod. Sic. 10, 9, 5 sive Flor. Laur. I, 1, 4 (Stob. Flor. ed. Meinek. vol. 4 p. 149, 19), qui Aristoxeni est locus deromptus ἐκ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων. **19.** αὐτοὺς φασὶν *Fa*, αὐτούς φασιν *Cc*. **21.** τὸν ἄνθρωπον verba vitiosa. «*id quod in se hominis est*» vertit Obrechtus. δεῖν *F*, δεῖ *Cv*. **22.** γινομένης] γενομένης *C*. καὶ ἀνδρικῆς] κανδρικῆς *P'*.

μέρος τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ νεανίσκου ἡλικίαν, ὡσαύτως δὲ
καὶ τῆς τοῦ νεανίσκου ἐπιμελείας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρι-
κῆς καὶ σώφρονος γινομένης πολὺ εἶναι μέρος ⟨τὸ⟩ παραδιδόμενον
εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν, ἐπείπερ εἴς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπόν τε
202 καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. παῖδας μὲν γὰρ ὄντας οἴεσθαι δεῖν
εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν τε
καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκούντων, νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφεῖσθαι
παρά γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν ὅ τι ἂν βούλωνται. συρρεῖν δὲ σχεδὸν
εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἁμαρτημάτων· καὶ
γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ἀνδρώδη τοὺς νεανίσκους ἁμαρτάνειν.
τὸ μὲν γὰρ φεύγειν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς τε καὶ τάξεως γένος, ὡς
ἁπλῶς εἰπεῖν, διώκειν δὲ τὸ τῆς παιγνίας τε καὶ ἀκολασίας καὶ
ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον εἶναι·
ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην
διάθεσιν. τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ
τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμάς τε καὶ δια-
θέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν οὖσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ θορυβώδους γέ-
νους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι.
διόπερ πασῶν δεῖσθαι τῶν ἡλικιῶν ταύτην πλείστης ἐπιμελείας.
203 καθόλου δ' εἰπεῖν, οὐδέποτε τὸν ἄνθρωπον ἐατέον εἶναι ποιεῖν ὅ τι
ἂν βούληται, ἀλλ' ἀεί τινα ἐπιστατείαν ὑπάρχειν δεῖν καὶ ἀρχὴν νό-
μιμόν τε καὶ εὐσχήμονα, ἧς ὑπήκοος ἔσται ἕκαστος τῶν πολιτῶν.
ταχέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῷον ἐαθέν τε καὶ ὀλιγωρηθὲν εἰς κακίαν
τε καὶ φαυλότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ διαπορεῖν πολλάκις αὐτοὺς ἔφασαν,
τίνος ἕνεκα τοὺς παῖδας συνεθίζομεν προσφέρεσθαι τὴν τροφὴν τε-

---

3. τὸ addidit Kiessling, om. *FCa*. **10.** ἀνδρώδη ex Arcerii emendatione *b*, ἀνδριώδη *FCa*. **18.** τῶν νεανίσκων] τοῦ νεανίσκου malit N. **19.** τῶν ἡλικιῶν *FC*, ἡλικιῶν *v*. **20.** δ' εἰπεῖν *F*, δὲ εἰπεῖν *Cv*. **24.** ἐρωτᾶν τε] ἐρωτᾶν τὲ *F*, ἐρωτᾶν δὲ malit N. **25 — p. 145, 3.** προσφέρεσθαι τὴν τροφὴν — αἰσχρά] propemodum consentiunt cum his verbis quae ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων servavit Stob. Flor. 43, 49 (cuius loci iam supra p. 128, 10 mentionem fecimus): δεῖν δὲ ἔφασκον εὐθὺς ἐκ παίδων καὶ τὴν τροφὴν τεταγμένως προσφέρεσθαι, διδάσκοντες ὡς ἡ μὲν τάξις καὶ συμμετρία καλὰ καὶ σύμφορα, ἡ δ' ἀταξία καὶ ἀσυμμετρία αἰσχρά τε καὶ ἀσύμφορα.

ταγμένως τε καὶ συμμέτρως, καὶ τὴν μὲν τάξιν καὶ τὴν συμμετρίαν
ἀποφαίνομεν αὐτοῖς καλά, τὰ δὲ τούτων ἐναντία, τήν τε ἀταξίαν
καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν, αἰσχρά [ὃ καὶ ἔστιν ὅ τε οἰνόφλυξ καὶ ἄπλη-
στος ἐν μεγάλῳ ὀνείδει κείμενος]. εἰ γὰρ μηδὲν τούτων ἐστὶ χρή-
σιμον εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνουμένων ἡμῶν, μάταιον εἶναι
τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ τοιαύτῃ τάξει. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον
εἶναι καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐθῶν. οὐκ οὖν ἐπί γε τῶν λοιπῶν ζῴων 204
τοῦτο ὁρᾶσθαι συμβαῖνον, ὅσα ὑπ' ἀνθρώπων παιδεύεται,· ἀλλ' εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς τόν τε σκύλακα καὶ τὸν πῶλον ταῦτα συνεθίζεσθαί τε καὶ
μανθάνειν ἃ δεήσει πράττειν αὐτοὺς τελεωθέντας. καθόλου δὲ τοὺς
Πυθαγορείους ἔφασαν παρακελεύεσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσί τε καὶ ἀφι-
κνουμένοις εἰς συνήθειαν, εὐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονὴν εἴπερ τι καὶ ἄλλο
τῶν εὐλαβείας δεομένων· οὐθὲν γὰρ οὕτω σφάλλειν ἡμᾶς οὐδ' ἐμ-
βάλλειν εἰς ἁμαρτίαν ὡς τοῦτο τὸ πάθος. καθόλου δέ, ὡς ἔοικε,
διετείνοντο μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς στοχαζομένους· καὶ
γὰρ ἀσχήμονα καὶ βλαβερὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτον εἶναι τὸν σκο-
πόν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν τε καὶ εὔσχημον βλέπον-
τες πράττειν ὃ ἂν ᾖ πρακτέον, δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ
ὠφέλιμον, δεῖσθαί τε ταῦτα κρίσεως οὐ τῆς τυχούσης. περὶ δὲ τῆς 205
σωματικῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας τοιαῦτα λέγειν ἔφασαν τοὺς ἄν-

---

3. 4. ὃ καὶ ἔστιν — κείμενος verba spuria existimat N. **3.** ὃ καὶ ἔστιν *FC*, καὶ ὅτι ἐστὶν Scaliger, διὸ καί ἐστιν Kiessling. aequo iure ὅθεν καὶ ἔστιν scribi poterit, dummodo liceat corrigere emblema absurdum. **5.** ἀφικνουμένων] ἀφικομένων N. **7.** ἐθῶν — λοιπῶν verba om. *P'*. οὐκ οὖν *a*, οὐκοῦν *FCb*. **9.** τὸν πῶλον *F* ut coni. Wakefield Silv. crit. III p. 99, sicut *pullum* verterat Obrechtus, τὸν παῖδα *Ca*. **12.** εἴπερ τι Cobet Coll. crit. p. 390, ὥσπέρ τι *FC*, ὥσπερ τι *a*. **13.** οὐθὲν *FCa*, οὐδὲν *d*. **16.** ἐπὶ τὸ πολὺ *Ca*, ἐπιτοπολὺ *F*. τοῦτον] τοιοῦτον *P'*. **17.** τὸ καλὸν *Ca*, τὸν καλὸν *F*. εὔσχημον *a*, εὐσχήμονα *FC*. **17. 18.** βλέποντες] βλέποντας requirit N, sicut supra v. 15 στοχαζομένους habetur. **19.** δεῖσθαί τε ταῦτα] δεῖσθαι τὲ ταῦτα *F*, δεῖσθαι ταῦτα *Ca*, δεῖσθαι δὲ ταῦτα *b*. **19 — p. 146, 7.** περὶ δὲ — κατεσκευασμένας] partim consentit cum his verbis locus ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων (Aristox. fr. 17 Muell.) servatus in Stob. Flor. 10, 67. composuit Iamblichi et Stobaei verba inter se simillima Cobet Coll. crit. p. 425. **19. 20.** τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας *FCv*, at τῆς σωματικῆς verba pr. m. in margine

δρας ἐκείνους. αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφοράν τινα εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμὴν καὶ ὄρεξιν ἤτοι πληρώσεώς τινος ἢ παρουσίας τινῶν αἰσθήσεως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι δὲ καὶ τῶν ἐναντίων ἐπιθυμίαν, οἷον κενώσεώς τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι ἐνίων. ποικίλον δ' εἶναι τὸ πάθος τοῦτο καὶ σχεδὸν τῶν περὶ ἄνθρωπον πολυειδέστατον. εἶναι δὲ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν ἐπικτήτους τε καὶ κατεσκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, διὸ δὴ καὶ πλείστης ἐπιμελείας δεῖσθαι τὸ πάθος τοῦτο καὶ φυλακῆς τε καὶ σωμασκίας οὐ τῆς τυχούσης. τὸ μὲν γὰρ κενωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν φυσικὸν εἶναι, καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθέντος κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης φυσικὸν καὶ τοῦτ' εἶναι· τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργου τροφῆς ἢ περιέργου τε καὶ τρυφερᾶς ἐσθῆτός τε καὶ στρωμνῆς ἢ περιέργου τε καὶ πολυτελοῦς καὶ ποικίλης οἰκήσεως ἐπίκτητον εἶναι. τὸν αὐτὸν δὴ λόγον εἶναι καὶ περὶ σκευῶν τε καὶ ποτηρίων καὶ διακόνων καὶ θρεμμάτων τῶν εἰς

206 τροφὴν ἀνηκόντων. καθόλου δὲ τῶν περὶ ἄνθρωπον παθῶν σχεδὸν τοῦτο μάλιστα τοιοῦτον εἶναι οἷον μηδαμοῦ ἵστασθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἄπειρον. διόπερ εὐθὺς ἐκ νεότητος ἐπιμελητέον εἶναι τῶν ἀναφυομένων, ὅπως ἐπιθυμήσουσι μὲν ὧν δεῖ, ἀφέξονται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων ἐπιθυμιῶν, ἀτάρακτοί τε καὶ καθαροὶ τῶν τοιούτων ὀρέξεων ὄντες καὶ καταφρονοῦντες αὐτῶν τε τῶν ἀξιοκαταφρονήτων καὶ τῶν ἐνδεδεμένων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μάλιστα δ' εἶναι κατα-

---

adscripta habentur in *F*: unde τῆς σωματικῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυμίας restituit N. sic demum ὀνομαζομένης recte additur, quod in vulgari lectione ineptum est.

4. οἷον κενώσεώς τε *F*, ἱκανώσεώς τε *C*, οἰκανώσεως τε *Pa*, ἢ κενώσεώς τε *b* ex Arcerii coniectura. **5.** δ' εἶναι *FC*, δὲ εἶναι *v*. τοῦτο καὶ σχεδὸν] τοῦτο καὶ φυλακῆς τὲ καὶ σωμασκίας οὐ τῆς τυχούσης τὸ μὲν γὰρ καὶ σχεδὸν *F*, sed verba per errorem ex v. 9 huc translata delenda esse ipse scriba codicis significavit. **8.** διὸ δὴ καὶ *F*, διὸ καὶ *Cv*. **10.** τῆς τροφῆς] τροφῆς malim cum Cobeto Coll. crit. p. 390. **12.** τοῦτ' εἶναι *F*, τοῦτο εἶναι *Cv*. **14.** δὴ *Fa*, δὲ *Cd*. **19.** ἐπιθυμήσουσι Cobet V. L. p. 168, ἐπιθυμήσωσι *FCv*. ἀφέξονται Cobet V. L. p. 168, φύξονται *F*, φεύξωνται *Cv*. vitiosam esse φεύξωνται formam etiam Lobeck in Phryn. p. 722 agnoverat, nec tamen in emendando vitio quidquam profecit.

νοῆσαι τάς τε ματαίους καὶ τὰς βλαβερὰς καὶ τὰς περιέργους καὶ τὰς ὑβριστικὰς τῶν ἐπιθυμιῶν παρὰ τῶν ἐν ἐξουσίαις ἀναστρεφομένων γινομένας· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἄτοπον εἶναι ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὁρμᾶν τῶν τοιούτων παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. καθό- 207
λου δὲ ποικιλώτατον εἶναι τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν πλῆθος. σημεῖον δὲ ἐναργὲς εἶναι τὴν τῶν προσφερομένων ποικιλίαν· ἀπέραντον μὲν γάρ τι πλῆθος εἶναι καρπῶν, ἀπέραντον δὲ ῥιζῶν, ᾧ χρῆται τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἔτι δὲ σαρκοφαγίᾳ παντοδαπῇ χρῆσθαι, καὶ ἔργον εἶναι εὑρεῖν τίνος οὐ γεύεται τῶν τε χερσαίων καὶ τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐνύδρων ζῴων. καὶ δὴ σκευασίας παντοδαπὰς περὶ ταῦτα μεμηχανῆσθαι καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις· ὅθεν εἰκότως μανικόν τε καὶ πολύμορφον εἶναι κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς κίνησιν τὸ ἀνθρώπινον φῦλον. ἕκαστον γὰρ δὴ τῶν προσφερομένων 208
ἰδίου τινὸς διαθέσεως αἴτιον γίνεσθαι. ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ μὲν παραχρῆμα μεγάλης ἀλλοιώσεως αἴτια γινόμενα συνορᾶν, οἷον καὶ τὸν οἶνον, ὅτι πλείων προσενεχθεὶς μέχρι μέν τινος ἱλαρωτέρους ποιεῖ, ἔπειτα μανικωτέρους καὶ ἀσχημονεστέρους· τὰ δὲ μὴ τοιαύτην ἐνδεικνύμενα δύναμιν ἀγνοεῖν. γίνεσθαι δὲ πᾶν τὸ προσενεχθὲν αἴτιόν τινος ἰδίου διαθέσεως. διὸ δὴ καὶ μεγάλης σοφίας τὸ κατανοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν ποίοις τε καὶ πόσοις δεῖ χρῆσθαι πρὸς τὴν τροφήν. εἶναι δὲ ταύτην τὴν ἐπιστήμην τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπόλλωνός τε καὶ Παιῶνος, ὕστερον δὲ τῶν περὶ Ἀσκληπιόν. περὶ δὲ γεννήσεως τάδε λέγειν 209

---

2. παρὰ τῶν *Fb* ut coni. Scaliger, περὶ τῶν *Ca*. **5.** ποικιλώτατον *FC*, ποικιλωτάτην *v*. **5. 6.** τὸ ἀνθρώπινον γένος κατὰ τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν πλῆθος. σημεῖον δὲ ἐναργὲς εἶναι] ista verba om. *Cv*, addita sunt ex *F*. **9.** τίνος] οὔτινος coni. Kiessling. τῶν τε *F*, τῶν *Cv*. **12.** μανικόν Arcerius, μαντικόν *FCa*. **14.** ἰδίου *FCa*, ἰδίας ex Scaligeri coniectura *c*. **16.** ἱλαρωτέρους] ἱκανώτερον *C*, ἱλαρώτερον *a*. **19.** ἰδίου *FCa*, ἰδίας Kiessling. καὶ abesse malit N. μεγάλης σοφίας] μεγάλης εἶναι σοφίας E. Rohde in notis manu scr. **20.** πρὸς τὴν τροφήν *F*, πρὸς τροφήν rectius *Cv*. ceterum πολλὰ λείπει huic loco adscripsit Scaliger, cuius nomen in exemplo Berolinensi omissum est. **22.** περὶ ἀσκληπιόν *FCP'*, περὶ τὸν Ἀσκληπιόν *v*. quae hinc habentur usque ad p. 150, 10 extant item in Ocelli Lucani q. d. de universi natura libello c. 4 § 9—14 (v. Mullach Fragm. philos. Gr. I p. 404—406). auctor istius disputationis est Aristoxenus, ex cuius opere Πυθαγορικαὶ ἀποφάσεις inscripto quae attulit

αὐτοὺς ἔφασαν. καθόλου μὲν [ᾤοντο] δεῖν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές· οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ προφερῆ οὔτε τῶν ζῴων εὔκαρπα γίνεσθαι, (ἀλλὰ δεῖν ἐγγενέσθαι) τινὰ χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τετελειωμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνωνται. δεῖν οὖν τούς τε παῖδας καὶ τὰς παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ γυμνασίοις καὶ καρτερίαις ταῖς προσηκούσαις τρέφειν, τροφὴν προσφέροντας τὴν ἁρμόττουσαν φιλοπόνῳ τε καὶ σώφρονι καὶ καρτερικῷ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν κατὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον τοιαῦτα εἶναι ἐν οἷς βέλτιόν ἐστιν ἡ ὀψιμαθία, ὧν εἶναι καὶ τὴν
210 τῶν ἀφροδισίων χρειάν. δεῖν οὖν τὸν παῖδα οὕτως ἄγεσθαι ὥστε μὴ ζητεῖν ἐντὸς τῶν εἴκοσιν ἐτῶν τὴν τοιαύτην συνουσίαν. ὅταν δ' εἰς τοῦτο ἀφίκηται, σπανίοις εἶναι χρηστέον τοῖς ἀφροδισίοις· ἔσεσθαι δὲ τοῦτο, ἐὰν τίμιόν τε καὶ καλὸν εἶναι νομίζηται ἡ εὐεξία· ἀκρασίαν γὰρ ἅμα καὶ εὐεξίαν οὐ πάνυ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτόν. ἐπαινεῖσθαι

Stob. Flor. 101, 4 (Aristox. fr. 20 ed. Muell.) cum Iamblichi § 209—211 magna ex parte consentiunt. quod multo maior inter Iamblichum et personatum Ocellum intercedit similitudo, repetendum est inde quod uterque eodem fonte usus est, non ipso Aristoxeno, sed scriptore recentiore qui Aristoxeni disputationem suum in usum converterat. consensum et dissensum Stobaei, Ocelli, Iamblichi indicavit Cobet Coll. crit. p. 391—394. γεννήσεως] γενέσεως Ocell. § 9, γενέσεως παίδων Stob.

1. ᾤοντο verbum interpolatori tribuit N. **3.** γίνεσθαι, ἀλλὰ δεῖν ἐγγενέσθαι τινὰ χρόνον] γίνεσθαί τινα (γίνεσθαι τινα *a*) χρόνον *FCa*. ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι verba ex Ocello supplevit Kiessling, δεῖν pro δεῖ substituit *d*, ἐγγενέσθαι sicut Ocello ita Iamblicho reddendum esse coni. N. **3. 4.** πρὸ τῆς καρποφορίας] πρὸς τὰς καρποφορίας Ocell. **5.** δεῖν οὖν ex Kiesslingii coniectura *d*, δεῖ οὖν *FCa*. **6.** πόνοις τε καὶ *FC*, πόνοις τε καὶ ἐν *v*. **9.** ὀψιμαθία *Ca*, ὀψιμα^θ^ *F*, ὀψιμάθεια formam praetulit Cobet Coll. crit. p. 392. **10.** χρείαν] χρῆσιν Ocell. § 11. δεῖν] δεῖ *C*. τὸν παῖδα οὕτως ἄγεσθαι] παῖδας οὕτως ἄγεσθαι διὰ τῶν ἀσκημάτων ἀσχόλους Stob., cum Iamblicho consentit fere Ocellus. **11.** ὅταν δ' εἰς *FC*, ὅταν δὲ εἰς *v*, ὅταν δὲ καὶ εἰς Stob. **12.** scholion manu recenti adscriptum habet *F* in margine hoc: τοῦτο λέγει καὶ ἐπίκουρος ὅτι οὐδὲ μία χρῆσις ἀφροδισίων ὑγιεινή. ὅπερ διορθούμενος ὁ γαληνὸς προσδιορίζεται· ὅταν, φησίν, ἐκ πολυσιτίας τε καὶ πολυποσίας τοῦτο γένηται, συμφέρει πρὸς ὑγίειαν· ὅταν δὲ οὐχ' οὕτως ἔχῃ (ἔ^χ^ *F*), οὐ συμφέρει. οὐ γὰρ (expectes καὶ γὰρ) ἡ ἀκρασία ἐμπόδιον πρὸς εὐεξίαν.

δ' αὐτοῖς ἔφασαν καὶ τὰ τοιάδε τῶν προϋπαρχόντων νομίμων ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι, τὸ μήτε μητράσι συγγίνεσθαι μήτε θυγατρὶ μήτ' ἀδελφῇ, μήτ' ἐν ἱερῷ μήτ' ἐν τῷ φανερῷ· καλόν τε γὰρ εἶναι καὶ σύμφορον τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς ἐνεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δ', ὡς ἔοικεν, ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες περιαιρεῖν μὲν δεῖν τάς τε παρὰ φύσιν γεννήσεις καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως γιγνομένας, καταλιμπάνειν δὲ τῶν κατὰ φύσιν τε καὶ μετὰ σωφροσύνης γινομένων τὰς ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονί τε καὶ νομίμῳ γινομένας. ὑπελάμβανον 211 δὲ δεῖν πολλὴν πρόνοιαν ποιεῖσθαι τοὺς τεκνοποιουμένους τῶν ἐσομένων ἐκγόνων. πρώτην μὲν οὖν εἶναι καὶ μεγίστην πρόνοιαν τὸ προσάγειν αὑτὸν πρὸς τὴν τεκνοποιίαν σωφρόνως τε καὶ ὑγιεινῶς βεβιωκότα τε καὶ ζῶντα καὶ μήτε πληρώσει χρώμενον τροφῆς ἀκαίρως μήτε προσφερόμενον τοιαῦτα ἀφ' ὧν χείρους αἱ τῶν σωμάτων ἕξεις γίνονται, μήτι δὴ μεθύοντά γε, ἀλλ' ἥκιστα πάντων· ᾤοντο γὰρ ἐκ φαύλης τε καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κράσεως μοχθηρὰ γίνεσθαι τὰ σπέρματα. καθόλου δὲ παντελῶς ᾤοντο ῥᾳθύμου τινὸς 212 εἶναι καὶ ἀπροσκέπτου τὸν μέλλοντα ζωοποιεῖν καὶ ἄγειν τινὰ τοῦτον εἰς γένεσίν τε καὶ οὐσίαν μὴ μετὰ πάσης σπουδῆς προορᾶν ὅπως ἔσται ὡς χαριεστάτη τῶν γινομένων ἡ εἰς τὸ εἶναί τε καὶ ζῆν ἄφιξις, ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλόκυνας μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιμελεῖσθαι τῆς σκυλακείας, ὅπως ἐξ ὧν δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ ὡς δεῖ διακειμένων

---

2. μητράσι] μητρὶ rectius Ocell. § 12. **6.** γεννήσεις] συνουσίας vel μίξεις malit N, quamquam favet librorum scripturae Ocellus § 13. γιγνομένας] γινομένας *d*. **11.** αὑτὸν *b*, αὐτὸν *FCa*. **12. 13.** ἀκαίρως] ἀκαίρου *P'* ut Ocellus. **13.** σωμάτων Ocellus ut coni. Arcerius, σωματικῶν *FCa*. **14.** μήτι δὴ Cobet Coll. crit. p. 393, μήτε δὴ *FCv*. μεθύοντά γε Kiessling, μεθύοντά τε *FCa*. ἀλλ' ἥκιστα πάντων verba interpolatoris esse coni. N. **17.** ἀπροσκέπτου] ἀπερισκέπτου malim cum Scaligero. sic ἀπερισκέπτως καὶ ῥᾳθύμως dixit Dionysius Hal. Ant. Rom. 4, 6. τινὰ τοῦτον *FCa*, τινὰ *b*, τινὰ τοιοῦτον coni. Scaliger. **18.** μὴ μετὰ *F*, μήτε μετὰ *Ca*, μήγε μετὰ *P'c*. πάσης σπουδῆς *F*, σπουδῆς πάσης *Cv*. **19.** χαριεστάτη *F*, χαριέστατα *Cv*. εἶναί τε καὶ *c*, εἶναι τὲ καὶ *FC*, εἶναι καὶ *a*. **20. 21.** τῆς σκυλακείας additamentum abici malit N. **21.** ὡς δεῖ διακειμένων Scaliger, ὧδὶ διακειμένων *FCa*. cf. Ocell. § 14: τοὺς μὲν φιλίππους καὶ φιλόκυνας καὶ φιλόρνιθας μετὰ πάσης ἐπιμελείας

προσηνῆ γίνηται τὰ σκυλάκια, ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς φιλόρνιθας, 213 δῆλον δ' ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἐσπουδακότων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζῴων πᾶσαν ποιεῖσθαι σπουδὴν [περὶ] τοῦ μὴ εἰκῆ γίνεσθαι τὰς γεννήσεις αὐτῶν· τοὺς δ' ἀνθρώπους μηδένα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα γεννᾶν εἰκῆ τε καὶ ὡς ἔτυχε σχεδιάζοντας πάντα τρόπον καὶ μετὰ ταῦτα τρέφειν τε καὶ παιδεύειν μετὰ πάσης ὀλιγωρίας. ταύτην γὰρ εἶναι τὴν ἰσχυροτάτην τε καὶ σαφεστάτην αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φαυλότητος· βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν τινὰ γίνεσθαι τὴν τεκνοποιίαν παρὰ τοῖς πολλοῖς.

τοιαῦτα τὰ ὑφηγήματα καὶ ἐπιτηδεύματα παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἠσκεῖτο περὶ σωφροσύνης, ἄνωθεν παρειληφόσιν αὐτοῖς τὰ παραγγέλματα ὥσπερ τινὰ πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτοῦ Πυθαγόρου.

ΛΒ.

214 Περὶ δὲ ἀνδρείας πολλὰ μὲν ἤδη καὶ τῶν εἰρημένων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχει, οἷον τὰ περὶ Τιμύχαν [θαυμαστὰ ἔργα] καὶ τὰ τῶν ἑλομένων ἀποθανεῖν πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὁρισθέντων ὑπὸ Πυθαγόρου [περὶ κυάμων] καὶ ἄλλα τὰ τῶν τοιούτων ἐπιτηδευμάτων

φροντίδα ποιεῖσθαι τῶν γινομένων, ὡς δεῖ καὶ ἐξ ὧν δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ πῶς διακειμένων γίνεσθαι τὰς μίξεις καὶ τὰς κοινωνίας.

1. προσηνῆ *Fa*, προσκυῆ *C*. γίνηται *FP'b* ut coni. Arcerius, γίνεται *C* et cod. Franeq. **3.** περὶ τοῦ] τοῦ malit N, cf. Ocell.: τοῦ μὴ ὡς ἔτυχε γίνεσθαι τὰ γεννώμενα. **5.** ἅμα ferri non potest, ἀλλὰ καὶ γεννᾶν scripserim duce Ocello. **6.** μετὰ ταῦτα *Ca*, μεταταῦτα *F*. **7.** ἰσχυροτάτην τὲ καὶ *F*, ἰσχυροτάτην καὶ *Cv*. **11.** τοιαῦτα τὰ *FC*, τοιαῦτά *v*, τοιαῦτ' ἄττα N. **13.** ὥσπερ τινὰ *b*, ὥσπέρ τινα *FC*. **14.** αὐτοῦ πυθαγόρου *FCa*, αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου *bcd*.

15. λβ] λγ' *F*. cf. p. 4, 28 et p. 136, 14. verum numerum «κεφ. λβ» praebet *a*. **17.** τὰ περὶ Τιμύχαν] cf. Iambl. § 189—194. θαυμαστὰ ἔργα verba neque necessaria nec satis apta: Τιμύχας ἔργον dici debebat, non ἔργα τὰ περὶ Τιμύχαν. **17—19.** τὰ τῶν ἑλομένων — περὶ κυάμων] cf. § 191. **18.** τι *a*, τί *FC*. **19.** περὶ κυάμων] additamentum insipidum uncis inclusit N. cf. § 223: οἵ τε ἑταῖροι αὐτοῦ πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὁρισθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἡροῦντο ἀποθανεῖν. ἄλλα τὰ τῶν *F*, ἄλλων τῶν *a*, ἄλλα τῶν *CP'b*, ἄλλ' ἄττα τῶν malit N.

ἐχόμενα, ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτὸς ἐπετέλεσε γενναίως, ἀποδημῶν πανταχοῦ μόνος καὶ πρὸς πόνους καὶ κινδύνους ἀμηχάνους ὅσους παραβαλλόμενος, ἑλόμενος δὲ καὶ τὴν πατρίδα ἀπολιπεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς διατρίβων, τυραννίδας δὲ καταλύων καὶ πολιτείας συγκεχυμένας διατάττων, ἐλευθερίαν τε ἀπὸ δουλείας ταῖς πόλεσι παραδιδοὺς καὶ τὴν παρανομίαν παύων ὕβριν τε καταλύων καὶ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τυραννικοὺς κολούων, καὶ τοῖς μὲν δικαίοις καὶ ἡμέροις πρᾶον ἑαυτὸν παρέχων καθηγεμόνα, τοὺς δὲ ἀγρίους ἄνδρας καὶ ὑβριστὰς ἀπελαύνων τῆς συνουσίας καὶ μὴ θεμιστεύειν τούτοις ἀπαγορεύων, καὶ τοῖς μὲν συναγωνιζόμενος προθύμως, τοῖς δὲ παντὶ σθένει ἐνιστάμενος.

215 πολλὰ μὲν οὖν τούτων ἔχοι τις ἂν λέγειν τεκμήρια καὶ πολλάκις αὐτῷ κατορθωθέντα, μέγιστα δὲ πάντων ἐστὶ τὰ πρὸς Φάλαριν αὐτῷ μετὰ παρρησίας ἀνυποστάτου ῥηθέντα τε καὶ πραχθέντα. ὅτε γὰρ ὑπὸ Φαλάριδος τοῦ ὠμοτάτου τῶν τυράννων κατείχετο, καὶ συνέμιξεν αὐτῷ σοφὸς ἀνήρ, Ὑπερβόρειος τὸ γένος, Ἄβαρις τοὔνομα, αὐτοῦ τούτου ἕνεκα ἀφικόμενος τοῦ συμβαλεῖν αὐτῷ, λόγους τε

1. ὅσα τε *a*, ὅσα τὲ *FC*, ὅσα *P'* (an Scaliger?), ὅσα γε *d*. **4.** διατρίβων] διατρίβειν N. **5. 6.** ταῖς πόλεσι παραδιδοὺς] ταῖς πόλεσιν ἀποδιδοὺς malit N. **6. 7.** ὕβριν τε καταλύων καὶ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τυραννικοὺς κολούων] καταλύων et κολούων videntur sedem mutasse. in Lysiae orat. XXXIII § 2: (Ἡρακλῆς) τοὺς τυράννους ἔπαυσε καὶ τοὺς ὑβρίζοντας ἐκώλυσεν, et § 8: οὐδ' ἀναμεῖναι (δεῖ) ἕως ἂν ἐπ' αὐτοὺς ἡμᾶς αἱ δυνάμεις ἀμφοτέρων ἔλθωσιν, ἀλλ' ἕως ἔτι ἔξεστι τὴν τούτων ὕβριν κωλῦσαι, Cobet τοὺς ὑβρίζοντας ἐκόλασεν et τὴν τούτων ὕβριν κολάσαι reposuit: fortasse praestat scribi τοὺς ὑβρίζοντας ἐκόλουσεν et τὴν τούτων ὕβριν κολοῦσαι, etenim κολούειν saepissime in κωλύειν depravatum videmus. **9.** μὴ θεμιστεύειν] cf. § 177 p. 129, 15. **9. 10.** ἀπαγορεύων] ἐξαγορεύων coni. Kuster, ὑπαγορεύων E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 267. **12.** quae § 215—222 narrantur de Pythagorae et Abaridis cum Phalaride colloquio, de tyranni impietate, de intrepido philosophi animo, de Phalaride interempto die eodem quo Pythagorae et Abaridi mortem pararit, commenta sunt hominis temporum rationem neglegentis et inani verborum tumore rerum egestatem velantis: cf. Bentleius de Phalar. p. 95 sqq. 500 ed. Ribb. et Cobet Coll. crit. p. 427 sq. auctorem declamationis esse Apollonium coniecit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 54 sq. **14.** ῥηθέντα om. *C*. **16.** ὑπερβόρειος *FCa*, Ὑπερβόρεος *d*.

ἠρώτησε καὶ μάλα ἱερούς, περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁσιωτάτης θεραπείας καὶ τῆς τῶν θεῶν προνοίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν ὄντων καὶ τῶν περὶ τὴν γῆν ἐπιστρεφομένων, ἄλλα τε πολλὰ τοιαῦτα ἐπύθετο,
216 ὁ δὲ Πυθαγόρας, οἷος ἦν, ἐνθέως σφόδρα καὶ μετ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο καὶ πειθοῦς, ὥστε προσαγαγέσθαι τοὺς ἀκούοντας, τότε ὁ Φάλαρις ἀνεφλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα Πυθαγόραν Ἄβαριν, ἠγρίαινε δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν Πυθαγόραν, ἐτόλμα δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτοὺς βλασφημίας δεινὰς προφέρειν καὶ τοιαύτας οἵας ἂν ἐκεῖνος εἶπεν. ὁ δ' Ἄβαρις πρὸς ταῦτα ὡμολόγει μὲν χάριν Πυθαγόρᾳ, μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάνθανε παρ' αὐτοῦ περὶ τοῦ οὐρανόθεν ἠρτῆσθαι καὶ οἰκονομεῖσθαι πάντα ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων καὶ ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν, πολλοῦ τε ἔδει γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα παιδεύοντα, ὅς γε αὐτὸν καὶ ἐθαύμαζεν ὡς ἂν θεὸν ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις ἀνῄρει μὲν μαντείας, ἀνῄρει δὲ καὶ τὰ
217 ἐν τοῖς ἱεροῖς δρώμενα περιφανῶς. ὁ δ' Ἄβαρις μετῆγε τὸν λόγον ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναργῶς, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἀμηχάνοις, ἤτοι πολέμοις ἀτλήτοις ἢ νόσοις ἀνιάτοις ἢ καρπῶν φθοραῖς ἢ λοιμῶν φοραῖς ἢ ἄλλοις τισὶ τοιούτοις παγχαλέποις καὶ ἀνηκέστοις,

---

1. περὶ ἀγαλμάτων] περὶ ἁγιασμάτων coni. Loganus p. 105. **3.** ἐπιστρεφομένων *FCP'*, περιστρεφομένων *v.* **4.** ἐνθέως *FCP'b* ut coni. Arcerius, ἐν θεοῖς *a*, ἔνθεος coni. Scaliger et Loganus p. 105. **7.** αὐτὸν πυθαγόραν *FCa*, αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν *bcd.* **9.** εἶπεν] εἴποι coni. Loganus p. 105. χάριν] χάριν ἔχειν coni. N. **10.** μετὰ δὲ τοῦτο *Ca*, μεταδετοῦτο *F.* **12.** πολλοῦ τε ἔδει Rittershusius in Porph. p. 253, πολλοῦ γε ἔδει *FCa.* **13.** ὅς γε *F* ubi spiritus et accentus exarati sunt uno ductu ad ασ syllabae compendium proxime accedente, ita ut pro ὅς γε facile οσας γε legi possit. atque ὅσας γε legit Cobet Coll. crit. p. 395, sicut praebent ὅσας γε *Ca.* ὅσα γε coni. Arcerius, ὅπως Reinesius, ὥς γε Scaliger quem sequitur *b*, rectius ὥστε *d* cum Rittershusio in Porph. p. 253. αὐτὸν καὶ ἐθαύμαζεν *F*, καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζεν *Cv.* ὡς ἂν] ὡσανεὶ coni. Rittershusius. **14.** μαντείας *FCP'*, μαντείαν *v.* **15.** ὁ δ' ἄβαρις *FC*, ὁ δὲ Ἄβαρις *v.* **17.** ἀτλήτοις *F*, ἀπλήτοις *Ca*, ἀπλέτοις coni. Arcerius. in editionis pr. exemplo Berolinensi ad ἀπλήτοις in margine τλ literae apponuntur, unde Scaligerum ἀτλήτοις emendasse probabile est: utique non debebat Kuster ἀτλήτοις correctionem sibi vindicare.

παραγιγνομένων δαιμονίων τινῶν καὶ θείων εὐεργετημάτων ἐπειρᾶτο συμπείθειν ὡς ἔστι θεία πρόνοια πᾶσαν ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δύναμιν ὑπεραίρουσα. ὁ δὲ Φάλαρις καὶ πρὸς ταῦτα ἠναισχύντει τε καὶ ἀπεθρασύνετο. αὖθις οὖν ὁ Πυθαγόρας, ὑποπτεύων μὲν ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥάπτοι θάνατον, ὅμως δὲ εἰδὼς ὡς οὐκ εἴη Φαλάριδι μόρσιμος, ἐξουσιαστικῶς ἐπεχείρει λέγειν. ἀπιδὼν γὰρ πρὸς τὸν Ἄβαριν ἔφη ὅτι οὐρανόθεν ἡ διάβασις εἴς τε τὰ ἀέρια καὶ τὰ ἐπίγεια φέρεσθαι πέφυκε, καὶ ἔτι περὶ τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀκολουθίας πάντων διεξ- 218
ῆλθε γνωριμώτατα τοῖς πᾶσι, περί τε τῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτεξουσίου δυνάμεως ἀναμφισβητήτως ἀπέδειξε, καὶ προϊὼν περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ νοῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς, κᾆθ' οὕτω μετὰ παρρησίας περὶ τυραννίδος τε καὶ τῶν κατὰ τύχην πλεονεκτημάτων πάντων ἀδικίας τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεονεξίας ὅλης στερεῶς ἀνεδίδαξεν, ὅτι οὐδενός ἐστι ταῦτα ἄξια· μετὰ δὲ ταῦτα θείαν παραίνεσιν ἐποιήσατο περὶ τοῦ ἀρίστου βίου καὶ πρὸς τὸν κάκιστον ἀντιπαραβολὴν αὐτοῦ προθύμως ἀντιπαρέτεινε, περὶ ψυχῆς τε καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῆς καὶ τῶν παθῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα, σαφέστατα ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον πάντων ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰσὶν ἀναίτιοι καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάθη σώματος ἀκολασίας ἐστὶ σπέρματα· περί τε τῶν κακῶς λεγομένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε τοὺς λογοποιούς τε καὶ ποιητάς· τόν τε Φάλαριν μετ' ἐλέγχων ἐνου-

---

1. παραγιγνομένων *FCa*, παραγινομένων *d*, γινομένων coni. Kuster. δαιμονίων] δαιμόνων *C*. εὐεργετημάτων] ἐνεργημάτων coni. Loganus p. 105, νουθετημάτων Kuster. **3.** καὶ πρὸς ταῦτα ἠναισχύντει τὲ καὶ *F*, ἠνεσχύντει καὶ πρὸς ταῦτα καὶ *C* et cod. Franeq., ἠνησχύντει πρὸς ταῦτα καὶ *bcd*. ἠνησχύντει pro ἠνεσχύντει substituerat Arcerius. **5.** ὅμως δὲ εἰδὼς] ἅμα δὲ εἰδὼς malit N. ὡς οὐκ εἴη Φαλάριδι μόρσιμος] respicitur Il. X 13: οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι. **7.** καὶ τὰ ἐπίγεια *FCa*, καὶ ἐπίγεια operarum errore *c*. **9.** γνωριμώτατα τοῖς πᾶσι *P'b*, γνωριμότατα τοῖς πᾶσι *F*, γνωρίμως ταῦτα τοῖς πᾶσι *C*, γνωριμωτάτοις πᾶσι *a*. **11.** κᾆθ' οὕτω *C*, κἆθ' οὕτω *F*, καθ' οὕτω *a*, καὶ οὕτω Arcerius, καὶ ἔπειτα *b*. **14.** μετὰ δὲ ταῦτα *Ca*, μεταδεταῦτα *F*. **15.** καὶ πρὸς τὸν *FCa*, καὶ τὴν πρὸς τὸν *bcd*. **20.** σπέρματα mire dictum, ubi ἐπιτίμια expectes. ἀπόγονα interpretatur Kiessling. **21.** μετ' ἐλέγχων *F*, μετελέγχων *Cv*.

θέτει, καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ δύναμιν, ὁποία τίς ἐστι καὶ ὅση, δι' ἔργων ἐπεδείκνυε, περί τε τῆς κατὰ νόμον κολάσεως, ὡς εἰκότως γίνεται, τεκμήρια πολλὰ παρέθετο, περί τε τῆς διαφορᾶς ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα παρέδειξε περιφανῶς, περί τε τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ ἔξω προϊόντος ἐπιστημονικῶς διεξῆλθε, περί τε νοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐτοῦ κατιούσης γνώσεως ἀπέδειξε τελείως, ἠθικά τε ἄλλα
219 πολλὰ ἐχόμενα τούτων δόγματα. περὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ χρηστῶν ὠφελιμώτατα ἐπαίδευσε, παραινέσεις τε συμφώνους τούτοις συνήρμοσεν ἐπιεικέστατα, ἀπαγορεύσεις τε ὧν οὐ χρὴ ποιεῖν παρέθετο· καὶ τὸ μέγιστον, τῶν καθ' εἱμαρμένην καὶ κατὰ νοῦν δρωμένων τὴν διάκρισιν ἐποιήσατο [καὶ τῶν κατὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἱμαρμένην], περὶ δαιμόνων τε πολλὰ καὶ σοφὰ διελέχθη καὶ περὶ ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν οὖν ἄλλος ἂν εἴη τόπος λέγειν· ἐκεῖνα δὲ καὶ μάλα
220 τοῖς περὶ ἀνδρείας ἐπιτηδεύμασι προσήκει. εἰ γὰρ ἐν αὐτοῖς μέσος ἐμβεβηκὼς τοῖς δεινοῖς σταθερᾷ τῇ γνώμῃ φιλοσοφῶν ἐφαίνετο, παντάπασι παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἠμύνετο τὴν τύχην, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπάγοντα τοὺς κινδύνους ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ χρώμενος ἔνδηλος ἦν, πάντως που καταφρονητικῶς εἶχε τῶν νομιζομένων εἶναι δεινῶν ὡς οὐδενὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ τοῦ θανάτου

---

1. τὴν τοῦ οὐρανοῦ δύναμιν] τὴν τυράννου δύναμιν coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 270 admodum probabiliter. **4.** ἄλλα] ἄλογα N. παρέδειξε] ἀπέδειξε malit N. **5.** τοῦ ἔξω προϊόντος] i. e. τοῦ προφορικοῦ. **7.** περὶ τῶν *FCa*, περὶ δὲ τῶν *bcd*. fortasse sufficit interpunctionem quae post δόγματα habetur deleri. **11.** καὶ τῶν κατὰ πεπρωμένην καὶ κατὰ εἱμαρμένην] spuria esse ista verba agnovit Obrechtus, uncis inclusit *d*. **12.** διελέχθη *Fc*, διηλέχθη *Ca*. **13.** τόπος λέγειν Reinesius, τρόπος λόγων *FCv*. καὶ μάλα *FC*, καὶ μᾶλα *P'*, καὶ μᾶλλον *v*. **14.** μέσος Wakefield Silv. crit. II p. 16, μέσοις *FCv*. **15.** σταθερᾷ τε γνώμῃ Wakefield. φιλοσοφῶν] φιλοσοφεῖν *C*. **16.** παντάπασι *FCa*, καὶ παντάπασι *bcd*. παρατεταγμένως *b*, παρατεταγμένος *FCa*, παρατεταμένως perperam coni. Wakefield. usus est scriptor loco Plat. de re publ. III p. 399 B: ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην. **17.** παρρησία *F*, παρουσία *C*, παρουσίᾳ *a*, παρρησίᾳ coni. Arcerius. **19.** οὐδενὸς *b*, οὐδὲν *FCa*. ὄντων] ὄντως male coni. Wakefield.

προσδοκωμένου, ὅσα γε δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ὠλιγώρει τούτου παντάπασι καὶ οὐκ ἦν πρὸς τῇ παρούσῃ τότε προσδοκίᾳ, δῆλον δήπουθεν ὡς εἰλικρινῶς ἀδεὴς ἦν πρὸς θάνατον. καὶ τούτων δὲ ἔτι γενναιότερον διεπράξατο, τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος ἀπεργασάμενος καὶ κατασχὼν μὲν τὸν τύραννον μέλλοντα ἀνηκέστους συμφορὰς ἐπάγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐλευθερώσας δὲ τῆς ὠμοτάτης τυραννίδος Σικελίαν. ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ ταῦτα κατορθώσας, τεκμήριον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν 221 χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τότε τὴν κατάλυσιν διασημαινόντων τῷ Φαλάριδι γενήσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες καὶ ὁμονοητικώτεροι γένοιντο καὶ συνιστάμενοι μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι, οἷοι καὶ τότε ἐγένοντο Πυθαγόρου παρόντος διὰ τὰς ὑφηγήσεις αὐτοῦ καὶ παιδεύσεις. τούτου δ' ἔτι μεῖζον τεκμήριον ἦν ἀπὸ τοῦ χρόνου· ἐπὶ γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυθαγόρᾳ τε καὶ Ἀβάριδι Φάλαρις ἐπῆγε κίνδυνον περὶ θανάτου καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐπιβουλευόντων ἀπεσφάγη. καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην δὲ τῶν αὐτῶν τούτων ἔστω τεκμήριον. ὥσπερ γὰρ 222 Ἐπιμενίδης ὁ Πυθαγόρου μαθητής, μέλλων ὑπό τινων ἀναιρεῖσθαι, ἐπειδὴ τὰς ἐρινύας ἐπεκαλέσατο καὶ τοὺς τιμωροὺς θεούς, ἐποίησε τοὺς ἐπιβουλεύοντας πάντας ἄρδην περὶ ἑαυτοῖς ἀποσφαγῆναι, οὕτω δήπου καὶ Πυθαγόρας, ἐπαμύνων τοῖς ἀνθρώποις κατὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους δίκην καὶ ἀνδρείαν, τὸν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελοῦντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκόλασε καὶ θανάτῳ παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, οἷς ἦν αὐτοφυῶς συνηρτημένος ἀπὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς γενέσεως. τοῦτο μὲν οὖν τὸ θαυμα-

---

1. ὅσα γε δὴ τὰ ἀνθρώπινα] flosculus Platonicus, cf. Critonis p. 46 E, ubi τἀνθρώπεια legitur, et Epist. 7 p. 350 E. **2. 3.** δῆλον δήπουθεν ὡς εἰλικρινῶς ἀδεὴς ἦν] δῆλος δήπουθεν ὡς εἰλικρινῶς ἀδεὴς ὢν Wakefield Silv. crit. IV p. 198 sine ratione idonea. ceterum εἰλεικρινῶς praebet *C*. **11. 12.** αὐτοῦ καὶ παιδεύσεις *F*, καὶ παιδεύσεις αὐτοῦ *Cv*. **12.** δ' ἔτι] δέ τι *C*. **13.** Πυθαγόρᾳ τε] ὅτε Πυθαγόρᾳ coni. Arcerius. **13. 14.** κίνδυνον περὶ θανάτου *FCa*, κίνδυνον θανάτου *b*. **17.** ἐρινύας *F*, ἐριννύας *Cv*. **18.** περὶ ἑαυτοῖς *FCa*, παρὰ ἑαυτοῖς *bcd*, παρ' ἑαυτῶν Rittershusius in Porph. p. 185. veram esse traditam lectionem ostendit Cobet Coll. crit. p. 395. **19.** τοῦ om. *C*. **20.** ἡρακλέους *Ca*, ἡρακλέος *F*. **23.** ἐξ ἀρχῆς *Ca*, ἐξαρχῆς *F*.

στὸν αὐτοῦ τῆς ἀνδρείας κατόρθωμα ἄχρι τοσούτου μνήμης ἠξιώκαμεν.

223 ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτῆς ποιησώμεθα τὴν σωτηρίαν τῆς ἐννό-
μου δόξης, δι' ἣν αὐτός τε μόνος τὰ δοκοῦντα ἑαυτῷ ἔπραττε καὶ
τὰ ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὑπαγορευόμενα, μήτε ὑπὸ ἡδονῆς μήτε ὑπὸ
πόνου μήτε ὑπ' ἄλλου τινὸς πάθους ἢ κινδύνου μεθιστάμενος ἀπ'
αὐτῶν, οἵ τε ἑταῖροι αὐτοῦ πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὁρισθέντων
ὑπ' αὐτοῦ ᾑροῦντο ἀποθανεῖν, ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξεταζό-
μενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφθορον διεφύλαττον, ἐν μυρίαις τε συμφο-
ραῖς γενόμενοι οὐδέποτε ὑπ' αὐτῶν μετετράπησαν. ἦν δὲ καὶ ἀδιάλει-
πτος παρ' αὐτοῖς παράκλησις τὸ νόμῳ βοηθεῖν ἀεὶ καὶ ἀνομίᾳ
πολεμεῖν, καὶ πρὸς τὸ εἴργειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφὴν καὶ
224 συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σώφρονι καὶ ἀνδρικῷ βίῳ. ἦν δέ τινα μέλη
παρ' αὐτοῖς πρὸς τὰ ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρός τε ἀθυμίας καὶ
δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτατα ἐπινενόητο, καὶ πάλιν αὖ ἕτερα πρός
τε τὰς ὀργὰς καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, δι' ὧν ἐπιτείνοντες αὐτὰ καὶ
ἀνιέντες ἄχρι τοῦ μετρίου σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζοντο.
ἦν δὲ καὶ τοῦτο μέγιστον εἰς γενναιότητα ἕρμα, τὸ πεπεῖσθαι ὡς
οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀπροσδόκητον εἶναι παρὰ
τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ
225 κύριοι ὄντες. οὐ μὴν ἀλλ' εἴ ποτε συμβαίη αὐτοῖς ἢ ὀργὴ ἢ λύπη
ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐκποδὼν ἀπηλλάττοντο καὶ καθ' ἑαυτὸν

---

1. ἄχρι *Fa*, ἄχρη *C*, ἄχρις *P'b*. τοσούτου *FP'b* ut coni. Arcerius, τοσούτης *C*, τοσούτῳ *a*. **5.** ὑπὸ ἡδονῆς *FCP'*, ὑφ' ἡδονῆς *v*. **5. 6.** μήτε ὑπὸ πόνου verba om. *C*. **7. 8.** πρὸ τοῦ — ᾑροῦντο ἀποθανεῖν] cf. Iambl. § 214. **7.** τι *a*, τί *FC*. **9.** ἀδιάφθορον *F*, ἀδιάφορον *Cv*. **11. 12.** νόμῳ βοηθεῖν ἀεὶ καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν] cf. quae attulimus in § 100 p. 73, 11. unde ἀεὶ delendum arbitror. **12. 13.** εἴργειν — βίῳ] eadem verba habentur in § 171. **13—16.** ἦν δέ τινα μέλη — πρὸς τοὺς θυμούς] verba propemodum eadem sunt in § 111. **14.** πρὸς τὰ ψυχῆς *F* (cf. p. 81, 7), πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς *Cv*. **15.** ἐπινενόητο *FCa*, ἐπενενόητο *P'b*. **18.** γενναιότητα *F* ut coni. Arcerius, γενναιότητος *v* atque id ipsum in *C* codicis compendio inesse arbitror. ἕρμα] ἕρμαιον coni. Arcerius. **18 — p. 157, 1.** ὡς οὐδὲν — τὸ πάθος] consentiunt cum hoc loco quae leguntur in § 196 p. 140, 14 — 141, 4. **22.** ἐκποδὼν *Cc* ut scribi iussit Arcerius, ἐκποδῶν *Fa*.

ἕκαστος γενόμενος ἐπειρᾶτο καταπέττειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πάθος ἀνδρικῶς. ἦν δὲ γεννικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπίπονον καὶ αἱ τῆς ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βάσανοι ποικιλώταταί τε κολάσεις καὶ ἀνακοπαὶ πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελούμεναι ἀπαραιτήτως καὶ οὔτε πόνων οὔτε καρτερίας οὐδεμιᾶς φειδόμεναι. τοῦτο μὲν γὰρ ἀποχὴ ἐμψύχων ἁπάντων καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν ἠσκεῖτο γενναίως, τοῦτο δὲ εὐαύγειαι τοῦ λογισμοῦ καὶ εἰλικρίνειαι τῶν ἐμποδιζόντων ἐπετηδεύοντο, τοῦτο δὲ ἐχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσα ἐπὶ ἔτη πολλὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν, ἥ τε σύντονος καὶ ἀδιάπνευστος περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἐξέτασίς τε καὶ ἀνάληψις· διὰ ταὐτὰ δὲ ἀνοινία καὶ ὀλιγοσιτία καὶ 226 ὀλιγοϋπνία, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος περιφρόνησις, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνέτεινεν. οἴκτων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἴργεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους φασίν. ἀπείχοντο δὲ καὶ δεήσεων καὶ ἱκετειῶν καὶ πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου θωπείας ὡς ἀνάνδρου καὶ ταπεινῆς οὔσης. τῆς δὲ αὐτῆς ἰδέας τῶν ἠθῶν θετέον καὶ ὅτι τὰ κυριώτατα καὶ συν-

---

1. καταπέττειν *FC*, καταπέπτειν *v*. **2—14.** ἦν δὲ γεννικὸν — περιφρόνησις] eadem fere supra dicta sunt § 68 et 69 p. 48, 8 — 49, 5. **2.** ἦν δὲ] ἦν δὲ καὶ *C*. γεννικὸν Cobet Coll. crit. p. 347, γενικὸν *FCv*. **6.** οὐδεμιᾶς *a*, οὐδὲ μιᾶς *F*, οὐδεμίας *C*. τοῦτο μὲν *FCa*, εἰς τοῦτο μὲν *b*. **7. 8.** τοῦτο δὲ — ἐπετηδεύοντο verba om. *Cv*, addita sunt ex *F*. **7.** εὐαύγειαι Cobet (cf. quae diximus p. 13 sq.), ἐπεγρίαι *F*. **8.** εἰλικρίνειαι Cobet Coll. crit. p. 396, εἰλικρίνειαι *F*. ceterum cf. § 187 p. 135, 13. **8. 9.** τοῦτο δὲ] εἰς τοῦτο δὲ *d*. **9—14.** ἐχεμυθία — ἀνεπιτήδευτος περιφρόνησις] repetuntur fere quae supra extant ut § 68. 69 p. 48, 16 — 49, 5 ita § 188 p. 136, 3—8. **10.** ἐπὶ ἔτη πολλά om. Iamblichus § 188 p. 136, 4. habet eadem § 68 p. 49, 1. τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν additamentum huius loci proprium, ubi ἀνδρείαν Pythagoreorum scriptor erat illustraturus. similiter postea parum apte inculcantur haec, καὶ ταῦτα πάντα εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνέτεινεν (v. 14). **12.** διὰ ταὐτὰ N, διὰ ταῦτα *FCv*. cf. § 69 p. 49, 3. ἀνοινία *FC*, ἀοινία *v* ex Arcerii coniectura. καὶ ἀνοινία malit N secundum p. 49, 3. 136, 6. **14.** περιφρόνησις *F*, φρόνησις *Ca*, καταφρόνησις *b*. ταῦτα] τοιαῦτα coni. Scaliger. **14. 15.** οἴκτων — τοὺς ἄνδρας] cf. quae attulimus in § 198 p. 142, 8. 9. **16.** ἱκετειῶν] λιτανειῶν malit N coll. § 234.

εκτικώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δογμάτων ἀπόρρητα ἐν ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες ἀεί, μετὰ ἀκριβοῦς ἐχεμυθίας πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀνέκφορα διατηροῦντες ἀγράφως ἐν μνήμῃ τοῖς διαδόχοις ἅπερ μυ-
227 στήρια θεῶν μεταπαραδιδόντες. διόπερ οὐδὲν ἐξεφοίτησε τῶν γε λόγου ἀξίων μέχρι πολλοῦ, διδασκόμενα δὲ καὶ μανθανόμενα ἐντὸς τοίχων μόνον ἐγνωρίζετο. ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων καὶ ὡς εἰπεῖν βεβήλων, εἰ καί ποτε τύχοι, διὰ συμβόλων ἀλλήλοις οἱ ἄνδρες ᾐνίττοντο, ὧν ἴχνος ἐστὶ νῦν ὧν περιφέρονται τὰ θρυλούμενα, οἷον πῦρ μαχαίρῃ μὴ σκάλευε, καὶ τὰ τοιαῦτα σύμβολα, ἅπερ ψιλῇ μὲν τῇ φράσει γραώδεσιν ὑποθήκαις ἔοικε, διαπτυσσόμενα δὲ θαυμαστήν τινα καὶ
228 σεμνὴν ὠφέλειαν παρέχεται τοῖς μεταλαβοῦσι. μέγιστον δὲ πάντων πρὸς ἀνδρείαν παράγγελμά ἐστι τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὸν κυριώτατον, ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερῶσαι τῶν τοσούτων εἰργμῶν καὶ συνδέσμων τὸν κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν νοῦν, οὗ χωρὶς ὑγιὲς οὐδὲν ἄν τις οὐδὲ ἀληθὲς τὸ παράπαν ἐκμάθοι οὐδ᾽ ἂν κατίδοι δι᾽ ἧστινος οὖν ἐνεργῶν αἰσθήσεως. νοῦς γὰρ κατ᾽ αὐτοὺς πάνθ᾽ ὁρῇ καὶ πάντ᾽ ἀκούει, τἄλλα δὲ κωφὰ καὶ τυφλά. δεύτερον δὲ τὸ ὑπερσπουδά-

---

3. διατηροῦντες ἀγράφως *Fa*, διατηροῦντες ἐγγράφως *C*, διατηροῦντες καὶ ἀγράφως *b*. ἅπερ *FCa*, ὥσπερ *b* cum *P'* (an Scaligero?), καθάπερ malit N. **4.** τῶν γε *Fd*, τῶν τε *Ca*. **5.** μέχρι πολλοῦ *FCa*, μέχρι πολλοῦ δὲ *bcd*. διδασκόμενα δὲ N, διδασκόμενά τε *FCv*. ἐντὸς τοίχων *F* pr., ubi δὲ particula post ἐντὸς inserta est manu recentiore, ἐντὸς δὲ τοίχων *Ca*. **7.** οἱ ἄνδρες] ἄνδρες *C*. **8.** ὧν *FCa*, ἃ *bcd*. Kusteri scripturam qui secuti sunt debebant περιφέρονται mutare in περιφέρεται cum Arcerio, sed alia medela videtur requiri. θρυλούμενα *d*, θρυλλούμενα *FCa*. μαχαίρη *FC*, μαχαίρῃ *a*, μαχαίρᾳ *c*. Ionicam formam μαχαίρῃ in Iambl. Protr. p. 334 praebet codex Cizensis: eadem legitur in Plut. de Iside et Osir. c. 10 p. 354 F et Theodoret. Gr. aff. cur. p. 299 ed. Gaisf. **9—11.** ἅπερ — μεταλαβοῦσι] sententiam eandem habes in § 105. **13—17.** ῥύσασθαι — τυφλά] cf. Porphyrius de Pyth. § 46. **13.** εἰργμῶν *d*, εἰργμῶν *Fa*, εἱρμῶν *C*. **13. 14.** συνδέσμων N cum Porph., συνδέσεων *FCv*. **14.** κατεχόμενον ἐκ βρεφῶν νοῦν] κατακεχωρισμένον ἡμῖν νοῦν Porph., ubi κατακεχωσμένον scripserim cum Rittershusio p. 243. **15.** τὸ παράπαν *Ca*, τοπαράπαν *Fb*. **16. 17.** νοῦς — τυφλά] Epicharmi versus est notissimus, νόος ὁρῇ καὶ νόος ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά, cuius testes attulit Lorenz de Epicharmi vita et scriptis p. 255 sq. **17.** τἄλλα] τἆλλα *F* ut videtur, quamquam ἃ et ἄ

ζειν διακαθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτηδειωθέντι διὰ τῶν μαθηματικῶν ὀργιασμῶν, τὸ τηνικάδε τῶν ὀνησιφόρων τι καὶ θείων ἐντιθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὡς μήτε τῶν σωματικῶν ἀφιστάμενον ἀποδειλιᾶν, μήτε πρὸς τὰ ἀσώματα προσαγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποστρέφεσθαι τὰ ὄμματα, μήτε τῶν προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων καὶ προσπερονώντων ἐπιστρέφεσθαι, ὅλως δὲ ἀδάμαστον εἶναι πρὸς πάντα γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ παθήματα. ἡ γὰρ διὰ τούτων πάντων γυμνασία καὶ ἄνοδος τῆς τελειοτάτης ἀνδρείας ἦν ἐπιτήδευσις. τοσαῦτα καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῖν τεκμήρια κείσθω περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυγαθορείων ἀνδρῶν.

ΛΓ.

Φιλίαν δὲ διαφανέστατα πάντων πρὸς ἅπαντας Πυθαγόρας παρέ- 229
δωκε, θεῶν μὲν πρὸς ἀνθρώπους δι᾽ εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς θεραπείας, δογμάτων δὲ πρὸς ἄλληλα καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα λογιστικοῦ τε πρὸς τὰ τοῦ ἀλόγου εἴδη διὰ φιλοσοφίας καὶ

---

saepe vix possunt distingui, τἆλλα *Cd*, τ᾽ ἄλλα *abc*. δὲ κωφὰ *FC*, δὲ καὶ κωφὰ *v*.

1—3. διακαθαρθέντι — μεταδιδόναι] in brevius contracta haec habet Porph. § 46: καθαρθέντι δὲ τότε δεῖ προσάγειν τι τῶν ὀνησιφόρων. **2.** τὸ τηνικάδε *a*, τοτηνικάδε *FC*. τι *b*, τί *FC*. **3.** τῶν σωματικῶν N, τῶν σωμάτων *FCv*. **5. 6.** μήτε τῶν προσηλούντων *F*, μήτε προσηλούντων *Cv*. **6. 7.** τῶν προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων καὶ προσπερονώντων] spectat Iamblichus verba Platonis Phaed. p. 83 D: ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἧλον ἔχουσα προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερονᾷ καὶ ποιεῖ σωματοειδῆ. ubi paulo post (p. 83 E) scripserim ἄμοιρος εἶναι τῆς τοῦ θείου τε καὶ καθαροῦ καὶ ἀειδοῦς (pro μονοειδοῦς) συνουσίας. **10.** περὶ utrumque aut saltem prius abesse malit N.

12. λγ] κεφ. λγ *a*, λδ *F*, cf. p. 5, 3. **13.** quae § 229—239 continentur pleraque ad Aristoxenum auctorem revocanda sunt, quamquam Iamblichus non isto fonte usus est, sed descripsit materiam a Nicomacho paratam: cf. E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 55 sq. et Cobet Coll. crit. p. 429 sqq. cum initio huius disputationis (§ 229. 230) concinunt fere quae supra extant § 69. 70 p. 49, 8 — 50, 7. **16.** λογιστικοῦ] λογικοῦ § 69 p. 49, 10 rectius, ut opinor.

τῆς κατ' αὐτὴν θεωρίας, ἀνθρώπων δὲ πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὑγιοῦς, ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὀρθῆς, ἀνδρὸς δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρόφου, συλλήβδην δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζῴων τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος, σώματος δὲ καθ' ἑαυτὸ θνητοῦ τῶν ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσίν τε καὶ συμβιβασμὸν δι' ὑγείας καὶ τῆς εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμι-
230 κοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν τοῦ τῆς φιλίας ὀνόματος εὑρετὴς καὶ νομοθέτης ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ οὕτω θαυμαστὴν φιλίαν παρέδωκε τοῖς χρωμένοις ὥστε ἔτι καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς λέγειν ἐπὶ τῶν σφοδρότερον εὐνοούντων ἑαυτοῖς ὅτι τῶν Πυθαγορείων εἰσί.

δεῖ δὴ καὶ περὶ τούτων τὴν Πυθαγόρου παιδείαν παραθέσθαι καὶ τὰ παραγγέλματα οἷς ἐχρῆτο πρὸς τοὺς αὐτοῦ γνωρίμους. παρεκελεύοντο οὖν οἱ ἄνδρες οὗτοι ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας· τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιούτους ἐμπεσούσης ὀργῆς ἢ ἄλλου τινὸς
231 τοιούτου πάθους οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. ἔφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχάς τε καὶ ἑλκώσεις ἐν ταῖς φιλίαις ἐγγίνε-

---

6. θνητοῦ τῶν *FCa*, θνητοῦ καὶ τῶν *b*. cf. § 69 p. 50, 2. ἐγκεκρυμμένων Kuster coll. § 69, ἐκκεκριμένων *FCa*, at in *F* ριμέ literae in rasura leguntur quinque literarum capaci. ἐγκεκριμένων voluit Cobet Coll. crit. p. 348. αὐτῷ] ἐν αὐτῷ malit N. **7.** ὑγείας] ὑγιείας *P'*. **10.** ὀνόματος Cobet Coll. cr. p. 348 ex § 70, ὀνόματος ὄντος *FCv*. **12.** ἔτι καὶ νῦν] non Iamblichi aut Nicomachi, sed Aristoxeni aetatem dici recte statuit Cobet Coll. cr. p. 429. **15.** αὑτοῦ N, αὐτοῦ *FCv*. **16 — p. 161, 14.** παρεκελεύοντο οὖν — ἀνεπανόρθωτον] eadem fere apposita sunt § 101. 102 p. 74, 9 — 75, 14. **16.** οὖν *Fv*, δὲ *C*. **17.** φιλονεικίαν] φιλονικίαν] Cobet. εἰ δυνατόν] verba incommoda, de quibus diximus in § 101 p. 74, 11. **20.** διαφιλονεικεῖν *FCc*, διαφιλονικεῖν *a* casu ut opinor, cf. Cobet Coll. crit. p. 397. **20. 21.** τινὸς τοιούτου] τοιούτου τινὸς *P'*. **21.** πάθους οὐ] πάθους καὶ οὐ *C*.

σθαι· (τοῦτο δὲ γίνεσθαι,) ἐὰν ἐπιστῶνται εἴκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς, ἀμφότεροι μέν, μᾶλλον μέντοι ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδήποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ πεδαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ᾤοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον· οὕτω γὰρ εὐσχήμονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτησιν. ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν μήτε παίζοντας μήτε 232 σπουδάζοντας· οὐ γὰρ ἔτι ῥᾴδιον εἶναι διυγιᾶναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν, ὅταν ἅπαξ παρεμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ τῶν φασκόντων φίλων εἶναι ἤθη. φιλίαν μὴ ἀπογιγνώσκειν ἀτυχίας ἕνεκα ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπιπτουσῶν, ἀλλὰ μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε καὶ φιλίας τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην τε καὶ ἀνεπανόρθωτον. ἔχθραν ἑκόντα μὲν μηδέποτε αἵρεσθαι πρὸς τοὺς μὴ τελέως κακούς, ἀράμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῷ διαπολεμεῖν, ἂν μὴ μεταπέσῃ τὸ ἦθος τοῦ διαφερομένου καὶ προσγένηται εὐγνωμοσύνη. πολεμεῖν δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις, νόμιμον δὲ εἶναι καὶ ὅσιον τὸν πόλεμον καὶ ὡς (ἂν) ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ πολεμήσειεν. αἴτιον μηδέποτε γίνεσθαι [εἰς δύναμιν] διαφορᾶς, εὐλαβεῖσθαι ταύτης τὴν ἀρχὴν ὡς οἷόν τε μάλιστα. ἐν τῇ 233 μελλούσῃ ἀληθινῇ ἔσεσθαι φιλίᾳ ὡς πλεῖστα δεῖν ἔφασαν εἶναι τὰ ὡρισμένα καὶ νενομισμένα, καλῶς δὲ ταῦτ' εἶναι κεκριμένα καὶ μὴ

1. τοῦτο δὲ γίνεσθαι verba om. *FCa*, supplevit ex § 101 anon. ἐπιστῶνται *FCa*, ἐπίστωνται *c*. **3.** τε] τὲ *FC*, δὲ malit N, cf. tamen p. 75, 4. **4.** πεδαρτάσεις *F*, παιδαρτάσεις *Cv*. cf. quae diximus in § 197 p. 141, 7. **5.** γίνεσθαι N ex § 101, γενέσθαι *FCv*. **10.** παρεμπέσῃ *F*, ἐμπέσῃ *Cv*. **11.** ἤθη] cf. § 102 p. 75, 11. ἀπογιγνώσκειν *F*, ἀπογινώσκειν *Cv*. **14. 15.** αἵρεσθαι Heraldus Adv. p. 183, αἱρεῖσθαι *FCb*, ὡρεῖσθαι *a*, ἀρᾶσθαι (hoc est ἄρασθαι) coni. anon. **15.** τελέως Cobet Coll. crit. p. 397, τελείους *FCa*, τελείως duce Scaligero *c*. **18.** τὸν πόλεμον *a*, τὸν πολέμιον *FCP'*, τοῦτον τὸν πόλεμον coni. Kiessling. καὶ ὡς ἂν Cobet Coll. crit. p. 397, καὶ ὡς *FCa*, εἰ ὡς *d*. **19.** εἰς δύναμιν verba parum apta et loco non suo collocata delet N. **20.** εὐλαβεῖσθαι] ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι ex Kusteri coniectura *d*, alii fortasse εὐλαβεῖσθαι δὲ praeferent. ταύτης Kuster, ταύτην *FCv*. **22.** ταῦτ' εἶναι *FC*, ταῦτα εἶναι *a*, ταῦτα δεῖν εἶναι *bcd*.

εἰκῇ, καὶ δῆτα καὶ εἰς ἔθος ἕκαστον κατακεχωρισμένα δεῖν εἶναι, ὅπως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰκῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδοῦς τε καὶ συννοίας καὶ τάξεως ὀρθῆς, μήτε πάθος ἐγείρηται μηδὲν εἰκῇ καὶ φαύλως καὶ ἡμαρτημένως, οἷον ἐπιθυμία ἢ ὀργή. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ κατὰ τῶν λειπομένων παθῶν τε καὶ διαθέσεων.

ἀλλὰ μὴν τεκμήραιτο ἄν τις καὶ περὶ τοῦ μὴ παρέργως αὐτοὺς τὰς ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περικάμπτειν αὐτὰς καὶ φυλάττεσθαι, καὶ περὶ τοῦδε μέχρι πολλῶν γενεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ἀνένδοτον διατετηρηκέναι, ἔκ τε ὧν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικοῦ βίου αὐτὸς διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ Σικελίας τυράννου, ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας γράμ-
234 ματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκε. φησὶ γὰρ οὕτως ὁ Ἀριστόξενος. οἴκτων δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἴργεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους ὡς ἐνδέχεται μάλιστα· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ θωπείας καὶ δεήσεως καὶ λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιούτων. Διονύσιος οὖν ὁ ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος καὶ ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον πολλάκις ἡμῖν διηγεῖτο περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ Δάμωνα τοὺς Πυθα-

---

1. κατακεχωρισμένα δεῖν εἶναι] κατακεχωρισμένην (κατεχωρισμένην *a*) δεῖν εἶναι *FCa*, κατακεχωρισμένα *bcd*. locus nondum sanatus. **2.** μηδεμία *Ca*, μὴ δὲ μία *F*. γίνηται cum Scaligero *b*, γίνεσθαι *FCa*, γίγνεσθαι *P'*. **3.** συννοίας] εὐνοίας coni. Kuster. **5.** ὁ αὐτὸς δὲ *FC*, ὁ αὐτός τέ *a*, ὁ αὐτός τε *b*. λειπομένων] λοιπῶν coni. N. **6—15.** τεκμήραιτο ἄν τις — πάντων τῶν τοιούτων] eadem fere habet Porph. de Pyth. § 59, qui auctorem disputationis affert Nicomachum, cf. E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 56. Cobet Coll. crit. p. 430. **6.** αὐτοὺς Kiessling cum Porph., αὐτὸν *FCa*. **8.** καὶ περὶ τοῦδε] καὶ παρὰ τόδε Cobet Coll. crit. p. 397 sq. 430, καὶ μὴν περὶ τοῦ Porph., unde καὶ περὶ τοῦ coni. N. **9. 10.** ἔκ τε ὧν] ἔκ γε ὧν aut ἐξ ὧν coni. Kiessling, καὶ ἐξ ὧν malit N cum Porph. **10.** Ἀριστόξενος] Aristox. fr. 9 Muell. περὶ Πυθαγορικοῦ] περὶ τοῦ Πυθαγορείου Porph. **12.** ἐδίδασκε *FC*, ἐδίδασκεν *v*. ad verba quae sequuntur pertinet scholion m. sec. in margine codicis *F* scriptum: ταῦτα πάντα τὰ κατὰ τὴν φιντίου διήγησιν ὡς ἀπὸ ἀριστοξένου δεῖ παραγόμενα ἀκούειν. **12. 13.** οἴκτων — ἄνδρας] eadem Aristoxeni verba supra leguntur § 198. cf. § 226. **15.** λιτανείας *FCP'c*, λιτανίας *a*. Διονύσιος οὖν] Διονύσιος γοῦν N. **16.** ὁ ἐκπεσὼν *F*, ἐκπεσὼν *Cv* rectius ut opinor. καὶ ἀφικόμενος *F*, ἀφικόμενος *Cv*. **17.** περὶ τῶν *FCa*, τὰ περὶ τῶν *bcd*. περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε (τὲ *FC*) καὶ Δάμωνα]

γορείους. ἦν δὲ ταῦτα τὰ περὶ τὴν τοῦ θανάτου γενομένην ἐγγύην.
ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐγγυήσεως τοιόσδε τις ἦν. (εἶναί) τινας ἔφη τῶν
περὶ αὐτὸν διατριβόντων οἳ πολλάκις ἐποιοῦντο μνείαν τῶν Πυθα-
γορείων, διασύροντες καὶ διαμωκώμενοι καὶ ἀλαζόνας ἀποκαλοῦντες
αὐτοὺς καὶ λέγοντες ὅτι ἐκκοπείη ἂν αὐτῶν ἥ τε σεμνότης αὕτη καὶ
ἡ προσποίητος πίστις καὶ ἡ ἀπάθεια, εἴ τις περιστήσειεν εἰς φόβον
ἀξιόχρεων. ἀντιλεγόντων δέ τινων καὶ γινομένης φιλονεικίας συν- 235
ταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίαν δρᾶμα τοιόνδε· μεταπεμψάμενος ὁ
Διονύσιος ἔφη τὸν Φιντίαν ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγόρων αὐτοῦ
εἰπεῖν ὅτι φανερὸς γέγονε μετά τινων ἐπιβουλεύων αὐτῷ, καὶ τοῦτο
μαρτυρεῖσθαί τε ὑπὸ τῶν παρόντων ἐκείνων καὶ τὴν ἀγανάκτησιν

---

quae hoc loco produntur respicit Iamblichus § 127. item secutus est Aristoxenum qui narrationem in brevius contraxit Porphyrius de Pyth. § 60. 61. ceterum Φίντης pro Φιντίας scribitur apud anonymum Westerm. Paradoxogr. p. 219, 16 (cuius loci admonuit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 56), *Damonem* et *Pythiam* commemorat Ambrosius de virginibus II c. 5, sicut inter *Pythiam* et *Phintiam* in Cic. de offic. III, 10, 45 et similiter in Valer. Max. IV, 7 ext. 1 libri fluctuant, ad Parios homines Εὐήφενον et Εὔκριτον Polyaenus V, 2, 21 rem transfert, *Moerum* et *Selinuntium* comminiscitur Hyginus Fab. 257.

2. εἶναί τινας ἔφη Cobet Coll. crit. p. 398, τινὰ ἔφη *FC*, τινὲς ἔφη *P'd*, τινὰς ἔφη *a*, τινὰς ἔφη εἶναι Kiessling. **3.** περὶ αὐτὸν] περὶ αὐτῶν *C*, περὶ αὑτὸν malim cum Cobeto Coll. crit. p. 434, qui alibi (p. 398. 432) περὶ αὐτὸν retinuit. οἳ πολλάκις ἐποιοῦντο] πολλάκις ἐποιοῦντο *d* duce Kiesslingio. **6.** περιστήσειεν] παραστήσειεν coni. Scaliger, καταστήσειεν Cobet Coll. crit. p. 398. vide tamen Plat. Axioch. p. 370 D: εἰς τοὐναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας. Herodian. 7, 3, 5: ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας. εἰς *FCa*, αὐτοὺς εἰς *bcd*, quam lectionem Cobet l. c. sequitur. fortasse εἴ τις περιστήσειεν αὐτοῖς legendum est, cf. quae dixit Gr. N. Bernardakis Symb. crit. et palaeogr. in Plut. (Lips. 1879) p. 7 sq. φόβον *F*, φορὰν *Ca*, συμφορὰν *c* ex Arcerii coniectura. **7.** δέ τινων *FCd*, δὲ τινῶν *a*. φιλονεικίας] φιλονεικείας *P'*, φιλονικίας Cobet. **8. 9.** δρᾶμα τοιόνδε — τὸν Φιντίαν verba in *Cv* omissa accesserunt ex *F*. **9.** ἐναντίον τέ (τε *Fa*) τινα τῶν κατηγόρων *FCa*, ἐναντίον δέ τινα τῶν κατηγόρων *P'*, ἐναντίον τῶν κατηγόρων coni. Cobet Coll. crit. p. 432, ἐναντίον τε στήσας τῶν κατηγόρων malit N. **10.** μετά τινων *FCd*, μετὰ τινῶν *a*. **11.** μαρτυρεῖσθαί τε] μαρτυρεῖσθαι coni. N. ἐκείνων] ἐκείνῳ coni. Kiessling. τὴν ἀγανάκτησιν] τὴν αἰτίασιν Loganus p. 105.

πιθανῶς πάνυ γενέσθαι. τὸν δὲ Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὡς δὲ αὐτὸς διαρρήδην εἰπεῖν ὅτι ἐξήτασται ταῦτα ἀκριβῶς καὶ δεῖ αὐτὸν ἀποθνήσκειν, εἰπεῖν τὸν Φιντίαν ὅτι, εἰ οὕτως αὐτῷ δέδοκται ταῦτα γενέσθαι, ἀξιῶσαί γε αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσηται τά τε καθ' αὑτὸν καὶ τὰ κατὰ τὸν Δάμωνα· συνέζων γὰρ οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ ἐκοινώνουν ἁπάντων, πρεσβύτερος δ' ὢν ὁ Φιντίας τὰ πολλὰ τῶν περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὑτὸν ἀνειληφώς. ἠξίωσεν οὖν ἐπὶ ταῦτα ἀφεθῆναι, ἐγγυητὴν καταστήσας [τὸν Δά-
236 μωνα]. ἔφη οὖν ὁ Διονύσιος θαυμάσαι τε καὶ ἐρωτῆσαι εἰ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅστις ὑπομενεῖ θανάτου γενέσθαι ἐγγυητής. φήσαντος δὲ τοῦ Φιντίου μετάπεμπτον γενέσθαι τὸν Δάμωνα, καὶ διακούσαντα τὰ συμβεβηκότα φάσκειν ἐγγυήσεσθαί τε καὶ μενεῖν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις εὐθὺς ἐκπλαγῆναι ἔφη, ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν τὸν Δάμωνα χλευάζειν ὡς ἐγκαταλειφθησόμενον καὶ σκώπτοντας ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι λέγειν. ὄντος δ' οὖν ἤδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμὰς ἥκειν τὸν Φιντίαν ἀποθανούμενον, ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλαγῆναί τε καὶ δουλωθῆναι· αὐτὸς δ' οὖν, ἔφη, περιβαλών τε καὶ φιλήσας τοὺς ἄνδρας ἀξιῶσαι τρίτον αὑτὸν εἰς τὴν φιλίαν παραδέξασθαι, τοὺς δὲ μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι λιπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαθεῖναι εἰς τὸ τοιοῦ-

---

2. εἰπεῖν *FCa*, εἶπεν ex Scaligeri coniectura *b*. **3.** εἰπεῖν et ὅτι delenda esse coni. N. **4.** ἀξιῶσαί γε *F*, ἀξιώσαί γε *C*, ἀξιώσαι γε *a*. αὐτῷ N, αὐτῶ *F*, αὐτῷ *Cv*. **5.** οἰκονομήσηται] οἰκονομήσεται Cobet Coll. crit. p. 398. καθ' αὑτὸν *F*, καθ' ἑαυτὸν *Cv*. **7.** περὶ οἰκονομίαν] περὶ τὴν οἰκονομίαν N. εἰς αὑτὸν *b*, εἰς αὐτὸν *FCa*. **8. 9.** τὸν Δάμωνα verba ut spuria seclusit N. **9. 10.** ὁ ἄνθρωπος οὗτος verba interpolatori tribuit N. **12.** ἐγγυήσεσθαί τε *F*, ἐγγυήσασθαί τε *Cv*. μενεῖν *b* ex Scaligeri coniectura, μένειν *FCP'*, μὲν ἦν *a*. **14.** ἔφη abesse malit N. **15.** ὡς bis scriptum praebet *F*, in fine fol. 40 et in folii 41 initio. **16.** ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι] alludi ad cervam Iphigeniae loco mactatam recte agnovit Rittershusius in Porph. p. 270. pro ἀντιδεδόσθαι (ἀντὶ δεδόσθαι *C*) quod Cobet Coll. crit. p. 431 scribit ἀντιδίδοσθαι nolenti videtur excidisse. **18.** ἔφη delendum esse coni. N. **19.** αὑτὸν *b*, αὐτὸν *FCa*. **20.** συγκαθεῖναι *F*, συγκαταθεῖναι *Cv* ut Porph. de Pyth. § 61, συγκαταθέσθαι *P'* vel fortasse Scaliger.

τον. καὶ ταῦτα μὲν Ἀριστόξενος ὡς παρ' αὐτοῦ Διονυσίου πυθόμενος 237
φησί. λέγεται δὲ ὡς καὶ ἀγνοοῦντες ἀλλήλους οἱ Πυθαγορικοὶ ἐπει-
ρῶντο φιλικὰ ἔργα διαπράττεσθαι ὑπὲρ τῶν εἰς ὄψιν μηδέποτε ἀφιγ-
μένων, ἡνίκα τεκμήριόν τι λάβοιεν τοῦ μετέχειν τῶν αὐτῶν λόγων,
ὥστ' ἐκ τῶν τοιῶνδε ἔργων μηδ' ἐκεῖνον τὸν λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡς
ἄρ' οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν
ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γενέσθαι. καταχθῆναι
γοῦν φασὶ τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ μακρὰν καὶ ἐρήμην ὁδὸν βαδίζοντα
εἴς τι πανδοκεῖον, ὑπὸ κόπου δὲ καὶ ἄλλης παντοδαπῆς αἰτίας εἰς
νόσον μακράν τε καὶ βαρεῖαν ἐμπεσεῖν, ὥστ' ἐπιλιπεῖν αὐτὸν τὰ ἐπι-
τήδεια. τὸν μέντοι πανδοκέα, εἴτε οἴκτῳ τοῦ ἀνθρώπου εἴτε καὶ ἀπο- 238
δοχῇ, πάντα παρασχέσθαι, μήτε ὑπουργίας τινὸς φεισάμενον μήτε
δαπάνης μηδεμιᾶς. ἐπειδὴ δὲ κρείττων ἦν ἡ νόσος, τὸν μὲν ἀποθνή-
σκειν ἑλόμενον γράψαι τι σύμβολον ἐν πίνακι καὶ ἐπιστεῖλαι, ὅπως,

---

p. 164, 20. p. 165, 1. εἰς τὸ τοιοῦτον] εἰς τὸν τοιοῦτον *C*, εἰς τοιοῦτο Porph., εἴς τι τοιοῦτο coni. Rittershusius in Porph. p. 270. **1.** ἀριστόξενος *F*, ὁ ἀριστόξενος *Cv.* αὐτοῦ διονυσίου *FCa*, αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου *b.* **1. 2.** πυθόμενος φησί *FCa*, πυθόμενός φησι *c.* **3.** ὑπὲρ *b*, ὑπὸ *FCa.* **5.** τοιῶνδε ἔργων] τοιῶνδ' ἔργων *C.* μηδ'] μὴ δ' *F.* **5—7.** ἐκεῖνον τὸν λόγον — γενέσθαι] huc spectat scholion in *F* adscriptum (manu secunda, ut ait E. Rohde):

τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς
κἂν μή τον ὄσσοις εἰσίδω, κρίνω φίλον.

versus istos esse Euripidis (fr. 894 edit. min. p. 251) docet Basilius Epist. 63, cuius locum Iamblichi verbis explicandis adhibuit Wyttenbach Epist. crit. p. 35. in poetae verbis restituendis id quod praestari poterat praestitit Porson Advers. p. 277. sed in principio sententiae ex hoc demum scholio innotuit genuina scriptura τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, quam Iuliani loco (Epist. 76 p. 599, 10 ed. Hertl.) confirmari olim docui. in alterius versus initio κἂν μή τόν vel κἂν μή τον *F* praebere videtur, unde κἂν μή νιν Euripidi reddendum suspicor. **6.** ἄρ' οἱ *FC*, ἄρα οἱ *v.* **7.** πρὶν ἢ *a*, πρινὴ *FC.* γενέσθαι *FCa*, γένωνται *bcd.* **9.** πανδοκεῖον *F*, πανδοχεῖον *Cv.* ἄλλης παντοδαπῆς αἰτίας] ἄλλων παντοδαπῶν αἰτιῶν malit N. **10.** βαρεῖαν *a*, βαρείαν *FC.* **11.** πανδοκέα Cobet Coll. crit. p. 398, παντοχέα *FP'*, πανδοχέα *Cv.* **13.** μηδεμιᾶς *d*, μὴ δὲ μιᾶς *F*, μηδὲ μιᾶς *C*, μηδεμίας *a.* **14.** γράψαι τι *a*, γραψαί τι *F*, γράψαί τι *C.*

ἄν τι πάθῃ, κριμνὰς τὴν δέλτον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισκοπῇ εἴ τις τῶν παριόντων ἀναγνωριεῖ τὸ σύμβολον· τοῦτον γὰρ ἔφη αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλώματα ἅπερ εἰς αὐτὸν ἐποιήσατο, καὶ χάριν ἐκτίσειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ. τὸν δὲ πανδοκέα μετὰ τὴν τελευτὴν θάψαι τε καὶ ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος αὐτοῦ, μὴ μέντοι γε ἐλπίδας ἔχειν τοῦ κομίσασθαι τὰ δαπανήματα, μήτι γε καὶ πρός εὖ παθεῖν πρός τινος τῶν ἀναγνωριούντων τὴν δέλτον. ὅμως μέντοι διαπειρᾶσθαι ἐκπεπληγμένον τὰς ἐντολάς, ἐκτιθέναι τε ἑκάστοτε εἰς τὸ μέσον τὸν πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ ὕστερον τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ παριόντα ἐπιστῆναί τε καὶ μαθεῖν τὸν θέντα τὸ σύμβολον, ἐξετάσαι τε τὸ συμβὰν καὶ τῷ πανδοκεῖ πολλῷ πλέον ἀργύριον ἐκτῖσαι τῶν δεδαπανημένων.

239 Κλεινίαν γε μὴν τὸν Ταραντῖνον φασί, πυθόμενον ὡς Πρῶρος ὁ Κυρηναῖος, τῶν Πυθαγόρου λόγων ζηλωτὴς ὤν, κινδυνεύοι περὶ πάσης τῆς οὐσίας, συλλεξάμενον χρήματα πλεῦσαι ἐπὶ Κυρήνης καὶ ἐπανορθώσασθαι τὰ Πρώρου πράγματα, μὴ μόνον τοῦ μειῶσαι τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν ὀλιγωρήσαντα, ἀλλὰ μηδὲ τὸν διὰ τοῦ πλοῦ κίνδυνον περιστάντα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ Θέστορα τὸν Ποσειδωνιάτην ἀκοῇ μόνον ἱστοροῦντα ὅτι Θυμαρίδης εἴη Πάριος τῶν Πυθαγορείων, ἡνίκα συνέπεσεν εἰς ἀπορίαν αὐτὸν καταστῆναι ἐκ πολλῆς περιου-

---

1. ἄν τι πάθῃ Cobet Coll. crit. p. 398, ἀντιπάθοι *FCa*, ἄν τι πάθοι *bcd* cum *P'* aut quod probabilius arbitror Scaligero. κριμνὰς *FC*, ἐκριμνὰς *a*, ἐκκρμνὰς *P'* si fides exemplo Berol., ἐκκρημνὰς *bcd*. codices modo iota modo eta vocalem in radice huius verbi praebent: analogiae convenit κρίμνημι forma (cf. quae dixit Herwerden in Eur. Ion. 1613 p. 251) ab editoribus constanter fere repudiata, quam iure tuetur Naber Mnem. nov. vol. IX p. 70. **4.** πανδοκέα] πανδοχέα *FCv*. θάψαι τε *C*, θάψαί τε *F*. **5.** ἐλπίδας] ἐλπίδα malit N. ἔχειν *FCP'*, ἔχων *a*, ἔχοντα *b*. **5. 6.** τοῦ κομίσασθαι] τοῦ ἀνακομίσασθαι N. **11.** πανδοκεῖ] πανδοχεῖ *FCv*. ἐκτῖσαι *b*, ἐκτίσαι *C* itemque *F* ubi verbum in margine suppletum est m. pr., ἐκτῆσαι *a*. **12—17.** Κλεινίαν — περιστάντα] auctorem narrationis esse Aristoxenum probabile est secundum Iambl. § 127. **12.** μὴν τὸν *F*, μέντοι *C*, μὲν τὸν *v*. ταραντῖνον φασὶ *FCa*, Ταραντῖνόν φασι *c*. Πρῶρος] cf. quae diximus in § 127 p. 93, 1. 2. **13.** πυθαγόρου λόγων *FC*, πυθαγορείου λόγου *P'*, Πυθαγορείων λόγων *v* ex Arcerii coniectura. **15.** τὰ πρώρου *F*, τὰ τοῦ πρώρου *Cv*. **16.** μηδὲ *b*, μὴ δὲ *FC*. **18.** Θυμαρίδης] Θυμαρίδας N.

σίας, πλεῦσαι φασὶν εἰς τὴν Πάρον, ἀργύριον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ ἀνακτήσασθαι αὐτῷ τὰ ὑπάρξαντα.

καλὰ μὲν οὖν καὶ ταῦτα πρέποντα τῆς φιλίας τεκμήρια· πολὺ 240
δὲ τούτων θαυμασιώτερα ἦν τὰ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν θείων ἀγαθῶν καὶ τὰ περὶ τῆς τοῦ νοῦ ὁμονοίας καὶ τὰ περὶ τῆς θείας ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορισθέντα. παρήγγελλον γὰρ θαμὰ ἀλλήλοις μὴ διασπᾶν τὸν ἐν ἑαυτοῖς θεόν. οὐκοῦν εἰς θεοκρασίαν τινὰ καὶ τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἕνωσιν καὶ τὴν τοῦ νοῦ κοινωνίαν καὶ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἀπέβλεπεν αὐτοῖς ἡ πᾶσα τῆς φιλίας σπουδὴ δι' ἔργων τε καὶ λόγων. τούτου δὲ οὐκ ἂν ἔχοι τις εὑρεῖν ἄλλο βέλτιον οὔτε ἐν λόγοις λεγόμενον οὔτε ἐν ἐπιτηδεύμασι πραττόμενον· οἶμαι δ' ὅτι καὶ πάντα τῆς φιλίας ἀγαθὰ ἐν αὐτῷ περιέχεται. διόπερ καὶ ἡμεῖς ὥσπερ ἐν κεφαλαίῳ τούτῳ τὰ πάντα περιλαβόντες τῆς Πυθαγορικῆς φιλίας πλεονεκτήματα παυόμεθα τοῦ πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

ΛΔ.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ γένη τεταγμένως οὕτω διήλθομεν περὶ Πυθα 241
γόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων, ἴθι δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ τὰς σποράδην ἀφηγήσεις εἰωθυίας λέγεσθαι ποιησώμεθα, ὅσαι οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προειρημένην τάξιν. λέγεται τοίνυν ὡς φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῴᾳ ἑκάστοις παρήγγελλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων προσῆλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν ταύτην· τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμαζον. προσῆλθον δὲ καὶ ξένοι τῇ Πυθαγορείῳ αἱρέσει καὶ Μεσσαπίων καὶ Λευκανῶν καὶ Πευκετίων καὶ Ῥωμαίων. Μητρόδωρός τε ὁ Θύρσου

---

1. πλεῦσαι φασὶν *FCa*, πλεῦσαί φασιν *c*. **3.** καὶ ταῦτα πρέποντα *FC*, καὶ ταῦτα *v*, ταῦτα καὶ πρέποντα aut καὶ ταῦτα καὶ πρέποντα coni. N. **10.** τις *a*, τίς *FC*. **11.** δ' ὅτι *FC*, δὲ ὅτι *v*. **14.** παυόμεθα] παυσόμεθα *P'*.

15. λδ] κεφ. λδ *a*, λε' ex λδ' factum praebet *F*. **16.** κατὰ γένη τεταγμένα οὕτω διήλθομεν τὰ περὶ coni. Loganus p. 106. **17.** τὸ μετὰ τοῦτο *Cv*, τομετατοῦτο *F*. **18.** ποιησώμεθα ineptum, παραθώμεθα coni. N. **22. 23.** προσῆλθον — Ῥωμαίων] cf. Porph. de Pyth. § 22: προσῆλθον δ' αὐτῷ, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος, καὶ Λευκανοὶ καὶ Μεσσάπιοι καὶ Πευκέτιοι καὶ Ῥωμαῖοι. Laert. Diog. 8, 14: προσεκαρτέρουν αὐτῷ καὶ

τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου καὶ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετενέγκας, ἐξηγούμενος τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους πρὸς τὸν ἀδελφὸν φησὶ τὸν Ἐπίχαρμον καὶ πρὸ τούτου τὸν Πυθαγόραν τῶν διαλέκτων ἀρίστην λαμβάνειν τὴν Δωρίδα, καθάπερ καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς μουσικῆς. καὶ τὴν μὲν Ἰάδα καὶ τὴν Αἰολίδα μετεσχηκέναι τῆς ἐπὶ χρώματος προσῳδίας, Ἀτθίδα δὲ κατακορέστερον
242 μετεσχηκέναι τοῦ χρώματος, τὴν δὲ Δώριον διάλεκτον ἐναρμόνιον εἶναι, συνεστηκυῖαν ἐκ τῶν φωναέντων γραμμάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ διαλέκτῳ μαρτυρεῖν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μῦθον. Νηρέα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὴν Ὠκεανοῦ, τούτῳ δὲ μυθεύεσθαι γενέσθαι τὰς πεντήκοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ τὴν Ἀχιλλέως μητέρα. λέγειν δέ τινας φησὶ Δευκαλίωνος τοῦ Προμηθέως καὶ Πύρρας τῆς Ἐπιμηθέως γενέσθαι Δῶρον, τοῦ δὲ Ἕλληνα, τοῦ δὲ Αἰόλον. ἐν δὲ τοῖς

τῶν λόγων ἕνεκα προσήεσαν καὶ Λευκανοὶ καὶ Πευκέτιοι Μεσσάπιοί τε καὶ Ῥωμαῖοι. **22.** καὶ Μεσσαπίων *c* duce Obrechto cum Porph., καὶ μεσσανίων ***FCa***, κἀκ Μεσσαπίων E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 57. **23.** μητρόδωρός τε ***FC***, καὶ Μετρόδωρός τε *a*, καὶ μητρόδωρός τε ***P'b***.

p. 167, 23. p. 168, 1. ὁ Θύρσου τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου] verba obscura alii aliter voluerunt accipi: sententia loci videtur esse ea quam post Grysarium agnoverunt Aug. Lorenz de Epicharmi vita et scr. p. 49 sq. et E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 57, ut Metrodorus dicatur fuisse filius Thyrsi, Thyrsus Epicharmi pater sive frater Metrodori. quamquam alibi Epicharmus perhibetur filius fuisse non Thyrsi, sed Helothalis vel Tityri vel Chimari. **1.** ἐκείνου] *Thyrsi* ut ait Lorenz p. 50, *Pythagorae* secundum E. Rohdium Mus. Rhen. 27 p. 57. **2. 3.** πρὸς τὸν ἀδελφὸν] verba ista quo referenda sint non patet. **3.** ἀδελφὸν φησὶ ***FCa***, ἀδελφόν φησι *c*. **4.** λαμβάνειν] ὑπολαμβάνειν coni. N. **6.** τῆς ἐπὶ χρώματος προσῳδίας] «intelligit speciem illam musicae, quae χρωματικὴ dicebatur et τῇ ἐναρμονίῳ et διατονικῇ opponebatur». Kuster. τοῦ χρώματος (pro τῆς ἐπὶ χρώματος) praebet *C*, τῆς ἐπιχρώματος *a*. προσῳδίας] μελῳδίας coni. N. Ἀτθίδα δὲ] τὴν δὲ Ἀτθίδα N. **7.** διάλεκτον *a*, διαλεκτικὸν ***FC***. **8.** συνεστηκυῖαν ***FCa***, συνεστηκυίαν *bcd*. φωναέντων ***FC***, φωνηέντων *a* fortasse recte. **8. 9.** τῆς δὲ Δωρικῆς διαλέκτου malit N. **12.** δέ τινας φησὶ *a*, δὲ τινάς φησι ***FC***, δέ τινάς φησι *c*. **13.** γενέσθαι Δῶρον, τοῦ δὲ Ἕλληνα, τοῦ δὲ Αἰόλον] γενέσθαι Ἕλληνα, τοῦ δὲ Δῶρον καὶ Αἰόλον malim scribi cum Koenio in Greg. Cor. p. 11: «Hellenem scilicet alii Deucalione natum memoriae tradiderunt, ipso Iove ortum dixerunt

Βαβυλωνίων ἀκούειν ἱεροῖς Ἕλληνα γεγονέναι Διός, τοῦ δὲ Δῶρον καὶ Ξοῦθον καὶ Αἰόλον, αἷς ὑφηγήσεσιν ἀκολουθῆσαι καὶ τὸν Ἡσίοδον. ὁποτέρως μὲν οὖν ἔχει, περὶ τῶν ἀρχαίων οὐκ εὐμαρὲς δέχεσθαι τἀκριβὲς τοῖς νεωτέροις ἢ καταμαθεῖν, ὁμολογούμενον δὲ δι’ 243
ἑκατέρας τῶν ἱστοριῶν συνάγεσθαι τὸ πρεσβυτάτην εἶναι τῶν διαλέκτων τὴν Δωρίδα, μετὰ δὲ ταύτην γενέσθαι τὴν Αἰολίδα, λαβοῦσαν ἀπὸ Αἰόλου τοὔνομα, τρίτην δὲ τὴν Ἰάδα, λεγομένην ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου, τετάρτην δὲ τὴν Ἀτθίδα, τεθειμένην ἀπὸ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως, κληθεῖσαν δὲ τρισὶ γενεαῖς ὕστερον τῶν πρότερον κατὰ Θρᾷκας καὶ τὴν Ὠρειθυίας ἁρπαγήν, ὡς οἱ πλείους τῶν

---

alii». ceterum αἰόλον *Fa* itemque teste Bastio in Greg. Cor. codices Parisini, αἴολον *C*.

p. 168, 13. p. 169, 1. ἐν δὲ τοῖς Βαβυλωνίων — ἱεροῖς] quae sint ista sacra aut quid rei sit Babyloniis cum Hellenis origine, non assequor. **2.** Αἰόλον] αἴολον *C*. αἷς] οὗ *P'*. **2. 3.** καὶ τὸν Ἡσίοδον Cobet Coll. crit. p. 400, καὶ αὐτὸν εἰς ῥόδον *FCa*, καὶ αὐτὸν Ἡρόδοτον *c* cum Obrechto et Koenio. putarunt Herodoti spectari I, 56: at neque ibi neque alio loco Herodotus habet quae huc faciant. recte vero in *F* codicis margine Ἡσίοδον scriptum est manu admodum recenti, quam correctionem monstrabat scholion eodem in libro v. 10 (verbis κατὰ θράκας et quae sequuntur) adscriptum hoc:

ἕλληνος δ’ ἐγένοντο φιλοπόλεμοι βασιλῆες,
δῶρός τε ξοῦθός τε καὶ αἰόλος ἱππιοχάρμης.

istos enim versus nemo ignorat esse Hesiodi. **3.** ἔχει primitus om. *F*, ubi insertum est fortasse m. pr., sed atramento scriptum pallidiore. ἔχειν praebet *C*. **3. 4.** δέχεσθαι] ἐνδέχεσθαι malim cum Koenio in Greg. Cor. p. 11. **4.** τἀκριβὲς *FCa*, τ’ ἀκριβὲς *bc*. ἢ καταμαθεῖν *F*, καταμαθεῖν *Cv*, καὶ καταμαθεῖν coniecerat Loganus p. 106. ὁμολογούμενον] ὁμολογουμένως *c* cum Koenio in Greg. Cor. p. 11. **6. 7.** λαβοῦσαν Cobet Coll. crit. p. 401, λαχοῦσαν *FCv*. **7.** ἀπὸ αἰόλου *FCa*, ἀπὸ τοῦ αἰόλου *P'b*. λεγομένην Koen in Greg. Cor. p. 10, γενομένην *FCv*. **7—10.** τρίτην δὲ — τῶν πρότερον] loco graviter corrupto optime succurrit E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 270 sq., qui scribendum proposuit τρίτην δὲ τὴν Ἀτθίδα, κληθεῖσαν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ, τετάρτην δὲ τὴν Ἰάδα λεγομένην ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως, τεθειμένης δὲ τρισὶ γενεαῖς ὕστερον τῶν πρότερον. quamquam τεθειμένης dubito num ferri possit. **10.** Θρᾷκας *b*, θράκας *FCa*. Ὠρειθυίας Kuster, ὠρει θυίας *F*, ὠριθυίας *C*, Ἐριθυΐας *a*.

ἱστορικῶν ἀποφαίνουσι. κεχρῆσθαι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ τὸν
244 Ὀρφέα, πρεσβύτατον ὄντα τῶν ποιητῶν. τῆς δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φασὶν αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι τὸ διαιτητικὸν εἶδος καὶ εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ πειρᾶσθαι πρῶτον μὲν καταμανθάνειν σημεῖα συμμετρίας ποτῶν τε καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύσεως, ἔπειτα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν προσφερομένων σχεδὸν πρώτους ἐπιχειρῆσαί τι πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. ἅψασθαι δὲ καὶ καταπλασμάτων ἐπὶ πλεῖον τοὺς Πυθαγορείους τῶν ἔμπροσθεν, τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας ἧττον δοκιμάζειν, αὐτῶν δὲ τούτων (τοῖς) πρὸς τὰς ἑλκώσεις μάλιστα χρῆσθαι, τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς τε καὶ καύσεις ἥκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς ἐπῳδαῖς πρὸς ἔνια τῶν ἀρρω-
245 στημάτων. παραιτήσασθαι δὲ λέγονται τοὺς τὰ μαθήματα καπηλεύοντας καὶ τὰς ψυχὰς ὡς πανδοκείου θύρας ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι τῶν ἀνθρώπων, ἂν δὲ μηδ' οὕτως ὠνηταὶ εὑρεθῶσιν, αὐτοὺς ἐπιχεομένους εἰς τὰς πόλεις καὶ συλλήβδην ἐργολαβοῦντας τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς νέους καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμήτων πράττοντας.

---

1. ἱστορικῶν *F* ut coni. Kiessling, ἱστοριῶν *Ca.* **2.** Ὀρφέα Arcerius et nisi fallor *F*, ὀρφέθον *Ca.* πρεσβύτατον Cobet Coll. crit. p. 401, πρεσβύτερον *FCv.* **2—12.** τῆς δὲ ἰατρικῆς — τῶν ἀρρωστημάτων] iisdem verbis usus est Iamblichus § 163. 164 p. 119, 11 — 120, 10 auctorem secutus, ut coniecit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 48, Aristoxenum. **2. 3.** μάλιστα φασὶν *FCa*, μάλιστά φασιν *c.* **4. 5.** σημεῖα συμμετρίας *FCa*, σημεῖα καὶ συμμετρίας *b*, cf. quae diximus in § 163 p. 120, 3. **5.** σιτίων *b* ex Scaligeri coniectura, σιτῶν *FCa.* αὐτῆς abesse malit N, cf. tamen p. 120, 4. **6.** ἐπιχειρῆσαί τι Cobet Coll. crit. p. 381, ἐπιχειρῆσαί (ἐπιχειρῆσαι *a*) τε *FCv.* **7.** ἅψασθαι δὲ] ἅψασθαι δὲ χρισμάτων *d*, cf. § 163 p. 120, 5. **7. 8.** ἐπὶ πλεῖον *Fd*, ἐπιπλεῖον *Ca*, ἐπὶ πλείω malit N coll. § 163 p. 120, 6. **8. 9.** περὶ τὰς φαρμακείας *c* duce Rittershusio in Porph. p. 202 ex Iambl. § 163, περὶ τῆς φαρμακείας *FCa.* **9.** τοῖς om. *FCa*, addidit *c* cum Rittershusio in Porph. p. 202 ex Iambl. § 163. τὰς om. *C.* **12. 13.** τοὺς τὰ μαθήματα καπηλεύοντας] respici videtur Plat. Protag. p. 313 D: οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι. cf. quae dixi in *Eurip. Studien* II p. 37. **13.** πανδοκείου] πανδοχείου *FCv.* **14.** μηδ' οὕτως] μὴ δ' οὕτως *FC*, μηδὲ (μήδε *a*) οὕτως *v.* ὠνηταὶ *F* ut duce Obrechto coni. Loganus p. 106, ὠνητὰ *Ca.* **15.** ἐπιχεομένους] ἐπιχρωμένους *C.*

αὐτὸν δὲ συνεπικρύπτεσθαι πολὺ τῶν λεγομένων, ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς παιδευόμενοι σαφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν, οἳ δ', ὥσπερ Ὅμηρος φησὶ τὸν Τάνταλον, λυπῶνται παρόντων αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκουσμάτων μηδὲν ἀπολαύοντες. λέγειν δ' αὐτοὺς οἶμαι καὶ περὶ τοῦ μὴ μισθοῦ διδάσκειν τοὺς προσιόντας, οὓς καὶ χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι· τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς ἑρμῆν ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτήδειον, τοὺς δὲ προχείρως ἐκ πάσης φύσεως ἐργάζεσθαι τὴν ἀρετῆς ἐπιτήδευσιν.

246 προνοεῖν δὲ δεῖν μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας ἢ γονέων καὶ γεωργίας· τοὺς μὲν γὰρ γονέας καὶ τοὺς γεωργοὺς αἰτίους εἶναι τοῦ ζῆν ἡμᾶς, τοὺς δὲ φιλοσόφους καὶ παιδευτὰς τοῦ εὖ ζῆν καὶ φρονῆσαι, τὴν ὀρθὴν οἰκονομίαν εὑρόντας.

οὔτε δὲ λέγειν οὔτε συγγράφειν οὕτως ἠξίου ὡς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχοῦσι κατάδηλα εἶναι τὰ νοήματα, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο πρῶτον διδάξαι λέγεται Πυθαγόρας τοὺς αὐτῷ προσφοιτῶντας, ὅπως ἀκρασίας ἁπάσης καθαρεύοντες ἐν ἐχερρημοσύνῃ φυλάττωσιν οὓς ἂν ἀκροάσωνται λόγους. τὸν γοῦν πρῶτον ἐκφήναντα τὴν τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμετρίας φύσιν τοῖς ἀναξίοις μετέχειν τῶν λόγων οὕτως φασὶν ἀποστυγηθῆναι ὡς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς συνουσίας καὶ διαίτης ἐξορισθῆναι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ κατασκευασθῆναι, ὡς δῆτα ἀποιχομένου ἐκ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου τοῦ ποτὲ ἑταίρου γενο-

---

2. οἳ δ'] οἱ δ' *F*, οἵ δ' *C*, οἱ δὲ *v*. **3.** Ὅμηρος φησὶ *a*, ὅμηρός φησι *FCc*. in *FC* codicum margine adscripta leguntur verba Homerica (Od. λ 584), στεῦτο δὲ (δὲ om. *C*) διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι. παρόντων αὐτῶν verba abesse malit N. **4.** ἀπολαύοντες *b*, ἀπολαύοντας *FCa*. **5.** τοῦ μὴ μισθοῦ *FC*, τοῦ μισθοῦ *v*. **6.** τοὺς μὲν Kuster, τοῦ μὲν *FCa*. **8.** τοὺς δὲ *b*, οὓς δὲ *FCa*. τὴν ἀρετῆς *Fa*, τῆς ἀρετῆς *C*, τὴν τῆς ἀρετῆς *bcd*. **10.** δεῖν] δεῖ *C*. **12.** ἡμᾶς] ἡμῖν coni. N. τοῦ εὖ ζῆν *b*, καὶ εὖ ζῆν *FCa*. **17.** ἐχερρημοσύνῃ *d* cum L. Dindorfio in Thes. Gr. L., ἐχερημοσύνη *F*, ἐχερημοσύνῃ *a*, ἀχερημοσύνῃ *C*, ἐχεφροσύνῃ coni. Loganus p. 106. **18.** ἀκροάσωνται *FP'c*, ἀκρωώσονται *C*, ἀκροάσονται *a*. ἐκφήναντα *P'*, si fides exemplo Berol., ἐκφήιναντα Wakefield Silv. crit. IV p. 145, ἐκφάναντα *FCv*. **19.** οὕτως *F*, οὕτω *Cv*. **21.** τάφον αὐτοῦ κατασκευασθῆναι] cf. § 74. **22.** τοῦ ποτὲ ἑταίρου *F*, τοῦ ποτὲ

247 μένου. οἳ δὲ φασὶ καὶ τὸ δαιμόνιον νεμεσῆσαι τοῖς ἐξώφορα τὰ Πυθαγόρου ποιησαμένοις· φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ εἰκοσαγώνου σύστασιν, τοῦτο δ' ἦν δωδεκάεδρον, ἓν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχημάτων, εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν περὶ τῆς ἀλογίας καὶ τῆς ἀσυμμετρίας ἐξειπόντα τοῦτο παθεῖν ἔλεξαν. ἰδιότροπός γε μὴν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγόρειος ἀγωγὴ αἰνίγμασί τισι καὶ γρίφοις [ἔκ γε τῶν ἀποφθεγμάτων] ἐοικυῖα διὰ τὸ ἀρχαΐζειν τῷ χαρακτῆρι, καθάπερ καὶ τὰ θεῖα τῷ ὄντι καὶ πυθόχρηστα λόγια δυσπαρακολούθητά πως καὶ δυσερμήνευτα φαίνεται τοῖς ἐκ παρέργου χρηστηριαζομένοις. τοσαῦτα ἄν τις καὶ ἀπὸ τῶν σποράδην λεγομένων τεκμήρια ἂν παράθοιτο περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων.

ΛΕ.

248 Ἦσαν δέ τινες οἳ προσεπολέμουν τοῖς ἀνδράσι τούτοις καὶ ἐπανέστησαν αὐτοῖς. ὅτι μὲν οὖν ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐπιβουλή, πάντες συνομολογοῦσι, διαφέρονται δὲ περὶ τῆς τότε ἀποδημίας, οἳ

ἑτέρου *C*, τοῦ ποτε ἑτέρου *v*. ἑταίρου dudum restituerat Wakefield Silv. crit. IV p. 145.

1. οἱ δὲ φασὶ *FCa*, οἱ δέ φασι *c*. **1. 2.** τὰ πυθαγόρου *FCP'*, τοῦ Πυθαγόρου *a*, τὰ τοῦ Πυθαγόρου ex Scaligeri coniectura *b*. **2. 3.** φθαρῆναι — σύστασιν] agi de Hippaso docet Iambl. § 88. **2.** ὡς ἀσεβήσαντα *Fb*, ἀσεβήσαντα *Ca*. **3—5.** τὴν τοῦ — ἐκτείνεσθαι] cf. Aetii Plac. II, 6, 5 p. 334. **3.** εἰκοσαγώνου *FP'* ut coni. L. Dindorf in Thes. Gr. L., εἰκοσαγόρου *C*, εἰκοσταγώνου *v*. huc spectant quae in *F* codicis margine leguntur, τὸ γὰρ δωδεκάεδρον εἴκοσι γωνίας στερεὰς ἔχει. **5.** ἐκτείνεσθαι] ἐντείνεσθαι coni. Scaliger. τῆς ἀλογίας Cobet Orat. de arte interpr. p. 76 et Coll. crit. p. 401, τῆς ἀλόγου *Cv*. ambiguo *F* codicis compendio incertum est utrum ἀλόγου an ἀλογίας indicetur. **6.** ἰδιότροπός γε N, ἰδιότροπός τε *FCv*. **7.** αἰνίγμασί τισι *a*, ἐν αἰνίγμασί τισι *FP'*, αἰναινίγμασί τισι *C*, καὶ αἰνίγμασί τισι *bcd*. **7. 8.** ἔκ γε τῶν ἀποφθεγμάτων verba ut suspecta notavit N. **11.** τοσαῦτα ἄν] τοσαῦτα δ' ἄν *C*.

13. λε] κεφ. λε *a*, λϛ' ex λε factum praebet *F*. **16.** πάντες συνομολογοῦσι] potius, ut ait Porphyrius de Pyth. § 56, Δικαίαρχος καὶ οἱ ἀκριβέστεροι καὶ τὸν Πυθαγόραν φασὶν παρεῖναι τῇ ἐπιβουλῇ. nec desunt qui vivum contendant Pythagoram a Crotoniatis esse combustum. quanto

μὲν πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον, οἳ δὲ εἰς Μεταπόντιον λέγοντες ἀποδεδημηκέναι τὸν Πυθαγόραν. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς πλείονες λέγονται, μία μὲν ὑπὸ τῶν Κυλωνείων λεγομένων ἀνδρῶν τοιάδε γενομένη. Κύλων ἀνὴρ Κροτωνιάτης, γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πρωτεύων τῶν πολιτῶν, ἄλλως δὲ χαλεπός τις καὶ βίαιος καὶ θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ ἦθος, πᾶσαν προθυμίαν παρασχόμενος πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἤδη πρεσβύτην ὄντα, ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προειρημένας αἰτίας. γενομένου δὲ τούτου πόλεμον ἰσχυρὸν ἤρατο καὶ **249** αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ πρὸς αὐτόν τε τὸν Πυθαγόραν καὶ τοὺς ἑταίρους, καὶ οὕτω σφοδρά τις ἐγένετο καὶ ἄκρατος ἡ φιλοτιμία αὐτοῦ τε τοῦ Κύλωνος καὶ τῶν μετ᾿ ἐκείνου τεταγμένων, ὥστε διατεῖναι μέχρι τῶν τελευταίων Πυθαγορείων. ὁ μὲν οὖν Πυθαγόρας διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μεταπόντιον, κἀκεῖ λέγεται καταστρέψαι τὸν βίον· οἱ δὲ Κυλώνειοι λεγόμενοι διετέλουν πρὸς Πυθαγορείους στασιάζοντες καὶ πᾶσαν ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ᾿ ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστε ὑπ᾿ ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι τὰ περὶ τὰς πολιτείας. τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον ἐπεβούλευσαν τοῖς ἀνδράσιν ὥστε ἐν τῇ Μίλωνος οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συνεδρευόν-

---

opere omnino testes ea de re inter se dissentiant docent Bentleius de Phalaridis epist. p. 134 ed. Ribb. et Zeller de Graecorum philos. I p. 303 sqq. ed. quart.

3. Κυλωνείων *d*, κυλωνίων *FCa*. **4.** γενομένη *FCP'c*, λεγομένη *a*. quae sequuntur ipse Iamblichus testatur deberi Aristoxeno (fr. 11 ed. Muell.), sed inesse additamenta aliunde adscita probabiliter statuit Cobet Coll. crit. p. 437. **5. 6.** ἄλλως δὲ χαλεπός τις καὶ βίαιος καὶ θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ ἦθος] cf. Porph. de Pyth. § 54: χαλεπὸς δ᾿ ἄλλως καὶ βίαιος καὶ τυραννικός. Diod. Sic. 10, 11, 1: χαλεπὸς καὶ βίαιος τὸν τρόπον, ἔτι δὲ στασιαστὴς καὶ τυραννικός. **10.** αὐτοῦ πρὸς *F* ut coni. Kiessling, αὐτοῦ τοῦ κύλωνος πρὸς *C*, αὐτοῦ τε τοῦ Κύλωνος πρὸς *a*. origo vitii ex verbis ἡ φιλοτιμία αὐτοῦ τε τοῦ Κύλωνος (v. 11. 12) repetenda est. **15.** κυλώνειοι *P'b*, κυλώνιοι *FCa*. **15. 16.** πρὸς πυθαγορείους *FCa*, πρὸς τοὺς Πυθαγορείους *b*. **17—19.** ὅμως ἐπεκράτει — τὰς πολιτείας] eadem habentur in § 129 p. 94, 2—4. **19.** βούλεσθαι τὰ περὶ *F*, βούλεσθαι περὶ *Cv*. **19. 20.** ἐπεβούλευσαν Kiessling, ἐπεβούλευσε *FCa*.

των τῶν Πυθαγορείων καὶ βουλευομένων περὶ πολιτικῶν πραγμάτων ὑφάψαντες τὴν οἰκίαν κατέκαυσαν τοὺς ἄνδρας πλὴν δυεῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδος· οὗτοι δὲ νεώτατοι ὄντες καὶ εὐρωστότατοι
250 διεξεπαίσαντο ἔξω πως. γενομένου δὲ τούτου καὶ λόγον οὐδένα ποιησαμένων τῶν πόλεων περὶ τοῦ συμβάντος πάθους ἐπαύσαντο τῆς ἐπιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. συνέβη δὲ τοῦτο δι' ἀμφοτέρας τὰς αἰτίας, διά τε τὴν ὀλιγωρίαν τῶν πόλεων, τοῦ τοιούτου γὰρ καὶ τηλικούτου γενομένου πάθους οὐδεμίαν ἐπιστροφὴν ἐποιήσαντο, διά τε τὴν ἀπώλειαν τῶν ἡγεμονικωτάτων ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περισωθέντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων, ὁ μὲν Ἄρχιππος ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα, ὁ δὲ Λῦσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ Πελοποννησιακῇ, ἔπειτα εἰς Θήβας μετῳκίσατο σπουδῆς τινὸς γενομένης, οὗπερ ἐγένετο Ἐπαμεινώνδας ἀκροα-

---

1. τῶν πυθαγορείων *FCd*, Πυθαγορείων *a*. πολιτικῶν *d* cum Mahnio Diatr. de Aristoxeno p. 53, πολεμικῶν *FCa*. **2.** δυεῖν *F*, δυοῖν *Cv*. **3.** Ἀρχίππου τε (τὲ *FC*) καὶ Λύσιδος] eadem nomina habent Porphyrius de Pyth. § 55. 57 et qui tertium adiungit Zamolxidem Hippolytus Refut. haer. p. 14 ed. Gott. Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος καὶ Λύσις praebent Laertii Diogenis 8, 39 libri, ubi Ἄρχιππος ὁ Ταραντῖνος nunc scribitur cum Menagio. Philolaum et Lysidem nominat Plutarchus de genio Socr. c. 13 p. 583 A, Philolaum et Hipparchum (cf. Iambl. § 75 p. 53, 14) Olympiodorus in Plat. Phaed. p. 9, 2. οὗτοι δὲ νεώτατοι *F*, οὗτοι τελεώτατοι *Ca*, οὗτοι γὰρ τελεώτατοι *bcd*, qua Kusteri coniectura deceptus οὗτοι γὰρ δὴ νεώτατοι proposuit Cobet Coll. crit. p. 402, οὗτοί τε νεώτατοι coni. Bentleius de Phalar. epist. p. 136 coll. Plut. de genio Socr. c. 13 p. 583 A: πλὴν Φιλολάου καὶ Λύσιδος νέων ὄντων ἔτι ῥώμῃ καὶ κουφότητι διωσαμένων τὸ πῦρ. **4.** διεξεπαίσαντο] διεξετρύπησαν καὶ ἐξέδραμον in margine *F*. cf. Suid.: διεκπαίσαντες· διεκτρυπήσαντες, διεκδραμόντες. de verbi usu dixerunt praeter alios Pierson Verisim. p. 234 sq. et Woelfflin in Polyaen. p. LXXVI (p. 279, 19). **5.** τῶν πόλεων *Fd* ut coni. anon., τῶν πολλῶν *Ca*. **11.** Λῦσις Cobet Coll. crit. p. 437, λύσις *FCv*. **12.** ἔπειτα εἰς] ἔπειτα καὶ εἰς *C*. **12. 13.** μετῳκίσατο] μετῴκησεν scribi voluit Menagius in Laert. Diog. 8, 7. quam coniecturam refutat Cobet Coll. crit. p. 402. **13.** σπουδῆς τινὸς (τίνος *C*) γενομένης] verba obscura. *incertum quo adspirante favore* vertit Obrechtus. Ἐπαμεινώνδας] ἐπαμινώνδας *Cv*, ἐπαμεινώνδου (with ι and ας written above) *F*. Epaminondam Thebanum Lysidis Tarentini Pythagorei philosophi institutione esse usum scriptores tradunt plurimi: luculentissime vero ostendit Bentleius de Phalar. epist. p. 136 sqq.

τῆς καὶ πατέρα τὸν Λῦσιν ἐκάλεσεν. ὧδε καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν.
οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀθροισθέντες εἰς τὸ Ῥήγιον ἐκεῖ διέ- 251
τριβον μετ' ἀλλήλων. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ τῶν πολιτευ-
μάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαινόντων ἀπέστησαν τῆς Ἰταλίας πλὴν
Ἀρχίππου τοῦ Ταραντίνου. *** ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι Φάντων
τε καὶ Ἐχεκράτης καὶ Πολύμναστος καὶ Διοκλῆς Φλιάσιοι, Ξενό-
φιλος δὲ Χαλκιδεὺς τῶν ἀπὸ Θράκης [Χαλκιδέων]. ἐφύλαξαν μὲν

---

ed. Ribb. nullo modo potuisse fieri ut qui adolescens audivisset Pythagoram idem senex doceret Epaminondam. itaque suspicatus est Bentleius duos fuisse Lysides Tarentinos, alterum auditorem Pythagorae, Epaminondae praeceptorem alterum. assentitur Cobet Coll. crit. p. 437 sq. ita quidem ut philosophos cognomines statuat esse confusos non ab Aristoxeno, sed a Nicomacho, quem secutus sit Iamblichus. probabilius arbitror quod alii suspicantur multis demum annis post Pythagorae obitum exacto medio ante Chr. n. saeculo quinto a Cylonis asseclis impetum factum esse in Pythagoreos, cf. E. Rohde Mus. Rhen. 26 p. 565 sq. Zeller de Graecorum philos. I p. 306 sqq. ed. quart.

1. καὶ π.] ὃς καὶ π. coni. N. Λῦσιν Cobet Coll. crit. p. 437, λύσιν *FCv.* ὧδε] οὗ δὴ malit N. κατέστρεψεν] ὁ λύσις *F* praebet in margine adscriptum pr. m. **2.** οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀθροισθέντες εἰς E. Rohde Mus. Rhen. 26 p. 565, οἱ δὲ λοιποὶ τῶν πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς ἰταλίας πλὴν ἀρχύτου τοῦ ταραντίνου· ἀθροισθέντες δὲ εἰς *FCv.* vitiosam esse traditam lectionem dudum agnoverant Obrechtus et Wyttenbach in Plat. Phaed. p. 111. unus E. Rohde perspecit ἀπέστησαν — Ταραντίνου verba loco suo esse mota (cf. v. 4. 5) eamque ansam fuisse cur δὲ particula male adderetur. εἰς τὸ Ῥήγιον] εἰσ̃ ῥήγιον *F*, εἰς Ῥήγιον malit N. **4. 5.** ἀπέστησαν — τοῦ Ταραντίνου verba, quae in *FCv* post τῶν Πυθαγορείων (v. 2) extant, huc revocavit E. Rohde. **5.** Ἀρχίππου Fr. Beckmann Quaest. de Pythag. reliq. I (Berol. 1844) p. 17, ἀρχύτου *FCv.* ante ἦσαν δὲ verba lacunam indicavit *d* auctore Wyttenbachio in Plat. Phaed. p. 111, qui intellexit desiderari hoc loco quaedam, quibus significaretur Pythagoreos relicto Rhegio in Graeciam migrasse, cf. E. Rohde Mus. Rhen. 26 p. 565. **5—7.** Φάντων — ἀπὸ Θράκης] cf. Laert. Diog. 8, 46: τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενόφιλός θ' ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θράκης καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί. **5. 6.** φάντων τὲ *FC* ut coni. Arcerius, τε Φάντων *a*, τότε Φάντων coni. Mueller Fragm. Hist. Gr. II p. 275. **7.** δὲ Χαλκιδεὺς] δὲ καὶ χαλκιδεὺς *C.* ἀπὸ] ὑπὸ *C.* Χαλκιδέων delendum esse coni. N.

οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἤθη καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπούσης τῆς αἱρέσεως, ἕως εὐγενῶς ἠφανίσθησαν.

ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγεῖται· Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα συνομολογεῖ τούτοις, παρὰ δὲ τὴν ἀποδημίαν Πυθαγόρου φησὶ
252 γεγονέναι τὴν ἐπιβουλὴν ταύτην. ὡς γὰρ Φερεκύδη τὸν Σύριον, διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, εἰς Δῆλον ἐπορεύθη, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῆ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει καὶ κηδεύσων. τότε δὴ οὖν οἱ ἀπογνωσθέντες ὑπ' αὐτῶν καὶ στηλιτευθέντες ἐπέθεντο αὐτοῖς καὶ πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν, αὐτοί τε ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν κατελεύσθησαν ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐξερρίφησαν ἄταφοι. τότε δὴ οὖν συνεκλιπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμένοις, ἅτε δὴ ἄρρητον ὑπ' αὐτῶν ἐν τοῖς στήθεσι διαφυλαχθεῖσαν μέχρι τότε, τὰ δὲ δυσσύνετα μόνα καὶ ἀδιάπτυκτα παρὰ τοῖς ἔξω διαμνημονεύεσθαι συνέβη, πλὴν ὀλίγων πάνυ, ὅσα τινὲς ἐν ἀποδη-

---

1. ἐκλειπούσης] ἐκλιπούσης Scaliger. **2.** ἕως *b*, ὡς *Fa*, om. *C*. εὐγενῶς *FCP'*, ἐνγενῶς *a*, *penitus* Obrechtus, ἐντελῶς ex Schaeferi coniectura *d*, παντελῶς malit N. **3.** quae ad Aristoxenum auctorem refert hausisse Iamblichum ex Nicomacho, quam Nicomachi perhibet esse sententiam rectius tributum iri Neanthi, probabiliter statuit E. Rohde Mus. Rh. 26 p. 566 sq. **4—8.** παρὰ δὲ τὴν ἀποδημίαν — κηδεύσων] eadem fere habet Porph. de Pyth. § 55, pleraque ipse Iambl. § 184 p. 133, 12—15. **4.** πυθαγόρου *F*, τοῦ πυθαγόρου *Cv*. **5.** φερεκύδη *F*, φερεκύδην *Cv*. **6. 7.** νοσοκομήσων τὲ αὐτὸν *F*, νοσοκομήσων τὲ αὐτὴν *C*, νοσοκοκομήσων αὐτὸν *P'b*, νοσοκομήσων ἀπὸ αὐτὸν *a*. **8.** τότε δὴ οὖν] τότε δὲ οὖν *C*. ὑπ' αὐτῶν *b*, ἀπ' αὐτῶν *Fa*, ἐπ' αὐτῶν *C*. **9.** πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν] iisdem verbis utitur Porph. de Pyth. § 55. **9—11.** αὐτοί τε — ἄταφοι] recte observat Cobet Coll. crit. p. 402 haec aperte pugnare cum Aristoxeni verbis, τοῦ τοιούτου γὰρ καὶ τηλικούτου γενομένου πάθους (αἱ πόλεις) οὐδεμίαν ἐπιστροφὴν ἐποιήσαντο (§ 250). ex Porphyrii verbis, πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν αὐτοῦ τε καὶ κατέλευσαν, concluserim, quae Nicomachus de Pythagoreis prodiderat, ab Iamblicho ad eorum adversarios esse translata. **11 — p. 177, 14.** τότε δὴ οὖν — τοῖς ἐπιγόνοις] consentit fere cum hac narratione Porph. de Pyth. § 57. 58. **11.** τότε δὴ οὖν] τότε οὖν *C*. συνεκλιπεῖν anon. (cf. Porph. § 57), συνεπιλιπεῖν *FCv*. **12.** ὑπ' αὐτῶν *b*, ἐπ' αὐτῶν *FCa*. **13.** τὰ δὲ *FC*, τά τε *v*. δυσσύνετα *FP'b*, δυσύνετα *Ca*. ἀδιάπτυκτα *FCb* ut coni. Scaliger, διάπτυκτα *a*. **14. p. 177, 1.** ἐν ἀποδημίαις Rittershusius in Porph. p. 265 sq., ἐν ἀλλοδημίαις *Fv*, ἐναλλοδημίαις *C*.

μίαις τότε τυχόντες διέσωσαν ζώπυρα ἄττα πάνυ ἀμυδρὰ καὶ δυσθή-
ρατα. καὶ οὗτοι γὰρ μονωθέντες καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι οὐ μετρίως 253
ἀθυμήσαντες διεσπάρησαν μὲν ἄλλος ἀλλαχῇ, καὶ οὐκέτι κοινωνεῖν
ἀνθρώπῳ τινὶ λόγου τὸ παράπαν ὑπέμενον, μονάζοντες δ' ἐν ταῖς
ἐρημίαις, ὅπου ἂν τύχῃ, καὶ κατάκλειστοι τὰ πολλὰ τὴν αὐτὸς ἑαυ-
τοῦ ἕκαστος συνουσίαν ἀντὶ παντὸς ἠσμένιζον. διευλαβούμενοι δὲ μὴ
παντελῶς ἐξ ἀνθρώπων ἀπόληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα καὶ θεοῖς
αὐτοὶ διὰ τοῦτο ἀπεχθάνωνται, διολέσαντες ἄρδην τὸ τηλικοῦτον
αὐτῶν δῶρον, ὑπομνήματά τινα κεφαλαιώδη καὶ συμβολικὰ συντα-
ξάμενοι τά τε τῶν πρεσβυτέρων συγγράμματα καὶ ὧν διεμέμνηντο
συναλίσαντες κατέλιπον ἕκαστος οὗπερ ἐτύγχανε τελευτῶν, ἐπισκή-
ψαντες υἱοῖς ἢ θυγατράσιν ἢ γυναιξὶ μηδενὶ δόμεναι τῶν ἐκτὸς τᾶς
οἰκίας. αἳ δὲ μέχρι παμπόλλου χρόνου τοῦτο διετήρησαν, ἐκ δια-
δοχῆς τὴν αὐτὴν ταύτην ἐντολὴν ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις.
ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν αὐτῶν ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ, 254
πολλὰ δὲ καὶ προστίθησι τῶν μὴ εἰρημένων παρὰ τούτοις, φέρε δὴ
καὶ τὴν τούτου παραθώμεθα διήγησιν περὶ τῆς εἰς τοὺς Πυθαγο-

---

1. ζώπυρα ἄττα] ζώπυρ' ἄττα Cobet Coll. crit. p. 403. **3.** ἀλλαχῇ] ἀλλαχοῦ Porph. de Pyth. § 58. **4.** τὸ παράπαν *a*, τοπαράπαν *FCb*. **5.** τὰ πολλὰ *a*, ταπολλὰ *FC*. **7.** ἀπόληται agnoscunt *FC*, om. *a*. **8.** αὐτοὶ] αὐτοῖς Porph. διὰ τοῦτο *Ca*, διατοῦτο *F*. **9.** αὐτῶν] ἀνδρῶν *C*. συμβολικὰ *F*, σύμβολα *Cv*. **11.** κατέλιπον] κατέλειπεν Porph. ἕκαστος] ἕκαστα *P'*. ἐτύγχανε cum Porphyrio Rittershusius p. 266, ἐτύγχανον *FCa*. **12.** δόμεναι *F*, διδόμεναι *Ca*, διδόμενοι *P'*, διδόναι ex Arcerii et Scaligeri coniectura *b*. **12. 13.** τᾶς οἰκίας *F*, τὰς οἰκίας *Ca*, τῆς οἰκίας *P'b* cum Porph. et anon. Doricae formae, id quod docuit Cobet Coll. crit. p. 403, repetitae sunt ex Lysidis epistola (Epistologr. p. 603, 5 ed. Herch. et Laert. Diog. 8, 42), ubi legitur μηδενὶ τῶν ἐκτὸς τᾶς οἰκίας παραδιδόμεν. **13.** παμπόλλου *FP'b*, παμπόλου *C*, πολλοῦ Porph. **14.** ταύτην om. Porph. ἐπιστέλλουσαι] διαγγέλλουσαι Porph. ἐπιγόνοις] ἀπογόνοις cum Porphyrio aut ἐκγόνοις malit N. **15.** de Apollonii loco qui continetur § 254—264, disseruit Cobet Coll. crit. p. 440 sqq., sed quod praeclara multa et scitu dignissima a scriptore referri dicit, videtur plus quam par erat rerum novitati tribuisse: ego Apollonium istum fide indignum arbitror. ἔστιν ὅπου *Fc*, ἐστιν ὅπου *C*, ἐστὶν ὅπου *a*. **16.** παρὰ τούτοις *F*, περὶ τούτοις *Ca*, περὶ τούτων *P'b*. **17.** εἰς τοὺς *FCa*, ἐπὶ τοὺς *b*.

ρείους ἐπιβουλῆς. λέγει τοίνυν ὡς ἐκείνῳ παρηκολούθει μὲν εὐθὺς ἐκ παίδων ὁ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ ἄνθρωποι, μέχρι μὲν διελέγετο πᾶσι τοῖς προσιοῦσι Πυθαγόρας, ἡδέως εἶχον, ἐπεὶ δὲ μόνοις ἐνετύγχανε τοῖς μαθηταῖς, ἠλαττοῦτο. καὶ τοῦ μὲν ἔξωθεν ἥκοντος συνεχώρουν ἡττᾶσθαι, τοῖς δ' ἐγχωρίοις πλεῖον φέρεσθαι δοκοῦσιν ἤχθοντο, καὶ καθ' αὑτῶν ὑπελάμβανον γίνεσθαι τὴν σύνοδον. ἔπειτα καὶ τῶν νεανίσκων ὄντων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι καὶ ταῖς οὐσίαις προεχόντων, συνέβαινε προαγούσης τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις βίοις πρωτεύειν, ἀλλὰ τὸ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκονομεῖν, μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγηοχόσιν, ἦσαν (γὰρ) ὑπὲρ τριακοσίους, μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὖσι, τῆς οὐκ ἐν τοῖς αὐ-
255 τοῖς ἔθεσιν οὐδ' ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις πολιτευομένης. οὐ μὴν ἀλλὰ μέχρι μὲν οὖν τὴν ὑπάρχουσαν χώραν ἐκέκτηντο καὶ Πυθαγόρας ἐπεδήμει, διέμενεν ἡ μετὰ τὸν συνοικισμὸν κεχρονισμένη κατάστασις, δυσαρεστουμένη καὶ ζητοῦσα καιρὸν εὕρασθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ

---

1. ἐκείνῳ cum Kustero *d*, ἐκείνοις *FCa*. **3.** πυθαγόρας *FCP'c*, Πυθαγόραν *a*, quo operarum errore deceptus πρὸς Πυθαγόραν legendum esse coni. Cobet Coll. crit. p. 403 sq. **4.** ἠλαττοῦτο vitiosum, ἠλλοτριοῦντο coni. N. **5.** δ' ἐγχωρίοις *FC*, δὲ ἐγχωρίοις *v*. **6.** καθ' αὑτῶν ex Scaligeri coniectura *b*, κατ' αὐτῶν *FCa*. **8.** συνέβαινε] συνέβαινεν αὐτοῖς coni. Cobet Coll. crit. p. 404. **9.** αὐτοὺς] τὸ Cobet. ἐν τοῖς ἰδίοις βίοις *FC*, ἐν τοῖς ἰδίοις οἴκοις *v*, *inter suos* Obrechtus, ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς coni. N. ἀλλὰ τὸ κοινῇ *F*, ἀλλὰ καὶ κοινῇ *C*, ἀλλὰ κοινῇ (κοινῇ *a*) *v*. τὴν πόλιν] Crotonem. **10.** συναγηοχόσιν *b*, συνηγηοχόσιν *FCa*, συναγηοχότας coni. Kuster. γὰρ om. *FCa*, addidit Rittershusius in Porph. p. 266. **11.** οὖσι *Fa*, οὖσι οὖσι *C*, ὄντων coni. Kuster, οὖσαν Kiessling, ὄντας *d*. **11. 12.** τῆς — πολιτευομένης *FCa*, τοῖς — πολιτευομένης *P'*, τοῖς — πολιτευομένοις *b*. **12.** ἔθεσιν *F*, ἤθεσιν *Cv*. ἐκείνοις *Cv* ut coni. Arcerius, ἐκείνης *F* et cod. Franeq. **13.** οὖν τὴν *Fa*, οὐ τὴν Arcerius, αὐτὴν *C*. χώραν] ὥραν *P'*. ἐκέκτηντο anon. et cum Scaligero *c*, ἐκέκτητο *FCa*, ἐκέκτηντο μόνην coni. Cobet Coll. crit. p. 404. fortasse μὲν οὖν in μόνην mutari praestat. **14.** μετὰ τὸν συνοικισμὸν] «*ex quo Pythagorei Crotonem rerum suarum sedem delegerant*» indicari vult his verbis Kiessling, «*ab illius adventu*» interpretatur *d*. de condita Crotone agi intellexit Obrechtus. **15.** δυσαρεστουμένη καὶ ζητοῦσα] δυσαρεστουμένοις καὶ ζητοῦσι coni. N. attigit locum Cobet Coll. crit. p. 404: «possis καὶ ἐζήτουν, sed mihi non satisfacit et excidisse aliquid

δὲ Σύβαριν ἐχειρώσαντο, κἀκεῖνος ἀπῆλθε, καὶ τὴν δορίκτητον διῳκήσαντο μὴ κατακληρουχηθῆναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν, ἐξερράγη τὸ σιωπώμενον μῖσος, καὶ διέστη πρὸς αὐτοὺς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο τῆς διαφορᾶς οἱ ταῖς συγγενείαις (καὶ) ταῖς οἰκειότησιν ἐγγύτατα καθεστηκότες τῶν Πυθαγορείων. αἴτιον δ' ἦν (ὅτι) τὰ μὲν πολλὰ αὐτοὺς ἐλύπει τῶν πραττομένων, ὥσπερ καὶ τοὺς τυχόντας, ἐφ' ὅσον ἰδιασμὸν εἶχε παρὰ τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ τοῖς μεγίστοις καθ' αὐτῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀτιμίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένα τῶν Πυθαγορείων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μέν, ὁπότε βούλοιντο δηλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θεῖον, ἐπεὶ δὲ ἐτελεύτησεν, ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα, καθάπερ Ὅμηρος ἀποφαίνει τὸν Εὔμαιον ὑπὲρ Ὀδυσσέως μεμνημένον,

τὸν μὲν ἐγών, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ ἐκήδετο λίην·

ὁμοιοτρόπως δὲ μηδ' ἐκ τῆς κλίνης ἀνισταμένοις ὕστερον ἢ τὸν ἥλιον 256
ἀνίσχειν, μηδὲ δακτύλιον ἔχοντα θεοῦ σημεῖον φορεῖν, ἀλλὰ τὸν μὲν

---

suspicor». εὔρασθαι *FCv*, εὕρισθαι *P'*, εὑρέσθαι Cobet. εὔρασθαι infinitivum improbat Phrynichus Ecl. p. 139.

1. δορίκτητον *FCa*, δορύκτητον *P'b*. **1. 2.** διῳκήσαντο μὴ] διῳκήσαντο τῷ μὴ coni. Dodwell Exerc. crit. p. 208, διωρίσαντο μὴ Kuster. **2.** κατακληρουχηθῆναι *Fb* ut coni. Scaliger, κατακληρουχθῆναι *Ca*. **3.** σιωπώμενον Rittershusius in Porph. p. 266, σιωπόμενον *FC*, σιωπούμενον *v*. **4. 5.** καὶ ταῖς οἰκειότησιν cum Arcerio *b*, ταῖς οἰκειότησιν *FCa*, καὶ οἰκειότησιν malit N. **6.** ὅτι addidit *b*, om. *FCa*. **7.** ἐφ' ὅσον *a*, ἐφόσον *FC*. παρὰ τοὺς ἄλλους *F* ut coni. anon., περὶ τοὺς ἄλλους *Cv*. **8.** καθ' αὑτῶν cum Scaligero *b*, καθ' αὑτὸν *FCa*. **11.** ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα] cf. Iambl. § 88 p. 66, 7. 8. ἀποφαίνει *a*, quod ipsum indicatur *F* codicis compendio, ἀποφαίνων *C*. εὔμαιον *F*, εὐμαῖον *Cv*. **13. 14.** τὸν μὲν — ἐκήδετο λίην] Od. ξ 145 sq. **14.** πέρι *F*, περι *C*, περὶ *v*. μ' ἐφίλει] με ἐφίλει *C*. ἐκήδετο *FCP'*, κήδετο *v*. λίην] θυμῷ Odysseae libri. **15.** ὁμοιοτρόπως *Cb* ut coni. Scaliger, ὁμοτρόπως *Fa*. μηδ'] μὴ δ' *C*, μὴ N. ἀνισταμένοις *Fa*, ἀρισταμένων *C*, ἀνισταμένους coni. Scaliger, ἀνίστασθαι *b* fortasse recte. **16.** μηδὲ δακτύλιον — φορεῖν] cf. Iambl. § 84 p. 62, 3. 4. μηδὲ *a*, μὴ δὲ *FC*.

παρατηρεῖν ὅπως ἀνιόντα προσεύξωνται, τὸν δὲ μὴ περιτίθεσθαι, φυλαττομένους μὴ προσενέγκωσι πρὸς ἐκφορὰν ἤ τινα τόπον οὐ καθαρόν· ὁμοίως δὲ μηδ' ἀπροβούλευτον μηδ' ἀνυπεύθυνον μηδὲν ποιεῖν, ἀλλὰ πρωὶ μὲν προχειρίζεσθαι τί πρακτέον, εἰς δὲ τὴν νύκτα ἀναλογίζεσθαι τί διῳκήκασιν, ἅμα τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τὴν μνήμην γυμναζομένους· παραπλησίως δ', εἴ τις τῶν κοινωνούντων τῆς διατριβῆς ἀπαντῆσαι κελεύσειεν εἴς τινα τόπον, ἐν ἐκείνῳ περιμένειν ἕως ἔλθοι, δι' ἡμέρας καὶ νυκτός, πάλιν ἐν τούτῳ τῶν Πυθαγορείων
257 συνεθιζόντων μεμνῆσθαι τὸ ῥηθὲν καὶ μηδὲν εἰκῆ λέγειν. ὅπως δ' ἄχρι τῆς τελευτῆς εἴη τι προστεταγμένον, κατὰ τὸν ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετὰ τῆς εὐφημίας ἥνπερ ἐποιοῦντο διωθουμένους τὸν Ἀδρίαν. τὰ μὲν τοιαῦτα, καθάπερ προεῖπον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλύπει κοινῶς

---

1. προσεύξωνται] προσεύξονται Cobet Coll. crit. p. 405. **2.** προσενέγκωσι *F*, προσενέγκωσιν *Cb*. **3.** μηδ' ἀπροβούλευτον *b*, μὴ δ' ἀπροβούλευτον *FC*, μὴ ἀπροβούλευτον N. μηδ' ἀνυπεύθυνον *a*, μὴ δ' ἀνυπεύθυνον *FC*. **6—8.** εἴ τις — καὶ νυκτός] cf. quae supra narrata sunt § 185. **8.** νυκτός *FP'c*, νύκτας *Ca*. **9.** ὅπως anon., ὅλως *FCv*. **10.** εἴη τι anon., εἶναί τι *FCv*. κατὰ τὸν *FCa*, καὶ κατὰ τὸν *b*, καὶ ὅτι κατὰ τὸν coni. Kiessling. **11.** παρήγγελλε] παρήγγειλε *C*. ipsum verbum abesse malit N. **12.** μετὰ τῆς εὐφημίας] μετ' εὐφημίας N. cf. Plat. Phaed. p. 117 E: ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν. Olympiod. in Plat. Phaed. p. 171, 5: ὅτι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν ἠξίουν οἱ Πυθαγόρειοι. p. 208, 14: μετὰ εὐφημίας ἀποθνήσκειν ἀξιοῦσιν οἱ Πυθαγόρειοι. τὸν Ἀδρίαν Obrechtus, τὴν ἀνδρείαν *FCP'*, τὴν ἀνδρίαν *v*. τὴν ἀηδίαν perperam coni. Scaliger, nec plus profecit Wyttenbach διωθούμενοι τὴν ἀνανδρίαν vel διορθούμενοι τὴν ἀνδρίαν corrigens (in Plat. Phaed. p. 332). quod Kustero teste proposuit Obrechtus, ἥνπερ ἐποιοῦντο οἱ διωθούμενοι τὸν Ἀδρίαν, partim recte egit, partim secus. ἀναγωγή nomen spectat ad ineundum cursum maritimum, itaque τὴν ἀνδρείαν dubitari non potest quin in τὸν Ἀδρίαν sit mutandum. Hadria tanquam grave et infestum mare commemoratur ut apud Horatium ita in Lysiae fr. 1, 4. at quod οἱ διωθούμενοι scripsit Obrechtus idque voluit esse *qui traiecturi sunt*, iure improbat Cobet Coll. crit. p. 405, qui isti notioni περαιοῦσθαι verbum convenire verissime dicit. quid scripserit Iamblichus, fortasse alii explorabunt: sententiae conducent haec, ἀλλ' οἰωνίζεσθαι μετ' εὐφημίας ὥσπερ ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς τοὺς περαιωσομένους τὸν Ἀδρίαν.

ἅπαντας ἐφ' ὅσον ἑώρων ἰδιάζοντας ἐν αὐτοῖς τοὺς συμπεπαιδευμένους. ἐπὶ δὲ τῷ μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἑτέρῳ δὲ μηδενὶ τῶν οἰκείων πλὴν τῶν γονέων, καὶ τῷ τὰς οὐσίας ἀλλήλων μὲν παρέχειν κοινάς, πρὸς ἐκείνους δὲ ἐξηλλοτριωμένας, χαλεπώτερον καὶ βαρύτερον ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τούτων τῆς διαστάσεως ἑτοίμως οἱ λοιποὶ προσέπιπτον [εἰς τὴν ἔχθραν]. καὶ λεγόντων ἐξ αὐτῶν τῶν χιλίων Ἱππάσου καὶ Διοδώρου καὶ Θεάγους ὑπὲρ τοῦ πάντας κοινωνεῖν τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ διδόναι τὰς εὐθύνας τοὺς ἄρχοντας ἐν τοῖς ἐκ πάντων λαχοῦσιν, ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δεινάρχου καὶ Μέτωνος καὶ Δημοκήδους καὶ διακωλυόντων τὴν πάτριον πολιτείαν μὴ καταλύειν, ἐκράτησαν οἱ τῷ πλήθει συνηγοροῦντες. μετὰ δὲ 258
ταῦτα συνελθόντων τῶν πολλῶν διελόμενοι τὰς δημηγορίας κατηγόρουν τῶν αὐτῶν ἐκ τῶν ῥητόρων Κύλων καὶ Νίνων. ἦν δ' ὃ μὲν ἐκ

---

1. ἑώρων N, ἔωσαν *FCa*, ὤνησαν coni. cum Obrechto, ut ait, Kuster, ὤνησεν *d.* ad vitiosam scripturam ἔωσαν in margine *F* codicis m. rec. adscripta sunt haec: τουτέστιν ἀπεδοκίμασαν καὶ ἐξεκήρυξαν οἱ πυθαγόρειοι. ἐν αὐτοῖς τοὺς] τοὺς ἐν αὐτοῖς coni. N. **1. 2.** συμπεπαιδευμένους *FCv*, πεπαιδευμένους requirere videtur Cobet Coll. crit. p. 405. **3.** μηδενὶ τῶν οἰκείων πλὴν τῶν γονέων] μηδενὶ πλὴν τῶν οἰκείων γονέων coni. Rittershusius in Porph. p. 267, μηδενὶ μηδὲ τῶν οἰκείων πλὴν τῶν γονέων malit N. **4.** ἐξηλλοτριωμένους Arcerius. **5.** χαλεπώτερον καὶ βαρύτερον *FCP'*, χαλεπώτερον *v.* **6.** εἰς τὴν ἔχθραν verba ut suspecta notavit N. **7.** τῶν χιλίων Cobet Coll. crit. p. 406 sq., τῶν χρόνων *FCa*, τῶν Κροτωνιατῶν *d.* de mille optimatibus Crotoniatarum civitati praefectis cf. Iambl. § 45 p. 32, 3 et quae attulit Schneidewin in Ibyci Rhegini Carm. reliq. p. 28. **8.** πάντας Kiessling, παντὸς *FCa.* τῶν ἀρχῶν *F*, τῆς ἀρχῆς *Cv.* **9.** ἐν τοῖς *FCa*, τοῖς *b.* ἐκ πάντων Cobet Coll. crit. p. 406, ἐκ παντὸς *FCv.* **10.** δεινάρχου *F*, δειμάχου *Cv.* confirmatur optimi libri scriptura indice Pythagoreorum (§ 267), ubi Parii sunt Ἀλκίμαχος Δείναρχος Μέτων. **11.** δημοκήδους *FC* ut coni. Scaliger, si fides est exemplo Berol., Δημοκλήδους *v.* διακωλυόντων cum Arcerio *d*, διαλυόντων *FCa*, διακελευόντων Toup Opusc. II p. 124. **12. 13.** μετὰ δὲ ταῦτα *Ca*, μεταδεταῦτα *F.* **13.** συνελθόντων Cobet Coll. crit. p. 407, συνέντων *Fa*, συνόντων *Cc*, συνιέντων cum Arcerio *b.* **13. 14.** κατηγόρουν τῶν αὐτῶν *F*, κατηγορούντων αὐτῶν *Ca*, κατηγόρουν αὐτῶν rectius *b* cum Scaligero. **14.** κύλων *F* ut coni. Arcerius, κύκλων *Ca.* δ' ὁ μὲν *FC*, δὲ ὁ μὲν *v.*

τῶν εὐπόρων, ὃ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. * * τοιούτων δὴ λόγων μακροτέρων δὲ παρὰ τοῦ Κύλωνος ῥηθέντων, ἐπῆγεν ἅτερος, προσποιούμενος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀπόρρητα, πεπλακὼς δὲ καὶ γεγραφὼς ἐξ ὧν μάλιστα αὐτοὺς ἤμελλε διαβαλεῖν, καὶ δοὺς τῷ
259 γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγιγνώσκειν. ἦν δ' αὐτῷ ἐπιγραφὴ μὲν λόγος ἱερός, ὁ δὲ τύπος τοιοῦτος τῶν γεγραμμένων. τοὺς φίλους ὥσπερ τοὺς θεοὺς σέβεσθαι, τοὺς δ' ἄλλους ὥσπερ τὰ θηρία χειροῦσθαι. τὴν αὐτὴν ταύτην γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρου μεμνημένους ἐν μέτρῳ τοὺς μαθητὰς λέγειν·

τοὺς μὲν ἑταίρους ἦγεν ἴσους μακάρεσσι θεοῖσι,
τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

---

1. εὐπόρων] εὐσπόρων *C*, εὐπατριδῶν N. post δημοτικῶν lacunae signa posui, τοιούτων enim quo referatur non patet, cf. Cobet Coll. crit. p. 407. τοιούτων δὴ N, τοιούτων δὲ *FCv*. **1. 2.** μακροτέρων δὲ παρὰ *FCa*, μακροτέρων παρὰ vel μακροτέρων τε παρὰ coni. Arcerius, μακροτέρων δὴ παρὰ Kiessling, μακροτέρων παρὰ *b*. **2.** ἅτερος *FC*, ἕτερος *v*. **3.** ἐξητακέναι ex emend. Scaligeri *b*, ἐξητηκέναι *a*, ἐζητηκέναι *C* ut coni. Dodwell Exercit. crit. p. 212. in *F* dubitari potest utrum ἐζητηκέναι habeatur, quod Cobet et E. Rohde legere sibi visi sunt, an quod mihi probabilius videtur ἐξητηκέναι. sententia utique ἐξετάζειν potius quam ζητεῖν verbum requiritur. πεπλακὼς Cobet Orat. de arte interpr. p. 76, π^ε^πλακὼς *F*, περιπλακεὶς *Cv*. **4.** ἤμελλε *Fa*, ἔμελλε *Cd*. διαβαλεῖν N, διαβάλλειν *FCv*. δοὺς] διδοὺς Dodwell Exerc. crit. p. 212. **5.** ἀναγιγνώσκειν *F*, ἀναγινώσκειν *Cv*. ἦν δ' *FC*, ἦν δὲ *v*. **7.** ὥσπερ τοὺς θεοὺς] ὥσπερ θεοὺς N. τοὺς δ' ἄλλους *FC*, τοὺς δὲ ἄλλους *v*. ὥσπερ τὰ θηρία] ὥσπερ θηρία N. **8. 9.** μεμνημένους] μεμνημένος Cobet Coll. crit. p. 407. **10.** ἦγεν ἴσους Rittershusius in Porph. p. 267, ἦγεν ἶσον *FC*, ἦγεν ἴσον *a*, τῖεν ἴσον olim N. **11.** οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ] verba ista vidit E. Rohde Mus. Rhen. 26 p. 572 desumpta esse ex oraculo notissimo Aegiensibus vel Megarensibus dato, cuius mentionem fecit praeter alios Ἴων (Fragm. Hist. Gr. II p. 51) ἐν τῷ εἰς Σκυθιάδην ἐγκωμίῳ secundum paroemiographum Milleri *Mélanges de litt. Gr.* p. 361 sq. cf. Theocr. 14, 48: ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι οὔτ' ἀριθμητοί. Callim. Epigr. 27, 6: τῆς δὲ ταλαίνης νύμφης ὡς Μεγαρέων οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. Agath. Anth. Pal. 5, 280, 4: ἡμετέρης δὲ φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται οὔτ' ἀριθμός. Phil. Iud. vol. 2 p. 426: ὁ μὲν γὰρ ἀμαθὴς καὶ ἔκνομος οὔτ' ἐν λόγῳ, φασίν, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

τὸν Ὅμηρον μάλιστ' ἐπαινεῖν ἐν οἷς εἴρηκε ποιμένα λαῶν· ἐμφα- 260
νίζειν γὰρ βοσκήματα τοὺς πολλοὺς ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντα. τοῖς κυάμοις πολεμεῖν ὡς ἀρχηγοῖς γεγονόσι [τοῦ κλήρου καὶ] τοῦ καθιστάναι τοὺς τυχόντας ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. τυραννίδος ὀρέγεσθαι παρακαλοῦντας κρεῖττον εἶναι φάσκειν γενέσθαι μίαν ἡμέραν ταῦρον ἢ πάντα τὸν αἰῶνα βοῦν. ἐπαινεῖν τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα, κελεύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς ὑφ' αὐτῶν ἐγνωσμένοις. καθάπαξ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν συνωμοσίαν ἀπέφαινε κατὰ τῶν πολλῶν καὶ παρεκάλει μηδὲ τὴν φωνὴν ἀνέχεσθαι συμβουλευόντων, ἀλλ' ἐνθυμεῖσθαι διότι τὸ παράπαν οὐδ' ἂν συνῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τοὺς χιλίους ἔπεισαν ἐκεῖνοι κυρῶσαι τὴν συμβουλήν. ὥστε τοῖς κατὰ τὴν ἐκείνων δύναμιν κεκωλυμένοις τῶν ἄλλων ἀκούειν οὐ προσήκειν ἐὰν αὐτοὺς λέγειν, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀποδεδοκιμασμένην πολεμίαν ἐκείνοις ἔχειν, ὅταν τὰς γνώμας χειροτονῶσιν ἢ τὴν ψῆφον λάβωσιν, αἰσχρὸν εἶναι νομίζοντας, τοὺς τριάκοντα μυριάδων περὶ τὸν Τετράεντα

---

1. μάλιστ' ἐπαινεῖν *FC*, μάλιστα ἐπαινεῖν *v*. **1. 2.** ἐμφανίζειν Arcerius, ἐμφανίσκειν *FCv*. **2.** τοὺς πολλοὺς N, τοὺς ἄλλους *FCv*. **3.** κυάμοις Kuster duce ut suspicor Obrechto, ἀγάμοις *FCa*. ad confirmandam emendationem egregiam multa Kuster attulit, velut locum incerti scriptoris in Fragm. Philos. Gr. ed. Mullach. I p. 551: ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι μισόδαμοι ἄνθρωποι, ὧν αἴ κα τύχῃ ὁ κύαμος, ἀπολοῦντι τὸν δᾶμον, et Xenoph. Memor. 1, 2, 9, quo teste Socrates sortitionem magistratuum improbabat λέγων ὡς μωρὸν (expectes ἄτοπον) εἴη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθιστάναι, κυβερνήτῃ δὲ μηδένα ἐθέλειν χρῆσθαι κυαμευτῷ. τοῦ κλήρου καὶ verba delet N. meram tautologiam refert τοῦ κλήρου mentio, quoniam τοῖς κυάμοις πολεμεῖν est idem quod adversari iis qui sorte legant magistratus. **4.** τοὺς τυχόντας N, τοὺς λαχόντας *FCv*. saepe a librariis confundi λαχεῖν et τυχεῖν verba docet Heimsoeth *Krit. Studien* p. 97. ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας] ἐπιστάτας vel ἐπιμελητάς coni. N. **5.** παρακαλοῦντας Kiessling, παρακαλοῦντα *FCa*. **7.** ὑφ' αὐτῶν *FP'*, ὑφ' αὐτῶν *C*, ὑπ' αὐτῶν *v*. nimirum τὸ ἐμμένειν τοῖς πατρίοις ἔθεσί τε καὶ νομίμοις ἐδοκίμαζον Pythagorei teste Aristoxeno (Iambl. § 176 p. 128, 12): adversarii calumniantes eos dictitabant sua ipsorum placita civibus obtrudere. **8.** συνωμοσίαν οὖσαν ἀπέφαινε Cobet Coll. crit. p. 408. **9. 10.** τὸ παράπαν *Ca*, τοπαράπαν *F*. **12.** προσήκειν Kiessling, προσήκει *FCa*. **13.** ὑπ' αὐτῶν *b*, ἀπ' αὐτῶν *FCa*. **15.** νομίζοντας *a*, νομίζοντες *FCP'*. **15. p. 184, 1.** τοὺς τριάκοντα μυριάδων —

ποταμὸν περιγενομένους ὑπὸ τοῦ χιλιοστοῦ μέρους ἐκείνων ἐν αὐτῇ
261 τῇ πόλει φανῆναι κατεστασιασμένους. τὸ δ' ὅλον οὕτω τῇ διαβολῇ τοὺς ἀκούοντας ἐξηγρίωσεν, ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μουσεῖα θυόντων αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθιον, ἀθρόοι συνδραμόντες οἷοί τ' ἦσαν τὴν ἐπίθεσιν ἐπ' αὐτοὺς ποιήσασθαι. οἳ δὲ προαισθόμενοι οἳ μὲν εἰς πανδοκεῖον ἔφυγον, Δημοκήδης δὲ μετὰ τῶν ἐφήβων εἰς Πλατέας ἀπεχώρησεν. οἳ δὲ καταλύσαντες τοὺς νόμους ἐχρῶντο ψηφίσμασιν, ἐν οἷς αἰτιασάμενοι τὸν Δημοκήδην συνεστακέναι τοὺς νεωτέρους ἐπὶ τυραννίδι, τρία τάλαντα ἐκήρυξαν δώσειν, ἐάν τις αὐτὸν ἀνέλῃ, καὶ γενομένης μάχης, κρατήσαντος αὐτοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεάγους,
262 ἐκείνῳ τὰ τρία τάλαντα παρὰ τῆς πόλεως ἐμέρισαν. πολλῶν δὲ κακῶν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄντων, εἰς κρίσιν προβληθέντων τῶν φυγάδων καὶ τρισὶ πόλεσι τῆς ἐπιτροπῆς παραδοθείσης, Ταραντίνοις, Μεταποντίνοις, Καυλωνιάταις, ἔδοξε τοῖς πεμφθεῖσιν ἐπὶ τὴν γνώμην ἀργύριον λαβοῦσιν, ὡς ἐν τοῖς τῶν Κροτωνιατῶν ὑπομνήμασιν ἀναγέγραπται, φεύγειν τοὺς αἰτίους. προσεξέβαλον δὲ τῇ κρίσει κρατήσαντες ἅπαντας τοὺς τοῖς καθεστῶσι δυσχεραίνοντας καὶ συνεφυγάδευσαν τὴν γενεάν, οὐ φάσκοντες δεῖν ἀσεβεῖν οὐδὲ

περιγενομένους] spectatur victoria quam Crotoniatae duce Milone ex trecentis Sybaritarum milibus consecuti esse dicuntur, cf. Diod. Sic. X, 23. XII, 9, 5. Strab. VI p. 263. **p. 183, 15.** τὸν Τετράεντα] τὸν Τράεντα Bentleius de Phalar. epist. p. 132 ed. Ribb. secundum Diod. Sic. XII, 22, 1: περὶ τὸν Τράεντα ποταμόν. eiusdem fluvii mentionem facit Strabo VI p. 264: τὴν ἐπὶ Τεύθραντος Σύβαριν. ergo testes mihi quidem noti inter se dissentiunt: cui potissimum fides sit habenda, nescio. utique nolim scribi τόν γε Τράεντα cum Kiesslingio et *d*.

4. 5. οἷοί τ' ἦσαν *Cc*, οἷοι τ' ἦσαν ***F***, οἷον τ' ἦσαν ***a***, οἷοι ἦσαν Cobet Coll. crit. p. 409. **6.** πανδοκεῖον ***F***, πανδοχεῖον *Cv*. πλατέας ***FC***, Πλατείας *v*. quo de loco agatur nescimus. **10.** κρατήσαντος αὐτοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεάγους] κρατήσαντος αὐτοῦ ὑπὸ (vel κατὰ) τὸν κίνδυνον Θεάγους coni. Kuster, κρατήσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν κίνδυνον ἐπὶ Θεάγους Kiessling. neutra coniectura locus sanatur. **11.** παρὰ ***Fb***, περὶ *Ca*. **14.** πεμφθεῖσιν ***FPb*** ut coni. anon., πεμφεῖσιν *C*, πεφεῖσιν *a*. **15. 16.** ἐν τοῖς τῶν Κροτωνιατῶν ὑπομνήμασιν] publicas Crotoniatarum tabulas indicari arbitratur Cobet Coll. crit. p. 441. utcunque ea de re statueris, fictum esse ab Apollonio istud testimonium recte iudicat V. Rose, cf. E. Rohde Mus. Rhen. 26 p. 572. **18.** συνεφυγάδευσαν ***Fb*** ut coni. Scaliger, συν-

τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν γονέων διασπᾶν. καὶ τά τε χρέα ἀπέκοψαν καὶ
τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν. ἐπιγενομένων δὲ πολλῶν ἐτῶν καὶ 263
τῶν περὶ τὸν Δείναρχον ἐν ἑτέρῳ κινδύνῳ τελευτησάντων, ἀποθανόν-
τος καὶ Λιτάτους, ὅσπερ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων,
ἔλεός τις καὶ μετάνοια· ἐνέπεσε, καὶ τοὺς περιλειπομένους αὐτῶν
ἠβουλήθησαν κατάγειν. μεταπεμπόμενοι δὲ πρεσβευτὰς ἐξ Ἀχαΐας
δι' ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐκπέπτωκότας διελύθησαν καὶ τοὺς ὅρκους εἰς
Δελφοὺς ἀνέθηκαν. ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ περὶ ἑξήκοντα 264
τὸν ἀριθμὸν οἱ κατελθόντες ἄνευ τῶν πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ἐπὶ τὴν
ἰατρικήν τινες κατενεχθέντες καὶ διαίτῃ τοὺς ἀρρώστους ὄντας θερα-
πεύοντες ἡγεμόνες κατέστησαν τῆς εἰρημένης μεθόδου. συνέβη δὲ
καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐδοκιμοῦντας,
κατὰ τὸν καιρὸν ἐν ᾧ λεγομένου πρὸς τοὺς παρανομοῦντας «οὐ τάδε
ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος» γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν παροιμίαν, κατὰ
τοῦτον ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ χώραν ἐκβοηθήσαντας καὶ

εφυγάδευσε *Ca*. φάσκοντες *b* cum anonymo et Rittershusio in Porph. p. 266, φάσκον̄ *F*, φάσκοντα *Ca*. **p. 184, 18. p. 185, 1.** οὐδὲ τοὺς παῖδας — διασπᾶν] acerbissime, ut ait Cobet Coll. crit. p. 409, sic deridebant Pythagoram, quem meminerant dicere solere μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων παῖδας καὶ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν (Iambl. § 49).

2. ἐπιγενομένων *F*, ἐπιγινομένων *C*, ἐπιγιγνομένων *v*. **3. 4.** ἀποθανόντος — στασιασάντων om. *C*. ἀποθανόντος καὶ] ἀποθανόντος δὲ καὶ N. **4.** λιτάτους *F*, Λιτάγους *v*, Θεάγους coni. Kuster. **5.** περιλειπομένους N, παραλειπομένους *FCv*. **8.** καὶ] ὡς malim cum Cobeto Coll. crit. p. 409. **10.** ἀρρώστους ὄντας] ἀρρωστοῦντας Cobet Coll. crit. p. 409. **12.** εὐδοκιμοῦντας] εὐδοκιμεῖν coni. Kuster parum probabiliter. rectius statuit Cobet Coll. cr. p. 409 post εὐδοκιμοῦντας aut post ea quae statim sequuntur verba non nulla periisse. **13.** λεγομένου *FCP'b*, λεγομένον *a*, λεγόμενον ἦν vel τὸ λεγόμενον coni. Arcerius, τὸ λεγόμενον ἦν Kuster. **13. 14.** οὐ τάδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος] proverbium aliunde non notum. ceterum νίνωντος praebet *C* ubi ι ex υ factum videtur. **14. 15.** γενέσθαι φασὶ — ἐμβαλόντων] φασὶ δὲ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντων coni. Kuster. **14.** φασὶ ταύτην] φασὶν ἐν ταύτῃ coni. Kiessling. τὴν παροιμίαν Cobet Orat. de arte interpr. p. 76, τὴν $\overset{\alpha}{\pi}$ *F*, τὴν πόλιν *Ca*, τῇ πόλει coni. Kiessling. **14. 15.** κατὰ τοῦτον *F* ut coni. Kiessling, κατὰ τοῦτο *Cv*. **15.** κατὰ χώραν] κατὰ τὴν χώραν coni. Kuster.

μετ' ἀλλήλων κινδυνεύσαντας ἀποθανεῖν, τὴν δὲ πόλιν οὕτως εἰς τοὐναντίον μεταπεσεῖν, ὥστε χωρὶς τῶν ἐπαίνων ὧν ἐποιοῦντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπολαβεῖν μᾶλλον ταῖς μούσαις κεχαρισμένην ἔσεσθαι τὴν ἑορτήν, (εἰ) κατὰ τὸ μουσεῖον τὴν δημοσίαν ποιοῖντο θυσίαν, (ὃ) κατ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότερον ἱδρυσάμενοι τὰς θεὰς ἐτίμων. περὶ μὲν οὖν τῆς κατὰ τῶν Πυθαγορείων γενομένης ἐπιθέσεως τοσαῦτα εἰρήσθω.

ΛF.

265 Διάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμολογεῖται Πυθαγόρου γεγονέναι Ἀρισταῖος Δαμοφῶντος ὁ Κροτωνιάτης, κατ' αὐτὸν Πυθαγόραν τοῖς χρόνοις γενόμενος ἑπτὰ γενεαῖς ἔγγιστα πρὸ Πλάτωνος, καὶ οὐ μόνον τῆς σχολῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς παιδοτροφίας καὶ τοῦ Θεανοῦς γάμου κατηξιώθη διὰ τὸ ἐξαιρέτως περικεκρατηκέναι τῶν δογμάτων.

---

1. κινδυνεύσαντας ἀποθανεῖν] συγκινδυνεύσαντας πάντας ἀποθανεῖν Cobet Coll. crit. p. 441. *in praelio omnes una occubuerunt* Obrechtus. **4.** εἰ κατὰ τὸ Kiessling, κατὰ τὸ *FCa*, ὅτε κατὰ τὸ coni. Arcerius, ἣν κατὰ τὸ Kuster. ποιοῖντο Kiessling, ἐποιοῦντο *FCa*, ποιῶνται Kuster. **5.** ὃ κατ' αὐτοὺς Kuster, καθ' αὐτοὺς *FCa*. ἐκείνους] ἐκείνας *P'*. quod probans ὃ καθ' αὐτοὺς πρότερον ἱδρυσάμενοι ἐκείνας τὰς θεὰς ἐτίμων scribi voluit Kiessling. **6.** κατὰ τῶν πυθαγορείων *F*, κατὰ πυθαγορείων *Cv*.

8. λϝ] λζ' *F* h. l. (fol. 45 b), at λς' idem supra p. 5, 14 (sive fol. 2 b), κεφ. λς *a*. **9.** de Pythagoreorum successione quae § 265 et 266 traduntur multis nominibus impedita et obscura dicit Cobet Coll. crit. p. 445, repetita esse commenta ista ex Apollonio statuit E. Rohde Mus. Rhen. 27 p. 58. **9. 10.** διάδοχος —Ἀρισταῖος Δαμοφῶντος] Aristaeum fuisse Pythagorae successorem neque omnes neque multi tradunt, sed unus quantum scimus hic scriptor. vulgo Telauges Pythagorae filius, quem κομιδῇ νέον (h. e. puerum) patri superstitem fuisse dicit Iamblichus § 146, successor patris perhibetur, cf. Laert. Diog. 8, 43. Phot. Bibl. p. 438 b 30. Euseb. P. E. X p. 504 C. **10.** ὁ κροτωνιάτης *F*, κροτωνιάτης *Cv*. αὐτὸν πυθαγόραν *FCa*, αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν *b*. **11.** πρὸ Πλάτωνος *b* cum Scaligero et Bentleio de Phalar. epist. p. 140 ed. Ribb., πρὸς πλάτωνος *FCa*. **12. 13.** τῆς παιδοτροφίας καὶ τοῦ Θεανοῦς γάμου κατηξιώθη] ista rerum veritati contraria esse docet Cobet Coll. crit. p. 444 sq.

αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθαγόραν ἀφηγήσασθαι λέγεται ἑνὸς δέοντος ἔτη τεσσαράκοντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἔτη ἐγγὺς τῶν ἑκατόν, παραδοῦναι δὲ Ἀρισταίῳ τὴν σχολὴν πρεσβυτάτῳ ὄντι. μεθ' ὃν ἡγήσασθαι Μνήσαρχον τὸν Πυθαγόρου, τοῦτον δὲ Βουλαγόρᾳ παραδοῦναι, ἐφ' οὗ διαρπασθῆναι συνέβη τὴν Κροτωνιατῶν πόλιν. μεθ' ὃν Γαρτύδαν τὸν Κροτωνιάτην διάδοχον γενέσθαι, ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας ἣν ἐποιήσατο πρὸ τοῦ πολέμου· διὰ μέντοι τὴν συμφορὰν τῆς πατρίδος ἐκλιπεῖν τὸν βίον. ἕνα δὴ μόνον γενέσθαι τοῦτον ὃς ὑπὸ λύπης προύλιπε τὸν βίον· τοῖς δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς **266**
σφόδρα γενομένοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλάττεσθαι.

---

1. 2. αὐτὸν μὲν γὰρ — τῶν ἑκατόν] huc spectat quod *F* fol. 45 b in margine superiore apponit distichon elegiacum:

πυθαγόρης ἔγγιστα χρόνων ἑκατὸν βιοτεύει·
τεσσαράκοντα δ' ἑνὸς λειπομένους ὀφελεῖ.

versus isti ab homine Byzantino facti videntur ex Iamblichi verbis. quod extremo loco habetur ὀφελεῖ nescio utrum corruptum sit an barbare dictum pro ὠφελεῖ. **4.** Μνήσαρχον *b* (cf. Phot. Bibl. p. 438 b 29. Euseb. P. E. X p. 504 C. Suid. v. Θεανώ et Πυθαγόρας), μνήμαρχον *FCa* fortasse recte, cf. Bentl. de Phalar. epist. p. 128 et Dodwell Exerc. crit. p. 224 sqq. Μάμερκον Pythagorae filium commemorant Plutarchus Num. c. 8. Aemil. Paul. c. 2 et Paulus diac. exc. ex libris Pompeii Festi p. 23, 18. Βουλαγόρᾳ] Pythagoreum istius nominis philosophum non novimus. **5. 6.** γαρτῦ' *F*, γὰρ τύδαν *Ca*, γαρτύδαν *P'*, Γοργιάδαν coni. Boeckh de Philolao p. 13 secundum Claudiani Mamerti de statu animae II, 7 p. 126 verba, *cum hoc idem senserint scriptoque prodiderint Archippus*, *Epaminondas*, *Aristaeus*, *Gorgiades*, *Diodorus et omnes Pythagorae posteri.* erunt fortasse qui Γοργίδαν praeferant. **8.** ἕνα δὴ μόνον Bentleius de Phalar. epist. p. 141, ἐναδήμονον *F*, ἐνάδημονία *C*, ἐν ἀδημονίᾳ Arcerius et, si fides sit exemplo Berolinensi, *P'*, ἐναδήμονα *ab.* ὃς Bentleius, ὡς *FCa.* infelicissimam Scaligeri coniecturam secutus Kuster (v. 7—9) scribi iussit, διὰ μέντοι τὴν συμφορὰν τῆς πατρίδος ἐν ἀδημονίᾳ γενέσθαι τοῦτον, ὡς ὑπὸ λύπης προύλιπε τὸν βίον. quam scripturam adoptarunt *ed.* **10.** ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος] verba deprompta ex Platonis Phaedone p. 67 D. patet confirmari hoc loco emendationem a Cobeto V. L. p. 165 propositam, id quod ipse animadvertit in eiusdem operis edit. alt. p. 532 sq. et Coll. crit. p. 410.

χρόνῳ μέντοι γε ὕστερον Ἀρέσαν ἐκ τῶν Λευκανῶν, σωθέντα διά τινων ξένων, ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς· πρὸς ὃν ἀφικέσθαι Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον, ὃν παραδεχθῆναι διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν. οὗτος δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθὼν διέδωκε τὰς Πυθαγορείους φωνάς· ζηλωτὰς δὲ γράφει γενέσθαι τῶν ἀνδρῶν περὶ μὲν Ἡράκλειαν Κλεινίαν καὶ Φιλόλαον, (ἐν) Μεταποντίῳ δὲ Θεαρίδαν (καὶ) Εὔρυτον, ἐν Τάραντι δὲ Ἀρχύταν. τῶν δ' ἔξωθεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ Ἐπίχαρμον, ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ἀνδρῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Συρακούσας διὰ τὴν Ἱέρωνος τυραννίδα τοῦ μὲν φανερῶς φιλοσοφεῖν ἀποσχέσθαι, εἰς μέτρον δ' ἐντεῖναι τὰς διανοίας τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα ἐκφέροντα τὰ Πυθαγόρου δόγματα.

267 τῶν δὲ συμπάντων Πυθαγορείων τοὺς μὲν ἀγνῶτάς τε καὶ ἀνωνύμους τινὰς πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι, τῶν δὲ γνωριζομένων ἐστὶ τάδε τὰ ὀνόματα.

Κροτωνιᾶται Ἱππόστρατος, Δύμας, Αἴγων, Αἵμων, Σίλιος,

---

1. ὕστερον om. *C.* Ἀρέσαν] Αἰσάραν malit Meineke in Stob. Ecl. p. CXVIII. dici eundem hominem quem Ἄρκεσον appellat Plutarchus de genio Socr. c. 13 p. 583 B, arbitratur Boeckh de Philolao p. 13, cf. Cobet Coll. crit. p. 446 sq. **2. 3.** πρὸς ὃν ἀφικέσθαι Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον] quae hoc loco produntur temporum rationibus refutari recte iudicant Zeller de Graecorum philos. I ed. quart. p. 311 et Cobet Coll. crit. p. 448, qui ibidem p. 410—412 ostendit Diodorum Aspendium Ptolemaeo Lagi fere aequalem cum Pythagoreorum inedia coniunxisse squalorem et sordes cynicorum. **4. 5.** οὗτος δὲ — τῶν ἀνδρῶν verba addita sunt ex *F*, om. *Cv.* **5.** γράφει Cobet Orat. de arte interpr. p. 73, γράφειν *F.* **6.** Κλεινίαν] κλινίαν *C.* ἐν Μεταποντίῳ ex Arcerii coniectura *b*, μεταποντίω *F*, μεταποντίῳ *Ca*, ἐν Μεταπόντῳ *P'* (an Scaliger?). **6. 7.** Θεαρίδαν Cobet N. L. p. 339, θεωρίδην *FCv.* **7.** καὶ om. *FCa*, addidit *b.* **8.** Ἐπίχαρμον] docemur his verbis id quod aliunde novimus, fuisse qui in Epicharmi carminibus Pythagorea quaedam placita agnoscere sibi viderentur: cf. Lorenz de Epicharmo p. 57 sqq. **9.** συρακούσας *Ca*, συρρακούσας *F.* **10.** ἐντεῖναι Wyttenbach Animadv. in Plut. Mor. p. 518, ἐνεῖναι *FCPb*, ἐκεῖνας *a.* **13. 14.** τοὺς μὲν πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι ἀγνῶτάς τε καὶ ἀνωνύμους τινὰς malit N. utique τοὺς in tradita lectione parum aptum est. **16.** Κροτωνιᾶται *b*, κροτωνιάται *F*, κρονιᾶται *C*, Κροτωνίαι *a.* Αἵμων *d*, αἵμων *FCa.* Σίλιος] Σύλλος coni. Kiessling secundum Iambl. § 150 p. 109,14.

Κλεοσθένης, Ἀγέλας, Ἐπίσυλος, Φυκιάδας, Ἔκφαντος, Τίμαιος, Βοῦθος, Ἔρατος, Ἰταναῖος, Ῥόδιππος, Βρύας, Ἔνανδρος, Μυλλίας, Ἀντιμέδων, Ἀγέας, Λεόφρων, Ἀγύλος, Ὄνατος, Ἱπποσθένης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Δαμοκλῆς, Μίλων, Μένων.

Μεταποντῖνοι Βροντῖνος, Παρμενίσκος, Ὀρεστάδας, Λέων, Δαμάρμενος, Αἰνέας, Χιλᾶς, Μελησίας, Ἀριστέας, Λαφάων, Εὔανδρος, Ἀγησίδαμος, Ξενοκάδης, Εὐρύφαμος, Ἀριστομένης, Ἀγήσαρχος, Ἀλκίας, Ξενοφάντης, Θράσεος, Εὔρυτος, Ἐπίφρων, Εἰρίσκος, Μεγιστίας, Λεωκύδης, Θρασυμήδης, Εὔφημος, Προκλῆς, Ἀντιμένης, Λάκριτος, Δαμοτάγης, Πύρρων, Ῥηξίβιος, Ἀλώπεκος, Ἀστύλος, Δακίδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκῖνος.

---

1. ἀγέλας *FCd*, Ἄγελας *a*. **2.** βοῦθος *F*, νούθιος *C*, Βούθιος *v*. ἰταναῖος *FCa*, ἰτμαῖος *Pb*. Βρύας] Βρύσσων Kiesslingio teste coniecisse videtur Reinesius coll. Iambl. § 104 p. 76, 7. ἔνανδρος *FC*, Εὔανδρος *v*, Μένανδρος malit N. μυλλίας *F* praebet scriptum ita ut facile μιλλίας legi possit, μιλλίας *Cv*. genuinam scripturam agnovit Kuster coll. Iambl. § 192. **3.** Ἀγέας] ἀγέλας *C* ut coni. Arcerius. Λεόφρων] Λεώφρων aut Νεόφρων coni. Keil Anal. epigr. p. 228. vitiosa scriptura Λεόφρων item tradita est in Athen. I p. 3 E, ubi Λεώφρων aut Λαόφρων corrigi iussit Casaubonus. descripsit Athenaei locum Suid. v. Ἀθήναιος, cui Λεόφρων formam non debebat adimere Bekker. ἀγύλος *Fd* ut correxit Keil Anal. epigr. p. 228, ἄγυλος *Ca*. Ὄνατος] Ὀνάτας coni. N. **4.** Ἀλκμαίων] cf. quae dicta sunt in § 104 p. 76, 9. **5.** Βροντῖνος (vel potius Βροτῖνος) hoc loco sicut infra p. 194, 2 Metapontinus dicitur, alibi (Laert. Diog. 8, 42. Iambl. § 132) Crotoniates. Παρμενίσκος Menagius ex Laert. Diog. 9, 20 et Ath. XIV p. 614 A, παρμίσκος *FCv*, Παρμῖσκος *a*. **6.** Μελησίας Keil Anal. epigr. p. 228, μελισίας *FCv*. Λαφάων] λαφείων *P'*, *Laphion* Obrechtus, *Aglaophon* coni. Reinesius. **7.** Ξενοκάδης] Ξενοκείδης *a*, Ξενοκλείδης coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 271, Ξενοκλῆς malit N. Εὐρύφαμος N, εὐρύφημος *FCP'b*, εὐρίφημος *a*. **8.** Ἀλκίας] errat Cobet Coll. crit. p. 481 dicens δακίδας in *F* legi. θράσεος *FCP'*, Θράσεως *a*, Θρασεὺς *b*, Θράσιος coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 271. εὔρυτος *FC* ut coni. Menagius in Laert. Diog. 8, 46, Ἄρυτος *v*. εἰρίσκος *Fa*, εἰρήκος *C*. nomen suspectum. **9.** Λεωκύδης] λεοκύδης *C* pr. m. Εὔφημος] Εὔφαμος coni. N. **10.** Δαμοτάγης] Δαμοτέλης coni. N. **11.** δακίδας *FC*, Δακύδας *a*, Λακύδας *d* cum Keilio Anal. epigr. p. 228 sq. Ἀλίοχος] Ἀλίοχος tacite substituit, sed Ἀνίοχος scribendum esse conicit Keil Anal. epigr. p. 229, Δαΐοχος malit N.

Ἀκραγαντῖνος Ἐμπεδοκλῆς.

Ἐλεάτης Παρμενίδης.

Ταραντῖνοι Φιλόλαος, Εὔρυτος, Ἀρχύτας, Θεόδωρος, Ἀρίστιππος, Λύκων, Ἑστιαῖος, Πολέμαρχος, Ἀστέας, Καινίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Ἀρκέας, Κλειναγόρας, Ἄρχιππος, Ζώπυρος, Εὔθυνος, Δικαίαρχος, Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λῦσις, Λυσίβιος, Δεινοκράτης, Ἐχεκράτης, Πακτίων, Ἀκουσιλάδας, Ἴκκος, Πεισικράτης, Κλεάρατος, Λεοντεύς, Φρύνιχος, Σμιχίας, Ἀριστοκλίδας, Κλεινίας, Ἁβροτέλης, Πισίρροδος, Βρύας, Ἔλανδρος, Ἀρχέμαχος, Μιμνόμαχος, Ἀχμονίδας, Δίκας, Κλεοφαντίδας.

Συβαρῖται Μέτωπος, Ἵππασος, Πρόξενος, Εὐάνωρ, Λεάναξ,

---

2. Ἐλεάτης Παρμενίδης] *F* in margine inferiore fol. 46 a hoc praebet scholion: ὅτι καὶ ὁ παρμενίδης ὁ ἐξ ἐλέας (ἀλέας teste Vitellio *F*) πυθαγόρειος ἦν. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι καὶ ζήνων ὁ ἀμφοτερόγλωσσος ὁ καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς διαλεκτικῆς παραδούς, ὥστε ἐκ πυθαγόρου ἤρξατο ἡ διαλεκτική. ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ ῥητορική· τισίας γὰρ καὶ γοργίας καὶ πῶλος ἐμπεδοκλέους τοῦ πυθαγορείου μαθηταί. **3.** Εὔρυτος *b* sicut cod. Vaticanus a Cantero inspectus et nisi fallor *F*, ἄρυτος *Ca*. **4.** Λύκων om. *C*, ubi suppletum est istud nomen m. rec. Ἀστέας] εὐστέας *C*. καινίας *FCa*, quo de nomine cf. Keil Anal. epigr. p. 229, Κλεινίας *bcd*. at Κλεινίας paulo post v. 8 commemoratur. **5.** Ἀρκέας] Ἀρκέσας coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 271 recte ut opinor. **6.** Δικαίαρχος] Νέαρχος voluisse videtur Reinesius ap. Kiesslingium coll. Plut. Cat. mai. c. 2, cui loco addidit Kiessling Cic. de sen. c. 12. sequitur Reinesii sententiam Carolus Mueller Fragm. Hist. Gr. II p. 245. Φιλωνίδης] Φιλωνίδας malim cum *P'*. Φροντίδας] eundem hunc esse atque Φωτίδαν Laertii Diogenis 3, 22 coniecit Benseler in Passowii Lex. ed. V vol. 2 p. 2348. Λῦσις] Λύσις *FCv*. **7.** Πακτίων] βακτίων *C*. Ἀκουσιλάδας] ἀκουσιλάβας *C*, Ἀκουσιλαΐδας vel Ἀκουσιλᾴδας malit N. Πεισικράτης] πασικράτης *P'*. **8.** σμιχίας *FC*, Σμιχείας *v*, Σμικρίας Keil Anal. epigr. p. 229. Ἀριστοκλίδας] Ἀριστοκλείδας malit N. **8. 9.** Ἁβροτέλης *d* cum Keilio Anal. epigr. p. 229, ἀβροτέλης *FCa*. **9.** πισίρροδος *F* ut coni. Keil Anal. epigr. p. 229, τισίρροδος *C*, πισύρριδος *P'*, Πισέρρυδος *a*, Πισύρρυδος *b*, Πεισίρροδος *d*. ἔλανδρος *FCP'*, Εὔανδρος *v*. possis Ἔλανδρος vel Λέανδρος conicere. Μιμνόμαχος] μνημόμαχος *C*. **10.** Ἀχμονίδας] Ἀκμονίδας coni. Keil Anal. epigr. p. 229, Ἀγνωνίδας N. δίκας *FCP'*, Σίκας *v*. Κλεοφαντίδας N, καροφαντίδας *FCv*. **11.** συβαρῖται *C*, συβαρίται *F*, Συβαρεῖται *v*. μέτωπος *FC*, Μέτοπος *v*. Metapontinus huius nominis philosophus

Μενέστωρ, Διοκλῆς, Ἔμπεδος, Τιμάσιος, Πτολεμαῖος, Ἔνδιος, Τυρσηνός.

Καρχηδόνιοι Μιλτιάδης, Ἄνθην, Ὁδίος, Λεόκριτος.

Πάριοι Αἰήτιος, Φαινεκλῆς, Δεξίθεος, Ἀλκίμαχος, Δείναρχος, Μέτων, Τίμαιος, Τιμησιάναξ, Εὔμοιρος, Θυμαρίδας.

Λοκροὶ Γύττιος, Ξένων, Φιλόδαμος, Εὐέτης, Εὔδικος, Σθενωνίδας, Σωσίστρατος, Εὐθύνους, Ζάλευκος, Τιμάρης.

Ποσειδωνιᾶται Ἀθάμας, Σῖμος, Πρόξενος, Κράνοος, Μύης, Βαθύλαος, Φαίδων.

Pythagoreus est in Stob. Flor. 1, 64. Ἵππασος] ἄσπασος *C*. Hippasus a plerisque Metapontinus dicitur, ab aliis eundem Crotoniatam perhiberi testatur Iambl. § 81. Εὐάνωρ] Εὐφράνωρ coni. Reinesius V. L. p. 344. Λεάναξ Keil *Zeitschr. f. d. Alt.-Wissensch.* 1852 p. 259 (qui simul Ἐχεάναξ proposuit), δεάναξ *FCv*.

1. Τιμάσιος] Τιμασίθεος coni. N. Πτολεμαῖος Keil Anal. epigr. p. 230, πολεμαῖος *FCv*. Ἔνδιος L. Dindorf in Thes. III p. 2182 D, ἔναιος *FCP'*, Εὔαιος *v*, Εὐαῖος coni. Lehrs de Aristarchi stud. Hom. p. 296 ed. alt., Εὔαινος Keil Anal. epigr. p. 230. **3.** Μιλτιάδης] cf. Iambl. § 128. ἄνθην *Fv*, Ἄνθης cum *C* scribi voluit Keil Anal. epigr. p. 230. nisi gravior sit corruptela, saltem Ἀνθήν malit N. Ὁδίος *d* cum L. Dindorfio in Thes. V p. 1732 B (cf. Lehrs de Aristarchi stud. Hom. p. 270 ed. alt.), ὀδίος *Fa*, ἀδίος *C*. Λεόκριτος *Fv*, νεόκριτος *C*. vitiosam esse Λεόκριτος formam recte dicit Keil Anal. epigr. p. 230, utrum Λεώκριτος an Κλεόκριτος an aliud nescio quid revocandum sit, incertum arbitror. utique vero parum probabile est quod Beckmann Quaest. de Pythag. reliq. part. I (Berol. 1844) p. 3 conicit, intellegi hoc loco eum hominem qui Τεῦκρος Καρχηδόνιος appelletur a Laert. Diog. 8, 82. **4. 5.** Ἀλκίμαχος, Δείναρχος, Μέτων] cf. Iambl. § 257. **5.** εὔμοιρος *FCd* ut coni. Arcerius, Ἄμοιρος *a*. Θυμαρίδας *d* duce Reinesio V. L. p. 344, qui Θυμαρίδης scribi voluit, εὐμαρίδας *F*, εὐμερίδας *C*, Εὐμαρίδιας *a*, Εὐμαριδίας *bc*. Parius dicitur Thymaridas ab Iamblicho § 239, Tarentinus librariorum fortasse errore § 145. **6.** γύττιος *F* et Obrechtus, λύττιος *C*, Γύπτιος *v*, Πυττίος coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 271. Φύτιος, de quo nomine restituendo cogitavit Kiesslingio teste Reinesius, inter Rheginos infra commemoratur p. 192, 7. εὔδικος *F* ut coni. Keil Anal. epigr. p. 230, ἄδικος *Cv*. **7.** Εὐθύνους] Εὐθύνοος coni. N. Τιμάρης] cf. § 130 p. 94, 7. Τίμαιος post hoc nomen excidisse coni. Reinesius V. L. p. 345. **8.** ποσειδωνιᾶται *Cc*, ποσειδωνιάται *F*, Πωσειδωνιάται *a*, Πωσειδωνιᾶται *b*. κράνοος *FCb*, κράνος *P'*, Κράνιος *a*, Κραναός coni. Keil Anal. epigr. p. 231. **9.** Βαθύ-

Λευκανοὶ Ὄκελλος καὶ Ὄκκιλος ἀδελφοί, Ὀρέσανδρος, Κέραμβος, Δαρδανεύς, Μαλίων.

Ἀργεῖοι Ἱππομέδων, Τιμοσθένης, Εὐέλθων, Θρασύδαμος, Κρίτων, Πολύκτωρ.

Λάκωνες Αὐτοχαρίδας, Κλεάνωρ, Εὐρυκράτης.

Ὑπερβόρειος Ἄβαρις.

Ῥηγῖνοι Ἀριστείδης, Δημοσθένης, Ἀριστοκράτης, Φύτιος, Ἑλικάων, Μνησίβουλος, Ἱππαρχίδης, Εὐθοσίων, Εὐθυκλῆς, Ὄψιμος.

Κάλαϊς Σελινούντιος.

Συρακούσιοι Λεπτίνης, Φιντίας, Δάμων.

Σάμιοι Μέλισσος, Λάκων, Ἄρχιππος, Γλώριππος, Ἕλωρις, Ἵππων.

λαος] Βαθύλλος *d* ut Reinesium coniecisse dicit Kiessling. si correctione opus esset, saltem Βάθυλλος scribi debebat.

1. ὄκελλος *P′d* ut coni. Arcerius, ὄκκελος *F*, ἔκελος *C*, Ὄκελος *a*, Ὤκελλος coni. L. Dindorf in Thes. quanta sit isto in nomine librorum inconstantia ostendit Mullach Fragm. Philos. Gr. I p. 388. ὄκκιλος *F*, ὅκκιλος *C*, ὄκιλος *P′*, Ὄκυλος *a*, Ὀκύλος *d*, Ἔκελλος coni. Arcerius, Ὄκκυλος Dom. Comparetti Rivista di filologia IX p. 549. Ὤκυλλος quidam Lacedaemonius commemoratur in Xenoph. Hist. Gr. V, 4, 22 (ubi tamen fluctuant libri) et VI, 5, 33. hanc formam ceteris praefert L. Dindorf in Thes. Gr. L. V p. 1853 B. Ὀρέσανδρος] Ἀρέσανδρος vel Θέρσανδρος coni. N. **2.** μαλίων *F* et Obrechtus, καλίων *C*, μαλίτων *P′*, Μαλίας *v*. **3.** Ἀργεῖοι Cobet Coll. crit. p. 449, αἰγεῖοι *FCa*, Αἴγειοι *b*. confusa ista nomina videmus § 128 p. 93, 9. Ἱππομέδων] ἱππομίδων *C*. cf. Iambl. § 87. **5.** Εὐρυκράτης *b* cum *P′*, εὐρυκρα$^{\tau}$ *FC*, Εὐρυκράτος *a*. **6.** Ὑπερβόρειος] ὑπερβόριος *C*. **7.** Φύτιος] Φυτίος L. Dindorf in Thes. **7. 8.** Ἀριστοκράτης, Φύτιος, Ἑλικάων] cf. Iambl. § 130 p. 94, 11 et § 172 p. 126, 4. **8.** Μνησίβουλος, Ἱππαρχίδης] Μνασίβουλος, Ἱππαρχίδας malit N. εὐθοσίων *F*, ἀθοσίων *Cv*, Εὐθετίων coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 271. Εὐθυκλῆς] an Θεοκλῆς? cf. § 130 p. 94, 11. Ὄψιμος] cf. Athenag. Suppl. pro Christ. c. 6, ubi ὄψει in Ὄψιμος mutandum esse coniecit Meursius. **9.** Κάλαϊς Σελινούντιος] expectes Σελινούντιος Κάλαϊς: sed fieri potest ut Κάλαϊς fuerit Rheginus, Selinuntii vero philosophi nomen exciderit. **10.** συρακούσιοι *Ca*, συρρακούσιοι *F*. **11.** Μέλισσος] ὅτι καὶ ὁ σάμιος μέλισσος πυθαγόρειος ἦν *F* adscribit in fol. 46 b margine superiore. ἔλωρις *FC*, Ἕλωρις *v*. **12.** Ἵππων] de patria Hipponis dissentiunt scriptores, ab Aristoxeno Samium eum habitum esse tradit Censorinus de die natali c. 5.

Καυλωνιᾶται Καλλίβροτος, Δίκων, Νάστας, Δρύμων, Ξέντας.
Φλιάσιοι Διοκλῆς, Ἐχεκράτης, Πολύμναστος, Φάντων.
Σικυώνιοι Πολιάδης, Δήμων, Στράτιος, Σωσθένης.
Κυρηναῖοι Πρῶρος, Μελάνιππος, Ἀριστάγγελος, Θεόδωρος.
Κυζικηνοὶ Πυθόδωρος, Ἱπποσθένης, Βούθηρος, Ξενόφιλος.
Καταναῖοι Χαρώνδας, Λυσιάδης.
Κορίνθιος Χρύσιππος.
Τυρρηνὸς Ναυσίθοος.
Ἀθηναῖος Νεόκριτος.
Ποντικὸς Λύραμνος. οἱ πάντες σιη'.

Πυθαγορίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται Τιμύχα γυνὴ ἡ Μυλλία τοῦ Κροτωνιάτου, Φίλτυς θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου, Βυνδάκου ἀδελφὴ Ὀκέλλω καὶ Ἐκκέλω τῶν Λευκανῶν, Χειλωνὶς

---

1. καυλωνιᾶται *Cb*, καυλωνιάται *F*, Καυλωνιαται *a*. Καλλίβροτος] καλλίβρωτος *P* pr. et *C*. Δρύμων] Εὐρύμων Cantero teste cod. Vaticanus. Ξέντας] «Ξενίας *parata est ac facilis mutatio, num necessaria sit dubito*». Keil Anal. epigr. p. 182. **2.** Φλιάσιοι Διοκλῆς — Φάντων] cf. Iambl. § 251. ἐχεκράτης *Ca*, ἐχεκρᾶ *F*. **3.** Πολιάδης] πολυάδης *C*. στράτιος *FC*, Σωστράτιος *v*, Σώστρατος coni. Keil Anal. epigr. p. 231. **4.** Πρῶρος] cf. Iambl. § 127. 239. Θεόδωρος] huc spectare quae *F* fol. 46 b in margine superiore adscripta praebet, ὅτι καὶ ὁ κυρηναῖος πειθαγόρειος ὁ συνακμάσας σωκράτει, verissime agnovit E. Rohde, qui mutila verba supplet hunc in modum: ὅτι καὶ ὁ Κυρηναῖος Θεόδωρος Πυθαγόρειος ἦν ὁ συνακμάσας Σωκράτει. Theodorum Cyrenaeum τὸν γεωμέτρην novimus ex Xenophonte et Platone, cf. Laert. Diog. 2, 103. 3, 6. Iambl. in Villoisoni Anecd. II p. 216. **5.** Ξενόφιλος] alius Xenophilus Pythagoreus Χαλκιδεὺς τῶν ἀπὸ Θρᾴκης commemoratur ut alibi ita ab Iamblicho § 251. **6.** Λυσιάδης] Λυσιάδας malit N. **8.** τυρρηνὸς *FP*, τύρρηνοι *C*. Ναυσίθοος cum Reinesio *d* (cf. Iambl. § 127 p. 93, 4), ναυσίθεος *FCa*. **9.** Νεόκριτος *FP*, θεόκριτος *C*. **11.** Τιμύχα] σιμύχα *C*, unde Σιμίχα aut Σιμύκα scribi voluit L. Dindorf Thes. VII p. 257 A. **11. 12.** γυνὴ ἡ μυλλία *FCP*, γυνὴ Εὐμυλλία *a*, γυνὴ Μυλλία *d* cum Menagio Hist. mul. philos. p. 93 et Kiesslingio, γυνὴ τοῦ Μυλλίου coni. Arcerius, γυνὴ τοῦ Μυλλία Fabricius Bibl. Gr. I p. 529. **12.** Φίλτυς — Κροτωνιάτου verba om. *C*. φίλτυς *F*, Φίλτης *a*, Φίλτις *b*, Φιλτατὶς coni. Menagius Hist. mul. philos. p. 99. Θεόφριος] Θεόφρυος *d*, Κλεόφρονος coni. Arcerius (cf. p. 189, 3. 4). **13.** βυνδάκου *F*, βυνδαίκου *Ca*, Βυνδαΐκου *b*, *Bundaïce* Obrechtus, Βυνδακίς *d* secundum versionem Latinam ab Ioh. Alb.

θυγάτηρ Χείλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου, Κρατησίκλεια Λάκαινα γυνὴ Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου, Θεανὼ γυνὴ τοῦ Μεταποντίνου Βροτίνου, Μυῖα γυνὴ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου, Λασθένεια Ἀρκάδισσα, Ἁβροτέλεια Ἁβροτέλους θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου, Ἐχεκράτεια Φλιασία, Τυρσηνὶς Συβαρῖτις, Πισιρρόδη Ταραντίς, Νισθεάδουσα Λάκαινα, Βοιὼ Ἀργεία, Βαβέλυκα Ἀργεία, Κλεαίχμα ἀδελφὴ Αὐτοχαρίδα τοῦ Λάκωνος. αἱ πᾶσαι ιζ′.

Fabricio (Bibl. Gr. I p. 526) commemoratam, Ῥυνδακώ coni. E. Rohde Mus. Rhen. 34 p. 271. Ὀκέλλου *d*, ὀκέλω (sed ante ἑ altero κ inserto pr. m.) *F*, ὀκκέλω *Pb*, ὀκκέλω *C*, Οκκέλῳ *a*, Ὀκκέλου coni. Kuster. ἐκκέλω *FP*, ἔκκελω *C*, Ἐκκέλῳ *a*, Ἐκκύλω *b*, Ὀκύλου *d*, Ὀκκύλου coni. Kuster.

2. 3. βροτίνου *F*, βροντίνου *Cv*. cf. quae diximus in § 132 p. 96, 8. 9. **3.** μυῖα *FPd*, υἷα *C* (ubi μ rec. m. ante υ suppletum est), Μυιὰ *a*, Μυία *b*. **4.** ἁβροτέλεια *Fd* ut coni. Keil Anal. epigr. p. 229, ἀβροτε^λ *C*, ἀβροτέλεια *Pb*, nomen om. *a*. ἀβροτέλους *Fd*, ἀβροτέλους *Cac*, Ἀβροτέλου *b*. **5.** Τυρσηνὶς *b* Scaligero duce, τυρσηινίς *FC*, Τυρσηνῆς *a*. Συβαρῖτις *b*, συβαριτίς *FCa*. Πισιρρόδη Keil Anal. epigr. p. 229, πισιρρόνδη *FCa*, Πεισιρρόδη *d*. νισθεάδουσα λάκαινα *FC*, Νιστεάδου Σαλάκενα (typographi errore Σαλάκερα ed.) *a*, Νεστεάδουσα Λάκαινα *b*. **6.** Βοιὼ Reinesius, βυὼ *FC*, Βιὼ *a*, Βρυὼ *b*. βαβέλυκα *F*, βαβέλυμα *Cv*. **7.** ιζ′] δεκαεπτά *C*. ceterum mulieres Pythagoreas commemorat Iamblichus non septendecim, sed sedecim: ante Ἀβροτέλεια v. 4 excidisse Ἀριγνώτη nomen coniecit Arcerius. in fine *F* subscripta praebet haec verba: τέλος τοῦ πρώτου λόγου περὶ τῆς πυθαγορείου αἱρέσεως. eadem *PCa*, nisi quod περὶ omittunt et pro πυθαγορείου *P* habet πυθαγορικῆς, *C* πυθαγόρου, *a* Πυθαγορείων.

SCHOLIA

IN IAMBLICHI DE VITA PYTH. LIBRUM.

§ 1 p. 6, 6. Πλατωνικῶς.

§ 11 p. 12, 1. τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην παροιμίαν, οὗ καὶ Ἡρόδοτος μέμνηται.

§ 42 p. 30, 5. Λυκόφρων·

τὸν χιλίωρον τὰς ἀνυμφεύτους χρόνον
πάλου βραβείαις γηροβοσκοῦσαι κόρας.

§ 54 p. 37, 15. ἐπὶ τῶν θυγατέρων.

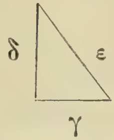
§ 82 p. 60, 8. διὸ καὶ φασὶν Ἱπποδάμαντα τὸν Σαλαμίνιον ποιητὴν ἐπαινέσαι αὐτόν· τουτέστι τὸν Πυθαγόραν.

§ 98 p. 72, 5. 6. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί.

Scholia marginibus codicis *F* adscripta, quae supra prout res ferebat attulimus, quo pauciora sunt eo magis consentaneum visum est coniuncta hoc loco et aucta proponi. pleraque autem istorum scholiorum uni debentur *F* codici: in deterioribus libris recurrunt quae spectant ad § 1. 11. 54. 130. 134. 195. 245. 247. 249.

2. οὗ *FP*, ἧς *C* fortasse recte. **2. 3.** Ἡρόδοτος] Herodotus nihil habet quod huc pertineat. **4.** Λυκόφρων] Lycophr. 1153 sq. **6.** γηροβοσκοῦσαι Lycophr., γηροβοσκοῦσθαι *F*. **7.** ἐπὶ τῶν θυγατέρων] interpretatio ista in *F* scripta est m. sec., m. pr. in *CP*. **8.** Σαλαμίνιον] Σάμιον Iamblicho deberi supra conieci. **10.** ἡμεῖς —Ἀχαιοί] Il. B 126, ubi inter διακοσμηθεῖμεν et διακοσμηθῆμεν libri fluctuant.

§ 130 p. 95, 4—7.

τῶν τετραγώνων ἃ δύνανται

§ 134 p. 98, 4. Νέσσος ποταμὸς Μακεδονίας.

§ 179 p. 131, 1—4. τὰ τρίγωνα καὶ τὰ παραλληλόγραμμα τὰ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὕψος ὄντα πρὸς ἄλληλά ἐστιν ὡς αἱ βάσεις. οἱ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὕψος ὄντες κῶνοι καὶ κύλινδροι πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν ὡς αἱ βάσεις. αἱ ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὕψος οὖσαι πυραμίδες πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν ὡς αἱ βάσεις. ταῦτα κατ' εἰκόνα τῆς δικαιοσύνης ἀπειραχῶς πίπτοντα καὶ ἀνομοίως τὴν τῆς ἰσότητος καὶ ἀναλογίας ἀποσώζει ταυτότητα.

§ 195 p. 140, 3. ταῖς γὰρ μνησταῖς συνοικεῖν μέλλοντες ἔθυον, τὰς δὲ παλλακίδας ἀθύτους εἶχον.

§ 202 p. 144, 9. τὴν νεανικὴν τά τε παιδικὰ καὶ τὰ ἀνδρικά.

§ 210 p. 148, 12. τοῦτο λέγει καὶ Ἐπίκουρος ὅτι οὐδεμία χρῆσις ἀφροδισίων ὑγιεινή. ὅπερ διορθούμενος ὁ Γαληνὸς προσδιορίζεται· ὅταν, φησίν, ἐκ πολυσιτίας τε καὶ πολυποσίας τοῦτο γένηται, συμφέρει πρὸς ὑγίειαν· ὅταν δὲ οὐχ οὕτως ἔχῃ, οὐ συμφέρει. οὐ γὰρ ἡ ἀκρασία ἐμπόδιον πρὸς εὐεξίαν.

§ 234 p. 162, 12. ταῦτα πάντα τὰ κατὰ τὴν Φιντίου διήγησιν ὡς ἀπὸ Ἀριστοξένου δεῖ παραγόμενα ἀκούειν.

§ 237 p. 165, 5—7. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς
κἂν μή τον ὅσσοις εἰσίδω, κρίνω φίλον.

---

2. τῶν τετραγώνων ἃ δύνανται] verba mihi obscura. δύνανται *FP*, δύναται *C*. **10.** μνησταῖς *a*, μνήσταις *FCP*. **11.** τὰς δὲ παλλακίδας ἀθύτους εἶχον *F*, τὰς παλλακίδας δὲ οὐδαμῶς *C*, παλλακίδας δὲ οὔ *P* ubi οὔ recentiore manu scriptum videtur Alfredo Iacobo, ταῖς παλλακίδαις δὲ οὐδαμῶς *a*. **13—17.** τοῦτο λέγει — πρὸς εὐεξίαν] scholion in *F* rec. m. scriptum est. **13.** Ἐπίκουρος] Epicuri hanc de rei venereae usu sententiam affert Galenus vol. 1 p. 371 (sive vol. 5 p. 911) ed. Kuehn. οὐδεμία] οὐδὲ μία *F*. **15.** τε καὶ] τὲ καὶ *F*. **16.** οὐχ οὕτως ἔχῃ] οὐχ' οὕτως ἔχ *F*. οὐ γὰρ] καὶ γὰρ expectari supra diximus. **20. 21.** τὸν ἐσθλὸν — κρίνω φίλον] manu sec. haec verba in *F* scripta esse dicit E. Rohde. Euripidis est fr. 894 compluribus a scriptoribus traditum, cuius prior versus hoc demum scholio genuinam formam recuperavit. confirmat

§ 242 p. 169, 2. 3.

Ἕλληνος δ' ἐγένοντο φιλοπτόλεμοι βασιλῆες,
Δῶρός τε Ξοῦθός τε καὶ Αἰόλος ἱππιοχάρμης.

§ 245 p. 171, 3. στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.

§ 247 p. 172, 3. τὸ γὰρ δωδεκάεδρον εἴκοσι γωνίας στερεὰς ἔχει.

§ 249 p. 174, 4. διεξετρύπησαν καὶ ἐξέδραμον.

§ 257 p. 181, 1. τουτέστιν ἀπεδοκίμασαν καὶ ἐξεκήρυξαν οἱ Πυθαγόρειοι.

§ 265 p. 187, 1. 2.

Πυθαγόρης ἔγγιστα χρόνων ἑκατὸν βιοτεύει·
τεσσαράκοντα δ' ἑνὸς λειπομένους ὀφελεῖ.

---

scholii scripturam Iulianus Epist. 76 p. 599, 10 ed. Hertl.: μὴ λίαν ᾖ κοινὸν προοίμιον τὸ «τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα»· τὰ δὲ ἐφεξῆς οἶσθα δήπουθεν, ἀλλὰ καὶ ἔχεις. οἶσθα μὲν γὰρ ἅτε λόγιος ὢν καὶ φιλόσοφος τὸ ἑπόμενον αὐτῷ, ἐμὲ δὲ ἔχεις φίλον, εἴπερ οὖν ἄμφω ἐσθλοί ἐσμεν. quibus verbis non Soph. Ai. 1352 indicatur, id quod Eustathius Il. p. 800, 9 contendit, sed Euripidis locus supra allatus. **p. 196, 21.** μή τόν vel μή τον ***F*** ut opinor: librarius videtur voluisse κἂν μὴ αὐτὸν ὅσσοις εἰσίδω, poetae reddiderim κἂν μή νιν ὅσσοις εἰσίδω. haud raro αὐτόν vel αὐτούς pro νιν substituerunt librarii. huc rettulerim Soph. Phil. 1369: ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς. numeris requiri compositum verbum ἐξαπόλλυσθαι vidit Doederlein, sed minus recte κακῶς ἔα αὐτοὺς scribi voluit; utique praeferendum ἔα κακῶς νιν ἐξαπόλλυσθαι κακῶς.

2. 3. Ἕλληνος — ἱππιοχάρμης] Hesiodi fr. 32 ed. Goettl. sive fr. 25 ed. Kink. testimonio isto confirmatur Cobeti emendatio, qui τὸν Ἡσίοδον (pro αὐτὸν εἰς ῥόδον) Iamblicho reddidit, nec dubitamus quin scholium antiquius sit quam librorum Iamblicheorum corruptela. **2.** φιλοπτόλεμοι βασιλῆες] φιλοπόλεμοι βασιλῆες ***F***, φιλοπτολέμου βασιλῆος Schol. Lycophr. p. 92, 23 ed. Kink., θεμιστοπόλοι βασιλῆες vel θεμιστοπόλου βασιλῆος al. **4.** στεῦτο — ἑλέσθαι] Od. λ 584. δὲ om. *C*. **7.** διεξετρύπησαν καὶ ἐξέδραμον ***F***, ἐξέδραμον ἐξετρύπησαν ***P***, ἐξετρύπεισαν ἐξέδραμον *C*. **8. 9.** interpretatio manu recenti in ***F*** scripta spectat ad ἔωσαν scripturam manifesto vitiosam, quam certa emendatione sustulisse mihi videor. **11. 12.** Πυθαγόρης — ὀφελεῖ] epigramma novicium ex Iamblichi verbis factum, cuius extremum vocabulum ὀφελεῖ non expedio.

§ 267 p. 190, 2. ὅτι καὶ ὁ Παρμενίδης ὁ ἐξ Ἐλέας Πυθαγόρειος ἦν. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι καὶ Ζήνων ὁ ἀμφοτερόγλωσσος ὁ καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς διαλεκτικῆς παραδούς, ὥστε ἐκ Πυθαγόρου ἤρξατο ἡ διαλεκτική. ὡσαύτως δὲ ἡ ῥητορική· Τισίας γὰρ καὶ Γοργίας καὶ Πῶλος Ἐμπεδοκλέους τοῦ Πυθαγορείου μαθηταί.

§ 267 p. 192, 11. ὅτι καὶ ὁ Σάμιος Μέλισσος Πυθαγόρειος ἦν.

§ 267 p. 193, 4. ὅτι καὶ ὁ Κυρηναῖος (Θεόδωρος) Πυθαγόρειος (ἦν) ὁ συνακμάσας Σωκράτει.

---

1. Ἐλέας] ἀλέας teste Vitellio *F*. 2. Ζήνων ὁ ἀμφοτερόγλωσσος] respicitur Timonis Phliasii fr. 5 ed. Wachsm.: ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν Ζήνωνος, quae verba habet praeter alios David in Schol. Aristot. ed. Berol. p. 22 b 28. 7. Θεόδωρος om. *F*, supplevit E. Rohde. Πυθαγόρειος] πειθαγόρειος *F*. 8. ἦν om. *F*, addidit E. Rohde.

EPIMETRUM

DE PYTHAGORAE AUREO CARMINE.

Pythagorae vel Pythagoreis tribuuntur χρυσᾶ ἔπη, exile carmen septuaginta fere versuum heroicorum, quod diu tanto opere placuit literatis hominibus ut vix ullum poema Graecum saepius aut descriptum sit aut editum. Istud carmen siquis hodie legerit ita ut suo malit uti iudicio quam aliorum placita sequi, plumbeum facilius appellabit quam aureum: adeo ineptum et barbarum est dicendi genus, tam monstrose congestae sunt eodem sententiae nullo modo inter se cohaerentes. Nihilo minus ne nunc quidem desunt qui farraginem istam diversissimis ex elementis temere conflatam classicae quae dicitur Graecarum literarum aetati imputent. Velut circa belli Peloponnesiaci tempora vel paulo post vixisse aurei carminis auctorem contendit Mullachius (Hieroclis comm. p. XIV sq.), cui astipulatus est R. Volkmann Comment. epic. p. 33. Nec multum discrepare videtur G. Bernhardy (Hist. lit. Gr. ed. tert. II, 1 p. 538), qui potiorem aurei carminis partem ante Alexandri M. aetatem compositam esse non negat, sed hanc quam nos tenemus formam carminis a novicio poeta repetendam existimat, extremos autem versus quinque segregat tanquam semidocti interpolatoris additamentum [1]).

---

[1]) Ipsa verba viri eximii haec sunt. «*Wollte man den Kern in den Attischen Zeitraum aufrücken, so setzt doch das uns vorliegende Ganze,*

Has opiniones cum probare non possem, undecim abhinc annos de Pythagorae aureo carmine scripsi commentationem, qua ostendisse mihi videor poematium istud circa initium quarti post Christum natum saeculi scriptum esse a compilatore, qui ut credulum vulgus deciperet et opusculo quod Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη inscripsit veritatis speciem conciliaret, vetustiores quosdam Pythagorae vel Pythagoreorum versus sibi arrogarit. Disputationem meam (*Bulletin de l'Acad. Imp. des sciences de St. Pétersbourg* XVIII p. 472—501 sive *Mélanges Gréco-Romains* III p. 546—588) haud improbavit Theodorus Gomperz (*Rhein. Mus.* 32 p. 475), neglexerunt alii qui postea quaestionem a me motam obiter tetigerunt, velut Ed. Zeller et Tycho Mommsen[2]). Nec mentionem fecit commentationis illius qui a. 1878 uberius de aureo carmine disputavit C. G. Cobet Collect. crit. p. 460—469, cuius disputationis argumentum paucis indicabimus. Commemorat Cobet Pythagorica quaedam versibus conscripta, sed sermoni propiora et humi repentia pleraque omnia. Ex his et similibus conflatam esse dicit syllogen quandam praeceptorum, quae sero nati Neoplatonici splendido sed falso nomine χρυσᾶ ἔπη appellarint. «Τὰ χρυσᾶ ἔπη nescio quis incertum quo tempore

---

schon wegen seines zum Theil trivialen Ausdrucks, eine späte Redaktion voraus; am spätesten schob endlich ein halbgelehrter Kompilator die fünf Verse des Epilogs an».

[2]) Tych. Mommsen in diligentissima commentatione Lipsiae a. 1879 edita, cui titulus est «*Die Präpositionen* σύν *und* μετά *bei den nachhomerischen Epikern*», p. 8 his utitur verbis: «*Dagegen finden wir in den sicher unechten, vielleicht erst der Alexandrinischen Periode angehörigen Sprüchen des Pythagoras nur* μετά *c. gen., beidemal höchst prosaisch* (*Carm. aur. 11. Fr. apud Diog. Laert. VIII*, *7*)». Ed. Zeller in operis amplissimi de Graecorum philosophia vol. I posteaquam improbavit Mullachii sententiam, qui Lysidi aureum carmen vindicari voluit, sic pergit: «*das kleine Werk ist so farblos und unzusammenhängend, dass es eher wie eine spätere Zusammenstellung von Lebensvorschriften aussieht, die vielleicht zum Theil schon länger in gebundener Form im Umlauf waren*». Haec leguntur in edit. alt. p. 215, nec discrepat quarta editio (p. 269), quae prodiit a. 1877.

consarcinavit ex iis, quae Pythagorae aut Pythagoreorum aut erant aut esse putabantur. Farrago est incondita versuum diversae aetatis et coloris et stili in aliis brevior, auctior in aliis. Multa in antiqua sylloge legebantur, quae nunc sine vestigio perierunt; multa contra accesserunt nova et veteribus inaudita, non minus a sententia veterum quam sermone abhorrentia». Vestigia huius carminis quae apud veteres extant ut indaget affert locos Chrysippi, Plutarchi, Galeni, Clementis Alex., Porphyrii, qui non nullos aurei carminis versus commemorent. Tum examinat aureum carmen, in quo multa ostendit inesse inepte et vitiose dicta: denique claudit disputationem his verbis, «si quis tamen carmen aureum probare volet et admirari, *non equidem invideo, miror magis*». Cobetus ubi censuram agit aurei carminis quaedam sagaciter observavit: at quaestionem longe gravissimam de tempore quo aureum carmen consutum sit intactam reliquit: qua de re quae a me a. 1873 dicta erant, neque confirmanda duxit neque refutanda, sed more suo neglexit. Hanc ipsam propter causam haud inutile visum est summam disputationis meae hoc loco repeti. Non incommodum arbitror locum, quoniam qui norit aureum carmen antiquissimus scriptor est Iamblichus.

Ac primum ipsum carmen afferri consentaneum est. Cuius cum codices extent innumeri, plerique omnes novicii et pessimi, nemo adhuc extitit qui apparatum criticum suppeditaret plenum et omnibus numeris absolutum, nec facile arbitror inventum iri qui laborem istum parum fructuosum subeat. Penes me collationes sunt duorum librorum, Vindobonensis (Cod. phil. gr. 314, quem *S* litera indico) et Monacensis (August. 490, qui *m* litera significatur). Optimae notae est liber Vindobonensis saeculo X scriptus, cuius lectiones indicavit Th. Gaisford in Hieroclis commentario aurei carminis subiuncto Stobaei Eclogis a. 1850: accuratiorem libri collationem humanissime mecum communicavit Sigofredus Mekler. Codex Monacensis, cuius collationem Ludovici Mendelssohni amicitiae debeo, saeculo XV vel XVI scriptus scatet vitiis, sed memorabilis est eo nomine quod unus quantum

scimus versui 39 subicit duos versus a Porphyrio servatos et ex ipso ut opinor Porphyrio haustos. Lectiones codicis Monacensis non attuli nisi potiores. Item scripturae varietates quas vel editores suppeditant vel ex decem libris Florentinis protulit nuper V. Puntoni (*Studi di filologia greca pubbl. da E. Piccolomini*, Vol. I p. 188 sqq.) in usum vocavi ita ut vitia vulgaria neque ulli usui futura silentio praeterirem.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ [3]).

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
τίμα καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυοὺς
τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
τούς τε γονεῖς τίμα τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.
πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι,
μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε·
γαστρὸς μὲν πρώτιστα καὶ ὕπνου λαγνείης τε
καὶ θυμοῦ. πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου

[3]) Titulum praemisi eum qui simplicitate commendaretur atque auctoris consilio maxime videretur convenire. Πυθαγορικὰ χρυσᾶ ἔπη praebet *m*, Πυθαγορικὰ ἔπη τὰ οὕτως ἐπικαλούμενα χρυσᾶ στοιχείωσιν περιέχοντα τῆς τελειοτάτης τῶν Πυθαγορείων (πυθαγορίων *S*, πυθαγορικῶν al.) φιλοσοφίας *S* al., quidam Πυθαγόρου (vel Πυθαγορικὰ vel Πυθαγόρεια) ἔπη τὰ καλούμενα χρυσᾶ. nec desunt qui versus praemittant, Πυθαγόρου Σαμίοιο ἔπη τάδ' ἔνεστι τὰ χρυσᾶ vel ἔπη τὰ χρυσᾶ τοῦ σοφοῦ Πυθαγόρου.

4. τούς τε] σούς τε al. et fortasse *S*. ἐκγεγαῶτας] ἐγεγαῶτας hoc loco *S*, ἐγγεγαῶτας idem in Hieroclis comm. **5.** ἄριστος] ἄρεστος *S*. **6.** ἐπωφελίμοισι] ἐπωφελίαισι *S* al., ἐπωφελίοισι vel ἐπωφελέεσσι al. fortasse praeferendum ἔργοισι τε ὠφελίμοισιν: concessus enim in hac versus sede est hiatus, quem saepissime veteres et recentiores correctores male sustulerunt. **7.** μηδ'] μὴ δ' *Sm*. ἔχθαιρε] ἔχθειρε *S*. μικρῆς] μικρᾶς *m* al. **11.** πρήξῃς *S*, πρήξης *m* (ubi iota subscr. constanter omittitur), πρήξεις al. multi.

μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε,
μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι,
χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι·
ὅσσα τε δαιμονίαισι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε μηδ' ἀγανάκτει.
ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσιν.
πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται,
πράως εἶχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ
πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστιν.
βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ
ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε

13. ἄσκει] ἀσκεῖν *Sm* plerique al. **14.** μηδ'] μὴ δ' *Sm.* **15.** πέπρωται ἅπασι] πέπροται ἅπασιν *S.* **16.** φιλεῖ *S* al., φίλει *m* al. ἄλλοτ'] ἄλλοστ' *S.* ὀλέσθαι] ὀλέσσαι al. **17.** ὅσσα τε] ὅσσα δὲ *m* al. δαιμονίαισι *Sm* al., δαιμονίῃσι al. **18.** ἣν ἂν] ὧν ἂν *m* al. ἔχῃς] ἕλῃς *m* al. ταύτην] πράως *m* al. μηδ'] μὴ δ' *Sm.* **20.** δίδωσιν *S* al., δίδωσι plerique. **21.** λόγοι om. *S* al. **24.** εἶχ'] ἴσχι' *m*, ἴσχ' al. **25.** μήτε λόγῳ] μήτε λόγος *m* al. παρείπῃ] παρέλθῃ malim. μήτε τι ἔργῳ] μήτέ τι ἔργον *m.* **26.** μηδ'] μὴ δ' *Sm*, μήτ' al. ἐστιν *Sm* al., ἐστι al. **27.** μωρὰ] μωρα (s. acc.) *S*, μῶρα pauci. **28.** πρήσσειν] πράσσειν *S* al. **29.** μετέπειτ'] μετέπειτα *S.* ἀνιήσῃ] ἀνιήσει *m* al. **30.** πρῆσσε] πρᾶσσε *S* al. μηδὲν τῶν] μηδὲν ὧν *S* al., μηδεὲν ὧν (sic *m*) vel μηδὲ ἓν ὧν al. διδάσκευ] διδάσκου *m* al. **32.** ὑγιείης] ὑγιείας *S* al. **33.** σίτου] σίτων *m* al.

ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσει.
εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον ἄθρυπτον.
καὶ πεφύλαξο τοιαῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων,
μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι
πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπευ.
ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα, τούτων χρὴ ἐρᾶν σε·
ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει·
ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον
θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας
γνώσεαι ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται ᾗ τε κρατεῖται·
γνώσῃ δ', ᾗ θέμις ἐστί, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν μήτε τι λήθειν·
γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας,

---

34. ἀνιήσει] ἀνιήσῃ *S* al. **36.** πεφύλαξο τοιαῦτα] πεφύλαξο ταῦτα *S*, πεφύλαξό γε ταῦτα al. **37.** δαπανᾶν] δαπανῶν *S* al., δαπάνα coni. Cobet Coll. crit. p. 466. **38.** μηδ'] μὴ δ' *Sm.* **39.** πρῆσσε] πρᾶσσε *S* al. ταῦθ' ἅ σε μὴ] ταῦτα ἃ μή σε *S.* βλάψει] βλάψῃ *S* al. huic versui unus subicit *m* hos hexametros quos servavit Porphyrius de vit. Pyth. § 40:

πρῶτα μὲν ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος ἐξυπαναστὰς
εὖ μάλα πιπνύειν ὅσ' ἐν ἤματι ἔργα τελέσσεις.

40. μηδ'] μὴ δ' *Sm.* **43.** δ' om. *S.* **44.** τέρπευ *m* al., τερπ̈ *S*, τέρπου al. subiciunt *m* al. hunc versum:

ταῖς αὐταῖς ἀρεταῖς ποιεῦ φίλον ὅν κ' ἐθέλησθα,

quae verba ex v. 5 detorta esse agnovit Harlesius. **48.** ἀενάου] αἰενάου *m*, ἀεννάου al. haud pauci. **50.** γνώσεαι] γνώσῃ al. **51.** ᾗ τε — ᾗ τε] ἥ τε — ἥ τε *S.* **52** et **53** om. *m.* **52.** γνώσῃ δ' ᾗ] γνώσῃ θ' ἢ *S.*

τλήμονας, οἵτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὔτ' ἐσορῶσιν
οὔτε κλύουσι, λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασιν.
τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
εἰ πᾶσιν δείξαις οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω
ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
ἀλλ' εἴργου βρωτῶν ὧν εἴπομεν ἔν τε καθαρμοῖς
ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

---

55. τλήμονας] τλήμονες al., qua lectione admissa habemus eandem structuram atque in Il. Z 396: Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος, Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ. Epigr. Kaib. 467, 4: λιποῦσαν ἀπεχθέα δάκρυα μητρί, μητέρα τὴν μήπω πικρὸς ἔμαρψ' Ἀίδης. **56.** συνίσασιν] συνίασιν (sic *S*) et συνιᾶσι al., συνιεῖσιν *m*. **57.** μοῖρα βροτῶν] μοῖρ' αὐτῶν *S*. ὡς δὲ] οἱ δὲ *S* plerique. κύλινδροι] κυλίνδροις *S* al. **59.** λυγρὴ] λυγρὰ *S*. **60.** προάγειν] προσάγειν *m* al. **61.** ἦ πολλῶν κε] ἦ πολλῶν τε *Sm* al., fortasse ἐκ πολλῶν κε praeferendum, cf. qnae in appendice ad Soph. El. 987 sq. ed. Schneidew. attuli. item potest dubitari an τε cum editoribus quibusdam in γε mutandum sit. λύσειας] παύσειας *m* al. **62.** εἰ πᾶσιν] ἢ πᾶσιν *m* al. δείξαις οἵῳ τῷ] δείξειας ὁποίῳ malim. **63.** ἐστὶ βροτοῖσιν] ἔστ' ἀνθρώπων *m*. **70.** σῶμα ἐς *Sm* ceteri propemodum omnes, σῶμ' εἰς (sic Gaisford. ed. et G. Wolff Porph. de philos. ex orac. haur. p. 178) scribi nolim. **71.** οὐκέτι *m*, οὐκ ἔτι *S* al.

Siquis attente hoc poema legerit, facile intelleget mediocrem esse poetam ac novicium. In numeris quidem pauca sunt quae omnino displiceant. Velut non uno nomine improbandus est v. 32: οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή. Ingratissima est auribus ἡ κατὰ τέταρτον τροχαῖον διαίρεσις quam habemus

6: πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι,
37: μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων,
70: ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς.

Inprimis vero offensioni est hiatus v. 53 admissus:

ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν μήτε τι λήθειν.

Sed facile excusamus istos naevos, praesertim cum nesciamus an vitia quaedam librariis potius quam auctori sint imputanda [4]). At noviciam carminis aetatem monstrant formae quaedam vel omnino inauditae, ut εἰθίζομαι pro ἐθίζομαι bis usurpatum (v. 9 et 35), vel ab veterum usu alienae. Huc pertinet κτᾶσθαι passiva potestate dictum v. 16:

χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι,

ubi qui scribunt κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι, sententiae damnum inferunt [5]); scimus quidem ἐκτήθην et κεκτημένα formas apud veteres passivi esse generis, at κτῶμαι praesens eodem traductum labentis Graecitatis est indicium (cf. Herodian. I, 8, 2: πλούτου τε ἀκρατήτῳ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῶν μὲν προσκτωμένων ἀεὶ καταφρονή-

---

[4]) V. 6 fortasse scribendum esse ἔργοισί τε ὠφελίμοισιν supra diximus p. 204. Nec dubitarem, si antiqui poetae carmen haberemus, v. 70 temptare, ubi scribi poterat ἐς αἰθέρα λευρὸν ἀνέλθῃς, sicut λευρὸν οἶμον αἰθέρος dixit Aeschylus Prom. 394 et αἰθέρα λευρόν dixisse videtur Eur. Andr. 1228. Denique v. 53 vix dubito quin aurei carminis auctor ὥστε σε μήτ' ἀνάελπτ' ἐλπίζειν scripserit secundum Hesiodeum ἀνάελπτα παθόν τες (Theog. 660).

[5]) Permirum est quod statuit Doederlein in Il. I 230, qui ὀλέσθαι formae activam potestatem vult tribui.

σει, τῶν δ' οὔπω παρόντων ἀπλήστῳ ἀντιποιήσει. Cassius Dio XXXVIII, 38, 3: διὰ τῶν αὐτῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ κτᾶται τὰ ἀγαθὰ καὶ σῴζεται. Synesius de provid. p. 125 C: κακία μὲν γὰρ αὐτοδίδακτον, ἀρετὴ δὲ σὺν πόνῳ κτᾶται. Eustath. Macremb. VIII, 7, 1: αἳ δ' ἦσαν πολλοῦ τοῖς βαρβάροις τιμώμεναι καὶ πολλοῦ τοῖς ἐξ Ἀρτυκώμιδος κτώμεναι). Non magis convenit antiquo scriptori quod v. 70 habemus, ἀπολείψας σῶμα: ἔλειψα pro ἔλιπον dixerunt novicii scriptores (cf. Lobeck Phryn. p. 713 sqq.), apud veteres exemplum quod certum sit frustra quaesiveris. Inaudita propemodum est quae v. 66 extat forma ἐξακέσας, cui tutandae non habeo quod afferam praeter Marcell. Sid. de piscibus 98: σμαρίδες αὖ λεῖαι μυρμηκώεντα (l. μυρμηκιόωντα) κάρηνα ῥηιδίως θαμινάς τ' ἀκρογορδόνας ἐξακέουσιν, et Hesych.: ἀκέουσι· θεραπεύουσι. Nam quod ex Hippocrate (vol. 2 p. 406 ed. Erm.) affertur ἀκέουσι mutandum esse in ἀρκέουσι dudum docuit Lobeck in Buttm. Gramm. II p. 104.

Multo magis quam ea quae modo commemoravimus offensioni sunt alia carminis istius vitia: dicendi genus est perversum ita ut sententiae simplicissimae et tritissimae inepte obscurentur, argumentum exile, praecepta quaedam puerilia vel inania, cum id quod gravissimum et cognitu dignissimum erat reticeatur, eaedem sententiae et verba eadem bis et ter repetuntur, denique notiones diversissimae et sententiae toto caelo distantes miro modo iunguntur omniaque sine ullo ordine aut certo consilio temere miscentur. Exempla quibus demonstrentur quae diximus post Cobeti disputationem supra commemoratam apponi cum vix opus sit, pauca delibasse sufficiet.

Primis quattuor versibus sententia continetur ea quam habemus in Eurip. fr. 219: θεούς τε τιμᾶν τούς τε θρέψαντας γονῆς[6]), et Phocyl. qui dicitur v. 8: πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο

---

[6]) Sic pro γονεῖς scripsi in Eurip. fragm. edit. min. p. 52, quem librum sicut alibi (cf. Herm. XI p. 303 sq. 515) ita hoc de loco disputans in Herm. XVII p. 345 non debebat neglegere Wilamowitz-Moellendorff.

γονῆας. Quantis vero ambagibus aurei carminis auctor sententiam simplicissimam effert et quam absurde admiscet res alienas! Pro διάκεινται (v. 1) sunt qui probent id quod librorum fide caret διάκειται: sive hoc sive illud praetuleris, additamentum est inutile et διακεῖσθαι verbum hoc loco ineptum: rectius pro νόμῳ ὡς διάκεινται dici poterat πατρίοισι νόμοισιν. Inter deos et heroes inepte ὅρκος interponitur; praepostero ordine commemorantur θεοί ἥρωες δαίμονες, ubi θεοί δαίμονες ἥρωες dicendi erant, nec placet egestas sermonis quae cernitur in verbis θεοὺς τίμα, σέβου ὅρκον, σέβε δαίμονας, γονεῖς τίμα. Mire dictum est τοὺς ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας, cum οἱ ἐκγεγαῶτες non possint esse nisi filii et filiae: liberi enim nostri eodem omnes cognationis vinculo nobiscum coniuncti sunt, ita ut ἄγχιστα adverbium ferri non possit. Poeta cum manifesto de proximis cognatis agat, non intercedam siquis duce *S* libro τούς τ' ἄγχιστ' ἐγγεγαῶτας requirat: quamquam ne ista quidem iunctura usu dicendi videtur commendari[7]). Sed utcunque ea de re statueris, utique cum parentibus parum recte copulantur proximi cognati: digni sunt qui colantur parentes, cognatos diligi potius quam coli par est.

V. 6 habemus hoc praeceptum: πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι. Cedere debemus verbis non eius qui miti oratione utatur sed qui sapiat et recta suadeat, ergo λόγοις non πραέσι sed χρηστοῖς vel σοφοῖς. Quo autem pacto iubeamur ἔργοις εἴκειν iisque ὠφελίμοις et utrum nostro an suasoris commodo inservire nos par sit, mihi obscurum est.

Non minus mira sunt quae statim sequuntur (v. 7 et 8),

μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.

[7]) Proximi cognati appellantur ἀγχιστεῖς, proxime cognatum esse alicui dicitur plerumque ἐγγυτάτω τινὸς εἶναι γένει, interdum ἐγγυτάτω τινὶ εἶναι γένους. Ad verba quae sunt τούς τ' ἄγχιστ' ἐγγεγαῶτας proxime accedit quod in Dicaeogenis fr. 1, 3 coniecit Meinekius, θᾶσσον θυραίοις — ἢ τοῖσιν ἄγχιστ' ἐν γένει πεφυκόσιν, at incertissima est ista coniectura, cum libri praebeant ἢ τοῖς ἀνάγκης ἐν γένει πεφυκόσι.

Inane est prioris versus praeceptum, quandoquidem nemo sanus propter leve peccatum odit amicum. Sensu cassa sunt quae accedunt verba ὄφρα δύνῃ: non odisse amicum propter leve peccatum vel ut rectius dicamus ignoscere levibus amicorum delictis semper possumus. Quae adduntur, δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει, ubi ἐγγύθι ναίει verba desumpta sunt ex Hesiod. Op. 288, edoceri velim quo modo concilianda sint cum praegressa sententia: ego nihil possum extricare nisi hoc quod absurdum est: «nunc potes amico leve peccatum remittere; hac facultate si non usus fueris, facile potest fieri ut coactus amico leve peccatum remittas». Ceterum ipsa sententia extremorum verborum displicet: necessarium arbitramur non tam id quod possumus, quam id quo egemus. Prope necessitatem habitat non δύναμις sed χρεία, ut ait Chaeremon fr. 18 p. 611: χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ[8]).

V. 14—16 quale sit istius poetae ingenium luculentissime monstrant:

μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε,
ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι,
χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.

Rectius dicturus erat carminis auctor μηδ' ἀλογίστως ἔχε περὶ μηδέν, quoniam temeritas quaevis improbanda est et vitanda: nunc iubemur cavere ne temeritas in consuetudinem abeat, quasi ut aliis in rebus ita in temeritate modus sit servandus. Quae statim subiunguntur ἀλλὰ γνῶθι κτέ. quivis videt cum iis quae περὶ τοῦ μὴ ἀλογίστως ἔχειν modo dicta erant nullo modo cohaerere: an temerarius homo nescit moriendi necessitatem omnibus instare hominibus, opes autem solere modo acquiri, modo amitti, hoc est, morti nos omnes deberi et divitias esse fluxas et fragiles? Tali modo constipare quae inter se non cohaererent non potuit nisi homo ἀλογίστως ἔχειν εἰθισμένος. Nec melior existet

---

[8]) Haud scio an corrigendum sit οὐκ ἀπῴκισται μακράν. Cf. Eur. fr. 257, 2. Men. mon. 572. Phil. Iud. vol. 2 p. 421. Clem. Alex. Paed. p. 192.

sententiarum nexus, si scripseris κτήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι: qua scriptura admissa praeceptum nanciscimur novum sane et inauditum; iubemur enim studere alias parandae alias perdendae pecuniae.

Ceterum post v. 14 nequaquam opus erat dici βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου v. 27 et λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου v. 39. Similiter alibi repetit aureus poeta easdem sententias vel formulas. Compares v. 26: (μηδείς σε παρείπῃ) πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι. 29: τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει. 34: μέτρον δὲ λέγω τόδ' ὃ μή σ' ἀνιήσει. 36: πεφύλαξο τοιαῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει. 39: πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψει. Qui versus etiam alio nomine memorabiles sunt: commendat poeta quae utilia futura sint, quae nocitura sint vetat; sed quae potissimum sint vitanda, quae expetenda, reticet, eaque arte efficit ut videatur aliquid dicere, cum re vera nihil dicat.

Multa sunt in hoc carmine quae vix possint intellegi, maxime vero obscuritate verborum et perversitate laborant v. 63—66, ubi mera habemus aenigmata. Quam dicat poeta ἱερὰν φύσιν (v. 64), nescio: Hierocles p. 156, 6 ed. Gaisf. philosophiam dici existimat, qualis interpretatio ut philosopho placeat, haud facile probabitur philologo. Nec potest perversius fingi dicendi genus quam quod v. 46 extat, ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει. Denique ad indolem poetae cognoscendam sufficiet versus extremus,

ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός.

Recte dici poterat ἀθάνατος καὶ ἀγήραος: coniuncta eiusdem potestatis adiectiva ἀθάνατος ἄμβροτος nec rationi neque usui dicendi conveniunt[9]). Sed verba θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητός desumpta sunt ex Emped. v. 355 St., unde suspicio oritur quam aliunde

---

[9]) Vitiosum arbitror locum Homericum, cuius Th. Zielinski me admonuit, Od. π 212: ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠὲ κακῶσαι, ubi pro θνητὸν βροτὸν scripserim βροτὸν ἀνέρα.

confirmari ostendemus, non poetae deberi aureum carmen sed compilatori, qui alienos versus suo carmini inseruerit.

Iam quaeritur χρυσᾶ ἔπη ea quae ad nos pervenerunt utrum eandem primitus faciem ostenderint an decursu temporis varios per casus exuerint genuinam formam, ita ut vel vitiis et corruptelis innumeris vel lacunis vel interpolatorum libidine depravatum carmen olim haud invenustum ad eam quam nunc miramur et indignamur foeditatem redigeretur. Felici casu accidit ut dubitatio ista certa ratione possit expediri: continua testimoniorum serie confirmatur id quod ex ipso carmine colligere quivis facile poterat, non librariis aut correctoribus imputandam esse incredibilem aurei carminis ineptiam, sed ipsi poetae, h. e. compilatori illi et falsario qui, ut credulum semidoctorum hominum vulgus deciperet, opusculo diversis ex elementis conflato splendidum Pythagorae nomen et magnificum aureorum versuum titulum praefixerit.

Versus carminis aurei multi a recentioribus scriptoribus afferuntur: quo in genere quae alii collegerunt locis haud paucis aucta proponemus.

V. **1** et **2** affert Iambl. de Pyth. § 144: μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθήκης τῆς «ἀθανάτους — ἀγαυούς». Proclus in Tim. I p. 62 F: ὥσπερ εἰώθασι λέγεσθαι παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις τὸ «ἀθανάτους — τίμα». **4** Stob. Flor. 79, 11: Πυθαγόρου ἐκ τῶν χρυσῶν ἐπῶν. «τούς τε — ἐκγεγαῶτας». **7** et **8** Simplicius in Epict. c. 30 p. 87, 31 ed. Did.: πειθόμενον τῷ χρυσῷ ὄντως ἐκείνῳ παραγγέλματι «μηδ' — μικρᾶς ὄφρα δύνῃ». **8** Genesius p. 89, 19 ed. Bonn.: τῆς ἀνάγκης κορυφουμένης, ἐπείπερ «δύναμις ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει». **9—16** Stob. Flor. 1, 15: Πυθαγόρου. «κρατεῖν δὲ ἐθίζεο — ἄλλοτ' ὀλέσθαι», ubi 12 μήτ' αὐτός habetur. **9** et **10** Ammonii τοῦ Ἑρμείου εἰς τὰς πέντε φωνὰς τοῦ Πορφυρίου ὑπόμνημα quod Berolini a. 1882 edidit E. Wellmann post Galeni qui fertur de partibus philosophiae libellum p. 27, 1 (cf. Schol. Aristot. ed. Berol. p. 10 b 7): «κρατεῖν δ' ἐθίζεο — ὕπνου καὶ φιλότητος». **12** Galenus περὶ διαγνώσεως καὶ θεραπείας τῶν ἐν τῇ

ἑκάστου ψυχῇ ἰδίων παθῶν c. 5 vol. V p. 26 ed. K.: πειθόμενος τῷ φάντι «πάντων — σαυτόν». Stob. Flor. 24, 2: Πυθαγόρου. «πάντων — σαυτόν». Excerpta philos. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4 p. 426, 11: ἡνίκα ἐπᾴδομεν ἑαυτοῖς τὰ τῷ ὄντι χρυσᾶ ἔπη Πυθαγόρου, τὸ «πάντων — σαυτόν». **17** et **18** Plut. Consol. ad Apollonium c. 29 p. 116 E: καλῶς δ' οἱ Πυθαγόρειοι παρεκελεύσαντο λέγοντες «ὅσσα δὲ — ἀγανάκτει», ubi 18 ταύτην ἔχε legitur. Pseudo-Plut. V. Hom. c. 153 p. 146, 20 ed. Did.: παρὰ τοῦτο δέ ἐστι τὸ Πυθαγορικόν, «ὅσσα τε δαιμονίαισι — ἀγανάκτει». Stob. Flor. 108, 27: Πυθαγόρου. «ὅσσα δὲ — ἀγανάκτει», ubi 18 ὧν ἂν μοῖραν ἔλῃς scribitur. **21—26** et **39** Stob. Flor. 3, 21: Πυθαγόρου ἐκ τῶν χρυσῶν ἐπῶν. «πολλοὶ δ' — βέλτερόν ἐστι. πρῆσσε — πρὸ ἔργου», ubi 23 ψεῦδος δ' ἤν σοί τι γένηται, 24 ἐπὶ πᾶσι, 39 ἅ σε μὴ βλάπτει legitur. **32—35** Stob. Flor. 101, 1: Πυθαγόρου. «οὐδ' ὑγιείας — ἄθρυπτον», ubi 32 τῆς κατὰ σῶμ' extat. **37** et **38** Stob. Flor. 15, 7: Πυθαγόρου. «μὴ δαπανᾶν — ἄριστον», ubi ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων verba in ἀπειροκάλως ἔνι ἡμῶν corrupta sunt. **39** Stob. Flor. 3, 21 (vide quae supra de v. 21—26 diximus). **40—44** Arrianus Dissert. Epictet. III, 10, 2. 3: ἑκάστου δόγματος ὅταν ἡ χρεία παρῇ (l. ὅταν ᾖ χρεία), πρόχειρον αὐτὸ ἔχειν δεῖ· ἐπ' ἀρίστῳ τὰ περὶ ἀρίστου, ἐν βαλανείῳ τὰ τοῦ βαλανείου, ἐν κοίτῃ τὰ περὶ τῆς κοίτης· «μηδ' ὕπνον — χρηστὰ δὲ τέρπου», ubi 41 pro τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν extat λογίσασθαι ἕκαστα[10]), 42 fluctuare videtur scriptura inter ἐκτετέλεσται et οὐκ ἐτελέσθη, 43 habetur ἀπὸ τοῦδε ἐπέξιθι. Iidem versus apponuntur in Ammonii τοῦ Ἑρμείου εἰς τὰς πέντε φωνὰς τοῦ Πορφυρίου commentario p. 27, 5 ed. Wellm., ubi 43 est αὐτὰρ ἔπειτα (pro καὶ μετέπειτα). **40—42** et **44** Excerpta philos. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4 p. 426, 19: ἡνίκα πάλιν ἐπᾴδωμεν ἑαυτοῖς τὰ αὐτὰ χρυσᾶ ἔπη· «μηδὲ ὕπνον — οὐκ ἐτελέσθη; αἰσχρὰ μὲν ἔπρηξας, ἐπιπλήσσεο· ἐσθλὰ δέ, τέρπου». **40—42** Porph. de

---

[10]) Similiter λογίσασθαι ἕκαστον habet Hierocles p. 117, 9 et p. 118, 11 ed. Gaisf., τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν idem p. 114, 11.

Pyth. § 40: πρὸ μὲν οὖν τοῦ ὕπνου ταῦτα ἑαυτῷ τὰ ἔπη ἐπᾴδειν ἕκαστον· «μηδ' ὕπνον — ἐτελέσθη;» Latine reddidit Ausonius Idyll. 16, 14—16: *non prius in dulcem declinat lumina somnum, omnia quam longi reputaverit acta diei: qua praetergressus? quid gestum in tempore, quid non?* **40** et **42** Arrianus Dissert. Epict. IV, 6, 32—35: τὸ τοῦ Πυθαγόρου «μηδ' ὕπνον — προσδέξασθαι» ἐνταῦθα παρατέθεικε. «πῆ παρέβην» τῶν πρὸς κολακείαν; «τί ἔρεξα;» μή τι ὡς ἐλεύθερος, μή τι ὡς γενναῖος; — ἀναπόλει τὰ πεπραγμένα. «πῆ παρέβην» τῶν πρὸς εὔροιαν; «τί ἔρεξα» ἢ ἄφιλον ἢ ἀκοινώνητον; «τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη» πρὸς ταῦτα; **42** Plut. de superst. c. 7 p. 168 B: προσκρούσας ἐν πολιτείαις — τὴν αἰτίαν ἐξ αὑτοῦ καὶ τῶν περὶ αὑτὸν σκοπεῖ· «πῆ παρέβην — ἐτελέσθη;» Plut. de curios. c. 1 p. 515 F: ἑκάστου πρὸς ἑαυτὸν λέγοντος «πῆ παρέβην — ἐτελέσθη;» Laert. Diog. VIII, 22 (Suid. v. Πυθαγόρας vol. II, 2 p. 548): λέγεται παρεγγυᾶν αὐτὸν (sc. Πυθαγόραν) ἑκάστοτε τοῖς μαθηταῖς τάδε λέγειν εἰς τὸν οἶκον εἰσιοῦσι· «πῆ παρέβην — ἐτελέσθη;» Themist. Orat. XIII p. 175 A: εἶτα οὐδὲ ἐπιλέγει αὑτοῦ εἰς τὸν ὕπνον ἰὼν «ποῖ παρέβην — ἐτελέσθη;» Eustratius Comm. ad Aristot. Eth. Nic. (Venet. 1536) fol. 1 a: ἵν' ἐν μηδενί ποτε τοῦ εὖ ἀπολείποιτο, ὡς ἐφ' ἑκάστου λέγειν τῶν πεπραγμένων ὡς Φωκυλίδης «πῆ παρέβην — οὐκ ἐτελέσθη;» Cic. de senect. 11, 38: *Pythagoreorum more exercendae memoriae gratia quid quoque die dixerim, audierim, egerim, commemoro vesperi.* **44** Clemens Alex. Paedag. p. 154: καί μοι δοκεῖ συνεὶς τοῦτο ὁ Σάμιος παραγγέλλειν Πυθαγόρας «δειλὰ μὲν — τέρπου». quae verba spectat Scholion ed. Dind. vol. 1 p. 439, 1: ἐκ τῶν χρυσῶν λεγομένων ταῦτα ἐπῶν. Iohannes Georgides in Boisson. Anecd. vol. 1 p. 12: αἰσχρὰ μὲν ἔπραξας, ἐπιπλήσσεο· ἐσθλὰ δέ, τέρπου. **45** et **46** Iambl. Protr. c. 3 p. 22 ed. Kiessl.: ἔστι δὲ καὶ ἄλλος τύπος γνώμαις χρώμενος — ὃν ἔχομεν παρειληφότες ἐν ἄλλοις τε καὶ ἐν τοῖς χρυσοῖς ἔπεσιν, ὧν ὀλίγα ἄττα δείγματα παραθετέον τὰ τοιαῦτα· «ταῦτα πόνει — θείας ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει». Georgius Cedr. vol. 1 p. 274, 18 ed. Bonn.: Πυθαγόρας δὲ ὁ Σάμιος — καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη ἔγραψεν — «ταῦτα» φησὶ «πόνει —

θείας ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει». **47** Iulianus Orat. VI p. 196 C: οὐδὲ ἐγεύσω τοῦ νέκταρος «οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς παραδόντα τετρακτύν» [11]). Macrobius Comm. in somnium Scip. I, 6, 41: *quaternarium quidem Pythagorei quem* τετρακτύν *vocant adeo — venerantur ut ex eo et iuris iurandi religionem sibi fecerint*, «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν». **47** sq. David Proleg. philos. in Schol. Aristot. ed. Berol. p. 14 b 40: ὁ τέσσαρα ἀριθμὸς πάνυ ἦν τίμιος παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀμνύοντες εἰς τὸν Πυθαγόραν δηλοῦσι λέγοντες «ναὶ μὰ τὸν ἀμετέραις ψυχαῖς — φύσεως». Georgius Cedrenus vol. 1 p. 275, 2 ed. Bonn.: ὅρκῳ τὰ λεχθέντα πιστοῦται, λέγων οὕτως «ναὶ μὰ — φύσεως». Proclus in Tim. p. 6 A: οἱ τὸν ἀριθμὸν ὑμνοῦντες πατέρα μακάρων καὶ ἀνδρῶν καὶ τὴν «τετρακτὺν παγὰν ἀενάου φύσεως». p. 155 D: οὕτω δὴ καὶ αὐτὴν τὴν «τετρακτὺν παγὰν ἀενάου φύσεως» ὕμνησεν ὁ τῶν χρυσῶν ἐπῶν πατήρ. Nicetae Comm. in Greg. Naz. vol. 2 p. 1227 ed. Colon.: ὤμνυον δὲ οὕτως οἱ τούτου (Pythagorae) μαθηταί, καθὼς ἐν τοῖς χρυσοῖς καλουμένοις ἔπεσιν αὐτοῦ φησί [12]), «ναὶ μὰ — φύσεως». Plerique et antiquissimi testes qui v. 47 et 48 afferunt, alterius versus hanc praebent formam,

παγὰν ἀενάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν,

nisi quod in fine constanter fere ῥιζώματ' ἔχουσαν in libris nostris habetur [13]). Sic Aetius de placitis philos. I, 3, 8 (Plut. de placitis philos. 1, 3 p. 877 A et Stob. Ecl. I, 10, 12 p. 302): διὸ καὶ ἐπεφθέγγοντο οἱ Πυθαγορικοὶ ὡς μεγίστου ὅρκου ὄντος τῆς τετράδος· «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ (sic Plut., κεφαλᾷ Stob.) παραδόντα

---

[11]) Imitatus est hunc versum Methodius Sympos. VI, 5 p. 30 ed. Iahn.: τεύξεσθε γὰρ τῶν ἐπαγγελμάτων, ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρας ζωᾶς δείξαντα κέλευθον. Propius ad Iuliani verba accedit quod ex codice Patmiaco edidit Sathas Bulletin de corresp. hellén. vol. 1 p. 6: οὐ μὰ τὸν ἐν στέρνοισιν ἐμοῖς (ed. ἐμοῖσι) σείοντα χαλινά.

[12]) Graeca verba debemus Rittershusio in Porph. p. 166 K.

[13]) Genuinam scripturam ῥίζωμά τ' ἔχουσαν non servarunt, ut opinor, nisi Theonis Smyrnaei codex A et Hippol. Refut. haer. p. 282.

τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν». Hippol. Refut. haer. p. 260: ὅθεν καὶ ὅρκος τις ἔστι τοῖς Πυθαγορικοῖς ἡ τῶν τεσσάρων στοιχείων συμφωνία. ὀμνύουσι δ' οὕτως· «ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ κεφαλᾷ παραδόντα τετρακτύν, πηγὴν ἀενάου φύσεως....... ἔχουσαν». Theo Smyrn. Expos. rerum mathem. p. 94, 6 ed. Hill.: διὸ καὶ ὅρκος ἦν αὐτοῖς (τοῖς Πυθαγορικοῖς)· «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, πηγὴν ἀενάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν». Sextus Empir. p. 209, 24 ed. Bekk.: οἱ Πυθαγορικοὶ ποτὲ μὲν εἰώθασι λέγειν τὸ «ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν», ὁτὲ δὲ τὸν φυσικώτατον ὀμνύναι ὅρκον οὑτωσί, «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ κεφαλᾷ — πηγὴν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν». p. 722, 4: ὀμνύοντες οὐ μόνον τὸν ἀριθμὸν ἀλλὰ καὶ τὸν ὑποδείξαντα αὐτοῖς τοῦτον Πυθαγόραν ὡς θεὸν διὰ τὴν ἐν ἀριθμητικῇ δύναμιν, λέγοντες «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν, πηγὴν — ῥιζώματ' ἔχουσαν». Porph. de Pyth. § 20: ἐπιφθεγγόμενοι πάντες ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτῶν βεβαιουμένοις «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν — ῥιζώματ' ἔχουσαν». Iambl. de vita Pyth. § 150: ἀναφέρεταί γε μὴν εἰς τοὺς Πυθαγορικοὺς καὶ τοιόσδε τις ὅρκος, αἰδῶ μὲν ποιουμένων ὀνομάζειν Πυθαγόραν, — διὰ δὲ τῆς εὑρέσεως τῆς τετρακτύος δηλούντων τὸν ἄνδρα· «οὔ, μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὑρόντα τετρακτύν, παγὰν — ῥιζώματ' ἔχουσαν». § 162: ὥστε εἰς ὅρκου σχήματα περιίστατο τοῖς ὁμακόοις· «οὔ, μὰ τὸν ἀμετέρᾳ γενεᾷ (ἀμετέρη γενεῇ libri) παραδόντα τετρακτύν, παγὰν — ῥιζώματ' ἔχουσαν». Theol. arithm. p. 18 ed. Ast.: καθά που καὶ Ἐμπεδοκλῆς· «οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτύν, παγὰν ἀενάου φύσιος ῥιζώματα ἔχουσαν». Adde qui 48 spectant Hippol. Refut. haer. p. 10: ταύτην ὁ Πυθαγόρας ἔφη ἱερὰν τετρακτύν, «πηγὴν — ῥιζώματα ἔχουσαν» ἐν ἑαυτῇ. p. 126: αὕτη ἐστὶν ἡ κατὰ Πυθαγόραν ἱερὰ τετρακτὺς ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ. p. 282: ἔστιν οὖν ἡ κατὰ Οὐαλεντῖνον τετρακτὺς πηγή τις ἀενάου φύσεως ῥίζωμά τε ἔχουσα. Sext. Empir. p. 723, 27: ὥστε εἰκότως τὸν τέσσαρα ἀριθμὸν παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς εἰρῆσθαι «πηγὴν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσαν». **49—53** Iambl. Protr. c. 3 p. 24: εἴς γε τὴν θεωρητικὴν σοφίαν διὰ τούτων παρακαλεῖ·

«τούτων δὲ — λήθειν». **54** Chrysippus ap. Gell. N. A. VII, 2, 12: διὸ καὶ ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων εἴρηται· «γνώσει δ' — ἔχοντας», ὡς τῶν βλαβῶν ἑκάστοις παρ' αὐτοῖς (fort. παρ' αὐτῶν) γινομένων. **54** sq. Iambl. Protr. c. 3 p. 26: αἱ δὲ ἐπὶ τούτοις γνῶμαι ἀπὸ τῆς προαιρετικῆς ἐν ἡμῖν ζωῆς ποιοῦνται τὴν παράκλησιν, οἷον «γνώσῃ δ' — τλήμονας». **55** sq. Iambl. Protr. c. 3 p. 28: παραπλήσια δὲ τούτῳ καὶ τὰ τοιαῦτά ἐστιν· «οἵ τ' ἀγαθῶν — παῦροι συνιᾶσιν». **58** Iambl. Protr. c. 3 p. 30: οὐ γὰρ ἀνεκτόν ἐστι κυλίνδροις ἐοικότας «ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρεσθαι, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντας». **59** sq. Iambl. Protr. c. 3 p. 30: ἡ δὲ μετὰ ταῦτα γνώμη ἐστὶ τοιαύτη· «λυγρὰ γὰρ — φεύγειν». **60** Simpl. in Epict. c. 2 p. 23, 22: ὅπερ ὁ τῶν χρυσῶν ἐπῶν ποιητὴς εἶπεν, εἴκοντα χρὴ φεύγειν ἀπὸ τῶν τοιούτων. **61—63** Iambl. Protr. c. 3 p. 34: πρός γε μὴν τὴν θείαν τελειότητα — αἱ τοιαῦται γνῶμαι παρακαλοῦσιν· «Ζεῦ πάτερ — βροτοῖσιν», ubi 61 πολλῶν γε κακῶν παύσειας scribitur. **69—71** Iambl. Protr. c. 3 p. 36: λέγει δὲ οὕτως· «ἡνίοχον γνώμην — θνητός». **70** sq. Chalcidius Comm. in Tim. Plat. c. 135: *Pythagoras etiam in suis aureis versibus,*

> *corpore deposito cum liber*[14]) *ad aethera perges,*
> *evades hominem factus deus aetheris almi.*

Secundum hunc indicem antiquissimus scriptor qui verba quaedam in aureo carmine obvia commemoret est Chrysippus (cf. v. 54), deinde Cicero spectat v. 40—42, tum Arrianus in

---

[14]) Chalcidius utrum scripserit *liberum* an invenerit ἐλεύθερος scripturam, dictu difficile est: accusativo favet indicatus a Welckero Syll. epigr. Gr. ed. alt. p. 27 locus Ciceronis Tusc. disp. I, 22, 51: *cum exierit* (*animus*) *et in liberum caelum quasi domum suam venerit.* Sic ἀέρι ἐλευθέρῳ iuncturam commemorat Pollux 5, 109. Hinc correxerim Clem. Alex. Strom. V p. 670: ὁ ἥλιος δι' ἀέρος γλυκεροῦ καὶ ὑγροῦ τὴν πορείαν ποιούμενος γεννᾷ τὸν χρόνον, ubi pro γλυκεροῦ requiritur epitheton quod mari pariter atque aeri conveniat, itaque δι' ἀέρος ἐλευθέρου scribendum videtur.

Epict. dissert. affert 40—44, Plutarchus 17 sq. et 42, Galenus 12, Sextus Empiricus 47 sq., Laertius Diogenes 42, Clemens Alexandrinus 44, Porphyrius 40—42, Themistius 42, denique v. 47 suum in usum convertit Iulianus. Nullus istorum scriptorum χρυσᾶ ἔπη commemorat, sed quos afferunt versus aut sine auctoris nomine perhibent aut Pythagoreis vel ipsi Pythagorae tribuunt. Χρυσᾶ ἔπη titulum qui norit inter testes quos excitavimus primus est Iamblichus, quem usum esse eo ipso opusculo de quo disputamus patet inde quod in Protr. c. 3 p. 22—36 ed. Kiessl. versus 45 sq., 49—53, 54—56, 58, 59 sq., 61—63, 69—71 hoc ordine affert sine ulla graviore ab verbis supra exhibitis discrepantia. Post Iamblichum aureo carmine usus est Stobaeus in Florilegio, ubi afferuntur v. 4, 9—16, 17 sq., 21—26, 32—35, 37 sq., 39. Florilegii istius magnam partem ex antiquioribus fontibus esse derivatam non nego: nec tamen Iamblichum aetate antecedit Stobaeus, qui haud pauca habet ex Iamblichi libris et quaedam ex ipso Protreptico Iamblichi excerpta. Item recentiores scriptores, velut Proclus, Simplicius, Georgius Cedrenus, norunt χρυσᾶ ἔπη eadem quae nobis servata sunt et ab Hierocle illustrata. Neque ceterorum scriptorum quotquot aurei carminis mentionem faciunt ullus, quantum scio, Iamblicho fuit antiquior[15]). Cf. Gregor. Naz. c. Iul. p. 97 C: οἱ παρ' ὑμῖν τὰ Πυθαγόρου φιλοσοφοῦντες, οἷς τὸ «αὐτὸς ἔφα» τὸ πρῶτον καὶ μέγιστόν ἐστι τῶν δογμάτων καὶ τῶν χρυσῶν ἐπῶν εἴτ' οὖν μολιβδῶν αἱρετώτερον. Hieronymus Epist. ad Rufinum: *cuius enim sunt illa* χρυσᾶ παραγγέλματα? *nonne Pythagorae?* Alciphr. 3, 55, 7: ὁ Πυθαγόρειος δὲ τὴν σιωπὴν λύσας τῶν χρυσῶν ἐπῶν τινα μουσικὴν ἁρμονίαν ἐτερέτιζεν[16]). David Proleg. philos. in Schol. Aristot.

---

[15]) Cf. Mullach in Hierocl. p. XXII, cuius haec sunt verba: *ante quartum a Christo nato saeculum nemo* τὰ χρυσᾶ ἔπη *hoc ipso nomine appellavit, siquidem hac appellatione primus usus est Iamblichus in Protreptico.*

[16]) Alciphronis aetas ignota est, at recentiorem eum fuisse Iamblicho docent vocabula quibus usus est semibarbara: cf. Meinek. p. 175.

ed. Berol. p. 13 b 23: μηδὲ γάρ τις οἰέσθω τὰ χρυσᾶ ἔπη αὐτοῦ εἶναι, ἀλλά τις τῶν Πυθαγορείων ἐποίησε ταῦτα καὶ πρὸς τιμὴν ἔγραψε (l. ἐπέγραψε) τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου διδασκάλου. p. 17 b 14 (Anecd. Paris. vol. 4 p. 436, 16): ὅπερ καὶ οἱ Πυθαγόρειοι ἐποίησαν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ποιήσαντες τὰ χρυσᾶ ἔπη ἐπέγραψαν τὸ ὄνομα τοῦ οἰκείου διδασκάλου πρὸς τιμὴν αὐτοῦ. Tzetzes Exeg. Il. p. 12, 18: καὶ χρυσᾶ δὲ ἔπη τὰ Πυθαγόρεια.

Diximus a Chrysippo afferri aurei carminis v. 54. Si Chrysippi aetate hoc est tertio ante Christum saeculo extitissent χρυσᾶ ἔπη, permirum esset, cum versus huius carminis haud pauci a Cicerone Plutarcho Galeno aliis vel excitentur vel spectentur, neminem ante Iamblichum huius tituli mentionem fecisse, qui ideo potissimum ab eo qui nosset taceri vix poterat quod depromptae ex isto carmine sententiae commendationem adderet aptissimam minimeque quaesitam. Quod scriptores Iamblicho antiquiores χρυσᾶ ἔπη nusquam commemorant non erit mirum, si ipsum titulum istum non norant. Ac fuerunt qui syllogen praeceptorum quae aut ipsi Pythagorae aut Pythagoreis tribuerentur, a Neoplatonicis demum philosophis χρυσᾶ ἔπη appellata esse contenderent: quam suspicionem nullo modo posse probari quivis, ut opinor, facile intelleget. Primum ad Neoplatonicos transfertur id quod speciosius de Iamblicho dici poterat: Porphyrius enim cum flosculos quosdam in aureo carmine obvios afferat, tamen aureos versus nusquam commemorat. Deinde Iamblichus tametsi fervidissimus est admirator Pythagorae, cuius divinam appellat philosophiam sicut ipsum divinum virum, tamen vix potuit eam quae nobis in manibus est syllogen confusam et absurdam adeo admirari ut χρυσῶν ἐπῶν titulum ipse comminisceretur: unus cui tale commentum imputari possit est auctor carminis vel potius compilator, qui tituli splendore fucum facturus esset literatis hominibus iudicio destitutis. Sed faciamus Iamblichum et insecutos philosophos Neoplatonicos adeo fuisse mente captos ut carmini pessimo, cuius perversitas nauseam nobis movet, aureorum versuum nomen suo arbitrio impertirent: quo tandem pacto fieri potuit ut

ex hominum quorundam admiratione carminis absurdi fieret titulus communi usu receptus et codicum nostrorum consensu propagatus? Archestrati carmen gastronomicum eximie placuit Athenaeo, a quo semel (VII p. 320 F) ὁ ὀψαρτυτὴς Ἀρχέστρατος ἐν τοῖς χρυσοῖς ἔπεσι commemoratur: nemo tamen fuit qui fictum ab Athenaeo titulum admitteret. Item fuerunt qui Oppiani Halieutica, cuius poematis singulos versus aureo nummo remuneratus esse dicitur Severus, χρυσᾶ ἔπη nominarent (cf. Sozom. Hist. eccl. prooem. p. 394 D): nec tamen aut principis largitio aut vulgi approbatio eam habuit vim ut genuinus titulus obliteraretur. Num putabimus, ne alia commemorem, Gregorium Nazianzenum dicturum fuisse aureos istos versus rectius plumbeos appellari, si χρυσᾶ ἔπη titulus fuisset commenticius, non ab ipso carminis auctore factus, sed recenti memoria fictus a philosophis quibusdam Neoplatonicis?

Quod Chrysippus usus est versu eo qui est aurei carminis 54, duplici modo potest accipi: aut sylloge Pythagoreorum versuum eadem vel propemodum eadem quae nunc aurea vocatur, Chrysippo est antiquior aut carminis aurei scriptor versum Chrysippo notum opusculo suo inseruit. Utra sententia vera sit, non potest esse dubium, ac rectissime iam a. 1856 Ed. Zeller de philos. Gr. vol. I ed. alt. p. 215 ex Chrysippi verbis a Gellio allatis de aetate qua aureum carmen sit compositum negavit quidquam posse colligi. Cum tamen ne nunc quidem desint qui aut Lysidis aetate aut non multo postea aureos versus scriptos esse velint, rationem ab aureorum versuum scriptore initam accuratius persequemur.

Plagiarium iam supra p. 212 sq. deprehendimus: ex Empedoclis verbis notissimis,

χαίρετ᾽· ἐγὼ δ᾽ ὔμμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός,

repetita est clausula aurei carminis v. 71: ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός. Nec desunt alia quibus de aureorum versuum origine et de compilatoris ingenio edoceamur docu-

menta. Non dixerim Phocylideo versu usum esse aurei carminis poetam (42) hoc,

πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;

Afferunt vel spectant istam sententiam scriptores haud pauci, Phocylidi tribuit unus Eustratius mero, ut opinor, errore. At ex antiquo poeta descripta arbitror verba μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον (v. 38). Sententia a multis est frequentata: velut μέτρον ἄριστον dixisse Cleobulum [17]) tradunt Stob. Flor. 3, 79 et Clem. Alex. Strom. I p. 351, πάντων μέτρον ἄριστον eidem tribuitur a Suid. v. Κλεόβουλος. Identidem Pseudo-Phocylides similia profert, velut 14: καλὸν δ' ἐπὶ μέτρον ἅπασιν. 69: πάντων μέτρον ἄριστον. 98: τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον. Ac πᾶν μέτρον ἄριστον appellant Gramm. cod. Ambr. p. 266, 3 ed. meae et Schol. Hephaest. p. 145, sicut πᾶν μέτρον καὶ ἐν παντὶ πράγματι ἄριστον εἶναι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον dicit Theodorus Metoch. p. 548. Cum ipsis autem verbis aurei carminis consentit Theanus q. d. epistola p. 606, 27 ed. Herch.: καὶ ἐπὶ τούτου δεῖ νοεῖν, μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον. Spuria ista epistola fortasse usus est aurei carminis scriptor, auctorem verborum iudico Hesiodum, in cuius Op. 694 nunc scribitur,

μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος,

at secundum praegressum μέτρα nomen necessarium videtur μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον. Quam scripturam servavit Macrobius Sat. V, 16, 6: *Homerus omnem poesin suam ita sententiis farsit ut singula eius* ἀποφθέγματα *vice proverbiorum in omnium ore fungantur:*

ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι (Δ 320),
χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν (ο 74),

---

[17]) Hoc Cleobuli apophthegma, non aurei carminis verba, ut putabat Cobet Coll. crit. p. 463, spectat Galenus vol. V p. 7 ed. K.: ὀρθῶς γὰρ ἔοικεν εἰρῆσθαι τὸ «μέτρον ἄριστον».

μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον,
οἱ πλέονες κακίους (β 277),
δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι (ϑ 351),
ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν
(Hesiod. Op. 210),

et alia plurima. Homero tribuere Macrobius facile potuit Hesiodi verba μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον, sicut paulo post eundem errorem admisit de versu ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ κτέ.: nequaquam probabile arbitror inter Homericos et Hesiodeos versus allatum esse flosculum repetitum ex aureo carmine, cuius notitiam nusquam prodit Macrobius. Quod autem libri Hesiodei miro consensu praebent καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, haud scio an debeatur verbis quae inter Theognidea leguntur (v. 401), μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος ἔργμασιν ἀνθρώπων.

At ἐπ' αὐτοφώρῳ deprehendimus compilatoris sedulitatem cum mira dementia coniunctam in v. 47 sq., ubi iuris iurandi Pythagoreorum habemus priorem versum integrum, alterum dimidium. Cum enim in verbis ῥίζωμά τ' (sive ῥιζώματ') ἔχουσαν, quibus caret aureum carmen, plerique et antiquissimi scriptores consentiant, facile patet versum antiquiorem a plagiario qui τὰ χρυσᾶ ἔπη concinnavit esse mutilatum, qua de re ne ii quidem dubitare videntur qui Chrysippo antiquius esse aureum carmen affirmant. Duplici autem modo in isto furto compilator ineptiit: primum retinuit traditas formas Doricas ἁμετέρᾳ ψυχᾷ et παγάν, quas non animadvertisset cum opusculi sui dialecto pugnare; deinde Pythagoram fecit iurare per Pythagoram, is enim est ὁ παραδοὺς τετρακτύν. Haec quidem ineptia tanta est quae neminem facile potuerit fugere: itaque Byzantini quidam scriptores non Pythagorae sed uni ex Pythagoreis τὰ χρυσᾶ ἔπη tribuenda existimarunt, sicut hoc saeculo Th. Bergk in Poet. Lyr. Gr. edit. tert. p. 465 Pythagoreum philosophum appellat aurei carminis scriptorem, qui nec Pythagoreus fuit nec philosophus. Compilator ille et falsarius qui τὰ χρυσᾶ ἔπη conscripsit, dubitari non potest

quin ipsius Pythagorae nomen opusculo suo inscripserit: quod nisi fecisset, nemo unquam insulsum carmen aut Pythagorae imputasset aut attentione ulla dignum habuisset. Non solent falsarii ea uti cautione aut modestia ut libris a se suppositis certi auctoris titulum invideant, sed fraudibus suis praetexunt illustrium virorum nomina, quorum splendore confidant imperitum vulgus facillime decipi. Itaque Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη existimamus genuinum esse huius opusculi titulum, non fictum ab admiratoribus carminis, sed excogitatum ab ipso carminis scriptore. Qui ubi opusculo suo inseruit verba ναὶ μὰ τὸν ἁμετέρᾳ γενεᾷ παραδόντα τετρακτύν, admisit sane ineptiam vix credibilem nec tamen isto auctore indignam aut multo maiorem quam quae cernitur in sententiis sine ullo ordine temere coacervatis et in verbis passim absurdis. Manifesto compilator, ut fidem operi conciliaret, quae nosset Pythagoreae philosophiae placita dedita opera ostentavit: inde ius iurandum illud decantatum praeteriri nefas duxit.

Admodum exiguam autem fuisse eius qui aureos versus scripsit Pythagoreae philosophiae scientiam haud difficulter intellegitur. Pleraque quae profert non certae cuiusdam philosophiae propria sunt: interdum admiscet quae cum Pythagoreorum doctrina parum conveniant aut consociari nullo modo possint. Norat aureus poeta distingui a Pythagoreis θεούς, δαίμονας, ἥρωας: invertit ordinem commemorans (1—3) θεούς, ἥρωας, δαίμονας, et parum apte καταχθονίους dicit δαίμονας. Etiam magis absonum est quod in fine aurei carminis legimus (70 sq.), animas relicto corpore in coelum evehi et fieri immortales: Pythagoram audimus docuisse animarum migrationem, sicut se ipsum certis argumentis demonstrarit fuisse Euphorbum et alios prioris vitae admonuerit.

Secundum haec quae diximus non mirabimur antiquiores quosdam sive Pythagorae sive Pythagoreorum versus aureo carmini esse insertos. Afferuntur autem ab scriptoribus Iamblicho superioribus hi versus qui in aureo carmine recurrunt:

12: πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
17 sq.: ὅσσα δὲ δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε μηδ' ἀγανάκτει.
40 sqq.: μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι
πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων λογίσασθαι ἕκαστα·
πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
ἀρξάμενος δ' ἀπὸ τοῦδε ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δὲ τέρπου.
47 sq.: οὐ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως [ῥίζωμά τ' ἔχουσαν].
54: γνώσει δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.

Versus isti aliquanto meliores sunt quam qui aurei carminis scriptori conveniant: nimirum Chrysippus et alii scriptores aetate suppares non ex aureo carmine istos versus deprompserunt, sed falsarius qui aureum carmen Pythagorae supposuit, quosdam versus antiquos et bonos, quos Pythagorae vel Pythagoreis tribui legisset, suis ineptiis admiscuit consilio eo ut germanus existimaretur Pythagoras. Certum testimonium quo probetur versus quosdam in aureo carmine obvios afferri a scriptoribus istius carminis ignaris, praebet Laertius Diogenes VIII, 6—8, quo loco agitur de libris quos Pythagoras scripserit: ἐναρχόμενος ὁ Πυθαγόρας τοῦ φυσικοῦ συγγράμματος λέγει ὧδε· «οὐ μὰ τὸν ἀέρα τὸν ἀναπνέω, οὐ μὰ τὸ ὕδωρ τὸ πίνω, οὐ κατοίσω ψόγον περὶ τοῦ λόγου τοῦδε». γέγραπται δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ συγγράμματα τρία, παιδευτικόν, πολιτικόν, φυσικόν. τὸ δὲ (fort. τὸ δὲ τέταρτον) φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λύσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου Πυθαγορικοῦ, φυγόντος εἰς Θήβας καὶ Ἐπαμεινώνδα καθηγησαμένου. φησὶ δ' Ἡρακλείδης ὁ τοῦ Σαραπίωνος ἐν τῇ Σωτίωνος ἐπιτομῇ γεγραφέναι αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὅλου ἐν ἔπεσι· δεύτερον τὸν ἱερὸν λόγον, οὗ ἡ ἀρχή,

Ὦ νέοι, ἀλλὰ σέβεσθε μεθ' ἡσυχίης τάδε πάντα·

τρίτον περὶ ψυχῆς, τέταρτον περὶ εὐσεβείας, πέμπτον Ἡλοθαλῆ τὸν

Ἐπιχάρμου τοῦ Κῴου πατέρα [18]), ἕκτον Κρότωνα καὶ ἄλλους. τὸν δὲ μυστικὸν λόγον Ἱππάσου φασὶν εἶναι [19]), γεγραμμένον ἐπὶ διαβολῇ Πυθαγόρου. πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ Ἄστωνος τοῦ Κροτωνιάτου γραφέντας ἀνατεθῆναι Πυθαγόρᾳ. φησὶ δὲ καὶ Ἀριστόξενος τὰ πλεῖστα τῶν ἠθικῶν δογμάτων λαβεῖν τὸν Πυθαγόραν παρὰ Θεμιστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς [20]). Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν τοῖς τριαγμοῖς φησὶν αὐτὸν ἔνια ποιήσαντα ἀνενεγκεῖν εἰς Ὀρφέα [21]). αὐτοῦ λέγουσι καὶ τοὺς Σκοπιάδας, οὗ ἡ ἀρχή «μὴ ἀνααίδευ (?) μηδενί». Patet ex hoc indice librorum a Pythagora compositorum vel potius Pythagorae suppositorum ignota fuisse Laertio Diogeni τὰ χρυσᾶ ἔπη: nihilo minus affert Diogenes VIII, 22 huius carminis v. 42, quem hausit non ex aureo carmine sed ex fonte antiquiore.

Diximus supra verba πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν, quae leguntur in aurei carminis v. 12, afferri sine auctoris nomine a Galeno in libro περὶ διαγνώσεως καὶ θεραπείας τῶν ἐν τῇ ἑκάστου ψυχῇ ἰδίων παθῶν c. 5 vol. V p. 26 ed. K. In eiusdem libri c. 6 (p. 30 sq.) haec habentur verba: οὐ φαίνεσθαι χρὴ τοῖς τοιούτοις, ὅταν εἴπωσί τι τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων, ἀγανακτοῦντας, ἀλλὰ χάριν εἰδότας· εἶτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν σαυτὸν ἀναμιμνήσκειν, ἄμεινον μὲν εἰ πολλάκις, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε κατὰ τὴν ἕω πρὶν ἄρχεσθαι τῶν πράξεων, εἰς ἑσπέραν δὲ πρὶν ἀναπαύσεσθαι μέλλειν. ἐγὼ δήποτε (δήπου malim) καὶ ταύτας δὴ τὰς φερομένας ὡς Πυθαγόρου παραινέσεις εἴθισα (εἴθισμαι coni. Cobet) δὶς τῆς ἡμέρας

---

[18]) Verba ista quae sunt τὸν Ἐπιχάρμου τοῦ Κῴου πατέρα a lectore haud indocto addita esse suspicor: ubi enim titulus libri indicatur, permirum est personam tituli definiri, sicut hoc loco fit, patris nomine addito.

[19]) Alii nullum Hippasi opus extitisse affirmarunt, cf. quae supra diximus p. 66.

[20]) Eadem fere tradit Laertius Diog. VIII, 21. Cf. Porph. de Pyth. § 41: καὶ ἄλλ' ἄττα ἐπαίδευεν ὅσα παρὰ Ἀριστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς ἔλεγεν ἀκηκοέναι, ubi παρὰ Θεμιστοκλείας scripsit Ernestus Maass de biographis Gr. quaest. sel. p. 100, quamquam Ἀριστοκλείᾳ τῇ Πυθίᾳ extat in Phot. et Suid. v. τάδ' ἐκ τοῦ τρίποδος.

[21]) Cf. Clem. Alex. Strom. I p. 397. Quae subicit Laertius Diogenes non expedio: emendationem temptavit Mullach Fragm. philos. Gr. vol. 2 p. VII.

ἀναγινώσκειν μὲν τὰ πρῶτα, λέγειν δ' ἀπὸ στόματος ὕστερον. οὐ γὰρ ἀρκεῖ μόνον ἀοργησίαν ἄγειν (l. ἀσκεῖν coll. p. 11), ἀλλὰ καὶ λιχνείας καὶ λαγνείας οἰνοφλυγίας τε καὶ περιεργίας καὶ φθόνου καθαρεύειν. Manifesto spectantur a Galeno versus notissimi, μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν κτέ., quibus aurei carminis compilator usus est (40—42). At quod hoc loco nixus contendit Cobet Mnem. nov. vol. 8 (a. 1880) p. 240, Galenum τὰ χρυσᾶ ἔπη tenuisse memoriter et bis quotidie recitasse, mihi quidem parum probabile videtur. Nihil obstat quominus credamus notam fuisse Galeno syllogen quandam παραινέσεων quae Pythagorae vel Pythagoreis tribuerentur: sed inter illas παραινέσεις et ea quae nunc habemus χρυσᾶ ἔπη quae intercesserit ratio, nemo unquam explorarit.

Quod dixi aurei carminis scriptorem antiquiores qui sive Pythagorae sive Pythagoreorum philosophorum esse putarentur versus carmini suo inseruisse, vel maxime ea re videtur commendari quod alios Pythagoreos versus haud paucos invenimus traditos, quorum non nulli, cum recte vivendi praecepta contineant, ab aurei carminis argumento minime abhorrebant et fortasse ideo tantum quod ignoti fuerunt compilatori non sunt admissi. Versus istos collectos hoc loco proponam, ita quidem ut eos quos aurei carminis scriptor suum in usum convertit omittam excepto iure iurando Pythagoreo, quod in aureo carmine truncatum esse supra ostendimus.

PYTHAGOREI QUI PERHIBENTUR VERSUS.

I (ΙΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ)

Ὦ νέοι, ἀλλὰ σέβεσθε μεθ' ἡσυχίης τάδε πάντα

Laert. Diog. VIII, 7 (cuius verba supra p. 225 attulimus).

II (ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΔΙΑ)

Ὧδε θανὼν κεῖται Ζάν, ὃν Δία κικλήσκουσιν.

Porph. de vita Pyth. § 17: Κρήτης δ' ἐπιβὰς (ὁ Πυθαγόρας) τοῖς Μόργου μύσταις προσῄει — εἰς δὲ τὸ Ἰδαῖον καλούμενον ἄντρον

καταβὰς ἔρια ἔχων μέλανα τὰς νομιζομένας τρὶς ἐννέα ἡμέρας ἐκεῖ διέτριψεν καὶ καθήγισεν τῷ Διὶ τόν τε στορνύμενον αὐτῷ κατ᾽ ἔτος θρόνον ἐθεάσατο, ἐπίγραμμά τ᾽ ἐνεχάραξεν ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐπιγράψας «Πυθαγόρας τῷ Διί», οὗ ἡ ἀρχή «ὧδε — κικλήσκουσιν». Descripsit Porphyrii locum Cyrillus c. Iul. X p. 342 C, spectavit idem XVI libro, cf. Neumann in Iuliani libr. contra Chr. p. 80. Versum repetit Anthol. Pal. 7, 746: Πυθαγόρου εἰς τάφον τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ. «ὧδε μέγας κεῖται — κικλήσκουσιν». Respicit Iohannes Chrysostomus Homil. 3 in Epist. ad Titum vol. XI (ed. Montf. Paris. 1734) p. 744 A (quem locum indicavit Rittershusius in Porph. p. 185 ed. Kiessl.): οἱ Κρῆτες τάφον ἔχουσι τοῦ Διὸς ἐπιγραφέντα τοῦτο, ἐνταῦθα Ζὰν κεῖται, ὃν Δία κικλήσκουσι. Cf. Iohannes Antioch. in Anecd. Paris. vol. 2 p. 236, 18 (Muelleri Fragm. Hist. vol. 4 p. 542. Chron. pasch. p. 80, 6. Georg. Cedr. vol. 1 p. 31, 17. Suid. v. Πῆκος), quo teste Πῖκος ὁ καὶ Ζεύς in Creta insula defunctus est et sepulcro eius inscripta sunt verba «ἐνθάδε κατάκειται (vel κεῖται θανὼν) Πῖκος ὁ καὶ Ζεύς, ὃν καὶ Δία καλοῦσιν». Breviorem sepulcri titulum Ζὰν Κρόνου ab Ennio (in Euhemero p. 174 ed. Vahl.) commemoratum esse tradit Lactantius Instit. I, 11, 46.

III (ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟΝ)

πρόεισιν ὁ θεῖος ἀριθμὸς
μουνάδος ἐκ κευθμῶνος ἀκηράτου, ἔστ᾽ ἂν ἵκηται
τετράδ᾽ ἐπὶ ζαθέην· ἢ δὴ τέκε μητέρα πάντων
πανδεχέα πρέσβειραν, ὅρον περὶ πᾶσι τιθεῖσαν,
ἄτροπον ἀκαμάτην· δεκάδα κλείουσί μιν ἁγνὴν
ἀθάνατοί τε θεοὶ καὶ γηγενέες ἄνθρωποι.

Proclus in Tim. p. 96 D: ὁ μὲν γὰρ πατὴρ ἦν μονάς, ὡς οἱ Πυθαγόρειοι φασί, δεκὰς δὲ αὕτη τῶν θείων ἡ τάξις. «ἔστ᾽ ἂν ἵκηται προϊὼν ὁ θεῖος ἀριθμὸς μονάδος ἐκ κευθμῶνος. πανδεχέα πρέσβειραν ὅρον περὶ πᾶσι τιθεῖσαν, ἄτροπον ἀκαμάτην δεκάδα, κλείουσί μιν ἁγνήν». p. 155 C: καὶ τοῦτο ἄρα ἦν ὃ καὶ ὁ εἰς τὸν ἀριθμὸν Πυθα-

γόρειος ὕμνος ἔλεγεν, ὅτι «πρόεισι μὲν μουνάδος ἐκ κευθμῶνος, ἔστ' ἂν ἵκηται τετράδ' ἐπὶ ζαθέην». τίκτει δὲ αὕτη τὴν δεκάδα μητέρα πάντων οὖσαν. p. 212 A: διὸ καὶ ὁ πᾶς ἀριθμὸς «μονάδος ἐκ κευθμῶνος» προῆλθε «τετράδ' ἐπὶ ζαθέην, ἣ δὴ τέκε μητέρα πάντων ἄτροπον ἀκαμάτην, δεκάδα κλύουσί μιν ἁγνήν». p. 269 B: πρόεισι γὰρ ὁ θεῖος ἀριθμός, ὥς φησὶν ὁ Πυθαγόρειος εἰς αὐτὴν ὕμνος, «μονάδος ἐκ κευθμῶνος ἀκηράτου, ἔστ' ἂν ἵκηται τετράδα ἐπὶ ζαθέην, ἣ δὴ τέκε μητέρα πάντων, πανδοχέα πρέσβειραν, ὅρον περὶ πᾶσι τιθεῖσαν, ἄτροπον ἀκαμάτην, δεκάδα κλείουσί μιν ἁγνήν». p. 331 E: ἡ δεκὰς κοσμική, καθάπερ ὁ ὕμνος ὁ Πυθαγόρειος λέγει, «πανδεχέα πρέσβειραν» αὐτὴν καλῶν, «ὅρον περὶ πᾶσι τιθεῖσαν, ἄτροπον ἀκαμάτην· δεκάδα κλείουσί μιν ἁγνήν». Ex his locis instauravit Pythagorei hymni reliquias quas adscripsimus Lobeck Aglaoph. p. 720, qui v. 1 προϊὼν πᾶς θεῖος ἀριθμὸς scripsit, cuius loco praetuli πρόεισιν ὁ θεῖος ἀριθμὸς cum Mullachio Fragm. philos. Gr. vol. 1 p. 200. Integrum locum servavit Syrianus Comm. in Aristot. Metaph. p. 893 a 19: «πρόεισι γὰρ ὁ θεῖος ἀριθμὸς μουνάδος — γηγενέες ἄνθρωποι», atque idem Syrianus verba μουνάδος ἐκ κευθμῶνος ἀκηράτου (v. 2) repetit p. 911 a 34, et spectans v. 4 dicit ὅρον περὶ πᾶσι τεθέντα (sic) p. 915 b 6.

IV

οὔ, μὰ τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν.

Duo isti versus omissis extremis verbis ῥίζωμά τ' ἔχουσαν extant in aureo carmine (47 sq.). Fontes loci supra indicavimus p. 216 sq., restat ut potiorem lectionis varietatem addamus. V. 1 οὔ, μὰ sive οὐ μὰ] ναὶ μὰ carmen aureum et qui eo usi sunt David Proleg. phil. in Schol. Aristot. ed. Berol. p. 14 b 40. Georgius Cedrenus vol. 1 p. 275, 2. Nicetas Comm. in Greg. Naz. vol. 2 p. 1227. ἁμετέρᾳ ψυχᾷ] ἁμετέραις ψυχαῖς David

Prol. phil., ἁμετέρᾳ γενεᾷ Iambl. de vita Pyth. § 162. Theol. arithm. p. 18, ἁμετέρας σοφίας Iambl. de vita Pyth. § 150, ἁμετέρᾳ κεφαλᾷ Sextus Empir. p. 209, 24. Stob. Ecl. vol. 1 p. 302. παραδόντα] εὑρόντα Iambl. de vita Pyth. § 150. V. 2 παγὰν] πηγὴν Theo Smyrn. p. 94, 7. Sextus Empir. p. 209, 25. 722, 5. 723, 27. Hippol. Ref. haer. p. 10. ἀενάου] ἀεννάου plerique libri, ἀενάω Cobet Coll. crit. p. 467. φύσεως] φύσιος Porph. de Pyth. § 20. Theol. arithm., quod probarunt Heeren in Stob. Ecl. et Cobet Coll. crit. p. 467. ῥίζωμά τ' Hippol. Ref. haer. p. 282 cum Theonis Smyrnaei codice A, ῥιζώματ' ut videtur reliqui. Mira est discrepantia v. 1, ubi inter ψυχᾷ, γενεᾷ, κεφαλᾷ testes fluctuant: fortasse genuina lectio fuit ἁμετέρᾳ φύτλᾳ.

V

πρῶτα μὲν ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος ἐξυπαναστὰς
εὖ μάλ' ὀπιπεύειν ὅσ' ἐν ἤματι ἔργα τελέσσεις.

Porphyrius de Pyth. § 40: πρὸ μὲν οὖν τοῦ ὕπνου ταῦτα ἑαυτῷ τὰ ἔπη ἐπᾴδειν ἕκαστον (sc. παρηγγύα ὁ Πυθαγόρας)· μηδ' ὕπνον — ἐτελέσθη; (aur. carm. 40—42) πρὸ δὲ τῆς ἐξαναστάσεως ἐκεῖνα· «πρῶτα μὲν — τελέσσεις». V. 2 εὖ μάλ' ὀπιπεύειν scripsi, εὖ μάλα ποιπνύειν cod. Bodl. de quo rettulit Bywater in Hermae Berol. vol. 5 p. 364, εὖ μάλα ποιπνεύειν ed. pr. Extant duo isti versus in codice Monacensi August. 490 inter v. 39 et 40 aurei carminis interpositi, quos a docto lectore ex Porphyrio descriptos esse suspicor.

VI

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
ἄμμι δίδου, τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

Orion Anthol. 5, 17: ἐκ τῶν Πυθαγορικῶν. «Ζεῦ — ἀπερύκοις». Anthol. Pal. 10, 108: ἄδηλον. «Ζεῦ — ἀπερύκοις». Plat. Alcib. II p. 143 A: κινδυνεύει γοῦν, ὦ Ἀλκιβιάδη, φρόνιμός τις εἶναι ἐκεῖνος ὁ ποιητὴς ὅς δοκεῖ μοι φίλοις ἀνοήτοις τισὶ χρησάμενος,

ὁρῶν αὐτοὺς καὶ πράττοντας καὶ εὐχομένους ἅπερ οὐ βέλτιον ἦν, ἐκείνοις δὲ ἐδόκει, κοινῇ ὑπὲρ ἁπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι. λέγει δέ πως ὡδί· «Ζεῦ — εὐχομένοις ἀπαλέξειν». Hunc locum qui descripsit Proclus in Plat. de re publ. p. 402, in versibus supra allatis non omnino cum Platone consentit. Eosdem versus ex Italicis duobus codicibus edidit G. Wolff in Porph. de philos. ex orac. haur. libr. reliq. p. 240. V. 1 Ζεῦ βασιλεῦ] Ζεῦ Κρονίδη Orion, ὦ βασιλεῦ codices Italici. 2 λυγρὰ] δεινὰ Plat. εὐχομένων] εὐχομένοις Plat. Procl. Orion. ἀπερύκοις] ἀπαλέξειν Plat. Fortasse usus est his versibus Christianus poeta Anthol. Pal. 1, 30: ἐσθλὰ δίδου χατέουσι, τὰ δ' οὐ καλὰ νόσφιν ἐρύκοις, cuius versus altera pars concinit fere cum Theocr. 7, 127: τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

VII

ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων.

Clem. Alex. Strom. III p. 521: (οἱ Πυθαγόρειοι) ἀπαγορεύουσι κυάμοις χρῆσθαι, οὐχ ὅτι πνευματοποιὸν καὶ δύσπεπτον καὶ τοὺς ὀνείρους τεταραγμένους ποιεῖ τὸ ὄσπριον οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο «ἶσόν — τοκήων», μᾶλλον δὲ ὅτι κύαμοι ἐσθιόμενοι ἀτόκους ἐργάζονται τὰς γυναῖκας. Excerpta philos. in Anecd. Paris. vol. 4 p. 404, 17: ἦν γὰρ παρ' αὐτοῖς (sc. τοῖς Πυθαγορείοις) «ἶσόν — τοκήων». Plutarch. Quaest. conv. II, 3, 1 p. 635 F: καὶ προύφερεν Ἀλέξανδρος ὁ Ἐπικούρειος ἐπὶ γέλωτι τὸ «ἶσόν — τοκήων». Ioh. Lydus de mensibus 4, 29 p. 68, 22: διὰ τοῦτο τὸν ποιητὴν φάναι «ἶσόν — τοκήων». Didymus in Geop. 2, 35 p. 183: φέρεται δὲ καὶ Ὀρφέως τοιάδε ἔπη· «δειλοὶ πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθε» (Emped. 441 ed. St.) καὶ «ἶσόν — τοκήων». Etym. Gud. p. 351, 8: Ὅμηρος· ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν. Spectant hunc versum multi alii, velut Lucianus Dial. mort. 20, 3: ΠΥΘ. ἔμαθον γὰρ ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. Ath. II p. 65 F: ἐγκέφαλοι χοίρειοι. τούτων ἡμᾶς ἐσθίειν οὐκ εἴων οἱ φιλόσοφοι, φάσκοντες τοὺς αὐτῶν μεταλαμβάνοντας ἴσον καὶ κυάμων τρώγειν κεφαλῶν τε οὐ τοκήων

μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων βεβήλων. Sext. Empir. p. 174, 1: ἔνιοι δὲ θᾶττον ἂν τὰς κεφαλὰς φαγεῖν φασὶ τῶν πατέρων ἢ κυάμους. Lucian. Somn. c. 4 vol. 2 p. 710: ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη — ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς βεβρώκεις. Iohannes Chrysost. Hom. 2 in Ioh. Euang. vol. VIII (ed. Montf. Paris. 1728) p. 10 A: καὶ ἀνθρώπους ἀφεὶς διδάξαι τι τῶν χρησίμων, ἐπαίδευσεν ὅτι ἴσον ἦν κυάμους φαγεῖν καὶ τὰς τῶν γεννησαμένων κεφαλάς. Nicetas Chon. in Dindorfii Epiphan. vol. 1 p. XXVII: καὶ κυάμους μὴ ἐσθίειν ἐνομοθέτει — ὡς ταὐτὸν ὂν τήν τε πατρῴαν κεφαλὴν ἀναλίσκειν καὶ τὸ κυάμους βιβρώσκειν. Inprimis vero memorabilia sunt quae prodit Schol. V Il. N 589: τοὺς δὲ κυάμους ὡς μέλανας οὐκ ἐσθίουσιν οἱ ἱερεῖς. οἳ δὲ ἱερὸν λόγον φασίν· «ἶσον κυάμους τε φαγεῖν κεφαλάς τε τοκήων» διὰ τὸ «ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἠδ' ἀναβαθμὸν εἰς Ἀίδαο δόμον, ὅταν αὔγασις ἀνίωσιν», quocum cf. Eust. Il. p. 948, 23. Recte Bergk (*Jahrb. f. Philol.* 1870 p. 837) ψυχῆς in ψυχῇς et εἰς Ἀίδαο δόμον (Eust. ἐξ Ἀίδαο) in ἐξ Ἀίδαο δόμων mutavit: extrema verba αὔγασις ἀνίωσιν ex Eust. sunt emendata. Quod olim statui versus,

ψυχῇς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἠδ' ἀναβαθμὸν
ἐξ Ἀίδαο δόμων, ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν,

Pythagoreis tribui, nunc sperno. Quae enim de animarum descensu et ascensu his verbis significantur, uni conveniunt Heraclito; cf. Iambl. ap. Stob. Ecl. I, 41, 39 p. 906: Ἡράκλειτος μὲν γὰρ ἀμοιβὰς ἀναγκαίας τίθεται ἐκ τῶν ἐναντίων ὁδόν τε ἄνω καὶ κάτω διαπορεύεσθαι τὰς ψυχὰς ὑπείληφε. Aeneas Gaz. ed. Boiss. p. 5: ὁ μὲν γὰρ Ἡράκλειτος διαδοχὴν ἀναγκαίαν τιθέμενος ἄνω καὶ κάτω τῆς ψυχῆς τὴν πορείαν ἔφη γίγνεσθαι. Unde haud scio an Scythini habeamus versus, quem tradunt Heracliti dogmata poemate exposuisse: qua de re dixit P. Schuster in Act. soc. philol. Lips. III p. 354 sq. — Ceterum in versu Pythagorico de quo agitur, κυάμους ἔσθειν praebet Plut., κυάμους τρώγειν Athenaeus et Clemens Alex., κυάμους φαγέειν Anecd. Paris.

VIII

δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρον.

Inter symbola Pythagorica Iamblichus Protr. p. 312 et p. 338 haec praebet verba: εἰς μὲν ὑπόδησιν τὸν δεξιὸν πόδα πάρεχε (προπάρεχε p. 312), εἰς δὲ ποδόνιπτρον τὸν εὐώνυμον. Ipsum versum prodidit Zenobius 3, 36: δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον· ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων. Cf. Helladius Phot. Bibl. p. 533 b 20: φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος, δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα. Suidas: δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν, Ἀριστοφάνης, ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων. ubi Aristophanem grammaticum non comicum dici coniecit Dobree Adv. 2 p. 257, cf. Kock Com. Att. fragm. vol. 1 p. 593 sq. In fine versus ποδάνιπτρα praebet Helladius, ποδόνιπτρον Zenobius et Iamblichus, ποδονίπτραν Suidas: ποδάνιπτρον restituit Brunckius[22]). Pro ἀριστερὸν quod Iamblichus offert εὐώνυμον praetulit Goettling *Gesamm. Abhandl.* I p. 291 fortasse recte, quamquam hiatus in caesura primaria omni caret offensione[23]): utique vero erravit Cobet Mnem. nov. II p. 271, qui vitiosam Iamblichei loci scripturam ὑπόδησιν Zenobio iussit obtrudi tanquam certam emendationem: improbanda est forma ὑπόδεμα, non minus improbanda ὑπόδησις. Respondent enim inter se ὑπόδεσις et ὑπόδημα sicut θέσις et ἀνά-

[22]) Vitiosum arbitror locum Ath. X p. 451 D: καὶ Στησίχορος δ' ἐν Ἑλένῃ λιθαργύρεον ποδονιπτῆρα ἔφη, ubi revocandum λιθάργυρον ποδανιπτῆρα.

[23]) Homericis carminibus familiarem esse hiatum in trochaica tertii pedis caesura et saepissime correctorum perversitate obliteratum ostendimus alio loco (*Bulletin* XXVI p. 210—219 sive *Mélanges Gréco-Rom.* IV p. 606—620). Nec rarus est idem hiatus apud recentiores poetas, ubi similiter plurimi loci inutilibus vel falsis coniecturis temptati sunt. Veteres correctores depravarunt Orph. Arg. 861: νῦν δέ σοι, ὦ Μουσαῖε, παρατροχάδην ἀγορεύσω. ubi παρατροχάδην vocabulum inauditum et sententiae parum conveniens in ἐπιδρομάδην mutandum est.

θημα, εὕρεσις et εὕρημα, σχέσις et σχῆμα, βάσις et βῆμα, στάσις et σύστημα, κρίσις et κρῖμα, ἄροσις et ἄρωμα, πόσις et πῶμα, φύσις et φῦμα, χύσις et χῦμα: qua de re identidem dixit ipse Cobet, velut V. L. p. 85. N. L. p. 455. 791. Nov. Test. p. L sq. Mnem. nov. I p. 57. In Artemid. IV, 2 et 83 librariorum errores ὑποδήσει et ὑπόδησιν correxit Hercher.

IX

κέκλυθι, κύδιμ' ἀριθμέ, πάτερ μακάρων, πάτερ ἀνδρῶν.

Simplicius in Aristot. Phys. ausc. VII f. 254 (2) b (Schol. in Aristot. ed. Brand. p. 422 b 35): ἀριθμὸν δὲ τὴν οὐσίαν εἶπεν ἢ τοῖς Πυθαγορείοις κατακολουθῶν, ἀρχὰς τῶν ὄντων λέγουσι τοὺς ἀριθμούς· «κέκλυθι — ἀνδρῶν» καὶ «ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν», ἢ ὅτι κατ' ἀριθμούς τινας ὡρισμένους τῶν τε στοιχείων καὶ τῶν μερῶν ἁπάντων γενέσεις καὶ συστάσεις ἐπιτελοῦνται. Simplicius in Aristot. Phys. ausc. III f. 104 b: ὃν (sc. τὸν ἀριθμὸν οἱ Πυθαγόρειοι) ὑμνοῦντες λέγουσι· «κέκλυθι — ἀνδρῶν». Proclus in Tim. p. 6 A: οἱ τὸν ἀριθμὸν ὑμνοῦντες «πατέρα μακάρων καὶ ἀνδρῶν» καὶ τὴν τετρακτὺν «παγὰν ἀενάου φύσεως». Simplicius in Aristot. de coelo III p. 259 a 37 ed. Karst.: διότι καὶ «πατέρα μακάρων» τὸν ἀριθμὸν ἐξύμνουν. Orpheo versum tribuit et ἵλαθι pro κέκλυθι praebet Iohannes Lydus de mensibus 2, 10 p. 24, 7: ὅθεν καὶ Ὀρφεὺς περὶ ἑξάδος ταῦτα φησί· «ἵλαθι — ἀνδρῶν».

X

ἀριθμῷ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν.

Sextus Empir. p. 209, 22: οἱ Πυθαγορικοὶ ποτὲ μὲν εἰώθασι λέγειν τὸ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν», ὁτὲ δὲ τὸν φυσικώτατον ὀμνύναι ὅρκον. p. 212, 21: τοίνυν ὑγιὲς τὸ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». p. 721, 30: ὅθεν καὶ ἀεί ποτε ἐπεφώνουν (οἱ Πυθαγορικοί) τὸ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». Theo Smyrn. Expos. rerum math. p. 99, 15 ed. Hill.:

διὸ πρώτῳ τῷ εἰρημένῳ ὅρκῳ οἱ Πυθαγορικοὶ ἐλέγοντο χρῆσθαι καὶ (τῷ) «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». Iambl. de vita Pyth. § 162: Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζώπυρα τοῖς δυναμένοις ἐναύσασθαι — οἷόν περ καὶ ἐν τῷ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». Themist. Paraphr. Aristot. vol. 1 p. 220, 22 ed. Speng.: πάντα γὰρ ἐκ τῶν ἀριθμῶν (οἱ Πυθαγόρειοι) παράγουσι τὰ αἰσθητά, κἀντεῦθεν τὸ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». vol. 2 p. 20, 21: καὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἐκείνους εἴδη τῶν ὄντων ἐτίθεντο· «ἀριθμῷ — ἐπέοικε». Syrianus Comm. in Aristot. Metaph. p. 891 b 6: εἴπερ ὑγιὲς τὸ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». p. 902 a 22: πρόχειρον ἔχοντας ἐπίφθεγμα (an ἀπόφθεγμα?) τὸ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». Simplicius in Aristot. Phys. ausc. VII f. 254 (2) b (Schol. Aristot. ed. Br. p. 422 b 36): τοῖς Πυθαγορείοις κατακολουθῶν, ἀρχὰς τῶν ὄντων λέγουσι τοὺς ἀριθμούς· «κέκλυθι, κύδιμ' ἀριθμέ, πάτερ μακάρων, πάτερ ἀνδρῶν» καὶ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν». Simplicius in Aristot. de caelo III p. 259 a 39: διότι καὶ «πατέρα μακάρων» τὸν ἀριθμὸν ἐξύμνουν καὶ «ἀριθμῷ — ἐπέοικεν» ἔλεγον. Respicit idem hemistichium Plutarchus de animae procr. c. 33 p. 1029 F: τὸ μὲν γὰρ ἀριθμῷ πάντα ἐπεοικέναι, κατὰ τὴν Πυθαγορικὴν ἀπόφασιν, λόγου δεῖται. Simillima sunt verba Il. X 71: νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν, et Tyrtaei fr. 10, 27: νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν.

XI

ἄνθρωπος δίπος ἐστὶ καὶ ὄρνις καὶ τρίτον ἄλλο.

Iambl. de vita Pyth. § 144: ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμενον ὅτι «ἄνθρωπος — ἄλλο». τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστί.

XII

βωμὸν ἐρεύθοντας μακάρων θερμοῖσι φόνοισιν

Sextus Empir. p. 419, 14: ἔνθεν καὶ παρῄνουν οὗτοι οἱ φιλόσοφοι (Pythagoram commemoraverat et Empedoclem) ἀπέχεσθαι τῶν ἐμψύχων καὶ ἀσεβεῖν ἔφασκον τοὺς ἀνθρώπους «βωμὸν — φόνοι-

σιν». καὶ Ἐμπεδοκλῆς που φησίν· «οὐ παύσεσθε φόνοιο δυσηχέος;» κτέ. Quantum ex verborum nexu colligimus, tribuitur versus supra adscriptus Pythagorae aut Pythagoreis. De praecepto Pythagorae quod hoc loco spectatur apposuimus scriptorum testimonia in Iambl. p. 73.

XIII

εἴ τις ἐρεῖ «θεός εἰμι παρὲξ ἑνός», οὗτος ὀφείλει
κόσμον ἴσον τούτῳ στήσας εἰπεῖν «ἐμὸς οὗτος»,
κοὐχὶ μόνον στήσας εἰπεῖν «ἐμός», ἀλλὰ κατοικεῖν
αὐτὸς ἐν ᾧ πεποίηκε· πεποίηται δ' ὑπὸ τούτου.

Iustinus Martyr de monarchia c. 2: καὶ ταῦτα οὕτως φράζει (Orpheus) ὡς αὐτόπτης γεγονὼς τοῦ μεγέθους θεοῦ· κοινωνεῖ δ' αὐτῷ καὶ Πυθαγόρας ἐν οἷς γράφει· «εἴ τις — τούτου». V. 4 ἀπὸ codices praebent, ὑπὸ ante Ottonem restituit Lobeck Aglaoph. p. 721. Ipsi versus, quos Lobeck revocandos putabat ad ἱερὸν λόγον eum cuius exordium Heraclides apud Laert. Diog. VIII, 7 prodidit, ab homine Iudaeo aut Christiano ficti sunt.

XIV

ἦν γὰρ καὶ πάρος ἦν καὶ ἔσσεται, οὐδέ ποτ', οἴω,
τούτων ἀμφοτέρων κενεώσεται ἄσπετος αἰών.

Hippol. Ref. haer. p. 264 ed. Gott.: τοιγὰρ οὖν καὶ περὶ τῆς διανομῆς τοῦ κόσμου ἀποφαίνονται τοιοῦτόν τινα τρόπον οἱ Πυθαγορικοί· «ἦν γὰρ — αἰών». Eosdem versus recte Empedocli (v. 110 sq. ed. St.) tribuit Hippol. p. 386, ubi εἰ γὰρ καὶ πάρος ἦν legitur. Emendationes certas (ἔσσεται οὐδέ ποτ' οἴω pro ἔσται οὐδέπω τοίω, κενεώσεται pro κενώσεται vel καινὸς ἔσται, ἄσπετος pro ἄσβεστος) recepi. Primorum verborum medelam desidero: prolatis adhuc coniecturis praestat fortasse ᾗ γὰρ καὶ πάρος ἦν, ὣς ἔσσεται.

XV

ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον·
ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

Iambl. de vita Pyth. § 139 postquam commemoravit Pythagoreos statuisse omnia deos posse, haec addit: καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτή ἐστι (malim καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ) τῶν ἐπῶν ἃ [ἐκεῖνοι] φασὶ μὲν εἶναι Λίνου, ἔστι μέντοι ἴσως ἐκείνων· «ἔλπεσθαι — ἀνήνυτον οὐδέν». Cf. Stob. Flor. 110, 1: Λίνου ποιητοῦ. «ἔλπεσθαι — ἀνήνυτον οὐδέν». Delendum esse in Iamblichi verbis ἐκεῖνοι pronomen loco non suo additum, supra ostendimus p. 102. Si credidisset Iamblichus Pythagoreos Lino carmina supposuisse, dicere debebat eos Lini auctoritatem suo de dis dogmati praetexuisse: nunc cum dicat ἔστι μέντοι ἴσως ἐκείνων, non fraudis accusat Pythagoreos, sed de auctore versuum quorundam, qui Lini esse vulgo existimentur, coniecturam profert ex consensu istorum versuum et Pythagorei dogmatis repetitam.

XVI

φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσῃς.

Stob. Flor. 124, 24: Πυθαγόρου. «φείδεο — καταθυμοβορήσῃς». Plut. de vita et poesi Hom. c. 154: πάλιν Ὅμηρος μὲν φησί, «τέκνον ἐμόν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην» (Il. Ω 128 sq.), ὁ δὲ Πυθαγόρας «φείδεο — καταθυμοβορήσῃς».

XVII

ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός.

Iambl. de vita Pyth. § 162: τοιοῦτον δή ἐστι τὸ «ἀρχὴ — παντός». Hanc ipsam proverbii formam servarunt Philo Iud. vol. 1 p. 489 ed. M. Lucianus Somn. c. 3 vol. 1 p. 5. Galenus vol. X p. 450 ed. K. (quem locum indicavit et correxit Haupt

Opusc. 3 p. 544) Demetrius de eloc. c. 122. Diogenianus Vind. 1, 83. Respiciunt idem hemistichium praeter Platonem et Aristotelem, quorum locos supra p. 118 attulimus, Polybius V, 32, 1. Philo Iud. vol. 1 p. 319. Marinus Procl. 34. Theod. Metoch. p. 85 al. Latine reddidit Horatius Epist. 1, 2, 40: *dimidium facti qui coepit habet.* Item Ausonius Epigr. 81: *dimidium facti est coepisse.* De auctore sententiae quod dicit Lucianus Hermot. c. 3 vol. 1 p. 742: ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, fide caret; confudisse videtur cum hoc proverbio id quod Hesiodus Op. 40 dixit, πλέον ἥμισυ παντός: eundem errorem admiserunt editores Suidae v. ἀρχὴ ἥμισυ παντός.

XVIII

ἀείσω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Stob. Flor. 41, 9: Πυθαγόρου. «ἀείσω — βέβηλοι». Versus φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί (vel ἀείσω sive ἀείδω ξυνετοῖσι), θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι, quem plurimi scriptores vel afferunt vel respiciunt (cf. Lobeck Aglaoph. p. 439 sqq. 450 sqq.), vulgo Orpheo tribuitur: quod hoc loco Pythagoras auctor praedicatur, errori imputamus repetendo ex Stob. Flor. 5, 72: καὶ μὴν οὐδέν ἐστιν οὕτω τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας ἴδιον ὡς τὸ συμβολικόν, οἷον ἐν τελετῇ μεμιγμένον φωνῇ καὶ σιωπῇ διδασκαλίας γένος· ὥστε μὴ λέγειν «ἀείσω ξυνετοῖσι, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι», ἀλλ' αὐτόθεν ἔχειν φῶς καὶ χαρακτῆρα τοῖς συνήθεσι τὸ φραζόμενον, τυφλὸν δὲ καὶ ἄσημον εἶναι τοῖς ἀπείροις. Ex hoc loco, quem Plutarchi esse coniecit Wyttenbach (cf. Plut. fragm. p. 51, 23 ed. Did.), lector parum attentus facile potuit colligere Pythagoram perhiberi allati versus auctorem[24]).

[24]) Simillimo errori ansam dedit locus Clem. Alex. Strom. V p. 681: ναὶ μὴν καὶ ἡ Πυθαγόρου συνουσία καὶ ἡ πρὸς τοὺς ὁμιλητὰς διττὴ κοινωνία ἀκουσματικοὺς τοὺς πολλοὺς καί τινας μαθηματικοὺς ἑτέρους καλοῦσα τοὺς γνησίως ἐνθαπτομένους τῆς φιλοσοφίας, «ἀλλὰ τὸ μὲν

XIX

μὴ γεύεσθαι μελανούρων.

Plut. de pueris educ. c. 17 p. 12 D: τοῦτο δὲ παρήγγελλε καὶ Πυθαγόρας αἰνίγμασιν — οἷον «μὴ γεύεσθαι μελανούρων». Quod versus his verbis continetur paroemiacus (cf. Meinek. in Theocr. p. 459) fortuitum arbitror: nec verum est quod contendit Goettling (*Gesamm. Abhandl.* 1 p. 298) hanc esse constantem sententiae formam: ἀπηγόρευε μήτ' ἐρυθῖνον ἐσθίειν μήτε μελάνουρον ait Laert. Diog. 8, 19. μελανούρου ἀπέχου Iambl. Protr. p. 312. 330. καὶ μελανούρου δὲ ἀπέχεσθαι παρήγγελλε Iambl. de vita Pyth. § 109. μελάνουρον μὴ ἐσθίειν Tryph. Rhet. vol. VIII p. 735, 3 et Theodoretus Gr. aff. cur. p. 299. μελανούρων μὴ γεύσεσθαι (l. μὴ γεύεσθαι) Rhet. VIII p. 718, 3.

Aliquanto probabilius ad Pythagoreorum versus referas Stob. Flor. 3, 24: Πυθαγόρου. «ἰσχὺς καὶ τεῖχος καὶ ὅπλον σοφοῦ ἡ φρόνησις». Efficietur hexameter dactylicus, si ἡ in ἐστὶ mutaris. Non admodum violenta est ista mutatio, necessariam non dixerim.

XX

Audimus Pythagoreos ius iurandum quam maxime declinasse, et teste Laertio Diogene (VIII, 22) edictum fuit Pythagorae μὴ ὀμνύναι θεούς. Concinit cum isto edicto versus qui Choerilo tri-

---

φάσθαι, τὸ δὲ κεκρυμμένον εἶναι» πρὸς τοὺς πολλοὺς ᾐνίσσετο. Quo de loco Cobet (Λογ. Ἑρμ. vol. 1 p. 451) haec dicit: τὰ μὲν ἄλλα τοῦ Κλήμεντος, Πυθαγορείου δέ τινος ὁ στίχος·

ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ (καὶ) κεκρυμμένον εἶναι.

Cobeto fidem habuit Dindorf, qui vol. 1 p. LIII Pythagorei alicuius hexametrum hoc loco proferri affirmat. Atque hexametrum verissime Cobet agnovit: de Pythagoreo quominus cogitemus obstat illud quod versiculus est Odysseae λ 443. Ceterum καὶ particula etiam in Odysseae libris quibusdam omissa est, cuius erroris originem quivis facile agnoscet.

buitur in Stob. Flor. 27, 1: Χοιρίλου Περσηίδος. «ὅρκον δ' οὔτ' ἄδικον χρεὼν ὀμνύναι οὔτε δίκαιον. Ubi libri praebent ἔμμεναι: ὀμνύναι, quod iam Meinekio in mentem venerat (v. Stob. Flor. vol. 4 p. LXI), optime restituit Cobet Mnem. vol. IX p. 92. De auctore versus dubitationem movit Naeke in Choeril. p. 160: «*nescio an non tam epicum carmen deceat hic versus quam ethicum vel philosophicum*». Fortasse qui nunc habetur versus Pythagoreo tribuendus est. Choerili autem locus excidit.

Qui Lini vulgo perhibebantur versus,

> ἔλπεσθαι χρὴ πάντ', ἐπεὶ οὐκ ἔστ' οὐδὲν ἄελπτον·
> ῥάδια πάντα θεῷ τελέσαι καὶ ἀνήνυτον οὐδέν,

Iamblicho visi sunt cum Pythagoreorum de dis sententia adeo congruere ut dubitaret an illis potius quam Lino essent tribuendi: qua de re supra diximus p. 237. Ex Iamblichi verbis conclusit Valckenaer Diatr. in Eurip. perditorum dram. reliq. p. 281 Pythagorei cuiusdam esse decem versus cum lemmate Λίνου in Stob. Flor. 5, 22 servatos:

> φράζεο δὴ σπουδὴν ἐντυνάμενος δι' ἀκουῆς
> μύθων ἡμετέρων ἀτραπὸν περὶ παντὸς ἀληθῆ,
> κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας κτέ.

Ista si vera esset coniectura, etiam alios quosdam qui Lini feruntur versus [25]) ad eundem fontem liceret revocare: at suspi-

[25]) Plenius quam antea factum erat istos versus collegit Mullach Fragm. philos. Gr. I p. 156 sq., qui de extremo loco disputans non debebat neglegere Clem. Alex. Strom. V p. 713 sive Callim. fr. 145 ed. Bentl. Fugerunt Mullachium quae extant in Theol. arithm. p. 50 ed. Ast.: διὸ καὶ Λίνος ὁ θεολόγος ἐν τῷ πρὸς Ὑμέναιον δευτέρῳ θεολογικῷ φαίνεται λέγων·

> τέσσαρες ἀρχαὶ ἅπασιν τρισσοῖς δεσμοῖς κρατοῦνται.

Versum heroicum qui extremis verbis continetur Lobeck Aglaoph. p. 946 ita instaurabat ut scriberet τέσσαρες ἀρχαὶ ἅπαν τρισσοῖς δεσμοῖσι κρατοῦνται. Ubi ἅπαν quid sibi velit, non assequor: fortasse τέσσαρες ἀρχαὶ

cio Valckenari omni caret fundamento, cum neque Iamblichus neque alius quisquam supposita Lino a Pythagoreis carmina tradat.

Quae modo attulimus versuum Pythagoricorum exempla nequaquam probant Pythagoram aut Pythagoreos poesi operam dedisse et quasdam nobis servatas esse istorum poematum reliquias. Non obloquar siquis contenderit ne unum quidem versum Pythagorei philosophi ullius aut ad nos pervenisse aut olim extitisse. Unum tamen est quod videamur demonstrasse, fuisse primis post Christum saeculis literatos homines qui versus quosdam aetate et pretio multum inter se distantes Pythagorae vel eius scholae temere adscriberent. Istius modi versus falsarius ille qui Πυθαγόρου χρυσᾶ ἔπη composuit, ut Pythagoricae sapientiae specie credulum vulgus deciperet, suum in usum convertit. Hinc orta est mira aurei carminis inaequalitas: siquid inest quod placeat, id ab homine fraudulento extrinsecus est adscitum; quaecunque ipse temptavit fatua sunt et absurda. Quod vero unum maxime proprium est aurei carminis, dico confusionem illam incredibilem, qua sine ullo ordine et nexu ab initio usque ad finem miro modo omnia miscentur, ita ut congeriem habeamus temerariam et ratione destitutam, cui nihil usquam simile gens aut aetas ulla viderit, confusionem istam excusare quidem non possumus, necesse enim est dementem fuisse qui tale chaos admitteret, at possumus explicare quadamtenus inde quod is qui Pythagorae aureum carmen supposuit compilatoris personam egit alienos versus colligentis et conglutinantis.

Cui aetati debeantur τὰ χρυσᾶ ἔπη, vix potest esse dubium. Plurimis scriptoribus notum est istud carmen quarto post Chri-

---

ἀεὶ scribendum. Sicut alibi Πίνδος in Πίνδαρος, Γέται in λέγεται, Πιερίας in περιεργίας, σμῆται in σμήχεται, ἄνθεμα in ἀναθέματα corrumpi videmus, ita ΑΕΙ sive ΑΣΙ potuit in ἅπασι mutari.

stum saeculo: primus qui eius mentionem faciat est Iamblichus, non norat praeceptor Iamblichi Porphyrius. Testimoniorum supra allatorum serie continua eo adducimur ut ineunte quarto post Christum saeculo aureum carmen consutum esse statuamus. Auctorem carminis dicimus hominem fuisse dementem: pariter mente captos iudicamus huius aetatis philologos eos qui Chrysippo antiquius miserrimum istud opusculum existimarint. Nec tamen est quod talia proferri miremur, cum sciamus fuisse qui fabulas a Minoide Mena imperitissime fictas tanquam Babrii fabularum syllogen alteram nobis propinarent. Iis qui sapere audeant argumentationem meam probatum iri confido: plus appetere non ausim.

INDICES.

INDEX SCRIPTORUM.

INDEX VOCABULORUM.

σαν 35, 10. ἀξιώσειεν 129, 18. ἀξιῶσαι 164, 4. 19. ἠξιώκαμεν 156, 1. ἠξιοῦτο 11, 5.
ἀξίωμα 131, 16. ἀξιώματος 131, 8. 15. τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι 178, 7.
ἀοινία v. ἀνοινία.
ἀπαγγείλαντος 108, 12. ἀπαγγελθέντων 32, 2.
ἀπαγορεύσεις 154, 9.
ἀπαγορεύων 151, 9. ἀπαγορεύει 113, 13. 125, 13.
ἀπάγχω: ἀπάγξασθαι 126, 8.
ἀπάγω: ἀπάγοντα 78, 12. ἀπάγουσα 140, 6. ἀπήγαγε 134, 16.
ἀπάθεια 163, 6.
ἀπαίρω: ἀπῆρεν 22, 1. 174, 11.
ἀπαιτῶ: λόγον ἀπαιτοῦντι 129, 14.
ἀπαλλάσσω: ἀπήλλασσε 45, 16. ἀπήλλασσον 83, 14. ἀπήλλαττε 45, 11. ἀπαλλάξαι 96, 7. ἀπηλλάττετο 123, 10. ἀπηλλάττοντο 141, 2. 156, 22. ἀπαλλάττεσθαι 187, 10. ἀπηλλάγη 82, 6. 85, 8. 134, 10. ἀπαλλαγεῖσα 42, 5. ἀπαλλαγέντων 16, 12.
ἀπανθίζω: ἀπηνθισμένον 106, 6.
ἀπαντῶ: οἱ ἀπαντῶντες 42, 17. τοῖς ἀπαντῶσι 54, 9. ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι 40, 1. ἐπὶ τὰ συσσίτια ἀπαντᾶν 72, 5. ἀπήντησε 138, 10. ἀπαντῆσαι εἴς τινα τόπον 180, 7.
ἅπαξ 75, 10. 161, 10.
ἀπαξίωσε 54, 3.
ἀπαράβατοι 99, 8.
ἀπαραιτήτως 48, 12 m. 157, 5.
ἀπαράλλακτον 87, 11.
ἀπαραλόγιστον 84, 12. 132, 10.
ἀπαράλογον 132, 10 m.
ἀπαρέγκλιτον 14, 2.
ἀπαρτήσας 85, 11.
ἀπαρχάς 16, 8.
ἅπας ἅπαντες passim. ἅπαντας ἀνθρώπους 13, 16. 122, 16. τῶν ἁπάντων 13, 1. 38, 11. 46, 15. 112, 5. 114, 2. πάντων πρὸς ἅπαντας 49, 8. 15. 159, 13. 160, 4. πρὸς ἅπαντας πανταχῇ 25, 13. ἅπαντα ὅσα διορίζουσιν 100, 8. ἁπάντων ὀξυτέρα 91, 15.
ἀπειλῆς 131, 12.
ἄπειμι: ἀπόντος 172, 15.
ἄπειρος 116, 20. 130, 20. 131, 2. εἰς ἄπειρον 146, 18. ἄπειρος τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας 67, 5.
ἀπελαύνων 151, 9. ἀπήλαυνε 70, 15.
ἀπεμπολῆσαι 40, 3.
ἀπέραντον 147, 7.
ἀπεργάζονται 56, 1. ἀπειργάζετο 45, 14. ἀπειργάζοντο 156, 17. ἀπειργάσατο 67, 9. ἀπεργασάμενος 155, 4.
ἀπερίβλεπτος 118, 14.
ἀπερίληπτον 118, 14 m. ἀπερίληπτα 116, 20.
ἀπερισκέπτου 149, 17 m.
ἀπέρισσα 115, 2.
ἀπέρχομαι: ἀπιέναι 73, 6. 12. ἀπῄει 27, 4. ἀπῆλθεν 173, 14. 179, 1.
ἀπευδιασμοί 99, 10.
ἀπεχθάνωνται 177, 8.
ἀπεχόμενος 79, 5. ἀπεχόμενοι 94, 1. ἀπέχεσθαι 42, 8. 78, 13. 79, 10. 80, 6. 7. 134, 19. 140, 3. 144, 6. ἀπείχοντο 157, 16. ἀφέξονται 146, 19. ἀπέσχετο 16, 13. ἀπόσχοιτο 19, 7. ἀποσχέσθαι 57, 6. 188, 10.
ἀπιστοῦντες 101, 16. ἀπιστοῦντας 102, 8. ἀπιστεῖν 108, 7. ἀπιστῆσαι 102, 1. ἀπιστεῖσθαι 165, 5.
ἄπλαστος 136, 9. ἄπλαστον 49, 6.
ἄπληστος 145, 3.
ἁπλοῦς: τὴν ἁπλῆν καὶ τὴν πρώτην φύσιν 113, 6. τὴν ἁπλῆν καὶ ἀποίκιλον παράδοσιν 76, 3. οὐδὲ ἁπλᾶ τὰ ὄντα 117, 11.
ἁπλῶς 14, 9. 25, 9. 39, 12. 82, 7. 132, 11. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν 114, 14. 132, 23. 144, 12.
ἀπό passim. ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος 67, 13. ἀπὸ τῆς Ἰταλίας 133, 13. ἀπὸ Τάραντος 137, 5. ἀπὸ τοῦ συνοικοῦντος ἀνδρός 37, 19. ἀνισταμένην ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός 96, 11. ἀπὸ τῆς εὐνῆς ἀνισταμένων

8 al. παραγενόμενος πρὸς τοὺς Γέτας 126, 13. προσελθόντα πρὸς τὸν βωμόν 20, 2. cf. 31, 9. 63, 2. 167, 21. 173, 7. πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλλάγη 85, 8. εἰσῆχθαι πρὸς αὐτόν 34, 1. πρὸς τὸν τύραννον ἤγαγον 138, 13. πρὸς τοὺς βωμοὺς προσενεγκεῖν 37, 11. cf. 180, 2. προσάγειν αὐτὸν πρὸς τὴν τεκνοποιίαν 149, 11. τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετενέγκας 168, 1. πρὸς τὰ ἀσώματα προσαγόμενον 159, 4. τὴν πρὸς ἄνδρα δεδομένην 38, 16. πρὸς πόνους παραβαλλόμενος 151, 2. πρὸς βωμὸν προσευξάμενος 26, 11. θεμένων πρὸς γύναιον ἱμάτιον 91, 1. ἀπιδὼν πρὸς τὸν Ἄβαριν 153, 6. cf. 50, 19. 145, 17. ἀπαγγελθέντων πρὸς τοὺς πατέρας 32, 2. εἶπε πρὸς τοὺς οἰκέτας 142, 3. cf. 89, 13. 91, 10. 92, 8. 18. 104, 3. 129, 10. 130, 1. τοῖς πρὸς τοὺς υἱοὺς ῥηθεῖσιν 32, 4. cf. 185, 13. τὰ πρὸς Φάλαριν ῥηθέντα καὶ πραχθέντα 151, 13. cf. 129, 4. πρὸς ἅπαντας ἀπεφθέγγετο 118, 17. cf. 32, 6. πυκνὸν ἦν αὐτῷ πρὸς ἅπαντας ἀπόφθεγμα 25, 13. λόγους διαλεχθῆναι πρὸς αὐτούς 27, 10. cf. 24, 20. 35, 9. 77, 6. πρὸς τοὺς ἐξωτερικοὺς ἀνέκφορα 158, 2. πρὸς τὸν πατέρα δώσειν ἐπιστολήν 130, 3. πρὸς τοὺς θεοὺς βλασφημίας προφέρειν 152, 8. ἐχρῆτο εὐφημίᾳ πρὸς τοὺς κρείττονας 109, 4. cf. 16, 3. ἀνεφλέχθη ὑπὸ ὀργῆς πρὸς Ἄβαριν 152, 6. ἠγρίαινε πρὸς Πυθαγόραν 152, 7. πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντες 92, 12. πρὸς ἐκείνους ἐξηλλοτριωμένας 181, 4. πρὸς ὡπλισμένους διαγωνισάμενοι 137, 14. cf. 74, 13. ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἄνδρας 37, 17. cf. 16, 11. πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι 129, 11. cf. 25, 12. 131, 9. 173, 15. πόλεμον ἤρατο πρὸς Πυθαγόραν 173, 10. πολέμιον πρὸς τοιαύτην διαγωγήν 70, 8. ἤχους πρὸς ἀλλήλους συμφωνότατους 84, 16. δυσσυγκάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας 139, 13. σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν 156, 17. ἀδεὴς πρὸς θάνατον 155, 3. ἀδάμαστον πρὸς παθήματα 159, 7. πρὸς τὰ ὁμογενῆ ζῷα αὐτοὺς συνέστησε 123, 15. πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι 143, 19. πρὸς ἡμᾶς συνέζευκται 79, 16. τὰ ὁμοφυῆ πρὸς ἡμᾶς ζῷα 79, 7. ἡρμόζοντο πρὸς τὰς τῶν ὡρῶν μεταβολάς 137, 6. πρὸς τοὺς ἐκπεπτωκότας διελύθησαν 185, 7. πρὸς τὴν γυναῖκα ὁμιλοῦντας 33, 10. πρὸς τοὺς ἀτελέστους ἀπορρήτων τρόπων ἥπτοντο 77, 4. πρὸς πάθος ἐπτόηνται 69, 23. πρὸς ἀλλήλους ἐνετύγχανον 71, 8. πρὸς ταῦτα ἠναισχύντει 153, 3. μὴ ξενισθεὶς πρὸς τοῦτο 68, 14. cf. 68, 21. πρὸς πάντα ἀνανευόντων 138, 18. πρὸς ταῦτα ὡμολόγει χάριν 152, 9. cf. 152, 14. εἰ πρὸς δόξαν ἱκανῶς παρεσκεύασται 51, 16. πρὸς τοὺς ἐξ αὐτῶν γενομένους διακεῖσθαι γνησίως 33, 8. cf. 90, 2. εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν 22, 2. cf. 111, 7 m. πρὸς οὓς ἐναντίως ἔχουσι 64, 18. 101, 2. cf. 127, 11. 142, 12. τὰ ἐννέα πρὸς τὰ ἓξ οὕτως ἔχει 86, 4. τούτους ἔχειν βέλτιστα πρὸς φρόνησιν 59, 17. πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν 69, 24. cf. 70, 1. 2. 7. 78, 17. πολλὰ τῶν εἰρημένων οἰκείως πρὸς αὐτὴν ἔχει 150, 17. πρὸς νεώτερον οὐκ ἄκαιρον 131, 11. cf. 131, 14. 15. πρὸς τὰ τοιαῦτα οὐχὶ αὐτοὺς εὐήθεις νομίζουσιν 102, 7. αἰδῶ πρὸς τοὺς προήκοντας 49, 5. cf. 136, 8. ἀνδρὸς ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα 39, 9. τὴν πρὸς αὐτὰ δικαιοσύνην 79, 4. τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἕνωσιν 167, 7. τῇ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους εὐκοσμίᾳ 29, 11. τὴν πρὸς τοὺς πατέρας εὔνοιαν 29, 12. τὴν πρὸς τοὺς

INDEX POTIORUM RERUM

AB IAMBLICHO COMMEMORATARUM.

INDEX LOCORUM TEMPTATORUM.

τῇ νεανικῇ, τῇ παιδικῇ καὶ ἀνδρικῇ · ὅσα ταύτης τῆς ἡλικίας, ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἁμαρτημάτων. ἐν τῇ παιδικῇ
πρῶτα καὶ ἐνδεικνύουσι τὸν νεανίσκον ὅσα ἁμαρτάνουσιν· ἐπεὶ τῇ φύσει ἁπαλοὶ ὄντες τῶν σπουδαίων
τῶν καὶ ταχέως, ἔτι ἁπλῶς εἰπεῖν. διὸ καὶ ὕβρεις τῶν παιδικῶν εἰσὶν ἀκόλαστοι καὶ
ὕβρεις τῆς παιδικῆς ὄντος, τῆς τοιαύτης ἡλικίας οἰκεῖον εἶναι. ἐκ ταύτης οὖν
ὅσοι ἔχονται ἡλικίας ἀφικνεῖσθαι τὸ τοιοῦτον διαθεῖναι. ἀλλὰ τῶν ἄλλων τῶν
ἰσχύει. ὥσπερ δὲ καὶ ὅτι φιλοπονοῦσιν. ὁμοίως καὶ τὰ λοιπὰ ὁρμῶν ἐπιθυμιῶν
ὅσα λυσιτελοῦσιν, οἷον τὸ χαλεπὸν καὶ θορυβῶδες εἶναι. ἐκ τούτων ἀνδρικῇ
ἡλικίᾳ εἰς τὸν νεανίσκον ἀφικνεῖσθαι. διόπερ παραδείκνυσι τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ
πάσῃ ἡ τιμή. καθόσον ἔστι, οὐδὲ ποτὲ τῶν αὐτῶν ἐπιθυμεῖν εἶναι ποιοῦσιν ἀβλαβῆ
ἀλλὰ τινὰ αὐτοῖς σεμνότερον ὑπέχουσιν ἀνὴρ ὀρχούμενος τοῖς ἐκδοχῆς· ὥσπερ ὑπερίκου
δρῶν ἐκ τοῦ πλείστου ταχέως ἐξίστασθαι ἐξ ἀρχῆς. ἀλλά τε καὶ ὀλιγωρεῖν
κακίαν καὶ φαῦλον. διὸ τοῦ ἐπιπονωτάτου ἐπιτάττουσι, φασί. τίνος
ἕνεκα τοῦ παιδὸς συνάγεσθαι περιφορᾶς τῆς τροφῆς τελευτῆς καὶ συμμετρίας.
καὶ τὴν μὲν τάξιν καὶ τὴν συμμετρίαν ἀποφαίνομαι τῷ καλῷ. τὰς δὲ τούτων
ἐναντίας τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀσυμμετρίαν, αἰσχρὸν καὶ δεινὸν εἶναι ὄφλησι καὶ
ἁπλῶς ἀνομοίως ἐργάζεσθαι. ἐπεὶ δὲ μηδὲ τοῦ δεῖ χρήσιμον εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν
ἀφικνουμένην, μάταιον εἶναι τὸ συνιδεῖν τῶν παιδῶν τοιαύτας δὲ
ταύτης ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ ἀπλοῦν. οὐκοῦν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τούτου ὁρᾶν
τὸ σκύλαμα · συμβαίνει, ὅσα ὑπὸ θεῶν παιδεύεται. ἀλλὰ διὸ ἐξ ἀρχῆς τοῦ σκύλαμα καὶ
τὸν πρὸ ταύτης συνεθίζεσθαι καὶ μανθάνουσιν, ἀδικοῦσι πρὸς αὐτοῖς ἡσυχίαν τό.
καθὸ δὲ τὸ πληθος ἐρῶσι φασὶ τῷ ἀκολασία τῷ ἐντυγχάνουσι καὶ
ἀφικνουμένων εἰς συνήθη, ἀλλὰ βλάπτεσθαι τὸν ἡδύν· ἔστι τι καὶ ἄλλο τὸ διὰ
δεσμοῦ. οὐ γὰρ οὐ περὶ αὐτῶν ἀλλ' οὐδὲ βλαβερῶν εἰς ἀνδρείαν, ἔστι τοῦτο
τὸ πάθος καθὸ ἐστὶ δοκεῖ ἐπιτελοῦν μὲν δὲ τῶν μηδὲ τὴν πρᾶξιν τοῦ ἡδέως χαλεπαίνουσι
καὶ αἰσχρὸν βλαβερόν ἐπὶ πολὺ τοῦ εἶναι, τὸ δὲ ἀπλῶς ἀλλὰ μάλιστα μὲν
περὶ τὸ καλὸν καὶ ἀλλὰ μὴ βλάπτουσι, ἀλλὰ ὅσα ἂν ἢ πρακτέον. ἀλλὰ τὴν
περὶ τὸ συμφέρον καὶ ὠφέλιμον. διὰ τὸ παρακείμενον οὐ πάντως ὀργή.

[illegible]